CLIVE CUSSLER

COMOARA

Editura OLIMP

CLIVE CUSSLER

COMOARA

V.4.0

(*Serie: Dirk Pitt*)

ISBN:
973-96180-1-4

Editura OLIMP
1993

STRĂMOŞII

15 iulie 391 după Christos
Într-o ţară necunoscută

O licărire de lumină străbătu sumbru pasajul subteran. Un bărbat purtând o tunică de lână ce-i cădea până sub genunchi se opri şi înălţă un opaiţ deasupra capului. Lumina slabă se răsfrânse asupra unui corp omenesc întins într-o raclă de aur şi cristal, aruncând, grotesc, o umbră tremurătoare pe peretele neted din spate. Bărbatul în tunică privi timp de câteva momente în ochii lipsiţi de viaţă, apoi coborî opaiţul şi se îndepărtă.

Studie o vreme şirul lung de forme nemişcate care stăteau într-o tăcere mormântală. Erau atât de multe încât păreau că se pierd spre infinit înainte de a fi înghiţite de întunericul din lunga cavernă.

Junius Venator înainta, sandalele sale cu barete scârţâind uşor pe podeaua neşlefuită. Încet-încet, tunelul se lărgea către o galerie vastă. Avântându-se ameţitor spre o înălţime de aproape treizeci de picioare, tavanul boltit era împărţit într-o serie de arcade pentru a-i da structura de rezistenţă. Şanţuri săpate în calcar străbăteau în spirală pereţii, permiţând infiltrărilor de apă să se scurgă în bazine de colectare adânci. Pereţii erau dantelaţi de firide pline cu mii de recipiente circulare din bronz. Făcând abstracţie de lăzile mari de lemn ce erau aşezate uniform în centrul camerei, locul acesta sumbru ar fi putut fi confundat cu catacombele Romei.

Venator studie plăcuţele de aramă ataşate de lăzi, comparând numărul înscris pe fiecare din ele cu cel de pe un pergament pe care îl întinsese pe o măsuţă pliantă.

Aerul era uscat şi greu, iar sudoarea începu să i se prelingă prin straturile de praf ce-i acopereau pielea. Două ore mai târziu, mulţumit că totul fusese catalogat şi pus în ordine, înfăşură pergamentul şi îl strecură într-o centură pe care o purta peste şolduri.

Mai aruncă o ultimă privire solemnă obiectelor din galerie şi

suspină cu regret. Ştia că nu le va mai vedea sau atinge niciodată. Ostenit, ridică din nou opaiţul înaintea lui şi făcu cale întoarsă prin tunel.

Venator nu era tânăr; se apropia de al cincizeci şi şaptelea an – prea bătrân pentru vremurile acelea. Faţa cenuşie, ridată, obrajii căzuţi, paşii obosiţi şi târşâiţi reflectau sfârşeala unui om care nu mai avea puterea să trăiască. Şi totuşi, în adâncul său simţea o pâlpâire de căldură născută dintr-o satisfacţie interioară. Imensul proiect fusese îndeplinit cu succes: marea povară fusese ridicată de pe umerii săi. Tot ce-i mai rămânea de făcut acum era să reziste lungii călătorii până la Roma. Străbătu alte patru tunele ce duceau spre adâncul colinei. Unul din ele era blocat de o grămadă mare de stânci. Doisprezece sclavi care săpau în adâncuri au pierit atunci când tavanul s-a prăbuşit. Mai erau încă acolo, striviţi şi îngropaţi sub dărâmături. Venator nu simţi nici o remuşcare. Mai bine pentru ei să moară repede decât să sufere ani de trudă în minele Imperiului, primind o raţie de hrană la limita subzistenţei, până când mureau în urma bolilor sau erau abandonaţi când deveneau prea bătrâni pentru a mai putea munci.

Alese culoarul din stânga şi se îndreptă către raza palidă de lumină. Intrarea fusese săpată într-o mică grotă cu diametrul de doi metri şi jumătate – abia atât cât să permită introducerea lăzilor mai mari.

Deodată, ecoul unui ţipăt îndepărtat pătrunse în peşteră. Venator îşi încreţi fruntea, îngrijorat şi grăbi pasul. Clipi repede când păşi în lumina orbitoare a soarelui. Se opri dezorientat şi studie atent tabăra aşezată pe o pantă nu departe de locul unde se afla el. Un grup de legionari romani stăteau în jurul câtorva femei barbare. O fată tânără ţipă din nou şi încercă să scape. Aproape că reuşi să rupă cordonul de soldaţi, dar unul dintre ei o înşfacă de părul lung şi negru. O smuci înapoi şi ea se prăbuşi în ţărâna groasă.

Un personaj uriaş, cu înfăţişare impresionantă, îl zări pe Venator şi se apropie. Omul era un adevărat gigant, cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi bărbaţi din tabără, cu umeri laţi şi şolduri zdravene, cu braţe ca nişte bârne de stejar ce îi ajungeau până mai jos de genunchi.

Latinius Macer din Galia era supraveghetorul-şef al sclavilor. El îi făcu cu mâna în semn de salut şi îi vorbi cu o voce surprinzător de stridentă:

— Este totul pregătit? întrebă el.

Venator dădu din cap.

— Am încheiat inventarul. Poţi să blochezi intrarea.

— E ca şi făcut.

— Ce-i cu agitaţia asta în tabără?

Îngustându-şi ochii negri şi reci, Macer privi către soldaţi, apoi scuipă în ţărână.

— Tâmpiţii ăştia de soldaţi romani n-au avut altceva mai bun de făcut decât să atace un sat la cinci leghe mai la nord de noi. Masacrul ăla n-a avut nici un rost. Cel puţin patruzeci de barbari au fost ucişi. Printre ei erau doar zece bărbaţi, restul femei şi copii. Şi fără nici un motiv. Nici aur, nici altă pradă. S-au întors doar cu câteva femei urâte pe care să le tragă la sorţi. Nimic altceva.

Faţa lui Venator se încordă.

— Există alţi supravieţuitori?

— Mi s-a spus că doi dintre bărbaţi au scăpat fugind în hăţiş.

— Vor da alarma în celelalte sate. Mi-e teamă că Severus a stârnit un cuib de viespi.

— Severus! Macer scuipă cuvântul în acelaşi moment cu un alt jet de salivă. Centurionul ăsta blestemat şi ceata lui nu fac nimic altceva decât să doarmă toată ziua şi să ne bea rezervele de vin. După mine, e o mare bătaie de cap să cărăm după noi un bagaj aşa de leneş.

— Au fost tocmiţi ca să ne asigure protecţia, îi aminti Venator.

— Să ne protejeze de cine? întrebă Macer. De nişte păgâni primitivi care mănâncă insecte şi reptile?

— Adună sclavii şi închideţi tunelul repede. Şi aveţi grijă să faceţi treaba ca lumea. Nu trebuie ca barbarii să-l mai poată debloca după ce plecăm noi.

— Nu-ţi fie teamă! Din câte am văzut, nimeni în ţara asta blestemată nu stăpâneşte meşteşugul prelucrării metalelor.

Macer tăcu şi arătă cu mâna spre grămada masivă de roci ce se afla deasupra intrării în peşteră, susţinută într-un echilibru precar de un suport de buşteni.

— De îndată ce această grămadă se va prăvăli, nu mai trebuie să fi îngrijorat de soarta preţioaselor tale antichităţi. Nici un barbar nu va ajunge vreodată la ele. Mai ales dacă vor săpa cu mâinile goale.

Astfel îmbărbătat, Venator îl expedie pe supraveghetor şi porni furios către cortul lui Domitius Severus. Trecu pe lângă

stindardul cu stema detaşamentului lor militar, un simbol de argint reprezentându-l pe Taurus, purtat în vârful unei lănci şi dădu la o parte santinela care încerca să-i blocheze trecerea.

Îl găsi pe centurion aşezat într-un scaun de campanie, privind o femeie barbară, goală, nespălată, ce stătea aşezată într-o rână, mormăind un val de vocale ciudate. Era tânără, nu avea mai mult de paisprezece ani. Severus purta o togă roşie, scurtă, încheiată pe umărul stâng. Braţele lui goale aveau ca podoabe două benzi de bronz, prinse în jurul bicepşilor. Erau braţe musculoase de soldat antrenat pentru scut şi sabie. Severus nici măcar nu se osteni să-şi ridice privirea către Venator în momentul intrării acestuia.

— În felul ăsta îţi petreci tu timpul, Domitius? remarcă Venator cu o voce rece, sarcastică. Încălcând voinţa Domnului, violând această copilă păgână?

Severus îşi întoarse încet privirea cenuşie şi aspră către Venator.

— Ziua este prea fierbinte ca să stau să ascult bolboroselile tale creştine. Dumnezeul meu este mai tolerant decât al tău.

— Aşa o fi, dar tu te închini unui păgân.

— E doar o chestiune de preferinţă. Nici unul din noi nu l-am văzut pe Dumnezeu la faţă. Cine poate să spună care dintre noi are dreptate?

— Cristos a fost fiul Dumnezeului celui adevărat.

Severus îi aruncă lui Venator o privire exasperată.

— Ai dat buzna în cortul meu. Spune ce ai de spus şi pleacă.

— Ca să poţi să violezi această biată păgână?

Severus nu răspunse. Se ridică, înşfacă fata de un braţ şi o trânti violent pe patul său de campanie.

— Nu vrei să participi? Poţi fi tu primul.

Venator îl privi pe centurion. Îl străbătu un fior de spaimă. Centurionul roman care conduce o unitate de infanterie trebuie în general să fie un stăpân dur. Omul acesta, însă, era necruţător, un adevărat sălbatic.

— Misiunea noastră s-a încheiat aici, spuse Venator. Macer şi sclavii se pregătesc să blocheze intrarea în peşteră. Putem să ridicăm tabăra şi să ne întoarcem la corăbiile noastre.

— Mâine se împlinesc unsprezece luni de când am părăsit Egiptul. Încă o zi în care să ne bucurăm de plăcerile locale nu mai contează.

— Misiunea noastră nu a fost jaful. Barbarii vor încerca să se

răzbune. Noi suntem puţini, ei sunt mulţi.

— Legionarii mei pot ţine piept oricărei hoarde pe care barbarii ar trimite-o împotriva noastră.

— Oamenii tăi au devenit cam molatici pentru nişte mercenari.

— N-au uitat meşteşugul luptei, spuse Severus zâmbind încrezător.

— Dar vor fi ei gata să şi moară pentru onoarea Romei?

— De ce să moară? De ce ar trebui ca vreunul din noi să moară? Zilele de măreţie ale imperiului au trecut. Oraşul nostru de pe Tibru, cândva glorios, s-a transformat într-o mahala. Prea puţin sânge roman curge în venele noastre. Mai toţi oamenii mei vin din provincii exotice, cine mai poate simţi un dram de loialitate faţă de un împărat care domneşte undeva departe, la răsărit, într-un oraş pe care nici unul dintre noi nu l-a văzut? Nu, Junius, soldaţii mei vor lupta pentru că asta le este meseria şi pentru că sunt plătiţi să lupte.

— S-ar putea ca barbarii să nu le dea nici o şansă.

— Ne ocupăm noi de gunoaiele astea la momentul potrivit.

— E mai bine să evităm conflictele. Vom pleca înainte de căderea serii.

Venator fu întrerupt de un huruit, ce părea că zgâlţâie pământul. Ieşi în grabă din cort şi privi către peretele de stânci. Sclavii trăseseră suportul de sub stânci, eliberând o avalanşă ce se prăbuşi asupra intrării în peşteră, îngropând-o sub tone de roci masive. Un nor mare de praf se ridică, împrăştiindu-se deasupra defileului. Ecoul întoarse huruitul pentru o clipă, fiind urmat de chiuiturile sclavilor şi ale legionarilor.

— S-a făcut, spuse Venator, cu voce solemnă, cu faţa obosită. Înţelepciunea secolelor trecute va fi în siguranţă de-acum înainte.

Severus se apropie şi se opri lângă el.

— Ce păcat că nu putem spune acelaşi lucru şi despre noi!

Venator se întoarse.

— Dacă Dumnezeu ne binecuvântează cu o călătorie uşoară la înapoiere, de ce am mai avea a ne teme?

— De torturi şi de execuţie, spuse Severus categoric. L-am înfruntat pe împărat. Theodosius nu iartă uşor. Nu va exista nici un locşor în tot imperiul, unde să ne putem ascunde. Mai bine să ne căutăm un refugiu într-o ţară străină.

— Soţia şi fiica mea… urma să ne întâlnim la vila noastră din Antiohia.

— Probabil că agenţii împăratului le-au descoperit deja. Sunt fie moarte, fie vândute ca sclave.

Venator dădu din cap neîncrezător.

— Am prieteni influenţi care le vor proteja până la sosirea mea.

— Prietenii pot fi ameninţaţi sau cumpăraţi.

Ochii lui Venator se măriră sfidători.

— Nici un sacrificiu nu este prea mare pentru ceea ce am reuşit să facem. Totul ar fi în zadar dacă nu ne-am întoarce cu un jurnal şi o hartă a drumului.

Severus se pregătea să răspundă, când îl zări pe secundul său, Artorius Noricus, urcând în fugă panta către cort. Faţa negricioasă a legionarului lucea în căldura amiezii, iar el arăta cu mâna înspre stâncile de deasupra lor.

Venator îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se feri de soare şi privi în sus. Gura i se strânse într-un rictus îngrijorat.

— Barbarii, Severus. Au venit să răzbune jefuirea satului lor.

Munţii păreau năpădiţi de furnici. Peste o mie de barbari, bărbaţi şi femei, priveau ameninţător în vale la cruzii invadatori ai pământurilor lor. Erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, cu scuturi din piele şi suliţi din obsidian.

Unii strângeau în mâini arme făcute din pietre legate de mânere scurte, de lemn. Bărbaţii nu purtau decât o pânză în jurul şoldurilor.

Stăteau nemişcaţi, într-o tăcere de piatră, cu feţe lipsite de expresie, sălbatice şi prevestitoare de rău ca norii dinaintea furtunii.

— Un alt grup de barbari s-a postat între noi şi corăbii, strigă Noricus.

Venator se întoarse, pământiu la faţă.

— Ăsta-i rezultatul prostiei tale, Severus. Vocea-i era stăpânită de mânie. Ne-ai ucis pe toţi.

Apoi căzu în genunchi şi începu să se roage.

— Dumnezeul tău nu-i va transforma pe barbari în oi, bătrâne, spuse Severus sarcastic. Numai sabia ne poate aduce mântuirea.

Se întoarse, îl luă pe Noricus de braţ şi începu să dea comenzi.

— Ordonă-i gornistului să sune pregătirea luptei. Spune-i lui Latinius Macer să înarmeze sclavii. Aşează oamenii în poziţie de luptă. O să mărşăluim în formaţie până la fluviu.

Noricus salută disciplinat şi porni în fugă către mijlocul taberei.

Unitatea de infanterie formată din 60 de soldaţi se aşeză rapid

în careu. Arcaşii sirieni îşi ocupară locul pe flancuri, între sclavii înarmaţi, în timp ce romanii formau latura din faţă şi cea din spate. În mijloc, apăraţi, se aflau Venator cu micul său grup de servitori egipteni şi greci şi cu cei trei doctori.

Principalele arme de infanterie ale Romei secolului IV erau: *gladius,* o sabie ascuţită cu lama dublă şi *pilum,* o suliţă de doi metri pentru aruncat şi împuns. Ca protecţie, soldaţii purtau un coif de fier cu apărătoare pentru obraji, care se lega sub bărbie cu o cureluşă şi care arăta ca o şapcă de jocheu cu cozorocul întors spre ceafă; o armură făcută din plăci de metal îmbinate, care îmbrăcau corpul şi acopereau umerii; şi gambiere, care protejau fluierul piciorului. Arma lor defensivă era scutul oval, din lemn acoperit cu lame subţiri de metal.

În loc să se repeadă la atac, barbarii au încercuit încet coloana. La început au încercat să atragă soldaţii în afara rândurilor bine strânse, trimiţând câţiva oameni foarte aproape de ei, care le strigau cuvinte ciudate şi făceau gesturi ameninţătoare. Dar inamicii lor bine instruiţi, deşi cu mult mai puţin ca număr, nu au intrat în panică.

Centurionul Severus era un soldat cu prea multă experienţă ca să mai simtă frica. El mergea în fruntea coloanei şi supraveghea terenul ce mişuna de barbari. Făcu un semn cu mâna în bătaie de joc. Nu era prima dată când se afla în inferioritate numerică într-o luptă. Severus fusese înrolat în legiune când avea şaisprezece ani. Avansase de la gradul de soldat de rând, câştigând multe decoraţii datorită curajului dovedit în luptele împotriva goţilor de-a lungul Dunării şi a francilor pe Rin. După ce s-a retras din armată, a devenit mercenar, vânzându-şi serviciile celui ce plătea cel mai mult, în cazul de faţă lui Junius Venator.

Severus avea încredere nestrămutată în legionarii săi.

Soarele scânteia pe coifurile şi pe săbiile lor scoase din teacă. Erau luptători puternici şi întăriţi în lupte, care nu cunoşteau decât victoria şi nu fuseseră învinşi niciodată.

Majoritatea animalelor, inclusiv calul său, muriseră în timpul extenuantei călătorii din Egipt până aici, aşa că el mergea pe jos în fruntea careului, întorcându-se la fiecare câţiva paşi pentru a supraveghea constant inamicul.

Cu un urlet care se ridică şi se sparse ca o izbitură de val, barbarii se repeziră la vale şi atacară coloana. Primul rând fu decimat, străpuns de suliţele soldaţilor şi de săgeţile arcaşilor sirieni. Cel de-al doilea val se avântă izbind rândurile romanilor,

fiind şi el retezat ca grâul în faţa secerei. Săbiile strălucitoare se înroşiră de sângele barbarilor. Mânaţi de un potop de înjurături teribile şi ameninţaţi de biciul usturător al lui Latinius Macer, sclavii luptară cu vitejie, ţinând piept duşmanului.

Formaţia se mişca lent, fiindcă barbarii atacau din toate părţile, rândurile lor fiind permanent împrospătate. Pe Macer îl încercuiră rapid. Acesta se întoarse, încolţit, învârti sabia ca pe o morişcă şi despică trei dintre ei, făcându-i pe ceilalţi să se retragă plini de respect din faţa acestei forţe extraordinare. Strigă şi le făcu semn să se apropie şi să lupte.

Barbarii ştiau ce-i aştepta şi refuzau să se lase atraşi în luptă directă. S-au retras şi au lansat un torent de suliţi asupra lui Macer. În câteva secunde, sângele ţâşni din şase răni din trupul său. Macer apucă mânerele şi trase cu putere, scoţând vârfurile din carne. Un barbar veni în fugă şi îşi aruncă cu putere suliţa, străpungându-i gâtul. Slăbit din cauza sângelui pierdut, romanul se prăbuşi încet în ţărână. Femeile barbare se repeziră asupra lui ca o haită de lupi turbaţi şi îl zdrobiră cu pietre.

Doar o stâncă înaltă îi mai despărţea pe romani de malul fluviului. Dincolo de ea, cerul senin până atunci, deveni brusc portocaliu. Apoi o coloană de fum se înălţă, neagră şi grea, iar vântul aduse miros de lemn ars.

Venator fu cuprins de disperare.

— Corăbiile! strigă el. Barbarii au atacat corăbiile!

Sclavii însângeraţi au intrat în panică şi s-au repezit nesăbuiţi spre fluviu. Barbarii i-au atacat furios de pe flancuri. Mulţi dintre ei şi-au aruncat armele, vrând să se predea şi au fost ucişi. Restul au încercat să le ţină piept din spatele unor copaci, dar urmăritorii lor i-au decimat până la ultimul. Praful acestui pământ străin a devenit giulgiul lor, iar hăţişul, mormântul.

Severus şi legionarii care mai supravieţuiseră şi-au croit cu forţa drum către malul înalt şi s-au oprit brusc, uitând de gloata ucigaşă care se strângea în jurul lor, privind uluiţi la dezastrul din vale.

Coloane de foc se ridicau şi se împleteau într-o spirală groasă care se răsucea şi se înălţa ca un şarpe. Flotila, singura lor speranţă de a scăpa, era mistuită de flăcări de-a lungul fluviului. Corăbiile uriaşe de grâne pe care le rechiziţionaseră în Egipt ardeau învăluite în nori groşi de fum.

Venator îşi făcu loc spre rândurile din faţă şi se opri lângă Severus. Centurionul tăcea; tunica şi armura îi erau pătate de

sânge şi sudoare. Privea înfrânt marea de flăcări şi fum şi velele incendiate ce se dezintegrau într-un vârtej de scântei şi realitatea înfrângerii i se întipări pe faţă.

Corăbiile fuseseră ancorate la ţărm şi erau lipsite de apărare. Forţele barbarilor au eliminat marinarii şi au incendiat tot ce se putea. Doar o mică navă comercială a scăpat conflagraţiei datorită echipajului care, nu se ştie cum, reuşise să întreacă barbarii. Patru marinari se chinuiau să ridice velele, în timp ce alţii munceau din greu la vâsle, încercând să ajungă în larg, unde, datorită adâncimii apei, erau în siguranţă.

Venator simţi gustul funinginii şi amărăciunea nenorocirii în cerul gurii. Cerul însuşi îi părea roşu. Privea scena cu o furie neputincioasă. În inima sa murea încrederea în planul său de a pune la adăpost nepreţuitele creaţii ale înţelepciunii antice, plan atât de bine executat.

O mână se aşează pe umărul lui şi, când se întoarse, privirea i se fixă pe faţa lui Severus, care avea o expresie ciudată, de rece încântare.

— Întotdeauna am sperat să mor, spuse centurionul, îmbătat de vin bun şi culcat pe o femeie frumoasă.

— Doar Dumnezeu poate hotărî felul în care îi este dat unui om să-şi dea sfârşitul, răspunse Venator într-o doară.

— Cred mai degrabă că norocul joacă rolul cel mai important.

— Ce pierdere, ce irosire îngrozitoare!

— Cel puţin bunurile tale sunt ascunse la loc tăinuit, spuse Severus. Şi acei marinari care au reuşit să scape vor spune înţelepţilor imperiului ce am izbutit noi să facem aici.

— Nu, spuse Venator dând din cap cu amărăciune.

Nimeni nu va crede poveştile băiguite de nişte marinari ignoranţi. Se întoarse şi privi drumul şi muntele din urmă. Va rămâne pierdută pe veci în grotă.

— Ştii să înoţi?

Ochii lui Venator se întoarseră către Severus:

— Să înot?

— Îţi dau cinci din cei mai buni oameni ai mei să-ţi taie un culoar până la apă, dacă tu crezi că vei putea ajunge înot până la corabie.

— Eu… Nu sunt sigur.

Studie apele fluviului şi distanţa tot mai mare dintre linia ţărmului şi corabie.

— Poţi să foloseşti rămăşiţe din corabie drept plută dacă vrei,

spuse Severus tăios. Dar grăbeşte-te, căci peste câteva minute fiecare din noi va da ochii cu Dumnezeul său.

— Dar tu?

— Colina asta este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a deveni punct de rezistenţă.

Venator îl îmbrăţişă pe centurion.

— Dumnezeu să te ocrotească.

— Mai bine să-ţi însoţească ţie paşii.

Severus se întoarse şi alese la repezeală cinci soldaţi care nu fuseseră răniţi şi le ordonă să-l apere pe Venator în cursa către fluviu. Apoi începu să-şi reorganizeze oamenii în vederea apărării finale.

Mica grupă de legionari se adună în jurul lui Venator. Apoi ei luară cu asalt drumul către fluviu, strigând şi croindu-şi loc cu săbiile, printre cetele dezorganizate ale barbarilor uluiţi. Loveau şi tăiau ca nişte nebuni, într-o dezlănţuire sângeroasă.

Venator era extenuat, dar sabia sa nu ezită nici un moment şi nici pasul nu i se împotmoli. Era acum un învăţat care devenise un exterminator. Trecuse demult de punctul-limită. Nu-i mai rămăsese decât o încăpăţânare aprigă; îi dispăruse orice urmă de teamă de moarte.

Luptau orbeşte prin valul înnebunitor de fum şi flăcări. Venator simţea mirosul de carne arsă. Smulse o altă fâşie din tunica sa şi îşi acoperi nasul şi gura pentru a se proteja de fum.

Soldaţii căzură unul câte unul, apărându-l pe Venator până la ultima lor suflare. Deodată, picioarele sale atinseră apa şi se avântă înainte, scufundându-se de îndată ce nivelul apei îi depăşi genunchii. Observă un catarg care se prăvălise de pe o corabie în flăcări şi porni înot către el, fără a mai îndrăzni să privească în urmă.

Soldaţii rămaşi pe deal ţineau piept tuturor armelor ce erau aruncate asupra lor. Barbarii îngânau descântece provocatoare şi recurgeau la tot felul de stratageme pentru a găsi punctul slab în apărarea romană. De patru ori s-au grupat în formaţiuni uriaşe şi au atacat şi tot de patru ori au fost respinşi, dar nu înainte de a mai face câteva victime printre legionarii extenuaţi. Careul devenise acum doar un mic nod, pe măsură ce puţinii supravieţuitori strângeau rândurile şi luptau umăr la umăr. Grămezi însângerate de morţi şi muribunzi acopereau culmea dealului, sângele lor curgând la vale în şuvoaie. Şi totuşi romanii au rezistat.

Bătălia dura fără întrerupere de două ore, dar barbarii atacau cu aceeaşi intensitate ca la început. Ei deja adulmecau victoria şi se adunară pentru un ultim atac.

Severus rupse coada unei săgeţi ce i se înfipse în trup şi continuă să lupte. Cadavrele barbarilor făceau un covor în jurul său. Doar o mână de legionari mai rămăseseră alături de el. Unul câte unul, ei pieriră, cu sabia în mână, îngropaţi sub valuri de pietre, săgeţi şi suliţi.

Severus fu ultimul care căzu. Picioarele i se îndoiră sub el şi braţul lui nu mai fu capabil să ridice sabia. El se clătină în genunchi, încercă în zadar să se ridice, apoi îşi ridică privirea către cer şi rosti încetişor: Mamă, tată, luaţi-mă în braţele voastre.

Ca şi cum ar fi răspuns rugii sale, barbarii se repeziră asupra lui, izbindu-l cu sălbăticie cu ciomegele lor, până când moartea puse capăt agoniei sale.

În apă, Venator se agăţase de catarg cu înverşunare şi dădea din picioare în încercarea disperată de a ajunge din urmă corabia. Efortul său era însă zadarnic. Curenţii fluviului şi o boare de vânt împingeau corabia tot mai departe.

Strigă către echipaj şi flutură cu disperare mâna rămasă liberă. Un grup de marinari şi o fată cu un câine în braţe stăteau la pupa, privind la el fără nici un fel de compasiune, nefăcând nici o mişcare să întoarcă nava. Şi-au continuat fuga în josul fluviului ca şi cum Venator nu ar fi existat.

Îl abandonau, îşi dădu neputincios seama. Nu mai era nici o scăpare. Izbi cu pumnul în catarg şi plânse necontrolat, convins că Dumnezeul lui l-a părăsit. În cele din urmă, îşi întoarse ochii către ţărm şi privi măcelul ce tocmai se sfârşea.

Expediţia dispăruse, înghiţită într-un coşmar.

PARTEA ÎNTÂI

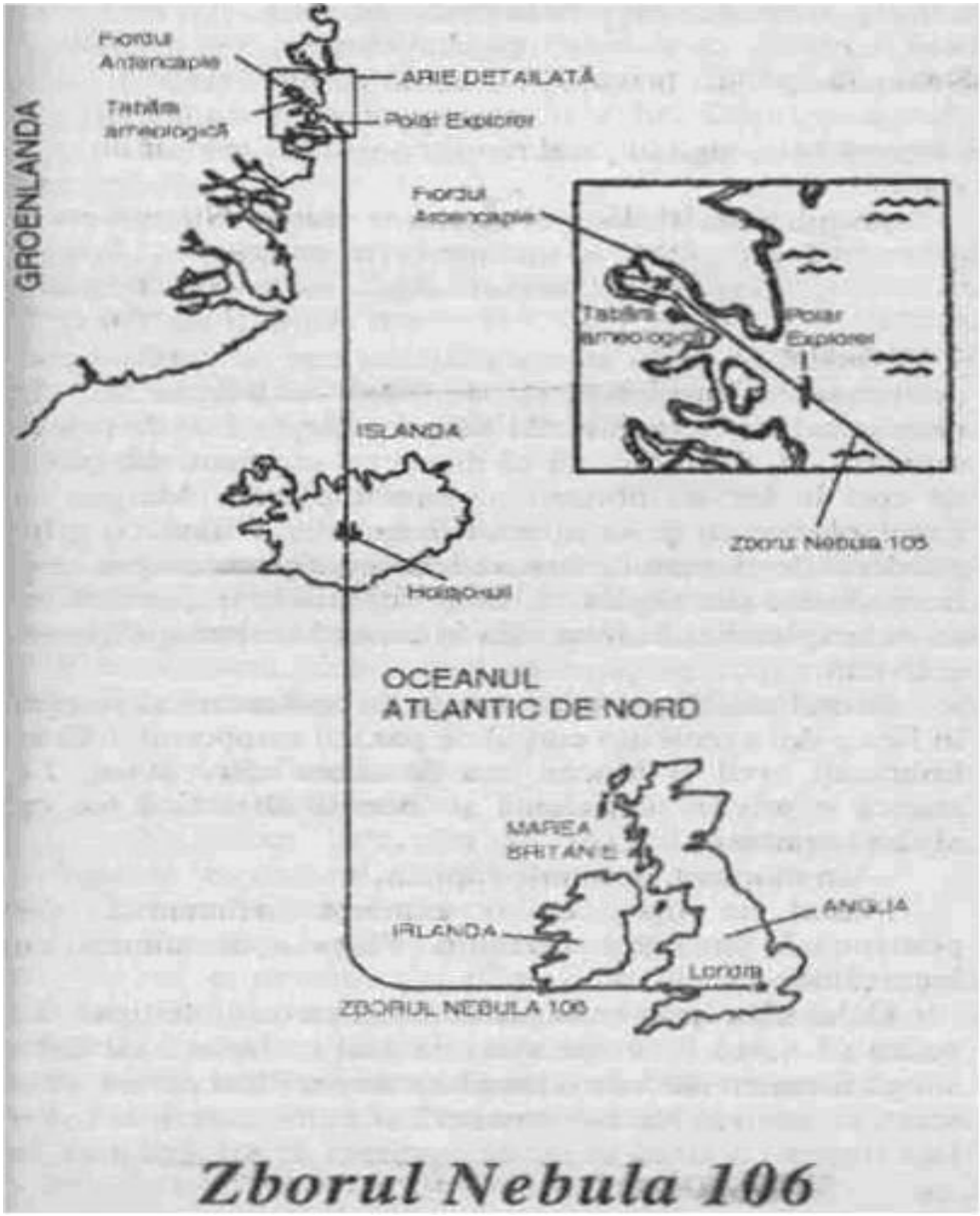

1

12 octombrie, 1991
Aeroportul Heathrow, Londra

Nimeni nu dădu atenţie pilotului care se strecura prin mulţimea de corespondenţi de presă ce înţesau sala de protocol. Nici pasagerii din sala de aşteptare de la poarta numărul 14 nu observară că ducea un sac mare din pânză de cort în loc de obişnuita geantă-diplomat. Mergea cu capul plecat, cu privirea aţintită înainte, evitând cu grijă puzderia de camere de luat vederi concentrate asupra unei femei înalte şi atrăgătoare, cu o faţă măslinie şi netedă şi cu ochi splendizi, care se afla în centrul acestei gălăgioase activităţi.

Pilotul străbătu repede rampa de îmbarcare şi se opri în faţa a doi agenţi din corpul de pază al aeroportului. Erau îmbrăcaţi civil şi blocau uşa de acces către avion. Le aruncă o privire nonşalantă şi încercă să-şi facă loc cu umărul printre ei.

— Un moment, domnule căpitan.

Pilotul se opri, cu o expresie nedumerită, dar prietenoasă pe faţa-i măslinie. Părea uşor amuzat de încurcătură.

Ochii săi căprui erau pătrunzători ca ochii de ţigan. Se vedea că nasul îi fusese spart de mai multe ori, iar falca stângă îi era crestată de o lungă cicatrice. Părul cărunt, tăiat scurt, ce se ivea de sub caschetă şi liniile care îi brăzdau faţa sugerau o vârstă în jur de cincizeci de ani. Era înalt de aproape doi metri, solid şi cu o burtă uşor rotunjită. Sigur pe sine şi încrezător, stând drept în costumul său bine croit, el părea a fi asemenea oricărui alt pilot din cei zece mii ce pilotează avioanele de pasageri.

Îşi desprinse legitimaţia dintr-unul din buzunarele de la piept şi i-o înmână agentului.

— Ducem persoane importante în cursa asta? întrebă el nevinovat.

Agentul englez, îmbrăcat impecabil, dădu din cap.

— Un grup de reprezentanţi ai Naţiunilor Unite ce se întorc la New York – inclusiv noul secretar-general.

— Hala Kamil?

— Da.

— Nu prea e o treabă potrivită pentru o femeie.

— Sexul nu a fost o piedică nici pentru primul-ministru Thatcher.

— Ea n-a fost într-o situaţie aşa de delicată.

— Kamil este o femeie inteligentă. O să se descurce.

— Cu condiţia ca fanaticii musulmani din ţara ei să nu o distrugă, răspunse pilotul cu un evident accent american.

Englezul îi aruncă o privire ciudată, dar nu făcu nici un alt comentariu, continuând să compare fotografia de pe legitimaţie cu faţa interlocutorului şi citi numele cu voce tare.

— Căpitan Dale Lemke.

— E vreo problemă?

— Nu, doar încercăm să împiedicăm apariţia lor, răspunse sec agentul.

Lemke îşi îndepărtă braţele de corp.

— Vrei să mă percheziţionezi şi pe mine?

— Nu e nevoie. Un pilot nu-şi deturnează propriul avion. Dar va trebui să vă legitimăm ca să fim siguri că faceţi cu adevărat parte din echipaj.

— Nu port uniforma asta pentru un bal mascat.

— Permiteţi-ne să vă controlăm bagajul de mână.

— Desigur.

Puse pe podea geanta albastră de nylon şi o deschise. Cel de-al doilea agent se aplecă, răsfoi paginile manualului pe care-l avea pilotul şi pe cel al manualului cu standardele de zbor, pentru ca apoi să ridice un aparat ce părea să conţină un mic cilindru hidraulic.

— Dacă nu vă supăraţi, spuneţi-ne şi nouă ce-i asta?

— Braţul de acţionare a clapetului de răcire a uleiului. A rămas înţepenit în poziţia deschis şi echipa noastră de întreţinere de pe aeroportul Kennedy m-a rugat să-l aduc acasă pentru inspecţie.

Agentul pipăi un pachet voluminos aflat pe fundul genţii.

— He-he, ce-avem noi aici? apoi îşi ridică privirea, plină de curiozitate. De când au piloţii paraşute în geanta de voiaj?

Lemke râse:

— Hobby-ul meu este paraşutismul. Ori de câte ori fac câte o escală mai lungă, exersez cu nişte prieteni la Croydon.

— Sper că nu intenţionaţi să săriţi dintr-un avion cu reacţie?

— Mai ales nu dintr-unul care zboară cu 575 kilometri pe oră deasupra Oceanului Atlantic, la zece mii de metri altitudine.

Agenţii schimbară o privire mulţumită. Geanta fu închisă şi legitimaţia înapoiată.

— Iertaţi-ne că v-am reţinut, domnule căpitan Lemke.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi.

— Călătorie plăcută la New York!

— Mulţumesc.

Lemke se aplecă uşor şi pătrunse în avion. Intră în cabină, încuie uşa şi stinse lumina pentru a nu fi observat prin geam de cei din sala de aşteptare. Într-o succesiune de mişcări bine exersate, el îngenunche în spatele scaunelor, scoase o mică lanternă din buzunar şi ridică o trapă ce ducea către camera aparatelor electronice aflată sub cabină, un compartiment ce fusese numit cândva gura iadului. Coborî scara într-un întuneric total, zgomotul mişcărilor sale fiind acoperit de vocile îngrijitorilor ce pregăteau cabina principală pentru îmbarcare şi de bubuitul bagajelor pe care le încărcau hamalii în partea din spate a avionului.

Lemke întinse mâna, trase geanta după el şi aprinse lanterna. Aruncând o privire asupra ceasului văzu că mai avea cinci minute până să vină restul echipajului. Cu gesturile pe care le exersase de aproape cincizeci de ori, scoase braţul de acţionare din geantă şi îl conectă la un ceas miniatural pe care îl avusese ascuns în caschetă. Legă sistemul astfel asamblat de balamalele unei mici uşi de acces către exterior, pe care o foloseau mecanicii de sol. Apoi scoase paraşuta.

Când cei doi ofiţeri secunzi sosiră, Lemke era aşezat în scaunul pilotului, aplecat asupra unui manual de standarde al aeroportului. Se salutară scurt şi începură controlul de rutină de dinaintea zborului. Nici copilotul, nici inginerul de zbor nu băgară de seamă că Lemke era neobişnuit de tăcut şi de retras.

Simţurile lor ar fi fost mai ascuţite dacă ar fi ştiut că aceasta urma să fie ultima lor noapte pe pământ.

În sala de aşteptare înţesată de lume, Hala Kamil se confrunta cu o mare de microfoane şi reflectoare. Cu o răbdare ce părea să nu aibă limite, ea răspundea valului de întrebări pe care i-l arunca mulţimea de reporteri curioşi.

Puţini dintre ei au întrebat-o despre turneul prin Europa şi despre nenumăratele întâlniri avute cu diferiţi şefi de state. Majoritatea vroiau să-i cunoască părerea în legătură cu iminenta răsturnare a guvernului egiptean de către fundamentaliştii

musulmani.

Nu-i era prea clar cât de gravă era situaţia. Fanaticii *Mulah,* conduşi de Ahmad Yazid, un profesor de drept islamist, au stârnit patimi religioase în rândul milioanelor de săteni săraci din valea Nilului şi a maselor de oameni ce trăiau în mizerie în mahalalele din Cairo. Înalţi ofiţeri din armată şi aviaţie conspirau cu radicalii islamişti pentru a-l elimina pe Nadav Hassan, noul preşedinte al ţării. Situaţia era extrem de delicată, dar Hala nu primise nici o informaţie de ultimă oră de la guvernul ei şi se vedea silită să dea răspunsuri vagi şi ambigue.

La prima vedere, Hala părea sigură pe sine şi imperturbabilă ca un sfinx, în timp ce-şi rostea răspunsurile calm şi fără emoţie. În interior însă, ea se zbătea între confuzie şi şoc emoţional. Se simţea distantă şi singură, ca şi cum nişte evenimente necontrolabile s-ar desfăşura în jurul altcuiva, o persoană care nu mai poate fi ajutată şi pentru care nu putea simţi nimic altceva decât tristeţe.

Ea ar fi putut servi drept model pentru un tablou al reginei Nefertiti, ca acela aflat la muzeul din Berlin. Amândouă aveau acelaşi gât lung, chipuri delicate şi priviri enigmatice. Avea patruzeci şi doi de ani, era subţire, cu ochi negri, cu faţa măslinie, perfectă şi un păr lung, mătăsos şi negru, periat spre spate, ce-i ajungea până la umăr. Era înaltă şi trupul ei subţire şi frumos era scos în evidenţă de un taior şi o elegantă fustă plisată.

Hala se bucurase de atenţia a patru bărbaţi de-a lungul anilor, fără să fi fost vreodată căsătorită. A avea un soţ şi copii îi părea ceva complet străin. Ea refuza să-şi facă timp pentru legături de durată, iar a face dragoste nu îi oferea mai mult extaz decât vizionarea unui spectacol de balet.

Pe când era copil, la Cairo, unde mama ei era profesoară şi tatăl ei cineast, ea şi-a petrecut fiecare minut din timpul liber desenând şi scormonind în ruinele de prin locurile apropiate de casă, unde se putea duce cu bicicleta.

Bun gastronom şi artistă cu doctorat în antichităţi egiptene, a primit una din puţinele slujbe permise femeilor musulmane, aceea de cercetător la Ministerul Culturii.

Datorită unui mare efort personal şi unei prodigioase energii, ea a reuşit să învingă cu succes discriminările islamice şi să ajungă director al secţiei de antichităţi şi mai apoi şefa departamentului de informaţii. Ea i-a atras atenţia preşedintelui

de atunci, Mubarak, care i-a cerut să facă parte din delegaţia egipteană la adunarea generală a Naţiunilor Unite. Cinci ani mai târziu, Hala a fost numită vice-preşedinte, atunci când Javier Perez de Cuellar a demisionat în mijlocul celui de-al doilea mandat al său, în timpul unor conflicte în cursul cărora cinci naţiuni conduse de musulmani s-au retras din organizaţie datorită unor controverse legate de cererile de reformă religioasă.

Întrucât toţi cei propuşi înaintea ei refuzaseră această poziţie, ea a fost desemnată în funcţia de secretar-general în speranţa că va reuşi să mai atenueze conflictele tot mai mari cu care se confrunta organizaţia.

Acum când propriul ei guvern se zbătea în pragul dezintegrării, avea multe şanse să devină primul reprezentant fără ţară la Naţiunile Unite.

Un asistent îi şopti ceva la ureche. Ea dădu din cap şi ridică o mână în sus:

— Mi s-a spus că avionul este gata de decolare, spuse ea. O să mai accept o ultimă întrebare.

O mulţime de mâini se ridicară şi o duzină de întrebări umplură aerul instantaneu. Hala arăta cu mâna spre un bărbat ce stătea lângă uşă cu un casetofon în mână.

— Leigh Hunt, de la B.B.C., doamnă Kamil. Dacă Ahmad Yazid înlocuieşte guvernul democratic al preşedintelui Hassan cu o republică islamică, vă veţi mai întoarce în Egipt?

— Eu sunt musulmană şi egipteancă. Dacă conducătorii ţării mele doresc să mă întorc acasă, mă voi supune indiferent ce guvern se află la putere.

— În ciuda faptului că Ahmad Yazid v-a numit eretică şi trădătoare?

— Da, răspunse Hala sec.

— Dacă este pe jumătate atât de fanatic cât ayatolahul Khomeini, s-ar putea să vă întoarceţi pentru a fi executată. Aveţi vreun comentariu de făcut?

Hala dădu din cap, zâmbi graţios şi spuse:

— Trebuie să plec acum. Vă mulţumesc.

Înconjurată de escorta ei, părăsi grupul de reporteri şi ajunse la scara avionului. Asistenţii ei şi persoanele din numeroasa delegaţie U.N.E.S.C.O. se aflau deja în avion. Patru membri ai Băncii Mondiale beau o sticlă de şampanie şi conversau cu voce scăzută. Cabina principală mirosea a combustibil şi a friptură

Wellington.

Obosită, Hala îşi legă centura de siguranţă şi începu să privească pe hublou. Era o ceaţă uşoară şi luminile albastre ale pistei păliră într-o lumină mată, pentru ca apoi să dispară complet. Îşi scoase pantofii, închise ochii şi adormi înainte ca stewardesa să-i poată oferi un cocktail.

După ce şi-a aşteptat rândul în căldura gazelor de eşapament ale unui TWA 747, zborul charter 106 al Naţiunilor Unite se mută către capătul pistei. Când a venit aprobarea de decolare de la tumul de control, Lemke împinse manetele în faţă şi Boeing-ul 720-B rulă pe cimentul umed, înălţându-se apoi în văzduhul înceţoşat.

De îndată ce a ajuns la altitudinea de zbor de 10500 de metri şi a trecut pe pilotaj automat, Lemke şi-a desfăcut centura şi s-a ridicat de pe scaun.

— Chemarea naturii, spuse el în timp ce se îndrepta către uşa cabinei. Ofiţerul său secund, inginerul de zbor, un bărbat pistruiat cu păr cenuşiu, zâmbi fără să-şi întoarcă privirea de pe panoul de control.

— Te-aştept aici.

Lemke zâmbi forţat şi ieşi din cabina principală. În bucătărie stewardesele pregăteau masa. Aroma de friptură Wellington devenise şi mai puternică. El făcu semn stewardului şef, pe care îl trase deoparte.

— Doriţi ceva, căpitane?

— Doar o ceaşcă de cafea, răspunse Lemke. Nu-ţi face probleme, n-am nevoie de nimic.

— E-n regulă.

Stewardul intra în bucătărie şi umplu o ceaşcă.

— Ar mai fi ceva.

— Da, domnule.

— Compania ne-a cerut să participăm la un studiu meteorologic sponsorizat de guvern. Când vom fi la două mii de kilometri depărtare de Londra, vom coborî pentru câteva minute la o mie cinci sute de metri, timp în care vom măsura viteza vântului şi temperatura. Apoi ne vom ridica la altitudinea normală.

— Nu pot pricepe cum de a acceptat compania acest lucru? Tare mi-ar place să am un cont în bancă echivalent cu preţul combustibilului consumat pentru asta.

— Poţi fi sigur că bandiţii ăia de duzină din consiliul de

administraţie vor avea grijă să trimită nota de plată la Washington.

— O să-i informăm pe pasageri la momentul oportun, pentru a nu se alarma.

— Ar trebui să anunţi şi faptul că în cazul în care cineva va vedea nişte lumini prin hublou, acestea nu sunt decât luminile unor vase de pescuit.

— O să am grijă de asta.

Ochii lui Lemke străbătură cabina principală, oprindu-se o clipă asupra formei adormite a Halei Kamil înainte ca discuţia să fie reluată.

— Nu ţi-a părut că măsurile de securitate au fost neobişnuit de severe? întrebă Lemke pe un ton neutru.

— Unul din reporterii ăia mi-a spus că Scotland Yard-ul a prins un zvon că s-ar pune la cale asasinarea secretarului-general.

— Se poartă de parcă ar exista câte un complot la fiecare colţ. A trebuit să le arăt legitimaţia în timp ce ei îmi controlau bagajul.

Stewardul ridică din umeri.

— Ce naiba, doar e vorba de protecţia noastră şi a pasagerilor.

Lemke făcu semn cu mâna înspre pasageri:

— Nici unul din ei n-are mutră de terorist.

— Teroriştii nu prea poartă costum la patru ace.

— Ca să nu avem surprize, o să încui uşa cabinei. Cheamă-mă pe intercom numai dacă este ceva important.

— S-a făcut.

Lemke mai luă o înghiţitură de cafea, puse ceaşca deoparte şi se reîntoarse în cabină. Primul ofiţer, copilotul, privea pe geam luminile Ţării Galilor ce se iveau dinspre nord, în timp ce în spatele lui inginerul de zbor era ocupat cu calculatul consumului de combustibil.

Lemke se întoarse cu spatele către ceilalţi şi scoase o cutiuţă din buzunarul de la piept. O deschise şi pregăti o seringă ce conţinea un ser mortal numit sarin. Apoi se întoarse din nou către echipaj şi, prefăcându-se că se împiedică, se agăţă de mâna ofiţerului secund pentru a se sprijini.

— Scuză-mă, Frank, m-am împiedicat de mochetă.

Frank Hartley avea o mustaţă stufoasă, păr cărunt şi subţire şi o faţă prelungă şi frumoasă. Nici măcar nu a simţit când acul i-a pătruns în umăr. El îşi ridică privirea de la aparatele sale de măsură şi râse uşor:

— Mai lasă-te de băutură, Dale.

— Pot să zbor în linie dreaptă, răspunse Lemke bine-dispus. Mersul îmi dă ceva bătaie de cap.

Hartley deschise gura pentru a-i răspunde, dar brusc o expresie de durere îi apăru pe faţă. Scutură din cap ca pentru a-şi recăpăta vederea. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi deveni inert.

Sprijinindu-şi corpul de cel al lui Hartley pentru ca acesta să nu se prăbuşească, Lemke îi scoase seringa din braţ şi o înlocui rapid cu o alta.

— Cred că ceva nu-i în regulă cu Frank.

Jerry Oswald se răsuci brusc în scaunul său de copilot.

Bărbatul uriaş, cu o faţă plină de ciupituri ca a unui călător în deşert, îl privi întrebător:

— Ce are?

— Vino mai bine să te uiţi la el.

Oswald îşi extrase corpul masiv din scaun şi se aplecă asupra lui Hartley. Lemke înfipse acul şi apăsă pe piston, dar Oswald simţi înţepătura.

— Ce dracu a fost asta? izbucni el, răsucindu-se şi privind nedumerit acul din mâna lui Lemke. Era mult mai solid şi mai musculos decât Hartley, iar otrava nu-şi făcu efectul imediat. Ochii i se măriră, înţelegând brusc ce se întâmplă şi se aruncă asupra lui Lemke, prinzându-l de gât.

— Tu nu eşti Dale Lemke, mârâi el. De ce te-ai machiat ca să semeni cu el?

Cel ce-şi spunea Lemke n-ar fi putut să-i răspundă nici dacă ar fi vrut. Mâinile acelea uriaşe îl sugrumau, îi tăiau respiraţia. Înghesuit într-un colţ de greutatea formidabilă a lui Oswald, încercă să bâiguie o minciună, dar nu putu scoate nici un sunet. Îşi izbi genunchiul în vintrele inginerului. Singura reacţie pe care a obţinut-o a fost un mormăit scurt. În faţa ochilor îi jucau pete întunecate.

Apoi, încetişor, strânsoarea fu slăbită şi Oswald se îndepărtă. În priviri îi apăru groaza când îşi dădu seama că moare... Îl privi pe Lemke cu o ură confuză. Cu ultimele bătăi ale inimii, reuşi să-şi strângă pumnii şi să-l izbească pe Lemke în stomac.

Lemke căzu în genunchi, zăpăcit, cu răsuflarea tăiată. Ca prin ceaţă îl văzu pe Oswald prăbuşindu-se peste scaunul pilotului pentru ca apoi să ajungă pe podeaua cabinei. Lemke se ridică în capul oaselor şi se odihni un minut, abia trăgându-şi sufletul, masându-şi locul unde primise lovitura.

Se ridică cu greu în picioare şi trase cu urechea pentru a

vedea dacă se aud voci curioase de partea cealaltă a uşii. Compartimentul principal părea liniştit. Nici un pasager sau membru al echipajului nu a auzit nimic neobişnuit, în afara zumzăitului monoton al motoarelor.

Până să reuşească să-l târască pe Oswald în scaunul copilotului şi să-i pună centura, ajunse lac de sudoare. Centura de siguranţă a lui Hartley rămăsese în continuare legată, aşa că Lemke îl ignoră. În cele din urmă se aşeză în faţa panourilor de control, în scaunul pilotului şi calculă traseul avionului.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Lemke deviase avionul de la ruta prevăzută către New York, spre o nouă destinaţie, din îngheţata Antarctică.

2

Era unul din locurile cele mai aride de pe pământ, un loc nevăzut vreodată de turişti. În ultima sută de ani, doar o mână de exploratori şi oameni de ştiinţă au păşit pe aceste meleaguri sinistre. Marea este îngheţată la ţărm mai tot timpul anului, cu excepţia câtorva săptămâni, iar temperaturile la început de toamnă sunt în jur de 22 grade Celsius. Întunericul stăpâneşte cerul rece în lungile luni de iarnă şi uneori, chiar şi vara, soarele strălucitor poate fi înlocuit de o furtună în mai puţin de o oră.

Şi totuşi, deşi umbrită de munţi îngheţaţi şi bătută în permanenţă de vânturi, această magnifică dezolare situată în partea de nord a Fiordului Ardencaple, pe coasta Groenlandei, a fost locuită de un trib de vânători aproape două mii de ani.

Măsurătorile cu carbon radioactiv făcute asupra relicvelor dezgropate aici au dovedit că acest loc a fost locuit din anul 200 d. Ch. Până în anul 400 d. Ch., un timp destul de scurt conform Ceasului arheologic. Totuşi ei au lăsat în urmă douăzeci de aşezări care, datorită climei reci, s-au păstrat perfect.

O structură de aluminiu prefabricat a fost adusă cu elicopterul şi asamblată deasupra vechiului sat de oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Colorado. Un sistem de încălzire rudimentar şi izolat cu polistiren ducea o luptă aproape inutilă împotriva frigului, dar cel puţin reuşea să ţină în afara pereţilor vântul care bătea fără încetare. Acest tip de adăpost dădea posibilitatea unei echipe de arheologi să lucreze acolo până la începutul iernii.

Lily Sharp, profesoară de antropologie în Colorado, uitase de frigul care domnea în satul acoperit. Ea stătea cu un genunchi pe podeaua unei locuinţe, răzuind cu grijă pământul îngheţat cu un şpaclu. Era singură şi devenea din ce în ce mai concentrată pe măsură ce scormonea trecutul îndepărtat al oamenilor preistorici.

Ei erau vânători de balene ce-şi petreceau asprele ierni arctice în locuinţe săpate parţial în pământ, cu pereţi scunzi de piatră şi cu acoperişuri de stuf sprijinite pe oase de balenă. Se încălzeau la lămpi de seu şi-şi petreceau lungile luni de întuneric făcând sculpturi în miniatură din resturi de lemn, din fildeş sau din coarne de animale.

Se stabiliseră în această parte a Groenlandei în primele secole

ale erei noastre. Apoi, în mod inexplicabil, în plină evoluţie a culturii lor, au dispărut, lăsând în urmă un interesant depozit de vestigii.

Perseverenţa lui Lily a dat roade. În timp ce cei trei bărbaţi care alcătuiau restul echipei se relaxau după cină în cabana care le servea drept adăpost, ea se întoarse la colibă şi continuă să sape, scoţând la iveală nişte coarne de caribu pe care erau sculptate douăzeci de figurine reprezentând urşi, un pieptene de femeie delicat sculptat şi o oală de piatră pentru gătit.

Deodată, şpaclul lui Lily atinse ceva. Ea repetă mişcarea şi ascultă atent. Fascinată, ciocăni din nou. Nu era zgomotul familiar pe care îl face lopata când atinge o piatră. Deşi nu avea prea mare rezonanţă era, evident, un sunet metalic.

Se ridică şi îşi dezmorţi spatele. De sub căciula groasă de lână, ţâşniră câteva şuviţe din părul ei roşu, lung şi des, ce strălucea în lumina lanternei. În ochii ei albastru-verzui, se citea nedumerirea, în timp ce se uita la micul obiect ce se ivea din pământul negru.

— Aici a locuit un popor preistoric, reflectă ea. Nu au cunoscut niciodată fierul sau bronzul.

Lily încercă să-şi păstreze calmul, dar o cuprinse o senzaţie de uluire. Apoi de entuziasm, urmat de grabă. Uită de obligaţia pe care o are fiecare arheolog de a fi prudent. Începu să sape şi să răzuiască cu furie pământul tare. La fiecare câteva minute se oprea şi mătura cu migală pământul cu o mică pensulă de pictură.

În cele din urmă, obiectul fu dezgropat complet. Se aplecă pentru a-l examina mai de aproape, privind uluită obiectul ce lucea în lumina lanternei.

Lily dezgropase o monedă de aur. Chiar una foarte veche, judecând după marginile tocite. Într-o parte avea o mică gaură prin care trecea o bucată de piele putrezită, ce sugera faptul că a fost cândva purtată ca pandantiv sau ca amuletă.

Lily se lăsă uşor pe spate şi răsuflă adânc, fiindu-i aproape frică să se aplece şi să atingă moneda.

Trecură cinci minute şi Lily încă mai stătea acolo în genunchi, mintea ei încercând să găsească o soluţie, când deodată uşa adăpostului se deschise şi un bărbat cu o burtă mare, cu o faţă blândă şi cu o barbă scurtă şi neagră intră, însoţit de un vârtej de zăpadă. Exhala nori de aburi când respira. Sprâncenele şi barba îi erau pline de promoroacă, ceea ce îl făcea să semene cu un

monstru îngheţat dintr-un film ştiinţifico-fantastic, până în momentul în care pe faţă îi apăru un zâmbet larg care-i dezveli un şir de dinţi mari şi albi.

Era doctorul Hiram Gronquist, şeful echipei formate din patru arheologi.

— Iartă-mă că te întrerup, Lily, spuse el cu o voce blândă, baritonală, dar ai muncit prea mult azi. Fă o pauză. Vino în cabană să te încălzeşti şi să bei un pahar zdravăn de coniac.

— Hiram, spuse Lily, străduindu-se să-şi stăpânească emoţia, vreau să-ţi arăt ceva.

Gronquist se apropie şi îngenunche lângă ea.

— Ce-ai găsit?

— Ia uite-te!

Gronquist îşi căută ochelarii în buzunarul canadienei şi şi-i puse pe nasul său roşu. Se aplecă asupra monedei până când faţa îi ajunse la câţiva centimetri de ea şi o studie din toate unghiurile. După câteva momente, îşi ridică privirea către Lily, cu o licărire amuzată în ochi.

— Îţi baţi joc de mine?

Lily îl privi încruntată, apoi faţa i se destinse într-un zâmbet.

— O, Doamne! Crezi c-am plantat-o eu acolo în bătaie de joc?

— Recunoaşte că e ca şi cum ai găsi o fecioară într-un bordel.

— Amuzant.

Gronquist o bătu prietenește pe genunchi:

— Felicitări pentru această senzaţională descoperire.

— Cum crezi că a ajuns aici?

— Nu există nici un zăcământ de aur pe o rază de cel puţin o mie de mile şi în orice caz locuitorii preistorici nu aveau habar de prelucrarea metalelor. Nivelul de dezvoltare al civilizaţiei lor abia depăşise epoca pietrei. Este evident că moneda provine dintr-o altă sursă, ulterioară acelei perioade.

— Dar cum îţi explici faptul că a fost îngropată laolaltă cu obiecte datând din jurul secolului 3 după Christos?

Gronquist ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Dar ce presupui că s-a întâmplat? întrebă Lily.

— Aşa, la nimereală, aş spune că un viking a făcut negoţ aici sau a pierdut moneda pe aici.

— Nu există dovezi că vikingii ar fi ajuns cu corăbiile lor atât de departe în nord de-a lungul coastei de est, spuse Lily.

— Ei, poate că eschimoşii din perioade mai târzii au făcut

negoţ în aşezările nordicilor aflate mai la sud şi au folosit acest loc drept tabără în timpul expediţiilor de vânătoare.

— Hiram, ştii foarte bine că nu am găsit nici o dovadă că acest loc ar fi fost locuit după anul 400 după Christos.

Gronquist îi aruncă o privire plină de reproş.

— Nu te dai bătută niciodată, nu-i aşa? Nu e trecută nici o dată pe moneda asta.

— Mike Graham este expert în monede antice. Una din specialităţile lui este datarea aşezărilor din jurul Mării Mediterane. El ar putea să identifice moneda asta.

— Nu ne costă nimic s-o evaluăm, spuse Gronquist pe un ton amabil. Hai înăuntru. Mike poate s-o examineze cât timp noi bem coniacul.

Lily îşi puse mănuşile groase, căptuşite cu blană, îşi strânse gluga de la canadiană şi stinse lanterna. Gronquist îşi aprinse lanterna de buzunar şi ţinu uşa deschisă pentru Lily. Ea ieşi în frigul nimicitor şi în bătaia vântului care gemea ca o stafie într-un cimitir. Aerul îngheţat îi izbi obrajii şi o făcu să se scuture ca de un frison, o reacţie pe care o avea de fiecare dată, deşi ar fi trebuit de-acum să fie obişnuită cu frigul.

Apucă frânghia care ducea la tabăra lor şi orbecăi în urma trupului masiv al lui Gronquist. Îşi aruncă privirea spre cer. Nu erau nori, iar stelele păreau că se pierd într-un covor uriaş de diamante scânteietoare, iluminând munţii goi dinspre vest şi întinderea de gheaţă care străbătea fiordul până la marea aflată la răsărit. Frumuseţea ciudată a Antarcticii e ca o amantă posesivă, gândi Lily. Înţelegea perfect de ce oamenii îşi pierdeau raţiunea în faţa acestei vrăji.

După un drum de aproape treizeci de metri prin întuneric, intrară în coridorul de protecţie împotriva furtunilor, merseră încă câţiva metri şi deschiseră o a doua uşă către camera de locuit. Comparativ cu frigul de afară, lui Lily i se păru că păşeşte într-un cuptor. Aroma de cafea îi mângâie nările şi îşi scoase imediat canadiana şi mănuşile pentru a-şi umple o ceaşcă.

Sam Hoskins, cu un păr blond ce-i ajungea până la umeri şi cu o enormă mustaţă de aceeaşi culoare, era aplecat asupra unei planşete. Arhitect din New York pasionat de arheologie, Hoskins îşi rezerva două luni pe an din încărcatul său program de lucru pentru diverse săpături în felurite colţuri ale lumii. Îi ajuta pe cei din echipa ei enorm prin desenele amănunţite ale satelor preistorice, aşa cum păreau ele să fi fost cu o mie şapte sute de

ani în urmă.

Celălalt membru al echipei, un bărbat cu pielea foarte deschisă la culoare şi cu păr blond închis ce începuse să se răărească, era întins pe un pat de campanie şi citea un roman cu paginile întoarse pe la colţuri. Lily nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Mike Graham fără o carte de aventuri în mână sau în buzunarul de la piept. Unul dintre arheologii de seamă ai ţării, Graham arăta ca un antreprenor de pompe funebre.

— Hei, Mike! bubui Gronquist. Uite ce-a găsit Lily!

El aruncă moneda către colţul celălalt al camerei. Lily o urmări cu sufletul la gură, dar Graham prinse cu îndemânare moneda din aer şi începu să o examineze atent.

După câteva momente, îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii neîncrezător:

— Vă bateţi joc de mine.

Gronquist râse din toată inima.

— Exact asta am spus şi eu când am văzut-o. Nu glumesc. Ea a dezgropat-o din parcela numărul 8.

Graham trase o geantă de sub patul său, din care scoase o lupă. Ţinu moneda sub lentilă, examinând-o din toate unghiurile.

— Ei, care-i verdictul? întrebă Lily nerăbdătoare.

— De necrezut, murmură Graham fascinat. O Miliarensia de aur. Cântăreşte aproape treisprezece grame şi jumătate. N-am mai văzut nici una până acum. Sunt foarte rare. Un colecţionar ar plăti probabil între şase şi opt mii de dolari pentru ea.

— Al cui portret îl prezintă?

— Este figura lui Theodosius cel Mare, împărat al Imperiului Roman şi al Bizanţului, în picioare. Dacă te uiţi atent, poţi să distingi captivii pe care îi are la picioare, iar în mâini ţine un glob şi un *labarum.*

— Un *labarum?*

— Da, un drapel cu literele greceşti XP, formând un fel de monogramă, ce însemna: În numele lui Christos. Împăratul Constantin l-a adoptat după ce s-a convertit la creştinism şi l-a transmis mai departe prin succesorii săi.

— Ce poţi distinge dintre literele de pe partea cealaltă? întrebă Gronquist.

Ochii lui Graham, văzuţi prin lentila cu care studia moneda, păreau imenşi.

— Trei cuvinte. Prima parte ar fi „TRIVMFATOR”. Nu le disting pe celelalte două. Sunt tocite aproape de tot. Putem găsi o

descriere şi traducerea din latină într-un catalog de colecţionari. Va trebui să aşteptăm până ne întoarcem în civilizaţie pentru a putea s-o verificăm.

— Poţi să-i stabileşti vechimea?

Graham privi gânditor în tavan.

— A fost bătută pe timpul domniei lui Theodosius, care dacă îmi aduc bine aminte, a domnit între 375 şi 395 d.Ch.

Lily îl privi ţintă pe Gronquist.

— Ce potrivire!

Acesta dădu din cap.

— E pură fantezie să sugerezi că eschimoşii din secolul patru aveau legături cu Imperiul Roman.

— Nu putem totuşi exclude şi această posibilitate, insistă Lily.

— Odată ce va fi emisă această ipoteză, vom fi copleşiţi de un val de speculaţii din partea presei, spuse Hoskins, cercetând moneda pentru prima dată.

Gronquist luă o înghiţitură de coniac.

— S-a mai întâmplat ca monede vechi să apară în locuri ciudate. Dar datele şi provenienţa acestora au trecut rareori statisticile încât să satisfacă pe deplin comunitatea arheologică în întregime.

— Poate că aşa e, spuse Graham încetişor. Dar mi-aş pune la bătaie Mercedes-ul meu decapotabil ca să aflu cum de-a ajuns aici.

Priviră cu toţii moneda timp de câteva momente fără să vorbească, fiecare pierdut în propriile sale gânduri.

În cele din urmă, Gronquist rupse tăcerea:

— Singurul lucru pe care-l ştim sigur este că ne aflăm în faţa unui mare mister.

3

Curând după miezul nopţii, impostorul începu să-şi pună în aplicare planul său îndelung exersat de abandonare a avionului. Cerul era limpede şi pata întunecată care era Islanda se înălţa deasupra orizontului plat şi negru al mării. Mica insulă era învăluită uşor în razele fantomatice, verzui, ale aurorei boreale.

Era indiferent faţă de morţii din jurul lui. Se obişnuise cu mirosul de sânge şi nu îi mai producea greaţă. Moartea şi măcelul făceau pur şi simplu parte din meseria lui. Era la fel de indiferent faţă de cadavrele mutilate ca un medic legist sau ca măcelarul din colţ.

Impostorul era cât se poate de cinic în privinţa asasinatelor. Numărul morţilor nu reprezenta pentru el decât simple cifre. Era bine plătit; era mercenar, dar şi un fanatic ce ucidea pentru o cauză. În mod ciudat, singurul lucru care îl jignea în profesiunea lui era faptul că era numit asasin sau terorist. Detesta aceste cuvinte. Aveau un iz politic şi lui îi displăceau politicienii.

Era omul cu o sută de identităţi, un perfecţionist care respingea ideea de a trage rafale de mitralieră la întâmplare în mulţime sau de a planta maşini-capcană, considerându-le unelte demne de nişte idioţi tineri. Metodele sale erau cu mult mai subtile. El nu lăsa nimic la voia întâmplării. Anchetatori de talie internaţională reuşeau cu greu să stabilească dacă multele sale acţiuni au fost simple accidente sau acte provocate de o mână criminală.

Moartea Halei Kamil era mai mult decât o însărcinare. El o considera o îndatorire. Planul pe care-l elaborase fusese perfectat în cinci luni, fiind apoi urmat de răbdătoarea aşteptare a momentului potrivit.

Ce pierdere, gândea el. Kamil e o femeie frumoasă. Dar ea reprezintă o ameninţare care trebuie eliminată.

Uşurel dădu drumul manşei, începând o coborâre lină. Nimeni, cu excepţia unui alt pilot, nu ar fi putut sesiza uşoara scădere a altitudinii.

Cabina principală nu îl preocupa. Acum pasagerii moţăiau probabil, încercând fără prea mare succes să adoarmă profund, lucru greu de făcut, în ciuda zborurilor lungi.

Îşi verifică pentru a douăzecea oară direcţia de zbor şi studie

cifrele tot mai mici de pe afişajul computerului, pe care îl reprogramase să indice timpul şi distanţa rămasă până la locul unde urma să se paraşuteze.

Cincisprezece minute mai târziu, avionul traversa o zonă nelocuită a coastei de sud a Islandei şi zbura către mijlocul insulei. Peisajul de dedesubt deveni un mozaic de lunci cenuşii şi zăpadă albă. Reduse viteza până când Boeing-ul 720-B zbura cu 250 kilometri la oră. Cuplă din nou pilotul-automat folosind frecvenţa radio transmisă de un radio-far aflat pe vârful muntelui Hofsjokull, un gheţar aflat la 1737 metri înălţime, în centrul insulei. Apoi reglă plafonul de zbor astfel încât avionul să se izbească de munte la 150 de metri mai jos de vârf.

Metodic, sparse şi distruse indicatoarele de direcţie şi aparatele de comunicaţie. De asemenea, deversă combustibil ca o măsură de prevedere în plus, pentru cazul în care, printr-o minune, ceva ar fi dejucat planul său minuţios conceput.

Mai avea opt minute,

Îşi dădu drumul prin trapă în „gura iadului”. Deja se încălţase cu nişte apres-ski-uri franţuzeşti cu tălpi groase, elastice. Scoase grăbit un costum de paraşutist din geanta de voiaj şi îl îmbrăcă. Nu avusese loc în geantă şi pentru o cască, aşa că îşi puse doar o căciulă gen ciorap. Apoi urmară mănuşile, ochelarii şi un altimetru, pe care şi-l legă de încheietura mâinii.

Îşi prinse chingile paraşutei şi verifică curelele pentru a fi sigur că sunt în regulă. Purta o paraşută de un tip special, cu paraşuta de rezervă amplasată pe umeri şi cu paraşuta principală între omoplaţi. Paraşuta în sine era o folie pătrată gonflabilă, folosită mai mult pentru plutitul în aer decât pentru sărituri.

Privi cadranul ceasului. Un minut, douăzeci de secunde. Deschise uşa de salvare şi un val de aer pătrunse în compartiment. Cu ochii fixaţi pe secundarul ceasului, începu numărătoarea inversă.

Când ajunse la zero se aruncă prin deschizătura îngustă, cu picioarele înainte, cu faţa în direcţia de zbor.

Viteza curentului de aer îl izbi cu puterea îngheţată a unei avalanşe, tăindu-i răsuflarea. Avionul îşi continua zborul în duduitul asurzitor al motoarelor. Pentru o clipă, simţi căldura de la eşapamentul turbinei şi apoi începu căderea.

Întins cu faţa în jos, într-o poziţie stabilă, cu spatele arcuit, cu genunchii uşor flexaţi, cu mâinile întinse în faţă, Lemke privi în jos şi nu văzu decât întuneric. Nici o lumină nu era aprinsă la sol.

Se gândea la tot ce putea fi mai rău; echipa lui nu a găsit punctul de întâlnire. Fără semnalizare nu ştia încotro să-şi dirijeze paraşuta. Putea să aterizeze la o depărtare de câţiva kilometri de ţintă sau şi mai rău, putea să se lovească de gheaţă, să se rănească grav şi să nu fie găsit la timp.

În zece secunde coborâse deja 360 de metri. Acul cadranului fluorescent al altimetrului ajunsese în zona marcată cu roşu. Nu mai putea aştepta. Trase paraşuta-pilot dintr-un buzunar şi o aruncă în vânt. Aceasta se umplu cu aer, se ancoră pe cer şi extrase după ea paraşuta principală.

Auzi paraşuta deschizându-se cu un pocnet mulţumitor şi se trezi adus printr-o smucitură în poziţie verticală. Îşi scoase lanterna de buzunar şi o îndreptă în sus de-a lungul corzilor paraşutei. Aceasta se desfăşura deasupra lui ca o floare uriaşă.

Deodată, un mic cerc de lumini clipiră la distanţă de o milă, spre dreapta. Apoi o rachetă de semnalizare se înălţă la cer şi rămase suspendată câteva secunde, exact atât încât el să poată calcula viteza şi direcţia vântului. Începu să manevreze paraşuta către lumini.

O altă rachetă se înălţă. Vântul bătea uniform, fără fluctuaţii, pe măsură ce se apropia de pământ. Putea deja să-şi vadă echipa. Ei aprinseseră un alt şir de lumini care îl conducea către cercul ce fusese aprins iniţial. Manevră suspantele paraşutei şi făcu o întoarcere de 180 de grade împotriva vântului.

Lemke se pregăti să ia contact cu pământul. Echipa lui alesese terenul foarte bine. Picioarele lui atinseră pământul moale al tundrei şi reuşi o aterizare în picioare perfectă, exact în mijlocul cercului.

Fără să scoată un cuvânt, îşi desfăcu chingile şi ieşi din bătaia luminilor. Privi în sus spre cer.

Avionul cu echipajul şi cu pasagerii care nu bănuiau ce soartă îi aşteaptă zbura drept către gheţarul care se înălţa pe măsură ce se micşora distanţa dintre gheaţă şi metal.

Privi o vreme nemişcat, până când sunetul tot mai slab al motoarelor dispăru complet, iar luminile de poziţie se topiră în noaptea neagră.

4

În bucătăria avionului, una dintre stewardese îşi aplecă într-o parte capul, ascultând.

— Ce se-aude din cabina de comandă? întrebă ea.

Gary Rubin, stewardul-şef, înainta pe culoar spre cabina de comandă a avionului. Auzea ceva ce semăna cu un muget continuu, înăbuşit, ca o apă care curge în depărtare.

La zece secunde după plecarea impostorului, ceasul activă braţul hidraulic, care închise ermetic trapa gurii iadului, întrerupând acel sunet ciudat.

— S-a oprit, spuse el. Nu-l mai aud.

— Ce crezi c-a fost?

— N-aş şti să-ţi spun. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Pentru o clipă, am crezut că e vorba de o pierdere de presiune.

Becul de apel de la unul dintre pasageri se aprinse şi stewardesa îşi dădu pe spate părul blond, pornind către cabina principală.

— Poate c-ar fi mai bine să-l întrebi pe căpitan, îi spuse ea peste umăr.

Rubin avu o ezitare, amintindu-şi ordinul lui Lemke, care îi ceruse să nu deranjeze echipajul decât pentru probleme importante.

Mai bine să-i deranjez decât să-mi pară rău că n-am făcut-o la timp, gândi el. Siguranţa pasagerilor era pe primul plan. Duse intercomul la ureche şi apăsă butonul de apel al cabinei de comandă.

— Căpitane, stewardul-şef aici. Am auzit un zgomot ciudat în cabina principală. E vreo problemă?

Nu primi nici un răspuns.

Încercă de trei ori, dar receptorul era mut. Timp de câteva momente rămase nedumerit, întrebându-se de ce nu răspunde cabina de comandă. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată în doisprezece ani de zbor.

Încerca încă să înţeleagă misterul când stewardesa veni în fugă către el zicând ceva. La început o ignoră, dar îngrijorarea din vocea ei îi atrase în cele din urmă atenţia.

— Ce… ce-ai spus?

— Zburăm deasupra pământului!

— Pământ?

— Chiar sub noi, spuse ea cu ochii măriţi de nedumerire. Un pasager mi-a arătat.

Rubin dădu din cap neîncrezător.

— Imposibil, noi trebuie să fim acum undeva în mijlocul oceanului. Probabil că a văzut luminile unor vase de pescuit. Căpitanul a spus că s-ar putea să le vedem în timp ce vom coborî la mică altitudine pentru efectuarea unor măsurători meteorologice.

— Priveşte, te rog, îi ceru ea. Pământul se apropie rapid. Cred că aterizăm.

Se apropie de bucătărie şi privi în jos. În locul apelor întunecate ale Atlanticului, se zărea o pată albă. O mare suprafaţă de gheaţă apăruse sub avion, la o distanţă nu mai mare de două sute patruzeci de metri. Era atât de aproape, încât cristalele de gheaţă reflectau luminile de poziţie ale aeronavei. Îngheţă, uluit, încercând să înţeleagă ceva din ceea ce ochii lui îi prezentau ca realitate.

Dacă era vorba de o aterizare forţată, de ce nu alertase căpitanul restul echipajului? Semnalele „Puneţi-vă centurile de siguranţă” şi „Fumatul interzis” nu fuseseră aprinse. Aproape toţi pasagerii erau treji, citind sau discutând între ei. Doar Hala Kamil dormea profund. Câţiva reprezentanţi ai Mexicului ce se întorceau de la o întrunire ţinută la sediul Băncii Mondiale erau strânşi în jurul unei mese, în partea din spate a avionului. Miguel Salazar, directorul finanţărilor din străinătate, vorbea grav cu voce joasă. În jurul mesei era evidentă atmosfera de înfrângere. Mexicul suferise un dezastru economic şi se afla în stare de faliment tehnic, fără speranţă că va găsi ajutor financiar.

Un sentiment de groază îl străbătu pe Rubin şi izbucni:

— Ce dracu se-ntâmplă?

Aceeaşi groază se citea şi pe faţa stewardesei. Faţa ei era palidă şi ochii i se măriseră.

— N-ar fi bine să trecem la aplicarea procedurii de avarie?

— Nu alarma pasagerii. Sau, oricum, nu încă. Lasă-mă mai întâi să vorbesc cu căpitanul.

— Mai este timp?

— Nu ştiu.

Stăpânindu-şi teama, Rubin se îndreptă rapid, aproape alergând, către cabina de comandă, simulând un căscat plictisit pentru a depărta curiozitatea vreunui pasager, trezită de pasul

lui rapid. Trase cu putere perdeaua ce despărţea intrarea în avion de cabina de comandă. Apoi încercă să deschidă uşa cabinei. Era încuiată.

Bătu cu disperare în uşă. Dinăuntru nu răspunse nimeni. Se holbă nedumerit la uşa care închidea cabina, neînţelegând nimic; şi apoi, într-o izbucnire de disperare, lovi uşa cu piciorul.

Uşa subţire era astfel construită pentru a se deschide în afară, dar lovitura o izbi înspre interiorul cabinei. Rubin trecu pragul şi se holbă în spaţiul îngust al cabinei.

Uluire, neîncredere, teamă şi groază îl copleşiră, aşa cum apele dezlănţuite rup toate zăgazurile.

Dintr-o privire, îl văzu pe Harlley prăbuşit peste tabloul de comandă, pe Oswald întins pe podea, cu faţa în sus, cu ochii ficşi, lipsiţi de viaţă, îndreptaţi spre tavanul cabinei. Lemke părea să fi intrat în pământ.

Rubin se împiedică de corpul lui Oswald şi se întinse peste scaunul gol al pilotului pentru a privi îngrozit afară prin geamul carlingii.

Culmile masive ale gheţarului Hofsjokull se prefigurau ameninţătoare la mai puţin de zece mile distanţă de botul avionului. Lumina Stelei Polare contura înălţimile de gheaţă, proiectând fantomatice umbre gri-verzui pe suprafaţa neregulată de dedesubt.

Împins de disperare şi de panică, stewardul se aruncă în scaunul pilotului, apucând sălbatic manşa şi o trase spre el.

Nu se întâmplă nimic.

Manşa nu se clintea, totuşi, în mod ciudat, altimetrul indica o creştere a altitudinii uşoară, dar constantă. Rubin smuci din nou manşa, de data asta mai puternic, Manşa abia se deplasă puţin. Era uluit de rezistenţa opusă de manşa care nu ceda. Nu avea timp de gândire. Avea prea puţină experienţă pentru a realiza că încerca să anihileze forţa pilotului-automat cu forţa brută, când de fapt ar fi fost necesare 12 kilograme forţă pentru a-l anula.

Aerul rece, înţepător, făcea ca gheţarul să apară atât de aproape încât putea fi atins cu mâna. El împinse maneta de combustibil înainte şi trase din nou de manşa care se mişcă greu, ca volanul unei maşini în viteză, care şi-a pierdut servodirecţia. Cu o încetineală agonizantă, Boeing-ul îşi ridică botul şi trecu de vârful îngheţat la mai puţin de o sută de picioare distanţă.

La poalele gheţarului, cel ce îl ucisese la Londra pe Dale Lemke, credulul pilot al zborului 106, pentru a i se substitui, privea prin lentilele unui binoclu de noapte.

Luminile nordului deveneau tot mai palide, dar culmile neregulate ale gheţarului Hofsjokull continuau să se zărească pe cer.

În aer plutea liniştea aşteptării. Singurele sunete proveneau de la echipajul de doi oameni ce încărcau reflectoarele şi lansatorul de rachete într-un elicopter.

Ochii lui Suleiman Aziz Ammar începură să se obişnuiască cu întunericul şi putea să distingă vârfurile neregulate ce păreau că rănesc pereţii banchizelor de gheaţă.

Ammar stătea nemişcat ca o statuie, numărând secundele în aşteptarea flăcărilor care vor vesti prăbuşirea zborului 106. Dar globul de foc nu apăru.

În cele din urmă, Ammar lăsă binoclul în jos şi oftă.

Tăcerea gheţarului se răspândi în jurul lui, rece şi distantă.

El îşi scoase peruca căruntă şi o aruncă undeva în întuneric. Apoi îşi descălţă cizmele speciale, făcute de mână şi scoase talonetele de la călcâie ce aveau rolul de a-l face să pară cu şase centimetri mai înalt. Apoi îl observă pe prietenul şi servitorul său Ibn Telmuk care stătea lângă el.

— Bun machiaj, Suleiman, nu te-aş fi recunoscut, spuse Ibn, un bărbat cu faţa măslinie şi cu un păr bogat, creţ şi negru ca abanosul.

— Aţi încărcat echipamentul? întrebă Ammar.

— Totul e-n regulă. Misiunea a fost îndeplinită cu succes?

— Da, cu excepţia unei mici greşeli de calcul. Avionul a reuşit totuşi să treacă piscul. Allah i-a mai dăruit doamnei Kamil încă câteva minute de viaţă.

— Ahmad Yazid va fi nemulţumit.

— Kamil va muri conform planului, spuse Ammar plin de încredere. Nimic nu a fost lăsat la întâmplare.

— Avionul încă mai zboară.

— Nici Allah însuşi nu-l poate face să zboare la nesfârşit.

— Ai dat greş, spuse o nouă voce.

Ammar se răsuci şi privi zâmbetul de gheaţă a lui Muhammad Ismail. Faţa rotundă a egipteanului era un amestec curios de rea voinţă şi nevinovăţie copilărească. Ochii mici şi rotunzi priveau cu o intensă răutate, dar le lipsea puterea de penetraţie. O bravadă fără substanţă, o faţadă de duritate. Singura lui

îndemânare era aceea de a apăsa pe trăgaci.

Ammar nu avu de ales când a fost vorba să lucreze cu Ismail. Obscurul *mullah* al satului îi fusese impus de Ahmad Yazid. Idolul Islamului îşi împărţea încrederea cu mare zgârcenie, acordând-o numai acelora care posedă spirit de luptător şi devoţiune neabătută faţă de legile tradiţionale ale Islamului. Convingerile religioase ale unui om însemnau pentru Yazid mai mult decât competenţa şi profesionalismul acestuia.

Ammar susţinea că este cu adevărat devotat credinţei, dar Yazid nu avea încredere în el. Lui Yazid îi displăcea obiceiul asasinului de a vorbi liderilor musulmani ca şi cu muritorii de rând. El insista ca misiunile ucigaşe ale lui Ammar să fie executate sub supravegherea lui Ismail.

Ammar acceptase prezenţa acestui câine de pază fără să protesteze. El era un mare maestru al jocului înşelăciunii. Foarte curând îl transformă pe Ismail într-o marionetă pe care o folosea ca sursă de informaţii.

Dar prostia arabilor era o permanentă sursă de enervare pentru Ammar. Raţionamentul rece, analitic, era ceva ce-i depăşea. Dădu din cap plictisit şi începu răbdător să-i explice lui Ismail situaţia:

— Se pot întâmpla multe evenimente asupra cărora să nu avem nici un control. Un curent ascendent de aer, o defecţiune a pilotului-automat sau a altimetrelor, o schimbare bruscă a vântului. O sută de elemente variabile ar fi putut să facă în aşa fel încât avionul să nu se izbească de culmea muntelui. Dar am luat în calcul toate posibilităţile. Pilotul-automat este blocat pe o traiectorie care duce la pol. Nu mai are decât 90 de minute de zbor.

— Dar dacă cineva descoperă cadavrele din cabină şi unul dintre pasageri ştie să piloteze? insistă Ismail.

— Dosarele tuturor celor din avion au fost studiate cu grijă. Nici unul nu indică experienţă de zbor. Şi, în afară de asta, am distrus toată aparatura radio şi instrumentele de navigaţie. Nu au busolă şi nici indicator care să arate în ce direcţie merg. Hala Kamil şi haita ei de la ONU, vor dispare în apele reci ale Mării Arctice.

— Nu există nici o şansă ca ei să supravieţuiască? întrebă Ismail.

— Nici una, spuse Ammar cu hotărâre. Absolut nici una.

5

Dirk Pitt se tolăni în scaunul său ergonomic şi-şi întinse picioarele până când corpul său de 1,90 m lungime ajunse în poziţie aproape orizontală. Apoi căscă şi îşi trecu mâinile prin părul des şi ondulat.

Pitt era un bărbat zvelt şi musculos, într-o formă fizică excelentă pentru o persoană care nu alerga câte zece mile în fiecare zi şi nu considera că epuizarea şi asudarea în sala de gimnastică ar fi un tonifiant divin împotriva bătrâneţii. Faţa sa avea pielea bronzată, bătută de vânt a unui om care preferă soarele luminii fluorescente a unui birou. Ochii săi adânci de culoarea opalului radiau o ciudată combinaţie de căldură şi cruzime, în timp ce buzele sale păreau pecetluite într-un permanent zâmbet prietenos.

Era un personaj adaptabil care se descurca cu uşurinţă în compania celor bogaţi şi puternici, dar care prefera tovărăşia bărbaţilor şi femeilor care îşi beau paharul dintr-o înghiţitură şi cărora le plăcea să-şi murdărească mâinile.

Absolvent al Academiei de Aviaţie, era înregistrat ca ofiţer activ, deşi fusese detaşat la Agenţia de Cercetări Marine şi Subacvatice (ACMS) cu aproape şase ani în urmă ca director pentru proiecte speciale.

Alături de Al Giordino, prietenul său din copilărie, el cutreierase toate mările, la suprafaţă şi în adâncime, trăind mai multe aventuri extraordinare decât majoritatea oamenilor în zece vieţi. Pentru a găsi expresul Manhattan Limited care dispăruse, a înotat printr-o peşteră subterană din New York. A adus la suprafaţă nava de pasageri *Empress of Ireland,* ce fusese scufundată cu o mie de suflete la bord, în fluviul Saint Lawrence. A urmărit submarinul nuclear *Starbuck* pierdut în mijlocul Pacificului şi a descoperit nava-fantomă *Cyclops* în mormântul ei din Marea Caraibilor. Tot el a adus la suprafaţă *Titanicul.*

Giordino obişnuia adeseori să spună în glumă că Pitt avea menirea să redescopere trecutul, dar că se născuse cu 80 de ani prea târziu.

— S-ar putea ca asta să te intereseze, spuse Giordino deodată, din celălalt colţ al camerei.

Pitt se întoarse de la ecranul monitorului care îi reda imaginea

fundului mării aflată la o sută de metri sub carena spărgătorului de gheaţă *Polar Explorer.* Era o navă solidă, special construită pentru a călători prin apele acoperite cu gheaţă. Partea de deasupra, o structură masivă ce domina puntea şi care semăna cu o clădire cu cinci etaje pentru birouri, precum şi prora ei uriaşă, împinsă de motoare de 80.000 de cai-putere, îi permiteau să-şi croiască drum chiar şi prin gheaţa cu o grosime de un metru şi jumătate.

Pitt îşi propti piciorul de un dulap, flexă genunchiul şi îşi făcu vânt. Îşi perfecţionase această mişcare timp de săptămâni întregi de exerciţii şi sincronizându-se cu legănatul vaporului îi dădea o mai mare viteză. Răsuci scaunul cu 180 de grade, în timp ce rotiţele îl transportară trei metri pe podeaua înclinată a compartimentului de electronică.

— Se pare că e un crater.

Al Giordino studia imaginea ce-i apăruse pe scanerul sonarului. Scund, de numai 1 metru 62, cu umeri laţi şi puternici, părea că posedă forţa unui buldozer. Avea părul negru şi creţ, datorită descendenţei sale italieneşti şi, dacă ar fi purtat un batic la gât şi un cercel în ureche, putea fi luat drept flaşnetar. Cu umorul său sec, constant şi stabil ca mareea, Giordino era poliţa de asigurare a lui Pitt împotriva legilor lui Murphy.

Concentrarea lui nu slăbi nici un moment, nici chiar atunci când Pitt cu picioarele întinse pentru amortizare, se opri brusc, izbindu-se de consola de lângă el.

Pitt privi sonograful computerizat ce prezenta imaginea gurii unui crater ce se ridica uşor pentru a cădea brusc în hăul interior.

— Ce repede scade altitudinea, spuse Giordino.

Pitt privi radarul. Trecuse de la 140 la 180 de metri.

— Ce abrupt este! Panta de la intrare e aproape verticală.

— 200 şi continuă să scadă.

— Ciudată formaţiune pentru un vulcan! spuse Giordino. Nici urmă de roci de lavă.

Un bărbat înalt cu faţa înfloritoare, cu păr castaniu şi des care se străduia să-i scape de sub şapca de baseball pe care şi-o purta dată spre ceafă, deschise uşa şi se aplecă uşor în compartiment.

— Voi, bufniţelor, n-aveţi chef să mâncaţi sau să beţi ceva?

— Un sandviş cu unt de alune şi o ceaşcă de cafea neagră ar fi grozave, răspunse Pitt, fără să se întoarcă. Pare să se stabilizeze la 200 de metri.

— Câteva gogoşi cu nişte lapte, răspunse Giordino.

Comandantul Byron Knight, skipper-ul navei de cercetări, dădu din cap. El era singura persoană, în afara lui Pitt şi a lui Giordino, care avea acces la compartimentul electronic. Celorlalţi ofiţeri şi echipajului le era interzis să vină aici.

— O să trimit comanda voastră la bucătărie.

— Eşti o fiinţă minunată, Byron, spuse Pitt zâmbind sarcastic. Nici nu-mi pasă ce părere are despre tine restul echipajului.

— Ai gustat vreodată unt de alune cu arsenic? îi aruncă Byron peste umăr înainte de a ieşi pe uşă.

Giordino privea încordat arcuirea unei formaţiuni ce se lăţea văzând cu ochii.

— Diametrul de aproape doi kilometri.

— Interiorul este format dintr-un sediment fără asperităţi, spuse Pitt. Pe fund nu se văd denivelări.

— Probabil că a fost cândva un vulcan gigantic.

— Nu un vulcan.

Giordino îl privi plin de curiozitate pe Pitt.

— Ai o altă denumire pentru o astfel de groapă scufundată?

— Ce-ai zice de impactul cu un meteorit?

Giordino păru sceptic.

— Un crater de meteorit la o adâncime atât de mare pe fundul mării?

— Probabil că a căzut cu milioane de ani în urmă, pe vremea când nivelul mării era mai scăzut. Şi de unde ai tras concluzia asta?

— Am avut trei indicii, explică Pitt. În primul rând, gura craterului este bine conturată, fără o pantă exterioară proeminentă. În al doilea rând, din imaginile pe care le avem se poate observa fundul craterului în formă de castron. Şi în al treilea rând – se opri şi arătă către scaner, al cărui braţ se mişca în disperare deasupra unei role de hârtie – magnetometrul a înnebunit. Acolo, pe fundul apei, este metal suficient pentru a construi o întreagă flotilă de crucişătoare.

Deodată Giordino se încordă.

— Avem o ţintă.

— La ce distanţă?

— La două sute de metri la tribord, aşezată perpendicular pe panta craterului. Imaginea este destul de neclară. Obiectul este în parte estompat de fundal.

Pitt smulse telefonul şi sună puntea de comandă.

— Am avut o defecţiune a echipamentului. Continuaţi pe cursul actual până la capăt. Dacă putem termina reparaţiile la timp, faceţi cale întoarsă şi reluaţi traseul.

— Am înţeles, domnule, răspunse ofiţerul de cart.

— Ai fi fost bun să vinzi ulei de viperă, spuse Giordino, zâmbind.

— Nu poţi să ştii cât de ascuţite sunt urechile ruşilor.

— Aveţi vreo imagine de la camerele video?

Pitt privi monitoarele.

— Suntem prea departe. Dar or să le prindă la următoarea trecere.

Imaginea iniţială redată de sonar şi reprodusă pe hârtie arăta ca o pată maronie pe peretele mai deschis la culoare al craterului. Apoi imaginea trecu din ecranul scanerului într-un computer care mări imaginea până la detaliu. Imaginea finală apăru pe un monitor video color de înaltă performanţă. Pata deveni dintr-o dată o formă bine conturată.

Cu ajutorul unui *joystick,* Pitt mări centrul imaginii.

Computerul toarse câteva secunde, apoi o altă imagine mai mare, mai în detaliu, apăru pe ecran. Automat, un pătrat încercui zona deschisă, indicând şi dimensiunile. În acelaşi timp, un alt aparat reproduse imaginea color pe o foaie de hârtie lucioasă.

Comandantul Knight veni în fugă în compartiment. După zile plicticoase de navigat înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi cosit iarba pe teren, privind ore în şir la imaginea pe ecranul video şi la afişajul scanerului, era dintr-o dată electrizat, pe fiecare linie a feţei lui citindu-se speranţa.

— Mi-a fost transmis mesajul vostru despre o defecţiune. Nu cumva aveţi o ţintă.

Nici Pitt, nici Giordino nu răspundea. Zâmbeau ca nişte căutători de aur care au găsit un filon. Knight, privindu-i îşi dădu dintr-o dată seama de situaţie.

— Dumnezeule mare! izbucni el. L-aţi găsit, chiar l-aţi găsit!

— Ascuns pe fundul mării, spuse Pitt, arătând către monitor în timp ce îi dădea lui Knight fotografia. Imaginea perfectă a unui submarin sovietic din clasa Alfa.

Knight privi fascinat cele două imagini ale sonarului.

— Ruşii au scotocit toată zona asta a mării. E incredibil că n-au putut să-l găsească.

— Putea uşor să treacă neobservat, spuse Pitt. Stratul de

zăpadă era mult mai gros când au făcut ei cercetările. Nu au putut nici măcar să menţină un traseu în linie dreaptă. Probabil că au trecut pe marginea cealaltă a pantei şi sonarele lor au indicat doar o umbră din locul unde se afla submarinul. De asemenea, concentraţia neobişnuit de mare de fier din crater probabil că le-a tulburat profilul magnetic.

— Băieţii de la serviciile noastre secrete vor dansa pe tavan de bucurie când or vedea asta.

— Nu şi dacă ruşii vor prinde de veste, spuse Giordino. Nu cred că vor privi pasivi cum vom repeta figura din 1975, când le-am localizat submarinul din clasa Golf, cu ajutorul navei de explorări *Glomar.*

— Vrei să spui că n-au înghiţit povestea noastră cu cercetările geologice asupra fundului mării? întrebă Pitt cu sarcasm.

Giordino îi aruncă lui Pitt o privire acră.

— Spionajul e o treabă foarte ciudată, spuse el. Echipajul de pe vaporul ăsta habar n-are ce căutăm noi şi totuşi agenţii sovietici din Washington au mirosit misiunea noastră cu săptămâni în urmă. Singurul motiv pentru care nu au intervenit e că tehnologia noastră subacvatică este mult mai bună şi vor ca noi să le arătăm drumul către submarinul lor.

— N-o să fie uşor să-i păcălim, zise Knight. Două traulere de-ale lor ne-au urmărit fiecare mişcare încă de când am părăsit portul.

— Acelaşi lucru au făcut şi sateliţii lor de supraveghere, adaugă Giordino.

— Tocmai de-asta am şi rugat puntea de comandă să-şi continue drumul până la capăt înainte de a ne întoarce să aruncăm o privire mai îndeaproape, spuse Pitt.

— Bună mişcare, dar ruşii oricum or să înregistreze faptul că am făcut acelaşi traseu de două ori.

— Fără îndoială, numai că după ce vom trece pe deasupra submarinului vom continua drumul pe porţiunea următoare, aşa cum am făcut şi până acum. Apoi îi voi contacta prin radio pe inginerii noştri din Washington pentru a mă plânge de defecţiuni ale echipamentului şi a le cere instrucţiuni de reparare. La fiecare câteva mile pe care le vom parcurge, vom reface câte un traseu ici şi colo, pentru a face minciuna noastră cât mai credibilă.

Giordino îl privi pe Knight.

— S-ar putea să se lase păcăliţi. Pare îndeajuns de credibil.

Knight se gândi o clipă la cele spuse.

— Bine, n-o să ne mai învârtim mult pe aici. Asta o să fie ultima dată când mai trecem pe deasupra obiectivului. Apoi o să continuăm ca şi cum n-am fi găsit nimic.

— Şi după ce am terminat de parcurs parcela asta, zise Pitt, putem începe alta nouă la 30 de mile de aici şi să ne prefacem că am descoperit ceva.

— E un detaliu adăugat cu măiestrie, aprobă Giordino. E ca şi cum am marca ruta noastră cu un hering roşu.

Knight zâmbi mulţumit.

— Pare un scenariu foarte bun. Să-l punem în aplicare.

Vaporul se înclină uşor către tribord când timonierul cârmi în direcţia opusă. În spate, la pupa, ca un câine încăpăţânat legat de o lesă lungă, micul submarin-robot, numit *Sherlock,* îşi ajusta automat cele două camere de luat vederi şi pe cea a aparatului de fotografiat şi continua să trimită unde electromagnetice prin sonar. Probabil denumit aşa de către inventatorul său după faimosul detectiv, *Sherlock* dezvăluia caracteristici detaliate ale fundului mării nemaivăzut de om până atunci.

Minutele trecură cu încetineala orelor până când, în cele din urmă, vârful craterului apăru pe scaner. *Polar Explorer* îl remorcă pe *Sherlock,* aflat acum pe panta ce ducea în interiorul craterului. Trei perechi de ochi erau fixaţi pe ecranul scanerului.

— Iată-l, spuse Giordino tremurând de emoţie.

Submarinul sovietic umplea ecranul sonografului. Era fixat pe o pantă abruptă, cu pupa către centrul craterului şi cu prova îndreptată către gura craterului. Carena era în sus şi era întreg, spre deosebire de submarinele americane *Thresher* şi *Scorpion*, care explodaseră în sute de bucăţele când s-au scufundat în anii 60. Trecuseră 10 luni de când dispăruse, dar exteriorul lui nu era acoperit de alge sau de rugină, în ciuda apelor reci ale Antarcticii.

— Nu e nici o îndoială că aparţine clasei Alfa, spuse Knight. Propulsat de energie nucleară, cu carena din titaniu, non-magnetică şi necorozivă în apa sărată, fiind înzestrat cu o tehnologie de ultimă oră de propulsie silenţioasă, este submarinul cel mai rapid şi cu capacitatea cea mai mare de scufundare, atât pentru marina sovietică cât şi pentru cea americană.

Decalajul dintre înregistrarea sonarului şi imaginea video era de 30 de secunde. Ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis,

capetele lor se întoarseră la unison de la sonar la monitoarele TV.

Liniile netede ale submarinului au apărut, fantomatice, gri-albăstrui, sub luminile camerelor de luat vederi. Americanilor le era greu să creadă că submarinul rusesc era un veritabil cimitir cu peste o sută cincizeci de oameni înăuntru. Arăta ca o jucărie de copil aşezată pe fundul unui bazin.

— Sunt semne de radioactivitate ieşită din comun? întrebă Knight.

— Foarte puţin mărită, răspunse Giordino. Probabil provine de la reactorul submarinului.

— Nu sunt semne de topire a pereţilor? întrebă Pitt.

— Conform datelor de pe computer, nu par să fie.

Knight privi monitoarele şi programă o trecere în revistă a defecţiunilor.

— Sunt câteva defecţiuni la prova. Planul de scufundare de la pupa a fost smuls. Pe fundul navei este o spărtură lungă de aproape douăzeci de metri.

— Pare a fi şi foarte adâncă, observă Pitt. A perforat tancul de balast şi învelişul de presurizare interioară. Probabil că s-a izbit de gura craterului, care l-a perforat. Nu e greu să-ţi imaginezi echipajul luptând să-l ridice la suprafaţă, în timp ce el trecea pe deasupra craterului. Dar probabil că luase mai multă apă decât puteau să scoată pompele şi, pierzând controlul, s-a izbit în cele din urmă de peretele interior la jumătatea pantei pe această parte a craterului.

În compartiment se lăsa tăcerea pe măsură ce *Sherlock* depăşea submarinul, imaginea acestuia estompându-se pe ecranele monitoarelor. Ei continuară să privească monitoarele în timp ce conturul denivelat al fundului mării aluneca pe ecran, mintea lor vizualizând moartea oribilă ce îi pândea pe toţi cei care pătrundeau în adâncurile ostile.

Timp de aproape un minut, nimeni nu rosti nici un cuvânt, abia respirând cu toţii. Apoi, încet, fiecare din ei se smulse din ghearele coşmarului şi se depărtă de monitoare. Gheaţa fusese spartă. Începuseră să se relaxeze şi să râdă cu entuziasmul spontan al cârciumarilor care sărbătoresc victoria echipei locale.

Pitt şi Giordino puteau să stea liniştiţi până la sfârşitul călătoriei. Contribuţia lor la proiectul de cercetare luase sfârşit. Găsiseră acul în carul cu fân. Apoi, încet-încet, expresia de pe

faţa lui Pitt deveni serioasă şi cufundată în gânduri.

După atâţia ani de colaborare cu Pitt, Giordino cunoştea aceste simptome. După îndeplinirea cu succes a unui proiect, Pitt suferea o depresie. Provocarea dispărea şi mintea lui neobosită căuta imediat o alta.

— Excelentă treabă, Dirk şi tu Al, spuse Knight cu căldură în glas. Voi cei de la ACMS vă cunoaşteţi perfect tehnicile de cercetare. Cred că asta este cea mai remarcabilă lovitură din ultimii douăzeci de ani.

— Nu te entuziasma prea tare, spuse Pitt. Partea grea abia acum începe. Recuperarea submarinului chiar sub nasul ruşilor va fi o operaţiune foarte delicată. De data asta nu mai există *Glomar Explorer.* Nu putem să operăm la suprafaţă, de pe nave foarte vizibile. Întreaga operaţiune se va desfăşura sub apă…

— Ce dracu mai e şi asta? ochii lui Giordino se reîntoarseră către monitor. Arată ca un ulcior pântecos.

— Mai degrabă ca o urnă, completă Knight.

Pitt privi vreme îndelungată monitoarele, cu faţa preocupată, cu ochii obosiţi, roşii şi, dintr-o dată, foarte concentraţi. Obiectul era aşezat în poziţie verticală. Avea două braţe de-o parte şi de alta a gâtului îngust, ce alunecau de-a lungul unui corp pântecos, oval, pentru a se uni apoi la baza obiectului îngropat în nămol.

— O amforă de teracotă, spuse Pitt în cele din urmă.

— Cred că ai dreptate, spuse Knight. Grecii şi romanii le foloseau pentru a transporta vin şi ulei. S-au găsit o mulţime pe fundul Mediteranei.

— Ce caută asta aici, în Marea Groenlandei? întrebă Giordino fără să adreseze întrebarea cuiva anume. Uite încă una acolo, la stânga.

Apoi un grup de alte trei apăru pe ecranul monitoarelor, urmat de alte cinci înşirate de la sud-est către nord-vest.

Knight se întoarse către Pitt.

— Tu eşti expert în epave. Ce părere ai?

Trecură zece secunde până când Pitt răspunse. În cele din urmă vorbi, vocea lui era distantă, ca şi cum ar fi venit de la cineva aflat în compartimentul alăturat.

— Cred că duc către epava unui vas antic, despre care cărţile de istorie spun că n-ar trebui să se afle aici.

6

Rubin şi-ar fi vândut şi sufletul să poată fi scutit de sarcina asta imposibilă, să poată desprinde mâinile asudate de pe manşă, să-şi închidă ochii obosiţi şi să accepte moartea, dar simţul răspunderii faţă de echipaj şi de pasageri îl obliga să continue.

Nici în visele sale cele mai rele nu s-a văzut într-o asemenea situaţie fără ieşire. O singură mişcare greşită, o singură eroare de judecată şi cincizeci de oameni s-ar pomeni într-un mormânt necunoscut de nimeni, undeva pe fundul mării. Nu e drept, îşi striga în mintea lui. Nu e drept.

Nici unul din instrumentele de zbor nu funcţiona. Toate echipamentele de comunicaţii erau moarte. Nici unul dintre pasageri nu pilotase vreodată un avion, nici măcar un avion utilitar. Era total dezorientat şi disperat. În mod inexplicabil, acele indicatorului de combustibil arătau Gol. Mintea lui era concentrată până la exasperare.

Unde era pilotul? Ce a produs moartea ofiţerilor de zbor? Cine se afla în spatele acestei nebunii?

Întrebarea i se învârtea în minte, dar răspunsurile rămâneau suspendate în aceeaşi frustrare. Singura consolare a lui Rubin era aceea de a nu fi singur. Alături de el în cabină, se afla încă cineva.

Eduardo Ybarra, un membru al delegaţiei mexicane, servise cândva drept mecanic în aviaţia ţării sale. Trecuseră treizeci de ani de când nu mai atinsese un avion, dar începea să-şi mai amintească câte ceva în timp ce stătea în scaunul copilotului citindu-i lui Rubin valorile indicate de aparate şi preluând comanda manetelor.

Faţa lui Ybarra era rotundă şi bronzată, părul îi era des şi negru, cu câteva şuviţe cărunte, ochii căprui şi mari, lipsiţi de expresie. În costumul său de haine, el părea nepotrivit cu cabina de pilotaj. În mod ciudat nu era nici urmă de transpiraţie pe fruntea lui şi nici nu îşi scosese cravata sau haina.

El arătă cu mâna către cer:

— Judecând după stele, aş spune că ne îndreptăm spre Polul Nord.

— E posibil să zburăm spre est, deasupra Rusiei, la cât de bine

mă pricep eu, spuse Rubin disperat. N-am nici cea mai mică idee despre direcţia noastră de zbor.

— Am lăsat în urmă o insulă.

— Crezi că e Groenlanda?

Ybarra dădu din cap.

— Zburăm deasupra apei de câteva ore. Dacă insula ar fi fost Groenlanda, ar trebui să ne aflăm încă deasupra calotei de gheaţă. Cred mai degrabă că am traversat Islanda.

— Dumnezeule, de câtă vreme suntem oare pe direcţia nord?

— Nu putem şti când a deviat pilotul de la ruta Londra-New York.

Altă teamă se adăugă dureroasei confuzii a lui Rubin.

Nenorocirile păreau să curgă una după alta. Şansa de supravieţuire de unu la o mie ajunsese rapid de unu la un milion. Trebuia să ia o hotărâre disperată, singura hotărâre posibilă.

— Va trebui să întorc avionul cu nouăzeci de grade la dreapta.

— Nu avem de ales, încuviinţă Ybarra.

— Câţiva dintre pasageri ar putea supravieţui dacă ne prăbuşim pe pământ. Chiar şi pentru un pilot cu experienţă ar fi aproape imposibil să reuşească o aterizare pe apă, noaptea, pe o mare cu valuri puternice. Şi chiar dacă printr-o minune avionul ar rămâne intact în urma aterizării, nici o fiinţă omenească îmbrăcată în haine de stradă nu ar rezista mai mult de câteva minute într-o mare îngheţată.

— S-ar putea să fie deja prea târziu, spuse delegatul mexican, arătând cu capul instrumentele de măsură. Indicatorul de combustibil clipea cu luminiţele sale roşii. Mi-e teamă că timpul nostru în aer se apropie de sfârşit.

Rubin privi uluit la instrumentele prevestitoare de rău. Nu-şi dăduse seama că un Boeing, care zboară cu 200 de noduri la 1500 metri înălţime, înghite tot atât de mult combustibil ca şi atunci când zboară cu 500 de noduri la 10.500 metri.

— În regulă, vom zbura către vest până când se va prăbuşi cu noi.

Rubin îşi frecă palmele de pantaloni şi apucă maneta de control. Nu mai preluase comanda avionului de când reuşise să treacă peste creasta gheţarului. Răsuflă adânc şi apăsă butonul de dezactivare a pilotului-automat. Nefiind prea sigur pe el şi temându-se că va izbi stabilizatorul Boeing-ului de o banchiză, el folosi numai profundorul pentru a face virajul cât mai lent. De îndată ce botul avionului fu întors către direcţia dorită, simţi că

ceva nu era în regulă.

— Numărul de rotaţii pe minut scade la motorul numărul patru, spuse Ybarra cu o voce tremurândă. Cred că nu mai are combustibil.

— N-am putea să-l închidem sau să facem ceva?

— Nu ştiu cum, răspunse Ybarra disperat.

O, Doamne Dumnezeule, gândi Rubin, chiorul îl conduce pe orb. Altimetrul înregistra o scădere bruscă. Viteza aerului indica şi ea o scădere. Cu mintea încordată până peste poate, Rubin încercă să menţină avionul în aer mai mult prin puterea voinţei lui decât prin cea a motoarelor.

Totodată încercă să câştige timp pentru ca distanţa dintre avion şi mare să poată fi parcursă. Deodată, fără nici un semn de avertizare, maneta de zbor deveni ineficientă şi începu să vibreze în mâna lui.

— Motorul calează, strigă Ybarra, iar faţa sa, stoică până atunci, trăda din plin teama. Împinge botul avionului în jos.

Rubin împinse manşa în jos, perfect conştient că nu făcea altceva decât să grăbească inevitabilul.

— Coboară eleroanele ca să măreşti înclinaţia! îi ordonă lui Ybarra.

— Eleroanele coboară, răspunse Ybarra printre dinţi.

— Asta-i tot! murmură Rubin. Ne înfigem.

O stewardesă stătea în pragul uşii, ascultând conversaţia lor, cu ochii holbaţi de frică, cu faţa albă ca hârtia.

— Ne prăbuşim? întrebă ea şoptit.

Rubin se încorda în scaun, prea concentrat ca să se întoarcă spre ea.

— La dracu! Da! Pune-ţi centura de siguranţă.

Ea se răsuci şi aproape căzu când o porni în fugă spre cabina principală pentru a-i preveni pe pasageri şi pe celelalte stewardese. Toată lumea era conştientă că inevitabilul nu putea fi amânat şi, slavă cerului, nimeni nu intră în panică şi nu se isterizează. Chiar şi rugăciunile se rosteau în şoaptă. Ybarra se întoarse în scaun şi privi în cabină. Kamil îl încuraja pe un bătrân care tremura incontrolabil. Faţa ei era complet calmă şi părea să aibă o ciudată expresie de mulţumire. Într-adevăr este o femeie foarte frumoasă, gândi Ybarra. Ce păcat că frumuseţea ei va fi în curând distrusă. Oftă şi se întoarse către panoul de comandă.

Altimetrul coborâse sub 200 de metri. Ybarra riscă şi mări tranzitul la regloarele celorlalte trei motoare rămase în stare de

funcţionare. Era un gest inutil, născut dintr-o disperare fără margini. Motoarele vor arde mai repede ultimele rezerve de combustibil şi vor înceta să funcţioneze mai curând. Dar Ybarra nu gândea logic. Nu putea să stea cu mâinile în sân. Simţea că trebuia să facă un ultim gest, în semn de rebeliune, orice fel de gest, chiar şi acela de a-şi grăbi propria moarte. Cinci minute chinuitoare trecură într-o clipă. Marea întunecată părea că se înalţă pentru a înşfăca avionul.

— Văd lumini! strigă Rubin deodată. Drept în faţă.

Ochii lui Ybarra clipiră instantaneu şi îşi aţinti privirea pe geam.

— Un vapor, strigă el, e un vapor!

În acelaşi moment, avionul trecu uruind pe deasupra navei *Polar Explorer,* la o distanţă mai mică de zece metri de stâlpul radarului.

7

Echipajul spărgătorului de gheaţă fusese alertat prin radar despre avionul care se apropia. Oamenii aflaţi pe puntea de comandă se ghemuiră involuntar în momentul în care avionul, cu gazele de eşapament de la cele două motoare uruind ca nişte furii, trecu chiar deasupra lor, îndreptându-se către vest, spre coastele Groenlandei.

Zgomotul invada compartimentul electronic şi îl goli ca un lac care scapă dintr-un zăgaz rupt. Knight o rupse la fugă către puntea de comandă, urmat la scurtă distanţă de Pitt şi de Giordino. Nici unul dintre oamenii de pe punte nu se întoarse când căpitanul năvăli pe uşă. Toată lumea privea în urma avionului care se îndepărta.

— Ce dracu a fost asta? îl întrebă Knight pe ofiţerul de cart.

— Un avion neidentificat era cât pe ce să se ciocnească de vas, domnule căpitan.

— Avion militar?

— Nu, domnule. Am reuşit să-i văd partea inferioară a aripilor când a zburat deasupra noastră. Nu aveau nici un însemn.

— Să fi fost un avion de spionaj?

— Mă îndoiesc. Toate hublourile erau luminate.

— O fi fost un avion de pasageri, sugeră Giordino.

Expresia de pe faţa lui Knight sugera nedumerire şi o uşoară iritare.

— Ce crede pilotul că face, punându-mi nava în pericol? Şi ce căuta pe aici, de fapt? Suntem la sute de mile depărtare de rutele comerciale.

— Pierde altitudine, spuse Pitt privind înspre est avionul ale cărui lumini clipeau şi se micşorau. Cred că se prăbuşeşte.

— Dumnezeu să-i ocrotească dacă se vor prăbuşi în marea asta pe întuneric.

— Ciudat că nu i s-au aprins luminile de aterizaj.

Ofiţerul de cart dădu din cap aprobator.

— Extrem de ciudat. Un pilot în pericol ar fi semnalizat după ajutor. Sala de comunicaţii nu a auzit nici un sunet.

— Ai încercat să iei legătura cu el? întrebă Knight.

— De îndată ce mi-au apărut pe radar. Nici un răspuns.

Knight se apropie de fereastră şi privi în noapte. Bătu

darabana în fereastră câteva secunde. Apoi se întoarse către ofiţerul de cart.

— Menţineţi cursul, continuăm pe aceeaşi parcelă.

Pitt îl privi concentrat.

— Înţeleg de ce ai luat hotărârea asta, dar n-aş putea spune că o aplaud.

— Eşti pe o navă militară, domnule Pitt, spuse Knight sever. Noi nu suntem paza de coastă. Misiunea pe care o avem are prioritate.

— S-ar putea ca în acel avion să fie femei şi copii.

— Încă nu s-a întâmplat nici o tragedie. El încă se află în aer. Dacă *Polar Explorer* este singura şansă de salvare în zona asta a mării, de ce nu ne trimit nici un apel după ajutor, de ce n-au făcut nici o încercare de-a semnaliza cu luminile de aterizaj, sau nu au indicat că intenţionează să aterizeze forţat? Tu eşti pilot, spune-mi tu de ce pilotul nu s-a învârtit în jurul vaporului ca să ne arate că e în dificultate?

— Poate că încerca să aterizeze.

— Vă cer scuze, căpitane, interveni ofiţerul de cart, am uitat să menţionez că avea eleroanele coborâte.

— Nici asta nu e o dovadă că prăbuşirea este iminentă, continuă Knight cu încăpăţânare.

— La dracu cu mila, cu toată viteza înainte! spuse Pitt cu răceală. Nu suntem în război, căpitane. E vorba de o îndatorire umanitară. Nu vreau să am pe conştiinţă o sută de persoane care au murit pentru că eu nu am acţionat. Marina îşi poate permite să consume combustibilul necesar investigaţiei.

Knight le făcu semn cu capul să intre în camera hărţilor, unde nu se afla nimeni şi în momentul în care toţi trei trecură pragul închise uşa.

— Avem propria noastră misiune de îndeplinit, insistă el calm. Dacă ne abatem de la cursul nostru, ruşii vor bănui că le-am găsit submarinul şi vor năvăli în această zonă.

— Ai dreptate, dar cred totuşi că poţi să ne trimiţi pe mine şi pe Giordino acolo, replică Pitt.

— Ascult.

— Vom folosi elicopterul ACMS de la puntea din faţă, iar tu ne dai echipa de medici şi câţiva marinari zdraveni. Noi vom urmări avionul, în timp ce *Polar Explorer* va continua să parcurgă parcelele de cercetare.

— Şi supravegherea rusească? Ce concluzie vor trage analiştii

lor de spionaj?

— La început nu vor considera asta drept o coincidenţă. Probabil că deja încearcă să înţeleagă ce legătură este între evenimentele petrecute. Dar dacă, ferească Dumnezeu, avionul se prăbuşeşte şi se dovedeşte a fi un avion de pasageri, atunci cel puţin vei avea un motiv întemeiat să abandonezi ruta şi să te lansezi într-o misiune de salvare. După aceea ne reluăm cercetările, îi păcălim pe ruşi şi încercăm să transformăm un dezastru într-o mană cerească.

— Presupun că vor urmări fiecare mişcare a elicopterului tău.

— Al şi cu mine vom ţine aparatele de comunicare deschise şi vom avea un dialog permanent asupra misteriosului avion. Asta le va adormi bănuielile.

Ochii lui Knight priviră ţintă în jos, la ceva aflat parcă sub punte. Apoi oftă şi îşi ridică privirea pentru a-l cerceta pe Pitt.

— Hai să nu mai pierdem timpul. Dezleagă-ţi păsăroiul şi încălzeşte-i motoarele. O să am grijă să-ţi trimit personalul medical şi echipa de voluntari.

Rubin nu făcu nici o încercare de a se învârti în jurul lui *Polar Explorer* datorită altitudinii aproape inexistente şi a tristei sale lipse de experienţă. Pericolul de a cala motorul şi de a trimite avionul rostogolindu-se peste navă era mult prea mare.

La vederea vaporului, o mică licărire de speranţă se aprinse în cabina de pilotaj. Acum fuseseră reperaţi şi echipele de salvare vor şti unde să caute supravieţuitorii.

Slabă consolare, dar tot era mai bună decât nimic.

Marea întunecată se transformă brusc într-un bloc mare de gheaţă şi trecu pe sub avion vâjâind, mărită de lumina stelelor. Rubin aproape avu senzaţia că patina pe gheaţă. Abia când impactul cu gheaţa urma să se producă în câteva minute, îi trecu prin minte să-i ceară lui Ybarra să aprindă luminile de aterizaj.

Mexicanul privi agitat instrumentele de zbor, găsi butoanele marcate şi le trecu pe poziţia deschis. Un urs polar speriat fu surprins de lumina bruscă, înainte de a dispărea undeva în urma avionului. Zburau deasupra unei câmpii moarte, îngheţate.

— Sfântă Fecioară, murmură Ybarra, văd nişte coline în dreapta noastră. Am ajuns deasupra pământului.

Roata norocului se întorsese în cele din urmă în favoarea lui Rubin. Dealurile lui Ybarra erau un lanţ de munţi pustii care se întindeau pe coasta zdrenţuită a Groenlandei, pe o distanţă de o

sută de mile în ambele direcţii. Dar, printr-o minune, Rubin nu s-a izbit de ei şi reuşi să aducă Boeing-ul deasupra fiordului Ardencaple. Zbura deasupra ţărmului, între vârfurile abrupte ale stâncilor. Norocul făcuse, de asemenea, ca vântul să bată din faţă, ceea ce dădu o înclinaţie mai mare avionului.

Gheaţa părea îndeajuns de aproape pentru a o putea atinge cu mâna. Luminile reflectau un caleidoscop de culori tremurătoare. Un obstacol întunecat apăru în faţă. Apăsă uşor cârma şi obstacolul dispăru în partea dreaptă.

— Coboară trenul de aterizaj, strigă Rubin.

Ybarra se execută fără un sunet. În mod normal, în cazul unei aterizări forţate, asta ar fi fost cea mai periculoasă măsură pe care ar fi putut s-o ia, dar în ignoranţa lor au făcut fără să-şi dea seama mişcarea cea mai potrivită pentru terenul pe care se aflau. Trenul de aterizaj coborî din compartimentul lui şi avionul pierdu repede din viteză datorită măririi rezistenţei vântului.

Rubin strânse manşa până când încheieturile îi deveniră albe ca fildeşul şi privi în jos direct la gheaţa care sclipea pe lângă ei. Cristalele orbitoare păreau că se ridică spre el pentru a-l întâmpina, împrăştiindu-se când se apropiau.

Rubin închise ochii, rugându-se să aterizeze în zăpada moale şi nu în gheaţa dură. Nu mai era nimic altceva de făcut. Sfârşitul se apropia cu o viteză înspăimântătoare.

Din fericire nu ştia, n-avea de unde să ştie, că gheaţa avea o grosime de numai un metru, fiind prea subţire pentru a putea suporta greutatea unui Boeing 720-B.

Labirintul de beculeţe ale aparatelor înnebunise şi luminile erau toate roşii. Gheaţa se năpusti din întuneric. Rubin avu senzaţia că este proiectat printr-o cortină neagră într-un vid alb. Trase înapoi manşa şi viteza Boeing-ului se micşoră, în timp ce botul avionului se ridica în sus pentru ultima oară, într-o încercare lipsită de putere de a rămâne agăţat de cer.

Ybarra privea îngrozit. Uitând că zburau cu 320 kilometri la oră, înţepenit de spaimă, nu făcu nici o încercare de-a trage frânele. Nici nu-i trecu prin mintea sa şocată să întrerupă combustibilul şi contactele electrice.

Apoi urmă impactul.

Din reflex, Rubin şi Ybarra îşi ridicară braţele deasupra capului şi închiseră ochii. Pneurile atingeau gheaţa, săpând două şanţuri adânci. Motorul din faţă fu smuls din lăcaşul său şi dispăru răsucindu-se prin aer.

Amândouă motoarele din dreapta fură smulse în acelaşi timp, prinzând şi răsucind şi aripa într-o masă diformă de metal. Apoi se întrerupse curentul şi se stinseră luminile.

Boeing-ul patina pe carenă peste gheaţa fiordului, zvârlind în urma lui bucăţi de metal scânteietor, ca o cometă.

Se izbi într-un colţ de gheaţă ce fusese ridicat în sus în momentul coliziunii. Botul avionului fu zdrobit şi împins către partea de jos, unde perfora gura iadului. Metalul se desprinse şi ară puternic prin gheaţă, străpungând plăcile subţiri de aluminiu de la cabina de pilotaj. În cele din urmă viteza de inerţie se diminua şi avionul, zdrobit şi dezmembrat, ajunsese la sfârşitul teribilei sale călătorii. Se opri la numai 30 de metri de un grup de stânci mari aflate lângă ţărmul îngheţat.

Timp de câteva secunde se aşternu o tăcere mormântală. Apoi gheaţa scoase nişte sunete puternice şi crăpă, lăsând avionul distrus să se scufunde încet în apa îngheţată.

8

Arheologii auziră şi ei Boeing-ul zburând deasupra fiordului. Ei năvăliră afară din cort, la timp ca să zărească forma avionului reflectată de luminile de aterizare. Au putut să distingă clar hublourile luminate ale cabinei şi trenul de aterizare coborât. Aproape imediat se auzi sunetul strident al metalului şi puţin mai târziu simţiră vibraţia impactului transmisă de suprafaţa îngheţată. Luminile se stinseră, dar zgomotele produse de metalul distrus se mai auziră câteva clipe. Apoi, deodată, se lăsă o linişte de moarte, o linişte mai profundă decât geamătul jalnic al vântului.

Arheologii stăteau nemişcaţi, nevenindu-le să creadă. Uluiţi, nemişcaţi, fără să simtă frigul, priveau fix în noaptea neagră, ca nişte statui.

— Dumnezeule, murmură Gronquist copleşit, s-a prăbuşit în fiord.

Lily nu-şi putu ascunde şocul din voce:

— Îngrozitor! Nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască fără să fie rănit.

— Probabil că au murit, dacă s-au prăbuşit în apă.

— Probabil că din cauza asta nu a luat foc, adăugă Graham.

— A văzut cineva ce fel de avion era? întrebă Hoskins.

Graham clătină din cap.

— S-a petrecut prea repede. Era destul de mare. Părea să aibă mai multe motoare. S-ar putea să fie o patrulă de recunoaştere.

— La ce distanţă crezi că s-a prăbuşit? întrebă Gronquist.

— Cam la un kilometru, un kilometru şi ceva.

Lily era palidă şi încordată.

— Trebuie să facem ceva să-i ajutăm.

Gronquist mai privi odată spre locul accidentului şi îşi frecă obrajii neacoperiţi.

— Hai să intrăm în cort până nu îngheţăm, să ne facem un plan şi să nu acţionăm orbeşte.

Lily începea să-şi revină.

— Să strângem nişte pături, haine călduroase, tot ce avem în plus, spuse ea brusc. O să mă ocup şi de medicamente.

— Mike, du-te la aparatul de emisie-recepţie, îi ceru Gronquist. Anunţă centrul meteorologic de la Daneborg. Ei vor anunţa

unitatea aviatică de salvare de la Thule.

Graham dădu din cap şi intră primul în cort.

— Ar fi bine să luăm nişte scule cu care să-i putem scoate pe eventualii supravieţuitori din epavă, zise Hoskins.

Gronquist îşi îmbrăcă rapid hanoracul şi-şi puse mănuşile.

— Bine. Mai gândiţi-vă la ce vom avea nevoie. O să agăţ sania la o sanie cu motor. Putem încărca totul în ea.

Cu cinci minute în urmă dormeau cu toţii. Acum se îmbrăcau în grabă cu haine groase, potrivite vremii reci şi se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile ce le reveneau.

Nimeni nu se mai gândea la enigmatica monedă bizantină, nimeni nu se mai gândea la căldura plăcută a somnului; singurul lucru important era să ajungă cât mai repede la avionul prăbuşit.

Revenind afară, cu capul plecat datorită unei neaşteptate schimbări a vântului, Gronquist se îndreptă cu paşi repezi către un mic adăpost, acoperit de zăpadă, din spatele cortului, unde se găseau cele două sănii cu motor ale misiunii. Curăţă rapid gheaţa ce se formase la baza uşii şi o deschise cu o smucitură. Înăuntru, un calorifer cu ulei se străduia să menţină temperatura cu 20 de grade mai ridicată decât cea de afară şi avea aceeaşi eficacitate ca şi o lumânare aprinsă într-un congelator. Încercă butoanele de pornire, dar bateriile erau foarte uzate după ce fuseseră folosite din plin luni întregi, astfel încât ambele motoare porniră cu greu. Înjurând, îşi scoase cu dinţii mănuşile groase şi începu să manevreze cu frenezie controalele manuale ale saniei cu motor. Motorul primei sănii porni la a cincea încercare, dar celălalt se încăpăţână să nu funcţioneze. În sfârşit, după treizeci şi două de încercări (Gronquist le numărase), încăpăţânatul motor prinse viaţă.

El agăţă o sanie mare de partea din spate a saniei al cărei motor avusese mai mult timp să se încălzească. Reuşi să termine la timp, înainte ca degetele să-i îngheţe de tot.

Când se întoarse la cort, văzu că ceilalţi aduseseră deja la intrare proviziile şi echipamentul necesar. Cu excepţia lui Gronquist, toţi erau echipaţi cu costume groase, matlasate. În mai puţin de două minute, încărcară sania în întregime. După ce Graham le dădu tuturor câte o lanternă mare, fură gata de plecare.

— Dacă s-au prăbuşit prin gheaţă, strigă Hoskins ca să acopere vântul, va trebui să renunţăm.

— Are dreptate, strigă Graham. Probabil că au murit deja de

hipotermie.

Privirea lui Lily se împietri în spatele ochelarilor ei de schi.

— Pesimismul n-a salvat niciodată pe nimeni. Aş propune ca voi namilele să lăsaţi conversaţia şi să porniţi.

Gronquist o apucă de talie şi o ridică pe sania cu motor.

— Faceţi ce spune doamna, băieţi. Acolo mor oameni.

Se urcă în faţa lui Lily şi porni motorul, în timp ce Hoskins şi Graham porniră în fugă către sania cu motor din hangar. Ţeava de eşapament scoase un nor de fum şi partea din spate a saniei derapa pe zăpadă. Gronquist făcu o întoarcere în formă de U şi porni către ţărm cu sania sărind într-o parte şi alta în urma saniei cu motor.

Treceau rapid peste pietrele acoperite cu gheaţă ale plajei, îndreptându-se către fiord. Era un traseu periculos.

Raza de lumină de la singurul far al saniei se mişca nebuneşte, mănunchi de raze albe în masa de întuneric a umbrelor; era aproape imposibil pentru Gronquist să vadă vreun obstacol înainte de a ajunge la el, astfel încât sania cu motor înainta ca o barcă de salvare pe o mare agitată de valuri uriaşe. Şi oricât de bine ar fi condus Gronquist, era imposibil să împiedice sania din spatele lor să facă o mulţime de mişcări dezordonate.

Lily se ţinea strâns de Gronquist, avea ochii închişi, iar capul îi era îngropat în umărul lui. Strigă la el să încetinească, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Se întoarse şi văzu în urma lor lumina de la cealaltă sanie cu motor, care se apropia în viteză.

Fără a fi încetinită de greutatea saniei pe care o remorca, sania cu motor pe care erau Hoskins şi Graham se apropie rapid şi îi depăşi imediat. Curând, tot ce mai putea vedea Lily din ceilalţi doi bărbaţi erau nişte umbre aplecate pe o sanie ce se îndepărta rapid, înconjurată de un nor de zăpadă.

Simţi cum Gronquist se încordează când în faţa lor, în depărtare, se înălţă din întuneric un obiect imens, din metal. Gronquist ocoli brusc la stânga. Tălpica din faţă a saniei scârţâi pe gheaţă şi sania coti doar la un metru de o bucată din aripa sfărâmată a avionului, pe care o evitară în ultimul moment. Gronquist încercă frenetic să redreseze sania, dar mişcarea neaşteptată imprimată saniei cu motor făcuse ca sania remorcată să se învârtească în zăpadă cu o mişcare identică celei făcute de coada unui şarpe cu clopoţei înnebunit. Sania încărcată până la refuz alunecă rapid pe lângă sania cu motor şi rupse coarda cu care era prinsă de aceasta. Partea din faţă a

saniei fu blocată de zăpadă şi ea se răsturnă, iar încărcătura zbură în aer precum rămăşiţele unei explozii.

Gronquist strigă ceva, dar cuvintele îi fură întrerupte când un obiect din încărcătura saniei îl lovi în umăr şi îl trânti de pe sanie. Fu aruncat ca o minge care este gata să lovească peretele. Capişonul de la hanorac îi căzu de pe cap şi se lovi cu capul de gheaţă.

Braţele lui Lily fură smulse din jurul mijlocului lui Gronquist când acesta fu aruncat de pe sanie şi dispăru în întuneric. Ea crezu că nu i se va întâmpla nimic. Sania nu o lovi, oprindu-se la câţiva metri depărtare, dar sania cu motor avea alte idei. Fără Gronquist care să o conducă, se opri într-un unghi periculos de patruzeci şi cinci de grade, motorul mergând în gol.

Sania rămase nemişcată o clipă, apoi se prăbuşi, prinzând-o pe Lily de la şolduri în jos, ţintuind-o de gheaţă fără putinţă de scăpare.

Hoskins şi Graham nu-şi dădură imediat seama de accidentul produs în spatele lor, dar şi ei se îndreptau către un dezastru. După ce mai parcurseseră vreo două sute de metri, Graham întoarse capul, mai mult din curiozitate decât din intuiţie, ca să vadă cu cât îi depăşiseră pe Lily şi Gronquist. Fu surprins să vadă că lumina farului de la sania lor era departe, în urmă, că nu se mişca şi era îndreptată în jos.

Îl bătu pe umăr pe Hoskins şi-i strigă în ureche:

— Cred că celorlalţi li s-a întâmplat ceva.

Încă de la început, Hoskins intenţionase să găsească dâra lăsată de avion când acesta atinsese gheaţa şi mergând după ea să ajungă la locul accidentului. Încerca din răsputeri să zărească urma în întunericul împrăştiat doar de lumina farului lor, când Graham îi întrerupse concentrarea.

Nu reuşi să înţeleagă cuvintele în zgomotul făcut de sania cu motor. Îşi întoarse capul şi-i strigă lui Graham:

— Nu te aud.

— Întoarce. S-a întâmplat ceva.

Hoskins dădu din cap şi-şi concentra din nou atenţia asupra drumului din faţă. Neatenţia îi va costa. Zări prea târziu una din gropile făcute de trenul de aterizare, aproape când era la marginea ei.

Sania cu motor zbură peste groapă cam doi metri. Greutatea celor doi forţă partea din faţă a saniei în jos şi aceasta lovi peretele din faţă cu un zgomot asemănător unei împuşcături. Din

fericire pentru ei, Hoskins şi Graham fură azvârliţi peste marginea gropii, pe gheaţă, corpurile lor alunecând nebuneşte, ca şi cum ar fi fost nişte păpuşi de cârpă aruncate pe o podea lucioasă.

Treizeci de secunde mai târziu un Graham ameţit, mişcându-se ca un bătrân de nouăzeci de ani, se ridică cu dificultate în genunchi. Rămase acolo zăpăcit, neînţelegând cum ajunsese în acest hal.

Hoskins era în picioare, cu o expresie de agonie pe chip, ţinându-se cu amândouă mâinile de abdomen. Trăgea aer în piept şi-l dădea afară printre dinţii încleştaţi, în timp ce se legăna înainte şi înapoi.

Graham îşi scoase mănuşa şi-şi atinse uşor nasul. Nu părea rupt, dar îi curgea sânge şi trebuia să respire pe gură. Îşi mişcă toate încheieturile şi văzu că nu i se întâmplase nimic, nici un membru nu era rupt. Ceea ce nu era de mirare, având în vedere că avea haine matlasate. Se târî către Hoskins, a cărui respiraţie torturată se transformase într-o serie de gemete triste.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Graham regretând imediat că pusese o întrebare atât de idioată.

— Am lovit marginea unei gropi făcute în gheaţă de avion, reuşi să strecoare Hoskins printre gemete. Dumnezeule, cred că am fost castrat.

— Lasă-mă să mă uit.

Graham îi desfăcu mâinile şi trase fermoarul costumului. Scoase o lanternă şi o aprinse. Nu se putu împiedica să zâmbească.

— Soţia ta va trebui să găsească alt motiv ca să te alunge din viaţa ei. Nu sângerezi deloc. Viaţa ta sexuală este în siguranţă.

— Unde sunt Lily şi Gronquist? întrebă cu greutate Hoskins.

— Cam la vreo două sute de metri în urmă. O să trebuiască să ocolim groapa de gheaţă ca să vedem care e situaţia lor.

Hoskins se ridică cu greu în picioare şi merse şchiopătând până la marginea spărturii din gheaţă. Uimitor, farul saniei cu motor era încă aprins, lumina lui palidă distingându-se pe fundul fiordului luminând bulele care se ridicau spre suprafaţă. Graham se apropie şi el şi privi în jos. Apoi se uitară unul la altul.

— Ca echipă de salvare nu facem doi bani, zise Hoskins descurajat, mai bine ne-am ţine de arheologie.

— Taci din gură, îl întrerupse deodată Graham. Îşi duse mâinile pâlnie la urechi şi se roti dintr-o parte în alta ca o antenă

de radar. Apoi se opri şi îi arată emoţionat lui Hoskins nişte lumini în depărtare.

— La dracu! strigă el. Un elicopter se îndreaptă spre fiord.

Lily îşi pierdu cunoştinţa, apoi îşi reveni din nou.

Nu putea înţelege de ce îi era din ce în ce mai greu să gândească clar. Îşi ridică capul şi-l căută cu privirea pe Gronquist. Zăcea câţiva metri mai încolo. Îl strigă, încercând cu disperare să-l facă să răspundă, dar el zăcea acolo şi părea mort. Lily renunţă şi începu încet-încet să viseze. Nu-şi mai simţea deloc picioarele, dar asta nu o deranja. Doar când începu să tremure îşi dădu seama că era într-o uşoară stare de şoc.

Era sigură că Hoskins şi Graham se vor întoarce dintr-o clipă în alta, dar clipele se transformau în minute dureroase şi ei nu mai apăreau. Se simţea foarte obosită şi era gata să adoarmă când auzi un zgomot ciudat deasupra capului ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Zăpada fu ridicată în aer de o furtună neaşteptată care se stârni în jurul ei. Zgomotul înăbuşit scăzu în intensitate şi o siluetă vagă, înconjurată de lumină, se apropie de ea.

Figura se transformă într-un bărbat îmbrăcat într-un hanorac, care evalua imediat situaţia, apucă sania cu motor şi dintr-o smucitură o ridică de pe picioarele ei. El se învârti în jurul ei până când lumina îi căzu pe faţă. Lily nu-şi putea focaliza bine privirea, dar ochii ei priveau la nişte ochi verzi, strălucitori, care-i tăiară respiraţia. Ochii verzi păreau să emane în acelaşi timp duritate, tandreţe şi sinceră îngrijorare. Ei se îngustară uşor când văzură că se află în faţa unei femei. Lily se întrebă ameţită de unde apăruse acest om.

Nu reuşi să-i spună nimic altceva decât:

— Oh, sunt atât de fericită să te văd!

— Mă numesc Dirk Pitt, îi răspunse o voce plină de căldură. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, te invit să luăm masa împreună mâine seară.

9

Lily privi în sus spre Pitt, încercând să-şi dea seama ce gândeşte, nefiind sigură că l-a auzit bine.

— S-ar putea să nu fiu în stare.

El îşi lăsă pe spate capişonul hanoracului şi îi pipăi picioarele de sus şi până jos. O strânse uşor de glezne.

— Nu pare să fie nimic rupt şi nu ai nici o contuzie, spuse el prietenos. Te doare ceva?

— Îmi e prea frig ca să mă mai doară ceva.

Pitt luă două pături care căzuseră din sanie şi o acoperi.

— Nu erai în avion. Cum ai ajuns aici? întrebă el.

— Fac parte dintr-o echipă de arheologi care face săpături într-un vechi sat eschimos. Am auzit avionul zburând deasupra fiordului şi am ieşit în fugă din cort, la timp ca să-l vedem aterizând pe gheaţă. Ne îndreptam către locul accidentului cu pături şi medicamente când noi…

Cuvintele lui Lily se pierdură şi ea arătă fără putere către sania răsturnată.

— Noi?

În lumina farurilor elicopterului, Pitt îşi dădu rapid seama cum se petrecuse accidentul, uitându-se la zăpada ce acoperea gheaţa: drumul drept urmat de sania cu motor, mişcarea laterală bruscă pentru a evita aripa distrusă a avionului, şanţurile făcute în gheaţă de sania scăpată de sub control – şi doar atunci zări o altă formă omenească zăcând cam la zece metri depărtare de aripa avionului.

— Aşteaptă o clipă.

Pitt se îndreptă spre Gronquist şi îngenunche lângă el.

Arheologul cel uriaş respira regulat. Pitt îl examina rapid.

Lily îl privi câteva clipe, apoi întrebă nelinişitită:

— A murit?

— Nici vorbă. O contuzie urâtă la frunte. Probabil o comoţie. Posibilă fractură, dar mă îndoiesc. Are capul ca o casă de fier.

Graham se apropie târându-şi picioarele, iar în urma lui Hoskins, şchiopătând. Amândoi arătau ca nişte oameni de zăpadă. Costumele lor arctice erau pline de zăpadă, iar măştile de pe faţă erau acoperite de gheaţa formată de respiraţia lor. Graham îşi ridică masca şi cu faţa plină de sânge îl privi absent

pe Pitt, apoi zâmbi palid.

— Bun venit, străine. Ai sosit exact la ţanc.

Nimeni din elicopter nu-i văzuse pe ceilalţi doi membri ai echipei de arheologi, iar Pitt începu să se întrebe câte alte cazuri ce necesitau spitalizare umblau de-a lungul fiordului.

— Sunt aici o femeie şi un bărbat răniţi, spuse Pitt simplu. Aparţin grupului dumneavoastră?

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Graham.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au răsturnat.

— Şi noi la fel.

— Aţi văzut avionul?

— L-am văzut când s-a prăbuşit, dar n-am ajuns la el.

Hoskins îi ocoli pe Graham şi privi în jos la Lily, apoi se uită în jur până îl descoperi pe Gronquist.

— Cât de grav sunt răniţi?

— O să ştim mai bine după ce li se vor face radiografii.

— Trebuie să-i ajutăm.

— La bordul elicopterului este o echipă de medici.

— Atunci ce naiba mai aştepţi? îl întrerupse Hoskins. Cheamă-i aici. Încercă să treacă de Pitt, dar mâna acestuia îi prinse braţul ca într-o menghină de oţel. Privi, fără să înţeleagă, în nişte ochi împietriţi.

— Prietenii tăi vor trebui să aştepte, spuse Pitt cu fermitate. Mai întâi trebuie să ne îngrijim de eventualii supravieţuitori din avion. Cât de departe e tabăra voastră?

— Un kilometru spre sud, răspunse Hoskins supus.

— Sania cu motor funcţionează încă. Tu şi prietenul tău legaţi din nou sania şi-i duceţi înapoi în tabără pe colegii voştri. Nu mergeţi prea repede, s-ar putea să aibă leziuni interne. Aveţi aparat de emisie?

— Da.

— Fixaţi-l pe frecvenţa treizeci şi doi şi aşteptaţi, spuse Pitt. Dacă avionul era un avion de linie, plin cu pasageri, vom avea mult de furcă.

— O să aşteptăm, îl asigură Graham.

Pitt se aplecă deasupra lui Lily şi-i strânse mâna.

— Să nu uiţi de întâlnirea noastră, îi spuse el.

Apoi îşi trase capişonul hanoracului pe cap, se întoarse şi porni alergând spre elicopter.

Rubin simţi o greutate uriaşă ce-l strivea din toate părţile, ca şi cum o forţă implacabilă l-ar fi împins înapoi.

Centura de siguranţă şi curelele echipamentului îi apăsau îngrozitor abdomenul şi umerii. Deschise ochii şi văzu doar imagini înceţoşate, vagi. Aşteptând să i se limpezească privirea, încercă să-şi mişte mâinile şi braţele, dar ele îi erau ţintuite de o greutate imensă.

Apoi vederea i se limpezi şi văzu ce anume îl strivea.

O avalanşă de zăpadă şi de gheaţă pătrunsese prin geamul spart şi-i prinsese corpul sub ea până la piept. Se luptă câteva clipe, apoi renunţă. O apăsare implacabilă îl ţinea ca într-o cămaşă de forţă. Nu putea ieşi din cabina de comandă fără ajutor. Începu încet să-şi revină şi strânse din dinţi din cauza durerii ce-l asalta de la picioarele rupte. Lui Rubin i se părea ciudat că îşi simţea picioarele ca şi cum ar fi fost cufundate în apă. Se gândi că probabil era propriul lui sânge.

Rubin nu avea dreptate. Avionul pătrunsese prin gheaţă în apă cam la trei metri adâncime, iar apa inundase cabina şi ajunsese până la nivelul scaunului.

Abia atunci îşi aminti de Ybarra. Îşi întoarse capul şi încercă să zărească ceva în întunericul din cabină. Partea de la tribordul avionului fusese zdrobită până aproape de panoul de control. Tot ceea ce putea zări din delegatul mexican era un braţ rigid, ridicat, ieşit din zăpadă şi din epava cabinei de comandă.

Rubin întoarse capul, simţind că-i vine rău, când îşi dădu seama că tipul micuţ de statură, care fusese lângă el în încercarea groaznică prin care trecuse, murise cu toate oasele zdrobite. Rubin îşi dădu de asemenea seama că nici el nu mai avea mult până când va muri îngheţat.

Începu să plângă.

— Ar trebui să-l vedem! strigă Giordino ca să se facă auzit deasupra zgomotului motorului.

Pitt aprobă din cap şi privi în jos scobitura făcută în gheaţa neîndurătoare, marginile ei fiind pline de sfărâmături de la avion. Acum îl văzu. Un obiect, cu linii drepte, construit de mâna omului, apăru în beznă. Apoi, aproape instantaneu, ajunseră deasupra lui.

Ceva trist şi rău-prevestitor plutea în jurul aeronavei distruse. O aripă fusese complet smulsă, iar cealaltă era răsucită spre

fuzelajul avionului. Partea din spate a avionului era îndoită într-un unghi incredibil. Ceea ce mai rămăsese semăna cu un gândac strivit pe un covor alb.

— Fuzelajul a pătruns prin gheaţă în apă şi două treimi din el este scufundat, spuse Pitt.

— N-a luat foc, zise Giordino. E un noroc.

Îşi duse mâna la ochi ca să se apere de lumina orbitoare proiectată de farurile elicopterului, în timp ce zburau deasupra avionului, verificând epava de la un capăt la altul.

— Ce părere ai, ce lustruit e fuzelajul?! Cei de la întreţinere au avut grijă de el. Cred că era un Boeing 720B. Vreo urmă de viaţă?

— Nici una, zise Pitt. Nu prea arată bine.

— Care sunt semnele de identificare?

— Trei linii de-a lungul părţii exterioare, albastru deschis şi purpuriu, despărţite de o linie aurie.

— Nu sunt culorile nici uneia dintre liniile aeriene pe care le cunosc.

— Hai să coborâm şi să ne învârtim în jurul lui, zise Pitt. Tu cauţi un loc de aterizare şi eu încerc să-i citesc indicativele de identificare.

Giordino înclină uşor elicopterul şi coborî către epavă.

Luminile de aterizare, aflate pe botul şi coada elicopterului, scăldau avionul pe jumătate scufundat într-o mare de lumină. Numele aflat deasupra liniilor decorative era scris în locul literelor obişnuite cu litere uşor înclinate.

— NEBULA, citi Pitt cu voce tare. NEBULA AIR.

— N-am auzit niciodată de compania asta, zise Giordino cu ochii fixaţi asupra gheţii.

— O linie aeriană specială, foarte scumpă, care închiriază aeronave doar unor persoane foarte importante. Nu oferă decât avioane charter.

— Ce naiba căuta atât de departe de coridoarele de zbor obişnuite?

— Vom afla curând, dacă mai trăieşte cineva care să ne spună.

Pitt se întoarse către cei opt oameni care stăteau confortabil în căldura plăcută a elicopterului. Erau cu toţii îmbrăcaţi corespunzător vremii arctice, în costumele albastre ale marinei polare. Unul era chirurgul navei, trei erau medici generalişti, iar alţi patru erau experţi în verificarea efectelor catastrofelor

aeriene. Discutau animat, ca şi cum ar fi făcut o călătorie cu autobuzul în Denver.

Între ei, prinse în chingi în mijlocul podelei, cutii cu medicamente, grămezi de pături şi o mulţime de târgi stăteau stivuite alături de costume de azbest şi o ladă cu echipament de luptă împotriva incendiilor.

O aerotermă alimentată cu baterii ale cărei cabluri de susţinere erau prinse de un troliu se găsea pe peretele opus uşii principale. Lângă el se afla o sanie cu motor cu cabină şi tălpici laterale.

Bărbatul cărunt, cu mustaţa şi barba aproape albe, aşezat chiar lângă cabina de comandă, îl privi pe Pitt şi rânji.

— E timpul să ne câştigăm banii? întrebă el vesel.

Se părea că nimic nu putea diminua buna dispoziţie a doctorului Jack Gale.

— Acum aterizăm, răspunse Pitt. Nu mişcă nimic în jurul avionului. Nu sunt indicii de incendiu. Cabina de comandă este îngropată în zăpadă, iar fuzelajul pare deformat, dar întreg.

— Nimic nu este uşor niciodată, ridică din umeri Gale. Totuşi arsurile sunt cumplit de greu de tratat în astfel de condiţii.

— Astea sunt veştile bune. În cabina principală apa este de un metru şi noi nu ne-am luat galoşii, asta este vestea rea.

Chipul lui Gale căpătă o expresie serioasă.

— Dumnezeu să-l ajute pe orice rănit care n-a reuşit să se menţină uscat. Nu poate rezista nici opt minute în apa asta îngheţată.

— Dacă nici unul dintre supravieţuitori nu poate deschide o trapă pentru ieşirea în caz de pericol, va trebui să pătrundem înăuntru tăind fuzelajul.

— Scânteile de la echipamentul de tăiere pot aprinde combustibilul vărsat, zise locotenentul Cork Simon, conducătorul scund şi îndesat al echipei de salvare al navei *Polar Explorer*. Avea privirea plină de încredere a omului ce-şi cunoaşte meseria foarte bine şi chiar mai mult decât atât.

— Mai bine am pătrunde prin uşa cabinei principale. Doctorul Gale va avea nevoie de tot spaţiul disponibil pentru a putea evacua cazurile ce trebuie transportate cu targa.

— De acord, zise Pitt. Dar va fi dificil de deschis o uşă închisă ermetic care s-a înţepenit din cauză că s-a deformat când avionul s-a prăbuşit. S-ar putea ca oamenii să moară îngheţaţi înăuntru. Mai întâi trebuie făcută o spărtură şi introdus nişte aer

cald.

Se întrerupse, văzând că Giordino întoarce elicopterul şi-l aşează pe o suprafaţă netedă, la o aruncătură de băţ de epavă. Toată lumea aştepta încordată. Afară, mişcarea elicelor produsese o mică furtună de zăpadă şi gheaţă, reducând vizibilitatea la zero şi transformând locul de aterizare într-o pâclă ceţoasă de culoarea alabastrului.

De abia atinsese elicopterul gheaţa cu roţile, când Pitt deschise brusc trapa şi sări în frigul de afară, îndreptându-se către epavă. În spatele lui, doctorul Gale începu să coordoneze descărcarea ajutoarelor, în timp ce Cork Simon şi echipa lui coborau pe gheaţă aeroterma şi sania cu motor.

Alergând şi alunecând, Pitt înconjură avionul, evitând cu grijă crăpăturile din gheaţă. Aerul era plin de mirosul neplăcut al carburantului de avion. Se caţără pe mormanul de zăpadă înalt de un metru care se adunase pe geamurile cabinei de comandă. A te căţăra pe suprafaţa lunecoasă era ca şi cum te-ai fi urcat pe o rampă dată cu unsoare. Încercă să sape o groapă în zăpada ce acoperea cabina de comandă, dar renunţă rapid. Ar fi fost nevoie de mai mult de o oră ca să sapi în gheaţă şi să poţi face un tunel de pătrundere în interior.

Îşi dădu drumul pe gheaţă şi înconjură rapid aripa avionului. Partea principală a aripii era îndoită şi ruptă, cu vârful îndreptat spre coada avionului. Zăcea pe gheaţa zdrobită de fuzelajul pe jumătate scufundat al avionului, chiar sub şirul de hublouri. Folosind aripa ca pe o punte aflată deasupra apei, Pitt se lăsă în mâini şi genunchi şi încercă să privească înăuntru. Luminile elicopterului erau reflectate de geamurile din plexiglas şi trebui să-şi ferească ochii cu mâinile de lumina reflectată.

La început nu sesiză nici o mişcare, doar întunericul şi o linişte de moarte.

Apoi, deodată un chip grotesc apăru de cealaltă parte a hubloului, la câţiva centimetri în faţa ochilor lui Pitt.

Fără să vrea, se dădu înapoi. Apariţia bruscă a unei femei ce avea o tăietură deasupra unui ochi şi căreia îi curgea sângele pe faţă, totul distorsionat de crăpăturile de dimensiunea unui fir de păr de pe suprafaţa geamului îl surprinse pe Pitt pentru o clipă.

Îşi reveni rapid şi studie partea neatinsă a feţei. Umerii obrajilor înalţi, părul lung şi negru şi ochiul căprui-verzui, erau destule indicii care să sugereze o femeie foarte frumoasă, gândi cu bunăvoinţă Pitt.

Se apropie de fereastră şi strigă:

— Poţi să deschizi trapa de salvare?

Sprânceana pensată se ridică puţin, dar ochiul privea în gol.

— Mă auzi?

În acea clipă, oamenii lui Simon porniră generatorul auxiliar şi o baterie de reflectoare se aprinse, luminând ca în plină zi avionul. Conectară rapid aeroterma şi Simon începu să târască pe gheaţă furtunul flexibil.

— Aici, pe aripă, strigă Pitt. Şi aduceţi şi ceva de tăiat geamul.

Echipa de intervenţie fusese pregătită pentru reparaţii de urgenţă şi-şi făcea meseria competent şi fără mişcări inutile, ca şi cum în fiecare zi ar fi salvat pasageri prinşi într-un avion sfărâmat.

Când Pitt se întoarse, faţa femeii dispăruse de la hublou.

Simon şi unul din oamenii lui se târau pe aripa contorsionată, încercând să-şi păstreze echilibrul în timp ce trăgeau după ei furtunul de la aerotermă. Pitt simţi un suflu de aer fierbinte şi fu uimit de timpul scurt necesar aerotermei să acţioneze din plin.

— Avem nevoie de un târnăcop ca să spargem geamul, zise Pitt.

Simon se prefăcu că-l priveşte dispreţuitor.

— Marina Statelor Unite acţionează cu mai multă fineţe. Am depăşit de mult metodele învechite.

Scoase din buzunarul hainei un aparat cu baterii, apăsă pe buton şi un disc abraziv începu să se rotească.

— Trece prin aluminiu şi plexiglas ca prin brânză.

— Fă cum crezi că e mai bine, zise Pitt sec şi se dădu la o parte ca să le facă loc.

Simon avusese dreptate: micul instrument de tăiere străpunse geamul gros din exterior în două minute. Partea mai subţire din interior fu tăiată în doar treizeci de secunde.

Pitt se aplecă, pentru a privi în interior, îşi întinse braţul şi aprinse o lanternă. Nu se vedea nici o femeie. Apa îngheţată a fiordului strălucea în razele lanternei, clipocind printre scaune.

Simon şi Pitt introduseră capătul furtunului prin geam şi porniră în grabă către partea din faţă a avionului. Oamenii din marină încercaseră să deschidă uşa principală a avionului, aflată sub apă, dar, după cum bănuiseră, era înţepenită. Făcură rapid câteva găuri prin care băgară cârlige de oţel de care erau prinse cabluri pe care le ataşară la sania cu motor.

Cel de pe sanie porni încet înainte până când cablurile se

întinseră. Apoi acceleră motorul, crampoanele metalice de pe tălpica saniei muşcară din gheaţă şi micuţa sanie începu să trepideze. Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Se auzea doar zgomotul făcut de ţeava de eşapament şi scârţâitul crampoanelor care îşi croiau drum pe gheaţă.

După câteva clipe de aşteptare încordată, un nou sunet străbătu tăcerea îngheţată – sunetul strident, nepământesc al metalului şi partea inferioară a trapei de la cabina principală ieşi afară din apă. Cablurile fură desprinse şi toţi membrii echipei de salvare se ghemuiră, îşi proptiră umerii în trapă, ridicând-o până ce se deschise de tot.

Interiorul avionului era întunecat şi ameninţător. Pitt se aplecă şi privi fix în necunoscut; stomacul i se strânse. Umbra lui se proiecta imensă peste apa din cabina principală şi mai întâi nu văzu nimic altceva decât strălucirea pereţilor bucătăriei.

Era o linişte ciudată, fără nici un semn de viaţă.

Pitt ezită şi se uită îndărăt. Doctorul Gale şi echipa lui de medici stăteau în spatele lui, privind încordaţi, plini de o presimţire cumplită, în timp ce oamenii lui Simon desfăşurau cablul de la generator pentru a lumina interiorul avionului.

— Intrăm, zise Pitt.

Sări peste prag în avion. Ateriză pe culoar în apa care-i ajungea peste genunchi. Îşi simţi picioarele ca înţepate de o mie de ace. Trecu cu greu prin apă până la culoarul ce străbătea cabina principală. Tăcerea nefirească te înfiora; singurele sunete ce se auzeau erau ale paşilor lui prin apă.

Înţepeni brusc şi sub ochii lui, ca o floare otrăvită, se adeveriră cele mai întunecate temeri ale sale.

Pitt se găsi faţă în faţă cu o mare de chipuri albe, fantomatice. Nici una nu se mişca, nu clipea, nu vorbea. Stăteau pe locurile lor, prinşi cu centurile de siguranţă şi îl priveau fix, lipsiţi de viaţă.

10

Un fior mai rece decât aerul îngheţat îl străbătu pe Pitt. Lumina de afară pătrundea prin hublou aruncând umbre sinistre pe pereţi. Se uita la fiecare scaun ca şi cum s-ar fi aşteptat ca unul dintre pasageri să-i salute sau să-i spună ceva, dar ei erau la fel de imobili ca mumiile dintr-un mormânt.

Se aplecă asupra unui bărbat cu păr blond-roşcat, pieptănat îngrijit cu cărare la mijloc. Nu avea o expresie agonizantă. Ochii erau pe jumătate deschişi, ca şi cum ar fi fost gata să adoarmă, avea gura închisă, iar maxilarul uşor lăsat în jos.

Pitt îi ridică mâna inertă şi-şi apăsă degetele imediat la baza degetului mare, pe artera ce străbate partea interioară a încheieturii mâinii. Nu simţi pulsul – inima încetase să mai bată.

— Se simte ceva? întrebă doctorul Gale, trecând pe lângă el pentru a examina alt pasager.

— E mort, zise Pitt.

— Şi ăsta.

— Din ce cauză?

— Încă nu pot să mă pronunţ. Nu se văd leziuni. Sunt morţi de puţin timp. Nici un semn de luptă sau de durere. Culoarea pielii nu sugerează asfixierea.

— Sunt de acord cu ultima remarcă, zise Pitt. Măştile de oxigen sunt încă fixate deasupra scaunelor.

Gale se mişcă rapid de la un corp la altul.

— O să ştiu mai multe după o examinare mai amănunţită.

Se opri, aşteptând ca Simon să termine de montat un reflector deasupra uşii, la o distanţă sigură deasupra apei. Ofiţerul de marină făcu un semn celor de afară şi deodată interiorul cabinei de pasageri fu scăldat în lumină.

Pitt privi cu atenţie cabina. Singura stricăciune evidentă era o deformare a tavanului. Toate scaunele aveau spătarul ridicat şi centurile de siguranţă închise.

— Imposibil de crezut că au stat pe jumătate în apa îngheţată şi au murit de hipotermie fără să încerce să facă nici o mişcare, spuse el în timp ce verifică să vadă dacă o doamnă mai în vârstă, cu păr şaten, mai era în viaţă. Arăta ca şi cum ar fi dormit. În mână îi atârnau nişte mătănii.

— Este evident că toţi au murit înainte ca avionul să se

izbească de gheaţă, zise Gale.

— Corect, murmură Pitt în timp ce privea cu atenţie fiecare scaun, ca şi cum ar fi vrut să găsească pe cineva.

— Probabil că moartea a survenit din cauza unor vapori otrăvitori.

— Îţi miroase a ceva?

— Nu.

— Nici mie.

— Atunci ce altă explicaţie ar mai putea fii?

— Poate că au mâncat ceva otrăvit?

Gale îl privi lung pe Pitt.

— Vorbeşti de crimă în masă?

— S-ar părea că este singura explicaţie valabilă.

— Ne-ar fi de mare ajutor dacă am avea un martor.

— Avem unul.

Gale se crispă şi privi iute din nou la feţele albe.

— Ai văzut pe cineva care mai respiră încă? Arată-mi-l.

— Înainte ca noi să pătrundem în avion, explică Pitt, o femeie m-a privit fix prin geamul hubloului. Trăia. Acum nu o văd.

Până să poată răspunde Gale, Simon veni spre ei şi se opri, ochii ieşiţi din orbite exprimând clar şocul şi incapacitatea de a înţelege.

— Ce dracu? se crispă şi privi şocat de jur-împrejur. Parcă ar fi figuri de ceară într-un muzeu.

— Sau cadavrele de la morgă, spuse Pitt sec.

— Sunt morţi? Sunteţi absolut siguri?

— Cineva este încă în viaţă, răspunse Pitt, fie că este în cabina de comandă, fie că se ascunde în toaletele din spate.

— În cazul ăsta s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, zise Gale.

Pitt aprobă.

— Cred că este bine să-ţi continui examinarea şi speranţa că mai e o scânteie de viaţă în vreunul din oamenii ăştia. Simon să verifice cabina de comandă. Eu o să mă duc să verific toaletele.

— Şi ce facem cu toţi înţepeniţii ăştia? întrebă Simon ireverenţios. N-ar trebui să-l anunţăm pe comandantul Knight şi să începem să evacuăm?

— Lasă-i aşa cum sunt, spuse Pitt calm şi nu pune mâna pe aparatul de emisie-recepţie. Îi vom raporta comandantului Knight personal. Nu lăsa oamenii să intre aici. Sigilează uşa şi decretează interiorul avionului zonă interzisă. Acelaşi lucru este

valabil şi pentru echipa de medici, doctore. Nu atingeţi nimic decât dacă este absolut necesar; aici s-a întâmplat ceva ce depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Vestea despre prăbuşire s-a răspândit deja. În câteva ore, anchetatori specializaţi în catastrofe aviatice şi reprezentanţi ai mass-media vor mişuna pe-aici ca furnicile. Mai bine să nu dăm în vileag ce-am găsit aici până ce nu primim instrucţiuni de la autorităţile în drept.

Simon cântări o clipă cuvintele lui Pitt.

— Înţeleg.

— Atunci, hai să ne mişcăm şi să găsim un supravieţuitor.

În mod obişnuit ar fi durat 20 de secunde drumul până în spatele avionului, dar lui Pitt îi trebuiră aproape 2 minute de chin pentru a trece prin apa îngheţată care urca până la coapsă pentru a ajunge la toalete. Picioarele îi amorţiseră deja şi nu era nevoie să-i spună doctorul Gale că va trebui să-şi usuce şi să-şi încălzească picioarele în următoarea jumătate de oră pentru a nu risca ca ele să-i degere.

Ar fi fost mult mai mulţi morţi dacă avionul ar fi avut toate locurile ocupate, dar în ciuda numărului mare de locuri goale Pitt numără totuşi 53 de cadavre.

Se opri să examineze o stewardesă aşezată pe un scaun din spatele avionului. Capul îi era uşor înclinat înainte şi părul blond îi acoperea faţa. Pitt nu-i simţi pulsul.

Ajunse la compartimentul unde se aflau toaletele. Pe trei dintre uşi era afişat semnul LIBER, iar Pitt se uită înăuntru. Erau goale. Pe cea de a patra uşă scria OCUPAT şi era încuiată, cu siguranţă era cineva înăuntru care trăsese zăvorul.

Ciocăni puternic la uşă şi strigă:

— Mă puteţi auzi? Au sosit ajutoare. Vă rog, încercaţi să descuiaţi uşa.

Pitt îşi lipi urechea de uşă şi i se păru că aude de cealaltă parte plânsete înfundate, iar apoi nişte murmure ca şi cum doi oameni ar fi vorbit în şoaptă. Îşi ridică vocea:

— Daţi-vă la o parte. Am să sparg uşa.

Pitt ridică piciorul şiroind de apă şi dădu o lovitură puternică şi controlată uşii, atât cât să rupă zăvorul fără să izbească pe cei dinăuntru cu uşa. Călcâiul lui lovi deasupra clanţei şi zăvorul fu smuls din ramă. Uşa se deschise puţin.

O împinse apoi cu umărul şi ea cedă definitiv.

Două femei stăteau strâns lipite una de alta în spaţiul îngust al

toaletei, urcate în picioare pe capacul WC-ului, unde apa nu ajungea şi tremurau, strângându-se în braţe una pe alta pentru a-şi păstra echilibrul. De fapt cea care o susţinea şi pe cealaltă era o stewardesă în uniformă, cu ochii măriţi de spaimă ca o căprioară prinsă în capcană. Ea stătea pe piciorul drept, pe cel stâng ţinându-l întins înţepenit într-o parte. Probabil că are o fractură la genunchi, gândi Pitt.

Cealaltă femeie se îndreptă şi privi sfidătoare la Pitt. Pitt o recunoscu imediat ca fiind apariţia de la hublou, o parte din faţa ei era încă plină de sânge coagulat, dar acum amândoi ochii erau deschişi şi-l priveau rece şi duşmănos pe Pitt. Pitt era surprins de ostilitatea ei.

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă ea cu o voce răguşită, cu o uşoară urmă de accent.

Pitt se gândi că era o întrebare prostească, dar apoi înţelese că ostilitatea femeii se datora şocului. Zâmbi cuceritor, cu zâmbetul lui de cercetaş, care câştigă încrederea oricui.

— Numele meu este Dirk Pitt. Fac parte din echipa de salvare de pe vasul american *Polar Explorer.*

— Poţi să dovedeşti asta?

— Îmi pare rău, mi-am uitat permisul de conducere acasă.

Era de-a dreptul ridicol. Încercă o altă metodă şi se rezemă de tocul uşii încrucişându-şi braţele ca şi cum n-avea altă treabă.

— N-aveţi teamă, zise el calm. Nu vreau să vă fac nici un rău, vreau să vă ajut.

Pentru o clipă, stewardesa păru uşurată, privirea i se încălzi şi colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet timid.

Apoi, dintr-o dată, teama îi reveni şi începu să plângă isteric în hohote.

— Toţi sunt morţi, ucişi.

— Da, ştiu, zise Pitt. Îi întinse mâna. Lăsaţi-mă să vă duc unde este cald şi unde doctorul vaporului poate să vă îngrijească rănile.

Faţa lui Pitt era umbrită de reflectoarele din partea din faţă a cabinei şi cea mai puternică dintre cele două femei nu-i putea vedea ochii.

— Ai putea fi unul dintre teroriştii care au produs aceste nenorociri, spuse ea controlându-şi vocea. De ce am avea încredere în tine?

— Pentru că dacă nu aveţi, veţi muri îngheţate.

Pitt obosise să se mai joace cu cuvintele. Păşi spre ele şi o luă

în braţe pe stewardesă şi o lăsă apoi uşor pe culoar.

Ea nu se opuse, dar corpul ei era încordat de teamă.

— Calmează-te, îi spuse el. Gândeşte-te că eşti Scarlett O'Hara, iar eu Rett Butler şi am venit să te răpesc.

— Nu prea mă simt ca Scarlett. Cred că arăt îngrozitor.

— Nu şi pentru mine, zâmbi Pitt. Ce-ai zice să luăm masa împreună într-o seară?

— Poate să vină şi soţul meu?

— Doar dacă achită el consumaţia.

În sfârşit se relaxa, iar el simţi cum corpul ei se destinde. Încet braţele ei i se înlănţuiră de gât şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Căldura zâmbetului lui o învăluia, iar ochii îi străluceau în lumină.

— Ţine-te bine. Mă întorc imediat să te iau.

Pentru întâia dată de când începuse coşmarul, Hala se simţi în siguranţă. Abia atunci coşmarul, teama şi refuzul de a crede că aşa ceva i se poate întâmpla ei o copleşiră. Emoţia înăbuşită atâta timp rupse zăgazurile şi ea izbucni în plâns.

Rubin simţea că se pierde. Frigul şi durerea încetaseră să mai existe. Vocile ciudate, lumina nu mai avuse nici un înţeles pentru el. Se simţea detaşat. În mintea lui înceţoşată, totul era o amintire obscura dintr-un trecut îndepărtat, dintr-un alt timp.

Deodată o strălucirea albă umplu cabina de comandă devastată. Se întrebă dacă asta era lumina de la capătul tunelul pe care pretindeau că îl văzuseră oamenii ce suferiseră de moarte clinică şi reveniseră la viaţă.

Alături de el auzi o voce fără substanţă:

— Nu te mişca, stai liniştit.

Rubin încercă să-şi concentreze privirea asupra unei umbre vagi ce se apleca asupra lui.

— Tu eşti Dumnezeu?

Pentru o clipă, Simon rămase mut de uimire. Apoi zâmbi cu milă.

— Nu, sunt doar un simplu muritor ce s-a întâmplat să fie prin preajmă.

— N-am murit?

— Îmi pare rău, dar judecând după vârsta ta, cred că va trebui să mai aştepţi cel puţin vreo cincizeci de ani.

— Nu pot să mă mişc. Picioarele parcă îmi sunt bătute-n cuie. Cred că sunt zdrobite. Te rog, te rog, scoate-mă de-aici.

— De-asta am şi venit, spuse Simon cu veselie prefăcută.

Îşi folosi braţele să dea la o parte zăpada şi gheaţa ce acopereau pieptul lui Rubin, până când îi eliberă braţele.

— Acum poţi să te scarpini în cap până mă întorc cu o lopată şi cu unelte de tăiat gheaţa.

Simon intră în cabina principală, în timp ce Pitt din prag o trecea pe stewardesă în braţele medicilor care o întinseră cu grijă pe o targă.

— Hei, doctore, mai e un supravieţuitor în cabina de comandă!

— Am venit.

— Mi-ar prinde bine dacă m-ai ajuta şi tu, îi spuse Simon lui Pitt.

Pitt dădu din cap.

— Aşteaptă puţin până mai aduc pe cineva din partea din spate a avionului.

Hala se lăsă în genunchi şi se aplecă să se uite în oglindă. Era destulă lumină ca să vadă cum arată. Faţa care o privea din oglindă era lipsită de orice expresie şi arăta dezastruos. Ca o prostituată trecută, care fusese bătută de proxenetul ei. Întinse mâna şi scoase câteva şerveţele de hârtie dintr-un suport. Le înmuie în apă rece şi-şi şterse sângele închegat şi rujul care i se întinseseră pe toată faţa.

Rimelul şi fardul de pleoape arătau de parcă fuseseră aplicate de Jackson Pollock într-una din picturile sale moderniste. Se şterse şi la ochi. Părul arăta destul de bine, aşa că puse la loc doar câteva şuviţe rebele.

Se gândi cu disperare că arată încă destul de îngrozitor. Încercă să zâmbească când apăru Pitt, sperând că arată mai bine.

El o privi îndelung şi apoi, afişând o curiozitate uimită, zise:

— Scuzaţi-mă, încântătoare creatură, n-aţi văzut prin preajmă o babă?

Lui Hala i se umplură ochii de lacrimi şi spuse râzând şi plângând în acelaşi timp:

— Eşti un om tare drăguţ, domnule Pitt. Mulţumesc.

— Încerc, numai Dumnezeu ştie cât mă străduiesc, spuse el glumeţ.

Pitt adusese mai multe pături cu care o înfăşură. O ridică fără efort, ţinând-o cu o mână de picioare şi cu una de talie. În timp ce o purta de-a lungul coridorului, picioarele lui îngheţate începură să cedeze şi se împletici de câteva ori.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— N-am nimic care să nu poată fi vindecat cu o înghiţitură de whisky de Tennessee, Jack Daniels.

— De îndată ce ajung acasă o să-ţi trimit o ladă întreagă.

— Unde e acasă pentru tine?

— Deocamdată la New York.

— Data viitoare când mai vin în oraş, te invit la masă.

— Mă consider onorată, domnule Pitt.

— Onoarea e de partea mea, domnişoară Kamil.

Hala ridică din sprâncene.

— M-ai recunoscut în ciuda faptului că arăt atât de îngrozitor?

— Recunosc că numai după ce te-ai aranjat un pic.

— Iartă-mă că-ţi produc atâtea necazuri. Cred că picioarele ţi-au îngheţat bocnă.

— Nu plătesc prea scump plăcerea de a mă putea lăuda că am ţinut în braţe pe secretarul general al O.N.U..

Uluitor, cu adevărat uluitor, gândi Pitt. Asta e ziua mea norocoasă. În numai treizeci de minute am reuşit să dau întâlnire singurelor trei femei şi frumoase pe deasupra, ce există pe o rază de două mii de mile de ţinuturi îngheţate. Cu siguranţă că e un record în materie. Acest succes însemna pentru el mai mult chiar decât descoperirea submarinului rus.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce Hala, Rubin şi stewardesa erau confortabil aşezaţi în elicopter, Pitt stătea în faţa cabinei de comandă a avionului şi-i făcea cu mâna lui Giordino, care îşi ridică degetul mare în sus, drept răspuns. Motoarele porniră şi elicopterul se ridică în aer stârnind un vârtej de zăpadă, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi porni către *Polar Explorer.* Doar când văzu elicopterul în aer, îndreptându-se spre navă, Pitt o porni şchiopătând către aerotermă.

Îşi scoase cizmele pline de apă şi şosetele şi se aşeză cu picioarele atârnate deasupra aerotermei, simţind cum i se încălzesc picioarele şi acceptând plin de mulţumire înţepăturile ce anunţau punerea sângelui în mişcare. Îşi dădu vag seama că Simon se apropia.

Simon se opri şi privi forma distorsionată a avionului. Acum nu i se mai părea părăsit. Faptul că ştia că înăuntru sunt cadavre, îl făcea să considere avionul o criptă.

— Erau delegaţi ai Naţiunilor Unite, zise Simon distant.

— Câţiva dintre ei erau membri ai Adunării Generale, răspunse Pitt. Restul erau directori şi secretari ai diferitelor agenţii

specializate ale O.N.U.. Potrivit spuselor lui Kamil, cei mai mulţi se întorceau dintr-o inspecţie a zonelor de care răspundeau.

— Cine ar avea de câştigat prin moartea lor?

Pitt îşi stoarse şosetele şi le puse pe aerotermă.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Terorişti din Orientul Mijlociu? insistă Simon.

— N-am mai auzit până acum să ucidă prin otrăvire.

— Cum îţi simţi picioarele?

— Sunt pe cale să se dezgheţe. Dar ale tale?

— Marina ne înzestrează cu cizme rezistente la vreme rea. Picioarele mele sunt calde şi uscate ca pâinea prăjită.

— De trei ori ura pentru amiralii plini de consideraţie faţă de subordonaţii lor, murmură Pitt sardonic.

— Aş spune că unul dintre cei trei supravieţuitori a făcut treaba asta murdară.

Pitt dădu din cap.

— Dacă se dovedeşte că este într-adevăr otravă, a fost probabil pusă în mâncare la bucătărie înainte de a fi încărcată la bordul aeronavei.

— Asta ar fi putut s-o facă şi stewardul-şef sau una din stewardese.

— E mult prea dificil să pui otravă în cincizeci de porţii de mâncare fără să fi descoperit.

— Dar dacă a fost pusă în băutură? întrebă Simon din nou.

— Eşti un pisălog ticălos.

— O să continuăm să despicăm firul în patru până când or să vină să ne ia de-aici?

Pitt îşi verifică şosetele. Erau încă umede.

— Mda, băuturile ar putea fi o explicaţie, mai ales cafeaua şi ceaiul.

Simon păru mulţumit că una din teoriile lui fusese acceptată.

— O.K., deşteptule, dintre cei trei supravieţuitori cine crezi că e suspectul numărul unu?

— Nici unul dintre ei.

— Vrei să spui că vinovatul a luat cu bună ştiinţă otrava şi s-a sinucis?

— Nu, dar cred că el este cel de-al patrulea supravieţuitor.

— Eu n-am numărat decât trei.

— După ce s-a prăbuşit avionul. Dar au fost patru înainte.

— Doar nu vorbeşti de mexicanul ăla pipernicit din scaunul copilotului?

— Ba da.

Simon păru foarte sceptic.

— Ce logică strălucită te-a dus la concluzia asta?

— Elementar, spuse Pitt viclean. La fel ca în cele mai bune romane poliţiste, ucigaşul trebuie să fie persoana cea mai puţin suspectă.

11

— Cine a împărţit porcăriile astea de cărţi?

Julius Schiller, subsecretar de stat pentru probleme politice, se strâmba plin de bunăvoinţă în timp ce-şi studia cărţile. Muşca trabucul neaprins, scrutându-şi partenerii pe deasupra cărţilor; ochii lui albaştri, inteligenţi se mişcau rapid de la un jucător la altul.

Patru oameni stăteau în faţa lui la masa de poker. Nici unul nu fuma, iar Schiller se abţinea în mod diplomatic să-şi aprindă trabucul. O legătură mică de lemn de cedru trosnea într-o sobă veche, marinărească, împrăştiind frigul începutului de toamnă. Cedrul care ardea producea un miros plăcut în salonul-sufragerie, panelat cu lemn de tek, de pe iahtul lui Schiller. Iahtul cu motor, cu o lungime de 35 de metri, frumos proporţionat, era ancorat în portul Potomac lângă South Island, pe partea opusă Alexandriei, Virginia.

Consilierul-şef al misiunii diplomatice sovietice Alexei Korolenko, îndesat şi plin de sine, avea pe faţă o expresie jovială care era bine cunoscută în cercurile sociale de la Washington.

— Păcat că nu jucăm la Moscova, spuse el aspru, dar în acelaşi timp batjocoritor. Ştiu un loc drăgălaş în Siberia unde am putea să-l trimitem pe cel ce a împărţit cărţile.

— Sunt de acord, zise Schiller. Se uită la cel ce dăduse cărţile. Data viitoare să le amesteci, Dale.

— Dacă aveţi cărţi aşa de proaste, mormăi Dale Nichols, asistent special al preşedintelui, de ce nu le aruncaţi?

Senatorul George Pitt, care conducea Comitetul pentru relaţii externe al senatului, se ridică în picioare şi-şi scoase haina sport de culoarea somonului. O aşeză pe spatele unui scaun şi se întoarse către Juri Vihousky.

— Nu ştiu de ce se plâng tipii ăştia. Dumneavoastră şi cu mine trebuie să câştigăm mâna asta.

Consultantul special în probleme americane al ambasadei sovietice aprobă.

— N-am avut o mână bună de acum 5 ani, când am început să jucăm.

Partidele de poker de joi seara începuseră într-adevăr pe iahtul lui Schiller din 1986 şi depăşiseră de mult stadiul de

destindere. Iniţial s-a urmărit crearea unei spărturi în zidul ce separa cele două super-puteri. Singuri într-un decor neoficial şi inaccesibil mass-mediei, puteau să-şi prezinte neceremonios opiniile, fără să ţină cont de interdicţii şi protocol. Se schimbau informaţii şi idei care adesea aveau un impact direct asupra relaţiilor sovieto-americane.

— Deschid eu cu cincizeci de cenţi, anunţă Schiller.

— Ridic deschiderea cu un dolar, spuse Korolenko.

— Şi se mai miră că nu avem încredere în ei, mormăi Nichols.

Senatorul i se adresă lui Korolenko fără să-l privească:

— Care sunt previziunile voastre în privinţa unei revolte în Egipt, Alexei?

— Nu-i dau guvernului preşedintelui Hassan mai mult de 30 de zile înainte de a fi răsturnat de Ahmad Yazid.

— Nu prevezi o luptă îndelungată?

— Nu în cazul în care armata îl susţine pe Yazid.

— Mergeţi, domnule senator? întrebă Nichols.

— Merg şi eu la prima mână.

Vihousky aruncă trei monezi de 50 de cenţi pe masă.

— De când Hassan a preluat puterea după demisia lui Mubarak, zise Schiller, a reuşit să realizeze un bun nivel de stabilitate. Cred că va rezista.

— Aşa ai zis şi de şahul Iranului, îl aţâţă Korolenko.

— Nu pot nega că am mizat greşit. Schiller se întrerupse pentru a arunca pe masă cărţile pe care vroia să le schimbe. Eu vreau două cărţi.

Korolenko ridică un deget şi primi o carte.

— E ca şi cum v-aţi arunca banii într-o fântână fără fund. Poporul egiptean este în pragul înfometării. Această situaţie alimentează în mahalalele oraşului şi în sate un val de fanatism religios ce va mătura totul în calea lui. Aveţi la fel de puţine şanse de a-l opri pe Yazid cum aţi avut şi cu Khomeini.

— Şi care e poziţia Kremlinului? întrebă senatorul Pitt.

— Aşteptăm, spuse Korolenko impasibil. Aşteptăm să treacă valul.

Schiller îşi privi cărţile şi le mută dintr-o mână într-alta.

— Oricare ar fi rezultatul, nimeni nu câştigă.

— Aşa e, pierdem cu toţii. Voi, americanii, sunteţi precum Satana în ochii fundamentaliştilor islamici, dar nici noi comuniştii atei nu suntem iubiţi. Nu trebuie să mai spun că marele păgubaş este Israelul. Odată cu înfrângerea dezastruoasă a Irakului de

către Iran şi asasinarea preşedintelui Saddam Hussein, Iranul şi Siria au acum cale deschisă pentru a determina prin ameninţări naţiunile arabe moderate să-şi unească forţele pentru a lovi masiv din trei părţi Israelul. De data asta, evreii vor fi cu siguranţă înfrânţi.

Senatorul clătină, din cap nesigur.

— Israelienii au cea mai bună forţă de luptă din Orientul Mijlociu. Au mai câştigat şi în trecut şi sunt pregătiţi să câştige din nou.

— Nu şi împotriva unui atac format din aproape două milioane de arabi, un adevărat val omenesc, avertiză Vihousky. Forţele lui Assad se vor îndrepta spre sud, în timp ce egiptenii lui Yazid vor ataca din nord peste Sinai, aşa cum au mai făcut în 67 şi 73. Doar că de data asta armata iraniană va trece peste Arabia Saudită şi Iordania, traversând fluviul Iordan dinspre vest. În ciuda tehnicii de luptă şi a tehnologiei superioare, israelienii vor fi nimiciţi.

— Şi când măcelul se va sfârşi în cele din urmă, adăugă Korolenko ameninţător, Vestul va fi aruncat într-o stare de depresiune economică când guvernele musulmane unite, ce deţin un control absolut asupra a 55 la sută din rezervele petroliere mondiale, vor urca preţurile la niveluri astronomice. Aşa după cum cu siguranţă o vor face.

— Cât ceri? îl întrebă Nichols pe Schiller.

— Doi dolari.

— Plus încă doi, zise Korolenko.

Vihousky îşi azvârli cărţile pe masă.

— Nu mai joc.

Senatorul îşi privi cărţile o clipă.

— Cei patru dolari ai tăi plus încă patru ai mei.

— Rechinii îşi dau târcoale unul altuia, zise Nichols cu un zâmbet încordat. Ies din joc.

— Să nu ne înşelăm unii pe alţii, zise senatorul. Nu e nici un secret că israelienii au un mic arsenal de arme nucleare şi nu vor ezita să le folosească, dacă vor ajunge la limita rezistenţei.

Schiller oftă adânc.

— Nici nu vreau să mă gândesc la consecinţe, îşi ridică privirea când căpitanul iahtului ciocăni la uşă şi păşi, ezitând, înăuntru.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Schiller, dar aveţi un telefon important.

Schiller îi pasă cărţile lui Nichols:

— N-are nici un rost să-mi prelungesc agonia cu cărţile astea. Vă rog să mă scuzaţi.

Una dintre regulile esenţiale ale acestor adunări săptămânale era ca nici unul dintre ei să nu primească vreun telefon, decât dacă era vorba de o problemă extrem de urgenţă şi care îi privea într-un fel pe toţi. Jocul continuă, dar cei patru bărbaţi jucau mecanic, curiozitatea fiindu-le din ce în ce mai mare.

— Rândul tău, Alex, zise senatorul.

— Plus patru dolari.

— Sec.

Korolenko ridică din umeri resemnat şi-şi puse cărţile pe masă cu faţa în sus. Nu avea decât doi de patru. Senatorul zâmbi strâmb şi-şi întoarse cărţile. Câştigă cu doi şesari.

— Oh, Dumnezeule! murmură Korolenko. Şi eu am renunţat să joc având o pereche de popi.

— Ţi-ai pierdut banii pentru masa de prânz, Alexei, râse Vihousky.

— Am tras amândoi câte o cacialma, zise Korolenko. Acum ştiu de ce n-aş cumpăra o maşină uzată de la un politician american.

Senatorul se lăsă pe spate şi-şi trecu o mână prin firele argintii.

— De fapt mi-am plătit cursurile la facultatea de drept vânzând maşini uzate. A fost cea mai bună pregătire pentru cariera mea de senator.

Schiller intră în cameră din nou şi se aşeză la masă.

— Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am fost anunţat că un avion charter al Naţiunilor Unite s-a prăbuşit pe coasta de nord a Groenlandei. Au fost deja anunţaţi cincizeci de morţi. Nici un cuvânt despre supravieţuitori.

— Erau şi reprezentanţi sovietici la bord? întrebă Vihousky.

— Nu ne-a parvenit încă lista pasagerilor.

— Un atac terorist?

— E prea devreme să putem spune, dar primele rapoarte incomplete, e adevărat – afirmă că nu a fost un accident.

— Ce zbor era? întrebă Nichols.

— Londra-New York.

— În nordul Groenlandei, repetă Nichols gânditor. S-au depărtat cu mai mult de 1.000 de mile de coridorul de zbor.

— Asta miroase a deturnare, sugeră Vihousky.

— Sunt deja acolo unităţi de salvare, explică Schiller. O să

ştim mai multe într-o oră.

Senatorul Pitt se întunecă la faţă.

— Am o bănuială cumplită, cred că Hala Kamil era în avionul ăsta. Trebuia să se întoarcă din Europa la sediul Naţiunilor Unite pentru sesiunea Adunării Generale de săptămâna viitoare.

— Cred că Graham are dreptate, zise Vihousky. Doi dintre delegaţii noştri sovietici călătoreau împreună cu ea.

— Nebunie, zise Schiller, dând obosit din cap. Nebunie curată. Cine ar avea de câştigat dacă ar doborî un avion plin cu delegaţi ai Naţiunilor Unite?

O clipă nimeni nu răspunse. Tăcerea se prelungi. Korolenko se uita fix, lipsit de orice expresie, spre centrul mesei. Apoi vorbi liniştit:

— Ahmad Yazid.

Senatorul îl privi drept în ochi.

— Ştiai.

— Am ghicit.

— Crezi că Yazid a ordonat moartea lui Kamil?

— Pot doar să spun că sursele noastre de informare au descoperit că o fracţiune islamică din Cairo pune la cale un atentat.

— Şi aţi stat deoparte, nespunând nimic în timp ce cincizeci de oameni nevinovaţi îşi pierdeau viaţa?

— Un calcul greşit, admise Korolenko. N-am ştiut când sau cum urma să aibă loc asasinatul. S-a presupus că viaţa lui Kamil va fi în primejdie doar dacă se va întoarce în Egipt. Nu din partea lui Yazid, ci mai degrabă din partea adepţilor lui fanatici. Yazid nu a putut niciodată fi asociat vreunui act terorist. Dosarele voastre prezintă acelaşi lucru: un tip strălucit care se crede un fel de Gandhi musulman.

— Bravo pentru specialiştii în profile de personalităţi ai K.G.B. şi C.I.A., zise Vihousky cu candoare.

— Alt caz clasic ai unor experţi în informaţii secrete care au fost induşi în eroare de o campanie publicitară bine pusă la punct, oftă senatorul. Tipul este mai psihopat decât mi-am închipuit.

Schiller dădu din cap aprobator.

— Yazid este cu siguranţă răspunzător de tragedia asta. Adepţii săi nici nu s-ar fi gândit la aşa ceva dacă n-ar fi avut binecuvântarea lui.

— Motivele nu-i lipsesc, zise Nichols. Kamil este plină de

perspicacitate şi farmec. Gradul ei de popularitate în rândul maselor şi al armatei îl depăşeşte cu mult pe cel al preşedintelui Hassan. Ea reprezintă un amortizor puternic al stării de lucruri existente. Dacă a murit, în foarte puţin timp Egiptul va avea un guvern condus de preoţi extremişti.

— Şi dacă va cădea Hassan? întrebă Korolenko viclean. Care va fi atunci poziţia Casei Albe?

Schiller şi Nichols schimbară o privire plină de înţeles.

— Identică cu a Kremlinului, zise Schiller. Vom aştepta până se liniştesc apele.

O clipă, zâmbetul fix de pe faţa lui Korolenko dispăru.

— Şi dacă, sau mai bine zis când, toate naţiunile arabe vor ataca statul evreu?

— Vom sprijini Israelul până la capăt, aşa cum am făcut şi în trecut.

— Dar veţi trimite forţe americane în zonă?

— Probabil că nu.

— S-ar putea ca, ştiind acest lucru, liderii arabi să fie mai puţin precauţi.

— Anunţă-i, dacă vrei. Doar că de data asta, ţine minte, Alexei: nu ne vom mai folosi de influenţa noastră pentru a-i împiedica pe israelieni să ocupe Cairo, Beirutul şi Damascul.

— Vrei să spui că preşedintele nu se va opune dacă ei vor folosi armele nucleare?

— Cam aşa ceva, zise Schiller cu o indiferenţă studiată. Apoi se întoarse spre Nichols. Cine trebuie să joace acum?

— Cred că eu, zise senatorul, încercând din greu să pară nepăsător. Această schimbare în politica preşedintelui în Orientul Mijlociu era o noutate pentru el. Mai daţi cincizeci de cenţi?

Ruşii nu aveau de gând să dea frâu liber mâniei.

— Din când în când trebuie să se producă o schimbare, mărturisi Nichols. Ultimele estimări indică rezervele de petrol ale S.U.A. ca fiind de optzeci de miliarde de barili. Cu preţurile care ating 50 barilul, companiile noastre petroliere îşi pot permite să organizeze un program masiv de exploatare. Şi, firește, ne putem baza şi pe rezervele Mexicului şi pe cele ale Americii de Sud. Adevărul este că nu mai avem nevoie să ne folosim de Orientul Mijlociu pentru necesarul de petrol. Aşa că noi nu mai avem nevoie de ei. Dacă guvernul sovietic doreşte să moştenească harababura arabă, guvernul american i-o face cadou.

Korolenko nu-şi putea crede urechilor. Prudenţa lui adânc înrădăcinată îl făcea sceptic. Dar îi cunoştea prea bine pe americani pentru a se îndoi că l-ar dezinforma şi l-ar păcăli într-o problemă atât de gravă, dacă ar avea ceva de câştigat.

Şi senatorul Pitt avea îndoielile sale în privinţa informaţiilor pe care preşedintele le plasa reprezentanţilor sovietici. Exista şi posibilitatea ca petrolul să nu curgă dinspre Rio Grande când America ar fi avut nevoie de el. Mexicul era ca un butoi cu pulbere căruia trebuia să-i aprinzi fitilul.

Egiptul era blestemat cu un fanatic din Evul Mediu, Yazid. Dar şi Mexicul îşi avea nebunii lui: pe un Topiltzin, un Benito Juarez Emilio Zapata, Mesia care propovăduia reîntoarcerea la o religie bazată pe cultura aztecă. Ca şi Yazid, Topiltzin era sprijinit de milioanele de săraci ai poporului său şi nu-i mai trebuia mult ca să răstoarne guvernul existent.

De unde veneau toţi aceşti nebuni? se întrebă senatorul. Cine îi crea pe aceşti diavoli? făcu un efort de voinţă ca să nu-i tremure mâinile când începu să joace.

— Daţi-mi cinci cărţi, domnilor. Nebunii sunt în Libertate!

12

Statui imense se ridicau din tăcerea misterioasă a nopţii şi priveau lung, cu ochii lor goi, la peisajul pustiu. Păreau că aşteaptă o prezenţă necunoscută care să le trezească la viaţă. Dezolante, rigide şi înalte cât o clădire cu două etaje, stăteau cu feţele lor întunecate şi lipsite de orice expresie, puternic luminate de luna plină ce răsărea.

Cu o mie de ani în urmă, în oraşul toltec Tuia, statuile susţinuseră acoperişul unui templu care se afla în vârful unei piramide închinate lui Quetzalcoatl. Templul dispăruse, dar piramida rămăsese şi fusese reconstruită de arheologi. Ruinele se întindeau de-a lungul unei culmi joase şi în vremurile de glorie ale oraşului şaizeci de mii de locuitori trăiseră şi se plimbaseră pe străzile lui.

Puţini turişti ajungeau vreodată aici, iar cei ce îşi dădeau osteneala erau înfioraţi de pustietatea ce părea bântuită de duhuri rele.

Luna proiecta umbre fantomatice în oraşul mort, în timp ce un om singuratic urca treptele abrupte ale piramidei către statuile de piatră din vârf. Era îmbrăcat în costum şi cu cravată şi ducea în mână o servietă.

La fiecare dintre cele trei terase se opri câteva minute şi se uită la frizele macabre ce decorau pereţii. Feţe omeneşti ieşeau din gurile larg deschise ale şerpilor, în timp ce vulturi imenşi sfâşiau inimile omeneşti cu ciocurile lor. Continuă să urce, trecând pe lângă un altar sculptat cu cranii şi oase încrucişate, simboluri preluate în secolele următoare de piraţii din Caraibe.

Când ajunse în sfârşit în vârful piramidei, transpira abundent; privi în jur. Nu era singur. Două figuri păşiră către el şi-l percheziţionară fără nici o ceremonie. Indicară servieta. El, îndatoritor, o deschise şi cei doi scotociră prin ea. Negăsind nici o armă, se retraseră în tăcere către marginea platformei templului.

Rivas se destinse şi apăsă pe un buton ascuns în mânerul servietei. Un casetofon miniatural, ascuns în capac începu să funcţioneze.

Cam după un minut, o figură ieşi din umbra uriaşelor Statui de piatră. Era îmbrăcat cu un veşmânt alb ce ajungea până la pământ. Părul îi era lung şi legat la spate, semănând cu o coadă

de cocoş. Picioarele îi erau ascunse de veşmânt, dar lumina lunii scotea în evidenţă în jurul braţelor brăţările din aur încrustate cu turcoaze.

Era scund, iar faţa netedă şi ovală îi trăda originea indiană. Ochii lui întunecaţi studiară bărbatul din faţa lui, înalt, cu tenul de culoare deschisă, remarcând costumul, atât de deplasat pentru ambianţa în care se aflau. Îşi încrucişa braţele şi spuse câteva cuvinte ciudate care sunau aproape ca o melodie:

— Eu sunt Topiltzin.

— Eu mă numesc Guy Rivas, reprezentant special al preşedintelui S.U.A.

Rivas se aşteptase să întâlnească un om mai bătrân. Era greu de ghicit vârsta mesiei mexicane, dar nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

Topiltzin indică un zid jos.

— Nu vreţi să stăm jos în timp ce vorbim?

Rivas dădu din cap.

— Mulţumesc şi se aşeză. Aţi ales un decor extrem de neobişnuit.

— Da, m-am gândit că Tuia se potriveşte. Deodată tonul lui Topiltzin deveni dispreţuitor. Preşedintelui dumneavoastră i-a fost frică să ne întâlnim în public. Nu a vrut să-şi stânjenească şi să-şi enerveze prietenii din Mexico City.

Rivas era prea versat pentru a răspunde unei astfel de provocări.

— Preşedintele mi-a cerut să vă exprim gratitudinea sa pentru faptul de a-mi fi acordat această întrevedere.

— Mă aşteptam la cineva cu un grad mai ridicat în guvern.

— Condiţiile dumneavoastră au fost că veţi vorbi doar cu un singur om. Am înţeles că din partea noastră nu putea participa un translator. Şi pentru că dumneavoastră nu doriţi să vorbiţi spaniola sau engleza, eu sunt singura oficialitate ce deţine o funcţie în guvern şi care vorbeşte Nahumatl, limba aztecilor.

— O vorbiţi foarte bine.

— Familia mea a emigrat în America din oraşul Escampo. Părinţii m-au învăţat vechea limbă a aztecilor când eram destul de mic.

— Cunosc Escampo, un sat mic cu oameni mândri care trăiesc cu greu.

— Pretindeţi că veţi pune capăt sărăciei în Mexic. Preşedintele este foarte interesat de programele dumneavoastră.

— De aceea te-a trimis? întrebă Topiltzin.

Rivas dădu din cap.

— Doreşte să deschidă o cale de comunicare.

Se lăsă tăcerea, în timp ce un zâmbet aspru apăru pe faţa lui Topiltzin.

— Un om abil. El ştie că mişcarea mea va înlătura de la conducere Partidul Revoluţionar Instituţional din cauza dezastrului economic în care se află ţara şi se teme de o răsturnare a relaţiilor dintre S.U.A. şi Mexic. Aleargă după doi iepuri deodată.

— Nu pot să citesc gândurile preşedintelui.

— În curând va afla că marea majoritate a mexicanilor s-a săturat să fie preş de şters picioarele pentru clasa conducătoare şi pentru cei bogaţi. S-au săturat să caute în gunoaiele din mahalale. Nu vor mai suferi.

— Construind o societate utopică pe ruinele civilizaţiei aztece.

— Chiar şi poporul tău ar face mai bine să se întoarcă la felul de viaţă al strămoşilor lor.

— Aztecii erau cei mai mari asasini din cele două Americi. Ca să întemeiezi un guvern modern pe vechi credinţe barbare este…

Rivas se opri. Aproape că spusese „idiot”. În loc de asta, zise „naiv”.

Faţa rotundă a lui Topiltzin se crispă şi el începu să-şi frământe mâinile de nervozitate.

— Uiţi că conchistadorii spanioli au fost cei ce i-au măcelărit pe strămoşii noştri comuni.

— Spania ar putea spune acelaşi lucru despre mauri, ceea ce n-ar justifica câtuşi de puţin existenţa inchiziţiei.

— Ce vrea preşedintele tău de la mine?

— Doar pace şi prosperitate pentru Mexic, răspunse Rivas pe acelaşi ton. Şi promisiunea că nu vei îndrepta ţara spre comunism.

— Nu sunt marxist. Îi detest pe comunişti la fel de mult ca şi el. Nu există gherile înarmate printre adepţii mei.

— O să se bucure să audă asta.

— Noua noastră naţiune aztecă va atinge măreţia de îndată ce oficialităţile corupte şi criminale, precum şi conducătorii guvernului şi ai armatei vor fi sacrificaţi.

Rivas nu era sigur că înţelesese exact.

— Vorbeşti despre uciderea a mii de oameni?

— Nu, domnule Rivas. Vorbesc despre sacrificii aduse veneraţilor noştri zei, Quetzalcoatl, Huitzilopochtli, Tezcatlipoca.

Rivas îl privi fără să înţeleagă.

— Victime de sacrificiu?

Topiltzin nu răspunse.

Rivas, privind la faţa lui indiferentă, reuşi să înţeleagă.

— Nu! izbucni el. Cred că glumeşti.

— Ţara noastră va fi din nou cunoscută pe numele ei aztec de Tenochtitlan, continuă nepăsător Topiltzin. Vom fi un stat religios. Nahumatl va deveni limba noastră oficială. Populaţia va fi adusă sub control prin măsuri severe. Firmele străine vor deveni proprietatea statului. Numai cei născuţi aici vor avea voie să trăiască în interiorul hotarelor noastre. Toţi ceilalţi vor fi expulzaţi din ţară.

Rivas era înmărmurit. Stătea alb la faţă, ascultând în linişte.

Topiltzin continuă fără pauză:

— Nu se vor mai cumpăra mărfuri din S.U.A., iar voi nu veţi mai avea voie să cumpăraţi petrolul nostru. Datoriile noastre către băncile din toată lumea vor fi declarate nule şi fără valoare şi toate bunurile şi proprietăţile străine vor fi confiscate. Cer, de asemenea, să-mi fie retrocedate pământurile noastre din California, Texas, New Mexico şi Arizona. Pentru a asigura acest lucru, voi trimite milioane de oameni peste graniţă.

Ameninţările lui Topiltzin erau înfricoşătoare. Mintea înnebunită a lui Rivas nu putea concepe consecinţele înspăimântătoare ce rezultau de aici.

— E nebunie curată, zise Rivas disperat. Preşedintele nu va lua niciodată în consideraţie cereri atât de absurde.

— Nu va crede ce-i spun?

— Nici un om întreg la minte n-ar face-o.

Rivas, în tulburarea lui, depăşise limita.

Topiltzin se ridică încet în picioare şi fără să clipească, cu capul plecat, vorbi fără nici o tonalitate:

— Atunci trebuie să-i trimit un mesaj pe care îl va înţelege.

Îşi ridică mâinile deasupra capului şi întinse braţele către cerul întunecat. Ca din pământ, apărură patru indieni ce purtau veşminte albe prinse la gât şi nimic altceva. Apropiindu-se din toate părţile, îl imobilizară rapid pe Rivas, care înmărmurise de uimire. Îl duseră la altarul de piatră sculptat cu cranii şi oase încrucişate şi-l trântiră pe spate, ţintuindu-l de braţe şi de picioare.

Mai întâi Rivas fu prea uluit ca să protesteze, prea neîncrezător pentru a înţelege intenţia lui Topiltzin. Când, cuprins de teroare, Rivas realiză ce se întâmplă, începu să strige:

— Oh, Dumnezeule! Nu! Nu!

Topiltzin îl ignoră cu răceală pe americanul îngrozit, în a cărui privire se citea o frică înduioşătoare şi păşi în dreapta altarului. Dădu din cap şi unul dintre oameni îi sfâşie lui Rivas cămaşa, expunându-i pieptul.

— Să nu faci asta! imploră Rivas.

Un cuţit de obsidian, ascuţit ca un brici, păru să se materializeze în mâna stângă ridicată a lui Topiltzin. Lumina lunii străluci pe lama neagră a cuţitului.

Rivas urlă; fu ultimul sunet pe care îl mai scoase vreodată.

Apoi cuţitul lovi.

Statuile înalte ca nişte coloane priveau cu o indiferenţă îngheţată actul sângeros. Cu o mie de ani în urmă, fuseseră martore la fapte de o cruzime de mii şi mii de ori mai inumană. Nu era pic de milă în ochii lor cizelaţi de trecerea timpului când inima încă bătând a fost smulsă din pieptul lui Rivas.

13

În ciuda oamenilor şi a activităţii din jurul lui, Pitt era captivat de liniştea imensă a nordului îngheţat. Exista o nemişcare absolută care părea să copleşească vocile şi zgomotele maşinăriilor. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-o singurătate totală, într-un frigider uriaş, într-o lume părăsită.

Se făcu în sfârşit ziuă: o lumină filtrată de o pâclă ciudată, gri, care nu permitea prezenţa vreunei umbre. Cam pe la mijlocul dimineţii, soarele începu să ardă ceaţa îngheţată, iar cerul căpătă o culoare portocaliu deschis. Lumina eterică făcea ca piscurile stâncoase ce dădeau spre fiord să pară pietre funerare dintr-un cimitir acoperit de zăpadă.

Peisajul ce înconjura locul accidentului începuse să semene cu o invazie militară. O escadrilă de cinci elicoptere ale forţelor aeriene fusese prima care sosise, aducând o echipă de la Forţele Speciale ale Armatei, nişte oameni înarmaţi până-n dinţi şi cu o înfăţişare foarte hotărâtă, care imediat au înconjurat avionul şi au început să patruleze în zonă. O oră mai târziu au apărut şi anchetatorii de la Asociaţia Federală de Aviaţie, care au început să marcheze bucăţile împrăştiate ale epavei, pregătindu-le pentru transport. Ei au fost urmaţi de o echipă de medici legişti care au numerotat şi transportat cadavrele la elicopterele care se îndreptară spre morga de la baza aeriană de la Thule.

Marina era reprezentată de comandantul Knight şi de nava *Polar Explorer,* apărută, între ei, pe neaşteptate. Toţi îşi întrerupseră tristele lor activităţi şi-şi întoarseră ochii către mare, în timp ce ecoul sunetelor sirenei vaporului ricoşa în munţii din jur.

Evitând cu grijă noile banchize opace care pluteau pe suprafaţa apei şi primele aisberguri ale iernii, care semănau cu ruinele unor castele gotice, *Polar Explorer* se apropie încet de fiord. O clipă marea de un albastru cenuşiu fâşâi liniştitor pe lângă proră pentru ca apoi să devină albă.

Imensa proră a spărgătorului îşi croi cu uşurinţă drum prin stratul de gheaţă, rămânând la mai puţin de cincizeci de metri de epavă. Knight opri motoarele, coborî pe gheaţă pe o scară şi, plin de politeţe, puse la dispoziţia echipelor de anchetatori facilităţile navei – ofertă acceptată cu recunoştinţă şi fără pic de ezitare.

Pitt fu impresionat de măsurile de securitate. Vestea accidentului fusese ţinută secret: la aeroportul Kennedy se anunţase doar că un zbor al Naţiunilor Unite avea întârziere. Era o chestiune de cel mult o oră până când un corespondent de presă isteţ îşi va fi dat seama că ceva este în neregulă şi ar fi dat totul în vileag.

— Cred că mi s-au lipit pleoapele de ochi din cauza frigului, zise Giordino posomorât.

Stătea în scaunul pilotului în elicopterul AQMS, încercând să bea o ceaşcă de cafea înainte ca aceasta să îngheţe de tot.

— E mai rece decât ugerul unei vaci de lapte din Minnesota în ianuarie.

Pitt îşi privi prietenul şovăielnic.

— De unde ştii? N-ai ieşit toată noaptea din cabina ta de comandă încălzită.

— Fac degerături doar când mă uit la un cub de gheaţă dintr-un pahar de scotch. Giordino ridică o mână cu cele cinci degete desfăcute: Uite, sunt atât de îngheţat încât nu pot strânge pumnul. Pitt se uita întâmplător pe fereastră şi îl zări pe comandantul Knight păşind uşor pe gheaţă şi îndreptându-se spre elicopter. Se duse în cabina principală şi deschise uşa când Knight ajunse la scara ce urca la bord. Giordino gemu plin de autocompătimire în timp ce preţioasa căldură a cabinei se pierdea şi o briză îngheţată pătrundea în interiorul elicopterului.

Knight salută şi se urcă la bord, respiraţia lui producând nori de aburi. Scoase din hanorac o sticlă îmbrăcată în piele.

— Ceva bun. Coniac. Nu ştiu ce marcă e, dar m-am gândit că i-aţi putea găsi o întrebuinţare.

— Cred că l-ai făcut fericit pe Giordino, trimiţându-l în al nouălea cer, zise Pitt râzând.

— Mai degrabă aş fi în iad, acolo cel puţin e cald, mormăi Giordino. Luă o gură din coniac şi savură căldura pe care i-o provoca când îi aluneca pe gât. Apoi îşi ridică din nou mâna şi o strânse. Cred că m-am vindecat.

— Ar fi bine să ne facem comozi, zise Knight. Mi s-a ordonat să rămânem pe poziţie pentru următoarele 24 de ore. Dacă îmi scuzaţi calamburul, vor să ne ţină la rece până se termină curăţenia.

— Ce fac supravieţuitorii? întrebă Pitt.

— Domnişoara Kamil se odihneşte liniştită. Fiindcă veni vorba, a cerut să te vadă. Ceva în legătură cu cina pe care urmează s-o

luaţi împreună la New York.

— Cina? întrebă Pitt nevinovat.

— Ciudat, continuă Knight. Chiar înainte ca doctorul Gale să-i sutureze stewardesei ligamentele rupte ale genunchiului, s-a referit şi ea la o invitaţie la masă, făcută de tine.

Faţa lui Pitt exprimă cea mai pură nevinovăţie.

— Cred că le este foame.

Giordino îşi dădu ochii peste cap şi mai bău o înghiţitură de coniac.

— Cred că am auzit asta undeva.

— Şi stewardul?

— E-ntr-o stare destul de critică, răspunse Knight. Dar doctorul crede c-o să-şi revină. Se numeşte Rubin. În timp ce anestezia îşi făcea efectul, el a bolborosit o poveste aiurită despre pilotul care l-ar fi omorât pe primul şi pe al doilea ofiţer şi care apoi a dispărut în plin zbor.

— Poate nu-i aşa de aiurită, zise Pitt. Corpul pilotului nu a fost găsit încă.

— Nu e problema mea, ridică Knight din umeri. Am destule griji şi fără să mă mai implic într-un mister aerian nerezolvat.

— Ce mai e cu submarinul rus? întrebă Giordino.

— Nu facem publică descoperirea până când nu ne întâlnim cu boşii cei mari de la Pentagon. N-are nici un rost să pierdem pontul datorită unei scurgeri de informaţii. Oricum, faptul că avionul s-a prăbuşit este un noroc pentru noi. Ne oferă un motiv logic pentru a porni spre casă şi spre docul nostru din Portsmouth, de îndată ce supravieţuitorii vor fi transportaţi pe calea aerului la un spital de la ţărm. Să sperăm că această diversiune neaşteptată îi va ţăpăci destul pe specialiştii serviciului secret sovietic încât să-i îndepărteze de noi.

— Nu conta pe asta, zise Giordino cu faţa îmbujorată. Dacă ruşii au cea mai mică bănuială că am găsit ceva şi sunt destul de paranoici ca să creadă că noi am provocat prăbuşirea avionului ca diversiune, vor veni într-un suflet cu vase de salvare, o flotă de apărare cu multe nave de război şi o mulţime de avioane, iar când descoperă submarinul o să-l ridice şi o să-l remorcheze înapoi la baza lor din Severomorsk în peninsula Kola.

— Sau să-l arunce în aer, în cele patru vânturi, adăugă Pitt.

— Să-l distrugă?

— Sovieticii nu au tehnologie de salvare deosebită. Scopul lor principal va fi ca nimeni să nu pună mâna pe submarin.

Giordino îi dădu coniacul lui Pitt.

— N-are nici un rost să discutăm aici despre războiul rece. Ce-ar fi să ne întoarcem la navă, unde e cald şi bine?

— Aşa ar trebui, zise Knight. Voi doi, cel puţin, v-aţi făcut din plin datoria.

Pitt se întinse şi începu să-şi tragă fermoarul la hanorac.

— Cred că o să fac o plimbare.

— Nu vii cu noi?

— Mai târziu. M-am gândit să trec pe la arheologi, să văd ce fac.

— Pierdere de vreme. Doctorul a trimis pe unul din medici în tabăra lor. El s-a şi întors. În afară de nişte zgârieturi şi o oarecare surmenare nervoasă, sunt bine cu toţii.

— Cred că ar fi interesant de văzut ce au dezgropat, persistă Pitt.

Giordino îl cunoştea bine pe Pitt.

— Poate au găsit câteva vechi amfore greceşti zăcând pe ici – pe colo.

— E bine să întrebi.

Knight îl privi aspru pe Pitt.

— Ai grijă ce vorbeşti!

— Am povestea cu propriile noastre studii geologice.

— Şi ce-o să le spui despre echipajul şi pasagerii avionului?

— Că au fost prinşi în interiorul aeronavei şi au murit de hipotermie produsă de statul îndelungat în apa îngheţată.

— Cred că-i gata să-i tragă pe sfoară, zise Giordino sec.

— Bine, aprobă Knight. Ai înţeles ideea. Dar ai grijă să nu le spui ceva ce n-au nici un motiv să ştie.

Pitt deschise uşa şi îi salută scurt.

— Nu mă aşteptaţi.

Apoi ieşi afară, în ger.

— Să-l ia naiba, mormăi Knight. Nu ştiam că pe Pitt îl interesează antichităţile.

Giordino privi fix prin fereastra cabinei de comandă, în timp ce Pitt pornea spre fiord. Apoi oftă.

— Nici el nu ştia.

Câmpul de gheaţă era tare şi plat, aşa că lui Pitt nu-i trebui mult ca să traverseze fiordul. Privi cu atenţie norii grei care veneau rostogolindu-se dinspre nord-vest. Vremea putea să se schimbe în câteva minute de la un soare strălucitor la furtună de

zăpadă şi gheaţă care să acopere toate reperele. Nu era pasiunea vieţii lui să se rătăcească fără să aibă măcar o busolă, aşa că grăbi pasul.

O pereche de goelanzi albi se roteau deasupra lui. Păreau imuni la frigul arctic. Era un grup select de păsări care rămâneau în nori în timpul iernilor aspre.

Înaintând spre sud, traversă linia ţărmului, nescăpând din ochi punctul de reper reprezentat de fumul ce se ridica de la cortul arheologilor. Focul depărtat şi nedesluşit era ca şi cum ar fi fost văzut prin capătul unui telescop întors invers.

Pitt era doar la 10 minute distanţă de tabără când izbucni furtuna. Înainte de furtună putea vedea la o distanţă de 20 de kilometri, dar imediat după aceea vizibilitatea s-a redus la nu mai mult de 5 metri.

Începu să alerge disperat, sperând că urmează ceva care măcar pe departe aduce a linie dreaptă. Zăpada îl izbea în umărul stâng, iar el se apleca uşor ca să contrabalanseze cumva rafalele.

Vântul se intensifică şi continuă să-l lovească atât de puternic încât cu greu se mai putea ţine pe picioare. Se încăpăţână să înainteze cu braţele în jurul capului, privindu-şi picioarele şi numărându-şi paşii. Ştia că este imposibil să mergi fără să vezi: încet-încet, începi să te învârteşti în cerc. Îşi dădea seama, de asemenea, că putea trece la câţiva metri de cabana arheologilor fără să o vadă şi să tot meargă în continuare până când s-ar prăbuşi de epuizare.

Deşi vântul era îngheţat, hainele groase îi ţineau destul de cald şi-şi putea da seama urmărindu-şi bătăile inimii că nu era epuizat.

Pitt se opri când consideră că se afla în apropierea cabanei. Mai merse 30 de paşi înainte de a se opri din nou.

Se întoarse spre dreapta şi se îndepărtă cam cu 3 metri, în aşa fel încât să-şi zărească totuşi urmele dispărând încet în zăpada adusă de vânt din direcţia opusă. Apoi merse paralel cu drumul iniţial, privind cu atenţie în jos, ca şi când ar fi căutat un obiect aflat sub apă. Parcurse cam 60 de paşi până când vechile lui urme dispărură cu totul în zăpadă.

Făcu de cinci ori acelaşi drum înainte de a o lua din nou spre dreapta, repetând acelaşi sistem până ce fu sigur că a refăcut linia de centru acum de mult dispărută. La a treia reluare a drumului se împiedică de o ridicătură în zăpadă şi căzu peste un

zid metalic.

Îl înconjură de două ori până găsi o frânghie, care ducea la uşă. Respirând uşurat, Pitt deschise uşa, bucurându-se că scăpase de pericolul prin care trecuse. Intră şi rămase înmărmurit.

Asta nu era o cabană în care se locuia, ci mai degrabă un fel de adăpost care acoperea o serie de săpături. Înăuntru temperatura nu era cu mult deasupra punctului de îngheţ, dar Pitt era mulţumit că scăpase de uraganul de afară.

Singura lumină provenea de la o lanternă Coleman. Mai întâi crezu că nu era nimeni acolo, dar apoi un cap şi o pereche de umeri părură că răsar ca din pământ. Silueta era îngenunchiată cu spatele la Pitt şi părea a fi foarte absorbită în operaţia de curăţire a pământului de pe un mic raft ce se afla în groapă.

Pitt ieşi din umbră şi privi în jos.

— Eşti gata? întrebă el.

Lily se întoarse brusc, mai mult nedumerită decât speriată. Lumina îi venea în ochi şi singurul lucru pe care-l putea distinge era o formă vagă.

— Gata de ce?

— Să ieşim în oraş.

Înălţă lampa şi se ridică în picioare. Se uită fix la el, captivată din nou de ochii lui Pitt, în timp ce el îi admira părul roşcat închis care strălucea ca focul în lumina strălucitoare aruncată de lampa Coleman.

— Domnul Pitt... nu-i aşa?

Îşi scoase mănuşa dreaptă şi-i întinse mâna.

Îşi scoase şi el mănuşa şi îi prinse mâna, strângându-i-o puternic.

— Prefer ca femeile atrăgătoare să-mi spună Dirk.

Ea se simţi ca o fetiţă stânjenită, furioasă pe ea însăşi că nu era machiată, întrebându-se dacă el observase ce mâini aspre avea şi, ca să se simtă şi mai penibil, îşi dădu seama că roşeşte!

— Lily... Sharp, se bâlbâi ea. Eu şi prietenii mei speram să-ţi putem mulţumi pentru noaptea trecută. M-am gândit că ai glumit cu invitaţia la masă. De fapt, nu mă aşteptam să te mai văd vreodată.

— După cum poţi auzi, el se opri şi-şi înclină capul spre vântul care gemea afară, nici o furtună de zăpadă nu mi-a putut sta în cale.

— Cred că eşti nebun.

— Nu, doar prost, crezând că pot să fiu mai rapid decât o furtună arctică.

Izbucniră amândoi în râs şi tensiunea se spulberă. Lily începu să se caţere afară din groapa de excavare. Pitt o apucă de braţ ca să o ajute. Ea tresări, iar el îşi retrase rapid mâna.

— Ar trebui să stai în pat.

Lily zâmbi curajos.

— Sunt înţepenită puţin şi am nişte dureri datorate unei mulţimi de vânătăi negre şi albastre pe care nu ţi le pot arăta, dar voi supravieţui.

Pitt ridică lanterna şi privi în jur la rocile ciudat aşezate şi la săpături.

— Ce este aici?

— Un vechi sat eschimos, locuit între anii 100-500 după Christos.

— I-aţi dat un nume?

— Am denumit locul Satul din Golful Gronquist, după dr. Hiram Gronquist, care l-a descoperit acum 5 ani.

— Unul din cei trei bărbaţi pe care i-am întâlnit aseară?

— Cel uriaş, care-şi pierduse cunoştinţa.

— Cum se simte?

— Deşi are un cucui cât toate zilele, jură că nu-l doare şi că nu mai are ameţeli şi dureri de cap. Când am plecat de la cabană frigea un curcan.

— Un curcan? repetă Pitt surprins. Bănuiesc că aveţi un sistem de aprovizionare de mâna-ntâi.

— Un avion cu decolare verticală tip Minerva, împrumutat universităţii de un absolvent bogat, zboară de la Thule încoace odată la două săptămâni.

— Credeam că săpăturile atât de departe în nord sunt limitate la perioada de vară, când temperaturile peste zero grade permit pământului să se dezgheţe.

— În general, aşa este. Dar cu adăpostul din prefabricate pe care îl încălzim şi care acoperă partea principală a satului, putem lucra din aprilie până în octombrie.

— Aţi găsit ceva interesant, ca de exemplu un obiect care n-ar fi trebuit să fie aici?

Lily îl privi ciudat pe Pitt.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate.

— Am scos din pământ sute de obiecte interesante,

reprezentative pentru tehnica şi felul de viaţă al eschimoşilor preistorici. Le avem în cabană, dacă vrei să le vezi.

— Ce şanse am să le examinez în timp ce mănânc friptură de curcan?

— De la mari până la uriaşe. Dr. Gronquist găteşte ca un adevărat gastronom.

— Sperasem să vă pot invita pe toţi la cină la bordul vasului, dar furtuna neaşteptată mi-a distrus planul.

— Întotdeauna ne bucurăm să avem invitaţi la masă.

— Aţi descoperit ceva neobişnuit, nu-i aşa? întrebă brusc Pitt.

Ochii lui Lily se măriră, plini de bănuieli.

— De unde ştii?

— Grec sau roman?

— De fapt Imperiul Roman, Bizanţ.

— Bizanţ, ce? Pitt o împinse, iar ochii i se împietriră. Cât de vechi?

— O monedă de aur, ultima perioadă a sec. IV.

Atunci Pitt păru să se destindă. Trase adânc aer în piept şi expiră încet, în timp ce ea îl privea plină de nedumerire şi iritare.

— Treci la subiect! îi strigă Lily mânioasă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune, începu rar Pitt, că există un şir de amfore împrăştiate pe fundul mării care duce către fiord?

— Amfore? repetă Lily uimită.

— Le-am filmat cu camerele noastre subacvatice.

— Au venit! vorbi ea în transă. Chiar au traversat Atlanticul! Romanii au ajuns în Groenlanda înaintea vikingilor!

— Dovezile aşa indică.

Pitt îşi luă mâna de pe mijlocul lui Lily şi o îndreptă către uşă.

— Că veni vorba despre indicii, trebuie să stăm aici cât durează furtuna sau frânghia duce la cabana voastră?

Ea dădu din cap.

— Da, frânghia se întinde între cele două clădiri. Se opri şi privi la groapa în care descoperise moneda. Pytheas, navigatorul grec, a făcut un voiaj legendar în anul 350 înainte de Christos. Legendele spun că a navigat înspre nord în Atlantic şi că a ajuns în Islanda. Ciudat că nu există nici mărturii, nici legende care să povestească despre o călătorie romană atât de departe în nord şi vest, 750 de ani mai târziu.

— Pytheas a avut noroc; a ajuns acasă şi a putut povesti.

— Crezi că romanii care au venit aici au pierit pe drumul de întoarcere?

— Nu cred. Cred că sunt încă aici.
Pitt se uită la ea cu un zâmbet hotărât.
— Şi mai cred, frumoasă doamnă, că noi doi îi vom găsi.

PARTEA A DOUA

SERAPIS

14

14 octombrie 1991
Washington

O burniţă rece şi deprimantă se revărsa asupra capitalei. Un taxi se opri la întretăierea străzii 17 cu bulevardul Pennsylvania, în faţa vechii clădiri a birourilor administrative. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de comis-voiajor coborî din maşină şi îi spuse şoferului să aştepte. Se aplecă şi luă din taxi un pachet învelit în mătase roşie. Traversă grăbit trotuarul şi coborî câteva trepte, intrând în zona de primire a camerei poştale.

— Pentru preşedinte, spuse el cu accent spaniol.

Un funcţionar al poştei semnă pentru pachet şi notă ora. Ridică privirea şi zâmbi.

— Mai plouă?

— Mai curând burează.

— Destul ca să-ţi dea o senzaţie apăsătoare.

— Iar traficul e foarte greoi, zise comis-voiajorul pe un ton mohorât.

— Oricum, vă doresc o zi plăcută.

— Şi dumitale la fel.

Comis-voiajorul ieşi, în timp ce funcţionarul trecea pachetul prin fluoroscop. Îl opri şi-l întoarse înapoi privind fix ecranul în timp ce razele X prezentau obiectul împachetat.

Identifică cu uşurinţă că era vorba de o servietă, dar imaginea

îl nedumeri, în servietă nu erau nici dosare, nici hârtii, nici un obiect tare cu linii definite, nimic care să semene a exploziv. Era foarte priceput la identificarea cu ajutorul razelor X, dar conţinutul servietei îl nedumerea. Ridică telefonul şi ceru ceva persoanei de la celălalt capăt al firului. În mai puţin de 2 minute apăru un agent secret cu un câine.

— Ai ceva pentru Sweetpea? întrebă agentul.

Funcţionarul dădu din cap în timp ce punea pachetul pe podea.

— Nu pot să fac o identificare pe ecran.

Sweetpea nu se potrivea de loc cu numele ce i se dăduse. Era un fel de corcitură rezultată dintr-un câine de vânătoare şi un baset. Cu ochi căprui imenşi, cu corpul mic şi gras susţinut de picioare scurte şi fusiforme, Sweetpea fusese antrenat să sesizeze orice fel de exploziv, de la cel obişnuit până la cel mai exotic. Cei doi bărbaţi priveau în timp ce câinele se plimba dând din coadă în jurul pachetului, botul tremurându-i ca cel al unei distinse doamne ce mirosea parfumuri într-un magazin de cosmetice.

Deodată încremeni, i se ridică părul de pe gât şi de pe spate şi începu să dea înapoi. Avea o privire ciudată şi dezgustată şi începu să urle. Agentul fu surprins.

— Nu e reacţia lui normală.

— Este ceva ciudat în pachetul ăla, zise funcţionarul.

— Cui îi este adresat?

— Preşedintelui.

Agentul se îndreptă spre telefon şi formă un număr.

— Ar fi bine ca Jim Gerhart să vină aici.

Gerhart, agent special însărcinat cu securitatea fizică la Casa Albă, primi comunicarea în timp ce-şi lua dejunul în biroul său şi porni imediat spre camera poştală.

Observă reacţia câinelui şi trecu din nou pachetul pe sub fluoroscop.

— Nu pot detecta nici un fel de sârme sau vreun dispozitiv de detonare, zise cu accentul lui puternic de Georgia.

— Nu este o bombă, fu de acord şi funcţionarul poştei.

— Bine, hai să-l deschidem.

Învelitoarea roşie de mătase fu înlăturată cu grijă şi ieşi la iveală o servietă neagră de piele. Nu exista nici un semn, nici măcar numele fabricantului sau numărul modelului. Nu avea cifru, ambele încuietori fiind pe sistemul obişnuit, cu cheie.

Gerhart încercă simultan ambele încuietori. Se deschiseră amândouă.

— Momentul adevărului, zise el rânjind.

Îşi puse mâinile pe fiecare dintre colţurile capacului şi-l ridică încet, până ce servieta se deschise şi conţinutul ei fu expus vederii.

— Iisuse! exclamă Gerhart.

Agentul secret se albi la faţă şi se întoarse. Funcţionarul de la poştă icni şi porni împiedicându-se spre toaletă. Gerhart trânti capacul servietei.

— Duceţi chestia asta la spitalul Universităţii George Washington.

Agentul secret nu putu răspunde până nu înghiţi de câteva ori ca să-i dispară gustul de bilă ce i se ridicase în gât. Apoi tuşi pentru a-şi drege glasul.

— Este real? Sau e vreun truc ori o prăjitură de Halloween?

— E adevărat, zise Gerhart sumbru şi crede-mă nu este o prăjitură.

În biroul său de la Casa Albă, Dale Nichols se aşeză mai bine pe scaunul său rotativ şi-şi potrivi ochelarii de citit. Pentru cel puţin a zecea oară începu să cerceteze minuţios conţinutul unui dosar gros ce-i fusese trimis de Annando Lopez, împuternicitul principal al preşedintelui pentru America Latină.

Nichols semăna cu un profesor universitar, ceea ce de fapt şi fusese până când preşedintele îl convinsese să renunţe la viaţa lui liniştită din campusul universitar din Stanford, pentru agitaţia politică de la Washington. Ezitarea sa iniţială se transformase în iubire când descoperise că avea un talent ascuns în a manipula birocraţia Casei Albe.

Claia lui de păr castaniu era despărţită frumos la mijloc. Ochelarii lui demodaţi cu lentile mici, rotunde şi rame subţiri de sârmă, reflectau un temperament de om muncitor care nu ştie ce e odihna şi care uita de orice nu are legătură cu proiectul său imediat. Şi, în sfârşit, papionul şi pipa completau aspectul său de adevărat reprezentant universitar.

Îşi aprinse pipa fără să-şi ia ochii de la articolele tăiate din ziarele mexicane şi din revistele care se ocupau toate de un singur subiect.

Topiltzin.

Erau incluse interviuri acordate de acest Mesia carismatic unor

oficialităţi din ţările Americii Latine şi Americii Centrale. Dar el refuzase să vorbească cu ziariştii americani sau cu reprezentanţi ai guvernului şi nici unul nu reuşise să treacă de armata personală ce-l păzea.

Nichols învăţase spaniola în timpul unui stagiu de 2 ani cu Corpul Păcii în Peru şi putea citi cu uşurinţă relatările. Luă un bloc de hârtie şi începu să întocmească o listă cu pretenţiile şi afirmaţiile făcute în timpul interviurilor.

1. Topiltzin se prezintă pe sine ca provenind dintre săracii cei mai săraci, fiind născut într-o colibă de carton de la marginea oraşului Mexico, aproape de groapa de gunoi şi susţine că nu cunoaşte nici luna, nici anul naşterii sale. A reuşit să supravieţuiască nu se ştie cum şi a învăţat ce înseamnă să trăieşti printre muşte şi gândaci, în murdăria şi mizeria celor înfometaţi şi fără adăpost.

2. Recunoaşte că nu are studii. Nu ştie nimeni ce i s-a întâmplat din copilărie şi până când a devenit marele-preot autodidact al arhaicei religii toltece aztece.

3. Pretinde că este reîncarnarea lui Topiltzin, un conducător toltec din secolul 10, care era identificat cu legendarul zeu Quetzalcoatl.

4. Convingerile sale politice: un amestec nebunesc de cultură şi religie străveche cu o dictatură autocrată fără apartenenţă la vreun partid. Intenţionează să joace rolul bătrânului înţelept pentru poporul mexican. Refuză să răspundă întrebărilor legate de modul în care va reuşi să reclădească o economie total distrusă. Refuză să discute felul în care va restructura guvernul, dacă ajunge la putere.

5. Un orator înnăscut, stabileşte un raport straniu cu cei ce-l ascultă. Nu vorbeşte decât în vechea limbă aztecă, folosind traducători pentru a se face înţeles. Această limbă este încă vorbită de mulţi indieni din centrul Mexicului.

6. Discipolii lui cei mai apropiaţi sunt nişte adevăraţi fanatici. Popularitatea lui s-a răspândit în întreaga ţară ca unda mareei. Conform previziunilor analiştilor politici, el ar putea câştiga alegerile naţionale cu aproape 6 procente.

Totuşi refuză să participe la alegerile libere, susţinând, pe bună dreptate, că guvernanţii corupţi nu vor renunţa la putere nici chiar dacă pierd alegerile. Topiltzin se aşteaptă să preia

puterea prin consimţământul general al poporului.

Nichols îşi aşează pipa în scrumieră, privi fix tavanul câteva clipe şi începu din nou să scrie.

Rezumat: Topiltzin este fie incredibil de ignorant, fie incredibil de dotat. Ignorant, dacă este ceea ce afirmă că este. Dotat, dacă sub nebunia lui ascunde o tehnică secretă, un ţel pe care numai el îl poate vedea. La orizont, numai necazuri.

Nichols parcurgea din nou articolele, încercând să descopere un indiciu care să-l ajute să desluşească personalitatea lui Topiltzin, când sună telefonul. Ridică receptorul.

— Preşedintele pe linia 1, anunţă secretara.

Nichols apăsă butonul.

— Da, domnule preşedinte.

— Ai vreo veste de la Guy Rivas?

— Nu, nici una.

Preşedintele făcu o pauză. Apoi spuse:

— Trebuia să ne întâlnim acum 2 ore. Sunt îngrijorat.

Dacă ar fi avut vreo problemă, pilotul lui ar fi trebuit să ne anunţe.

— Nu a zburat la Mexico City cu un avion al Casei Albe, explică Nichols. Din motive de securitate, s-a deplasat cu un avion obişnuit, dându-se drept turist în vacanţă.

— Înţeleg, zise preşedintele. Dacă preşedintele De Lorenzo ar fi aflat că am trimis un reprezentant personal care să contacteze opoziţia, ar fi luat-o drept o insultă personală şi ar fi boicotat conferinţa noastră din Arizona de săptămâna viitoare.

— A fost grija noastră principală, îl asigură Nichols.

— Ai fost informat despre accidentul avionului Naţiunilor Unite? întrebă preşedintele, schimbând brusc subiectul.

— Nu, domnule, răspunse Nichols. Singura informaţie pe care o am este că Hala Kamil trăieşte.

— Ea şi doi membri ai echipajului. Restul au murit otrăviţi.

— Otrăviţi? exclamă incredul Nichols.

— Aşa au anunţat investigatorii. Ei sunt de părere că pilotul a încercat să omoare pe toată lumea de la bord înainte de a sări cu paraşuta deasupra Islandei.

— Probabil că pilotul era un impostor.

— N-o să ştim până nu vom găsi un corp, cald sau rece.

— Dumnezeule, ce mişcare teroristă ar avea motive să omoare peste 50 de reprezentanţi ai Naţiunilor Unite?

— Până acum, nici una n-a revendicat atentatul. După spusele lui Martin Brogan de la C.I.A., dacă este opera teroriştilor, de data asta au acţionat complet necaracteristic.

— S-ar putea ca ţinta să fi fost tocmai Hala Kamil, sugeră Nichols. Ahmad Yazid a jurat s-o ucidă.

— Nu poate fi ignorată nici această posibilitate, admise preşedintele.

— A prins de veste şi mass-media?

— Povestea va fi în toate ziarele şi pe toate canalele de televiziune cam într-o oră. Nu avem nici un motiv să o ascundem.

— Aţi dori să fac ceva în legătură cu asta, domnule preşedinte?

— Mi-ar fi de mare folos, Dale, dacă ai supraveghea reacţiile oamenilor lui De Lorenzo. În acel avion se aflau unsprezece delegaţi şi reprezentanţi ai agenţiilor mexicane. Prezintă condoleanţe în numele meu şi oferă ajutor în limite rezonabile. A şi să nu uit: informează-l pe Julius Schiller de la Departamentul de Stat, ca să nu dăm declaraţii contradictorii.

— O să-mi mobilizez imediat echipa.

— Şi anunţă-mă de îndată ce ai veşti de la Rivas.

— Da, domnule preşedinte.

Nichols puse receptorul în furcă şi se strădui să se concentreze din nou asupra dosarului. Începu să se întrebe dacă nu cumva Topiltzin avea vreun amestec în uciderea delegaţilor O.N.U. Dacă ar putea da măcar de un fir pe care să-l poată urma.

Nichols nu era detectiv. Nu avea talent în a diseca personalitatea unui suspect până când nu afla ce îl mâna. El era specialist în estimarea sistemică a mişcărilor politice internaţionale.

Topiltzin era o enigmă pentru el. Hitler avusese o viziune greşită asupra supremaţiei rasei ariene. Khomeini, împins de fervoare religioasă, dorise să redea Orientul Mijlociu mahomedanilor fundamentalişti din Evul Mediu. Predicţia lui Lenin se referea la o cruciadă mondială a comunismului.

Care era oare obiectivul lui Topiltzin?

Un Mexic al aztecilor? O întoarcere la trecut? Nici o societate modernă nu putea funcţiona pe baza unor legi atât de arhaice. Mexicul nu era o naţiune care să fie condusă de fanteziile unui

Don Quijote. Trebuie să existe o altă forţă care îl conduce pe acel om. Nichols se învârtea într-un cerc închis. Nu-l vedea pe Topiltzin decât ca pe o caricatură, un răufăcător dintr-un serial de desene animate.

Secretara sa intră fără să se anunţe şi-i lăsă un dosar pe birou.

— Raportul pe care l-aţi cerut de la CI.A. – şi aveţi o convorbire pe linia 3.

— Cine este?

— Un oarecare James Gerhart, răspunse ea.

— Agent de securitate la Casa Albă, zise Nichols. A spus ce vrea?

— Doar că e urgent.

Nichols deveni curios. Răspunse la telefon.

— Dale Nichols.

— Jim Gerhart, domnule, sunt însărcinat cu…

— Da, ştiu, întrerupse Nichols. Care e problema?

— Cred că ar fi bine să veniţi la laboratorul de patologie de la George Washington.

— La spitalul universităţii?

— Da, domnule.

— De ce dracu?

— Prefer să nu vă spun la telefon.

— Sunt foarte ocupat, domnule Gerhart. Va trebui să-mi daţi nişte detalii.

Se lăsă liniştea o clipă, apoi Gerhart zise:

— Este o problemă care vă priveşte pe dumneavoastră şi pe preşedinte. Asta e tot ce vă pot spune.

— Nu puteţi să-mi daţi cel puţin un indiciu?

— Unul din oamenii mei aşteaptă la uşa biroului dumneavoastră. O să vă conducă la laborator. Vă voi aştepta în hol.

— Ascultă-mă, Gerhart… Atât apucă Nichols să spună înainte de a auzi semnalul de ton, semn că telefonul fusese închis.

Burniţa se transformase în ploaie şi dispoziţia lui Nichols oglindea cu fidelitate vremea de afară, în timp ce era condus de la intrarea spitalului universităţii spre laboratorul de patologie. Ura mirosul de formol emanat de pereţii holurilor.

Ţinându-se de cuvânt, Gerhart îl aştepta în anticameră. Cei doi bărbaţi se cunoşteau din vedere şi după nume, dar nu-şi vorbiseră niciodată. Gerhart înainta, dar nu făcu efortul de a-i

întinde mâna lui Nichols.

— Mulţumesc că aţi venit, zise el cu un ton oficial.

— De ce m-aţi chemat? întrebă Nichols direct.

— Ca să faceţi o identificare.

Deodată Nichols fu cuprins de o cumplită presimţire.

— Pe cine?

— Aş prefera să-mi spuneţi dumneavoastră.

— Nu suport să văd cadavre.

— Acesta nu este chiar un cadavru şi totuşi vă va trebui mult curaj ca să-l priviţi.

Nichols ridică din umeri.

— Foarte bine, hai să terminăm odată.

Gerhart deschise uşa şi-l conduse pe un culoar lung într-o cameră mare cu podeaua îmbrăcată în faianţă.

Podeaua era uşor concavă, cu un şanţ la mijloc. O masă de oţel inoxidabil se afla în mijlocul camerei. O folie de plastic albă acoperea o formă lungă care se ridica cam la un centimetru deasupra mesei.

Nichols îl privi uimit pe Gerhart.

— Ce trebuie să identific?

Fără să spună un cuvânt, Gerhart ridică folia de plastic şi-o trase, lăsându-o să cadă pe podea.

Nichols privi fix obiectul de pe masă, fără să înţeleagă.

La început, crezu că era forma unui om făcută din hârtie. Apoi se cutremură, înţelegând crudul adevăr. Se aplecă deasupra şanţului din podea şi vomită.

Gerhart ieşi din cameră şi se întoarse rapid cu un scaun pliant şi un prosop.

Îl sprijini pe Nichols până la scaun şi îi dădu prosopul.

— Poftim, spuse el, luaţi-l.

Nichols stătu cu faţa în prosop, încercând să-şi stăpânească senzaţia de vomă. În cele din urmă îşi reveni suficient ca să-l privească pe Gerhart şi să bâlbâie:

— Dumnezeule… nu e nimic altceva decât…

— Piele, termină Gerhart în locul lui, piele omenească, jupuită.

Nichols îşi impuse să privească cu atenţie lucrul acela îngrozitor întins pe masă.

Îi amintea de un balon dezumflat. Era singurul mod în care putea descrie ceea ce vedea. De la baza capului până la glezne fusese făcută o incizie, iar pielea fusese jupuită de pe corp, aşa cum jupoi blana de pe un animal. Pe piept era o tăietură verticală

care fusese apoi cusută grosolan. Ochii lipseau, dar pleoapele erau acolo, la fel mâinile şi picioarele.

— Puteţi să-mi spuneţi cine credeţi c-ar putea fi? întrebă uşor Gerhart.

Nichols se strădui, dar trăsăturile groteşti ale feţei făceau recunoaşterea imposibilă. Doar părul îi era cunoscut. Şi totuşi ştia.

— Guy Rivas, murmură el.

Gerhart nu zise nimic. Îl apucă pe Nichols de braţ şi îl conduse într-o altă cameră, mobilată confortabil cu fotolii, în care se găsea şi un aparat de cafea. Turnă o ceaşcă de cafea şi i-o dădu lui Nichols.

— Beţi asta, mă-ntorc imediat.

Nichols stătea nemişcat ca într-un coşmar, şocat de ceea ce văzuse în camera alăturată. Nu putea să accepte ideea că Rivas murise într-un fel atât de bestial.

Gerhart se întoarse aducând o servietă. O aşeză pe o măsuţă joasă.

— Asta a fost lăsată la camera poştală. Pielea lui Rivas era înăuntru. La început am crezut că e opera unui nebun. Apoi am verificat în amănunt servieta şi am găsit în ea un casetofon miniatural instalat în căptuşeală.

— Aţi ascultat banda?

— Şi bine am făcut. Pare o conversaţie codificată între doi bărbaţi.

— Cum ai făcut legătura între mine şi Rivas?

— Între faldurile pielii lui Guy Rivas a fost pusă legitimaţia sa. Cei ce l-au ucis au vrut să fie siguri că vom şti cine este. M-am dus la biroul lui Rivas şi i-am pus întrebări secretarei. Am aflat de la ea că avusese o întâlnire de două ore cu dumneavoastră şi cu preşedintele înainte de a pleca la aeroport şi de a se îmbarca pentru o destinaţie necunoscută. M-am gândit că e ceva neobişnuit că nici măcar secretara nu ştia încotro plecase, aşa că am ajuns la concluzia că era vorba de o misiune secretă. De aceea am luat mai întâi contact cu dumneavoastră.

Nichols îl privi cu atenţie.

— Spui că era o conversaţie pe bandă?

Gerhart dădu din cap.

— O conversaţie şi ţipetele scoase de Rivas în timp ce îl tăiau în bucăţi.

Nichols închise ochii, încercând să nu se mai gândească la

imaginea pe care o treziseră cuvintele lui Gerhart.

— Va trebui să anunţăm familia, continuă Gerhart. Era căsătorit?

— Avea şi patru copii.

— Îl cunoşteaţi bine?

— Guy Rivas era un tip de treabă. Unul dintre puţinii oameni cinstiţi pe care i-am întâlnit de când am venit la Washington. Am lucrat împreună în câteva misiuni diplomatice.

Pentru prima dată faţa împietrită a lui Gerhart se îmblânzi.

— Îmi pare rău!

Nichols nu-l auzi. Ochii lui fură cuprinşi de amărăciune, apoi de răceală. Expresia de coşmar de pe faţa lui dispăruse. Nu-i mai venea să vomite şi nici nu se mai simţea rău. Brutalitatea sălbatică la care fusese supus cineva apropiat lui adusese după sine un puternic sentiment de furie, o furie cum nu mai simţise niciodată.

Profesorul care îşi exercita puterea doar între pereţii clasei nu mai exista. El era acum un om apropiat preşedintelui, unul ce făcea parte dintr-un mic grup de elită din Washington care avea puterea să schimbe cursul evenimentelor sau să producă prăpăd oriunde pe glob.

Prin orice mijloace şi folosind întreaga influenţă pe care o avea la Casa Albă, cu sau fără ajutorul şi aprobarea preşedintelui, Nichols era hotărât să răzbune uciderea lui Rivas. Topiltzin trebuia să moară.

15

Micul avion oficial Bucheraft ateriză cu un scârţâit slab produs de cauciucul roţilor şi rulă pe pista asfaltată a unui aeroport particular la douăzeci de kilometri sud de Alexandria, în Egipt. La mai puţin de un minut după ce avionul se oprise lângă un Volvo verde ce avea scris pe portiere TAXI, zgomotul motoarelor încetă şi uşa pentru pasageri se deschise.

Bărbatul care coborî purta un costum alb, cu o cravată asortată cu cămaşa sa albastră. Ceva mai scund de un metru optzeci, slab, se opri o clipă şi se şterse pe frunte cu batista, apoi îşi duse mâna, plin de îngâmfare, la mustaţă. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri, iar mâinile acoperite de mănuşi albe.

Suleiman Aziz Ammar nu semăna câtuşi de puţin cu pilotul care se urcase la Londra la bordul avionului ce executa zborul 106.

Se îndreptă spre Volvo şi-l salută pe şoferul scund şi atletic care-l aştepta lângă maşină.

— Bună dimineaţa, Ibu. Ai avut vreo problemă la întoarcerea acasă?

— Afacerile dumneavoastră sunt în ordine, răspunse Ibu, deschizând portiera din spate şi nefăcând nici un efort ca să ascundă pistolul ce-i atârna de umăr într-un toc.

— Du-mă la Yazid.

Ibu dădu din cap, iar Ammar se aşeză pe locul din spate al maşinii.

Exteriorul maşinii era la fel de înşelător ca şi nenumăratele deghizări ale lui Ammar. Geamurile fumurii şi portierele aveau blindaj anti-glonţ. Înăuntru, Ammar stătea pe un scaun de piele, confortabil, în faţa unui pupitru compact, care conţinea o mulţime de aparate electronice, incluzând două telefoane, un calculator, un radio-emiţător şi un monitor TV. Mai erau un bar şi un rastel cu două puşti automate.

În timp ce maşina ocolea aglomeraţia din centrul Alexandriei şi se îndrepta spre drumul ce ducea către Al-Jajsh Beach, Ammar îşi controla investiţiile din străinătate. Averea, care se ridica la o cifră pe care doar el o cunoştea, era enormă. Succesul lui financiar se datora mai degrabă cruzimii decât isteţimii sale.

Dacă în calea unei afaceri profitabile, pe care Ammar voia să o încheie, se găsea vreo oficialitate guvernamentală sau vreun director de corporaţie, ei erau pur şi simplu eliminaţi.

După o călătorie de douăzeci de kilometri, Ibu reduse viteza maşinii şi opri la poarta ce ducea spre o mică vilă, cocoţată pe un deal ce dădea către o plajă largă, plină de nisip.

Ammar închise calculatorul şi coborî din maşină. Patru agenţi în uniforme decolorate îl înconjurară şi îl percheziţionară. Ca o precauţie suplimentară, i se indică să treacă printr-un detector asemănător celor din aeroporturi.

Apoi fu condus la nişte trepte de piatră ce duceau spre terasele de beton ale vilei pe care se afla o mică armată compusă din trupele de elită ale lui Yazid. Ammar zâmbi când trecură pe lângă intrarea ornamentată destinată oaspeţilor de onoare şi pătrunseră printr-o mică uşă laterală. Nu luă în seamă insulta, ştiind că acesta este felul superficial în care gândea Yazid; îi umilea pe cei care îi făceau treburile murdare şi nu-i accepta în cercul lui intim de linguşitori fanatici.

Fu introdus într-o cameră aproape goală, în care erau doar un jilţ şi un covor persan atârnat pe un perete. Înăuntru era cald, iar aerul era înăbuşitor. Nu existau ferestre şi singura lumină provenea de la un luminator din tavan. Fără să spună un cuvânt, gărzile se retraseră şi închiseră uşa.

Ammar căscă şi se uită nepăsător la ceas, ca şi cum ar fi vrut să verifice ora. Apoi îşi scoase ochelarii negri şi se frecă la ochi. Gesturile pe care le făcu îi permiseră să localizeze pe neobservate obiectivele camerelor de luat vederi ascunse în modelul din covor.

Aşteptă cam o oră până când covorul fu dat la o parte şi în cameră intră printr-o mică uşă Ahmad Yazid.

Conducătorul spiritual al egiptenilor mahomedani era tânăr, nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Era un om scund; trebuia să privească în sus pentru a întâlni privirea lui Ammar. Faţa lui nu avea trăsăturile clare şi precise pe care le au cei mai mulţi dintre egipteni; bărbia şi pometii erau mai delicaţi, mai rotunjiţi. Avea capul acoperit de o ţesătură de dantelă albă, legată într-un fel de turban şi corpul lui subţire ca o coadă de mătură era acoperit cu un caftan alb de mătase. Când trecea de la întuneric la lumină, ochii lui negri deveneau căprui închis.

Ca un semn de respect, Ammar înclină uşor capul, fără să-l privească pe Yazid în ochi.

— Ah, prietene, spuse Yazid cu căldură, mă bucur că te-ai întors.

Ammar se uită în sus, zâmbi şi începu să joace acelaşi joc.

— Sunt onorat că mă aflu în prezenţa ta, Ahmad Yazid.

— Te rog să iei loc, zise Yazid.

Era mai curând un ordin decât o invitaţie.

Ammar se aşează pe micul jilţ, astfel încât Yazid să-l poată privi de sus. Yazid mai adăugă o nouă formă de umilire. Înconjură camera în timp ce vorbea, obligându-l pe Ammar să se întoarcă pe jilţ pentru a-l urmări cu privirea.

— Autoritatea fragilă a preşedintelui Hassan este pusă la încercare în fiecare săptămână. Fidelitatea armatei este singura care împiedică eliminarea lui. Încă se mai poate baza pe o armată puternică de 350.000 de oameni. Pentru moment, ministrul apărării Abu Hamid deţine puterea. M-a asigurat că ne va sprijini pe noi în instaurarea unei republici islamice, cu condiţia ca, prin referendum naţional şi fără vărsare de sânge, poporul să se pronunţe în favoarea noastră.

— Asta e rău? întrebă nevinovat Ammar.

Yazid îl privi cu răceală.

— Individul este un şarlatan cu vederi pro-vestice, prea laş pentru a renunţa la ajutorul american. Singurul lucru important pentru el sunt preţioasele sale avioane, elicoptere cu mitraliere şi tancurile. Se teme că Egiptul va păţi ca Iranul. Idiotul insistă pentru o tranziţie liniştită de la o guvernare la alta, astfel încât împrumuturile de la băncile mondiale şi ajutorul american să continue să sosească.

Se opri şi-l privi pe Ammar în ochi, ca şi cum l-ar fi provocat pe asasinul lui de elită să-l contrazică din nou.

Ammar rămase tăcut. Simţea că se sufocă în căldura apăsătoare din cameră.

— Abu Hamid mai pune o condiţie: Hala Kamil să rămână în postul de secretar general al O.N.U., adăugă Yazid.

— Mi-ai ordonat s-o elimin, zise Ammar curios.

Yazid dădu din cap.

— Da, voiam s-o omori pe căţeaua aia pentru că-şi foloseşte poziţia la O.N.U. drept platformă împotriva mişcării noastre şi spre a ridica opinia mondială împotriva mea. Totuşi Abu Hamid mi-ar fi trântit uşa în nas dacă aş fi asasinat-o direct – de aceea m-am bazat pe tine, Suleiman, să o elimini într-un accident a cărui veridicitate să nu poată fi pusă la îndoială. În mod

regretabil, n-ai reuşit. I-ai omorât pe toţi cei din avion, cu excepţia lui Kamil.

Ultimele cuvinte îşi făcură efectul. Calmul aparent al lui Ammar dispăru. Se uită la Yazid plin de tulburare:

— Trăieşte?

Ochii lui Yazid erau ca de gheaţă.

— Vestea a fost anunţată la Washington, cu mai puţin de o oră în urmă. Avionul s-a prăbuşit în Groenlanda. Toţi pasagerii O.N.U., cu excepţia lui Kamil şi a doi membri ai echipajului, au fost găsiţi morţi, otrăviţi.

— Otrăviţi? murmură sceptic Yazid.

— Sursele noastre plătite din cadrul serviciului american de ştiri au confirmat raportul. La ce te-ai gândit, Suleiman? M-ai asigurat că avionul o să dispară în ocean.

— Spun şi cum a ajuns avionul în Groenlanda?

— Un steward a găsit cadavrele piloţilor. Cu ajutorul unui delegat mexican, a preluat pilotarea avionului şi a reuşit să aterizeze forţat într-un fiord de pe coastă. Kamil ar fi putut să moară de frig, tu scăpând basma curată, dar s-a întâmplat să treacă prin apropiere un vas american. Au ajuns aproape imediat la locul accidentului şi i-au salvat viaţa.

Ammar nu-şi revenea din uimire. Nu era obişnuit să aibă eşecuri. Nu-şi putea imagina cum planul său atât de bine chibzuit dăduse greş atât de lamentabil. Închise ochii şi văzu avionul depăşind vârful gheţarului. Aproape imediat îşi enumera în minte toate elementele improbabile care ar fi putut interveni şi se concentra în mod deosebit asupra unuia dintre ele.

Yazid nu spuse nimic câteva clipe, apoi întrerupse concentrarea lui Ammar:

— Sper că-ţi dai seama că eu voi fi acuzat de tot ce s-a întâmplat.

— Nu există nici un indiciu care să ducă la mine sau la dumneavoastră, zise Ammar ferm.

— Posibil, dar poate fi invocată culpa de intenţie. Speculaţiile şi zvonurile mă vor condamna şi voi fi prezentat drept vinovat de către agenţiile de ştiri din Vest. Iar tu, tu, dragul meu, vei fi executat.

Ammar ridică din umeri indiferent.

— O să fie o tragică pierdere. Sunt încă cel mai bun ucigaş din Orientul Mijlociu.

— Şi cel mai bine plătit.

— Nu obişnuiesc să iau plata pentru ceea ce nu am dus la bun sfârşit.

— Aşa sper şi eu, zise Yazid sarcastic.

Se întoarse brusc şi se îndreptă către covorul atârnat pe perete. Întinse mâna şi dădu la o parte covorul, se opri şi se întoarse spre Ammar.

— Trebuie să-mi pregătesc mintea şi sufletul pentru rugăciune. Poţi pleca, Suleiman Aziz Ammar.

— Şi Hala Kamil? Treaba a rămas nefăcută.

— O voi da pe mâna lui Muhammad Ismail.

— Ismail, mormăi Ammar. Omul e redus mintal.

— Da, dar poţi avea încredere în el.

— În ce sens, că e în stare să cureţe bine canalele?

Privirea rece şi împietrită a lui Yazid îl ameninţă pe Ammar:

— Kamil nu mai este problema ta. Rămâi aici în Egipt, lângă mine. Împreună cu sfătuitorii mei credincioşi ne-am gândit la un alt plan care să avanseze cauza noastră. Vei avea posibilitatea să-ţi ispăşeşti vina în faţa lui Allah.

Înainte ca Yazid să iasă prin uşiţă, Ammar se ridică.

— Delegatul mexican care a ajutat la pilotarea avionului a fost şi el otrăvit?

Yazid se întoarse şi clătină din cap:

— Raportul spune că a murit când s-a prăbuşit avionul.

Apoi Yazid dispăru şi covorul căzu la loc.

Ammar se aşează iar pe scaun. Încet, revelaţia se produse şi fu în stare să vadă. Ar fi trebuit să fie înnebunit, dar nu încerca nici cel mai mic sentiment de mânie. În loc de asta, un zâmbet amuzat îi apăru pe buze.

— Deci am fost doi, vorbi el în şoaptă. Iar celălalt asasin a otrăvit masa servită în avion.

Apoi clătină din cap uimit:

— Otravă pusă în friptura Wellington. Dumnezeule, ce stil neobişnuit!

16

La început, nimeni nu dădu vreo atenţie petei minuscule care se târa la marginea exterioară a hârtiei de înregistrare de la sonar.

Căutau de şase ore şi descoperiseră câteva obiecte făcute de mâna omului. Bucăţi din avionul prăbuşit care au fost însemnate pe hartă pentru a fi scoase din apă, un trauler de pescuit scufundat, nimicuri aruncate din bărcile pescăreşti care se adăpostiseră de furtuni în fiord, toate erau identificate de camera video şi eliminate.

Ultima anomalie se află, cum se aşteptau, pe fundul fiordului. Se găsea în mijlocul unui mic golfuleţ, înconjurat de stânci verticale. Doar un capăt se vedea din apă, restul era îngropat sub un zid de gheaţă.

Pitt fu primul care îşi dădu seama de semnificaţia lui. Se găsea în faţa magnetofonului, înconjurat de Giordino, comandantul Knight şi de arheologi. Vorbi în transmiţător.

— Mişcă din nou detectorul, coordonatele unu-cinci-zero grade.

Polar Explorer staţiona în fiordul îngheţat. Afară, pe gheaţă, o echipă condusă de Cork Simon reuşise să coboare în apa îngheţată detectorul. Apoi, încet, îl mişcaseră, peştele (cum îl numeau ei) verificând o zonă de 360 de grade. După ce cercetară o porţiune, desfăşurară mai mult cablu şi încercară din nou într-o altă direcţie, mai îndepărtată de vapor.

Simon recepţiona comanda lui Pitt şi deplasă cablul până când sondele peştelui fură mutate cu 150 grade.

— E bine? întrebă el.

— Este exact la ţintă, răspunse Pitt de pe vas.

Văzută dintr-un unghi mai favorabil, ţinta era cu mult mai clară. Pitt încercui locul cu un creion negru.

— Cred c-am găsit ceva.

Gronquist se apropie şi zise:

— Nu prea ai după ce s-o identifici. Ce crezi că e?

— Destul de vag, răspunse Pitt. Trebuie să-ţi foloseşti imaginaţia, având în vedere că cea mai mare parte a obiectului este acoperită de gheaţa care a căzut de pe stâncile înconjurătoare. Dar partea care se vede sub apă seamănă cu o

corabie de lemn. Obiectul are o formă ascuţită care se îmbină în regiunea pupei.

— Da, zise Lily cu emoţie. Înaltă şi graţioasă. Tipic pentru o corabie comercială din secolul IV după Christos.

— Nu te entuziasma prea tare, o preveni Knight. Poate să fie epava unui vas pescăresc cu pânze.

— Posibil, zise Giordino privind gânditor. Dar dacă-mi amintesc bine, danezii, islandezii şi norvegienii care au pescuit în aceste ape, de-a lungul secolelor, navigau în vase mai înguste şi cu capete duble.

— Ai dreptate, zise Pitt. Prova ascuţită şi pupa provin de la vikingi. Ceea ce vedem noi aici poate fi o ambarcaţiune cu capete duble, dar are o deschidere mai mare.

— Nu pot să văd clar partea care e acoperită de gheaţă, zise Gronquist. Dar putem scufunda o cameră video în partea din spate a pupei şi vom obţine o imagine mai bună.

Giordino părea neîncrezător.

— O cameră video poate confirma că este vorba de o bucată din pupa unui vas distrus, dar nimic altceva.

— Avem o mulţime de bărbaţi puternici pe vas, zise Lily. Putem săpa un tunel prin gheaţă ca să vedem de aproape ce este.

Gronquist luă binoclul şi ieşi din cabina de comandă, pe punte. Se întoarse aproape imediat.

— Cred că stratul de gheaţă care acoperă epava are cam trei metri. Vom avea nevoie de cel puţin două zile ca să săpăm prin el până la epavă.

— Mă tem că va trebui să săpaţi fără noi, zise Knight. Am ordin să pornesc până la ora 6:00 p.m. Nu mai avem timp pentru săpături îndelungate.

Gronquist fu surprins.

— Nu mai sunt decât cinci ore până atunci.

Knight făcu un gest neputincios.

— Îmi pare rău, eu n-am nici un cuvânt de spus.

Pitt studie pata neagră de pe hârtia de înregistrare. Apoi se întoarse spre Knight:

— Dacă pot dovedi fără nici un dubiu că acolo este o ambarcaţiune romană din secolul IV, poţi să-i convingi pe cei de la Comandamentul Atlanticului de Nord să ne mai lase să stăm aici o zi sau două?

Knight îl privi cu şiretenie.

— Ce-ai de gând?

— O să mă sprijini? îl încolţi Pitt.

— Da, răspunse ferm Knight. Dar numai dacă dovedeşti fără nici un dubiu că este vorba despre o epavă de acum 1.000 de ani.

— Atunci, s-a făcut!

— Cum ai de gând să procedezi?

— Simplu: o să mă scufund sub gheaţă şi o să pătrund sub carenă.

Cork Simon şi echipa lui lucrau repede ca să taie o gaură de acces în gheaţa groasă de un metru. Scoaseră mai multe pătrate de gheaţă până ajunseră la ultimul strat. Îl sparseră cu un ciocan special instalat pe o ţeavă lungă, apoi înlăturară fragmentele de gheaţă, astfel încât Pitt să se poată scufunda în siguranţă.

Când fu convins că totul este în regulă, Simon intră într-un adăpost acoperit cu o prelată. Înăuntru era cald şi o mulţime de oameni şi echipamente de scafandru se aflau acolo. Lângă aerotermă era un compresor care făcea un zgomot slab.

Lily şi ceilalţi arheologi stăteau la o masă pliantă, într-un colţ al adăpostului, făcând o mulţime de schiţe şi discutându-le cu Pitt în timp ce acesta se pregătea pentru scufundare.

— Suntem gata când eşti şi tu, zise Simon.

— Cam în cinci minute, răspunse Giordino în timp ce verifica ansamblul de valve şi cronometrul ataşat la masca de scafandru tip Mark I.

Pitt îmbrăcase un costum special peste nişte pantaloni lungi, făcuţi dintr-un nylon special pentru izolare termică. Apoi îşi puse un capişon şi o centură, în timp ce încerca să reţină informaţiile dintr-un curs rapid de construcţie a ambarcaţiunilor antice.

— Constructorii de vase comerciale din antichitate foloseau de preferinţă lemnul de pin, de cedru şi de chiparos, îi spuse Gronquist. Pentru chilă foloseau mai ales stejarul.

— Nu pot să deosebesc tipurile de lemn, spuse Pitt.

— Atunci uită-te la carenă. Scândurile erau strâns legate între ele cu cepuri şi morteze. Multe corăbii aveau plăci de plumb pe suprafaţa exterioară a carenei. Partea metalică putea fi din fier sau din aramă.

— Dar cârma? întrebă Pitt. Trebuie să urmăresc în mod special ceva în construcţia ei sau a felului cum este amplasată?

— Cârma nu se află în mijlocul pupei, zise Sam Hoskins. Nu vor apare decât 800 de ani mai târziu. Toţi neguţătorii din acea

perioadă din Mediterana foloseau vâsle perechi pentru a orienta cursul navei; vâslele ce se află în partea de la pupa.

— Ai nevoie de un rezervor suplimentar de aer? îl întrerupse Giordino.

— Nu e necesar pentru o scufundare aici, mai ales că sunt în legătură permanentă cu voi.

Giordino ridică masca Mark I şi îl ajută pe Pitt să şi-o fixeze. Verifică etanşeitatea măştii şi ajustă legăturile acesteia. Rezervorul cu aer era deschis şi când Pitt semnală că poate respira normal Giordino conectă rezervorul la mască.

În timp ce unul dintre marinari desfăşura cablul de la rezervorul de aer, Giordino legă o centură de salvare în jurul mijlocului lui Pitt. Făcu verificările premergătoare scufundării, apoi îşi puse nişte căşti dotate cu microfon.

— Mă auzi bine? întrebă el.

— Clar, dar slab, răspunse Pitt. Măreşte puţin volumul.

— E mai bine?

— Mult mai bine.

— Cum te simţi?

— Mulţumesc bine, cât sunt încă la căldură.

— Totul e-n regulă?

Pitt răspunse dând din cap. Se opri să-şi prindă la centură lanterna pentru scufundările subacvatice. Lily îl îmbrăţişă şi se uită la el prin masca care îi acoperea figura.

— Baftă la vânătoare şi ai grijă!

El îi făcu cu ochiul.

Se întoarse şi ieşi din adăpost în frigul de afară, însoţit de cei doi marinari care aveau grijă de cablul de la rezervorul de aer şi de cablul de comunicaţie.

Giordino se îndrepta şi el spre ieşire când Lily îl apucă de braţ.

— O să-l putem auzi? întrebă ea îngrijorată.

— Da, l-am conectat la un difuzor. Dumneavoastră şi dr. Gronquist puteţi sta aici unde este cald ca să ascultaţi. Dacă aveţi vreun mesaj pentru Pitt, veniţi la mine, mi-l comunicaţi şi eu îl transmit.

Pitt se îndreptă ţeapăn către marginea copcii făcute în gheaţă şi se aşeză. Erau 0 grade. Era o zi luminoasă de noiembrie, iar vântul sufla cu zece mile pe oră.

În timp ce-şi punea labele costumului de scafandru privi în sus la culmile abrupte ale muntelui ce se ridica deasupra golfului. Tonele de gheaţă şi zăpadă agăţate de pantele abrupte ale

muntelui păreau gata să se prăbuşească în orice clipă. Se întoarse spre partea înaltă a fiordului, unde putea vedea braţele gheţarului întinzându-se ca într-o îmbrăţişare spre mare. Apoi privi în jos.

Apa din copcă avea culoarea jadului, era rece şi ameninţătoare.

Comandantul Knight se apropie şi-l apucă de umăr. Singurul lucru pe care-l vedea prin geamul măştii era o pereche de ochi imenşi, verzi. Vorbi tare, ca Pitt să-l poată auzi:

— A mai rămas o oră şi douăzeci şi trei de minute. Am vrut să ştii lucrul ăsta.

Pitt îi aruncă o privire dură, dar nu răspunse. Făcu semnul victoriei şi alunecă prin copca îngustă în apa ameninţătoare.

Coborî încet printre pereţii albi care îl încercuiau. Se simţea ca şi cum s-ar fi scufundat într-o fântână. După ce ajunse sub gheaţă, fu ameţit de caleidoscopul multicolor al razelor de soare ce pătrundeau până acolo. Partea de dedesubt a calotei de gheaţă era neregulată şi plină de mici stalactite strălucitoare, formate din apa dulce purtată de gheţarii din fiord.

Sub apă se putea vedea pe orizontală la aproximativ 80 de metri. Se uită în jos şi văzu o mică colonie de vareci care se afla pe masa stâncoasă a fundului oceanului. Mii de crustacee suspendate în apa liniştită se învârteau prin faţa ochilor lui.

O focă imensă, lungă de trei metri, se uita la el curioasă de la distanţă. Pitt îşi mişcă braţele, iar foca îi aruncă plictisită o privire şi înotă mai departe.

Pitt atinse fundul şi se opri pentru a-şi egaliza presiunea din urechi. Era periculos să te scufunzi sub gheaţă cu vesta compensatoare de presiune, drept pentru care Pitt nu purta o astfel de vestă. Mişcările îi erau greoaie, aşa că aruncă un lest de plumb pe care îl avea la centură. Aerul pe care îl respira, trecut printr-un filtru, avea un gust ciudat, dar era pur.

Se uită în sus şi se orienta după lumina stranie dată de copca din gheaţă, apoi îşi verifică busola. Oricum, el va lucra la o adâncime mai mică de patru metri.

— Vorbeşte-mi, se auzi vocea lui Giordino.

— Sunt pe fundul mării, răspunse Pitt. Toate sistemele funcţionează normal.

Pitt se întoarse şi privi fix prin apa verde a oceanului.

— Se află la nord faţă de mine, cam la zece metri distanţă. O să mă îndrept către ea. Dă drumul mai mult la cablu.

Înota încet, având grijă de cabluri. Frigul intens al apei îngheţate începu să-şi facă drum spre corpul lui. Îi era recunoscător lui Giordino care avusese prevederea ca aerul care ajungea la el să fie cald şi uscat.

Pupa epavei îi apăru încet în faţă. Laturile erau acoperite cu un strat gros de alge. Curăţă o mică parte din ele şi stârni un nor verde. Aşteptă o clipă ca să se risipească norul, apoi se uită să vadă rezultatele.

— Spune-le lui Lily şi doctorului că văd o carenă de lemn fără cârmă la pupa, dar şi fără urmă de vâsle.

— Recepţionat, zise Giordino.

Pitt scoase un cuţit dintr-o teacă fixată pe unul dintre picioare şi scrijeli partea inferioară a carenei, lângă chilă. Se vedea metalul.

— Fundul epavei este căptuşit cu plumb, anunţă el.

— Se pare că e bine, zise Giordino. Dr. Gronquist vrea să ştie dacă este ceva săpat pe etambou.

— Stai puţin.

Pitt îndepărtă cu atenţie algele de pe zona dreaptă a etamboului, chiar porţiunea în continuarea celei care dispărea în sus, în gheaţă, aşteptând cu răbdare să se limpezească norul de alge pe care îl stârnise.

— Există un fel de placă din esenţă de lemn tare, montată pe etambou. Pot să disting litere şi o figură.

— O figură?

— Cu păr cârlionţat şi barbă stufoasă.

— Ce scrie?

— Îmi pare rău, nu ştiu să traduc din greacă.

— Nu din latină? întrebă sceptic Giordino.

Literele nu se distingeau bine în lumina sclipitoare care era filtrată de gheaţă. Pitt se apropie de epavă până când masca de pe figură aproape că atinse placa de lemn.

— Greacă, spuse Pitt ferm.

— Sigur?

— Am avut o prietenă care studia greaca…

— Stai puţin. Culegătorii de oase sunt pe cale să facă atac de cord.

După aproape două minute, Pitt îl auzi din nou pe Giordino.

— Gronquist crede că ai halucinaţii, dar Mike Graham zice că a studiat greaca veche la facultate şi întreabă dacă poţi să descrii literele.

— Prima literă seamănă cu un S având forma unui fulger. Apoi A, căruia îi lipseşte piciorul din dreapta. Apoi un PL urmat de un ah A şchiop şi pe urmă de ceva ce seamănă cu un L inversat sau cu o spânzurătoare. Apoi un 1. Ultima literă este tot un S care seamănă cu un fulger. Asta-i tot ce pot face.

Ascultând la difuzorul din interiorul adăpostului, Graham copie descrierea insuficientă a lui Pitt pe o foaie de hârtie şi obţinu:

ΣΑΠΑΡΙΣ

Se uită cu atenţie câteva momente la ceea ce părea să fie un cuvânt. Ceva era în neregulă. Încercă să-şi amintească şi-şi aminti. Literele erau în greaca clasică, dar cea scrisă în est.

Expresia gânditoare de pe faţa lui se transformă curând în neîncredere. Scrise rapid un cuvânt scurt, rupse pagina şi o ridică. În litere de tipar moderne era:

SERAPIS

Lily îl privi întrebătoare pe Graham.

— Înseamnă ceva?

— Cred că este numele unui zeu greco-egiptean.

— Un zeu cunoscut în întreaga zonă mediteraneană, confirmă Hoskins. Pronunţia modernă este de obicei SERAPIS.

— Deci vasul nostru este SERAPIS, murmură Lily gânditoare.

Knight mormăi:

— Deci o epavă romană, greacă sau egipteană. Care dintre ele o fi oare?

— Problema ne depăşeşte, răspunse Gronquist. Vom avea nevoie de un expert în arheologie marină care cunoaşte vasele mediteraneene antice, ca să-şi dea seama ce fel de vas e ăsta.

Sub banchiză, Pitt se îndreptă spre tribord, oprindu-se acolo unde carena dispărea în gheaţă. Înotă pe lângă etambou spre bort. Bordajul de lemn părea deformat şi încovoiat spre exterior. Dădu doar de câteva ori din labe şi putu vedea o parte care era în gheaţă.

Îşi făcu loc spre spărtură şi-şi băgă capul înăuntru. Era ca şi cum ai fi privit într-un dulap întunecat. Vedea doar forme vagi. Întinse mâna şi simţi ceva rotund şi tare. Măsură distanţa dintre scândurile rupte. Spărtura era prea mică ca să-şi treacă mâna prin ea.

Apucă scândura şi, sprijinindu-se cu piciorul de carenă, trase. Lemnul bine conservat se îndoi încet, dar nu se rupse. Pitt se sprijini cu ambele picioare. Dar scândura tot nu se mişca. Când era aproape să renunţe, cuiele de lemn cedară şi scândurile se deplasară, aruncându-l pe Pitt în spate, într-o mişcare înceată, ciudată.

Orice arheolog marin respectabil ar fi făcut stop cardiac dacă ar fi văzut brutalităţi comise asupra unei corăbii antice. Pitt nu avea nici o simpatie pentru scrupulele academice. Îi era deja foarte frig, iar umărul începu să-l doară în urma impactului cu stânca şi ştia că nu va mai putea să stea mult sub apă.

— Am găsit o spărtură în carenă, zise el respirând ca un maratonist. Trimiteţi o cameră video.

— Am înţeles, răspunse vocea fermă a lui Giordino. Întoarce-te şi ţi-o dau.

Pitt se întoarse la copcă şi se ridică spre suprafaţă.

Giordino era întins pe gheaţă şi împinse către Pitt o cameră video compactă pentru filmările subacvatice.

— Ia câteva imagini şi ieşi, zise Giordino. Ai făcut destul.

— Ce zice comandantul Knight?

Se auzi vocea lui Knight:

— Dirk!

— Zi, Byron!

— Eşti absolut sigur că ne aflăm în faţa unei relicve vechi de 1.000 de ani păstrată în condiţii bune?

— Toate indiciile trimit spre această concluzie.

— Am nevoie de o dovadă concretă, dacă trebuie să conving Comandamentul Atlanticului de Nord să mă mai lase aici 48 de ore.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— E suficient să aduci o antichitate adevărată.

Pitt dispăru în apă făcând valuri.

Nu pătrunse imediat în epavă. Nu putea fi sigur de cât timp plutise fără să se mişte în faţa deschizăturii. Probabil cam de un minut, cu siguranţă nu mai mult de două. Nu ştia de ce ezită. Poate că aştepta o invitaţie făcută de mâna unui schelet, care să-l poftească înăuntru; poate că se temea să nu găsească decât resturile unui vas de pescuit islandez vechi de 80 de ani sau poate că bănuia că va intra în ceea ce putea fi un mormânt.

În cele din urmă îşi aplecă capul, îşi încorda muşchii şi se propulsă cu precauţie înainte.

Necunoscutul întunecat se deschise şi el pătrunse înăuntru.

17

Se opri şi rămase nemişcat, apoi se aşeză încet în genunchi, ascultându-şi respiraţia şi inima care-i bătea puternic. Aştepta să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Nu ştia ce putea să găsească: ceea ce descoperi fu o grămadă de vase de teracotă, de căni, de ceşti şi de farfurii frumos aşezate pe rafturi. Printre ele se afla şi un vas mare de cupru, pe care îl atinse când pătrunse prin carenă; pereţii vasului aveau o patină verde închis.

Întâi crezu că se află cu genunchii pe suprafaţa punţii. Începu să pipăie cu mâinile şi descoperi că, de fapt, se află pe suprafaţa de ţiglă a unei vetre. Privi în sus şi văzu bulele de aer produse de respiraţia lui, ridicându-se şi împrăştiindu-se ca un evantai. Se ridică în picioare şi înotă spre suprafaţă, ridicându-se cu capul şi umerii deasupra nivelului apei fiordului.

— Sunt în interiorul bucătăriei navei, îi informă pe cei care stăteau ca vrăjiţi pe gheaţă. Partea superioară este uscată. Camera video funcţionează.

— Confirmat, răspunse scurt Giordino.

Pitt folosi următoarele câteva minute ca să înregistreze pe peliculă interiorul bucătăriei deasupra şi dedesubtul nivelului apei, în timp ce prezenta verbal inventarul bucătăriei. Găsi un dulap deschis, plin cu câteva vase elegante de sticlă. Ridică unul şi se uită în el. Conţinea monede. Scoase una, şterse algele cu degete înmănuşate şi declanşa camera video. Suprafaţa monezii era aurie.

Un sentiment de teamă şi nelinişte puse stăpânire pe Pitt. Se uită rapid în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă un echipaj de fantome, sau cel puţin apariţia unor schelete, care să dea năvală prin tambuchi şi să-l acuze de furt. Însă nu exista nici un echipaj. Era singur şi atingea obiecte care aparţinuseră oamenilor care se plimbaseră pe aceeaşi punte, pregătiseră mâncarea şi o mâncaseră aici – oameni care muriseră cu 16 secole în urmă.

Începu să se întrebe ce li se întâmplase. Cum ajunseseră ei în nordul îngheţat când nu exista nici o mărturie despre o astfel de călătorie istorică? Probabil că au murit din cauza frigului, dar unde le erau corpurile?

— Mai bine-ai veni sus, zise Giordino. Ai stat sub apă mai mult

de 30 de minute.

— Nu încă, zise Pitt.

30 de minute, se gândi el. I se păruseră doar cinci minute. Timpul trecea rapid. Frigul începea să-i afecteze gândirea. Lăsă să cadă moneda în vasul de sticlă şi-şi continuă cercetările.

Tavanul bucătăriei se ridica cu o jumătate de metru deasupra punţii principale şi ferestrele arcuite, care în mod normal permiteau ventilaţia, erau înfundate în partea superioară. Pitt reuşi să desfacă una parţial, dând la iveală îndărătul ei un perete de gheaţă.

Făcu o măsurătoare aproximativă şi descoperi că nivelul apei era mai mare către partea de la pupa a bucătăriei. Pitt consideră că asta indică faptul că prova şi partea centrală a carenei erau pe pământ, pe partea ridicată a ţărmului îngropat în gheaţă.

— Ai mai descoperit ceva? întrebă Giordino arzând de curiozitate.

— Cum ar fii?

— Rămăşiţe ale echipajului.

— Îmi pare rău, nu se vede nici un os.

Pitt se scufundă sub apă şi privi cu atenţie, ca să fie sigur. Nu era nimic acolo.

— Probabil că s-au speriat şi au abandonat nava pe mare, îşi dădu cu părerea Giordino.

— Nimic nu indică panica, zise Pitt. Bucătăria ar putea trece cu succes o inspecţie generală.

— Poţi să pătrunzi în restul navei?

— Există un tambuchi în partea din faţă. Mă duc să văd ce e de partea cealaltă.

Se aplecă şi trecu prin deschizătura joasă şi strâmtă, trăgând cu grijă după el cablurile. Întunericul era apăsător. Scoase lanterna de la brâu şi mătură cu raza ei de lumină de jur împrejur.

— Acum sunt într-un fel de magazie. E mai puţină apă aici, îmi ajunge cam până la genunchi. Pot să văd unelte, da, uneltele tâmplarului de pe vas, ancore de rezervă, o balanţă mare…

— O balanţă? întrerupse Giordino.

— Un cântar-balanţă, agăţat de un cârlig.

— Am înţeles.

— Mai sunt o mulţime de topoare, greutăţi de plumb şi năvoade. Stai să mă mai uit.

O scară îngustă de lemn ducea sus printr-o deschizătură în

puntea principală. După ce puse film în camera video, verifică precaut scara, surprins să o găsească suficient de zdravănă ca să îl susţină.

Pitt urcă încet şi ajunse cu capul la nivelul rămăşiţelor împrăştiate ale cabinei principale. Cabina fusese aproape în întregime distrusă de zidul de gheaţă.

Coborî din nou şi porni printr-un alt tambuchi care dădea spre cală. Îşi plimbă raza lanternei de la pupa la prora şi împietri.

Nu era numai o cală.

Era în acelaşi timp şi o criptă.

Frigul extrem transformase cala uscată într-o cameră frigorifică. Opt cadavre într-o stare de conservare aproape perfectă erau grupate în jurul unei mici sobe de fier în partea de la prova. Fiecare cadavru era acoperit de un înveliş de gheaţă şi păreau de aceea a fi înveliţi într-o folie de plastic groasă şi transparentă.

Feţele lor erau liniştite, iar ochii le erau larg deschişi.

Ca nişte manechine într-o vitrină, stăteau în poziţii diferite, aşezaţi corect ca pentru o fotografie. Patru stăteau în jurul mesei mâncând, cu farfuriile în mână şi ceştile ridicate la gură. Doi se rezemau unul lângă altul de carenă, citind ceea ce Pitt considera a fi nişte pergamente. Unul era aplecat asupra unui cufăr de lemn, în timp ce ultimul stătea la masă şi părea că scrie.

Pitt se simţea ca şi când ar fi pătruns într-o altă dimensiune temporală. Nu-i venea să creadă că priveşte nişte oameni care fuseseră cetăţeni ai Imperiului Roman.

Marinari antici care navigaseră în porturi de mult îngropate în rămăşiţele unor civilizaţii anterioare, strămoşii de acum 60 de generaţii.

Nu fuseseră pregătiţi pentru frigul polar. Nici unul nu purta haine groase; toţi erau înveliţi în pături aspre. Păreau scunzi în comparaţie cu Pitt. Unul era chel, iar părul pe care îl mai avea era ca lâna şi aproape alb. Altul avea păr roşcat ţepos şi o barbă mare şi stufoasă. Cei mai mulţi nu purtau barbă. Din câte îşi putea da seama prin învelişul de gheaţă, cel mai tânăr avea cam 18 ani, iar cel mai în vârstă aproape 40.

Marinarul care murise în timp ce scria avea o şapcă de piele pe cap, trasă până pe ochi şi fâşii lungi de lână înfăşurate în jurul picioarelor. Stătea aplecat peste o grămadă mică de plăcuţe din ceară.

În mâna dreaptă ţinea încă strâns un beţigaş de scris, făcut

din fildeş.

Echipajul nu părea a fi murit de foame sau încet şi dureros de frig. Părea că moartea survenise brusc şi pe neaşteptate.

Pitt ghici cauza. Toate tambuchiurile fuseseră închise etanş pentru a împiedica pătrunderea frigului şi singura gaură de ventilaţie îngheţase. Oalele pline cu mâncarea ultimei lor mese erau pe o sobiţă cu ulei. Nu era nici o posibilitate ca fumul şi căldura să iasă afară. În cală se adunase o cantitate mortală de monoxid de carbon. Pierderea cunoştinţei se produsese abrupt, fără nici un avertisment şi fiecare murise acolo unde se găsea.

Ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l trezească pe marinarul mort de mult, Pitt desprinse cu grijă gheaţa de pe tăbliţele de ceară. Apoi îşi deschise partea din faţă a costumului şi le băgă înăuntru.

Pitt nu mai simţea frigul îngrozitor, transpiraţia care îi ieşea prin toţi porii sau faptul că tremura din tot corpul.

Mintea îi era absorbită complet de scena morbidă în faţa căreia se afla. Nu auzi nici măcar apelurile repetate ale lui Giordino, care-i cerea să răspundă.

— Mai eşti încă acolo? întrebă Giordino. La dracu, răspunde odată.

Pitt bâlbâi câteva cuvinte neinteligibile.

— Spune încă o dată. S-a întâmplat ceva?

Vocea îngrijorată a lui Giordino îl trezi pe Pitt din starea de transă în care se afla.

— Informează-l pe comandantul Knight că cele mai mari temeri ale sale s-au adeverit, răspunse Pitt. Vasul este într-adevăr din antichitate. Şi apropo, adăugă el cu o voce monotonă şi laconică, poţi să menţionezi de asemenea că, dacă are nevoie de martori, îi pot aduce echipajul.

18

— Te caută cineva la telefon, strigă soţia lui Julius Schiller prin fereastra bucătăriei.

Schiller îşi ridică privirea de la friptura pe care o pregătea în curtea din spate a casei sale din Chevy Chase.

— A spus cine este?

— Nu, dar mi se pare că vocea este a lui Dale Nichols.

El oftă şi ridică un vătrai.

— Vino să ai grijă de friptură, ca să nu se ardă.

Doamna Schiller îşi sărută uşor soţul în timp ce treceau unul pe lângă altul. El intră în birou. Închise uşa şi ridică receptorul.

— Da?

— Julius, Dale sunt.

— Care-i problema?

— Îmi pare rău că am sunat într-o duminică, zise Nichols. Te-am deranjat de la ceva important?

— Doar de la pregătirea fripturii în familie.

— Probabil că vrei neapărat să mănânci friptura la grătar. Afară sunt doar +5 grade.

— E mai bine decât să te afumi pregătind-o în garaj.

— Friptura şi omleta sunt mâncărurile mele preferate.

Schiller înţelese aluzia făcută de Nichols referitor la ouă şi-şi cuplă telefonul la o linie sigură, care era supusă unui bruiaj computerizat.

— O.K. Dale, ce s-a întâmplat?

— Hala Kamil. Schimbul s-a petrecut fără probleme.

— Persoana care i-a luat locul este la Walter Reed Hospital? întrebă Schiller.

— Sub supraveghere strictă, ca să fie în ton cu scenariul.

— Cine i-a luat locul?

— Teri Rormey, actriţa. A făcut cu machiajul o treabă grozavă. N-o poţi deosebi de doamna secretar general decât dacă eşti faţă-n faţă cu ea. Am aranjat şi o conferinţă de presă cu doctorii spitalului care să susţină versiunea noastră. Am înjghebat o poveste din care să rezulte că starea ei este gravă.

— Şi Kamil?

— A rămas în avionul Air France care a adus-o din Groenlanda. După aprovizionarea cu combustibil, a pornit spre Buckley Field,

lângă Denver. De acolo Kamil a fost dusă cu elicopterul la Breckenridge.

— Staţiunea montană din Colorado?

— Da, se odihneşte în plin confort în cabana senatorului Pitt, care se afla chiar în afara oraşului. Nu e rănită. Are doar câteva zgârieturi şi ceva degerături uşoare.

— Cum suportă convalescenţa forţată?

— N-a spus nimic încă. Era plină de sedative când a fost luată de la spitalul din Thule. Dar va fi de acord când va afla că am făcut totul doar pentru a o apăra când va sosi la sediul O.N.U. ca să deschidă lucrările Adunării Generale. O sursă de încredere din apropierea ei afirmă că Kamil vrea să-l acuze în mod nimicitor pe Yazid şi să-l demaşte ca pe un şarlatan religios, oferind drept dovadă activităţile sale teroriste.

— Am citit un raport din aceeaşi sursă, admise Schiller.

— Mai sunt cinci zile până la deschiderea sesiunii, zise Nichols. Yazid va face uz de orice mijloace pentru a o asasina pe Kamil.

— Trebuie ţinută într-un loc sigur şi sub strictă supraveghere până păşeşte pe podium, zise Schiller extrem de serios.

— Este în siguranţă, zise Nichols. Ai primit vreo veste de la guvernul egiptean?

— Preşedintele Hassan ne sprijină total în ceea ce o priveşte pe Kamil. Foloseşte fiecare clipă pe care o are la dispoziţie pentru a-şi lansa reformele economice şi pentru a-i înlocui pe conducătorii militari cu oameni în care poate avea încredere. Hala Kamil este singura ameninţare care-l poate împiedica pe Yazid să încerce o lovitură de stat rapidă. Dacă asasinii lui Yazid o împiedică să-şi ţină discursul, care trebuie să fie recepţionat şi transmis prin reţeaua de sateliţi în întreaga lume, atunci există pericolul foarte real ca în mai puţin de o lună Egiptul să devină un alt Iran.

— Fi liniştit, Yazid nu va sesiza înlocuirea de persoane decât mult prea târziu, spuse Nichols plin de încredere.

— Presupun că este bine păzită?

— De o echipă de elită a Serviciului Secret. Preşedintele are sub control direct această operaţiune.

Soţia lui Schiller ciocăni la uşă şi vorbi cu voce ridicată:

— Friptura e gata, Julius.

— O clipă, răspunse el.

Nicholas auzi schimbul de cuvinte.

— Asta e tot ce am, deocamdată. Te las să te întorci la

friptură.

— M-aş simţi mai liniştit dacă ne-ar ajuta şi F.B.I.-ul, zise Schiller.

— Serviciul Secret al Casei Albe a luat în considerare orice împrejurare neprevăzută. Preşedintele s-a gândit că este mai bine ca toate informaţiile să fie cunoscute de cât mai puţini oameni.

Schiller rămase gânditor o clipă, apoi zise:

— Să nu dai greş, Dale.

— Nu-ţi face griji. Îţi promit că Hala Kamil va sosi la sediul O.N.U. din New York într-o formă excelentă şi arzând de nerăbdare să vorbească.

— Ar fi cel mai bine pentru ea.

— Apune soarele vreodată în est?

Schiller lăsă receptorul jos. Era neliniştit. Spera din inimă că cei de la Casa Albă vor face cum e mai bine.

Lângă celălalt trotuar al străzii, trei oameni stăteau în partea din spate a unei furgonete Ford ce purta inscripţia Capitol – Lucrări de instalaţii, serviciu de urgenţă 24 de ore din 24. Interiorul înghesuit era înţesat cu echipament electronic de ascultare.

Plictiseala începuse cu cinci ore în urmă. Probabil că supravegherea este cea mai plicticoasă muncă. E ca şi cum ai aştepta să vezi cum creşte iarba. Aerul era plin de iritare şi nervozitate. Un tip fuma o ţigară, dar ceilalţi doi nu puteau şi nu voiau să suporte aerul plin de fum. Toţi erau îngheţaţi bocnă. Foşti agenţi de contraspionaj, demisionaseră ca să acţioneze pe cont propriu.

Cei mai mulţi foşti agenţi primeau ocazional slujbe de filaj şi supraveghere din partea guvernului, dar aceşti trei agenţi erau printre foarte puţinii care puneau mai mult preţ pe bani decât pe sentimente patriotice, aşa că vindeau orice fel de informaţie secretă pe care puneau mâna, celui care plătea cel mai mult.

Unul dintre ei, blond, care arăta ca o sperietoare de ciori, privea prin binoclu către casa lui Schiller.

— Iese din birou.

Omul cel gras se aplecă spre un magnetofon, care avea şi căşti şi dădu din cap aprobator:

— Convorbirea s-a încheiat.

Cel de-al treilea, cu o mustaţă mare, care semăna cu un

ghidon de bicicletă, mişcă un laser parabolic, un microfon foarte sensibil care capta sunetele vocilor dintr-o cameră prin vibraţia produsă de acestea asupra ferestrelor, apoi mări volumul vibraţiilor cu ajutorul fibrelor optice şi le transformă din nou în sunete.

— E ceva interesant? întrebă slăbănogul cel blond.

Grăsanul îşi scoase căştile şi-şi şterse fruntea plină de transpiraţie.

— Cred c-o să-mi pot achita barca de pescuit cu banii pe care o să-i câştig pentru informaţia asta.

— Îmi plac informaţiile ce pot fi vândute.

— Informaţia asta valorează o grămadă de bani, dacă o vindem cui trebuie.

— La cine te gândeşti? întrebă cel cu mustaţă.

Grăsanul rânji ca un coiot ghiftuit.

— Unui idiot bogat, cu legături importante, care vrea să se dea bine pe lângă Ahmad Yazid.

19

Preşedintele se ridică din spatele biroului său şi-l salută scurt pe directorul C.I.A., Martin Brogan, care fusese introdus în Biroul Oval pentru prezentarea raportului de dimineaţă.

Cei doi bărbaţi renunţaseră la formalitatea strângerii de mână la scurt timp după ce începuseră întâlnirile lor zilnice. Lui Brogan, care era o persoană civilizată şi subţire, nu-i păsa câtuşi de puţin. Avea mâini de violonist, înguste, cu degete lungi şi subţiri, în timp ce preşedintele, la cele o sută şi ceva de kilograme ale sale, avea mâini masive care-ţi striveau degetele în strânsoarea lor.

Brogan aşteptă ca preşedintele să se aşeze, înainte de a lua loc el însuşi pe un scaun de piele. Ca şi cum ar fi fost un ritual, preşedintele turnă o ceaşcă de cafea, puse în ea o linguriţă de zahăr şi i-o întinse graţios lui Brogan.

Preşedintele îşi trecu mâna prin părul argintiu şi fixându-l pe Brogan cu ochii lui gri şi clari zise:

— Ei bine, ce secrete mai ascunde astăzi lumea?

Brogan ridică din umeri şi împinse peste birou un dosar legat în piele:

— La ora 9, ora Moscovei, preşedintele sovietic Georgi Antonov şi-a regulat secretara pe scaunul din spate al limuzinei sale, în timp ce se îndrepta spre Kremlin.

— Îi invidiez felul în care ştie să-şi înceapă ziua, zise preşedintele zâmbind deschis.

— A mai dat şi două telefoane din maşină. Unul lui Serghei Kornilov, directorul programului spaţial sovietic, celălalt fiului lui, care lucrează la secţia comercială a ambasadei sovietice din Mexico City. Veţi găsi transcrierea convorbirilor în paginile a patra şi a cincea.

Preşedintele deschise dosarul, îşi puse nişte ochelari de citit şi se uită cu atenţie la transcriere, uimit, ca întotdeauna, de puterea de pătrundere a informaţiilor culese.

— Şi ce a mai făcut Georgi?

— Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului rezolvând probleme de politică internă. Nu cred că aţi vrea să fiţi în locul lui. Perspectivele economiei sovietice se înrăutăţesc pe zi ce trece. Reformele din industrie şi agricultură s-au dus pe apa

sâmbetei. Vechea gardă din Politburo încearcă să-l discrediteze. Armata nu este mulţumită cu sumele ce i s-au alocat şi şi-a făcut publică nemulţumirea. Cetăţenii sovietici încep să vocifereze acum când cozile s-au lungit. Îndemnaţi puţin de agenţii noştri de-acolo, au apărut peste tot în oraşe afişe împotriva guvernului. Creşterea globală pe economie a scăzut la două procente. Există posibilitatea ca Antonov să fie forţat să se retragă până în vara viitoare.

— Dacă nivelul deficitului nostru nu scade, s-ar putea să am şi eu aceeaşi soartă.

Brogan nu făcu nici un comentariu. Acest lucru nu intra în îndatoririle lui.

— Care sunt ultimele rapoarte secrete din Egipt?

— Şi preşedintele Hassan de-abia mai rezistă; atârnă de un fir. Aviaţia îi este loială, dar generalii de armată sunt pe cale să i se alăture lui Yazid. Ministrul Apărării Abu Hamid s-a întâlnit în secret cu Yazid la Port Said. Suntem informaţi că Hamid nu-i va acorda sprijinul lui Yazid decât dacă i se garantează o poziţie puternică în guvern. Nu vrea să primească ordine de la cercul de fanatici din anturajul ui Yazid.

— Crezi că Yazid va ceda?

Brogan clătină din cap:

— Nu, nu are de gând să împartă puterea. Hamid a subestimat lipsa de scrupule a lui Yazid. Am descoperit deja un atentat al cărui scop era să plaseze o bombă în avionul particular al lui Hamid.

— L-ai anunţat pe Hamid?

— Îmi trebuie împuternicirea dumneavoastră.

— O ai, zise preşedintele. Hamid este prevăzător. Ar putea crede că îi întindem o capcană ca să nu-l lăsăm să se alăture taberei lui Yazid.

— Putem să-i dăm numele celor din echipa de asasini a lui Yazid. Poate porni de-aici, dacă vrea să afle adevărul.

Pentru o clipă, preşedintele se lăsă pe spate şi privi fix în tavan.

— Putem să facem vreo legătură între Yazid şi prăbuşirea avionului în care se afla Hala Kamil?

— În cel mai bun caz, doar dovezi neesenţiale, admise Brogan. Nu avem nici un fel de concluzii clare până când anchetatorii nu termină rapoartele. Până una alta, dezastrul este un adevărat mister. S-au descoperit doar câteva fapte. Ştim că pilotul care

trebuia să piloteze avionul a fost ucis; cadavrul lui a fost găsit în portbagajul unei maşini parcate pe aeroportul Heathrow.

— Seamănă cu o lovitură a Mafiei.

— Aproape. Cu excepţia faptului că ucigaşul s-a deghizat magistral pentru a trece drept pilot. După ce a decolat avionul, i-a ucis pe membrii echipajului, injectându-le o substanţă toxică cunoscută sub numele de sarin, apoi a modificat cursul de zbor al avionului şi a abandonat avionul deasupra Islandei.

— Probabil că a lucrat cu o echipă de profesionişti, zise preşedintele cu admiraţie.

— Avem motive să credem că a acţionat de unul singur, spuse Brogan.

— Singur? Preşedintele îl privi neîncrezător. Tipul trebuie să fie un ticălos al naibii de şmecher.

— Fineţea şi caracterul complex al operaţiei sunt cartea de vizită a unui arab al cărui nume este Aziz Ammar.

— Un terorist?

— Nu în sensul tradiţional. Ammar este unul dintre cei mai inteligenţi asasini din branşă. Mi-aş fi dorit să fie de partea noastră.

— Vezi să nu te audă vreodată liberalii din Congres spunând asta, zise preşedintele crispat.

— Sau cei de la mass-media, adăugă Brogan.

— Ai un dosar în ceea ce-l priveşte pe Ammar?

— Gros cam de un metru. Este un adevărat maestru în arta deghizării. Un bun mahomedan, care respectă religia, pe care nu-l interesează politica, un mercenar care niciodată nu s-a asociat, din câte ştim, cu fanaticii islamici. Ammar cere sume exorbitante şi le primeşte. Un om de afaceri abil. Averea lui este estimată la peste 60 de milioane de dolari. Rareori face ceva la fel ca ceilalţi. Loviturile lui sunt gândite cu ingeniozitate şi duse la îndeplinire în acelaşi fel. Toate sunt plănuite astfel încât să pară că au fost accidente. Nici una nu-i poate fi atribuită cu certitudine. Victimele nevinovate nu înseamnă nimic pentru el, dacă reuşeşte să-şi atingă ţinta. Avem motive să credem că este autorul a mai mult de 100 de asasinate în ultimii zece ani. Încercarea lui, dacă se dovedeşte că este aşa, de a o ucide pe Hala Kamil, va fi primul său eşec.

Preşedintele îşi potrivi ochelarii şi-şi întoarse privirile la raportul despre prăbuşirea avionului.

— Mi-a scăpat ceva. Dacă vroia ca avionul să dispară în ocean,

de ce s-a mai străduit să otrăvească pasagerii? Ce motiv l-ar fi putut determina să-i ucidă de două ori?

— Aici este cheia, explică Brogan. Analiştii mei nu-l consideră pe Ammar răspunzător de uciderea pasagerilor.

Privirea preşedintelui se umplu de uimire.

— M-ai îndreptat spre o pistă greşită, Martin. Despre ce dracu vorbeşti?

— Patologi de la laboratoarele F.B.I. au zburat la Thule şi au făcut autopsiile victimelor. În cadavrele membrilor echipajului am găsit de 50 de ori cantitatea de sarin necesară pentru a ucide, dar testele lor au arătat că pasagerii au murit din cauza ingerării de manchineel, substanţă aflată în mâncarea servită în avion.

Brogan se opri să soarbă din cafea.

Preşedintele aştepta nerăbdător, bătând cu creionul în suportul calendarului de birou.

— Manchineel sau otrava guava, cum se mai numeşte, este originară din Caraibe şi de pe coasta Golfului Mexic, continuă Brogan. Provine de la un arbore care face un fruct asemănător ca formă cu mărul, care are un gust dulce şi conţine o otravă extrem de puternică. Indienii din Caraibe o folosesc pentru a înmuia vârful săgeţilor în ea. În trecut, mulţi marinari naufragiaţi, iar în prezent mulţi turişti au murit după ce au mâncat fructul otrăvitor de manchineel.

— Şi oamenii tăi cred că un asasin de talia lui Ammar nu s-ar înjosi atât încât să folosească manchineel?

— Cam aşa ceva, dădu din cap Brogan. Legăturile lui Ammar n-ar avea nici o problemă să cumpere sau să fure sarin dintr-o companie europeană de produse chimice. Cu manchineelul este altceva. Nu poţi să-l găseşti pe un raft. Acţionează şi prea lent pentru o lovitură rapidă. Mă îndoiesc că Ammar s-ar fi gândit măcar s-o folosească vreodată.

— Dacă nu arabul, atunci cine?

— Nu ştim, răspunse Brogan. Cu siguranţă nu unul dintre cei trei supravieţuitori. Singura urmă şi asta destul de slabă, duce spre un delegat mexican cu numele de Eduardo Ybarra. Este singurul pasager în afară de Hala Kamil care nu a mâncat în avion.

— În raport se menţionează că a murit în accident. Preşedintele îşi ridică privirile din dosar. Cum ar fi putut oare pune otravă în mâncarea servită în avion fără să fie văzut?

— Asta s-a făcut în bucătăria companiei care deserveşte linia

aeriană. Anchetatorii britanici verifică acum această pistă.

— Poate că Ybarra nu e vinovat. Poate pur şi simplu nu a mâncat pentru că nu-i era foame.

— După spusele stewardesei care a supravieţuit, Hala a dormit în timp ce se servea masa, dar Ybarra a pretextat că are probleme cu stomacul.

— Se poate.

— Stewardesa l-a văzut mâncând un sandviş din servietă.

— Atunci ştia.

— Aşa s-ar părea.

— De ce a riscat să se urce la bord dacă ştia că toţi, în afară de el, urmau să moară?

— Din precauţie, în caz că ţinta principală, sau ţintele – probabil întregul grup de delegaţi mexicani – nu ar fi luat otrava.

Preşedintele se lăsă pe spate şi privi în tavan.

— O.K. Kamil e ca un spin în ochi pentru Yazid. El îl plăteşte pe Ammar s-o lichideze. Ceva nu merge cum trebuie şi avionul nu mai dispare în mijlocul Oceanului îngheţat cum fusese planificat, ci se prăbuşeşte în Groenlanda. Asta ar fi rezolvarea misterului numărul 1. Faptele concrete sprijină această explicaţie. Îl vom numi legătura egipteană. Misterul numărul 2, legătura mexicană, este mult mai puţin clară. Nu există nici un motiv real pentru o crimă în masă, iar singurul suspect e mort. Dacă aş fi judecător, aş pronunţa cazul închis din lipsă de dovezi.

— Ar trebui să fiu de acord, zise Brogan. Nu există nici o dovadă de existenţă a unor mişcări teroriste care să acţioneze în afara Mexicului.

— Uiţi de Topiltzin, zise preşedintele pe neaşteptate.

Brogan fu surprins să vadă apărând pe faţa preşedintelui o privire furioasă, plină de ură.

— Agenţia nu a uitat de Topiltzin, îl asigură Brogan, sau de ceea ce i-a făcut lui Guy Rivas. Va fi lichidat de îndată ce ne daţi aprobarea.

Preşedintele oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Dacă ar fi aşa de simplu. Pocnesc din degete şi C.I.A. ucide un lider al opoziţiei dintr-o ţară străină. Riscul este prea mare. Kennedy a aflat asta când a susţinut încercarea Mafiei de a-l ucide pe Castro.

— Reagan nu a obiectat când s-a încercat uciderea lui Gaddafi.

— Aşa e, zise preşedintele obosit. Numai că el nu a ştiut că

Gaddafi va păcăli pe toată lumea şi va muri de cancer.

— N-o să avem norocul ăsta cu Topiltzin. Rapoartele medicale atestă că e puternic ca un asin din Missouri.

— Omul este un nebun periculos. Dacă preia conducerea în Mexic, vom avea de înfruntat un dezastru.

— Aţi ascultat înregistrarea făcută de Rivas? întrebă Brogan ştiind deja răspunsul.

— De patru ori, zise preşedintele cu amărăciune. E suficient să-ţi producă coşmaruri.

— Şi dacă Topiltzin răstoarnă guvernul actual şi-şi pune în practică ameninţarea de a trimite milioane de mexicani peste frontiera noastră într-o încercare nebunească de a recuceri sud-vestul american...? Brogan lăsă întrebarea neterminată.

Preşedintele răspunse cu un ton ciudat de blând:

— Atunci nu voi avea de ales şi va trebui să ordon forţelor noastre armate să trateze orice hoardă de imigranţi intraţi ilegal în ţară ca pe nişte invadatori străini.

Brogan se înapoie în biroul său de la sediul central C.I.A. din Langley şi îl găsi pe ministrul-adjunct al Marinei, Elmer Shaw, aşteptându-l.

— Îmi pare rău că-ţi dau peste cap programul şi aşa destul de încărcat, zise Shaw, dar am nişte veşti interesante care-ar putea să te bucure.

— Bănuiesc că sunt importante, dac-ai venit personal.

— Sunt.

— Hai înăuntru şi ia loc. Veşti bune sau proaste?

— Foarte bune.

— În ultimul timp nimic nu merge bine, zise Brogan solemn. Aş fi fericit să aud şi veşti bune, de data asta.

— Vasul nostru de supraveghere *Polar Explorer* căuta submarinul sovietic de clasa ALFA care dispăruse...

— Cunosc misiunea, întrerupse Brogan.

— Ei bine, l-au găsit.

Ochii lui Brogan se măriră uşor şi bătu încet cu degetele în birou, într-o rară manifestare de plăcere.

— Felicitări. Tipul ALFA este cel mai bun dintre submarinele din clasa lui, aparţinând marinei lor, dar şi marinei noastre. Oamenii tăi au dat lovitura!

— Nu l-am recuperat încă, zise Shaw.

De data asta ochii lui Brogan se îngustară.

— Dar ruşii? Şi-au dat seama că l-aţi descoperit?

— Nu cred. Imediat după ce instrumentele au detectat submarinul scufundat, reuşind să-l şi filmeze, vasul nostru s-a retras din cercetări şi a ajutat la operaţia de salvare a avionului aparţinând O.N.U. O diversiune trimisă din ceruri. Sursa noastră de informaţii din cadrul marinei sovietice confirmă că activitatea la bazele navale sovietice se desfăşoară normal. Nu s-a semnalat nici o activitate din partea K.G.B. Iar supravegherea noastră din spaţiu a flotei lor din Atlanticul de Nord nu indică schimbări dramatice de curs către zona în care se desfăşoară căutările.

— Ciudat că nu l-au urmărit cu un vas propriu pe *Polar Explorer.*

— Au făcut-o, explică Shaw. Ne-au supravegheat cu atenţie operaţiunile noastre şi au monitorizat cursul vasului nostru şi comunicaţiile noastre prin satelit. Ne-au lăsat în pace, sperând că tehnologia noastră de investigaţii submarine, mai avansată decât a lor, ne va ajuta acolo unde ei au dat greş. Apoi au mizat pe faptul că echipajul nostru va dezvălui localizarea submarinului printr-o cât de mică eroare.

— Dar ei nu au făcut-o.

— Nu, răspunse Shaw ferm. Securitatea vasului a fost deosebită. În afara căpitanului şi a doi experţi în scufundări ACMS, întregul echipaj a crezut că participă la o misiune de observare geologică a fundului mării. Raportul asupra succesului acţiunii mi-a fost înmânat personal, adus din Groenlanda de şeful echipajului de pe *Polar Explorer,* aşa că nu a existat nici o posibilitate ca informaţia să fie interceptată.

— Bun. Şi acum ce facem? întrebă Brogan. Evident, sovieticii nu vor permite niciodată o altă operaţiune gen *Glomar Explorer.* Mai au încă şi acum o navă care patrulează în zona în care au pierdut submarinul ăla atomic, în largul Coastei de Est, în 1986.

— Ne-am hotărât pentru o operaţie de salvare efectuată sub apă, zise Shaw.

— Când?

— Dacă începem pregătirile pentru operaţie acum şi dacă reproiectăm şi modificăm submersibilele şi echipamentul existent, vom fi gata pentru operaţia de salvare propriu-zisă cam în 10 luni.

— Aşa că până atunci, ignorăm submarinul, sau ne prefacem că-l ignorăm.

— Corect, răspunse Shaw. Între timp s-a mai întâmplat ceva care îi va zăpăci total pe sovietici. Marina are nevoie de

cooperarea agenţiei noastre ca să ducă totul la bun sfârşit.

— Ascult.

— În timpul operaţiunilor de salvare şi a investigaţiilor ulterioare asupra avionului prăbuşit, oamenii de la ACMS care muncesc împreună cu noi pentru căutarea submarinului au dat peste ceea ce pare a fi o corabie romană îngropată în gheţuri.

Brogan îl privi sceptic pe Shaw.

— În Groenlanda?

Shaw dădu din cap.

— Experţii spun că este autentică.

— Cu ce poate ajuta C.I.A. Marina în problema unei corăbii antice scufundate?

— Puţină dezinformare. Am vrea ca ruşii să creadă că vasul roman este, de fapt, ţinta căutărilor lui *Polar Explorer.*

Brogan observă o lumină semnalizând pe intercom.

— Bine gândit. În timp ce Marina se pregăteşte să pună mâna pe cel mai recent submarin al lor, noi îi ducem cu zăhărelul.

— Cam aşa ceva.

— Cum o să vă descurcaţi cu epava romană?

— Vom înfiinţa un proiect arheologic pentru a acoperi activitatea desfăşurată de o bază stabilită chiar acolo. *Polar Explorer* va rămâne în zonă pentru ca echipajul să poată ajuta la săpături.

— Submarinul este aproape de locul unde este scufundată corabia romană?

— La mai puţin de 10 mile.

— Ai idee în ce stare este?

— Nişte avarii la structură, datorate coliziunii cu o ridicătură a fundului mării, dar altfel intact.

— Şi vasul roman?

— Oamenii noştri aflaţi acolo pretind că au găsit cadavrele îngheţate ale echipajului într-o excelentă stare de conservare; Brogan se ridică de la birou şi-l conduse pe Shaw până la uşă.

— Incredibil, zise el. Apoi rânji drăceşte. Mă întreb dacă vom găsi secrete ale unui stat antic.

Shaw rânji şi el.

— Mai bine o comoară.

Nici unul dintre ei nu ar fi pariat nici măcar un cent că schimbul lor de cuvinte plin de umor îi va obseda în următoarele 48 de ore.

20

Sub îndrumarea arheologilor, echipajul de pe *Polar Explorer* şi-a croit drum în jos, spre corabia prinsă între gheţuri, strat cu strat, până când puntea superioară a ieşit la iveală de la proră până la pupa.

Toată lumea din fiord era atrasă de zona unde se făceau săpăturile, hipnotizaţi de priveliştea ce se înfăţişa ochilor. Doar Pitt şi Lily lipseau. Rămăseseră pe spărgătorul de gheaţă să studieze tăbliţele de ceară.

În timp ce stăteau la marginea săpăturii, o tăcere totală cuprinsese mulţimea de marinari şi arheologi cărora li se alăturase şi echipa ce investiga prăbuşirea avionului. Priveau fix la vasul pe jumătate scos din gheţuri, ca şi cum ar fi fost mormântul ascuns al unui demnitar antic.

Hoskins şi Graham măsurară carena şi descoperiră că era puţin mai scurtă de 20 de metri, având o rază de 7 metri. Catargul se rupsese la doi metri deasupra punţii şi dispăruse. Rămăşiţele velaturii de cânepă erau împrăştiate pe punte şi peste bordul corăbiei, ca şi cum o pasăre uriaşă ar fi strâns-o ghemotoc şi ar fi lăsat-o apoi să cadă. Câteva bucăţi de cânepă era tot ce mai rămăsese dintr-o velă mare şi pătrată.

Verificară puntea şi văzură că era la fel de rezistentă ca şi în ziua în care corabia fusese lansată la apă de pe un şantier naval mediteranean de mult uitat. Obiectele împrăştiate pe punte fuseseră fotografiate, li se puseseră etichete şi apoi le ridicaseră cu grijă la suprafaţă pentru a fi transportate la bordul lui *Polar Explorer,* unde erau curăţate şi catalogate. Fiecare obiect era pus la păstrare în camera frigorifică a navei pentru a nu se deteriora în timpul călătoriei către o naţiune care nici măcar nu exista când vechea corabie comercială pornise în ultima ei călătorie.

Gronquist, Hoskins şi Graham nu pătrunseseră în cabina principală şi nu intraseră nici în bucătărie. Încet, aproape cu tandreţe, cei trei ridicară o parte a tambuchiului ce ducea spre cală şi îl lăsară deschis. Gronquist se întinse pe burtă şi îşi băgă capul şi umerii în deschizătură până când privirea i se obişnui cu întunericul.

— Sunt acolo? întreabă Graham emoţionat. Sunt aşa cum i-a descris Pitt?

Gronquist privi fix la feţele albe şi fantomatice, ca nişte măşti îngheţate. I se părea că dacă ar da gheaţa la o parte şi i-ar zgâlţâi puţin, ochii lor ar clipi şi s-ar trezi la viaţă.

Ezită înainte de a răspunde. Lumina strălucitoare a zilei îi permitea să vadă toată cala şi zări două forme îmbrăţişate la capătul cel mai îndepărtat al prorei, pe care Pitt nu le observase.

— Sunt exact cum le-a descris Pitt, zise el serios, cu excepţia fetei şi a căţelului.

Pitt stătea lângă o macara de pe punte şi-l privea pe Giordino care pilota elicopterul ACMS pe deasupra pupei vasului *Polar Explorer.* Cincisprezece secunde mai târziu, elicopterul atinse puntea, zgomotul produs de turbină amuţi, iar bătaia paletelor rotorului se încetini până se opri cu totul.

Uşa din partea dreaptă a carlingii se deschise şi pe punte sări un bărbat înalt, purtând un pulover verde cu *col roule,* sub o haină maro sport din catifea reiată. Privi în jur ca pentru a-şi întipări în memorie împrejurimile, apoi îl descoperi pe Pitt, care ridică mâna şi-l salută. Înainta rapid, cu umerii strânşi şi mâinile adânc vârâte în buzunare ca să le apere de frig.

Pitt făcu câţiva paşi înainte şi-l introduse pe vizitator prin tambuchi în căldura primitoare a navei.

— Doctorul Redfern?

— Sunteţi Dirk Pitt?

— Da, eu sunt Pitt.

— Am citit despre isprăvile dumitale.

— Mulţumesc că aţi găsit timp în programul dumneavoastră atât de încărcat ca să veniţi!

— Glumeşti? izbucni Redfern cu ochii plini de entuziasm. Am fost încântat de invitaţie. Nu există arheolog pe lumea asta care să nu-şi fi dat un dinte pentru a fi aici, acum. Când pot să văd corabia?

— O să se întunece cam în zece minute. Cred c-ar fi mai bine să vă pună la curent Dr. Gronquist, arheologul care a supravegheat săpăturile. O să vă arate şi obiectele pe care le-a recuperat de pe puntea principală. Apoi, în zori, urcaţi pe corabie şi preluaţi conducerea operaţiunilor.

— Perfect de acord.

— Aveţi bagaje? întrebă Pitt.

— Nu prea. Doar o servietă şi o valijoară.

— Al Giordino se va ocupa de ele.

— Pilotul elicopterului?

— Da. Al va avea grijă ca bagajul dumneavoastră să ajungă la cabină. Acum, urmaţi-mă. O să vă trimită mâncare caldă, astfel încât să puteţi participa la rezolvarea acestui ciudat mister.

— Te urmez.

Doctorul Mell Redfern îl depăşea pe Pitt în înălţime şi trebui să se aplece când trecu prin tambuchi. Chelise aproape complet şi purta ochelari care îi acopereau ochii albaştri. Arăta destul de bine la corp pentru un bărbat de 40 de ani, deşi avea puţină burtă.

Fostă vedetă a baschetului universitar, care jucase în cele mai bune echipe, dar care îşi luase în acelaşi timp şi doctoratul în antropologie, Dr. Redfern şi-a îndreptat mai târziu talentul lui deosebit spre explorarea submarină şi a devenit unul dintre experţii mondiali de clasă în domeniul arheologiei marine clasice.

— Cum a fost călătoria cu avionul de la Atena la Reykjavik? întrebă Pitt.

— Am dormit cea mai mare parte a timpului, răspunse Redfern. Zborul, cu un avion de patrulare al marinei, din Islanda şi până la aşezarea eschimoşilor la o sută de mile mai la sud, aproape m-a transformat într-un bloc de gheaţă. Sper că pot împrumuta nişte haine groase. Mi-am luat haine pentru insulele însorite ale Greciei şi nu am prevăzut o călătorie rapidă la Polul Nord.

— Knight, comandantul vasului, o să rezolve problema asta. La ce lucrai?

— Un vas comercial grec din secolul II î.Ch care s-a scufundat cu o încărcătură de statui de marmură.

Redfern nu-şi putu stăpâni curiozitatea, aşa că începu să-l descoasă pe Pitt:

— Nu ai precizat în mesajul radio ce anume transporta corabia.

— În afară de cadavrele echipajului, n-am găsit nimic altceva în cală.

— Nu poţi avea totul, zise Redfern filosofic. Dar ai menţionat că vasul este practic intact.

— Da, e adevărat. Dacă reparăm spărtura din carenă, refacem catargul şi pânzele şi-i punem vâsle noi, putem naviga cu el până în portul New York.

— Dumnezeule, e ceva uluitor. A reuşit Dr. Gronquist să dateze corabia, măcar cu aproximaţie?

— Da, cu ajutorul monedelor, emise cam prin 390 d.Ch. Îi ştim chiar şi numele: „SERAPIS”. Era săpat pe pupa cu litere greceşti.

— O corabie comercială bizantină datând din secolul IV şi păstrată perfect, murmură uimit Redfern. Probabil c-o să fie descoperirea arheologică a secolului. De-abia aştept s-o văd.

Pitt îl conduse în cabina ofiţerilor, unde Lily stătea la o masă, copiind cuvintele de pe plăcuţele de ceară pe hârtie. Pitt făcu prezentările:

— Doctor Lily Sharp, doctor Mell Redfern.

Lily se ridică şi întinse mâna.

— Este o onoare pentru mine, domnule doctor. Deşi domeniul meu de activitate se referă la cercetările de teren, sunt, încă de când eram în liceu, o admiratoare a cercetărilor dumneavoastră de arheologie subacvatică.

— Onoarea e de partea mea, răspunse Redfern politicos. Hai să renunţăm la titlurile astea pompoase şi să ne spunem pe nume.

— Cu ce să te servim? întrebă Pitt.

— Patru litri de ciocolată fierbinte şi un castron de supă o să mă învie din morţi. Ei, unde e misterul de care vorbeai? întrebă Redfern cu nerăbdarea unui copil care sare din pat în ziua de Crăciun ca să vadă cadourile primite.

Pitt îl privi fix şi zâmbi:

— Cum stai cu latina, Mell?

— Binişor. Credeam că vasul este grec, aşa ai spus.

— Este, zise Lily, dar căpitanul şi-a ţinut jurnalul de bord pe tăbliţe de ceară în latină. Şase dintre tăbliţe aveau câte o legendă. Pe cea de-a şaptea sunt trasate linii ce par a fi o hartă. Dirk le-a recuperat când a intrat prima dată pe vas. Eu am copiat inscripţiile pe hârtie, într-o formă care se poate citi mai uşor, în aşa fel încât să putem face copii la xerox. Am mărit şi scala tăbliţei pe care era un fel de hartă. Deocamdată nu am reuşit să localizăm zona geografică, pentru că nu există nici un indiciu.

Redfern se aşeză şi luă o tăbliţă în mână. O studie aproape cu veneraţie câteva clipe, apoi o puse jos. După aceea luă paginile scrise de Lily şi începu să le citească.

Stewardul aduse o cană de ciocolată fierbinte şi un castron mare cu supă. Redfern era atât de prins de traducere încât îşi pierduse pofta de mâncare. Ca un robot, duse cana la gură şi sorbi din ciocolată fără să-şi ia ochii de pe paginile scrise de mână. Cam după vreo zece minute se ridică şi începu să se

plimbe dintr-o parte în alta a cabinei, mormăind fraze în latină, neţinând seama de cei ce îl priveau plini de admiraţie.

Pitt şi Lily stăteau într-o tăcere totală, având grijă să nu-i întrerupă gândurile şi privindu-i cu curiozitate reacţiile, Redfern se opri ca şi cum ar fi vrut să pună într-o perspectivă potrivită, în minte, problemele care îl preocupau. Reveni la masă şi examina din nou paginile. Aerul vibra de încordare. Mai trecură câteva momente de aşteptare tensionată până când, în sfârşit, Redfern, cu mâinile tremurând, lăsă paginile pe masă. Apoi privi în gol, cu ochii înceţoşaţi. Întreaga fiinţă a lui Redfern era cutremurată.

— Arăţi de parcă tocmai ai fi descoperit Locurile Sfinte, zise Pitt.

— Ce scrie acolo? întrebă Lily. Ce-ai descoperit?

Cu greu putură auzi răspunsul lui Redfern. El stătea cu capul aplecat:

— Există posibilitatea, repet, posibilitatea, ca descoperirea voastră întâmplătoare să fi deschis uşa celei mai mari comori de artă şi literatură pe care a cunoscut-o lumea vreodată.

21

— Acum, pentru că te bucuri de atenţia noastră necondiţionată, zise Pitt sec, te-ar deranja să ne faci părtaşi la revelaţiile tale?

Redfern scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea:

— Povestea – deşi saga ar fi o definiţie mai bună – este copleşitoare. Nu pot înţelege chiar totul.

Lily întrebă:

— Spun tăbliţele de ce o corabie greco-romană a navigat atât de departe de rutele ei obişnuite?

— Nu greco-romană, ci bizantină, o corectă Redfern. Când SERAPIS naviga, în lumea antică, capitala imperiului fusese mutată de Constantin cel Mare de la Roma la Bosporus, unde odinioară se înălţa vechiul oraş grec Bizanţ. Care a devenit Istanbul. Redfern se întoarse spre Lily. Iartă-mă că nu ţi-am răspuns direct. Dar, da, tăbliţele explică cum şi de ce a ajuns vasul aici. Pentru a putea explica, trebuie să prezentăm decorul de atunci, începând cu 322 î.Ch., anul în care Alexandru cel Mare a murit la Babilon. Imperiul lui a fost împărţit de generalii săi. Unul dintre ei, Ptolemeu, a luat Egiptul şi a devenit rege. Un tip viclean, Ptolemeu ăsta. A reuşit de asemenea să pună mâna şi pe cadavrul lui Alexandru, închizându-l într-un sicriu de aur şi cristal. Mai târziu a pus racla într-un mausoleu elegant şi a construit în jurul lui un oraş magnific, care depăşea în măreţie Atena. În onoarea fostului său rege, Ptolemeu denumi oraşul Alexandria.

— Ce legătură au toate astea cu SERAPIS? întrebă Lily.

— Te rog, mai ai puţină răbdare, răspunse Redfern. Din nimic, Ptolemeu a fondat un muzeu şi o bibliotecă monumentală. Inventarul a devenit impresionant. Urmaşii lui, Cleopatra şi toţi ceilalţi, au continuat să-şi însuşească, prin diferite mijloace, manuscrise şi opere de artă, până când muzeul şi mai ales biblioteca au devenit unul dintre cele mai mari depozite de artă, ştiinţă şi literatură din câte au existat vreodată. Această vastă colecţie de cunoştinţe a rezistat până în anul 391 d.Ch. În acel an împăratul Theodosius şi patriarhul Alexandriei, Theofilos, care era un psihopat religios, au hotărât că orice referire la orice

altceva, cu excepţia principiilor creştine nou formate, era erezie. Au organizat distrugerea Bibliotecii din Alexandria. Statui, uimitoare opere de artă în marmură, bronz, aur şi fildeş, tapiserii şi picturi incredibile, un număr imens de cărţi scrise pe papirus sau piei de animale, chiar cadavrul lui Alexandru, totul urma să fie prefăcut în fărâme sau transformat în cenuşă.

— Cam la câte opere de artă ne referim? întrebă Pitt.

— Numai cărţile erau cu sutele de mii.

Lily dădu din cap tristă.

— Ce pierdere îngrozitoare!

— Doar scrierile biblice şi cele bisericeşti au fost lăsate, continuă Redfern. Întreaga bibliotecă şi muzeul au fost distruse după ce armatele arabe şi turceşti au invadat Egiptul, cam în 616 d.Ch.

— Capodoperele timpurii, pentru care a fost nevoie de secole ca să fie adunate, s-au pierdut pentru totdeauna, zise Pitt.

— Pierdute, fu de acord Redfern. Aşa au crezut până acum istoricii. Dar dacă este adevărat ceea ce am citit, partea cea mai valoroasă a colecţiei n-a dispărut pentru totdeauna. Stă ascunsă undeva.

Lily era nedumerită:

— Mai există încă? Luată pe furiş de SERAPIS din Alexandria, înainte de a i se da foc?

— Aşa susţin inscripţiile de pe tăbliţe.

Pitt privea neîncrezător:

— Nu există nici o posibilitate ca SERAPIS să se fi putut strecura cu mai mult de o părticică din colecţie. Ar fi fost imposibil. Vasul este prea mic. Are mai puţin de patruzeci de tone. Echipajul ar fi putut înghesui câteva mii de pergamente şi câteva statui în cală, dar nimic care să aducă măcar pe departe cu cantitatea de care se vorbeşte.

Redfern îl privi cu respect pe Pitt.

— Eşti foarte perspicace. Şi te pricepi bine la corăbiile antice.

— Hai să revenim la felul în care SERAPIS a ajuns în Groenlanda, ceru Pitt, în timp ce Redfern lua paginile potrivite din textul copiat de Lily şi le punea în ordine.

— Nu pot să vă fac o traducere literară din latina secolului IV. Este mult prea greoaie şi formală. În loc de asta, o să încerc să vă redau textul într-o engleză cursivă. Primul paragraf este înscris la data de 3 aprilie 319 d.Ch., după calendarul iulian şi începe astfel:

„Eu, Cuccius Rufinus, comandant al vasului SERAPIS, angajat de Nicias, neguţător grec din oraşul-port Rhodos, am fost de acord să transportăm o încărcătură pentru Junius Venator din Alexandria. Voiajul va fi lung şi greu, iar Venator nu ne dezvăluie destinaţia. Fiica mea, Hypatia, a navigat cu mine în acest voiaj şi mama ei va fi foarte îngrijorată de lunga noastră despărţire. Dar Venator plăteşte de douăzeci de ori mai mult decât se plăteşte în mod obişnuit. O sumă de bani care ne va prinde bine, mie, lui Nicias şi întregului echipaj.

Încărcătura a fost urcată la bord noaptea, sub pază armată şi în mod foarte misterios, având în vedere că mi s-a ordonat să rămân în port cu întregul echipaj. Patru soldaţi sub comanda centurionului Domitius Severus au avut ordin să stea pe vas şi să ne însoţească pe tot parcursul călătoriei.

Nu-mi prea place treaba asta, dar Venator mi-a plătit toţi banii pentru voiaj şi nu pot să nu respect contractul.”

— Un om cinstit, zise Pitt. Greu de crezut că nu a descoperit natura încărcăturii sale.

— Ajunge şi la asta mai târziu. Următoarele rânduri reprezintă jurnalul de bord al voiajului. Menţionează şi numele vasului. Trec mai departe, acolo unde vasul soseşte în primul port:

„Mulţumesc zeului nostru SERAPIS că ne-a ajutat să avem o călătorie uşoară şi rapidă. Patru zile până la Carthago Nova, unde ne-am odihnit timp de cinci zile şi ne-am aprovizionat cu de patru ori cantitatea normală de provizii. Aici ne-am întâlnit cu celelalte corăbii ale lui Junius Venator. Cele mai multe sunt cam de 200 de tone fiecare, câteva chiar de câte 300 de tone. Cu tot cu nava amiral a lui Venator suntem 16 corăbii. SERAPIS al nostru este cel mai mic vas din flotă.”

— O flotă, strigă Lily. Ochii îi străluceau, corpul îi era încordat. Au salvat colecţia.

Redfern dădu din cap încântat:

— Oricum, o mare parte din ea. Participarea unor vase de două-trei sute de tone stă mărturie că neguţătorii bogaţi din

zonă se implicaseră în această operaţiune. Considerând că două vase duceau oameni şi provizii şi că tonajul mediu al celorlalte 11 nave era de 200 de tone, obţinem un tonaj mediu al întregii flote de 2800 tone. Destul pentru a transporta o treime din cărţile bibliotecii şi o parte destul de mare din comorile de artă ale muzeului.

Pitt ceru o pauză. Se duse până la bucătăria navei şi aduse două ceşti cu cafea. Puse una în faţa lui Lily şi se duse să aducă o farfurie cu alune. Rămase în picioare. Gândea şi se putea concentra mai bine când stătea în picioare.

— Deocamdată faptul că au fost salvate cărţi şi opere de artă rămâne o teorie, zise el. N-am auzit nimic care să dovedească că ele au fost într-adevăr luate de acolo.

— Rufinus face precizări mai departe, zise Redfern. Descrierea încărcăturii lui SERAPIS este mai către sfârşitul jurnalului.

Pitt îl privi nerăbdător pe arheologul marin şi se aşeză din nou, aşteptând.

— În următoarea tăbliţă, Rufinus menţionează reparaţiile minore pe care le-a suferit nava, bârfele de la bord şi impresia pe care i-a produs-o Carthago Nova, acum Cartagina, în Spania. Ciudat este că nu exprimă nici un fel de alte îndoieli şi nelinişti referitoare la voiaj. Nu a notat nici măcar data când flota a părăsit portul. Dar ceea ce este şi mai ciudat este că era cenzurat în ceea ce scria. Ascultaţi următorul paragraf:

> „Am plecat azi pe mare, vasele mai rapide remorcându-le pe cele mai încete. Nu pot să mai scriu. Soldaţii ne supraveghează. În urma ordinelor stricte ale lui Junius Venator, nu trebuie să existe nici o mărturie asupra călătoriei.”

— Tocmai când reuşisem să punem în ordine elementele ghicitorii, murmură Pitt, partea centrală lipseşte.

— Trebuie să fie mai mult decât atât, insistă Lily. Ştiu că am copiat mai mult decât atât din jurnal.

— Aşa e, zise Redfern, umblând prin hârtii. Rufinus începe să scrie din nou unsprezece luni mai târziu:

> „Sunt liber acum să descriu călătoria noastră cea crudă fără a mă mai teme de pedeapsă. Venator şi mica sa armată de sclavi, Severus şi legionarii săi, toate echipajele

corăbiilor, au fost uciși de barbari, iar flota a fost arsă. SERAPIS a scăpat din cauză că, fiindu-mi frică de Venator, am fost prevăzător.

Am aflat sursa și conținutul încărcăturii navelor din flotă și știu unde a fost ascunsă în munți. Secrete ca acestea nu trebuie dezvăluite muritorilor de rând. Cred că Venator și Severus vroiau să-i omoare pe toți cu excepția câtorva soldați de încredere și a unui echipaj care să-i ducă acasă.

Mi-a fost teamă pentru viața fiicei mele, așa că mi-am înarmat echipajul și le-am ordonat să rămână în apropierea navei, astfel încât să putem pleca la primul semn de trădare. Dar au lovit întâi barbarii, omorând sclavii lui Venator și legiunea lui Severus. Santinelele noastre au murit în bătălie așa că am tăiat funiile ce ancorau corabia și am împins-o de pe plajă. Venator a încercat să se salveze fugind spre apă. A strigat după ajutor. Nu puteam risca viețile fiicei mele și ale echipajului ca să-l salvez, așa că am refuzat să mă întorc. Să mă întorc și să navighez contra curentului ar fi fost sinucidere curată."

Redfern se opri din tradus pentru a spune:

— În acest punct Rufinus se întoarce la plecarea vaselor din Cartagina:

„Călătoria noastră, din Hispania până la destinația aflată într-un loc necunoscut, ne-a luat 58 de zile. Vremea ne-a fost favorabilă, vântul bătând în permanență din spate. Pentru acest noroc deosebit Serapis a cerut un sacrificiu: doi din membrii echipajului nostru au murit de o boală necunoscută mie."

— Probabil că se referă la scorbut, zise Lily.

— Marinarii din antichitate navigau rareori mai mult de o săptămână sau două fără să coboare la țărm, clarifică Pitt. Scorbutul nu a devenit o boală obișnuită decât după ce spaniolii au început să facă voiajele lor lungi. Cei de pe SERAPIS ar fi putut muri dintr-o mulțime de motive.

Lily i se adresă lui Redfern:

— Iartă-mă că te-am întrerupt. Continuă, te rog.

„Mai întâi, am coborât pe ţărmul unei insule mari, locuit de barbari, care semănau cu sciţii, dar aveau pielea mai întunecată. S-au dovedit prietenoşi şi au ajutat la aprovizionarea flotei cu apă proaspătă şi mâncare.

Am trecut pe lângă mai multe insule, dar vasul amiral nu s-a apropiat de ele. Doar Venator ştia unde urma să acosteze flota. Până la urmă, am zărit un ţărm pustiu şi am intrat în gura largă a unui fluviu. Am rămas acolo cinci zile şi cinci nopţi până când vânturile ne-au ajutat să părăsim ţărmul. Apoi am început să navigăm în susul fluviului, câteodată vâslind, până am ajuns la dealurile Romei."

— Dealurile Romei? repetă Lily absent. Asta e spusă pentru a înşela pe cel care citeşte.

— Probabil că a folosit-o ca pe o comparaţie.

— O ghicitoare greu de descifrat, admise Redfern.

„Sclavii sub conducerea lui Latinius Macer au săpat în dealurile ce se înălţau lângă fluviu. Opt luni mai târziu, încărcătura flotei a fost cărată de pe nave în ascunzătoare."

— Descrie ascunzătoarea? întrebă Pitt.

Redfern ridică o tăbliţă şi o compară cu copia lui Lily.

— Părţi din unele cuvinte nu se înţeleg. O să le completez cât de bine pot:

„Acum secretul secretelor se afla într-o grotă săpată de sclavi în dealuri. Locul nu poate fi văzut din cauza palisadei.

După ce totul a fost pus la adăpost, hoardele barbare au năvălit dinspre dealuri. Nu ştiu dacă au avut timp să astupe grota, pentru că eram ocupat să-mi ajut echipajul să împingă corabia de la ţărm."

— Rufinus nu menţionează distanţele, zise Pitt decepţionat şi nici nu dă indicaţii de direcţie. Aşa că există posibilitatea ca barbarii, oricine naiba ar fi fost ei, să fi furat totul din grotă.

Faţa lui Redfern se întunecă:

— Nu putem exclude această posibilitate.

— Nu cred că s-a întâmplat ce era mai rău, zise Lily optimistă. O colecţie imensă nu poate fi distrusă ca şi când n-ar fi existat niciodată. Unele piese ar fi apărut până acum.

— Depinde de zona unde a avut loc acţiunea, zise Pitt. În cincizeci şi opt de zile cu o viteză medie de, să zicem, 3 noduri şi jumătate, o corabie antică, construită cam cum e SERAPIS ar fi putut naviga mai mult de 4.000 de mile marine.

— Dacă au navigat în linie dreaptă, zise Redfern. Ceea ce nu pare posibil. Rufinus spune doar că au navigat 58 de zile înainte să ajungă la ţărm. Călătorind în ape necunoscute, au urmat probabil linia ţărmului.

— Dar încotro se îndreptau? întrebă Lily.

— Coasta de sud a Africii de Vest este destinaţia cea mai logică, răspunse Redfern. Un echipaj de fenicieni a navigat în jurul Africii în sensul acelor de ceasornic, în secolul V înainte de Christos. Mare parte a acestui voiaj fusese deja marcat pe hărţi în timpul lui Rufinus. E logic ca Venator să-şi fi îndreptat flota spre sud după ce a trecut prin strâmtoarea Gibraltar.

— Să nu afirmi asta în faţa unui juriu, zise Pitt. Rufinus descrie nişte insule.

— Pot fi Madera, insulele Canare sau Insulele Capului Verde.

— Tot nu se poate. Nu poţi explica cum a ajuns SERAPIS în cealaltă parte a globului, din Africa în Groenlanda. E vorba de o distanţă de opt mii de mile.

— Adevărat. E ceea ce mă intrigă.

— Eu cred că au luat-o spre nord, zise Lily. Insulele pot fi Shetland sau Feroe. Asta ar însemna că săpăturile au fost făcute de-a lungul coastei Norvegiei sau şi mai probabil, chiar în Islanda.

— S-ar putea să aibă dreptate, fu de acord Pitt. Teoria ei explică cum a ajuns SERAPIS să fie prinsă între gheţuri în Groenlanda.

— Ce ne mai spune Rufinus după ce a scăpat de barbari? întrebă ea.

Redfern se opri ca să-şi termine ciocolata. Continuă lectura:

> „Am ajuns în largul mării. Navigarea era dificilă. Stelele aveau o poziţie diferită. Nici soarele nu e la fel. Furtuni violente din sud s-au abătut asupra noastră. Şeful nostru de echipaj, un gal, a fost luat de valuri în cea de-a zecea zi. Eram în continuare purtaţi de vânt către nord. În cea de-a treizeci şi una zi, zeul nostru ne-a îndreptat spre un golf liniştit, unde am făcut reparaţii şi ne-am aprovizionat cu ce am putut. Am mai adăugat şi nişte balast. La mică distanţă

de ţărm este o pădure mare din ceea ce par a fi pini pitici. Dacă loveşti nisipul cu un băţ, ţâşneşte apă proaspătă.

Şase zile bune de navigat şi apoi o altă furtună, mai cumplită decât prima. Velele noastre au fost rupte şi nu ne mai sunt de nici un folos. Uraganul cel mare a zdrobit catargul, iar vâslele au fost luate de vânt. Timp de mai multe zile am navigat în derivă, neajutoraţi, duşi de un vânt nemilos. Am pierdut socoteala zilelor. Somnul a devenit imposibil. Vremea s-a răcit îngrozitor. S-a format gheaţă pe punte. Vasul nu mai are stabilitate. Am ordonat echipajului să arunce peste bord apa şi vinul."

— Amforele pe care le-am găsit pe fundul mării în afara fiordului.

Redfern se opri, dând din cap spre Pitt. Apoi continuă să citească:

„Nu mult după aceea am fost purtaţi în golful ăsta lunguieţ. Am reuşit să punem corabia pe ţărm şi am dormit duşi două zile şi două nopţi.

Zeul Serapis ne este potrivnic. A venit iarna şi gheaţa a prins corabia. Nu avem altceva de făcut decât să stăm aici până se încălzeşte din nou. Un sat barbar se află de cealaltă parte a golfului şi oamenii lor vor să facă comerţ cu noi. Facem schimburi cu ei pentru mâncare. Folosesc monedele noastre de aur ca podoabe, habar nu au de valoarea lor. Ne-au arătat cum să ne încălzim arzând ulei provenit de la un peşte monstruos. Stomacurile noastre sunt pline şi cred că vom supravieţui.

Pentru că mă simt bine şi am mult timp la dispoziţie, o să scriu câteva rânduri în fiecare zi. În acest paragraf o să scriu despre natura încărcăturii şi despre cantitatea ei.

Încărcătura ce a fost descărcată de sclavii lui Venator din cala lui SERAPIS în timp ce eu îi observam, nevăzut de nimeni, din bucătăria vasului, era deosebit de valoroasă. La vederea obiectului cel mare, toată lumea a căzut în genunchi plină de veneraţie."

— Ce vrea să spună? întrebă Lily.

— Ai răbdare, zise Redfern. Ascultă!

„320 de tuburi de cupru cu inscripţia *Hărţi geologice,* 63 tapiserii mari. Acestea erau înfăşurate în jurul raclei de cristal şi aur a lui Alexandru. Îmi tremurau genunchii, i-am putut vedea faţa prin…”

— Rufinus n-a mai scris altceva, zise Redfern trist. Nu a mai încheiat propoziţia. Ultima tăbliţă reprezintă un desen ce arată configuraţia generală a ţărmului şi cursul fluviului.

— Racla pierdută a lui Alexandru cel Mare, zise Lily în şoaptă. Oare se mai află încă îngropată undeva?

— Împreună cu comori din Biblioteca din Alexandria? continuă Redfern întrebarea lui Lily. N-avem altceva de făcut decât să sperăm.

Reacţia lui Pitt fu total diferită; era plin de încredere:

— Speranţa e pentru spectatori. Cred că vă pot găsi antichităţile astea în treizeci…. Hai să zicem, în douăzeci de zile.

Privirile lui Redfern şi ale lui Lily exprimau uimirea. Îl priviră pe Pitt cu neîncrederea acordată de obicei oamenilor politici care promit să reducă taxele. Era evident că nu îl credeau.

— Pari foarte sigur de tine, constată Lily.

Ochii verzi ai lui Pitt străluceau plini de sinceritate:

— Hai să ne uităm pe hartă.

Redfern îi dădu copia făcută de Lily după tăbliţa originală, copie care fusese mărită. Nu prea era nimic de văzut, cu excepţia unei serii de linii ondulate.

— Nu ne spune mare lucru, zise el. Rufinus nu a scris nici o denumire.

— E destul, zise Pitt pe un ton sec, hotărât. E destul ca să ne ducă la uşa de intrare.

Era ora 4 dimineaţa când Pitt se trezi. Se întoarse automat pe cealaltă parte, dar îşi dădu seama că cineva aprinsese lumina şi îi vorbea.

— Îmi pare rău, prietene, dar va trebui să te trezeşti.

Pitt privi somnoros figura serioasă a comandantului Knight.

— Ce s-a întâmplat?

— Ordine de sus. Spun că trebuie să pleci imediat la Washington.

— Spun şi de ce?

— Sunt de la Pentagon şi nu m-au onorat cu nici o explicaţie.

Pitt se ridică şi-şi lăsă picioarele goale pe podea.

— Speram să mai pot sta pe-aici puţin ca să privesc săpăturile.

— N-ai norocul ăsta, zise Knight. Tu, Giordino şi Dr. Sharp trebuie să plecaţi într-o oră.

— Lily? Pitt se ridică şi se îndreptă spre cealaltă parte a cabinei. Înţeleg că boşii cei mari vor să ne pună să povestim despre submarinul sovietic, dar de ce îi interesează Lily?

— Şefi cei mari nu-şi încredinţează secretele servitorilor, zâmbi Knight rece. N-am nici cea mai vagă idee.

— Cum ajungem la Washington?

— La fel cum a venit Redfern. Cu elicopterul până la satul de eschimoşi şi de la staţia meteorologică, cu un avion al marinei până în Islanda, unde veţi trece pe un bombardier B52 al Forţelor Aeriene care trebuie să plece în State pentru verificarea tehnică anuală.

— Nu aşa se procedează, mormăi Pitt cu periuţa de dinţi în gură. Dacă vor să se asigure de întreaga mea cooperare, sau îmi asigură transportul cu un avion supersonic particular sau nu mai plec deloc.

— E cam prea de dimineaţă ca să fi aşa ironic.

— Când sunt sculat cu noaptea în cap, n-am nici o jenă să le spun şefilor celor mari să se ducă dracului.

— S-a dus naibii viitoarea mea avansare, se văită Knight. Vinovat prin complicitate.

— Stai prin preajma mea şi o să ajungi amiralul flotei.

— Sunt ferm convins de asta.

Pitt se bătu cu periuţa de dinţi peste frunte:

— Mi-a venit o idee. Trimite un mesaj. Spune-le că ne întâlnim la jumătatea drumului. Eu şi Giordino vom zbura cu elicopterul nostru ACMS direct la Baza Aeriană de la Thule. Ei pot foarte bine să ne trimită un avion supersonic al guvernului care să ne ducă în Capitală.

— Cred că ar fi la fel de inteligent să le spui chestia asta ca şi atunci când ai încerca să tracasezi un Doberman care mănâncă.

Pitt îşi ridică braţele spre tavan:

— De ce oare n-are nimeni de pe-aici pic de încredere în geniul meu?

22

După o zi extrem de senină, cerul deasupra Washingtonului se înnorase. Vremea rece de toamnă împrospătase aerul, iar soarele care apunea smălţuise albele clădiri guvernamentale, făcându-le să arate ca de porţelan. Pe cer erau împrăştiaţi nori ca de vată, care păreau îndeajuns de solizi ca supersonicul Gulfstream IV să poată ateriza pe ei.

Era un avion de 19 locuri, dar Pitt, Giordino şi Lily erau singurii pasageri. Giordino adormise chiar înainte ca avionul să decoleze de la baza aeriană de la Thule şi nu se mai trezise de atunci. Lily când aţipea, când se trezea, când citea din cartea „Pragul” de Marlys Millhiser.

Pitt rămăsese treaz, pierdut în gânduri, scriind din când în când într-un carneţel. Îşi întoarse capul şi privi pe hublou la traficul care se mişca încet dinspre centrul capitalei spre periferie.

Gândurile îl purtară înapoi la echipajul de pe SERAPIS, la comandantul Rufinus, la fiica lui, Hypatia. Lui Pitt îi părea rău că nu o văzuse pe fată în bezna calei, deşi camera video înregistrase imaginea ei clar, aşa cum o surprinsese moartea ţinând în braţe un căţel lăţos.

Gronquist aproape că plângea când o descria. Pitt se întrebă dacă fetiţa o să ajungă într-o vitrină de muzeu, prin faţa căreia se vor perinda şiruri nesfârşite de curioşi, muţi de uimire.

Privind oraşul de sus, în timp ce avionul se apropia pentru aterizare, Pitt nu se mai gândi la SERAPIS, concentrându-se asupra căutării comorilor Bibliotecii din Alexandria.

Ştia exact cum va proceda. Singurul lucru care îl nemulţumea era faptul că miza totul pe o carte. Trebuia să-şi bazeze toate căutările pe cele câteva linii desenate grosolan pe tăbliţa de ceară de mâna îngheţată a unui muribund. Legea lui Murphy – dacă ceva merge rău, va merge şi mai rău – deja începuse să-i pună beţe-n roate.

Era posibil ca, dintr-o mulţime de motive, liniile de pe hartă să nu se potrivească unei zone geografice cunoscute: distorsionarea liniilor de pe plăcuţă din cauza schimbărilor rapide de temperatură produse de îngheţarea iniţială pe SERAPIS şi apoi dezgheţarea la bordul lui *Polar Explorer,* sau poate că Rufinus

greşise scara şi plasase prost linia ţărmului şi a fluviului; sau, în cel mai rău caz, producerea în timp a unor modificări ale scoarţei terestre datorate depunerilor de pământ sau eroziunii, cutremurelor sau schimbărilor bruşte de temperatură care avuseseră loc în ultimii 1600 de ani. Nici un fluviu din lume nu şi-a menţinut acelaşi curs timp de 1000 de ani.

Simţea deja mirosul îmbătător al provocării. Acest miros exercita asupra oamenilor care nu se mulţumesc cu o viaţă aşezată aceeaşi atracţie ca cea produsă unei femei excitate de iarba proaspăt cosită după ploaie. Ademeneşte şi subjugă până când cel provocat nu se mai gândeşte deloc la eşec şi nici la pericole. Fiorul căutării însemna la fel de mult pentru Pitt ca şi succesul acţiunii. Şi totuşi, ori de câte ori săvârşea aproape imposibilul, Pitt simţea, în final, gustul amar al decepţiei.

Primul obstacol era lipsa de timp necesară căutării. Al doilea era submarinul sovietic. El şi Giordino urmau să fie cu siguranţă primii aleşi pentru a supraveghea operaţiunile de ranfluare.

Pitt fu întrerupt din gândurile sale de vocea pilotului, care le cerea prin difuzor să-şi pună centurile de siguranţă. Privi prin hublou şi văzu deasupra copacilor desfrunziţi umbra minusculă a avionului crescând din ce în ce mai mult. Iarba uscată trecu pe lângă ei într-o clipă şi locul ei fu luat de beton. Pilotul rulă pe pista principală de la Baza Aeriană de la Andrews şi se opri lângă un Ford Taunus.

Pitt o ajută pe Lily să coboare din avion, apoi el şi Giordino descărcară bagajul şi îl puseră în portbagajul maşinii. Şoferul, un tânăr atletic, stătea deoparte, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i stânjenească pe cei doi tipi duri, care manevrau valizele grele şi sacii din pânză de cort cu uşurinţă, ca pe nişte perne.

— Care e programul? îl întrebă Pitt pe şofer.

— Luaţi masa cu amiralul Sandecker, la clubul lui.

— Care amiral? întrebă Lily.

— Sandecker, răspunse Giordino. Şeful nostru de la ACMS. Cred că am făcut noi ceva să meritäm asta. Rareori se întâmplă să ne invite la masă.

— Fără să mai vorbim că invitaţia este la clubul John Paul Jones! adăugă Pitt.

— Un club cu circuit închis?

Giordino dădu din cap.

— Un loc de întâlnire pentru fosilele ruginite ale elitei marinei, cu apă de santină în vezica urinară.

Era deja întuneric când şoferul intră pe o stradă rezidenţială, liniştită din Georgetown. Cinci blocuri mai încolo pătrunse cu maşina pe o alee cu pietriş şi se opri sub porticul unui conac victorian din cărămidă roşie.

În holul de la intrare, un om scund, cu înfăţişarea unui cocoş de munte, îmbrăcat într-un costum de mătase cu vestă, se apropie de ei. Se mişca cu paşi repezi şi energici, ca o pisică care se strecoară prin crăpătura uşii. Trăsăturile lui ascuţite îi aminteau lui Pitt de un grifon. Părul roşcat se continua cu o barbă tunsă meticulos în stil Van Dyke. Ochii lui exprimau acreală şi dispreţ.

Amiralul James Sandecker nu era genul care să se strecoare într-o cameră; el o lua cu asalt.

— Mă bucur să vă văd întorşi cu bine, băieţi, zise el pe un ton mai mult oficial decât prietenos. Aud că aţi descoperit o corabie antică care poate schimba cărţile de istorie! Mass-media nu vorbeşte decât despre asta.

— Am avut noroc de câteva ori, zise Pitt. Aş vrea să vi-o prezint pe doamna doctor Lily Sharp. Lily, amiralul James Sandecker.

Când se afla în prezenţa unei femei frumoase, Sandecker strălucea ca un far şi el se aprinse pentru Lily.

— Doamnă doctor, sunteţi cea mai frumoasă doamnă care a intrat vreodată în această clădire.

— Mă bucur că acest club nu exclude prezenţa feminină!

— Asta nu pentru că membrii Clubului n-ar avea prejudecăţi, spuse Giordino viclean. Dar cele mai multe femei mai degrabă ar accepta să li se facă o injecţie antitetanos, decât să vină aici şi să asculte nişte fosile povestind amintiri din războaiele trecute.

Sandecker îi aruncă lui Giordino o privire nimicitoare.

Lily îi privi nedumerită pe cei doi bărbaţi. Se gândi că poate a fost prinsă la mijloc într-o dispută mai veche.

Pitt îşi înăbuşi râsul, dar nu se putu împiedica să nu zâmbească. El urmărea această dispută de zece ani. Toţi cei apropiaţi ştiau că Giordino şi Sandecker sunt prieteni foarte buni.

Lily hotărî să se retragă strategic:

— Dacă unul dintre dumneavoastră, domnilor, mi-ar arăta unde este toaleta, m-aş duce să mă aranjez puţin.

Sandecker arătă spre hol:

— Prima uşă la dreapta. Nu te grăbi.

De îndată ce plecă, amiralul îi introduse pe Pitt şi Giordino într-

o cameră mică şi închise uşa.

— Trebuie să plec într-o oră la o întâlnire cu ministrul Marinei. Asta este singura şansă pe care o avem ca să vorbim între patru ochi, aşa că va trebui să ne grăbim, până nu se întoarce doamna doctor Sharp. Întâi, vreau să vă spun că aţi făcut o treabă a naibii de bună găsind submarinul sovietic şi reuşind să păstraţi un secret absolut asupra lui. Preşedintele a fost încântat când a aflat şi mi-a cerut să vă mulţumesc.

— Când începem? întrebă Giordino.

— Ce să începeţi?

— Operaţiunea secretă de ranfluare a submarinului.

— Oamenii de la Serviciul de Informaţii insistă să nu se întreprindă nimic deocamdată. Ei vor să transmită informaţii false agenţilor sovietici. Vor să lase să se înţeleagă că o investigaţie suplimentară n-ar însemna nimic altceva decât folosirea în mod inutil a banilor contribuabililor şi că nu ne mai ocupăm de această investigaţie, considerând-o o cauză pierdută.

— Pentru cât timp? întrebă Giordino.

— Poate un an, sau atât cât le va fi necesar celor de la serviciul de planificare ACMS să facă planurile şi să construiască echipamentul necesar.

Pitt îl privi suspicios pe amiral:

— Presimt că noi nu vom fi incluşi în planuri.

— Ai dreptate, spuse Sandecker ferm. Sau, cum se spune la poliţie, nu vă mai ocupaţi voi de acest caz.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru nişte persoane aşa importante ca voi, am un caz deosebit.

— Ce poate fi mai important decât să furi secretele celui mai periculos submarin sovietic? întrebă Pitt precaut.

— O vacanţă la schi, răspunse Sandecker. Nimic nu e mai plăcut decât aerul sănătos şi zăpada afânată din Munţii Stâncoşi. Aveţi locuri rezervate la cursa de Denver, mâine dimineaţă la 10:45. Doamna doctor Sharp va veni cu voi.

Pitt îl privi pe Giordino, care ridică din umeri. Se întoarse din nou spre Sandecker:

— Este un exil sau o răsplată?

— Hai s-o numim vacanţă de lucru. Senatorul Pitt vă va da toate detaliile.

— Tata?

— Te aşteaptă în seara asta acasă la el.

Sandecker scoase un ceas de aur din buzunarul vestei şi privi cadranul sidefiu.

— Nu trebuie să o facem pe frumoasa doamnă să ne aştepte.

Sandecker porni către uşă, pe când Pitt şi Giordino păreau că prinseseră rădăcini în covorul uzat al camerei.

— Nu ne duce cu vorba, amirale!

Vocea lui Pitt era hotărâtă:

— Dacă nu joci cinstit, nimic nu mă va convinge să mă urc în avionul ăla.

— Te rog să primeşti şi scuzele mele, zise Giordino. Simt cum mă apucă o criză de friguri galbene.

Sandecker se opri din drum, se întoarse, ridică din sprâncene şi-l privi fix pe Pitt:

— Să nu-ţi închipui vreo clipă că mă păcăleşti, domnule. Puţin îţi pasă de submarinul sovietic. Doreşti atât de mult să găseşti relicvele Bibliotecii din Alexandria că ai renunţa chiar şi să mai faci dragoste.

Pitt îi replică, stăpânindu-se:

— Perspicacitatea ta este perfectă. La fel sunt şi mijloacele tale de informare. Vroiam să-ţi dau transcrierea jurnalului de bord al corăbiei SERAPIS când ne-am fi întors la Washington. Se pare că cineva mi-a luat-o înainte.

— Comandantul Knight. A transmis Departamentului Marinei, codificat prin radio, traducerea făcută de doctorul Redfern. Departamentul Marinei a predat-o mai departe Consiliului Naţional de Securitate şi preşedintelui. Am citit o copie înainte ca voi să părăsiţi Islanda. Fără să ştiţi, aţi deschis cutia Pandorei. Dacă ascunzătoarea există într-adevăr şi poate fi găsită, va provoca o revoluţie politică. Dar n-am de gând să dezbat subiectul. Tatăl tău a fost însărcinat să-ţi vorbească despre asta, din motive pe care el ţi le va explica mai bine.

— Ce rol are Lily aici?

— Face parte din scenariu. Ea este acoperirea ta, în cazul în care există o scurgere de informaţii, sau dacă K.G.B. bănuieşte că submarinul lor a fost găsit. Martin Brogan vrea ca toată lumea să fie convinsă că te ocupi de un proiect arheologic real. De aceea ne-am întâlnit aici, la club, iar tatăl tău îţi va explica mai multe acasă. Mişcările tale trebuie să pară cât mai normale, în cazul în care eşti urmărit.

— Mi se pare o chestie complet inutilă.

— De nepătruns sunt căile birocraţiei, spuse Giordino

resemnat. Mă întreb dacă o să pot obţine bilete la jocul echipei Bronco din Denver.

— Mă bucur că ne-am înţeles, zise Sandecker cu satisfacţie. Acum, hai la masă. Mor de foame.

O lăsară pe Lily la hotelul Jefferson. Ea îi îmbrăţişă pe amândoi şi intră în hol, urmată de un hamal care-i ducea bagajele. Pitt şi Giordino îi cerură şoferului să-i ducă la clădirea înaltă de zece etaje, cu panouri solare, unde se afla sediul central al Agenţiei de Cercetări Marine şi Subacvatice.

Giordino se duse direct în biroul lui de la etajul patru, în timp ce Pitt rămase în lift şi urcă la ultimul nivel, unde se afla centrul de comunicaţii şi informaţii. Îşi lăsă geanta-diplomat la secretară, scoţând doar un plic pe care îl strecură în buzunarul hainei. Se învârti printre rândurile nesfârşite de echipament electronic şi de computere până când găsi un bărbat ce stătea turceşte pe podea, privind un casetofon în miniatură pe care îl scosese dintr-un cangur de jucărie.

— Cânta „Waltzing Mathilda” fals? întrebă Pitt.

— De unde ştii?

— Am baftă la presupuneri.

Hiram Yaeger îşi ridică privirea şi zâmbi. Avea o faţă nostimă şi părul blond legat la spate. Barba lui lungă şi cârlionţată părea luată cu împrumut. Privea printr-o pereche de ochelari cu rama de sârmă şi era îmbrăcat ca un călăreţ de rodeo cu blugi Levis vechi şi cizme pe care şi un cerşetor le-ar fi aruncat.

Sandecker îl furase pe Yaeger de la o companie de calculatoare din Silicon Valley, California şi-i dăduse mână liberă să creeze din nimic centrul de calcul al ACMS. Era o îmbinare perfectă între geniul uman şi un calculator. El conducea o vastă bancă de date, care conţinea toate rapoartele şi cărţile scrise vreodată despre oceanele lumii.

Yaeger studia cu un ochi critic maşinăria din interiorul păpuşii.

— Aş fi putut construi un sistem mai bun decât ăsta, folosindu-mă doar de ustensilele de bucătărie.

— Poţi să-l repari?

— Probabil că nu.

Pitt dădu din cap şi arătă spre sala calculatoarelor.

— Ai fost în stare să instalezi toate astea şi nu poţi să repari un simplu casetofon?

— Nu prea mă pasionează.

Yaeger se ridică, se duse în birou şi aşeză jucăria pe un colţ al mesei.

— Poate într-o zi, când o să am inspiraţie, o să-l transform într-o lampă vorbitoare.

Pitt îl urmă şi închise uşa.

— Te simţi în formă pentru un proiect mai exotic?

— În ce domeniu?

— Cercetare.

— Dă-i drumul.

Pitt scoase plicul din buzunar şi-l dădu lui Yaeger.

Vrăjitorul computerelor de la ACMS se trânti pe un scaun, deschise plicul şi scoase hârtiile dinăuntru. Parcurse rapid foaia dactilografiată, apoi o mai citi încă o dată mai rar. După o tăcere lungă, îl privi pe Pitt pe deasupra ochelarilor.

— E de pe corabia aia veche?

— Ai aflat?

— Trebuie să fi orb şi surd să nu afli. Povestea a fost în toate ziarele şi pe toate canalele TV.

Pitt arătă spre hârtiile din mâna lui Yaeger:

— Asta este traducerea din latină a jurnalului de bord al corăbiei.

— Şi ce vrei de la mine?

— Uită-te la pagina cu harta.

Yaeger ridică pagina şi studie liniile care nu purtau nici o inscripţie.

— Vrei să potrivesc liniile de pe hartă cu o zonă geografică cunoscută?

— Dacă poţi, spuse Pitt.

— Nu prea am un punct de pornire. Ce-i asta?

— Ţărmul unui ocean şi un fluviu.

— Când a fost desenată?

— În anul 391 d.Ch.

Yaeger îl privi amuzat pe Pitt.

— E ca şi cum mi-ai cere să-ţi spun cum se numeau străzile din Atlantis.

— Programează-ţi prietenii electronici să refacă traseul parcurs de navă după plecarea flotei din Cartagina. Ai putea încerca şi în sens invers, de la locul naufragiului din Groenlanda. Am inclus coordonatele.

— Sper că-ţi dai seama că s-ar putea ca fluviul ăsta să nu mai existe.

— Mi-a trecut şi asta prin minte.

— O să am nevoie de autorizaţie de la amiral.

— O s-o ai mâine, la prima oră.

— Bine, zise Yaeger sumbru. O să fac tot ce pot. Când ai nevoie de ea?

— Lucrează la ea până obţii ceva, răspunse Pitt. Trebuie să plec din oraş o vreme. O să te sun poimâine, să-mi spui cum merge.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— E chiar aşa de important?

— Da, zise Pitt rar. Cred că da. Poate mai important decât ne putem imagina noi doi.

23

Când tatăl lui Pitt deschise uşa casei lui în stil colonial de pe Massachusetts Avenue din Bethesda, Maryland, era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki, decoloraţi şi cu un pulover frumos împletit. Acest Socrate al Senatului era recunoscut pentru costumele sale scumpe şi moderne, totdeauna înfrumuseţate de un mac auriu de California purtat la butonieră. Dar acasă se îmbrăca ca un fermier ieşit la iarbă verde.

— Dirk, spuse cu plăcere, strângându-l în braţe cu căldură pe fiul lui. Ne vedem rar în ultimul timp.

Pitt îl luă de după umeri pe senator şi intrară împreună în biblioteca cu lambriuri şi rafturi de cărţi din podea până în tavan. Focul ardea în cămin.

Senatorul îi arătă fiului său un scaun, iar el se îndreptă spre bar.

— Bombay Gin Martini cu lămâie, nu-i aşa?

— E cam răcoare pentru gin. Ce-ai zice de un Jack Daniels sec?

— Fiecare cu otrava lui.

— Ce face mama?

— E la un fel de staţiune balneară, o fermă din California unde se duce în fiecare an să facă un tratament de slăbire. O să se întoarcă poimâine, mai grasă cu un kilogram.

— Nu renunţă niciodată.

— Asta o face să se simtă fericită.

Senatorul îi dădu lui Pitt un pahar de whisky şi-şi turnă şi lui un pahar de vin de Porto. Ridică paharul:

— Pentru succesul deplin al călătoriei în Colorado.

Pitt nu bău.

— A cui a fost strălucita idee de a mă trimite la schi?

— A mea.

Pitt luă o înghiţitură de Jack Daniels şi-l privi grav pe tatăl său.

— Ce legătură ai tu cu descoperirea vestigiilor Bibliotecii din Alexandria?

— Dacă există cu adevărat, mă interesează deosebit de mult.

— Vorbeşti ca cetăţean particular sau ca birocrat?

— Ca patriot.

— Bine, zise Pitt oftând. Pune-mă în temă. De ce arta clasică, operele literare şi racla lui Alexandru sunt atât de vitale pentru

interesele Statelor Unite?

— Nimic din toate astea, zise senatorul. Ceea ce ne interesează sunt hărţi care să prezinte resursele geologice ale lumii vechi. Minele de aur ale faraonilor, care n-au fost descoperite niciodată, uitatele mine de smaralde ale Cleopatrei, ţinutul fabulos şi mistic Punt, care era cunoscut pentru bogăţiile lui în argint, antimoniu şi aurul cu reflexe verzui, neobişnuite; locuri cunoscute acum două sau trei mii de ani, dar îngropate în uitarea timpului. Mai era de asemenea şi Ophir, ţinutul legendar, cu bogăţiile lui de minereuri preţioase. Locul unde se află este încă un mister chinuitor. Minele regelui Solomon, ale lui Nabucodonosar din Babilon, ale reginei din Saba, a cărei ţară legendară este astăzi doar o amintire. Averea fabuloasă a secolelor se află încă ascunsă sub nisipurile din Orientul Mijlociu.

— Să zicem că găsim manuscrisele. Şi ce-i cu asta? Cum pot depozite de minerale preţioase aparţinând altor ţări să prezinte interes pentru guvernul nostru?

— Le putem folosi în tranzacţii, îi răspunse senatorul. Dacă putem să indicăm locul unde se găsesc, putem să negociem crearea unor societăţi comerciale mixte care să le exploateze. Putem, de asemenea, să le folosim ca atuuri în convorbirile cu conducătorii altor guverne şi să câştigăm cu ajutorul lor puţina bunăvoinţă de care avem atâta nevoie.

Pitt dădu din cap şi spuse:

— E o noutate pentru mine faptul că Congresul a început să dorească stabilirea de relaţii bune cu străinătatea. Probabil că mai sunt şi alte interese la mijloc.

Senatorul aprobă, uimit de perspicacitatea fiului lui:

— Mai sunt şi altele. Cunoşti termenul de capcană stratigrafică?

— Ar trebui să ştiu, zâmbi Pitt. Acum câţiva ani am descoperit chiar eu una în Marea Labrador, în largul coastelor provinciei Quebec.

— Da, proiectul Doodleburg. Îmi amintesc.

— O capcană stratigrafică este un zăcământ de petrol foarte dificil de găsit. Explorarea seismică obişnuită nu-l poate detecta. Totuşi deseori se dovedesc a fi zăcăminte deosebit de bogate…

— Ceea ce ne duce cu gândul la bitum, gudron sau asfalt, conţinând hidrocarburi, folosit în Mesopotamia cu mai bine de 5000 de ani în urmă pentru a asigura impermeabilitatea clădirilor, a canalelor, a conductelor din argilă, ca şi a bărcilor

ştemuite. Poate fi folosit şi pentru drumuri, pentru tratarea rănilor sau pentru adezive. Mult mai târziu, grecii vorbesc despre existenţa unor izvoare de-a lungul coastei Africii de Nord, care sunt pline cu petrol. Romanii au menţionat şi ei un loc în Sinai, pe care l-au numit Muntele de Petrol. Iar Biblia ne spune că Dumnezeu i-a poruncit lui Iacob să extragă petrol dintr-o piatră asemănătoare cu cremenea şi descrie valea Siddim ca fiind plină de puţuri cu nămol, care ştim astăzi că sunt puţuri de gudron.

— Nici una din aceste zone nu a fost descoperită şi forată? întrebă Pitt.

— S-au făcut foraje, dar până acum fără rezultate deosebite. Geologii afirmă cu o probabilitate de 90 la sută că numai în subsolul Israelului ar putea să se găsească cinci sute de milioane de barili de petrol brut. Din nefericire, localizările din vechime s-au pierdut sau au fost acoperite de-a lungul secolelor datorită alunecărilor de teren şi cutremurelor.

— Atunci ţinta noastră principală este să găsim un masiv zăcământ de petrol în Israel.

— Trebuie să recunoşti că ar soluţiona o mulţime de probleme.

— Da, cred că aşa e.

Senatorul şi Pitt rămaseră tăcuţi câteva clipe, uitându-se la foc. Dacă Yaeger şi banca lui de date din computer nu găsesc un fir, şansele sunt reduse la zero. Pitt simţi cum îl cuprinde mânia că grangurii cei mari de la Casa Albă şi din Congres sunt mai interesaţi de petrol şi aur decât de arta şi de literatura care ar putea completa golurile din istoria omenirii.

Era, se gândi el, o constatare tristă asupra afacerilor de stat.

Liniştea fu întreruptă de sunetul telefonului. Senatorul se îndreptă spre birou şi ridică receptorul. Nu spuse nimic, ascultă doar o clipă, apoi închise.

— Mă îndoiesc că voi găsi în Colorado biblioteca pierdută, zise Pitt sec.

— Toţi cei interesaţi ar fi foarte surprinşi de aşa ceva, zise senatorul întorcându-se. Secretara mea ţi-a aranjat o întâlnire cu cel mai mare specialist în domeniu. Dr. Bertram Rothberg, profesor de istorie antică la Universitatea din Colorado, consideră că studiul asupra Bibliotecii din Alexandria e opera vieţii sale. Îţi va prezenta date care-ţi vor fi de mare folos în cercetările tale.

— De ce trebuie să mă duc eu la el? Ar fi mai practic dacă l-am aduce pe el la Washington.

— Te-ai întâlnit cu amiralul Sandecker?

— Da.

— Atunci ştii că este deosebit de important ca între tine şi Al Giordino, pe de o parte şi descoperirea submarinului sovietic, pe de alta, să nu poată fi făcută nici o legătură. Telefonul pe care l-am primit acum câteva minute era de la un agent F.B.I., care urmăreşte un agent K.G.B., care te urmăreşte pe tine.

— Mă bucură să aud că sunt atât de popular.

— Nu trebuie să faci nici o mişcare care să stârnească bănuieli.

Pitt aprobă.

— Toate bune şi frumoase, dar ce te faci dacă ruşii prind de veste? Au şi ei la fel de mult de câştigat dacă reuşesc să pună mâna pe datele pe care le conţine Biblioteca.

— Există şi această posibilitate, dar probabilitatea este destul de redusă, zise senatorul precaut. Am luat toate măsurile de siguranţă pentru a păstra secretul tăbliţelor de ceară.

— Următoarea întrebare.

— Dă-i drumul.

— Dacă sunt sub supraveghere, zise Pitt, ce va împiedica K.G.B.-ul să mă urmărească până la uşa dr. Rothberg?

— Nimic, răspunse senatorul. Avem chiar intenţia să-i privim cum o fac şi să ne admirăm măiestria.

— Deci, lăsăm lucrurile la voia întâmplării?

— Exact.

— De ce tocmai eu?

— Datorită maşinii tale L-29 Cord.

— A maşinii mele?

— Maşina ta retro, pe care ai dat-o la reparat la Denver. Omul pe care l-ai angajat pentru asta a telefonat aici săptămâna trecută ca să ne spună că treaba este terminată şi că maşina arată splendid.

— Deci, voi călători cu alai spre Denver pentru a-mi recupera maşina de colecţionar, voi schia puţin pe pârtie şi voi petrece împreună cu dr. Sharp.

— Exact, repetă senatorul. Te vei duce la Hotelul Breckenridge. Acolo te va aştepta un mesaj care-ţi va explica unde şi când vei lua legătura cu dr. Rothberg.

— Aminteşte-mi să nu fac niciodată afaceri cu tine.

Senatorul râse.

— Ai mai fost tu implicat şi altă dată în tot felul de afaceri machiavelice.

Pitt îşi termină whisky-ul, se ridică şi puse paharul pe şemineu.

— Pot să stau la cabana de schi a familiei?

— Aş prefera să nu treci pe-acolo.

— Dar clăparii şi schiurile mele sunt în garaj!

— Poţi să închiriezi echipament.

— E ridicol.

— Câtuşi de puţin, zise senatorul calm, dacă te gândeşti că îndată ce-o să deschizi uşa, vei fi împuşcat.

— Eşti sigur, amice, că aici vrei să cobori? întrebă şoferul taxiului după ce opri lângă ceea ce părea a fi un hangar abandonat într-un colţ al aeroportului internaţional din Washington.

— Ăsta e locul, răspunse Pitt.

Şoferul se uită neliniştit de jur împrejur la zona pustie şi neluminată. Locul ăsta e numai bun pentru tâlhărit, gândi el. Întinse mâna sub scaunul său şi scoase o ţeavă pe care o ascunsese acolo pentru astfel de ocazii. Se uită neliniştit prin oglinda retrovizoare la Pitt care scoase din buzunar un portofel. Şoferul se relaxă puţin. Pitt nu prea avea mutră de bandit.

— Cât îţi datorez?

— Aparatul arată 8,60, răspunse şoferul.

Pitt plăti costul călătoriei, plus un bacşiş şi coborî din taxi, aşteptând ca şoferul să deschidă portbagajul şi să-i scoată bagajele.

— Împuţit loc de dat jos din maşină, mormăi şoferul.

— Mă aşteaptă cineva.

Pitt rămase nemişcat până când luminile din spate ale taxiului dispărură în depărtare. Apoi deconectă sistemul de alarmă al hangarului cu o telecomandă de buzunar şi intră printr-o uşă laterală. Formă un cod pe telecomandă şi interiorul se umplu de lumină fluorescentă, strălucitoare.

Hangarul era locuinţa lui Pitt. La parter se afla colecţia lui de maşini clasice sau celebre. Acolo se mai găsea un vagon de cale ferată Pullman şi un avion trimotor marca Ford. Cel mai bizar obiect de acolo era o cadă de baie din fier care avea ataşat un motor în partea exterioară.

Se îndreptă spre partea locuibilă, care se afla la următorul nivel, pe peretele din spate. Se ajungea acolo pe o scară de fier în spirală, ornamentată; uşa se deschidea spre o cameră de zi având într-o parte un dormitor şi un birou, iar în cealaltă parte o

sufragerie şi o bucătărie.

Despachetă şi intră sub duş, dând drumul la apa fierbinte şi îndreptând jetul de apă spre un perete acoperit cu faianţă. Se aşeză pe spate cu picioarele în sus, sprijinite de robinete ca să poată regla cu degetele temperatura apei şi adormi pe loc.

45 de minute mai târziu, Pitt îmbrăcă un halat de baie şi deschise televizorul. Tocmai vroia să reîncălzească o cratiţă cu fasole de Texas, când sună intercomul. Apăsă pe buton aşteptând să audă vocea lui Al Giordino.

— Da?

— Serviciul de aprovizionare la domiciliu „Groenlanda”, răspunse o voce feminină.

Râse şi apăsă un buton care deschise uşa laterală. Păşi pe balcon şi privi în jos.

Lily intră cărând un coş mare pentru picnic. Se opri şi privi uimită în jurul ei câteva clipe, ameţită de lumina reflectată de întinderea de crom şi de lac din jurul ei.

— Amiralul Sandecker a încercat să-mi descrie locuinţa ta, zise ea cu admiraţie, dar nu a reuşit să-mi dea o imagine apropiată de realitate.

Pitt coborî scările în întâmpinarea ei. Luă coşul de picnic şi aproape că-l scăpă din mână.

— Asta cântăreşte o tonă. Ce-i în el?

— Cina noastră. M-am oprit la un magazin de delicatese şi-am ales câteva bunătăţi.

— Miroase foarte apetisant!

— Vom începe cu somon afumat, urmat de supă de ciuperci de pădure, salată de spanac cu fazan şi nuci, specialităţi în sos de scoici şi vin alb, iar de băut, o sticlă de Principessa Gavi. Ca desert, avem trufe de ciocolată şi cafea.

Pitt o privi pe Lily şi zâmbi cu admiraţie. Faţa îi era plină de viaţă, iar ochii strălucitori. Era în ei o scânteie pe care nu o observase până atunci. Părul ei era pieptănat pe spate. Purta o rochie strâmtă, decoltată în spate, neagră, cu paiete care sclipeau când mergea. Eliberată din hainele groase pe care le purtase în Groenlanda, sânii îi erau mai mari şi şoldurile mai înguste decât şi le imaginase el. Avea picioare lungi şi senzuale, iar mişcările ei erau provocatoare.

După ce intrară în camera de zi, Pitt puse coşul cu mâncare pe un scaun şi o luă de mână:

— Putem să mâncăm mai târziu, şopti el.

Cuprinsă involuntar de timiditate, Lily îşi lăsă ochii în jos, apoi încet, ca atraşi de o forţă irezistibilă, ochii ei se ridicară încet pentru a-i întâlni pe-ai lui. Ochii verzi ai lui Pitt erau atât de pătrunzători, încât picioarele i se înmuiară, iar mâinile începură să-i tremure. Simţi cum se înroşeşte.

Ce prostie, gândi Lily. Plănuise cu sânge rece seducţia, în cele mai mici amănunte, începând cu vinul special şi terminând cu rochia, cu sutienul şi bikinii de dantelă neagră. Iar acum o năpădeau îndoielile şi nehotărârea. Nu se aşteptase ca totul să se petreacă atât de repede.

Fără un cuvânt, Pitt îi dezgoli umerii şi lăsă rochia cu paiete să cadă într-un cerc de luminiţe strălucitoare pe podea, în jurul pantofilor ei cu toc. Îşi strecură o mână în jurul taliei şi pe cealaltă sub genunchi, ridicându-i trupul cu o singură mişcare lină.

În timp ce o purta către dormitor, ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Mă simt ca o târfă fără ruşine, şopti ea.

Pitt o aşeză încet pe pat şi o privi. Imaginea trupului ei aprinsese deja în el flăcările pasiunii.

— Ar fi foarte bine, spuse el cu voce răscolită, dacă te-ai şi comporta în felul ăsta.

24

Yazid intră în sufrageria vilei sale. Se opri şi privi o clipă masa lungă, plină de farfurii, platouri, tacâmuri şi pocale, toate din bronz.

— Sper că prietenilor mei le-a plăcut cina.

Mohammed Al-Hakim, un înţelept mullah care era însoţitorul lui Yazid, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— A fost excelentă, ca de obicei, Ahmad. Dar am fost lipsiţi de înţeleapta ta companie... Allah nu îmi dezvăluie dorinţele sale atunci când stomacul meu e plin, spuse Yazid, zâmbind.

Privi de jur-împrejurul camerei, pe toţi cei cinci bărbaţi care se ridicaseră în picioare şi-şi arătau în diferite grade respectul faţă de autoritatea lui.

Hainele lor nu semănau deloc între ele. De când fugise din Cairo, colonelul Naguib Bashir, conducătorul unei organizaţii clandestine a ofiţerilor pro-Yazid, purta întotdeauna o *djelibă* bogată, cu mâneci lungi şi glugă pentru a-i ascunde identitatea. Pe capul lui Al-Hakim trona un turban, ca o umflătură grotescă, iar corpul lui fragil era acoperit de la umăr până-n tălpi de o robă posomorâtă, din bumbac negru, decolorat de prea multă purtare. Mussa Moheidin, ziarist, propagandistul lui Yazid, era îmbrăcat lejer, în pantaloni şi cămaşă sport, descheiată la gât, în timp ce tânărul turc din grup, Khaled Fawzy, ţeava de tun a consiliului revoluţionar, purta o salopetă militară. Doar Suleiman Ammar era îmbrăcat într-un costum croit impecabil.

— Probabil că vă întrebaţi cu toţii de ce am convocat această adunare de urgenţă, aşa că nu voi pierde vremea, anunţă Yazid. Allah m-a binecuvântat cu un plan prin care putem să scăpăm de preşedintele Hassan şi de haita lui de hoţi corupţi, dintr-o singură lovitură de maestru. Acum, vă rog să luaţi loc şi să vă terminaţi cafelele.

Se îndreptă către un perete şi apăsă pe un buton. O hartă mare, colorată, coborî încet către podea. Ammar o recunoscu ca fiind o hartă didactică standard a Americii de Sud, de fabricaţie egipteană. Zona de coastă a oraşului Punta del Este, la scară mărită, era încercuită cu roşu. În partea de jos a hărţii era lipită cu scotch fotografia unei luxoase nave de croazieră.

Bărbaţii aflaţi în jurul mesei s-au aşezat la locurile lor.

Interesul le fusese trezit. Aşteptau liniştiţi să audă revelaţia cu care Allah l-a binecuvântat pe conducătorul lor religios.

Doar Ammar îşi exprima scepticismul. Era prea realist pentru a avea încredere în născocirile pioase.

— În şase zile, începu Yazid, la Punta del Este vor avea loc întâlnirile la nivel înalt în domeniul economic internaţional, ce vor pune în discuţie criza monetară internaţională. Tot aici a avut loc Conferinţa Economică Inter-Americană şi a Consiliului Social, în urma cărora a fost creată Alianţa pentru Progres. Naţiunile cu datorii externe mari, cu excepţia Egiptului, s-au unit pentru a repudia toate împrumuturile şi a cere ştergerea datoriilor străine. Acest act va duce sute de bănci din Statele Unite şi din Europa la faliment. Bancherii occidentali şi experţii lor financiari au convocat întâlniri de ultimă oră într-o ultimă încercare de a opri iminenta catastrofă economică. Preşedintele nostru vândut imperialiştilor este singurul lor punct de rezistenţă. Hassan urmează să participe la întruniri şi să submineze pe fraţii noştri islamici şi pe prietenii din lumea a treia, cerşind zarafilor occidentali alte noi împrumuturi care să menţină asupra Egiptului gheara lor distrugătoare. Noi nu vom permite asta. *Bis millah*[1], vom profita de acest moment pentru a instaura un guvern islamic adevărat pentru poporul nostru.

— Eu zic să ucidem tiranul şi să terminăm odată, spuse Khaled Fawzy aspru.

Era tânăr, arogant şi lipsit de tact. Deja lipsa sa de răbdare produsese o tentativă de lovitură de stat eşuată, care costase 30 de vieţi. Ochii săi negri se mişcau cu repeziciune de la unul la altul din cei prezenţi în jurul mesei.

— Va fi de ajuns o rachetă transcontinentală bine plasată exact în momentul în care avionul lui Hassan porneşte către Uruguay şi vom scăpa pentru totdeauna de regimul său corupt.

— Şi să-l ajutăm pe ministrul apărării să se instaureze ca dictator înainte ca noi să fim pregătiţi, încheie Musa Moheidin.

Faimosul scriitor egiptean avea în jur de şaizeci de ani. Era un bărbat inteligent, cultivat şi elocvent, cu maniere lente şi graţioase. Moheidin era singurul bărbat de la acea masă pe care Ammar îl respecta cu adevărat.

Yazid se întoarse către Bashir:

— Ţi se pare o previziune corectă, colonele?

Bashir încuviinţă. Vanitos şi superficial, se grăbea întotdeauna

1 Cu ajutorul lui Allah (lb. arabă).

să-şi etaleze îngusta sa viziune asupra problemelor militare.

— Mussa are dreptate. Abu Hamid refuză să-ţi ofere sprijinul lui, folosind drept scuză faptul că aşteaptă ca tu să dovedeşti că ai poporul de partea ta. De fapt, asta este doar o tactică de derută. Hamid este ambiţios. El pândeşte ocazia de a folosi armata pentru a se instala în funcţia de preşedinte.

— E foarte adevărat, spuse Fawzy. Unul dintre aghiotanţii lui cei mai apropiaţi este membru al mişcării noastre. El ne-a dezvăluit că Hamid intenţionează, cu ajutorul lui Allah, să devină preşedinte şi să-şi consolideze poziţia, însurându-se cu Hala Kamil, care este atât de populară.

Yazid zâmbi.

— Şi-a construit un castel de nisip. Hala Kamil nu va fi disponibilă pentru ceremonia căsătoriei.

— Este sigur? întrebă Ammar.

— Da, răspunse calm Yazid. Allah a hotărât ca ea să nu apuce răsăritul soarelui.

— Ahmad, te rog, descrie-ne revelaţia ta, îl rugă Al-Hakim.

Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi măslinii la faţă din jurul lui, Al-Hakim avea figura unui om care şi-a petrecut jumătate din viaţă într-o temniţă subterană. Pielea lui palidă părea aproape transparentă. Totuşi ochii, măriţi de lentilele ochelarilor, trădau o voinţă de fier.

Yazid dădu din cap.

— Am fost informat de sursele mele bine plasate din Mexico că datorită unei neaşteptate invazii de turişti, nu mai sunt camere de lux şi palate de închiriat la Punta del Este. Pentru ca naţiunea să nu piardă ocazia unică pe care o reprezintă întâlnirea la nivel înalt, precum şi atenţia internaţională ce ar proveni din aceasta, oficialităţile uruguayene au aranjat ca şefi de state şi miniştrii lor să fie găzduiţi la bordul unor vase de lux ce vor fi ancorate în port. Hassan şi delegaţia egipteană vor locui la bordul unui vas de linie britanic numit *Lady Flamborough.* Preşedintele De Lorenzo din Mexic şi echipa lui vor sta, de asemenea, pe acel vapor.

Yazid se opri şi privi pe fiecare în parte. Apoi spuse:

— Allah mi s-a arătat într-o viziune şi mi-a poruncit să iau nava cu asalt.

— Lăudat fie Allah! izbucni Fawzy.

Ceilalţi se priviră unul pe altul neîncrezători. Apoi îşi concentrară din nou atenţia asupra lui Yazid, în expectativă, fără

să formuleze vreo întrebare.

— Văd după privirea voastră, prieteni, că vă îndoiţi de viziunea mea.

— Niciodată, spuse Al-Hakim solemn. Dar poate că ai interpretat greşit porunca lui Allah.

— Nu, a fost foarte clar. Vasul cu preşedintele Hassan şi oamenii săi trebuie capturat.

— În ce scop? întrebă Mussa Moheidin.

— Pentru a-l sechestra pe Hassan şi pentru a împiedica reîntoarcerea lui la Cairo până când forţele noastre islamice vor prelua puterea.

— Abu Hamid va aduna armata pentru a dejuca orice altă lovitură de stat în afara celei organizate de el, preveni colonelul Bashir. Ştiu asta foarte sigur.

— Hamid nu poate opri valurile entuziasmului revoluţionar, spuse Yazid. Frământările civile au atins punctul culminant. Masele s-au săturat de austeritatea strictă cauzată de obligaţia de a plăti împrumuturile străine. El şi Hassan îşi taie craca de sub picioare, refuzând să se disocieze de zarafii cei păgâni. Egiptul nu poate fi salvat decât prin puritatea legilor islamice.

Khaled Fawzy sări în picioare şi îşi ridică pumnul.

— Nu trebuie decât să-mi dai semnalul de pornire, Ahmad şi voi scoate un milion de oameni pe străzi.

Yazid se opri, respirând din greu din cauza zelului său religios. Apoi spuse:

— Poporul va conduce, eu voi urma.

Expresia de pe faţa lui Al-Hakim era gravă.

— Trebuie să mărturisesc... am negre presimţiri.

— Eşti un laş! spuse Fawzy cu un dispreţ nedisimulat.

— Mohammed Al-Hakim este mai înţelept decât tine, răspunse Moheidin răbdător. Ştiu cum gândeşte. El nu doreşte repetarea dezastrului de pe vasul de pasageri italian *Achille Lauro* din 1985, când teroriştii au ocupat vaporul şi au ucis un bătrân evreu invalid, imobilizat într-un cărucior.

— Crimele de tip terorist nu vor sprijini cauza noastră, spuse Bashir.

— Vrei să te opui voinţei lui Allah? întrebă Yazid supărat.

Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. Camera deveni prea mică pentru vehemenţa cu care se discuta.

Doar Ammar nu se implica. Sunt nişte idioţi, gândea el. Nişte idioţi de prima mână. Nu mai dădu atenţie controversei şi se

concentra asupra fotografiei vasului de croazieră. Rotiţele imaginaţiei lui începură să se învârtă.

— Noi nu suntem doar egipteni, argumentă Bashir, noi suntem arabi. Celelalte naţiuni arabe se vor întoarce împotriva noastră dacă îi vom ucide pe reprezentanţii noştri şi pe cei ai naţiunilor care se vor afla prin preajmă. Ei nu vor privi acest lucru ca pe un dar al lui Allah, ci mai degrabă ca pe un complot politic terorist.

Moheidin îşi ridică braţul în direcţia lui Fawzy.

— Khaled are dreptate! Mai bine să-l ucidem pe Hassan pe teritoriul ţării decât să declanşăm o baie de sânge la bordul unui vas pe care se află şi preşedintele Mexicului împreună cu delegaţia sa.

— Nu putem să ne implicăm într-un act de terorism în masă, spuse Al-Hakim. Consecinţele pe care le-ar avea de suportat noul nostru guvern ar fi dezastruoase.

— Sunteţi toţi nişte viermi vânduţi lui Hassan, scuipă Fawzy. Vă spun că trebuie să atacăm vasul acum şi să arătăm lumii cât de puternici suntem.

Nimeni nu dădu atenţie fanaticului militant recunoscut ca anti-semit şi anti-creştin feroce.

— Nu înţelegi, Ahmad, insistă Bashir, că măsurile de securitate de la Punta del Este vor fi imposibil de străpuns? Navele uruguayene de patrulare vor mişuna ca lăcustele. Fiecare din vasele care găzduiesc şefi de state vor fi păzite cu stricteţe. Propunerea ta presupune un asalt sinucigaş executat de o armată de trupe de comando. Pur şi simplu nu se poate face.

— Vom fi ajutaţi de o sursă care trebuie să rămână confidenţială, spuse Yazid. Se întoarse şi îl studie pe Ammar. Tu, Suleiman, eşti expertul nostru în operaţii secrete. Dacă o echipă formată din cei mai buni luptători ai noştri poate fi strecurată pe bordul vasului *Lady Flamborough* fără să fie detectată, ar putea să pună stăpânire pe vas şi să-l ţină sub ocupaţie până când noi formăm o republică în numele Islamului?

— Da, răspunse Ammar fără să-şi ridice ochii de pe fotografia vasului de croazieră. Vocea lui era calmă, dar plină de convingere. Şase zile nu înseamnă prea mult timp de pregătire, dar nava poate fi ocupată cu numai 10 luptători cu experienţă şi cu cinci marinari experţi, fără vărsare de sânge, cu condiţia să beneficiem de elementul-surpriză.

Ochii lui Yazid străluciră.

— Ah, ştiam că pot să contez pe tine.

— Imposibil, strigă Bashir. Nu vei fi niciodată în stare să strecori pe furiş atâţia oameni în Uruguay fără să trezeşti suspiciunile. Şi chiar dacă printr-un miracol capturezi nava şi echipajul, toate echipele specializate din Occident vor năvăli asupra ta în 24 de ore. Ameninţarea că vei ucide ostaticii n-o să-i oprească. Cu mare noroc, vei rezista cel mult câteva ore.

— Pot să ţin sub ocupaţie *Lady Flamborough* două săptămâni.

Bashir clătină din cap cu neîncredere.

— Eşti cufundat în lumea ta de vise.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă Moheidin. Mă interesează să ştiu în ce mod speri să poţi păcăli o armată de forţe de securitate internaţională, foarte bine pregătită, fără nici o luptă.

— Nu intenţionez să lupt.

— Ăsta-i un nonsens! spuse Yazid şocat.

— Nu chiar, spuse Ammar. Nu trebuie decât să ştiţi care-i şmecheria.

— Şmecheria?

— Exact, zâmbi Ammar benign. Vedeţi, eu intenţionez să fac ca *Lady Flamborough* cu echipajul şi pasagerii ei să dispară.

25

— Vizita mea este strict neoficială, o avertiză Julius Schiller pe Hala Kamil în timp ce intrau împreună în camera de zi a cabanei de schi a senatorului Pitt. Aghiotanţii mei vor spune că sunt la pescuit la Key West.

— Înţeleg, spuse Hala. Îţi sunt recunoscătoare pentru şansa de a avea o discuţie cu altcineva în afara bucătăresei şi a agenţilor serviciului secret.

Era îmbrăcată elegant, într-o jachetă de lână cu model islandez, cu pantaloni asortaţi şi părea mai tânără decât şi-o amintea Schiller.

Costumul protocolar a lui Schiller, pantofi lustruiţi şi geanta-diplomat pe care o avea în mână nu se potriveau cu o staţiune montană.

— Te pot ajuta cu ceva care să-ţi facă suportabile măsurile de securitate?

— Nu, mulţumesc. Nimic nu poate să anihileze frustrarea pe care mi-o produce inactivitatea, mai ales când am atâtea de făcut.

— Încă câteva zile şi se va sfârşi, spuse Schiller consolator.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Julius.

— A intervenit ceva în legătură cu Egiptul. Preşedintele nostru a considerat că ar fi prudent să fi consultată în legătură cu acest eveniment recent.

Hala îşi încolăci picioarele sub ea şi sorbi din ceai.

— Să mă consider flatată?

— Hai să spunem că ţi-ar fi recunoscător pentru cooperare.

— În ce problemă?

Schiller îşi deschise geanta-diplomat, îi dădu lui Hala o mapă legată şi se aşeză să-şi bea ceaiul. Privea cum trăsăturile blânde ale feţei ei angelice se încordau pe măsură ce realiza implicaţiile mesajului pe care îl citea. În cele din urmă, ea citi şi ultima pagină şi închise mapa. Îl privi pe Schiller fix, pătrunzător:

— Faptele sunt deja publice?

— Ştirea despre descoperirea vasului va fi anunţată în această după-amiază. Dar nu va fi făcută nici o referire la comorile Bibliotecii din Alexandria.

Hala privi pe fereastră.

— Pentru noi pierderea Bibliotecii acum 16 secole ar fi echivalat cu cazul în care preşedintele vostru ar da brusc ordin să fie arse arhivele Washington-ului, ale Instituţiei Smithsonian şi ale Galeriei Naţionale de Artă.

Schiller dădu din cap aprobator:

— Comparaţia mi se pare corectă.

— Sunt speranţe ca vechile cărţi să fie recuperate?

— Încă nu ştim. Tăbliţele de ceară găsite pe vas dădeau unele indicii încurajatoare. Dar locul unde sunt ascunse poate fi oriunde între Islanda şi Africa de Sud.

— Dar intenţionaţi, sper, să faceţi cercetări, spuse ea cu interes crescând.

— Proiectul de cercetare este în curs de alcătuire.

— Cine mai ştie despre acest lucru?

— Doar preşedintele, eu şi câţiva membri de încredere din guvern, iar acum şi tu.

— Dar de ce m-aţi abordat pe mine şi nu pe preşedintele Hassan?

Schiller se ridică şi traversă camera. Apoi se întoarse din nou lângă Hala.

— Conducătorul naţiunii voastre s-ar putea să nu mai poată controla situaţia multă vreme. Informaţia este mult prea importantă pentru a o lăsa să cadă în mâinile cui nu trebuie.

— Ahmad Yazid. Păi da. Mai devreme sau mai târziu, guvernul tău va trebui să aibă de-a face cu el, spuse Hala. Dacă comorile Bibliotecii şi nepreţuitele ei date geologice pot fi localizate, Yazid va cere ca acestea să fie restituite Egiptului.

— Înţelegem acest lucru, spuse Schiller. Acesta este şi scopul întâlnirii noastre aici, la Breckenridge. Preşedintele doreşte ca tu să fi cea care să anunţe iminenta descoperire într-o cuvântare la Naţiunile Unite.

Hala îl privi gânditoare. Apoi îşi întoarse privirea şi vocea i se umplu de mânie.

— Cum pot să spun că descoperirea este ca şi făcută, când ştiu că cercetările pot să dureze ani în şir şi că există şi posibilitatea să nu reuşim? Mi se pare penibil că preşedintele şi consilierii săi insistă să creeze o minciună şi doresc să se folosească de mine pentru a o prezenta lumii. Este ăsta încă unul din stupidele voastre jocuri de-a politica în Orientul Mijlociu, Julius? O ultimă jonglerie care să-l menţină pe preşedintele Hassan la putere şi să slăbească influenţa lui Ahmad Yazid? Sunt

eu o unealtă ce va fi folosită pentru a face poporul egiptean să creadă că în subsolul ţării vor fi descoperite depozite de minereuri care vor revigora economia aflată în stare de criză şi vor eradica sărăcia?

Schiller o asculta în tăcere, fără să nege nici una din acuzaţii.

— Ai ales persoana nepotrivită, Julius. Mai degrabă aş suporta să văd căderea guvernului meu şi să fiu executată de mâna călăilor lui Yazid decât să-mi înşel poporul cu speranţe deşarte.

— Nobile sentimente, spuse Schiller calm. Îţi admir principiile; totuşi, am convingerea fermă că acest plan va da roade.

— Riscul este prea mare. Dacă preşedintele nu reuşeşte să găsească minunatele valori ale Bibliotecii, va declanşa un dezastru politic. Yazid va profita de asta pentru a-şi întări puterea printr-o campanie de propagandă care-l va face mai puternic decât şi-ar imagina vreodată vreunul dintre experţii voştri în probleme egiptene. Pentru a nu ştiu a câta oară în ultimii zece ani, experţii în politică externă ai Statelor Unite vor apărea în ochii lumii ca nişte clovni amatori.

— Uneori mai greşim şi noi, admise Schiller.

— Măcar să nu vă fi amestecat în treburile noastre.

— Nu am venit aici să dezbat politica noastră din Orientul Mijlociu, Hala. Am venit să-ţi cer ajutorul.

Ea dădu din cap şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să fiu părtaşă la o minciună.

Schiller o privi cu compasiune. Nu insistă, considerând că e mai bine să se retragă.

— Îi voi transmite preşedintelui răspunsul tău, spuse el luându-şi geanta-diplomat şi îndreptându-se spre uşă. Va fi foarte dezamăgit.

— Stai puţin!

El se întoarse, cu un aer nedumerit.

Hala se ridică şi se apropie de el.

— Dovediţi-mi că oamenii voştri au indicii palpabile privind locul unde se află ascunse valorile Bibliotecii, nu simple bănuieli şi voi face aşa cum doreşte Casa Albă.

— Faci anunţul?

— Da.

— Mai sunt doar patru zile până la cuvântarea ta. N-avem prea mult timp.

— Acestea sunt condiţiile mele, spuse Hala cu hotărâre.

Schiller dădu din cap cu un aer grav.

— S-a făcut.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă.

Muhamad Ismail privi cum limuzina lui Schiller ieşea de pe aleea privată de la cabana de schi a senatorului Pitt şi se înscrie pe autostrada 9 ce ducea către oraşul Breckenridge. Nu putu să vadă cine se află în maşină, dar păru să nu-i pese.

Faptul că vedea maşina oficială, oamenii care patrulau zona vorbind în aparatele lor de emisie-recepţie la intervale regulate şi pe cei doi paznici înarmaţi din microbuzul Dodge parcat la intrarea pe alee, era de ajuns pentru a confirma informaţiile pe care agenţii lui Yazid le cumpăraseră pe bani grei la Washington.

Ismail se sprijinea nonşalant de un Mercedes-Benz, străduindu-se să-l ascundă privirilor pe colegul lui care cerceta zona printr-un binoclu pe geamul deschis. Pe portbagajul de pe acoperiş se aflau câteva perechi de schiuri. Ismail era îmbrăcat într-un costum de schi alb. O căciulă de schi asortată îi ascundea faţa ce avea în permanenţă un aer dispreţuitor.

— Ai văzut de-ajuns? întrebă el în timp ce se prefăcea că leagă mai bine schiurile pe portbagaj.

— Încă o clipă, răspunse observatorul. Studia încordat cabana, care era parţial ascunsă între copaci. Din cauza binoclului, din figura lui nu se vedea decât barba neagră şi deasă şi claia de păr nepieptănat.

— Grăbeşte-te. Am îngheţat stând aici nemişcat.

— Mai ai răbdare încă un minut.

— Cum ţi se pare? întrebă Ismail.

— Nu cred să fie mai mult de cinci oameni. Trei în casă. Doi în microbuz. Doar câte un singur om patrulează cam treizeci de minute. Nu întârzie nici un minut mai mult. Se vede că-i pătrunde şi pe ei frigul. Merg pe aceeaşi cărare prin zăpadă. Nu am descoperit camere de luat vederi, dar probabil că au una montată în microbuz, pe care o monitorizează din casă.

— Vom acţiona în două grupuri, spuse Ismail. Unul o să atace casa, celălalt o să ucidă patrula şi o să distrugă microbuzul, pătrunzând din partea laterală, pe unde se aşteaptă cel mai puţin să fie atacaţi.

Observatorul lăsă binoclul jos.

— Ai de gând să acţionezi în seara asta, Mohamed?

— Nu, răspunse Ismail. Mâine, când porcii de americani or să se-ndoape la micul dejun.

— E periculos un atac în plină zi.

— Doar n-o să ne strecurăm pe întuneric ca muierile!

— Dar singura noastră cale de acces spre aeroport e prin centrul oraşului, protestă cel cu binoclul. Străzile or să fie înţesate de maşini şi de sute de schiori. Suleiman Ammar nu şi-ar asuma un asemenea risc.

Ismail se întoarse brusc şi îl plesni cu mâna înmănuşată.

— Eu comand aici! strigă el. Suleiman este un şacal înfumurat. Să nu-i rosteşti numele în prezenţa mea.

Cel cu binoclul nu se lăsă intimidat. Ochii lui negri fulgerau ostil:

— O să ne omori pe toţi, spuse el calm.

— Şi ce dacă, şuieră Ismail, cu vocea îngheţată. Dacă murim ca s-o putem ucide pe Hala Kamil, preţul n-o să fie prea mare.

26

— Minunat, spuse Pitt.

— Splendid, într-adevăr splendid, murmură Lily.

Giordino dădu din cap.

— Un adevărat câştigător.

Se aflau într-un atelier de restaurat automobile vechi şi privirile lor admirative erau îndreptate spre automobilul Cord L-29 fabricat în 1930, un model în care locul pentru şofer nu era prevăzut cu cabină. Maşina era de culoare roşie, iar aripile de un galben deschis care se asorta cu capota de piele a compartimentului pasagerilor. Cu o formă elegantă, lungă şi graţioasă, maşina avea tracţiune pe faţă, ceea ce îi conferea o siluetă joasă. Fabricantul ei a dat saşiului o lungime de aproape 5 metri şi jumătate. Botul era aproape cât o jumătate din lungimea maşinii, începând cu grătarul din faţă, asemănător cu al unei maşini de curse şi terminând cu parbrizul bine lustruit.

Era mare şi elegantă, un obiect de o frumuseţe rară, care aparţinea unei epoci pe care generaţiile mai vechi o venerau, dar care din păcate era complet necunoscută de urmaşii lor.

Omul care găsise maşina aceasta într-un garaj vechi, acoperită de mizeria adunată în 40 de ani şi care restaurase acel morman dezmembrat, era foarte mândru de opera lui. Robert Esbenson şterse afectuos capota cu o cârpă de praf, pentru ultima oară, apoi o predă lui Pitt.

— Îmi pare rău că o dau.

— Ai făcut o treabă de excepţie, spuse Pitt.

— O expediezi acasă?

— Încă nu. Vreau să merg cu ea câteva zile.

Esbenson dădu din cap.

— Bine, atunci să-i ajustez carburatorul şi distribuitorul pentru altitudinea la care ne aflăm. Apoi, după ce o să te întorci cu ea la atelier, o s-o verific şi-o să mă ocup de expedierea ei la Washington.

— Pot să merg şi eu în ea? întrebă Lily nerăbdătoare.

— Până la Breckenridge, răspunse Pitt. Se întoarse apoi spre Giordino. Mergi şi tu cu noi, Al?

— De ce nu? Putem să lăsăm în parcare maşina pe care am închiriat-o.

Schimbară bagajele dintr-o maşină în alta şi zece minute mai târziu Pitt intra cu maşina pe autostrada 70 şi îi orienta botul lung înspre dealurile de la poalele Munţilor Stâncoşi, acoperiţi cu zăpadă.

Lily şi Al stăteau la căldură în cabină, despărţiţi de Pitt printr-un geam. Pitt nu ridicase acoperişul rabatabil care avea menirea să protejeze scaunul şoferului, ci preferase să stea sub cerul liber, înfăşurat într-o blană grea de oaie şi să savureze aerul rece care-i izbea faţa.

Pentru moment se concentra numai asupra condusului, verificând instrumentele de bord pentru a vedea dacă această maşină veche de şaizeci de ani se comporta conform parametrilor pentru care fusese concepută. Circula numai pe banda stângă, lăsând toţi ceilalţi şoferi să-l depăşească şi să se holbeze.

Pitt se simţea înviorat şi mulţumit la volan, ascultând cei opt cilindri ai motorului torcând uniform şi zgomotul blând al ţevii de eşapament. Se simţea ca şi cum ar fi avut sub control o fiinţă vie.

Dacă ar fi avut o cât de mică bănuială asupra încurcăturii către care se îndrepta, ar fi făcut fără îndoială cale întoarsă şi s-ar fi dus direct la Denver.

Întunericul căzuse peste Continental Divide când Cord-ul intră în acest legendar oraş de mineri transformat astăzi în staţiune pentru sporturi de iarnă. Pitt mergea pe strada principală, ale cărei clădiri vechi îşi păstrau aerul vestului istoric. Trotuarele erau pline de oameni care se întorceau de la pârtie, ducându-şi schiurile şi beţele pe umeri.

Pitt parcă lângă intrarea Hotelului Breckenridge. Semnă în registru şi luă două mesaje telefonice de la recepţioner. Citi amândouă bucăţile de hârtie şi apoi le strecură într-un buzunar.

— De la dr. Rothberg? întrebă Lily.

— Da, ne invită la cină în apartamentul lui. Este vizavi de hotel.

— La ce oră? întrebă Giordino.

— Şapte jumătate.

Lily se uită la ceas.

— Doar 40 de minute ca să fac duş şi să-mi aranjez părul. Nu mai am timp de pierdut.

Pitt îi dădu cheia camerei.

— Eşti la camera 221. Al şi cu mine avem camerele de-o parte

şi de alta. De îndată ce Lily şi hamalul dispărură în lift, Pitt îi făcu semn lui Giordino să-l urmeze la bar. Aşteptă până când barmanul luă comanda, apoi îi dădu lui Giordino cel de-al doilea mesaj.

Giordino îl citi cu voce scăzută.

— *Proiectul tău în legătură cu Biblioteca are prioritate maximă. Găseşte urgent o adresă permanentă pentru Alex în următoarele patru zile. Noroc, Tata.*

Îşi ridică privirea, pradă unei totale confuzii.

— Înţeleg eu bine? Avem la dispoziţie doar patru zile pentru a-l localiza?

Pitt aprobă din cap.

— Citesc printre rânduri panica, iar nasul meu îmi spune că cercurile puterii de la Washington sunt în fierbere.

— E ca şi cum ne-ar cere să găsim un medicament care să vindece herpesul, SIDA şi acneea la un loc, mormăi Giordino. Putem să ne luăm adio de la sejurul nostru la schi.

— Mai rămânem deocamdată, spuse Pitt cu hotărâre. Oricum nu putem să facem nimic până când Yaeger nu dă de un fir. Pitt se ridică de pe scaun. Fiindcă veni vorba de Yaeger, ar fi bine să-i dau un telefon.

Găsi un telefon public în holul hotelului şi formă numărul, plătind convorbirea cu cartea sa de credit. După patru apeluri răspunse o voce ce părea a fi în mijlocul unui căscat.

— Yaeger.

— Hiram, aici este Dirk. Cum merg cercetările?

— Merg.

— Ai descoperit ceva?

— Copilaşii mei au parcurs toate datele geologice pe care le aveau despre o suprafaţă ce porneşte din Casablanca şi merge în jurul capului Horn până în Zanzibar. Nu au reuşit însă să găsească pe coasta Africii nici o zonă care să se potrivească cu desenul tău. Au găsit trei vagi posibilităţi. Dar când am programat execuţia unui profil al transformărilor care ar fi putut surveni în masa pământului în ultimii 1.600 de ani, nici una nu s-a dovedit cât de cât încurajatoare. Îmi pare rău.

— Care este etapa următoare?

— Deja sunt în faza de schimbare a direcţiei către nord. Asta îmi va lua ceva mai mult timp datorită faptului că avem de analizat zonele de ţărm ce delimitează Insulele Britanice, Marea Baltică şi ţările scandinave, mergând apoi până în Siberia.

— Reuşeşti să faci asta în patru zile?

— Doar dacă insişti ca ajutoarele pe care le-am angajat să lucreze cu mine 24 de ore din 24.

— Insist, spuse Pitt grav. Tocmai am primit ştirea că proiectul a devenit o prioritate absolută.

— O să-i dăm bătaie, spuse Yaeger mai mult jovial decât serios.

— Sunt în Breckenridge, Colorado. Dacă găseşti ceva, sună-mă la hotelul Breckenridge.

Pitt îi dădu lui Yaeger telefonul hotelului şi numărul camerei în care stătea.

Yaeger repetă conştiincios numerele.

— O.K., am notat.

— Pari a fi foarte bine dispus, spuse Pitt.

— De ce nu? Am realizat foarte multe.

— Ce anume? Tot nu ştii unde se afla fluviul nostru.

— Da, răspunse Yaeger voios, dar ştiu precis unde nu se află.

Fulgi de zăpadă de mărimea floricelelor de porumb cădeau în timp ce cei trei îşi croiau drum de la hotel către o clădire cu două etaje, cu faţada panelată în lemn de cedru. Clădirea avea o reclamă luminoasă pe care scria: Regina schiorilor. Urcară scările şi ciocăniră la uşa cu numărul 22B.

Bertram Rothberg îi întâmpină cu un zâmbet jovial venit din spatele unei bărbi cărunte, splendide şi a unor ochi albaştri, strălucitori. Urechile sale răsăreau dintr-o claie de păr cărunt. Purta o cămaşă cadrilată şi pantaloni din catifea reiată. Dacă i-ar fi fost pus un topor în mână şi un fierăstrău în cealaltă, s-ar fi putut duce să se angajeze ca tăietor de lemne.

Strânse cu căldură mâna fiecăruia, fără nici o prezentare, ca şi cum i-ar fi cunoscut pe toţi de când lumea. Îi conduse pe nişte scări înguste într-o încăpere cu acoperiş ţuguiat ce servea drept cameră de zi.

— Ce-aţi zice de-o sticlă de vin ieftin de Burgundia înainte de cină? întrebă el cu un zâmbet viclean.

Lily râse.

— Sunt de acord.

— Nu contează de care e, atâta timp cât este lichid, zise Giordino ridicând din umeri.

— Dar tu, Dirk?

— Nu-i o idee rea.

Pitt nu se osteni să-l întrebe pe Rothberg cum de îi recunoaşte. Probabil că tatăl lui îi trimisese descrierea fiecăruia. Comportamentul lui era absolut perfect. Pitt bănuia că istoricul lucrase cândva pentru una din numeroasele agenţii de spionaj ale guvernului.

Rothberg se duse în bucătărie să toarne vinul. Lily îl urmă.

— Pot să te ajut cu ceva…?

Se opri brusc şi privi de jur-împrejur la masa şi servanta goală şi la aragazul rece.

Rothberg îi observă privirea nedumerită.

— Gătesc groaznic, aşa că am comandat mâncarea la restaurant. O vor aduce pe la ora 8. Arătă cu mâna canapeaua din camera de zi: Ia loc lângă foc, te rog.

Dădu fiecăruia câte un pahar şi îşi lăsă corpul masiv să cadă într-un fotoliu de piele. Îşi ridică paharul.

— Pentru succesul cercetărilor!

— Aşa să fie! spuse Lily.

Pitt deschise discuţia.

— Tata îmi spune că Biblioteca din Alexandria e preocuparea ta de o viaţă.

— De 32 de ani. Probabil că ar fi fost mai bine pentru mine să-mi fi găsit o soţie în timpul ăsta, în loc să cotrobăi printre rafturi prăfuite şi să-mi extenuez ochii citind manuscrise vechi. Pasiunea asta a fost pentru mine ca o amantă. Să nu ceri niciodată nimic, să dai mereu. Nu mi-a slăbit nici o clipă iubirea pentru ea.

— Înţeleg atracţia pe care o resimţi, spuse Lily.

— Ca arheolog, e normal să mă înţelegi, îi zâmbi Rothberg.

Se ridică şi răscoli lemnele din foc cu un vătrai.

Mulţumit că buştenii ardeau uniform, se aşează la loc şi continuă:

— Da, Biblioteca nu a fost numai un glorios edificiu al cunoaşterii, ci şi o minunăţie a lumii vechi, ce adăpostea vaste colecţii de valori ale unor întregi civilizaţii. Rothberg vorbea ca în transă, ochii minţii lui văzând umbre din trecut. Marea artă şi literatură a grecilor, egiptenilor, romanilor, scrierile sacre ale evreilor, înţelepciunea şi ştiinţa celor mai înzestraţi oameni pe care i-a avut lumea, lucrări minunate de filosofie, muzică de o frumuseţe incredibilă, capodoperele antichităţii, scrierile de valoare în domeniul medicinei şi ştiinţei; a fost cel mai mare depozit de materiale şi cunoştinţe ce a existat vreodată.

— Accesul era permis publicului? întrebă Giordino.

— Bineînţeles că nu oricărui cerşetor de pe stradă, răspunse Rothberg. Dar învăţaţii şi cercetătorii aveau accesul liber pentru a analiza, cataloga, traduce şi edita precum şi dreptul de a-şi publica descoperirile. Vedeţi, Biblioteca şi muzeul ce-i aparţinea erau mai mult decât simple depozite. Sălile lor sprijineau adevărata ştiinţă creatoare. Biblioteca a devenit prima bibliotecă de referinţă, aşa cum o ştim în ziua de azi, în care cărţile erau sistematizate şi catalogate. De fapt, acest complex era cunoscut sub numele de Căminul Muzelor.

Rothberg se opri şi verifică paharele musafirilor săi.

— Cred că nu vei refuza încă un pahar de vin, Al.

— Nu refuz niciodată când mi se oferă un pahar de vin, zâmbi Giordino.

— Lily, Dirk?

— Eu nu l-am terminat pe-al meu, zise Lily.

— Eu nu, mulţumesc, dădu Pitt din cap.

Rothberg umplu paharul lui Giordino şi pe al său, apoi continuă:

— Imperiile şi alte naţiuni apărute ulterior sunt îndatorate până peste cap Bibliotecii din Alexandria. Puţine instituţii de ştiinţă au produs atât de mult. Plinius, un faimos roman din secolul 1 d.Ch., a conceput şi scris prima enciclopedie din lume. Aristofan, conducătorul Bibliotecii în anul 200 înainte d.Ch., este părintele dicţionarului. Callimachus, faimos scriitor şi o autoritate în tragedia greacă, a alcătuit primul Who’s Who. Matematicianul Euclid a scris primul manual de geometrie. Dionisios a organizat gramatica într-un sistem coerent şi a publicat *Arta Gramaticii*, care a devenit un model de organizare pentru toate limbile scrise sau vorbite. Aceşti oameni şi alte mii ca ei au conceput şi produs creaţiile lor epocale în perioadele în care au lucrat la Bibliotecă.

— Conform descrierii tale, Biblioteca avea mai degrabă rolul pe care-l are o universitate în ziua de azi, spuse Pitt.

— Aşa e. Biblioteca şi Muzeul la un loc erau considerate ca fiind Universitatea lumii elene. Structurile imense de marmură albă adăposteau galerii de pictură, porticuri cu statui, teatre unde se făceau recitări de poezie şi conferinţe despre orice, de la astronomie la geologie. Existau aici şi dormitoare, o sală de mese, mănăstiri ascunse între coloane destinate contemplării, precum şi o grădină zoologică şi una botanică. Zece săli mari adăposteau, pe categorii, cărţi şi manuscrise. Sute şi mii, scrise

de mână, fie pe papirus fie pe pergament, făcute sul şi băgate în tuburi de bronz.

— Ce diferenţă este între cele două? întrebă Giordino.

— Papirusul este o plantă tropicală. Egiptenii făceau din tulpina ei un material asemănător cu hârtia. Pergamentul, cunoscut şi sub denumirea de velum, era produs din pielea animalelor, în special viţei, miei sau iezi.

— Crezi c-ar fi posibil să supravieţuiască după atâtea secole? întrebă Pitt.

— Pergamentul ar trebui să reziste mai mult decât papirusul, răspunse Rothberg. Starea lor de conservare după 1.600 ani depinde de locul în care au fost depozitate. Papirusurile din mormintele egiptene pot fi încă citite după 3.000 de ani.

— O atmosferă caldă şi uscată.

— Da.

— Dar dacă am presupune că ascunzătoarea se află undeva pe coasta de nord a Suediei sau Rusiei?

Rothberg dădu din cap preocupat.

— Cred că îngheţul din timpul iernii ar fi un bun mod de a le conserva, dar în timpul dezgheţului de vară ar putrezi datorită umezelii.

Pitt simţea parcă mirosul înfrângerii ce-l aştepta la capătul drumului. Ăsta era încă un cui la coşciug. Speranţa de a găsi intacte manuscrisele Bibliotecii părea tot mai îndepărtată.

Lily nu împărtăşea pesimismul lui Pitt. Ea avea încă strălucirea entuziasmului pe faţă.

— Doctore Rothberg, dacă ai fi Junius Venator, ce cărţi ai fi salvat mai întâi?

— Greu de răspuns, spuse dr. Rothberg făcându-i cu ochiul. Pot doar să presupun că a încercat să salveze operele complete ale lui Sofocle, Euripide, Aristotel şi Platon şi, bineînţeles, Homer. El a scris 24 de cărţi, dintre care doar câteva s-au transmis până în ziua de azi. Cred, de asemenea, că din cele 15.000 de volume de istorie greacă, etruscă, romană şi egipteană, Venator ar fi salvat atâtea cărţi cât putea duce flota sa. Cele egiptene ar fi deosebit de interesante, deoarece depozitul monumental de materiale literare, religioase şi ştiinţifice egiptene a dispărut. Nu mai ştim aproape nimic despre etrusci, dar ştim că Claudius a scris o cuprinzătoare istorie a lor, care în mod sigur a stat pe rafturile Bibliotecii. Cu certitudine aş fi luat opere religioase despre legile şi tradiţiile evreieşti şi creştine. Dezvăluirile din

aceste suluri ar lăsa cu gurile căscate pe specialiştii în religie.

— Cărţi de ştiinţă? adaugă Giordino.

— Bineînţeles.

— Să nu uităm cărţile de bucate, spuse Lily.

Rothberg râse.

— Venator era un tip calculat. Ar fi salvat lucruri care să contribuie la răspândirea cunoştinţelor generale, inclusiv cărţi de bucate şi sfaturi gospodăreşti. Câte ceva pentru fiecare, am putea spune.

— Şi în mod special vechile date geologice, spuse Pitt.

— În special asta, aprobă Rothberg.

— A ajuns până la noi vreo informaţie despre ce fel de om era el? întrebă Lily.

— Venator?

— Da.

— Era un intelectual de frunte al timpului său. Renumit învăţat şi profesor dintr-unul din marile centre de învăţătură din Atena, a fost angajat să devină ultimul curator al Bibliotecii din Alexandria. El a fost cel mai mare cronicar al timpului său. Ştim că a scris peste o sută de cărţi de comentarii politice şi sociale care porneau din perioada contemporană lui şi mergeau cu 1.000 de ani în urmă. Nici una dintre ele nu s-a păstrat.

— Arheologii ar fi foarte fericiţi să aibă o lucrare scrisă de cineva care a trăit cu 2.000 de ani mai aproape de trecutul nostru.

— Ce mai ştim despre el? întrebă Pitt.

— Nu prea multe. Venator a atras în jurul său mulţi elevi care mai târziu au devenit oameni de litere şi de ştiinţă. Unul din studenţi, Diocles din Antiohia, l-a menţionat pe scurt într-un eseu. El l-a descris pe Venator ca fiind un inovator îndrăzneţ care aborda probleme de care alţi învăţaţi nu îndrăzneau să se atingă. Deşi era creştin, el vedea religia mai mult ca ştiinţă socială. Aceasta era cauza principală care provoca conflicte între Venator şi fanaticul creştin Teofil, episcop de Alexandria. Mânat de răzbunare, Teofil l-a atacat pe Venator, susţinând că Muzeul şi Biblioteca erau cuiburi de păgânism. În cele din urmă el a reuşit să-l convingă pe împăratul Theodosius, un creştin devotat, să le dea foc. În disputele şi luptele care au izbucnit între creştini şi necreştini în timpul distrugerilor s-a presupus că Junius Venator a fost asasinat de fanaticii discipoli ai lui Teofil.

— Dar acum noi ştim că el a scăpat cu o parte din colecţie,

spuse Lily.

— Când senatorul Pitt mi-a telefonat să-mi anunţe ce-aţi descoperit voi în Groenlanda, am fost la fel de entuziasmat ca şi un măturător de stradă care a câştigat 1 milion de dolari la loterie, spuse Rothberg.

— Poţi să ne dai vreo idee asupra locului în care crezi că Venator ar fi putut ascunde capodoperele? întrebă Pitt.

Rothberg căzu pe gânduri o vreme. În cele din urmă vorbi:

— Junius Venator nu era un om obişnuit. El îşi urma neabătut propria cale. Avea acces la un munte de cunoaştere. Drumul său a fost cu siguranţă plănuit în mod ştiinţific, foarte puţine lucruri fiind lăsate în voia întâmplării. A făcut într-adevăr o treabă eficientă, dacă te gândeşti că relicvele au rămas ascunse 1.600 de ani. Rothberg îşi ridică braţele în aer a neputinţă. Nu pot să vă ofer nici un indiciu. Venator este un client prea serios şi nu-mi permit să fac presupuneri greşite.

— Dar trebuie să ai o părere, insistă Pitt.

Rothberg privi vreme îndelungată flăcările care tremurau în cămin.

— Tot ce pot să spun este că mormântul lui Venator este acolo unde nimeni nu s-ar gândi să caute.

27

Ceasul lui Ismail arăta 7:58. Se făcu mic în spatele unui molid albastru şi privi cabana. Fumul produs de lemnele arse se ridica de la unul din cele două coşuri, în timp ce aburul ieşea pe gurile de ventilaţie. Ştia că Hala se scoală devreme şi este un excelent bucătar. Se gândi că se trezise deja şi pregătea micul dejun pentru garda ei.

Ismail era un om al deşertului şi nu era obişnuit cu frigul îngheţat care îl asalta şi îl cuprindea din toate părţile. Ar fi dorit să se poată ridica în picioare, să-şi ridice braţele, să bată din picioare şi să se dezmorţească. Degetele de la picioare îl dureau, iar cele de la mâini îi amorţiseră în mănuşi. Agonia produsă de frig îi înceţoşa mintea şi-i încetinea reacţiile. O teamă îngrozitoare puse stăpânire pe el. Teama că ar putea da greş şi că s-ar putea să moară degeaba.

Ieşea la iveală lipsa lui de experienţă. Teama. În momentul cel mai important al misiunii nu era sigur pe el. Se întreba dacă americanii, pe care îi ura atât de mult, ştiau sau suspectau prezenţa lui acolo. Pentru că era nervos şi îi era teamă, mintea lui începuse să-şi piardă capacitatea de a lua decizii rapide.

7:59. Privi la maşina de peste drum. Schimbul între oamenii de pază care stăteau la căldură în casă şi cei ce îngheţau în maşină se face la fiecare 4 ore. Doi dintre cei ce trebuiau să-i înlocuiască pe cei din maşină urmau să apară în orice moment.

Îşi concentră atenţia asupra omului de pază care mergea pe o cărare bine bătătorită prin zăpada din jurul casei. Acesta se apropia încet de copacul în spatele căruia se afla Ismail; respiraţia agentului secret ieşea ca un abur din gură, iar ochii i se mişcau în toate direcţiile pentru a surprinde şi cea mai mică mişcare.

Monotonia şi frigul muşcător nu slăbiseră vigilenţa agentului de la serviciul secret. Ochii i se plimbau de la dreapta la stânga ca un radar. Rămăsese mai puţin de un minut până când agentul ar fi văzut urma lăsată de Ismail în zăpadă.

Ismail înjură încet şi se afundă şi mai mult în zăpadă. Ştia că este foarte expus. Acele de brad care îl ascundeau privirilor nu-l puteau apăra de gloanţe.

8:00. Ca la comandă, uşa din faţă a cabanei se deschise şi

apărură doi bărbaţi. Purtau căciuli groase şi hanorace matlasate de schi. Priviră de jur-împrejur automat şi o porniră pe cărare vorbind în linişte.

Planul lui Ismail era să aştepte până când cei doi agenţi ajungeau la maşină şi să-i ucidă pe toţi patru în acelaşi timp. Dar calculase greşit şi ajunsese pe poziţie prea devreme. Cei doi parcurseseră cam 50 de metri când agentul care mergea în jurul casei descoperi urmele lui Ismail.

Se opri şi duse emiţătorul la gură. Cuvintele îi fură întrerupte de o serie de împuşcături de la mitraliera lui Ismail.

Planul de diletant a lui Ismail pornise cu stângul. Un profesionist l-ar fi ucis pe agent cu un singur glonţ de pistol automat cu amortizor.

Ismail găuri haina agentului cu vreo zece gloanţe, iar alte douăzeci atinseră copacii din jur.

Unul dintre arabi începu să arunce frenetic grenade înspre maşină, în timp ce altul mitralia părţile laterale ale maşinii. Cei mai mulţi dintre terorişti nu urmăreau un atac sofisticat. Fineţea le era la fel de puţin cunoscută ca şi săpunul lichid. Singurul lucru care îi salva de obicei era norocul. Una dintre grenade atinse parbrizul maşinii şi făcu explozie cu un zgomot asurzitor. Explozia nu avea nimic comun cu efectele speciale folosite în filme. Rezervorul de benzină nu explodă. Caroseria maşinii fu pulverizată pur şi simplu în mii şi mii de bucăţi.

Excitaţi de vederea sângelui, cei doi asasini, având amândoi mai puţin de 20 de ani, îşi concentrară atacul asupra maşinii şi continuară să tragă până la ultimul cartuş din mitralieră, în loc să-şi îndrepte atenţia asupra agenţilor secreţi de pe potecă, care între timp se adăpostiseră în spatele copacilor şi de acolo deschiseseră focul cu precizie, doborându-i rapid pe cei doi asasini.

Dându-şi seama că cei doi agenţi din maşină nu mai puteau fi ajutaţi, începură să se retragă către cabană, alergând cu spatele unul la celălalt, în zig-zag, unul dintre ei schimbând focuri de armă cu Ismail, care se adăpostise în spatele unei stânci.

Confuzia distruse planurile lui Ismail.

Ceilalţi 10 membri ai echipei teroriste trebuiau să ia cu asalt uşa din spate a cabanei când auzeau focurile de armă ale lui Ismail, dar ei pierduseră timp preţios, luptându-se cu nămeţii care le ajungeau până la genunchi. Asaltul lor începu târziu şi fură opriţi eficient de agenţii serviciului secret aflaţi în casă.

Unul dintre arabi reuşi să se adăpostească pentru un timp în spatele zidului nordic al cabanei. Scoase cuiul unei grenade şi o aruncă spre o fereastră mare. Calculă greşit grosimea ferestrei şi grenada căzu în zăpadă. Nu mai avu timp decât să privească cu groază grenada care explodă şi-l făcu bucăţi.

Cei doi agenţi se căţărară pe treptele cabanei şi săriră peste pragul uşii de la intrare, care fusese deschisă. Arabii deschiseră foc continuu şi un glonţ îl atinse pe unul dintre agenţi în spate. El căzu, dar fu rapid tras înăuntru, iar uşa trântită chiar în clipa când trei duzini de gloanţe şi o grenadă o aruncară în aer.

Ferestrele se făcură praf, dar pereţii din butuci groşi rezistară asaltului. Agenţii mai uciseră doi dintre oamenii lui Ismail, dar ceilalţi se apropiară folosindu-se de pini şi de stânci ca să se ascundă. Când ajunseră la 20 de metri de cabană începură să arunce grenade prin ferestre, în cabană, un agent o aruncă fără menajamente pe Hala într-un şemineu rece. Tocmai împingea un birou ca să acopere gura şemineului pentru a o apăra pe Hala, când o ploaie de gloanţe pătrunse prin fereastră îl nimeri în gât şi în umăr. Hala nu-l putea vedea, dar auzi bufnitura făcută de corpul lui când atinse podeaua de lemn.

Efectul grenadelor era acum distrugător. De aproape schijele lor erau mult mai periculoase pentru om decât gloanţele. Singura apărare a agenţilor era precizia tirului lor. Nimeni însă nu se gândise că vor fi atacaţi de un număr atât de mare de terorişti şi mica lor provizie de muniţie era pe sfârşite.

Fusese transmis birourilor Serviciului Secret din Denver un apel de ajutor imediat ce Ismail trăsese primele gloanţe, dar se pierduse timp preţios până când departamentul local al poliţiei fusese anunţat şi până când acesta alertase unităţile de intervenţie.

O grenadă explodă într-o magazie, aprinzând o cutie cu diluant de vopsea. Urmă apoi o canistră cu benzină folosită pentru rezervorul de la aparatul de deszăpezire şi curând o întreagă porţiune a cabanei fu cuprinsă de flăcări.

Tirul armelor automate se opri, în timp ce focul se răspândea cu repeziciune. Arabii înconjurară cu precauţie casa. Ei formau un cerc larg în jurul cabanei; fiecare armă era îndreptată către o uşă sau o fereastră. Aşteptau cu răbdare să iasă supravieţuitorii, izgoniţi de flăcări.

Doar doi agenţi ai serviciului secret mai erau încă în viaţă. Restul erau plini de sânge, morţi, printre piesele de mobilier

distruse. Furia focului cuprinse bucătăria şi scările din spate, întinzându-se spre dormitoarele de la etaj. Deja nu mai era nici o speranţă că focul ar fi putut fi stins. Curând căldura deveni de nesuportat pentru cei ce apărau parterul.

Sunetul sirenelor care se apropiau s-a făcut auzit din direcţia oraşului.

Un agent împinse biroul care o apăra pe Hala şi o conduse târâş până la o fereastră joasă.

— Sosesc forţele de poliţie locală, zise el repede. De îndată ce teroriştii încep să tragă în poliţişti, încercăm să ieşim din casă ca să nu ardem de vii.

Hala putea doar să dea din cap. Îl auzea cu greu. O dureau timpanele de la zgomotul făcut de grenade. Ochii îi erau plini de lacrimi şi-şi apăsă nasul şi gura cu batista ca să filtreze cât de cât aerul înecăcios.

Afară, Ismail stătea culcat la pământ, nehotărât, ţinând strâns automatul. Cabana devenise rapid un infern; flăcările şi fumul ieşeau prin ferestre. Dacă înăuntru mai era cineva în viaţă, trebuia să iasă în câteva secunde, sau să moară în flăcări.

Dar Ismail nu mai putea aştepta. Zărea deja printre copaci luminile roşii şi albastre ale maşinii şerifului, care se apropia cu viteză pe şosea.

Din cei 12 oameni ai echipei sale mai trăiau doar 6. Orice rănit trebuia mai degrabă ucis decât lăsat spre a fi interogat de agenţii serviciului secret american. Strigă o comandă oamenilor săi, care se retraseră de lângă casă spre drumul de acces.

Primii poliţişti care sosiră se opriră şi blocară drumul spre cabană. În timp ce unul raporta prin radio, celălalt deschise cu precauţie portiera din partea lui, studiind maşina şi cabana în flăcări, ţinând revolverul în poziţie de tragere. Misiunea lor era să observe, să raporteze şi să aştepte întăriri.

Era o tehnică perfectă când trebuia să înfrunţi criminali periculoşi şi înarmaţi. Din nefericire, această tehnică nu era aplicabilă când o mică armată de terorişti nevăzuţi deschiseră focul pe neaşteptate şi îi uciseseră pe cei doi poliţişti înainte ca aceştia să poată reacţiona.

La un semn al unuia dintre agenţii care se uitau pe fereastră, Hala fu ridicată şi aruncată brusc la pământ. Oamenii serviciului secret o urmară şi o apucară rapid de braţe, începând să alerge către şosea, împiedicându-se şi alunecând pe zăpadă.

Reuşiră să parcurgă doar 30 de paşi, când unul dintre oamenii

lui Ismail îi zări şi dădu alarma. Împuşcăturile loviră copacii şi ramurile acestora. Unul dintre agenţi îşi ridică deodată mâinile în sus, cu palmele spre cer, se împiedică şi apoi căzu cu faţa în jos în zăpadă.

— Vor să ne taie drumul spre şosea, zise celălalt agent. Caută să ajungi la şosea. Eu o să-ncerc să-i opresc.

Hala dădu să spună ceva, dar agentul o învârti în loc şi-i făcu, nu prea uşor, vânt înainte.

— Fugi dracului de aici, strigă el.

Dar îşi dădu seama că era deja prea târziu. Orice speranţă de scăpare nu mai era decât o iluzie. O luaseră pe un drum greşit când părăsiseră cabana în flăcări şi se îndreptau direct către cele două maşini Mercedes-Benz parcate în pădure, lângă şosea. Realiză că ele aparţineau teroriştilor. Nu avea de ales. Dacă nu-i putea opri, va încerca să-i încetinească, astfel încât Hala să poată opri o maşină pe şosea. Într-un joc sinucigaş, agentul alergă către arabi, cu degetul pe trăgaciul mitralierei, strigând toate obscenităţile pe care le învăţase vreodată.

Ismail şi oamenii lui rămaseră o clipă nemişcaţi, privind ceea ce părea a fi un demon răzbunător.

Timp de două secunde ezitară, apoi îşi reveniră şi traseră cu toţii în agentul secret plin de curaj, omorându-l pe loc.

Dar nu înainte ca trei dintre ei să-şi găsească moartea sub gloanţele trase de agent.

Hala văzu şi ea maşinile. Îi zări şi pe terorişti alergând spre ele, în spatele ei auzi şi ploaia de împuşcături. Sufocându-se şi respirând cu greutate, cu hainele rupte şi cu părul în dezordine, se împiedică şi căzu pe o suprafaţă dură.

Îşi ridică capul puţin şi văzu că este pe asfalt. Se ridică în picioare şi începu să alerge, ştiind că întârzia doar inevitabilul, fiind sigură că va muri peste câteva clipe.

28

Cord-ul rula majestuos pe şoseaua dinspre Breckenridge, soarele dimineţii era reflectat de maşina proaspăt vopsită şi de cromul strălucitor. Schiorii care se îndreptau spre tele-schi le făceau cu mâna, în timp ce eleganta maşină făcută în anii 60 trecea pe lângă ei. Giordino moţăia pe scaunul din spate, în timp ce Lily stătea alături de Pitt în faţă.

Pitt se trezise cu faţa la cearşaf în dimineaţa aceea. Nu vedea nici un motiv pentru care să se ducă pe pârtie cu schiuri închiriate, când schiurile lui americane model Olimp 1921 erau într-o debara la numai 3 mile distanţă de hotel. I se părea mai logic să se ducă la cabana familiei, să-şi ia echipamentul şi să fie în tele-schi în mai puţin timp decât i-ar trebui ca să stea la coadă pentru a închiria schiurile.

Pitt ridică din umeri şi decise să nu ia în considerare avertismentul tatălui său de a nu se apropia de cabană. Pur şi simplu îl privi ca pe o exagerare birocratică.

— Cine lansează artificii dimineaţa atât de devreme? se întrebă cu voce tare Lily.

— Nu sunt artificii, zise Pitt ascultând pocnetul armelor şi bubuitul grenadelor care explodau, ecoul lor fiind perpetuat de munţii ce înconjurau valea. Pare a fi o luptă de infanterie.

Zâmbetul de pe chipul lui Pitt se înăspri. Mări viteza maşinii şi bătu în geamul despărţitor. Giordino se trezi şi coborî geamul.

— M-ai trezit tocmai când începea orgia, zise el căscând copios.

— Ascultă, zise Pitt.

Giordino tresări în timp ce aerul rece pătrundea în cabină. Îşi duse mâinile pâlnie la urechi. Încet-încet, o expresie plină de uimire îşi făcea loc pe chipul său.

— Au debarcat ruşii?

— Uite, zise Lily agitată. Un foc în pădure.

Giordino studie fumul negru care se ridica deasupra copacilor, fugărit de coloane de flăcări.

— Prea dens, zise el scurt. Aş zice mai degrabă că este o construcţie care arde, probabil o casă sau o cabană.

Pitt ştia că Giordino avea dreptate. Înjură şi lovi cu pumnii în volan, având acum certitudinea că locuinţa familiei sale era cea

care alimenta acea ciupercă de flăcări şi fum care creştea deasupra copacilor.

— N-are rost să dăm de bucluc, spuse el. O să trecem pe-acolo să vedem ce se-ntâmplă. Al, vino în faţă. Lily, tu treci în spate şi ţine-ţi capul jos. Nu vreau să fi rănită.

— Dar eu? întrebă Giordino cu o indignare resemnată. Soarta mea nu te îngrijorează deloc? Dă-mi un motiv valabil pentru care să stau acolo alături de tine şi să mă expun.

— Ca să-ţi aperi de rele, de primejdii şi de duşmani şoferul favorit.

— Categoric, nu-i de ajuns.

Pitt încercă altă abordare.

— Ar mai fi şi cei 50 de dolari pe care i-am împrumutat de la tine în Panama şi pe care nu ţi i-am dat niciodată înapoi.

— Plus dobânda.

— Plus dobânda, repetă Pitt.

— Ce nu fac eu pentru a-mi apăra bruma de avere agonisită din greu!

Disperarea obosită a lui Giordino părea aproape sinceră, în timp ce se strecura prin geamul deschis şi schimba locul cu Lily.

Mai departe pe şosea, cu o jumătate de milă înainte de drumul ce ducea spre cabană, oamenii se opreau şi se ascundeau în spatele maşinilor lor. Se uitau cu gura căscată la fumul ce se ridica şi ascultau poliţia. Apoi văzu maşina de patrulare găurită de gloanţe ce bara drumul spre cabană.

Atenţia lui era concentrată spre dreapta şi spre infernul de flăcări. Când, deodată, cu coada ochiului zări o formă vagă alergând pe şosea, drept spre Cord.

Frână brusc şi întoarse volanul mult spre dreapta, făcând maşina să se rotească într-un unghi de 90 de grade şi să derapeze îngrozitor. Cauciucurile înalte şi înguste scârţâiră din cauza frecării cu asfaltul. Maşina se opri într-o parte, blocând ambele benzi de circulaţie şi Pitt văzu cam la un metru în faţa lui o femeie.

Inima lui Pitt îşi acceleră bătăile. Respiră adânc şi o privi pe femeia pe care aproape o călcase. Văzu spaima şi şocul din ochii ei transformându-se într-o expresie de neîncredere.

— Tu? exclamă ea. Chiar tu eşti?

Pitt o privi incapabil să reacţioneze.

— Doamna Kamil?

— Cred în „deja vu”, murmură Giordino, cred, cred, cred.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, şopti ea. Te rog, ajută-mă. Toţi au murit. Vin să mă omoare.

Pitt ieşi din spatele volanului în acelaşi timp în care Lily ieşise din spate. O ajutară pe Hala să urce şi o culcară pe scaunul din spate.

— Cine sunt ei? întrebă Pitt.

— Asasinii plătiţi de Yazid. Trebuie să plecăm repede. Pot apărea în orice clipă.

— Stai liniştită, zise Lily încet, observând pentru prima oară pielea înnegrită de fum şi părul pârlit al Halei. O să te ducem la spital.

— Nu e timp, zise Hala arătând spre geam cu mâna tremurândă. Hai să ne grăbim sau or să vă omoare şi pe voi.

Pitt se întoarse la timp pentru a vedea două Mercedes-uri negre ţâşnind în trombă din pădure şi îndreptându-se spre şosea. Le studie pentru o secundă, apoi sări la volan. Intră în viteza întâi şi acceleră la maximum. Învârti volanul şi îndreptă Cord-ul spre singura direcţie care le era deschisă – înapoi către Breckenridge.

Privi rapid în oglinda retrovizoare montată pe roata de rezervă de pe aripă. Estimă distanţa dintre Cord şi maşinile teroriştilor la nu mai mult de 300 metri. Nu avu timp decât pentru acea scurtă privire. Un glonte sparse oglinda retrovizoare în mii de bucăţi.

— La podea! strigă el femeilor din spate.

Având tracţiune pe faţă, maşina avea podeaua plată şi femeile putură să se ghemuiască pe jos. Hala o privi pe Lily şi începu să tremure fără să se poată stăpâni. Lily o luă pe după umeri şi se forţă să zâmbească încurajator.

— Nu intra în panică, zise ea cu curaj. Dacă ajungem în oraş, o să fim în siguranţă.

— Nu… nu… murmură Hala, copleşită. Nicăieri n-o să fim în siguranţă.

Pe locul din faţă, Giordino stătea aplecat cât de jos putea, pentru a se feri de gloanţe şi de vântul ce şuiera pe parbriz.

— Cât de repede poate merge maşina asta? întrebă el pe un ton ce încerca să pară natural.

— Cea mai mare viteză înregistrată la un L-29 a fost 77, răspunse Pitt.

— Mile sau kilometri?

— Mile.

— Am sentimentul neliniştitor că ăştia sunt mai iuţi ca noi. Giordino trebui să strige în urechea lui Pitt ca să acopere huruitul

maşinii.

— Cu ce maşină suntem în întrecere?

Giordino se întoarse, se aplecă pe geam şi aruncă o privire agitată în urmă.

— După masca din faţă e greu de spus ce model de Mercedes au, dar aş zice că ticăloşii ne urmăresc cu SDL-uri 300, cu Motor Diesel.

— Diesel supraalimentat, ca să fim mai exacţi şi ajung la 220 kilometri pe oră.

— Şi se apropie?

— Ca nişte tigri, zise Giordino necăjit. Pân-ajungem la cafeneaua unde se plictiseşte şeriful, ăştia or să ne facă harcea-parcea!

Pitt apăsă ambreiajul la maxim şi trecu în viteza a treia.

— Salvam mai multe vieţi stând de-o parte. Ucigaşii ăştia nebuni sunt în stare să măcelărească o sută de trecători nevinovaţi doar ca să o asasineze pe Kamil.

Giordino mai aruncă o privire în spate:

— Cred că le pot vedea albul ochilor.

Ismail înjură furios când i se bloca arma. Plin de turbare, o aruncă pe geamul Mercedes-ului şi smulse alta din mâinile celui de pe bancheta din spate. Scoase arma pe fereastră şi trase o rafală în Cord. Ţeava scuipă doar cinci gloanţe şi încărcătorul se goli. Înjură din nou, în timp ce scoase din buzunar un alt încărcător pe care îl băgă în armă.

— Nu te agita, îi spuse şoferul calm. O să-i ajungem în cel mult un kilometru. O s-o iau prin stânga, iar Omar cu oamenii lui o vor lua prin dreapta. Putem să-i prindem în foc încrucişat de aproape.

— Vreau să-l ucid pe gunoiul ăla care s-a amestecat, zise Ismail printre dinţi.

— O să ai ocazia. Ai răbdare.

Ca un copil bosumflat, care nu poate obţine ce vrea, Ismail se tolăni pe scaun şi privi fix, plin de ură, la maşina care zbura în faţa lor.

Ismail era cel mai rău soi de ucigaş. Era absolut incapabil de remuşcări. Ar fi putut arunca în aer o maternitate, fără ca asta să-i strice buna dispoziţie. Profesioniştii îşi revizuiesc crimele şi caută să găsească metode de a-şi îmbunătăţi stilul. Ismail nu se obosea niciodată să-şi reexamineze asasinatele sau să numere

cadavrele. Nu se deranja prea mult să-şi planifice acţiunile şi în două ocazii ucisese pe cine nu trebuia, ceea ce făcea din fanaticul Ismail un tip cu atât mai periculos. Imprevizibil ca un rechin, lovea fără cruţare orice victimă care avea ghinionul să-i iasă în cale. Îşi justifica faptele sângeroase invocând convingerile sale religioase. Dar în alte timpuri şi pe alte meleaguri ar fi fost un ucigaş în serie, lăsând în urmă mormane de cadavre doar de dragul distracţiei. Ismail i-ar fi făcut să se strâmbe de greaţă pe John Dillinger şi pe Bonnie şi Clyde.

Stătea în maşină mişcându-şi degetele pe puşcă ca pe un obiect senzual, aşteptând să-şi trimită gloanţele nimicitoare prin tabla subţire a maşinii vechi, în carnea celor care îl privaseră temporar de prada sa.

— Probabil că-şi păstrează muniţia, spuse Giordino cu recunoştinţă în glas.

— Doar până când se apropie îndeajuns de mult încât să fie siguri că ne nimeresc, răspunse Pitt. Privea cu atenţie drumul, dar mintea lui scormonea cu disperare în căutarea unei portiţe de scăpare.

— Dau un regat pentru un lansator de rachete.

— Ceea ce-mi aduce aminte că atunci când m-am urcat de dimineaţă în maşină am lovit cu piciorul un obiect care a alunecat sub scaun.

Giordino se aplecă şi căută sub scaunul lui Pitt. Mâna lui atinse un obiect dur şi rece. Îl scoase de sub scaun.

— Doar o cheie franceză, anunţă el trist. Ne e tot atât de folositor ca şi un ciolan de jambon.

— Îmi amintesc că e un drum de ţară, pe undeva, înainte, care duce în vârful pârtiilor de schi. Maşinile de întreţinere îl folosesc din când în când ca să aducă materiale şi provizii în vârf. Ar fi o şansă minimă pentru noi să-i pierdem în pădure sau într-o viroagă. Dacă rămânem pe şosea, suntem ca şi morţi.

— Cât e de departe?

— După următoarea cotitură a drumului.

— Crezi că reuşim?

— Tu ce zici?

Giordino privi în urmă pentru a treia oară.

— Mai sunt vreo 75 de metri şi să vă ţineţi!

— Sunt prea aproape, zise Pitt. Trebuie să facem ceva ca să-i încetinim.

— Pot să mă strâmb la ei şi să le fac semne obscene, zise Giordino sec.

— I-ar înfuria şi mai rău. Trebuie să recurgem la varianta 1.

— La lecţia asta am lipsit, zise Giordino sarcastic.

— La aruncări erai bun?

Giordino în semn de înţelegere dădu din cap.

— Fă rabla să meargă drept şi maestrul în aruncări Giordino o să-i scoată la pensie pe adversari.

Maşina decapotabilă oferea o platformă perfectă. Giordino se aşeză în genunchi pe scaun, cu faţa spre urmăritori, cu capul şi umerii expuşi deasupra capotei.

Întâi, ridică braţul şi aruncă cheia franceză cu boltă, către Mercedes-ul cel mai apropiat.

O clipă avu o strângere de inimă. Crezu că a aruncat prea aproape pentru că proiectilul ateriza pe botul maşinii, a ricoşat şi făcu praf parbrizul.

Şoferul arab îl văzuse pe Giordino pregătind aruncarea. A reacţionat rapid, dar nu suficient de rapid. Apăsă frâna şi suci volanul pentru a evita impactul, dar chiar atunci parbrizul se sparse în mii de bucăţele care îl împroşcară în faţă. Cheia franceză se lovi de volan şi se opri în poala lui Ismail.

Şoferul celui de-al doilea Mercedes se ţinea aproape de maşina lui Ismail şi nu văzu cheia franceză zburând prin aer. Fu luat complet pe nepregătite când luminile de frână din faţa lui clipiră. Privi neputincios cum se loveşte de primul Mercedes, făcându-l să-şi piardă controlul şi să se rotească până când se opri cu faţa în direcţia opusă.

— Asta intenţionai să le faci?

— Puteam să fi pus pariu. Ţin-te bine, ne apropiem de drumeagul nostru.

Pitt încetini şi îndreptă maşina spre un drum îngust, acoperit cu zăpadă, plin de serpentine, ce ducea în vârful muntelui.

Motorul cu cei 115 cai putere se străduia să tragă maşina grea pe drumul accidentat şi alunecos. Şasiul rigid făcea ca toţi cei dinăuntrul maşinii să sară ca nişte mingi de tenis într-o maşină de spălat, partea din spate a maşinii, mai uşoară, derapând încoace şi-ncolo. Pitt încercă să compenseze derapajul ajutându-se de acceleraţie şi de volan, folosind puterea de tracţiune a roţilor din faţă ca să ţină maşina pe mijlocul drumului care, ca aspect, amintea destul de bine a traseu de alpinism. Lily şi Hala se ridicaseră de pe jos şi stăteau pe scaunele lor cu picioarele

proptite în cele din faţă, agăţate cu disperare de mânerele uşii.

Şase minute mai târziu lăsară copacii în urmă şi începură să urce dincolo de linia pădurii. Acum drumul se strecura printre stânci abrupte, acoperite din belşug cu zăpadă. Iniţial, Pitt se gândise să abandoneze maşina şi să încerce să fugă prin pădure, dar grosimea proverbială a zăpezii afânate de Colorado, mult mai groasă la altitudini mai mari, făcea mersul pe jos aproape imposibil. Nu mai avea altă soluţie decât să ajungă în vârf suficient de rapid ca să poată lua un telescaun în jos spre oraş, unde să se poată pierde în mulţime.

— Fierbem, zise Giordino.

Pitt nu avea nevoie să se uite la aburul ce ieşea de sub capotă; privise cum acul indicatorului de temperatură se apropiase din ce în ce mai mult de zona roşie şi până la urmă se fixase la punctul pe care scria FIERBINTE.

— Ce facem când ajungem la capătul drumului? întrebă Giordino.

— Aplicăm planul numărul 2, răspunse Pitt. Facem o coborâre de plăcere cu telescaunul până la cel mai apropiat bar.

— Îmi place cum gândeşti, dar războiul încă nu s-a terminat, zise Giordino, arătând în urmă. Prietenii noştri au revenit.

Pitt fusese prea ocupat ca să-i mai observe pe urmăritori. Aceştia se redresaseră după accident şi porniseră pe munte în sus în urmărirea Cord-ului. Înainte ca el să poată privi în urmă, gloanţele sparseră geamul din spate printre capetele lui Lily şi Hala, traversară maşina şi trecură frumos prin parbriz, lăsând în el trei găuri mici. Nu mai fu nevoie să li se spună din nou femeilor să se culce pe jos. De data asta încercară să se facă una cu podeaua.

— Cred că sunt furioşi din cauza cheii franceze, spuse Giordino.

— Nici pe jumătate atât de furioşi cât sunt eu pentru felul în care îmi distrug maşina.

Lua o curbă strânsă şi când redresa din nou volanul, se întoarse şi privi la iuţeală în urmă, la maşinile ce-i urmăreau. Ceea ce văzu nu era de loc încurajator.

Cele două Mercedes-uri alunecau violent pe suprafaţa acoperită de zăpadă a drumului. Viteza lor superioară era parţial anihilată datorită tracţiunii pe roţile din faţă de care dispunea Cord-ul. Pitt câştiga teren la serpentine, dar arabii micşorau distanţa pe porţiunile drepte.

Pitt îl observă pe şoferul Mercedes-ului din faţă învârtind volanul ca un apucat, fără să mai sesizeze riscul şi făcând roţile din spate să se învârtească nebuneşte. La fiecare serpentină aproape că intra cu maşina în troiene, riscând să rămână înţepenit acolo.

Pitt era surprins că Mercedes-urile nu aveau cauciucuri de zăpadă. Nu avea de unde să ştie că arabii trecuseră graniţa din Mexic pentru a face să li se piardă urma. Maşinile erau înregistrate pe numele unei companii textile inexistente din Matamoros şi urmau să fie abandonate la aeroportul din Breckenridge după asasinarea Halei.

Lui Pitt nu-i plăcea ceea ce vedea. Mercedes-urile se apropiau constant. Erau doar la 50 de metri în urmă. Nu-i plăcea nici faptul că un tip scotea o puşcă automată prin parbrizul sfărâmat.

— Vine poşta! strigă el băgându-se sub volan până când doar ochii mai puteau vedea puţin deasupra bordului. Toată lumea la podea!

De-abia rosti aceste cuvinte şi gloanţele începură să lovească Cord-ul. Unul ciurui cauciucul de rezervă de pe aripa dreaptă a maşinii. Următorul pătrunse prin acoperiş, distrugând tapiţeria din piele şi rămase înţepenit în metalul de dedesubt.

Pitt se întoarse şi încercă să se lase şi mai jos, când partea stângă a maşinii se despică brusc, ca şi cum ar fi fost atacată de o armată de deschizătoare de conserve.

Balamalele uşii din spate zburară şi uşa căzu, atârnând grotesc în afară pentru câteva clipe, înainte de a fi smulsă când Cord-ul atinse un copac. Fragmente de gheaţă căzeau din toate părţile ca o ploaie fină. Una dintre femei ţipa; nu ştia care dintre ele. Văzu cum o dâră subţire de sânge se întinde peste bord. Un glonte trecuse prin urechea lui Giordino, dar micuţul italian nu scoase un sunet.

Giordino verifică rana indiferent, ca şi cum aceasta ar fi aparţinut altcuiva. Apoi îşi lăsa capul într-o parte şi îi zâmbi strâmb lui Pitt.

— Mă tem că vinul băut aseară dă pe dinafară.

— E grav? întrebă Pitt.

— Nimic nu e atât de grav încât un chirurg estetician să îl poată repara pentru un onorariu de două mii de dolari. Ce fac femeile?

Pitt strigă fără să se întoarcă:

— Lily, tu şi Hala sunteţi bine?

— Nişte zgârieturi de la cioburi, răspunse Lily jucăuş. În rest, suntem bine.

Era speriată, dar nu intrase în panică.

Aburul de la radiatorul Cord-ului ieşea acum ca un jet de înaltă presiune. Pitt simţea cum motorul pierdea din turaţie şi începea să se gripeze. La fel ca un jocheu care călăreşte o mârţoagă bătrână ce de mult trebuia lăsată în plata Domnului, Pitt forţă maşina la maxim.

Conducea atent, concentrându-se asupra ultimei serpentine înainte de a ajunge la vârf. Riscase şi nu reuşise să-i păcălească pe asasini. Ei se ţineau după maşină lipiţi de bara din spate, ca şi cum ar fi fost legaţi cu lanţuri acolo.

Motorul începu să scoată sunete de protest datorită căldurii excesive şi a solicitării la care era supus. O altă ploaie de gloanţe atacară partea din spate a maşinii şi distruseră cauciucul. Pitt lupta să menţină maşina pe drum şi să evite o întoarcere de 60 de grade, care ar fi dus la răsturnarea maşinii.

Cord-ul era pe moarte. Un fum albăstrui, prevestitor de rele, se ridica de sub capotă. Sub motor se prelingea benzina printr-o gaură făcută în rezervor de o piatră pe care Pitt nu o putuse evita. Curând şi manometrul de ulei căzu la zero. Şansa de a ajunge în vârful muntelui se reducea cu fiecare mişcare a pistonului.

Mercedes-ul din faţă încercă să le taie drumul la una din serpentine, dar derapă puternic într-o parte. Pitt strânse volanul cu disperare. Putea să vizualizeze privirea triumfătoare de pe feţele urmăritorilor săi, care vedeau că mai au doar câteva secunde şi îşi vor prinde prada.

Nu exista nici o posibilitate de a scăpa pe jos. Erau prinşi ca într-o capcană pe drumul îngust, între prăpastie şi stânca abruptă. Nu se putea merge decât înainte, până când motorul Cord-ului ar fi cedat şi s-ar fi oprit.

Pitt apăsă pedala acceleraţiei cu toată forţa şi spuse o rugăciune în gând.

Incredibil, dar bătrânul Cord încă mai era în stare să mai dea ceva din el. Ca şi cum acest obiect neînsufleţit ar fi avut o minte proprie, îşi adună ultimele resurse pentru un magnific efort final. Turaţia motorului crescu dintr-o dată, roţile din faţă porniră şi Cord-ul urcă ultima pantă spre vârf. Un minut mai târziu, lăsând în urmă nori de fum albastru şi aburi albi, ajunse pe creasta de la capătul pârtiei de schi.

La nici o sută de metri se afla capătul telefericului. Mai întâi, lui Pitt i se păru ciudat că nimeni nu schia pe pârtia din dreptul lor. Oamenii coborau din teleschi şi se îndreptau spre latura opusă teleschiului, pentru a începe coborârea pe o pârtie de schi paralelă.

Apoi observă că pârtia din dreptul său era închisă. Mai multe semne atârnate pe o frânghie de culoare portocaliu-aprins avertizau schiorii să nu folosească pârtia, datorită depunerilor periculoase de gheaţă.

— Am ajuns la capătul drumului, zise Giordino solemn.

Pitt aprobă plin de necaz.

— Nu putem fugi spre teleschi. N-am face nici zece metri şi ne-ar împuşca.

— Nu mai avem decât două posibilităţi: ori ne batem cu bulgări de zăpadă, ori ne predăm.

— Sau putem încerca planul numărul 3.

Giordino îl privi curios pe Pitt.

— Nu poate fi mai rău ca primele două. Apoi ochii săi se măriră şi gemu. Doar nu vrei să… oh! Dumnezeule, nu!

Cele două Mercedes-uri erau la o aruncătură de băţ. Mergeau unul lângă altul, ca să lovească Cord-ul, când Pitt învârti volanul şi îndreptă maşina în jos, pe pârtia de schi.

29

— Allah să ne-ajute, murmură şoferul lui Ismail. Nebunii dracului! Nu-i putem opri.

— Ţin-te de ei! strigă Ismail, cuprins de isterie. Nu-i lăsa să ne scape.

— Oricum or să moară. Nimeni nu poate supravieţui dacă coboară pe o pârtie de schi cu o maşină în plină viteză.

Ismail îşi scoase arma şi o apropie de ţeasta şoferului.

— Prinde-i pe porcii ăia, zise el cu răutate, sau o să-l întâlneşti pe Allah mai iute decât crezi.

Şoferul ezită, văzând că îl aşteaptă moartea, indiferent ce-ar face. Renunţă să mai spună ceva şi îndreptă Mercedes-ul în jos, după Cord.

— Allah să-mi lumineze calea, zise el cuprins de teamă.

Ismail îşi îndepărtă arma din ceafa lui şi ţinti prin parbrizul spart.

— Stai liniştit şi vezi-ţi de şofat.

Asasinii lui Ismail din cel de-al doilea Mercedes nu se opriră; îl urmară plini de credinţă pe conducătorul lor.

Cord-ul sărea peste zăpada îngheţată ca un marfar scăpat de sub control, mărindu-şi viteza într-un ritm înspăimântător. Nimic nu mai putea încetini maşina grea. Pitt învârti puţin volanul şi atinse uşor frâna, având grijă să nu o blocheze şi să scape maşina total de sub control. O derapare pe lateral, pe pârtia înclinată ar avea ca rezultat răsturnarea maşinii, iar ei ar sfârşi-o la poalele muntelui, într-o masă informă de metal şi de corpuri omeneşti.

— Crezi că e momentul potrivit să întrebi de centurile de siguranţă? întrebă Giordino, care ţinea picioarele în sus, proptite în bord.

— În anii 30, chestiile astea nu intrau în dotarea maşinilor zise Pitt, dând din cap.

Pitt simţi că norocul era de partea lor când anvelopa distrusă de gloanţe se desfăcu de pe roata din spate. Fără anvelopă, marginile ascuţite ale roţii îi dădeau un oarecare control asupra maşinii, fiindcă pătrunseră adânc în zăpada îngheţată, aruncând jerbe de aşchii de gheaţă în stânga şi în dreapta.

Vitezometrul era aproape de 60, când Pitt văzu un grup de dâmburi în faţa lor. Schiorii cu experienţă considerau pârtia cu movile de zăpadă un excelent teren pentru o cursă cu obstacole. La fel gândea şi Pitt când cobora pe schiuri cu o viteză ameţitoare, dar acum nu puteai să te joci de-a schiorul cu un automobil de 2120 kilograme.

Cu multă măiestrie reuşi să îndrepte maşina spre partea laterală a pârtiei, unde panta era lină. Se simţea ca şi cum ar fi încercat să bage aţă în ac în timpul unei coborâri cu bobul. Inconştient, Pitt se încorda, aşteptând impactul care ar fi urmat oricărei mişcări greşite pe care ar fi făcut-o, care ar fi dus la izbirea maşinii de un copac şi la strivirea pasagerilor.

Dar impactul nu se produse. Cord-ul reuşi cumva să treacă prin culoarul îngust dintre dâmburile de zăpadă şi copaci. Totul dispăru pe lângă ei precum decorul turnant al unei piese de teatru.

De îndată ce Pitt ajunse din nou pe pârtia lată, lipsită de obstacole, întoarse capul ca să vadă ce fac urmăritorii lor.

Şoferul primului Mercedes era inteligent. Mergea pe urmele lăsate de Cord pe lângă dâmburi. Cel de-al doilea şofer, fie că nu văzu dâmburile, fie că nu le consideră periculoase. Îşi dădu seama de greşeală prea târziu şi încercă să compenseze ghidând Mercedes-ul dintr-o parte în alta, într-un efort disperat de a evita dâmburile înalte de un metru.

Arabul reuşi chiar să evite două sau trei înainte de a intra din plin într-unul. Partea din faţă se înfipse în zăpadă, iar partea din spate se ridică în sus şi păru să rămână suspendată în unghi de 90 de grade. Maşina rămase aşa o clipă, apoi se dădu peste cap, ca un băţ aruncat de un copil.

Se izbi de stratul de gheaţă, o dată şi încă o dată, însoţită de zgomotul de metal distrus şi de sticlă spartă. Cei din maşină ar fi putut scăpa dacă ar fi fost zvârliţi în afara maşinii, dar seria de şocuri înţepenise uşile. Maşina începu să se dezintegreze. Motorul se desprinse de la locul lui şi porni învârtindu-se spre pădure. Roţile, suspensia din faţă, roţile de tracţiune nu erau făcute pentru a rezista unei asemenea acţiuni distructive. Până la urmă toate se desprinseră de pe şasiu şi porniră în salturi nebuneşti pe munte în jos.

Pitt nu avu timp să privească Mercedes-ul distrugându-se până nu mai rămase decât o grămadă de fiare care se rostogoliră într-un mic pârâu.

— Ar fi oare deplasat, vorbi Giordino pentru prima oară de când porniseră din vârful pârtiei, dacă aş spune cu unul mai puţin?

— Aş prefera să nu foloseşti acest termen, zise Pitt printre dinţi. S-ar putea ca în curând scorul să devină egal.

Luă puţin o mână de pe volan şi arătă înainte.

Giordino se încordă când văzu că pârtia lor se uneşte cu o altă pârtie plină de oameni îmbrăcaţi în costume de schi multicolore. Se ridică în picioare, apucându-se de ceea ce mai rămăsese din rama parbrizului şi începu să strige şi să dea frenetic din mâini în timp ce Pitt claxona întruna din cele două claxoane ale Cord-ului.

Schiorii uimiţi se întoarseră şi văzură cele două maşini coborând pe pârtia de schi într-o viteză nebună. Nu aveau decât câteva secunde pentru a trece pe părţile laterale ale pârtiei, rămânând să privească cu gurile căscate cum Cord-ul, urmat de Mercedes, trece în viteză pe lângă ei.

O trambulină de schi se ridica din pârtie şi se lansa la 100 de metri distanţă. Pitt distinse cu greu trambulina albă pierdută în peisaj. Fără să ezite îndreptă maşina spre trambulină.

— Doar nu vrei să faci una ca asta! strigă Giordino.

— Planul numărul 4, îl linişti Pitt. Ţin-te bine, s-ar putea să pierd controlul.

— Credeam că asta s-a întâmplat încă de la început.

Cu puţin mai mică decât trambulinele construite pentru competiţiile olimpice, trambulina era folosită doar pentru schiul acrobatic. Rampa era destul de lată ca să permită accesul Cord-ului. Avea lungimea de 30 de metri şi se termina la o înălţime de 20 de metri deasupra solului.

Pitt se alinie la linia de start, folosind forma masivă a Cord-ului pentru a ascunde trambulina de privirile celor din Mercedes. Reuşita depindea de sincronizare şi de îndemânarea cu care rotea volanul.

În ultima clipă, înainte ca roţile din faţă să treacă de linia de start, Pitt învârti volanul şi roti partea din spate a Cord-ului, îndepărtând maşina de rampa pentru sărituri.

Atent la toate mişcările Cord-ului, şoferul lui Ismail trase de volan pentru a evita ciocnirea şi astfel se înscrise perfect pe linia de start a trambulinei.

În timp ce Pitt lupta să menţină Cordul pe un drum drept, Giordino privi înapoi către Mercedes şi văzu o faţă înspăimântată, plină de ură neputincioasă şi de mânie, privindu-l

fix. Apoi totul dispăru şi maşina coborî pe pârtie fără a mai putea fi controlată. Ar fi trebuit să zboare în aer ca o pasăre grasă fără aripi. Dar partea din spate se rupse şi se opri într-un unghi ciudat, trimiţând apoi maşina prin aer ca o minge de fotbal bine aruncată.

Viteza Mercedes-ului fusese cam de 120 kilometri pe oră când se desprinse de trambulină. Împinsă de un impuls formidabil, se răsuci în aer pe o distanţă incredibilă înainte de a se prăbuşi pe pământ pe toate cele patru roţi. Ca filmată cu încetinitorul, maşina sări prin aer până ce se zdrobi de trunchiul gros al unui pin. Scrâşnetul metalului ce se turtea străbătu aerul rarefiat în timp ce şasiul şi corpul maşinii se înfăşurau în jurul copacului, până când bara din faţă şi cea din spate se înnodară. Geamurile se împrăştiară în mii de bucăţele ca nişte confetti, iar corpurile dinăuntru fură strivite ca muştele sub plici.

Giordino dădu din cap plin de uimire.

— Este cea mai incredibilă privelişte pe care am văzut-o vreodată.

— Şi-o să mai vezi, zise Pitt.

Reuşise să facă Cord-ul să meargă în linie dreaptă, dar nu-i putea reduce viteza. Frânele nu mai funcţionau de la jumătatea pârtiei, iar bara de direcţie era îndoită şi aproape desprinsă. Direcţia spre care se îndrepta Cord-ul se putea distinge cu uşurinţă. Mergea drept spre restaurantul şi instalaţia pentru schi, aflate la baza pantei cu teleschiul.

Tot ce putea face Pitt era să claxoneze şi să încerce să evite schiorii, prea şocaţi ca să se mai dea la o parte din calea maşinii.

Femeile priviseră distrugerea ultimului Mercedes cu o curiozitate morbidă şi cu multă uşurare. Dar aproape imediat se întoarseră şi priviră cu groază la clădirea care se apropia rapid.

— Nu putem face nimic? întrebă Hala.

— Sunt gata să primesc orice sugestie, spuse Pitt nervos.

Tăcu, reuşind să evite o clasă de schi formată din puşti. Marea majoritate a schiorilor fie auzise, fie privise distrugerea celor două Mercedes-uri, aşa că fugiseră rapid din calea Cord-ului. Se retrăgeau rapid spre marginea pârtiei, privind fără să înţeleagă Cord-ul care trecea ca o rachetă pe lângă ei.

Avertismente asupra celor două maşini fuseseră transmise din partea superioară a pârtiei, aşa că instructorii de schi îndepărtaseră cea mai mare parte a schiorilor din zonă. În

dreapta centrului de schi era un iaz îngheţat. Pitt spera să îndrepte maşina înspre el şi să alunece pe gheaţă până când aceasta s-ar fi spart şi maşina s-ar fi scufundat în apă. Singura problemă era că privitorii formaseră fără să-şi dea seama un culoar ce ducea drept spre restaurant.

— Nu cred că mai ai şi un plan 5, zise Giordino, pregătindu-se pentru coliziune.

— Îmi pare rău, zise Pitt. S-au terminat toate.

Lily şi Hala priveau, îngrozite şi neputincioase, apoi se lăsară pe podea în spatele scaunelor din faţă, închizând ochii şi se agăţară una de alta.

Pitt se încorda când loviră câteva rastele cu schiuri şi beţe. Schiurile părură că explodează când începură să zboare prin aer ca scobitorile. Pentru o clipă Cord-ul rămase îngropat sub ele, apoi ieşi şi se îndreptă spre scările de beton. Nu pătrunseră în restaurant, dar intrară prin peretele de lemn al barului.

Camera era goală cu excepţia pianistului, care rămăsese paralizat în faţa clapelor şi a unui barman, care preferă să fie discret şi se refugie în spatele barului, în timp ce Cord-ul pătrundea în cameră şi-şi croia drum printr-o mare de scaune şi mese.

Cord-ul aproape că ieşi prin peretele opus, undeva la nivelul doi deasupra solului. În mod miraculos, pierzându-şi inerţia, maşina mutilată se opri brusc, scoţând numai botul prin perete. Barul arăta ca după un atac de artilerie.

În afara şuieratului radiatorului şi a pocnetelor motorului supraîncălzit, în cameră domnea o tăcere nefirească. Pitt se lovise cu capul în marginea parbrizului şi un firicel de sânge i se prelingea din păr. Se uita la Giordino, care privea fix la zid, ca şi cum ar fi împietrit.

Amândoi păreau că se întreabă cu uimire: Mai trăim încă? Dar în rest arătau perfect.

Barmanul era încă invizibil în ascunzişul său din spatele barului, aşa că Pitt se întoarse spre pianist, care stătea încremenit pe un scaun înalt cu trei picioare. Purta o şapcă de jocheu, iar ţigara care îi atârna într-un colţ al gurii mai păstra încă scrumul lung ce nu se scuturase. Mâinile îi erau întinse deasupra clapelor şi corpul rigid ca o imagine înţepenită în stop-cadru. Se holba şocat la apariţia însângerată care îi zâmbea dement.

— Scuzaţi deranjul, zise politicos Pitt, sunteţi amabil să ne

cântaţi: Du-mă-n zbor până la lună?

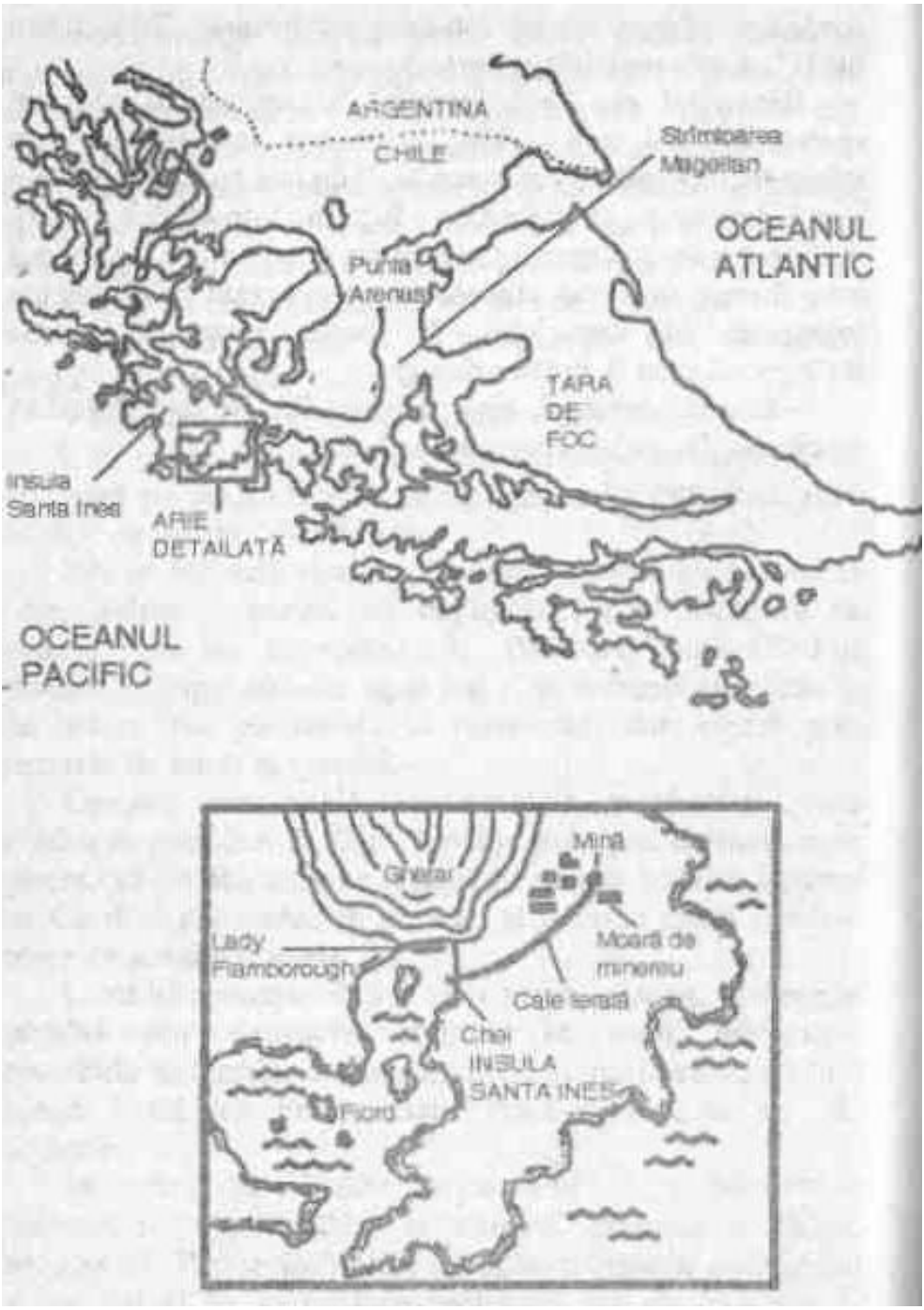
ARGENTINA
CHILE
Strimtoarea Magellan
OCEANUL ATLANTIC
Punta Arenas
TARA DE FOC
Insula Santa Inez
ARIE DETAILATA
OCEANUL PACIFIC
Mina
Gheţar
Lady Flamborough
Moară de mineriu
Cale ferată
Chei
INSULA SANTA INES
Fiord

PARTEA A III-a

LADY FLAMBOROUGH

30

19 octombrie 1991
Uxmal, Yucatan

Sub torentul de lumini multicolore al reflectoarelor, basoreliefurile de pe piramidă radiau o strălucire nepământeană. Pereţii piramidei erau scăldaţi într-o irizaţie bleu deschis, în timp ce asupra Templului Magicianului se revărsau valuri de lumină portocalie. Câteva proiectoare îşi mişcau razele roşii în susul şi în josul treptelor largi ale piramidei, producând un efect ciudat: părea că valuri de sânge se revărsau pe trepte. Sus, pe acoperişul templului, o figură zveltă, îmbrăcată în alb, stătea în picioare.

Topiltzin îşi deschise larg braţele într-un gest de binecuvântare divină şi privi în jos la cele 100.000 de feţe ridicate ce înconjurau templul-piramidă din Uxmal, vechiul oraş Maya din peninsula Yucatan. Îşi încheie discursul, ca de fiecare dată, cu o incantaţie în limba aztecă. Mulţimea de oameni relua frazele şi le repeta în cor.

— Puterea şi curajul naţiei noastre se află în noi, cei ce nu vom preţui niciodată măreţia şi averea. Noi murim de foame, noi muncim din greu pentru conducători ce sunt mai puţin nobili şi cinstiţi decât noi înşine. Nu poate exista măreţie şi glorie în Mexic atâta timp cât acest guvern corupt se află la putere. Nu vom mai suporta sclavia. Zeii se adună din nou pentru a-i sacrifica pe cei corupţi, în favoarea celor cinstiţi. Darul lor

nepreţuit este o nouă civilizaţie. Trebuie să-l acceptăm. În timp ce cuvintele lui se pierdeau încet, încet, luminile multicolore se estompau şi Topiltzin era singurul care rămânea în plină lumină. Apoi lumina proiectoarelor clipi şi el dispăru.

Fură aprinse focuri imense şi dintr-un camion cu remorcă începu să se împartă oamenilor plini de recunoştinţă lăzi mari cu mâncare. Fiecare ladă conţinea aceeaşi cantitate de făină şi de conserve, alături de o broşură plină de ilustraţii şi fără prea multe subtitluri.

Preşedintele De Lorenzo şi miniştrii cabinetului său erau prezentaţi ca nişte demoni ce erau alungaţi din Mexic de Topiltzin şi de zeii azteci, în braţele larg deschise ale Unchiului Sam care avea o figură plină de răutate.

Era inclusă şi o listă de instrucţiuni, descriind metode paşnice, dar eficiente de distrugere a influenţei guvernului.

În timp ce se împărţea mâncarea, bărbaţi şi femei treceau printre oameni şi recrutau noi adepţi pentru Topiltzin. Evenimentul era regizat cu acelaşi profesionalism cu care erau puse în scenă concertele rock.

Uxmal era doar una din etapele campaniei duse de Topiltzin pentru răsturnarea guvernului din Mexic.

Predica mulţimii doar în marile cetăţi ale trecutului – Teotihuacan, Monte Alban, Tuila şi Chichenitza. Nu apărea niciodată în oraşele moderne ale Mexicului.

Oamenii îl ovaţionau pe Topiltzin şi îi scandau numele, dar el nu-i mai auzea. În clipa în care reflectoarele s-au stins, garda sa de corp îl înconjură şi coborâră pe o scară aflată în spatele piramidei până la un camion mare cu rulotă. Motorul era deja pornit şi camionul, având în faţă şi în spate câte o maşină, îşi croi drum încet prin mulţime, până ce ajunse la şosea. Apoi, sporindu-şi viteza, se îndreptă către Yucatan, capitala statului Merida.

Interiorul rulotei era bogat ornamentat şi avea două compartimente, unul pentru conferinţe şi altul care îi servea drept locuinţă lui Topiltzin.

Acesta discuta pe scurt programul pentru a doua zi cu cei mai apropiaţi adepţi ai săi. Când se încheie întrunirea, camionul se opri şi toţi îi urară noapte bună lui Topiltzin. Cele două maşini îi luară pe discipolii obosiţi şi-i duseră la hotelurile din Merida.

Când închise uşa camerei de conferinţe, Topiltzin păru că iese dintr-o lume şi pătrunde în alta.

Îşi scoase penajul de pe cap şi roba albă, dând la iveală o pereche de pantaloni scumpi şi o cămaşă sport. Deschise un dulap care ascundea un bar şi scoase o sticlă de şampanie Schramsberg Blanc de Blanc, scoţându-i dopul cu iuţeală. Primul pahar îl dădu peste cap cu sete, dar pe al doilea îl savură în linişte.

Relaxat, Topiltzin intră într-o cămăruţă mică, plină de echipamente de comunicaţie, formă un cod la un telefon holografic şi se întoarse cu faţa spre centrul camerei. Bău încet din şampania de California şi aşteptă. Treptat, o figură neclară începu să se materializeze tridimensional. În acelaşi timp, într-o altă încăpere la mii de mile depărtare se proiecta imaginea lui Topiltzin.

Când imaginea se limpezi, Topiltzin se găsi în faţa holoramei unui bărbat care stătea pe o sofa joasă şi îl privea fix. Avea tenul măsliniu şi părul rar dat cu briantină.

Ochii îi străluceau ca pietrele preţioase. Vizitatorul purta pe deasupra unei pijamale o haină de casă din mătase. O clipă se uită cu atenţie la cămaşa şi pantalonii lui Topiltzin şi se încruntă când observă paharul cu băutură din mâna acestuia.

— Duci o viaţă periculoasă, zise el ferm în engleză americană. Haine de comandă, şampanie – femeile mai lipsesc.

Topiltzin râse.

— Nu mă ispiti. Să te comporţi ca Papa, să porţi 18 ore pe zi un costum ciudat este destul de dificil şi asta fără să mai fie nevoie să suporţi celibatul.

— Şi eu îndur aceleaşi lucruri.

— Amândoi trebuie să ne purtăm crucea, zise Topiltzin cu o voce plictisită.

— Nu subestima primejdia, acum când eşti atât de aproape de reuşită.

— Nici nu am de gând. Nici unul din oamenii mei nu ar îndrăzni să mă tulbure. Ori de câte ori sunt singur, ei cred că comunic cu zeii.

Celălalt bărbat zâmbi.

— Ceva îmi sună aici cunoscut.

— Hai să trecem la problemele noastre, zise Topiltzin.

— Foarte bine. În ce stadiu ne aflăm?

— Am făcut toate aranjamentele. Toată lumea va fi la locul stabilit şi la timpul potrivit. Am dat mită mai mult de 10 milioane de pesos ca să aranjez întâlnirile. De îndată ce proştii îşi

îndeplinesc misiunea, sunt sacrificaţi. Nu numai pentru a ne asigura tăcerea lor, dar şi ca avertisment pentru cei care ezită să-mi îndeplinească instrucţiunile.

— Felicitări. Te gândeşti la toate.

— Tu eşti însă cel înzestrat cu abilitate.

O tăcere prietenoasă, care dură câteva clipe, urmă acestor cuvinte; fiecare dintre cei doi rămase cu propriile lui gânduri. Până la urmă, vizitatorul zâmbi şiret şi scoase din faldurile veşmântului său o sticlă de coniac.

— În sănătatea ta.

Topiltzin zâmbi şi el şi-şi ridică paharul de şampanie.

— Pentru succesul nostru.

Vizitatorul din eter se opri.

— O acţiune plină de succes, zise el, apoi adăugă: fără nici un obstacol. După o pauză mai lungă, zise gânditor: Va fi interesant de urmărit cum vor schimba viitorul eforturile noastre.

31

Zgomotul motoarelor se reduse şi supersonicul Beecheraft se ridică de pe Buckley Field, Denver, atingând plafonul de zbor aproape imediat. Munţii Stâncoşi acoperiţi de zăpadă rămaseră în urmă, în timp ce avionul înainta rapid spre câmpie.

— Preşedintele vă doreşte însănătoşire grabnică, zise Dale Nichols. A fost extrem de mânios când a auzit ce vi s-a întâmplat.

— Al naibii de nervos este o descriere mai bună, interveni Schiller.

— Hai să zicem că nu a fost bucuros, continuă Nichols. M-a rugat să vă transmit scuzele sale pentru că nu vi s-au asigurat condiţii de securitate mai bune şi să vă promit că va face tot ce îi stă în putinţă pentru a vă asigura securitatea cât timp rămâneţi în Statele Unite.

— Spuneţi-i că îi sunt recunoscătoare, răspunse Hala. Şi vă rog să-i cereţi din partea mea ca familiile oamenilor ce au murit pentru a-mi salva viaţa să fie ajutate cât mai mult posibil.

— Li se va da tot ajutorul, o asigură Nichols.

Hala stătea în pat sprijinită de nişte perne, purtând un costum de catifea reiată, alb cu dungi turcoaz, cu guler rulat. Glezna dreaptă îi era pusă în gips. Îl privi pe Nichols, apoi pe Julius Schiller şi pe senatorul Pitt care stăteau toţi în faţa patului ei.

— Mă simt onorată că trei domni atât de distinşi au reuşit să-şi facă timp în programul lor atât de încărcat şi să zboare în Colorado pentru a mă însoţi înapoi la New York.

— Dacă vă putem ajuta cu ceva…

— Aţi făcut pentru mine mult mai mult decât s-ar putea aştepta orice străin în ţara dumneavoastră.

— Aveţi nouă vieţi, zise senatorul Pitt.

Hala zâmbii uşor.

— Două dintre ele le datorez fiului dumneavoastră. Are capacitatea să apară exact unde e nevoie de el şi când te aştepţi mai puţin.

— Am văzut maşina cea veche a lui Dirk. E o minune că aţi supravieţuit.

— O maşină cu adevărat frumoasă, oftă Hala. Păcat că a fost distrusă.

Nichols tuşi.

— Am putea vorbi despre discursul dumneavoastră de mâine de la O.N.U..

— Aţi găsit vreun indiciu referitor la capodoperele Bibliotecii din Alexandria? întrebă Hala brusc.

Nichols îi privi pe senator şi pe Schiller ca omul care înţelege că păşeşte dintr-o dată pe un teren minat.

Senatorul îl salvă spunând:

— Nu am avut timp să demarăm o cercetare judicioasă, zise el cinstit. Nu ştim mai multe decât acum patru zile.

Nichols spuse ezitând:

— Preşedintele... speră...

— O să vă scutesc de a mai pune întrebări, domnule Nichols. Ochii Halei se întoarseră spre Schiller. Poţi fi liniştit, Julius, discursul meu include un scurt raport asupra descoperirii iminente a antichităţilor Bibliotecii din Alexandria.

— Mă bucur că te-ai răzgândit...

— Având în vedere recentele evenimente, consider că datorez acest lucru guvernului dumneavoastră.

Nichols era vizibil mai liniştit.

— Anunţul dumneavoastră îi va da preşedintelui Hassan un considerabil avantaj politic asupra lui Ahmad Yazid şi o nesperată ocazie pentru creşterea prestigiului naţionalismului egiptean în defavoarea fundamentalismului religios.

— Nu vă faceţi speranţe deşarte, zise senatorul. Nu facem decât să umplem crăpăturile unui fort pe cale să se prăbuşească.

Schiller zâmbi cu răceală.

— Aş da leafa mea pe o lună să văd mutra lui Yazid când o să realizeze că a fost tras în piept.

— Mă tem că se va răzbuna cumplit pe Hala, zise Schiller.

— Nu cred, replică Nichols. Dacă F.B.I.-ul poate face o legătură între teroriştii morţi şi Yazid, apoi cu asasinul răspunzător pentru prăbuşirea avionului şi moartea a 60 de oameni, mulţi egipteni moderaţi care nu acceptă terorismul nu vor mai sprijini mişcarea lui. Cu două atentate teroriste la activ, cărora li se va face multă publicitate internaţională, va trebui să se gândească de două ori înainte de a ordona un alt atentat la viaţa lui Kamil.

— Domnul Nichols are dreptate într-o privinţă, zise Hala. Mulţi egipteni sunt mahomedani care nu sunt de partea mişcării revoluţionare sângeroase a şiiţilor iranieni. Ei preferă ca trecerea de la un guvern democrat la o conducere religioasă să se producă în timp. Nu vor accepta metodele sângeroase ale lui

Yazid. Hala se opri o clipă. Nu sunt de acord cu domnul Nichols asupra faptului că Yazid nu va mai încerca să mă asasineze. Va încerca până va reuşi. Este prea fanatic ca să renunţe. Chiar în clipa aceasta face planuri pentru un nou atentat asupra mea.

— S-ar putea ca doamna Kamil să aibă dreptate. Trebuie să-l supraveghem cu atenţie pe Yazid, avertiză senatorul.

— Ce intenţionaţi să faceţi după ce vă veţi adresa adunării generale a O.N.U.? întrebă Schiller.

— Azi-dimineaţă, înainte să plecăm de la spital, mi s-a înmânat printr-un ataşat al ambasadei noastre de la Washington o scrisoare din partea preşedintelui Hassan. Preşedintele doreşte să mă întâlnească.

— Dacă părăsiţi S.U.A., nu vă pot garanta securitatea, o avertiză Nichols.

— Înţeleg, răspunse ea. Dar nu aveţi de ce să vă neliniştiţi. De când a fost asasinat preşedintele Sadat, agenţii de securitate din Egipt au devenit deosebit de eficienţi.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie unde va avea loc întâlnirea? întrebă Schiller. Ori nu este treaba mea?

— Nu e nici un secret; de fapt va fi transmisă în lumea întreagă de mass-media, răspunse Hala cu nepăsare. Eu şi preşedintele Hassan vom conferi în timpul convorbirilor economice viitoare care se vor desfăşura în Uruguay la Punta del Este.

Cord-ul distrus şi plin de găuri de gloanţe stătea părăsit în mijlocul atelierului. Esbenson se învârtea în jurul maşinii şi dădea trist din cap.

— E prima dată când trebuie să refac o maşină clasică la două zile după ce am terminat-o.

— Am avut o zi proastă, explică Giordino.

Gâtul lui era într-o proteză, avea unul dintre braţe susţinut de o eşarfă, iar urechea ciupită de glonţ era bandajată.

— Mare minune că sunteţi încă în viaţă.

În afară de şase copci şi ele ascunse de păr, Pitt nu avea nimic.

Mângâie radiatorul cromat ca şi cum maşina ar fi fost animalul lui favorit, rănit de gloanţe.

— Am avut noroc că înainte maşinile erau făcute ca să dureze, zise el în şoaptă.

Lily ieşi şchiopătând din biroul atelierului. Avea obrazul stâng

zgâriat, iar ochiul drept era vânăt.

— Hiram Yaeger la telefon, anunţă ea.

Pitt dădu din cap. Puse o mână pe umărul lui Esbenson şi-i spuse:

— Fă-o mai bună decât a fost vreodată.

— O să am nevoie cam de şase luni ca s-o repar şi de-o mulţime de bani, zise Esbenson.

— Nici timpul, nici banii nu reprezintă o problemă. Pitt zâmbi. De data asta o să plătească guvernul.

Se întoarse, intră în birou şi ridică receptorul.

— Hiram, ai ceva pentru mine?

— Doar raportul obişnuit, răspunse Yaeger de la Washington. Am eliminat Marea Baltică şi coastele Norvegiei.

— Şi n-a apărut nimic?

— Nimic care să merite a fi luat în considerare. Nici un fel de potrivire a contururilor geologice sau a descrierilor geografice din jurnalul de pe SERAPIS cu ceea ce există astăzi. Barbarii pe care Rufinus îi aminteşte nu seamănă deloc cu vikingii. Scria despre oameni ce semănau cu sciţii, dar aveau pielea mai întunecată.

— Asta nu mi-a plăcut nici mie, fu de acord Pitt. Sciţii veneau din Asia Centrală. Imposibil să fi fost blonzi şi cu pielea deschisă la culoare.

— Nu văd nici un rost să mai continui căutarea cu ajutorul datelor din computer în jurul Norvegiei sau în apele din nordul Rusiei.

— De acord. Dar Islanda? Vikingii nu s-au stabilit acolo decât aproape cinci sute de ani mai târziu. Poate că Rufinus se referea la eschimoşi.

— Imposibil, zise Yaeger. Am verificat. Eschimoşii n-au migrat niciodată în Islanda. Rufinus a mai adăugat şi misterul mării de pini pitici. Nu putea să-i găsească în Islanda. Şi nu uita: este vorba despre un voiaj de şase sute de mile de-a lungul unora dintre cele mai capricioase oceane din lume. Mărturiile istorice în domeniul marinei atestă clar: căpitanii corăbiilor romane nu navigau decât rareori şi asta pentru cel mult două zile, la distanţă mare de ţărm. Unei nave din secolul IV, în condiţii ideale de vreme, i-ar fi trebuit patru zile şi jumătate până la cel mai apropiat ţărm european.

— Atunci ce ne mai rămâne de făcut?

— O să verific din nou coasta Africii de Vest. Poate ne-a scăpat ceva. Pentru nişte oameni din Mediterana pare o alegere mai

logică să facă un voiaj atât de îndelungat spre ţărmurile unde se aflau africanii cu pielea închisă la culoare şi clima era mai caldă decât spre ţinuturile nordice.

— Nu mai trebuie decât să explici cum a ajuns SERAPIS în Groenlanda.

— O să încercăm o simulare pe calculator a direcţiei vânturilor şi a curenţilor marini, poate obţinem un indiciu.

— În seara asta zbor spre Washington, zise Pitt. O să trec mâine pe la tine.

— Poate o să am ceva până atunci, zise Yaeger, dar nu păru prea optimist.

Pitt închise şi ieşi din birou. Lily îl privi plină de speranţă. Apoi văzu dezamăgirea din privirea lui.

— Nici o veste bună? întrebă ea.

Pitt clătină din cap.

— Se pare că nu avem noroc.

Ea îl luă de braţ.

— Yaeger va găsi ceva, zise ea încurajator.

— Nu poate face miracole.

Giordino ridică braţul la care nu era rănit şi se uită la ceas.

— O să pierdem avionul. Hai să mergem.

Pitt se îndreptă spre Esbenson, îi strânse mâna şi zâmbi.

— Repar-o din nou. Ne-a salvat vieţile.

Esbenson îl privi.

— Doar dacă promiţi să o ţii departe de gloanţe şi pârtii de schi.

— S-a făcut.

După ce ei porniră spre aeroport, Esbenson deschise portiera din spate a Cord-ului. Mânerul îi rămase în mână.

— Dumnezeule, zise el, în ce hal au adus-o!

32

Un ropot puternic de aplauze izbucni de la galeriile unde se afla publicul şi el cuprinse şi delegaţii care stăteau la parter când Hala, în cârje, refuză orice ajutor şi se îndreptă încet către podium. Se urcă plină de calm şi siguranţă şi începu să vorbească convingător şi puternic. Prezenţa ei impresiona, se adresa publicului într-un mod subtil. Câştigă publicul cu un emoţionant apel pentru încetarea asasinatelor inutile făcute în numele religiei, în care îşi pierd viaţa oameni nevinovaţi. Când ceru însă ca guvernele care se fac că nu văd activitatea organizaţiilor teroriste să pună capăt acestei activităţi, câţiva dintre delegaţi se foiră pe scaune şi priviră fix în spaţiu.

În sală se auziră murmure când ea anunţă vestea descoperirii nu prea îndepărtate a comorilor Bibliotecii din Alexandria. Delegaţii realizară rapid potenţialul imens implicat de această descoperire. Apoi Hala îl atacă nimicitor pe Ahmad Yazid, acuzându-l direct de atentatele asupra vieţii ei.

Hala încheie afirmând cu tărie că nu va părăsi postul de secretar general oricât de ameninţată ar fi şi că va rămâne în funcţie până când colegii ei îi vor cere să-şi dea demisia.

Delegaţii se ridicară în picioare şi o ovaţionară în timp ce ea stătea lângă podium, având astfel expusă glezna fracturată.

— E o mare doamnă, zise preşedintele plin de admiraţie. Ce n-aş da să facă parte din cabinetul meu!

Apăsă butonul de la telecomandă şi ecranul TV se întunecă.

— Un discurs excepţional, zise senatorul Pitt. L-a făcut praf pe Yazid şi a accentuat exact cât trebuie proiectul de căutare a Bibliotecii din Alexandria.

Preşedintele dădu din cap:

— Ne-a sprijinit în ambele probleme.

— Ştiţi, fireşte, că pleacă în Uruguay să poarte discuţii cu preşedintele Hassan.

— Dale Nichols mi-a prezentat discuţia pe care aţi avut-o în avion, răspunse preşedintele. Stătea la biroul lui din Biroul Oval. Care e situaţia căutării Bibliotecii din Alexandria?

— Computerele de la ACMS lucrează la asta, răspunse senatorul.

— Au descoperit ceva?

Senatorul dădu din cap:

— Nu mai mult decât ultima dată. Adică nimic.

— Nu putem grăbi lucrurile? Aduceţi un computer mai mare, oameni de la universităţi, implicaţi şi alte agenţii guvernamentale.

Senatorul Pitt îl privi cu îndoială pe preşedinte.

— ACMS are cea mai bună bancă de date referitoare la oceane, lacuri şi fluvii din întreaga lume. Dacă ei nu pot afla destinaţia flotei egiptene, nimeni altcineva nu mai e capabil.

— Ce spun documentele istorice şi arheologice? sugeră preşedintele. Poate s-a descoperit ceva în trecut care ne-ar putea oferi vreun indiciu.

— Ar merita să încercăm. Cunosc pe cineva la Universitatea Perm care este un cercetător excepţional. Până mâine poate pune treizeci de oameni aici şi în Europa să caute în arhive.

— Bine, anunţă-l.

— Acum că mass-media şi Hala au vorbit despre Biblioteca din Alexandria, zise senatorul, jumătate din guvernele lumii şi vânătorii de comori vor porni în căutarea colecţiei Bibliotecii.

— Am avut în vedere şi această posibilitate, zise preşedintele. Dar susţinerea guvernului preşedintelui Hassan are prioritate. Dacă descoperim Biblioteca, iar apoi anunţăm că îi dăm colecţiile lui Hassan, după ce acesta cere cu tam-tam să fie înapoiate aceste colecţii Egiptului, atunci popularitatea lui va creşte uimitor şi va face ca el să treacă drept un erou în ochii poporului egiptean.

— În acelaşi timp îl va împiedica pe Yazid şi pe adepţii lui să preia puterea, adăugă senatorul. Singura problemă rămâne Yazid însuşi. Omul este absolut imprevizibil. Cei mai buni experţi ai noştri în problemele Orientului Mijlociu nu-l pot înţelege. E în stare să scoată un atu din mânecă şi să câştige partida.

Preşedintele îl privi cu fermitate.

— Nu văd nici o problemă în a-l înlătura pe Yazid când operele de artă ale Bibliotecii vor fi date preşedintelui Hassan.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule preşedinte, dar e periculos să-l subestimăm pe Yazid.

— Nu e un tip chiar atât de nemaipomenit.

— Într-adevăr, dar spre deosebire de ayatollahul Khomeini, Ahmad Yazid este de o inteligenţă sclipitoare. Este ceea ce agenţiile de publicitate numesc un om de concepţie.

— Poate în politică, dar nu în asasinate.

Senatorul ridică din umeri şi zâmbi.

— Cu siguranţă că planurile i-au fost distruse de executanţi. Ca preşedinte, ştiţi mai bine ca oricine că un secretar sau un expert neavizat poate distruge şi cel mai simplu plan.

Preşedintele zâmbi fără urmă de umor. Se lăsă pe spate în scaun şi începu să se joace cu un stilou.

— Ştim al naibii de puţine lucruri despre Yazid, de unde vine şi ce îi determină acţiunile.

— Pretinde că în primii 30 de ani de viaţă a rătăcit prin deşertul Sinai vorbind cu Allah.

— Deci şi-a însuşit ceva din Sfintele Scripturi. Ce altceva mai ştim despre el?

— Aţi putea să-l întrebaţi pe Dale Nichols, răspunse senatorul. Înţeleg că lucrează cu CI.A. pentru a-i reconstitui trecutul, biografia şi profilul psihologic.

— Să vedem dacă au aflat ceva. Preşedintele apăsă un buton de la intercom. Dale, poţi să vii aici o clipă?

— Imediat, se auzi vocea lui Nichols în difuzor.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu vorbi în timpul celor 15 secunde de care avu nevoie Dale pentru a ajunge la Biroul Oval. Ciocăni, apoi deschise uşa şi intră.

— Vorbeam despre Ahmad Yazid, îi spuse preşedintele. Oamenii lui Brogan au găsit ceva despre trecutul lui?

— Cu o oră în urmă am vorbit cu Martin, răspunse Nichols. A spus că într-o zi, două, oamenii lui vor face un raport.

— Vreau să-l văd de îndată ce este gata, zise preşedintele.

— Nu că aş vrea să schimb subiectul, zise senatorul Pitt, dar n-ar fi bine ca cineva să-l informeze pe preşedintele Hassan asupra intenţiilor noastre dacă reuşim să găsim colecţia Bibliotecii în următoarele câteva săptămâni?

Preşedintele dădu din cap.

— Neapărat. Îl privi direct pe senator. Crezi că ai putea găsi 48 de ore şi să fi tu cel care să-l informezi, George?

— Vreţi să mă întâlnesc cu Hassan în Uruguay?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Te-ar deranja?

— Asta este de fapt problema lui Doug Oates de la Departamentul de Stat. El şi Joe Arnold de la Ministerul de Finanţe sunt deja la Kingston şi poartă convorbiri preliminare cu miniştrii străini ai economiei. Credeţi că e bine să acţionăm fără să le spunem?

— În mod obişnuit, n-aş face-o. Dar eşti mai bine informat în ceea ce priveşte proiectul de căutare a Bibliotecii. De asemenea te-ai întâlnit deja în patru ocazii diferite cu preşedintele Hassan şi eşti apropiat de Hala Kamil. Ca să fiu sincer, eşti cel mai potrivit pentru această problemă.

Senatorul îşi ridică mâinile resemnat.

— Nu sunt hotărâri importante de luat în Senat. Oamenii mei pot face faţă. Dacă îmi puneţi la dispoziţie un avion, pot pleca de aici marţi dimineaţa devreme, mă pot întâlni cu Hassan în aceeaşi seară şi aş fi înapoi în după-amiaza următoare.

— Mulţumesc, George, eşti un tip nemaipomenit. Preşedintele se opri, apoi aruncă o nadă. Mai e ceva.

— Întotdeauna mai e ceva, oftă senatorul.

— Aş vrea să-l informezi pe preşedintele Hassan, când sunteţi între patru ochi, în cel mai strict secret, că sunt gata să-l ajut dacă se hotărăşte să-l elimine pe Yazid.

Senatorul fu şocat.

— De când se ocupă Casa Albă de asasinate politice? Vă implor, domnule preşedinte, nu vă coborâţi dumneavoastră şi funcţia pe care o deţineţi la nivelul mocirlei în care se bălăceşte Yazid şi terorişti lui.

— Dacă acum 12 ani cineva ar fi avut prevederea să-l invite la o plimbare din care să nu se mai întoarcă pe Khomeini, Orientul Mijlociu ar fi fost acum un loc mult mai liniştit.

— Regele George ar fi putut spune acelaşi lucru despre George Washington şi colonii în 1778.

— Haide, George, ne-am putea irosi toată ziua făcând comparaţii. Decizia finală îi aparţine lui Hassan. El trebuie să dea semnalul.

— Nu-i o idee bună, zise senatorul cu hotărâre. Am mari îndoieli în ceea ce priveşte o astfel de ofertă. Dacă se află, s-ar putea să aveţi mari probleme, domnule preşedinte.

— Îţi respect sfatul şi cinstea. De aceea eşti singura persoană de care pot fi sigur că va transmite mesajul.

Senatorul nu cedă.

— Voi face cum doriţi şi-i voi spune lui Hassan despre propunerea referitoare la Bibliotecă, dar să nu vă aşteptaţi că-i voi dezvălui ceva despre uciderea lui Yazid, chiar dacă acesta o merită din plin.

— Voi avea grijă ca oamenii lui Hassan să ştie că soseşti, zise Nichols cu diplomaţie.

Preşedintele se ridică din spatele biroului, indicând sfârşitul întrevederii. Dădu mâna cu senatorul.

— Îţi mulţumesc, prietene. Aştept cu nerăbdare raportul tău de miercuri după-amiază. Vom cina împreună.

— Ne vedem miercuri, domnule preşedinte.

— Călătorie plăcută.

În timp ce părăsea Biroul Oval, senatorul Pitt nu se gândi că s-ar putea întâmpla ca preşedintele să cineze singur miercuri seara.

33

Vasul *Lady Flamborough* pătrunse uşor în micuţul port de la Punta del Este doar cu câteva clipe înainte ca soarele să apună. Dinspre sud bătea o briză uşoară care făcea să fluture drapelul american de la pupa.

Era un vas frumos, proiectat inteligent, având o formă aerodinamică. Proiectantul întrerupsese tradiţia britanică şi nu mai vopsise carena în negru şi puntea în alb. Era vopsit în întregime în bleu deschis, iar coşul avea dungi purpurii şi grena.

Lady Flamborough era unul dintre noile vase mici de croazieră care semăna mai mult cu un iaht cu motor. Carena lui lungă de 111 metri conţinea cele mai somptuoase saloane existente pe mările şi oceanele lumii. Cu doar 50 de apartamente putea lua la bord doar 100 de pasageri de care se ocupau un număr egal de membri ai echipajului.

Totuşi, de data asta, în călătoria din portul ei de origine San Juan, Porto Rico, vasul navigase fără pasageri.

— Două grade spre port, zise pilotul cu pielea închisă la culoare.

— Două grade spre port, confirmă cârmaciul.

Pilotul stătea în picioare, îmbrăcat cu o cămaşă kaki şi în pantaloni scurţi, privind cu atenţie ţărmul care adăpostea golful, până când pupa vasului *Lady Flamborough* trecu pe lângă ţărm şi intră cu bine în golf.

— Întoarce către tribord şi menţine-o pe poziţia zero-opt-zero.

Cârmaciul repetă conştiincios comanda, iar vasul îşi schimbă încet cursul.

Portul era plin de iahturi şi alte ambarcaţiuni de croazieră, cu o mulţime de fanioane de toate culorile şi formele. Unele vase erau închiriate ca hoteluri plutitoare pentru conferinţa economică, altele erau pline cu pasageri obişnuiţi, veniţi în vacanţă.

La jumătate de kilometru distanţă de locul de ancorare, pilotul dădu comanda de oprire a motoarelor. Luxosul vas alunecă pe apele calme, parcurgând rapid distanţa şi oprindu-se încet.

Satisfăcut, pilotul vorbi într-un emiţător.

— Suntem pe poziţie. Puţin înainte şi coborâţi ancora.

Ordinul fu transmis la prora şi ancora fu coborâtă în timp ce

vasul se mişca puţin înapoi. Când ancora se prinse în mâlul de pe fund, se dădu comanda de oprire a tuturor motoarelor.

Căpitanul Oliver Collins, un bărbat slab, stând drept ca un fir cu plumb şi îmbrăcat cu o uniformă albă, impecabil croită, îl salută plin de respect pe pilot, apoi îi întinse mâna.

— Ca întotdeauna, excelent executat, domnule Campos.

Căpitanul Collins îl cunoştea pe pilot de aproape 20 de ani şi totuşi nu-i spunea pe nume, aşa cum nu spunea pe nume nici celor mai apropiaţi prieteni ai săi.

— Dacă vasul ar fi fost cu 30 de metri mai lung, n-aş fi putut să-l strecor în golf. Harry Campos zâmbi, arătându-şi dinţii pătaţi de tutun. Accentul lui era mai degrabă irlandez decât spaniol. Domnule căpitan, îmi pare rău că n-am putut să ancorăm chiar la chei, dar mi s-a spus să vă ancorez în afara portului.

— Îmi închipui că din motive de securitate, zise Collins.

Campos aprinse un muc de ţigară.

— Întâlnirile boşilor ăstora mari au întors insula cu fundu-n sus. După felul în care se poartă poliţia, ai crede că în spatele fiecărui palmier se află un asasin.

Collins privi pe geam la ţărmurile cunoscute ale Americii de Sud.

— Nu m-aş plânge. De exemplu, pe acest vas vor sta în timpul conferinţei preşedinţii Mexicului şi ai Egiptului.

— Serios? murmură Campos. Atunci nu-i de mirare că au vrut ca vasul să fie ancorat în larg.

— Vă pot oferi ceva de băut în cabina mea, sau, având în vedere cât este ceasul, vreţi să-mi faceţi onoarea de a lua masa cu mine?

Campos clătină din cap.

— Mulţumesc pentru invitaţie, domnule căpitan. Se opri o clipă şi arătă spre mulţimea de nave ce umpleau portul. Dar am mult de lucru. Poate data viitoare, dacă vă mai menţineţi invitaţia.

Campos completă nota sa de plată şi o dădu căpitanului Collins, care o semnă. Campos privi punţile imaculate ale navei.

— Într-una din zilele astea o să-mi iau o vacanţă şi o să navighez cu dumneavoastră ca pasager.

— Să mă anunţaţi când vă hotărâţi, spuse Collins şi voi avea grijă ca cei de la Companie să acopere toate cheltuielile dumneavoastră.

— O ofertă foarte generoasă. Dacă îi spun soţiei mele, nu o să-mi găsesc liniştea până nu o să profităm de ea.

— Va fi o plăcere pentru mine, domnule Campos. Oricând doriţi.

Şalupa pilotului se apropie de navă şi Campos sări la bord. Dădu din mână în timp ce barca se îndepărta, îndreptându-se spre largul mării pentru a pilota următorul vas care se apropia.

— Cel mai plăcut voiaj de care am avut parte vreodată, zise ofiţerul 1 al lui Collins, Michael Firmey. Echipaj complet şi nici un pasager. Timp de 6 zile am crezut că am murit şi am ajuns în rai.

Compania cerea în mod expres ca ofiţerii vasului să dedice acelaşi timp pentru a distra pasagerii ca şi cel pe care îl dedicau navigării, o îndatorire pe care Firmey o ura din suflet.

Marinar înnăscut, Firmey prefera să mănânce cu ofiţerii sau să facă tot timpul inspecţii ale vasului, decât să se ducă în salonul principal şi să se întreţină cordial cu oaspeţii.

Firmey nu prea arăta a fi genul care să poată anima o petrecere. Era masiv, cu pieptul lat, încăpând cu greu în uniforma de ofiţer.

— Cred că ţi-au lipsit petrecerile şi conversaţiile de pe vas, zise Collins sarcastic.

Firmey se strâmbă.

— N-ar fi chiar atât de rău dacă oaspeţii n-ar pune mereu aceleaşi întrebări prosteşti.

— Politeţea şi respectul faţă de pasageri, domnule Firmey, îl admonesta Collins. Intră în obligaţiile dumitale. Ai grijă cum te porţi în următoarele câteva zile. O să avem la bord oameni de stat şi conducători străini deosebit de importanţi.

Firmey nu răspunse. Se uită la clădirile moderne care se ridicau cu mult deasupra hotelurilor de pe plajă.

— De fiecare dată când privesc vechiul oraş, descopăr că a apărut un nou hotel, zise el gânditor.

— Da, eşti din Uruguay.

— M-am născut la vest de Montevideo. Tatăl meu era directorul economic al unei companii de maşini-unelte, care avea sediul central la Belfast.

— Îţi face plăcere să vii aici, nu-i aşa? zise Collins.

— Nu tocmai. M-am născut la bordul unui mineralier panamez. Mama şi tata au murit când aveam 16 ani. Nu mai există nici unul dintre cei cu care am crescut. Se opri şi arătă pe fereastră la o şalupă care se apropia. Vin nenorociţii de la vamă şi de la emigrare.

— Avem nevoie doar de o simplă ştampilă, pentru că nu avem

pasageri la bord, iar echipajul nu va părăsi vasul, zise Collins.

— Inspectorii de la departamentul de sănătate sunt cele mai mari belele.

— Anunţă-l pe contabil, domnule Firmey. Apoi invită-i pe toţi în cabina mea.

— Vă cer iertare, domnule, dar nu e cam mult? Vreau să spun, să primeşti nişte vameşi în cabina căpitanului?

— Poate că ai dreptate, dar nu vreau să avem nici un fel de probleme cu birocraţia atâta timp cât suntem în port. Nu poţi şti niciodată când ai nevoie de autorităţi.

— Am înţeles, domnule.

Se întunecase deja când vameşii şi inspectorii de la emigrare urcară la bordul vasului *Lady Flamborough.* Deodată toate becurile vasului se aprinseră, scăldând în lumină puntea superioară şi suprastructura. Ancorat în mijlocul luminilor oraşului şi a celor de pe celelalte nave de croazieră, vasul strălucea ca un diamant într-o cutie de bijuterii.

Oficialităţile uruguayene, conduse de Firmey, se apropiară de uşa deschisă a cabinei căpitanului. Collins îi studie pe cei cinci bărbaţi din spatele ofiţerului său. Căpitanul Collins era un om căruia nu-i scăpau multe lucruri şi observă imediat ceva ciudat la unul dintre uruguayeni. Acesta purta o pălărie de paie cu boruri mari, trasă mult peste ochi şi un costum de blugi, în timp ce ceilalţi erau îmbrăcaţi în mod obişnuit cu uniformele purtate de mai toţi vameşii din insulele Mării Caraibe.

Omul care ieşea în evidenţă mergea fără să-şi ridice privirile, uitându-se fix la picioarele omului din faţa lui. Când ajunseseră în faţa uşii, Firmey se dădu politicos la o parte lăsându-i pe ceilalţi să intre mai întâi.

Collins înaintă.

— Bună seara, domnilor. Bine aţi venit la bordul vasului *Lady Flamborough*. Sunt căpitanul Oliver Collins.

Uruguayenii rămaseră ciudat de tăcuţi, iar Collins şi Firmey schimbară priviri curioase. Apoi bărbatul care purta costumul de blugi păşi în faţă. Sub costum purta o uniforma albă cu epoleţi aurii copie fidelă a uniformei purtate de Collins. Apoi îşi scoase pălăria de paie şi-şi puse o şapcă care se potrivea cu uniforma.

Collins, de obicei imperturbabil, fu de data asta descumpănit. Se simţea ca şi cum s-ar fi privit într-o oglindă. Străinul ar fi putut trece cu uşurinţă drept fratele lui geamăn…..

— Cine eşti? întrebă Collins. Ce se petrece aici?

— Nu e nevoie să-mi cunoaşteţi numele, zise Suleiman Aziz Ammar zâmbind amuzat. Preiau din acest moment comanda vasului dumneavoastră.

34

Surpriza este cheia reuşitei oricărei acţiuni neaşteptate, iar surpriza capturării vasului *Lady Flamborough* a fost totală. Cu excepţia căpitanului Collins, a ofiţerului secund Firmey şi a unui contabil uimit, care fură legaţi şi puşi sub pază în cabina lui Firmey, nici unul dintre ceilalţi membri ai echipajului sau dintre ofiţeri nu avu nici cea mai vagă idee că vasul lor fusese deturnat.

Ammar îşi alesese momentul cu multă precizie. Adevăraţii inspectori uruguayeni apărură cu 12 minute mai târziu. Ammar îi primi ca şi cum ar fi fost vechi cunoştinţe, fiind deghizat aproape perfect. Cei pe care el personal îi alesese să joace rolurile lui Firmey şi al contabilului rămăseseră în umbră. Erau amândoi ofiţeri de marină cu experienţă şi semănau uimitor de bine cu cei pe care trebuiau să-i întruchipeze. Puţini membri ai echipajului ar fi observat diferenţele de la o distanţă mai mare de 2 metri. Vameşii uruguayeni rezolvară rapid formalităţile şi părăsiră bordul vasului.

Ammar îi chemă în cabina căpitanului Collins pe ofiţerul de punte şi pe ofiţerul 3. Acesta urma să fie primul şi cel mai important test al său. Dacă îl trecea cu bine şi nu trezea nici o suspiciune, cei doi urmau să devină deosebit de importanţi pentru el. Nişte complici nevinovaţi care să-i ducă la îndeplinire în următoarele 24 de ore un complicat plan.

Nu i-a fost prea greu să se deghizeze în Dale Lemke, pilotul de pe zborul Nebula 106. Ammar făcuse un mulaj de ipsos al feţei acestuia după ce îl omorâse. A se deghiza pentru a trece drept comandantul vasului *Lady Flamborough* era cu totul altceva. Fusese forţat să lucreze doar după 8 fotografi ale lui Collins, obţinute rapid de unul dintre agenţii săi din Anglia. Trebuise de asemenea să-şi injecteze o substanţă care să-i schimbe timbrul vocii, aducându-l la un nivel similar cu cel redat de înregistrările cu vocea lui Collins.

Angajase un artist priceput care să-i sculpteze faţa lui Collins după fotografii. Apoi au fost făcute mulaje ale sculpturii, un latex natural vopsit, pentru a se potrivi cu culoarea pielii comandantului Collins; apoi a fost introdus între mulaje şi lăsat până când s-a uscat. Masca de latex a fost tăiată şi potrivită cu grijă, folosindu-se un amestec de ceară şi răşină pentru a reda

structura facială.

Apoi Ammar a aplicat un material spongios pentru nas şi urechi şi a adăugat machiajul necesar. O perucă corect vopsită şi tunsă, lentile de contact pentru a reda culoarea ochilor lui Collins, dinţii şi Ammar obţinu o mască identică cu fotografiile comandantului Collins.

Ammar nu avusese timp să studieze în profunzime personalitatea lui Oliver Collins şi nici să adopte ticurile acestuia. Reuşise doar să facă un curs rapid asupra îndatoririlor unui comandant şi să memoreze numele şi feţele ofiţerilor vasului. Nu avea altă posibilitate decât să încerce să păcălească echipajul, bazându-se în mod corect pe faptul că acesta nu avea nici cel mai mic motiv să se îndoiască de identitatea comandantului vasului. Când cei doi ofiţeri intrară în cabina comandantului, Ammar începu să încline balanţa în favoarea sa.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi că arăt şi vorbesc puţin cam ciudat, dar cred că am contactat o gripă.

— Să chem doctorul vasului? întrebă ofiţerul secund Herbert Parker, cu o statură atletică, bronzat, cu faţa netedă de copil ce părea că se rade o dată pe săptămână; părea îngrijorat de starea sănătăţii comandantului.

Aproape că am comis o greşeală, se gândi Ammar. Un doctor care îl cunoaşte pe comandant probabil că l-ar fi descoperit imediat pe impostor.

— Mi-a dat deja atâtea pastile că ar fi omorât un elefant cu ele. Mă simt suficient de bine ca să-mi pot îndeplini îndatoririle.

Ofiţerul 3, un scoţian, purtând numele imposibil de Isaac Jones, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

— Vă putem ajuta cu ceva?

— Da, domnule Jones, răspunse Ammar. Personajele foarte importante pe care le aşteptăm vor sosi mâine după-amiază. Dumneavoastră îi veţi primi. Nu avem prea des ocazia să primim la bord doi şefi de stat şi cred că este de aşteptat din partea noastră o ceremonie de prima mână.

— Da, domnule, răspunse Jones. Fiţi fără grijă.

— Domnule Parker.

— Domnule căpitan?

— Va sosi o ambarcaţiune cam într-o oră care va aduce la bord o încărcătură pentru companie. Vă veţi ocupa de operaţiunile de descărcare. În seara aceasta va sosi de asemenea şi o echipă de agenţi secreţi. Vă rog să aveţi grijă să li

se asigure cabine adecvate.

— Nu prea suntem pregătiţi, domnule, să încărcăm marfă! Şi credeam că agenţii mexicani şi cei egipteni sosesc abia mâine dimineaţă.

— De nepătruns sunt căile directorilor companiei noastre, zise Ammar filosofic. În ceea ce-i priveşte pe musafirii noştri înarmaţi, tot ordinele companiei sunt la mijloc. Vor să aibă proprii lor oameni înarmaţi la bord, în caz că se întâmplă ceva.

— O echipă de agenţi secreţi care să supravegheze celelalte echipe de agenţi?

— Cam aşa ceva. Cred că Lloyds a cerut măsuri de precauţie suplimentare, sau au avertizat că vor mări rata de asigurare la nişte preţuri astronomice.

— Înţeleg.

— Aveţi vreo întrebare, domnilor?

Nu era nici o întrebare şi cei doi ofiţeri se pregătiră să iasă.

— Herbert. Încă ceva, zise Ammar. Te rog să iei încărcătura la bord cât de repede posibil şi în linişte.

— Da, domnule.

Când nu mai puteau fi auziţi, Parker se întoarse spre Jones.

— Ai auzit? Mi-a spus pe nume. Nu crezi că e foarte ciudat?

Jones ridică din umeri cu indiferenţă.

— O fi mai bolnav decât am crezut noi.

O ambarcaţiune se opri lângă navă şi încărcătura fu transportată la bord fără nici o problemă. Restul oamenilor lui Ammar sosiră şi ei la bord şi li se alocară patru apartamente libere.

Spre miezul nopţii, ambarcaţiunea dispăru fără urmă în întuneric. Încărcătura fu transportată în cală, unde nu putea fi văzută, iar cele două uşi mari ce dădeau în cală fură închise.

Ammar ciocăni de cinci ori la uşa cabinei lui Firmey şi aşteptă. Uşa se deschise puţin şi cel ce era de pază se dădu de-o parte. Ammar privi rapid în josul şi susul culoarului mochetat şi intră. Îl salută pe comandant. Omul care îi păzea înainta şi scoase banda de pe gura lui Collins.

— Regret această neplăcere, căpitane. Dar presupun că mi-aş bate gura degeaba dacă v-aş cere să vă daţi cuvântul de onoare că nu veţi încerca să evadaţi şi că nu veţi încerca să vă avertizaţi echipajul.

Collins stătea ţeapăn pe scaun, cu mâinile şi picioarele legate

şi-l privea fioros pe Ammar.

— Porc de câine ce eşti!

— Voi, englezii, aveţi insulte ce sună atât de literar, încât sunt de-a dreptul amuzante. Un american ar fi folosit pur şi simplu un cuvânt format din patru litere pentru a exprima exact acelaşi lucru.

— Nici eu şi nici ofiţerii mei nu vom coopera cu tine.

— Nici chiar dacă aş ordona oamenilor mei să taie gâtul femeilor din echipaj şi să le arunce la rechini?

Firmey se aruncă asupra lui Ammar, dar cel ce îl păzea îl lovi pe ofiţerul secund cu pistolul în vintre. Firmey căzu înapoi pe scaun cu un geamăt înăbuşit şi privirea i se înceţoşa de durere.

Collins îl privea fix pe Ammar.

— Nici nu mă aştept la altceva de la o bandă de terorişti troglodiţi.

— Comandante, nu suntem nişte tineri cu caş la gură care vrem să măcelărim necredincioşii, explică Ammar răbdător. Suntem nişte profesionişti de prima mână. Nu se va repeta episodul nefericit de acum câţiva ani cu *Achille Lauro.* Nu intenţionăm să omorâm pe nimeni. Nu vrem decât să-i luăm ostatici pe preşedinţii Hassan şi De Lorenzo, împreună cu cei ce îi vor însoţi. Vom cere răscumpărare pentru ei. Dacă dumneavoastră nu vă opuneţi, vom face târgul cu guvernele respective şi vom pleca.

Collins studie faţa lui Ammar, care semăna atât de mult cu a sa, căutând să descopere minciuna, dar privirea arabului era într-adevăr cinstită. Comandantul nu avea de unde să ştie că Ammar era un maestru în arta prefăcătoriei.

— Altfel nu vei ezita să-mi măcelăreşti echipajul.

— Nici dumneavoastră nu veţi avea scăpare.

— Ce vrei de la mine?

— De fapt, de la dumneavoastră nu vreau nimic. Domnul Parker şi domnul Jones m-au acceptat deja ca Oliver Collins. Am nevoie doar de serviciile ofiţerului secund Firmey. Dumneavoastră îi veţi comanda să-mi îndeplinească ordinele.

— De ce Firmey?

— Am descuiat biroul din cabina dumneavoastră şi am citit dosarele ofiţerilor. Firmey cunoaşte aceste ape.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Nu ne putem asuma riscul de a chema un pilot, explică Ammar. Mâine când se va lăsa întunericul, Firmey va lua cârma

şi va conduce vasul în largul mării.

Collins consideră cu calm propunerea. Apoi dădu din cap.

— De îndată ce autorităţile portuare îşi vor da seama ce urmăreşti, vor bloca intrarea în port, chiar dacă ameninţi sau nu că-i vei omorî pe toţi cei aflaţi la bord.

— Un vas întunecat se poate strecura în noapte, îl asigură Ammar.

— Cât de departe crezi că vei reuşi să ajungi? Până la răsăritul soarelui toate şalupele patrulei de coastă pe o rază de 100 de mile se vor afla pe urmele tale.

— Nu ne vor găsi.

Collins rămase fără replică.

— E o nebunie. Nu poţi ascunde un vas ca *Lady Flamborough*.

— E adevărat, zise Ammar cu răceală. Dar eu pot face nava invizibilă.

Jones era aplecat peste birou în cabina lui şi-şi pregătea discursul pentru ceremonia de bun-venit de a doua zi, când Parker ciocăni la uşă şi intră. Părea obosit şi uniforma lui era udă de transpiraţie.

Jones se întoarse şi îl privi.

— Ai terminat cu încărcatul?

— Da, slavă Domnului.

— Ce-ai zice să bem ceva înainte de culcare?

— Un pahar din whisky-ul tău scoţian?

Jones se ridică şi luă o sticlă dintr-un sertar. Turnă în două pahare şi-i dădu unul lui Parker.

— Priveşte problema din alt punct de vedere, îi zise el. Nu mai este nevoie să stai mâine dis-de-dimineaţă de cart.

— Aş fi preferat să fiu de cart decât să mă ocup de încărcătura asta, zise Parker obosit. Dar tu?

— Tocmai am ieşit din cart.

— Nu te-aş fi deranjat dacă n-aş fi văzut lumină în cabina ta.

— Ultima verificare a discursului, să mă asigur că totul va merge bine mâine.

— Firmey nu era prin apropiere şi simţeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Pentru prima dată Jones observă expresia perplexă din privirea lui Parker.

— Ce te frământă?

Parker dădu pe gât paharul de whisky, apoi îl privi fix.

— Am luat la bord cea mai incredibilă încărcătură pe care am văzut-o vreodată pe un vas cum este *Lady Flamborough.*

— Ce încărcătură? întrebă Jones foarte curios.

Parker rămase o clipă nemişcat, apoi clătină din cap.

— Diverse chestii pentru vopsit. Compresoare de aer, bidinele, perii şi cred că vreo 50 de butoaie de vopsea.

Jones nu putu rezista tentaţiei.

— Ce culoare de vopsea?

Peter clătină din cap.

— N-aş putea spune. Pe butoaie scria în spaniolă.

— Nu-i nimic ciudat în asta. Compania doreşte să aibă vopseaua la îndemână când *Lady Flamborough* va intra în docuri pentru a fi vopsită.

— Asta e doar jumătate din încărcătură. Am încărcat şi suluri imense de plastic şi bucăţi mari de plăci fibro-lemnoase, continuă Parker. Cred că am încărcat kilometri întregi de placaj. De-abia au încăput prin trapele de încărcare. Am pierdut mai mult de trei ore încercând să le stivuim.

Jones privi la pahar cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce crezi că vrea compania?

Parker îl privi pe Jones, încruntându-se uşor.

— N-am nici cea mai vagă idee.

35

Agenţii de securitate egipteni şi mexicani sosiră la bord curând după răsăritul soarelui şi începură să inspecteze vasul, căutând explozibil şi verificând rapid dosarele membrilor echipajului, în încercarea de a descoperi astfel existenţa posibilă a unui prezumtiv asasin. Cu excepţia câtorva egipteni şi pakistanezi, toţi membrii echipajului erau englezi şi nu aveau nici un fel de probleme cu guvernele egiptean sau mexican.

Echipa de terorişti a lui Ammar vorbeau fluent engleza şi erau plini de solicitudine, prezentându-şi paşapoartele engleze false şi documentele de asigurare când le erau cerute şi îşi ofereau ajutorul la inspectarea vasului.

Preşedintele De Lorenzo sosi la bord mai târziu în cursul dimineţii. Era un om scund, de vreo şaizeci de ani, robust, cu părul uşor grizonant, cu ochi negri, trişti şi cu privirea plină de suferinţă a unui om inteligent condamnat să intre într-o casă de nebuni.

Ammar, în deghizarea perfectă pe care şi-o crease, îl întâmpină jucându-şi rolul de comandant al vasului cu deosebită măiestrie. Interpretarea ar fi meritat cu siguranţă un premiu. Orchestra vaporului cânta imnul naţional mexican, după care preşedintele mexican şi cei care îl însoţeau fură conduşi la apartamentele ce le fuseseră rezervate pe puntea de comandă a vasului *Lady Flamborough.*

Pe la amiază, un iaht aparţinând unui om de afaceri egiptean foarte bogat se apropie de *Lady Flamborough* şi preşedintele Hassan se urcă la bord. Preşedintele egiptean nu semăna deloc cu preşedintele mexican. Era mai tânăr, de-abia împlinise 54 de ani, avea părul negru şi rar. Era înalt şi încă suplu, dar se mişca greu, ca un om bolnav. Ochii lui întunecaţi erau umezi şi păreau că privesc tot timpul pe cei din jur cu multă suspiciune.

Ceremonia de primire se repetă şi preşedintele Hassan, împreună cu anturajul lui, fură conduşi la apartamentele ce li se rezervaseră la babord.

Pentru întâlnirea economică la cel mai înalt nivel care urma să se desfăşoare la Punta del Este veniseră peste 50 de şefi de state din lumea a treia. Unii preferaseră să locuiască în palatele pe care le aveau membri ai naţiunilor lor, sau la clubul Cantegril

Country, care avea circuit închis. Alţii doriseră să stea la bordul vaselor de croazieră ancorate în afara portului.

Curând străzile şi restaurantele fură invadate de diplomaţi şi ziarişti. Oficialităţile uruguayene erau îngrijorate, neştiind dacă vor putea face faţă personalităţilor străine deosebit de importante care urmau să sosească precum şi valului obişnuit de turişti. Forţele militare şi unităţile de poliţie făceau tot posibilul pentru a menţine situaţia sub control, dar curând fură depăşite total de valul de oameni ce lua cu asalt străzile şi renunţară la orice încercare de a mai dirija circulaţia, concentrându-şi toate eforturile asupra pazei şefilor de stat ce participau la conferinţă.

Ammar stătea pe punte şi supraveghea prin binoclu furnicarul străzii. Coborî binoclul de la ochi şi verifică ora.

Prietenul lui cel mai apropiat îl studia cu atenţie.

— Numeri minutele care ne mai despart de miezul nopţii, Suleiman Aziz?

— Apusul soarelui este peste 43 de minute, zise Ammar fără a-şi întoarce capul.

— Sunt multe ambarcaţiuni pe mare, spuse Ibu arătând mica flotilă de bărci ce se învârteau în jurul portului, cu punţile pline de ziarişti care solicitau interviuri şi cu turişti care sperau să zărească celebrităţi internaţionale.

— Să nu permiţi nimănui accesul la bord, în afară de mexicanii şi egiptenii care fac parte din delegaţiile conduse de preşedinţii De Lorenzo şi Hassan.

— Şi dacă cineva vrea să se ducă în port înainte de plecarea noastră?

— Lasă-i, zise Ammar. Rutina de la bordul vasului trebuie menţinută cu orice chip. Confuzia care este în oraş ne favorizează. Va fi prea târziu când cineva va realiza că lipsim.

— Autorităţile portului nu sunt formate din tâmpiţi. Când se va lăsa noaptea şi luminile noastre nu vor fi văzute, vor începe investigaţiile.

— Le vom anunţa că generatorul nostru e în reparaţie. Ammar indică un vas care era ancorat la mică distanţă de *Lady Flamborough.* Privite de pe ţărm, luminile vasului acela vor părea că sunt ale noastre.

— Doar dacă cineva nu este interesat în mod special de locul nostru de ancorare.

Ammar dădu din umeri.

— Am nevoie doar de o oră ca să ieşim în larg. Serviciul de

securitate uruguayan nu va porni cercetările decât mâine dimineaţă.

— Ar fi timpul să începem, dacă vrem să scăpăm de agenţii mexicani şi egipteni aflaţi la bord, zise Ibu.

— Armele voastre au amortizoare?

— Împuşcăturile noastre nu vor suna mai puternic decât o bătaie din palme.

Ammar se uită în ochii lui Ibu.

— Pe ascuns şi în linişte, prietene. Foloseşte orice şiretlic pentru a-i izola şi a-i omorî unul câte unul. Fără zgomot şi furie. Dacă scapă vreunul şi anunţă forţele de securitate de la ţărm, vom muri cu toţii. Convinge-te dacă oamenii tăi au înţeles asta.

— Pentru munca din noaptea asta vom avea nevoie de toţi oamenii robuşti pe care ne putem baza.

— A venit timpul să ne câştigăm banii cu care ne-a plătit Yazid şi să-l facem conducător al Egiptului.

Gărzile egiptene au fost primele eliminate. Neavând nici un motiv să-i suspecteze pe oamenii lui Ammar, ele au fost atrase cu uşurinţă în cabinele goale, devenite rapid locuri de execuţie.

Orice minciună conţinând un cât de mic sâmbure de adevăr a fost folosită pentru a-i ademeni pe agenţii secreţi. Una dintre minciunile cele mai des folosite a fost aceea că unul dintre şefi se simţea rău din cauză că ar fi fost otrăvit şi că prezenţa lor ar fi fost cerută de comandantul vasului.

De îndată ce agenţii egipteni treceau pragul, uşa era închisă şi un terorist îl împuşca drept în inimă. În timp ce sângele era curăţat rapid, cadavrele erau depozitate într-un dormitor alăturat.

Când sosi rândul mexicanilor, doi dintre oamenii lui De Lorenzo deveniră suspicioşi, refuzând să intre în cabină. Aceştia însă fură rapid depăşiţi numeric şi înjunghiaţi pe coridor, înainte să apuce să dea alarma. Unul câte unul, agenţii de securitate fură ucişi, 12 în total; mai rămăseseră în viaţă doar 2 egipteni şi 3 mexicani, care stăteau de pază în faţa uşilor de la apartamentele şefilor lor.

Amurgul se apropia şi Ammar renunţă la uniforma de comandant de pe vapor şi îmbrăcă un costum negru de paraşutist. Apoi îşi îndepărtă de pe faţă machiajul şi îşi puse o mască.

Ibu ciocăni şi intră când Ammar îşi strângea o curea în jurul

taliei, pe care erau prinse cele două pistoale automate şi un radio-emiţător.

— N-au mai rămas decât cinci, raportă el. Nu pot fi ucişi decât dacă sărim pe ei.

— Aţi făcut o treabă bună, zise Ammar. Îl privi fix pe Ibu. Nu mai avem de ce să ne ferim. Atacă-i direct, dar spune-le oamenilor tăi să fie prevăzători. Nu vreau să-i omorâţi din greşeală pe Hassan sau pe De Lorenzo.

Ibu dădu din cap şi transmise ordinul unuia dintre oamenii săi ce aştepta afară, în faţa uşii. Apoi se întoarse din nou cu faţa spre Ammar, zâmbind încrezător.

— Vasul ne aparţine.

Ammar îi arătă un cronometru mare, metalic care se afla deasupra biroului comandantului Collins.

— Peste 37 de minute pornim. Adună toţi pasagerii şi membrii echipajului, cu excepţia mecanicilor. Ai grijă ca în camera motoarelor mecanicii să fie pregătiţi pentru a porni imediat ce dau ordinul. Adună-i pe ceilalţi în salonul principal. E timpul să ne dezvăluim identitatea şi să ne prezentăm revendicările.

Ibu nu răspunse, dar rămase nemişcat zâmbind cu gura până la urechi.

— Allah ne-a binecuvântat cu mult noroc, spuse el.

Ammar îl privi.

— De acum în cinci zile vom şti mai bine dacă ne-a binecuvântat sau nu.

— El ne-a trimis deja un semn al bunăvoinţei sale. Ea este aici.

— Ea? Despre cine vorbeşti?

— Hala Kamil.

Mai întâi Ammar nu putu înţelege. Apoi nu-i veni să creadă.

— Kamil, aici? La bordul vasului?

— S-a urcat la bord acum 10 minute, îi spuse Ibu radios. Am condus-o într-una din cabinele rezervate femeilor din echipaj şi am pus o gardă afară.

— Într-adevăr, Allah este de partea noastră, zise Ammar încă plin de neîncredere.

— Da, Allah a trimis musca în pânza păianjenului, zise Ibu şi ţi-a dat a doua oară şansa de a o ucide în numele lui Ahmad Yazid.

În timp ce se lăsa întunericul, o ploaie uşoară, tropicală porni şi se opri rapid, îndreptându-se spre nord. Începură să se aprindă luminile pe străzile din Punta del Este şi la bordul vaselor din

port, lumini ce-şi reflectau culorile în apă.

Senatorului Pitt i se păru ciudat că nu se vedea nimic altceva din *Lady Flamborough* decât silueta ei proiectată pe suprafaţa navei, feeric luminată, ancorată în spatele ei. Când şalupa se apropie de ea, *Lady Flamborough* părea un vas părăsit în întuneric.

Ducând doar o servietă, senatorul sări uşor pe platforma îngustă. De-abia urcase două trepte când şalupa întoarse şi porni către port. Senatorul ajunse pe punte şi nu văzu pe nimeni în jur. Era complet singur. Ceva nu era în regulă. Primul gând fu că s-a urcat la bordul unui alt vas.

Singurul zgomot, singurele sunete omeneşti erau vocea cuiva care se auzea din interiorul vasului prin difuzoare şi bâzâitul surd al generatoarelor din cală. Senatorul se întoarse pentru a face semn şalupei să oprească, dar aceasta era deja prea departe pentru ca el să se mai poată face auzit. Apoi, deodată, o formă omenească se materializa din umbră, ţintuindu-l pe senator cu o armă automată.

— Acesta este vasul *Lady Flamborough?* întrebă senatorul.

— Cine eşti tu? întrebă vocea în şoaptă. Ce cauţi aici? Teroristul aştepta, privindu-l fix pe senator, în timp ce acesta îşi explica prezenţa la bordul navei.

— Zici că eşti senatorul George Pitt? Un american? Nu erai aşteptat.

— Preşedintele Hassan a fost informat de sosirea mea, zise senatorul nerăbdător. Te rog să îndepărtezi arma şi să mă conduci imediat la cabina preşedintelui Hassan.

Ochii agentului străluciră plini de neîncredere.

— Mai e cineva cu tine?

— Nu, sunt singur.

— Trebuie să vă întoarceţi la ţărm.

Senatorul îi arătă şalupa care se îndepărta.

— Mijlocul meu de transport a plecat.

Agentul păru că se gândeşte pentru o clipă. În sfârşit, lăsă arma în jos şi făcu în linişte câţiva paşi pe punte, apoi se opri lângă o uşă. Întinse mâna liberă şi arătă servieta.

— Aici, zise el în şoaptă ca şi cum i-ar fi spus un mare secret. Daţi-mi servieta.

— Acestea sunt documente oficiale, zise senatorul dur.

Strângând servieta cu amândouă mâinile, trecu pe lângă terorist şi intră pe uşa indicată.

Dădu peste o draperie grea, neagră pe care o trase la o parte şi se trezi într-o sală de bal de vreo 2.000 de metri pătraţi. Camera imensă, cu lambriuri de stejar, era decorată în stilul unui conac englez. O mică armată de oameni, unii în picioare, alţii pe scaune, purtând fie costume, fie uniforme de marină, se întoarseră şi îl priviră cu toţii ca şi cum ar fi fost o minge importantă care decidea soarta unui meci de tenis.

Pe lângă pereţi erau 9 oameni tăcuţi, periculoşi, îmbrăcaţi la fel, în costume de paraşutişti negre şi purtând pantofi de sport de aceeaşi culoare; fiecare dintre ei îşi mişca puşca automată de la stânga la dreapta supraveghindu-i pe ostatecii prezenţi în sală.

— Bine aţi venit, se auzi vocea amplificată a unui individ ce stătea pe podium în faţa unui microfon, un tip ce nu se deosebea de ceilalţi, singurul semn distinctiv fiind o mască destul de comică ce-i acoperea faţa. Vă rog să vă prezentaţi.

Senatorul privi nedumerit de jur-împrejur.

— Ce se petrece aici?

— Vreţi vă rog să vă prezentaţi? zise Ammar cu politeţe îngheţată.

— Sunt senatorul George Pitt, Congresul Statelor Unite ale Americii. Sunt aici pentru a avea convorbiri cu preşedintele Hassan al Egiptului. Mi s-a spus că se află la bordul acestui vas.

— O să-l găsiţi pe preşedintele Hassan în primul rând de scaune.

— De ce au oamenii aceştia armele îndreptate asupra tuturor celor prezenţi?

Ammar simula o plictiseală obosită.

— Dumnezeule, domnule senator, credeam că este evident. Aţi urcat fără să ştiţi la bordul unui vas capturat.

Începutul unui sentiment de teamă se strecură în mintea senatorului. Înainta, ca şi cum ar fi fost hipnotizat, trecu de comandantul Collins şi de ofiţerii lui şi privi fix la feţele palide şi cunoscute ale preşedinţilor Hassan şi De Lorenzo. Apoi se opri brusc şi se uită la ochii îndureraţi ai Halei Kamil.

Atunci îşi dădu seama că se aflau acolo oameni care vor muri.

O înconjură cu braţul pe Hala şi dintr-o dată fu cuprins de mânie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vă daţi oare seama ce faceţi?

— Eu ştiu foarte bine ce fac, zise Ammar. Marea putere a Lui Allah este alături de mine tot timpul. Sau cum se zice la dumneavoastră, domnule senator, mi-a îndulcit bucatele

servindu-mi pe tavă pe secretarul general al O.N.U. Şi acum pe unul dintre distinşii senatori ai Congresului american.

— Ai făcut o mare greşeală, mârâi sfidător senatorul. Nu o să trăieşti destul ca să scapi şi să te poţi lăuda cu ceea ce ai făcut.

— Oh, ba da, veţi vedea.

— Imposibil.

— Câtuşi de puţin, zise Ammar plin de hotărâre. Veţi fi în curând martorul acestei reuşite.

36

Nichols îşi îmbrăcase pardesiul ş îşi îndesa nişte hârtii în geanta-diplomat, înainte de a pleca spre casă, când secretara îşi băgă capul pe uşa biroului său.

— Un domn de la Langley este aici cu un mesaj pentru dumneavoastră.

— Spune-i să intre.

Un agent CIA, pe care Nichols îl ştia, intră ducând o geantă-diplomat din piele.

— M-ai prins chiar la timp, Keith, spuse Nichols, tocmai plecam spre casă.

Keith Farquar avea o mustaţă stufoasă, păr castaniu şi des şi purta ochelari cu ramă de os. Era un tip masiv, dintr-o bucată, cu ochi pătrunzători şi, privindu-l, Nichols se gândi că ăsta era genul tipic de agent C.I.A.

Fără să aştepte să fie invitat, Farquar se aşeză pe un scaun, îşi puse geanta pe genunchi şi formă combinaţia încuietorii de la geanta cu cifru, ceea ce duse la descuierea ei şi, în acelaşi timp, întrerupse circuitul unui mic dispozitiv exploziv-incendiar amplasat înăuntru. Scoase un dosar subţire şi îl puse pe birou în faţa lui Nichols.

— Domnul Brogan m-a instruit să-ţi spun că există foarte puţine date palpabile despre Ahmad Yazid. Informaţiile biografice, privind data naşterii, părinţii şi familia, şcolile făcute, căsătorie, copii sau orice menţionare în procese civile sau penale sunt practic inexistente. Tot ce a putut să ne pună la dispoziţie secţia noastră pentru Orientul Mijlociu se bazează pe relatările unor oameni care l-au cunoscut. Din nefericire, majoritatea acestora, dintr-un motiv sau altul, au devenit duşmanii lui Yazid. De aceea relatările lor sunt, într-un anume sens, părtinitoare.

— Biroul psihologic i-a făcut un profil? întrebă Nichols.

— S-a încercat o schiţă de principiu. Yazid este la fel de greu de pătruns ca şi o furtună în deşert. Reţeaua lui de securitate l-a învăluit într-un mister total. Interviurile pe care le-au luat unii reporteri celor din anturajul lui sunt pline de răspunsuri ambigue şi vagi.

— Ceea ce nu face decât să-i mărească aura de mister, comentă Nichols.

Farquar zâmbi.

— Exact asta a fost şi descrierea pe care domnul Brogan i-a făcut-o lui Yazid: un mister înşelător.

— Îţi mulţumesc că ai adus dosarul, spuse Nichols. Şi mulţumeşte şi celor care au contribuit la adunarea acestor informaţii.

— Clientul nostru – stăpânul nostru. Farquar închise geanta, o încuie şi se îndreptă către uşă. Vă urez o seară plăcută.

— Mulţumesc, asemenea.

Nichols îşi sună secretara. A apărut cu paltonul pe umeri şi poşeta în mână.

— Pot să vă mai ajut cu ceva înainte de a pleca? întrebă ea cu teamă, bănuind că i se va cere să stea peste program a treia seară consecutiv.

— Eşti, te rog, amabilă să o suni pe soţia mea înainte să pleci? Şi te rog spune-i să nu fie îngrijorată. O să ajung la petrecere, dar cu o întârziere de o jumătate de oră.

Secretara oftă uşurată.

— Da, domnule. O să-i spun. Noapte bună.

— Noapte bună.

Nichols îşi strecură pipa între dinţi, neaprinsă şi fără tutun. Îşi puse geanta-diplomat pe un colţ al biroului şi aşa, cu paltonul pe el, se aşeză şi începu să examineze dosarul lui Yazid.

Farquar nu exagerase. Dosarul era subţirel. Deşi existau o mulţime de rapoarte despre ultimii şase ani, viaţa lui Yazid dinaintea ascensiunii sale rapide abia depăşea un paragraf. Debutul său pe pagina de ştiri a fost determinat de arestarea sa de către poliţia egipteană în timpul unor demonstraţii pentru muritorii de foame din Cairo, când demonstranţii au ocupat holul unui hotel de lux. El se făcuse remarcat prin predicile pe care le ţinuse în cele mai sărace mahalale ale ţării.

Ahmad Yazid afirmă că se născuse în sărăcia cea mai cruntă, într-o colibă de pământ lângă mausoleele în ruină ale Oraşului Morţilor de lângă care începeau gropile de gunoi ale Cairo-ului. Familia sa a trăit la limita dintre supravieţuire şi moarte, până când tatăl său şi cele două surori ale sale au murit din cauza unor boli produse de condiţiile mizere în care trăiau şi a foamei îndurate atâta vreme.

Nu a beneficiat de nici un fel de educaţie, cu excepţia cunoştinţelor ce i-au fost transmise la vârsta adolescenţei de către diverşi învăţaţi islamişti, dar printre aceştia nu găsiseră pe

nimeni dispus să confirme spusele sale. Yazid pretindea că Profetul Mohamed vorbea prin intermediul său, făcând revelaţii divine credincioşilor şi îndemnându-i să transforme din nou Egiptul într-un stat islamic utopic.

Yazid era înzestrat cu o voce răsunătoare. Avea elocinţa şi afectarea necesare pentru a captiva mulţimea de ascultători şi pentru a-i împinge încet către o stare de fervoare. El afirma sus şi tare că filosofia occidentală era incapabilă să rezolve problemele social-economice ale Egiptului. Susţinea că toţi egiptenii sunt membrii unei generaţii pierdute, care trebuie să se regăsească prin viziunea lui morală.

Deşi nega acest lucru cu vehemenţă, existau bănuieli că nu s-ar fi dat în lături de la folosirea terorismului pentru a-şi atinge scopurile. Cinci incidente separate, între care asasinarea unui general de prim rang din Forţele Aeriene, explozia unui camion în faţa ambasadei sovietice şi execuţia a patru profesori universitari care erau în favoarea modernizării ţării, toate acestea fuseseră într-un fel identificate ca având o legătură cu Yazid. Nu existau dovezi palpabile, dar conform unor date destul de vagi pe care le adunase de la informatorii musulmani folosiţi de CIA, analiştii erau siguri că Yazid punea la cale o lovitură de stat pentru a-l elimina pe preşedintele Hassan şi a se instaura la putere în ovaţiile mulţimii.

Nichols puse dosarul jos şi, în cele din urmă, îşi umplu şi aprinse pipa. Un gând minuscul, greu de definit, i se învârtea în adâncul minţii.

Ceva din raportul acela îi părea cunoscut. Puse deoparte fotografia din care Yazid zâmbea cu rea-voinţă.

Răspunsul i se dezvălui brusc lui Nichols. Era simplu şi şocant.

Ridică receptorul şi formă numărul codificat al unei linii directe, bătând tactul cu degetele pe birou până când o voce răspunse la celălalt capăt.

— Brogan la aparat.

— Martin! Slavă cerului că mai eşti încă la birou. Dale Nichols la telefon.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, Dale? întrebă directorul C.I.A. Ai primit dosarul despre Ahmad Yazid?

— Da. Îţi mulţumesc, răspunse Nichols. L-am studiat cu atenţie şi am descoperit că ai putea să mă ajuţi cu ceva.

— Sigur că da. Despre ce este vorba?

— Am nevoie de două probe de sânge şi de nişte amprente.

— Amprente?

— Exact.

— Noi folosim codurile genetice şi ADN ca mijloace de identificare, răspunse Brogan cu indulgenţă. Ai vreun motiv anume?

Nichols făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile.

— Dacă ţi-aş spune, pe onoarea mea că ai crede că sunt bun de dus la balamuc.

Yaeger îşi scoase ochelarii ca de bunicuţă, îi puse cu grijă în buzunarul cămăşii, răsfoi şi apoi aranja un teanc de rapoarte pe computer, apoi se lăsă pe spate în scaunul său şi sorbi dintr-o cutie de apă minerală.

— Prostii, spuse el cu tristeţe.

— Un efort inutil pe toată linia. O călătorie făcută acum 1600 de ani este prea veche pentru a putea fi reconstituită, dacă nu ai date cât se poate de solide. Un computer nu se poate întoarce în timp ca să ne spună exact cum s-a desfăşurat ea.

— Poate că dacă dr. Gronquist studiază obiectele găsite, ar putea să determine locurile unde a acostat SERAPIS, spuse Lily plină de optimism.

Pitt stătea cu două rânduri mai jos, într-o poziţie laterală faţă de ceilalţi, în micul amfiteatru deja plin.

— Am vorbit cu el acum o oră. Nu a găsit nimic care să nu fie de origine mediteraneană.

O imagine tridimensională a Oceanului Atlantic, arătând scoarţa terestră şi geologia neregulată a fundului mării, umplea ecranul din spatele scenei. Toţi cei prezenţi păreau a fi obsedaţi de ea. Ochii lor erau atraşi de contururile din imagine chiar şi în momentele când trebuiau să vorbească.

Toţi, cu excepţia amiralului James Sandecker. Ochii săi îl studiau cu suspiciune pe Al Giordino şi mai ales trabucul mare care ieşea din colţul gurii directorului-adjunct al proiectului, ca un lăstar dintr-o sămânţă.

— De când ai început să cumperi marca asta de ţigări: *Hoyo de Monterrey Excalibur?*

Giordino îl privi pe amiral cu o expresie inocentă.

— Vorbeai cu mine, domnule amiral?

— Întrucât suntem singurii din sală care fumează *Excalibur* şi întrucât nu am obiceiul să vorbesc de unul singur, da.

— Au o aromă excepţională, spuse Giordino ridicând trabucul

gros şi exalând un nor de fum albăstrui. Te felicit pentru gusturile tale alese.

— De unde le-ai luat?

— De la un mic magazin din Baltimore. Am uitat cum se numeşte.

Sandecker nu se lăsă păcălit nici un moment. Giordino îi fura de ani de zile din ţigările lui atât de costisitoare. Ceea ce-l înnebunea pe amiral era faptul că nu reuşea să-şi dea seama cum i le fura. Oricât de bine le ascundea sau le încuia, ieşea în permanenţă lipsă la inventar cu câte două pe săptămână.

Giordino păstra acest lucru în secret chiar şi faţă de Pitt, astfel încât el să nu fie pus în situaţia de a minţi, în cazul în care ar fi fost întrebat cum se făcea această operaţiune. Doar Giordino şi un vechi prieten din aviaţie care era spărgător profesionist pentru o agenţie de spionaj cunoşteau datele tehnice ale operaţiunii Havana.

— Tare îmi vine să-ţi cer să-mi arăţi un bon, mormăi Sandecker.

— Am atacat problema dintr-un unghi greşit, spuse Pitt, readucând discuţia pe făgaşul iniţial.

— Mai există şi un alt punct de vedere? întrebă Yaeger. Am ales singura abordare ce ne era permisă.

— Neavând nici o referire privitoare la direcţia de deplasare, era o sarcină imposibilă, îl sprijini Lily.

— Ce păcat că Rufinus nu a trecut în jurnalul de bord poziţia zilnică şi distanţa parcursă, reflectă Sandecker.

— Avea ordine stricte să nu înregistreze nimic.

— Aveau cum să-şi determine coordonatele în vremea aceea? întrebă Giordino.

— Grecul Hipparchus a determinat latitudinea şi longitudinea unor puncte importante de pe glob cu o sută treizeci de ani î.Ch., spuse Lily.

Sandecker îşi împreună mâinile pe stomacul său suplu şi îl privi pe Pitt pe deasupra ochelarilor.

— Ştiu ce înseamnă privirea asta pierdută. Te preocupă ceva.

Pitt se ghemui pe scaunul său.

— Am judecat fapte şi am folosit ipoteze, fără să-l luăm în considerare pe cel ce a conceput operaţiunea de salvare.

— Julius Venator?

— Un personaj strălucit, continuă Pitt, care era descris de către un contemporan al său drept un inovator îndrăzneţ care a

pătruns în zone unde alţi învăţaţi se temeau să pună piciorul. Întrebarea pe care am trecut-o cu vederea este: dacă am fi fost în locul lui Venator, unde ne-am fi dus să ascundem marile comori de artă şi literatură ale timpului nostru?

— Eu cred în continuare că în Africa, spuse Yaeger. De preferinţă în jurul Capului, undeva pe un fluviu de-a lungul coastei estice.

— Şi totuşi computerele voastre nu au reuşit să facă nici o legătură.

— Nu au reuşit, recunoscu Yaeger. Dar numai Dumnezeu ştie cât s-au schimbat formaţiunile terestre din timpul lui Venator până azi.

— Nu s-ar fi putut ca Venator să-şi fi dus flota către nord-est, în Marea Neagră? întrebă Lily.

— Rufinus a fost foarte precis în privinţa voiajului care a durat 58 de zile, spuse Giordino.

Sandecker, trăgând din trabuc, dădu din cap.

— Dar, dacă Flota a avut de înfruntat vreme rea şi vânturi potrivnice, s-ar fi putut să călătorească mai puţin de o mie de mile.

— Amiralul are dreptate, admise Yaeger. Vechile nave din acea perioadă erau construite pentru a naviga de-a lungul curenţilor mării şi în faţa vântului. Velele lor nu erau eficiente pentru navigat cu vântul din faţă. Condiţii de vreme rea ar fi putut să le reducă avansul cu 80 la sută.

— Nu uitaţi, spuse Pitt cântărindu-şi vorbele, că Venator şi-a încărcat navele cu o cantitate de provizii de patru ori mai mare decât era normal.

— Plănuia să facă o călătorie mai lungă, spuse Lily, brusc interesată. Venator nu a vrut să fie nevoit să se oprească la fiecare câteva zile pentru a-şi aproviziona flota.

— Toate acestea nu fac decât să mă convingă că Venator intenţiona să nu acosteze nicăieri şi să nu lase nici o urmă pentru a putea în acest fel să păstreze secretă întreaga călătorie.

Pitt dădu din cap.

— De îndată ce navele au ieşit din strâmtoarea Gibraltar, nevoia de a păstra secretul a dispărut. Venator era liber şi stăpân pe sine. Navele de război bizantine trimise pentru a-l opri ştiau tot atât de puţin ca şi noi despre direcţia în care naviga el.

Yaeger îl privi pe Pitt întrebător.

— Deci încercăm să încălţăm pantofi sau sandalele sau ce

altceva se purta pe vremea aceea şi să vedem ce-ar fi făcut el. Care este planul nostru?

— Dr. Rothberg a găsit fără să ştie rezolvarea misterului, explică Pitt. El s-a gândit că Venator a îngropat comoara într-un loc unde nici unul din contemporanii săi nu s-ar fi gândit să o caute.

Yaeger în privi nedumerit.

— Asta ar putea fi oriunde în lumea antică.

— Sau în afara lumii pe care o cunoşteau romanii la vremea aceea.

— Hărţile lor nu cuprindeau zone mai departe de Africa de Nord sau mai la est de Marea Neagră şi Golful Persic, spuse Lily. Nu au explorat nici o zonă dincolo de acestea.

— Nu ştim asta, se opuse Pitt. Junius Venator avea acces la cunoştinţele adunate de omenire în 4000 de ani. El ştia de existenţa continentului african şi de marile stepe din Rusia. Ştia despre comerţul cu India, care la rândul ei importa mărfuri din China. Şi studiase şi jurnalele de bord care descriau călătorii mult mai îndepărtate decât obişnuitele rute comerciale romano-bizantine.

— Suntem siguri că Biblioteca din Alexandria avea o întreagă secţie destinată descrierilor geografice, spuse Lily. Venator ar fi putut să se ghideze după hărţi mai vechi.

— Ce crezi că a descoperit în acele hărţi? întrebă Sandecker.

— O direcţie, răspunse Pitt.

Toţi îşi îndreptară privirile curioase asupra lui Pitt şi el nu le înşelă aşteptările. Se duse către scenă şi luă o lanternă mică pe care o îndreptă către o proiecţie tridimensională.

— Singura întrebare care mi se învârte în minte, spuse Giordino, este dacă flota s-a îndreptat către nord sau către sud.

— Nici într-o parte, nici în alta. Pitt îşi direcţionă săgeata luminoasă prin Gibraltar peste Oceanul Atlantic. Venator şi-a condus flota către vest, spre America.

Cuvintele sale fură primite cu o neîncredere mută.

— Nu există nici o descoperire arheologică care să susţină ipoteza că ar fi existat legături cu continentul american înainte de Columb, spuse Lily cu fermitate.

— SERAPIS este un indiciu foarte bun care să susţină posibilitatea unui asemenea voiaj, spuse Sandecker.

— Avem aici o aprigă controversă, admise Pitt. Dar sunt prea multe similitudini în arta şi cultura Maya care nu pot fi trecute cu

vederea. E posibil ca America antică să nu fi fost chiar atât de izolată de Europa şi Asia cum s-a crezut până acum.

— Sincer să fiu, încep şi eu să cred asta, spuse Yaeger, recăpătându-şi entuziasmul. Pun pariu pe colecţia mea de discuri cu Willie Nelson că fenicienii, egiptenii, grecii, romanii şi vikingii au pus piciorul pe pământul nord şi sud-american înaintea lui Columb.

— Nici un arheolog care se respectă nu ar admite aşa ceva, spuse Lily.

Giordino râmji către ea.

— Asta pentru că nu vor să-şi rişte reputaţia lor preţioasă.

Sandecker îl privi pe Yaeger.

— Să mai studiem încă o dată proiectul.

Yaeger îl privi pe Pitt.

— Ce ţărmuri vrei să mai analizăm?

Pitt îşi trecu mâna peste bărbie. Realiză că ar fi trebuit neapărat să se radă.

— Începe din fiordul din Groenlanda şi porneşte către sud, spre Panama. Se opri pentru a privi proiecţia hărţii cu o curiozitate îngândurată. Trebuie să fie pe-acolo, pe undeva.

37

Căpitanul Oliver Collins bătu cu degetul în geamul barometrului de la puntea de comandă. Îşi miji ochii la acul abia vizibil din cauza luminilor de pe ţărm şi înjură încetişor, văzând că indicatorul arată „Vreme bună”. Dacă s-ar fi stârnit furtuna, gândi el, vaporul nu ar fi putut să părăsească portul. Căpitanul Collins era un marinar de valoare, dar nu prea se pricepea la oameni.

Suleiman Aziz Ammar ar fi ordonat plecarea navei *Lady Flamborough* chiar şi în mijlocul unui uragan cu vânt de 90 de noduri. Stătea încordat în scaunul comandantului, în spatele hublourilor de lângă comandă şi îşi ştergea transpiraţia ce i se prelinsese de pe bărbie pe gât.

Masca era o tortură în climatul umed, la fel şi mănuşile pe care le purta permanent. Suporta cu stoicism disconfortul. Dacă deturnarea plănuită ar fi dat greş, poliţia internaţională nu ar fi putut să-l identifice din lipsă de martori sau de amprente.

Unul dintre oamenii lui preluase cârma şi îl privea prin întunericul din camera timonei, aşteptând. Alţi doi păzeau intrările din borduri, cu armele îndreptate spre Collins şi spre Firmey, secundul, care stătea lângă timonierul lui Ammar.

Fluxul venise şi nava se îndreptase pe ancoră cu prova înspre intrarea în port. Ammar mai aruncă o ultimă privire spre port şi spre docuri, prin binoclu apoi îi făcu semn lui Firmey şi, în acelaşi timp, vorbi într-un mic radiotelefon.

— Acum, ordonă el, dă comenzile către echipaj şi scoate nava în larg.

Firmey, cu faţa schimonosită de furie, îl privi pe Collins implorând un semn de revoltă. Dar căpitanul ridică neputincios din umeri şi ofiţerul secund ordonă fără tragere de inimă ridicarea ancorei.

Două minute mai târziu, cu mâlul de pe fundul mării prelingându-se de-a lungul ei, ancora se ivi din apa neagră şi fu ridicată tot mai strâns. Timonierul stătea lângă timonă, dar nu făcu nici o mişcare să apuce cavilele. Pe navele moderne, acţionarea manuală se foloseşte mai ales pe vreme rea şi în timpul manevrelor de intrare şi ieşire din port, în prezenţa pilotului căpităniei. Firmey era comandantul vaporului şi regla

viteza de la panoul conectat prin fibre optice la sistemul automat de comandă al navei. Tot el urmărea cu atenţie ecranul radarului.

De îndată ce nava ieşise din port, cârma fusese trecută din nou pe pilot-automat şi faptul de a se transmite de la camera de comandă prin telegraf şefului mecanic în sala maşinilor ÎNCET ÎNAINTE nu mai era o necesitate, ci devenise mai degrabă o tradiţie.

Mişcându-se ca o fantomă în întunericul înserării, conturul ei devenea vizibil numai când trecea prin bătaia luminilor de pe ţărmul opus. *Lady Flamborough* se strecură prin portul aglomerat, ştearsă şi neobservată.

Motoarele ei torceau încetişor în timp ce elicele mari de bronz muşcau apa.

Ca o stafie care îşi caută drumul printre crucile dintr-un cimitir, nava îşi ţesea calea printre celelalte nave ancorate şi pătrunse pe un canal lung ce ducea spre larg...

Ammar ridică receptorul telefonului din camera de comandă şi chemă compartimentul radio.

— Se aude ceva? întrebă el scurt.

— Încă nimic, răspunse omul său, care supraveghea frecvenţele radio ale navelor de patrulare uruguayene.

— Transmite orice semnal prin difuzoarele din cabina timonei.

— Am înţeles.

— O ambarcaţiune mică ne taie drumul, anunţă Firmey. Trebuie să o ocolim.

Ammar puse ţeava unui pistol automat în ceafa lui Firmey.

— Menţine drumul şi viteza.

— Dar ne vom ciocni, protestă Firmey. Vasul nostru nu are lumini de poziţie. Ei nu pot să ne vadă.

Singurul răspuns al lui Ammar a fost să-i apese cu şi mai multă putere pistolul.

Ei puteau vedea clar acum nava care se apropia. Era un iaht mare, construit de comandă. Collins îi aprecie dimensiunile între 40 de metri lungime şi 8 metri lăţime. Era frumos şi elegant şi strălucea de lumini. Era o petrecere la bord şi oamenii, fie discutau în grupuri, fie dansau pe puntea spaţioasă. Collins înţepeni când văzu că antena radarului lui nu se roteşte.

— Sună sirena măcar o dată, imploră el. Trebuie preveniţi cât încă mai au o şansă să se ferească.

Ammar îl ignoră.

Secundele se scurgeau sub un val al groazei până când coliziunea deveni inevitabilă. Oamenii care petreceau pe iaht şi omul de la timona lui habar nu aveau de monstrul de oţel care se repezea asupra lor din întuneric.

— Inuman! exclamă Collins. Este inuman.

Lady Flamborough izbi cu prova tribordul marelui iaht. Nu se auzi nici un scârţâit de metale ciocnindu-se. Oamenii de la bordul vasului de pasageri simţiră numai o mică zguduitură când prova înaltă cât patru etaje strivi vasul mai mic şi îl băgă aproape în întregime sub apă înainte de a-i tăia coca în două.

Distrugerea era la fel de devastatoare ca un ciocan pneumatic care sfărâmă jucăria unui copil.

Pumnii lui Collins erau încleştaţi pe balustrada din faţă a camerei timonei, în timp ce privea cu oroare dezastrul. Auzi clar ţipetele înspăimântate ale femeilor în timp ce prova şi pupa iahtului distrus se hârjâiră de bordurile lui *Lady Flamborough*, înainte de a se scufunda la mai puţin de cincizeci de metri în pupa. Suprafaţa întunecată a apei în siajul navei era presărată cu resturi din epavă şi corpuri omeneşti.

Câţiva dintre nefericiţii pasageri fuseseră proiectaţi în apă şi încercau să se îndepărteze înot în timp ce câţiva răniţi se agăţau de orice obiect care i-ar fi putut ajuta să plutească. Apoi îi înghiţi întunericul nopţii.

Amărăciunea şi furia se strânseră în gâtul lui Firmey.

— Criminal ticălos!

Îl scuipă pe Ammar.

— Numai Allah cunoaşte neprevăzutul, spuse Ammar, cu detaşare şi indiferenţă. Îndepărtă încet automatul de ceafa lui Firmey. De îndată ce ieşim din canal, execută 155 grade drum magnetic şi treci pe pilot-automat.

Cenuşiu la faţă, în ciuda pielii sale bronzate, Collins se întoarse şi îl privi pe Ammar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, contactează prin radio Paza de Coastă uruguayană şi dă-le o şansă să-i salveze pe nefericiţii ăştia.

— Trebuie respectată tăcerea radio.

— Putem să nu le spunem cine transmite informaţia.

Ammar dădu din cap.

— În mai puţin de o oră după ce autorităţile locale vor fi alertate asupra accidentului, forţele de securitate vor începe investigaţiile. Absenţa noastră va fi repede descoperită şi va

începe urmărirea. Îmi pare rău, căpitane, dar fiecare milă nautică pe care o punem între noi şi Punta del Este are o importanţă vitală. Răspunsul este nu.

Collins se uită fix în ochii lui Ammar, fără să vorbească, în timp ce mintea lui se străduia să-şi găsească un punct de orientare. Apoi spuse:

— Ce preţ trebuie plătit pentru ca nava mea să fie eliberată?

— Dacă tu şi echipajul tău faceţi ce vă ordon eu, nu vi se va întâmpla nici un rău.

— Şi pasagerii, preşedintele De Lorenzo şi Hassan, împreună cu suita lor? Ce planuri ai cu ei?

— Eventual vor fi răscumpăraţi. Dar în următoarele 10 ore vor trebui să-şi murdărească mâinile.

Amărăciunea neputinţei i se strânsese lui Collins în cerul gurii, dar vocea sa era impasibilă:

— Sper că nu intenţionezi să-i ţii prizonieri pentru bani?

— Ştii la fel de bine să citeşti gândurile cum ştii să comanzi o navă? întrebă Ammar cu interes prefăcut.

— Nu trebuie să fi antropolog ca să-ţi dai seama că oamenii tăi s-au născut în Orientul Apropiat. Şi cred că vrei să-i asasinezi pe egipteni.

Ammar zâmbi inexpresiv:

— Allah singur decide soarta omului! Eu execut doar ordinele primite.

— Primite de unde?

Înainte ca Ammar să poată răspunde, prin difuzoarele cabinei timonei răsună o voce:

— Întâlnirea la zero-doi-treizeci, şefule.

Ammar confirmă prin radiotelefon primirea mesajului.

Apoi se uită la Collins:

— Nu mai avem timp de conversaţie, comandante. Sunt multe de făcut până dimineaţă.

— Ce-ai de gând cu nava mea? întrebă Collins. Şi află că trebuie să-mi răspunzi la întrebarea asta.

— Desigur, trebuie, murmură Ammar automat, cu mintea deja la altceva. Mâine seară, pe vremea asta serviciile internaţionale de ştiri vor anunţa că *Lady Flamborough* a fost dată dispărută şi se presupune că s-a scufundat cu toţi pasagerii şi echipajul la o adâncime mare de 400 metri.

38

— Ai auzit ceva, Carlos? întrebă bătrânul pescar, în timp ce strângea cavilele lustruite ale vechii bărci de pescuit.

Tânărul, care era fiul său, îşi făcu mâinile pâlnie la urechi şi scrută întunericul de dincolo de prova.

— Ai urechi mai bune ca ale mele, tată. Eu nu aud decât motorul.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva, parcă o femeie care striga după ajutor.

Fiul se opri, îşi încorda din nou auzul, apoi dădu din umeri.

— Regret, dar tot nu aud nimic.

— Pe-acolo era. Luiz Chavez îşi şterse cu mâneca barba căruntă şi puse motorul la ralanti. N-am visat.

Chavez era bine dispus. Pescuitul mersese bine. Cala era jumătate goală, dar peştii pe care îi scosese în plase erau varietăţi de bună calitate, care îi vor aduce preţuri foarte bune de la proprietarii de hoteluri şi restaurante. Cele şase sticle de bere care se lăfăiau în stomac nu îi stricau nici ele buna dispoziţie.

— Tată, văd ceva în apă!

— Unde?

— Înspre prova-babord. Parcă ar fi resturi dintr-o navă, arătă Carlos cu mâna.

Ochii bătrânului pescar nu mai erau chiar atât de ageri noaptea.

Îşi miji ochii şi privi în direcţia în care arăta fiul său. Apoi luminile de poziţie începură să dezvăluie bucăţile împrăştiate de epavă. Recunoscu după vopseaua albă, strălucitoare şi resturile lăcuite şi înţelese că era vorba de un iaht. Vreo explozie, sau poate o coliziune, gândi el. În cele din urmă se hotărî pentru coliziune. Cele mai apropiate lumini din post erau doar la doi kilometri. O explozie ar fi fost văzută şi auzită. Nu văzu nici o lumină de poziţie de la eventualele nave de salvare brăzdând canalul.

Nava intră în zona acoperită cu resturi plutitoare când urechile distinseră din nou ceva. Ţipătul pe care îl auzise mai înainte suna acum ca un plânset. Şi venea de undeva din apropiere.

— Cheamă-i pe Raul, pe Justino şi pe Mantiel dinăuntru.

Repede. Spune-le să se pregătească să intre în apă după supravieţuitori.

Băiatul se îndreptă în grabă, în timp ce Chavez puse motorul pe „stop”. Ieşi din cabina timonei şi aprinse un proiector, plimbându-i raza deasupra apei.

Observă la vreo douăzeci de metri două forme ghemuite una într-alta, stând pe jumătate pe o bucată de punte din lemn de tek şi jumătate în apă. Una dintre ele, un bărbat, părea fără viaţă. Cealaltă, o femeie cu faţa albă ca varul, privi către lumină şi începu să dea din mâini cu disperare. Apoi, deodată începu să ţipe isteric şi să lovească apa.

— Stai liniştită, strigă Chavez. Nu intra în panică. Venim să te luăm.

Chavez se întoarse când auzi răpăitul picioarelor care veneau alergând către el. Echipajul lui ieşise din cabină şi se aduna în grabă în jurul său.

— Ai observat ceva? întrebă Luis.

— Doi supravieţuitori, plutind pe o bucată de epavă. Pregătiţi-vă să-i trageţi la bord. S-ar putea ca unul dintre voi să trebuiască să intre în apă să-i ajute.

— Nimeni nu intră în apă în seara asta, spuse unul dintre ei, albindu-se la faţă.

Chavez se întoarse către supravieţuitori tocmai în momentul în care femeia scoase un ţipăt îngrozit. Inima îi îngheţă când văzu aripioara dorsală înaltă, capul urât cu ochii mici ca două picături de cerneală, smucindu-se încoace şi încolo, cu fălcile încleştate de picioarele femeii.

— Maică-Precistă, murmură Luis, făcându-şi cruce cât putea de repede.

Chavez se cutremură, dar nu putu să-şi mute privirea de la rechinul care trăgea femeia tot mai departe. Alţi rechini se învârteau în cerc, atraşi de sânge, izbindu-se de bucata de punte până când corpul bărbatului se rostogoli de pe ea. Unul dintre pescari se întoarse şi vomită peste bord, în timp ce ţipătul devenea un gâlgâit sinistru.

Apoi în noapte se aşternu tăcerea.

În mai puţin de o oră, colonelul Jose Rojas, şef coordonator al Serviciilor Speciale de Securitate uruguayene, stătea ţeapăn ca un par în faţa unui grup de ofiţeri în echipament de luptă. Îşi făcuse stagiul cu Gărzile de Grenadieri în Marea Britanie, după ce

absolvise şcoala militară din ţara sa şi adoptase obiceiul lor demodat de a purta în mână o cravaşă.

Stătea în dreptul unei mese pe care se afla o machetă a falezei din Punta del Este şi se adresă celor prezenţi:

— Ne vom organiza în trei grupe pentru a patrula prin rotaţie în zona docurilor, în schimburi de câte opt ore, începu el, în timp ce îşi pleznea teatral cravaşa de podul palmei. Misiunea noastră este să fim într-o alertă constantă ca forţă de intervenţie în cazul unui atac terorist. Îmi dau seama că vă este dificil să treceţi neobservaţi, dar încercaţi totuşi. Umblaţi prin umbră în timpul nopţii şi în afara zonelor circulate în timpul zilei. Nu vrem să speriem turiştii şi să-i facem să creadă că Uruguay este un stat militar. Aveţi vreo întrebare?

Locotenentul Eduardo Vasquez ridică mâna.

— Domnule colonel!

— Vasquez?

— Dacă vedem pe cineva care pare suspect, ce trebuie să facem?

— Raportaţi doar, nimic altceva. Probabil că este unul din agenţii internaţionali de securitate.

— Dar dacă pare să fie înarmat?

Rojas oftă.

— Atunci o să *ştiţi* sigur că e agent de securitate. Lăsaţi incidentele internaţionale în seama diplomaţilor. Este clar pentru toată lumea?

Nici o mână nu se mai ridică.

Rojas dădu liber oamenilor şi se duse către biroul său temporar din clădirea Căpităniei. Se opri la un automat de cafea pentru a-şi lua o ceaşcă, când unul din aghiotanţii săi se apropie.

— Căpitanul Flores din Departamentul Marinei întreabă dacă vă puteţi întâlni cu el la parter.

— A spus de ce?

— Doar că e urgent.

Rojas nu voia să-şi verse cafeaua, aşa că luă liftul în loc să meargă pe scări. Flores, impecabil în ţinuta lui albă de marină, îl salută, dar nu îi oferi nici o explicaţie în timp ce îl escorta pe Rojas la un hangar mare în care se adăposteau şalupele de salvare. Înăuntru, un grup de oameni examinau mai multe fragmente sfărâmate din ceea ce i se părea colonelului că ar fi provenit de la un iaht.

Căpitanul Flores îl prezentă lui Chavez şi fiului său.

— Aceşti pescari tocmai au adus resturile astea de epavă pe care le-au descoperit în canal, explică el. Ei spun că după părerea lor un iaht s-a ciocnit cu o navă mare.

— Şi de ce accidentul unui iaht ar fi de competenţa serviciilor speciale de securitate? întrebă Rojas.

Căpitanul-şef de port, un bărbat cu părul tuns perie şi mustaţă ţepoasă, interveni:

— S-ar putea ca acest dezastru să întunece atmosfera întrunirii economice la nivel înalt.

Făcu o pauză şi adăugă:

— În momentul de faţă, la locul dezastrului patrulează nave de salvare. Până acum nu au fost descoperiţi supravieţuitori.

— Aţi identificat iahtul?

— Una dintre bucăţile de epavă pe care le-a pescuit domnul Chavez şi echipajul lui conţine placa cu numele navei. Se numea „Lola”.

Rojas clătină din cap:

— Eu sunt militar. Ambarcaţiunile de plăcere nu-mi sunt familiare. Trebuie ca numele să însemne ceva pentru mine?

— Iahtul purta numele soţiei lui Victor Rivera, răspunse Flores. Îl cunoaşteţi?

Rojas deveni şi mai ţeapăn.

— Am avut onoarea să-l cunosc pe purtătorul de cuvânt al Camerei Deputaţilor. Al lui era iahtul?

— Era înregistrat pe numele său, încuviinţă Flores. Am luat deja legătura cu secretara lui, acasă la ea. Desigur, nu am transmis nici o informaţie. Doar am întrebat despre programul domnului Rivera. Ne-a spus că este la bordul iahtului său, unde dădea o recepţie pentru diplomaţii argentinieni şi brazilieni.

— Câţi? întrebă Rojas, începând să-l copleşească temerile.

— Rivera şi soţia lui, 23 de oaspeţi şi cinci membri ai echipajului, 30 în total.

— Ai ceva nume?

— Secretara nu avea lista invitaţilor la îndemână. Mi-am permis să-l trimit pe aghiotantul meu la reşedinţa lui Rivera pentru a obţine o copie.

— Cred că este mai bine ca să iau eu comanda cercetărilor de-aici încolo, spuse Rojas pe un ton oficial.

— Marina militară e gata să vă ofere orice sprijin, spuse Flores, fericit să scape de răspundere.

Rojas se întoarse către căpitanul-şef al portului:

— Ce navă a fost implicată în coliziune?

— E un mister. Nici o navă nu a sosit sau plecat din port în ultimele zece ore.

— Ar fi posibil ca o navă să intre în port fără ştirea dumitale?

— Ar fi o prostie din partea unui comandant să încerce acest lucru fără să cheme un pilot.

— Ar fi posibil? insistă Rojas.

— Nu, răspunse căpitanul-şef al portului. Nici o navă oceanică nu poate acosta sau ancora în port fără ştirea mea.

Rojas acceptă această idee.

— Dar dacă una ar pleca din port?

Căpitanul-şef al portului rămase o clipă pe gânduri. Apoi dădu uşor din cap.

— Nu se poate pleca din port fără ştirea mea. Dar dacă nava este ancorată în rada portului, dacă skipperul sau ofiţerii cunosc canalul de ieşire şi dacă s-ar deplasa fără lumini, nava s-ar putea strecura afară fără a fi observată. Dar trebuie să spun că asta ar fi aproape un miracol.

— Poţi să-i dai căpitanului Flores o listă cu navele din port?

— O să fac să-i parvină o copie în zece minute.

— Căpitane Flores?

— Domnule colonel?

— Întrucât o navă dispărută presupune o operaţiune navală, doresc ca să comanzi dumneata operaţiunile de căutare.

— Cu plăcere, domnule colonel, voi începe imediat.

Rojas privi gânditor la resturile împrăştiate pe podea.

— O să avem al dracului de tras noaptea asta, mormăi el.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, după ce căpitanul Flores a verificat în amănunţime portul şi rada portului, l-a anunţat pe Rojas că singura navă despre care nu ştia nimic era *Lady Flamborough.*

Colonelul Rojas a rămas uluit când a examinat lista de pasageri a navei. A mai solicitat încă o investigaţie în speranţa că preşedinţii egiptean şi mexican ar fi părăsit nava pentru o locuinţă pe ţărm. Când, în cele din urmă, s-a confirmat că şi ei lipseau împreună cu nava, a devenit clar spectrul oribil al unei deturnări teroriste.

În zori s-a lansat o operaţiune extinsă de cercetare. Toate avioanele de care dispuneau forţele aeriene din Uruguay, Argentina şi Brazilia au scotocit Atlanticul de Sud pe o rază de

peste 400 000 kilometri pătraţi.

Nu s-a găsit nici o urmă de *Lady Flamborough.*

Era ca şi cum ar fi înghiţit-o apele mării.

39

Două mâini i se strecurau pe sub cămaşă în sus, pe spate. Se chinui să se trezească din somnul adânc, în care visa că se afla în adâncul apei, înotând în sus, spre suprafaţa scânteietoare, fără să reuşească s-o facă. Se frecă la ochi, văzu că era încă pe canapeaua din biroul său şi privirea îi fu blocată de o pereche de picioare încântătoare.

Pitt se ridică în capul oaselor şi privi în ochii ademenitori ai lui Lily. Îşi ridică în sus mâna stângă, dar îşi scosese ceasul şi îl pusese pe birou, împreună cu cheile, mărunţişul şi portofelul.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Cinci şi jumătate, răspunse ea drăgăstoasă, mişcându-şi mâinile pe umerii lui şi masându-i gâtul.

— Dimineaţa sau seara?

— E după-amiază, târziu. N-ai dormit decât trei ore.

— Tu nu dormi niciodată?

— Mi-ajung 4 ore de somn din 24.

El căscă.

— Profunda mea simpatie pentru următorul tău soţ.

— Uite nişte cafea.

Ea puse o ceaşcă pe o măsuţă, chiar lângă capul lui.

Pitt îşi puse pantofi şi îşi băgă cămaşa în pantaloni.

— Yaeger a găsit ceva?

— Da.

— Fluviul?

— Nu, nu încă. Hiram face pe misteriosul, dar susţine că ai avut dreptate, Venator a traversat Atlanticul chiar înaintea vikingilor şi a lui Columb.

Luă o înghiţitură de cafea şi se strâmbă.

— E îngrozitor de dulce.

Lily păru surprinsă.

— Al a spus că întotdeauna pui patru linguriţe pline cu zahăr.

— Al a minţit. O prefer amară, cu zaţul pe fundul ceştii.

— Îmi pare rău, spuse ea zâmbind fără remuşcări. Bănuiesc că m-am lăsat păcălită de bufonul ăla.

— N-ai fi prima, spuse el, privind prin uşa deschisă a biroului său.

Giordino stătea cu picioarele ridicate pe biroul lui Yaeger, devorând ultima felie de pizza, în timp ce studia o hartă topografică de detaliu a unui ţărm.

Yaeger stătea cu ochii injectaţi aţintiţi în monitorul unui computer şi nota grăbit într-un carneţel. N-a fost nevoie să se întoarcă când Pitt şi Lily au intrat în cameră. Putea să le vadă reflexiile în ecran.

— Am descoperit un indiciu, spuse el cu satisfacţie.

— Ce-ai găsit? întrebă Pitt.

— În loc să mă concentrez asupra fiecărui colţişor la sud de mormântul lui SERAPIS din Groenlanda, am sărit peste ocean drept în statul Maine şi am început să caut un contur de ţărm care să se potrivească descrierii locului de acostare.

— Şi ai avut noroc, spuse Pitt cu nerăbdare.

— Da. Dacă îţi aduci aminte, Rufinus a scris că după ce l-au abandonat pe Venator, au avut de luptat cu furtuni din sud timp de 31 de zile până când au găsit un golf adăpostit, unde au putut să repare corabia. În următoarea etapă a călătoriei, alte furtuni au sfâşiat velele şi au smuls vâslele. Apoi corabia a fost purtată în derivă un număr oarecare de zile, până când a ajuns în fiordul din Groenlanda.

Yaeger se opri şi afişă pe monitor harta părţii dinspre America a Atlanticului de Nord. Apoi degetele sale bătură cu îndemânare o serie de comenzi. Se formă o linie subţire, care începu să se întindă înspre sud de la coasta de est a Groenlandei, apoi trecu în zig-zag în jurul New Foundland-ului dincolo de Nova Scoţia şi de New England şi terminându-se într-un loc, undeva, puţin mai sus de Atlantic City.

— New Jersey, murmură Pitt, contrariat.

— Ca să fim mai exacţi, Barnegat Bay, zise Giordino. Aduse harta topografică şi o întinse pe masă. Apoi încercui o porţiune a coastei cu un marker roşu.

— Barnegat Bay, New Jersey? repetă Pitt.

— În descrierea golfului, Rufinus a menţionat o întindere mare de pini pitici, unde apa ţâşnea din nisip când loveai cu băţul. New Jersey are o pădure de pini pitici, care s-ar potrivi descrierii. Se numeşte Pine Barrens şi se întinde în partea de sud a statului, prelungindu-se către est până la ocean. Apa freatică este aproape la suprafaţă. În timpul ploilor de primăvară sau după ploi torenţiale poţi efectiv să faci apa să ţâşnească dacă înfigi un băţ în pământul nisipos.

— Pare promiţător, zise Pitt. Dar nu spunea tot Rufinus că au mai pus bolovani pentru balast?

— Recunosc că asta m-a indus şi pe mine în eroare. Aşa că i-am telefonat unui geolog de la Corpul de genişti ai armatei. El ne-a indicat o carieră de piatră care s-ar potrivi exact cu locul unde cred eu că a acostat SERAPIS.

— Bună treabă, spuse Pitt cu recunoştinţă. Ai orientat cercetările pe calea cea bună.

— Şi de-aicea, încotro o pornim? întrebă Lily.

— Voi continua să merg către sud, răspunse Yaeger. În acelaşi timp o să-mi pun oamenii să calculeze cu aproximaţie care a fost drumul lui Venator la vest de Spania. Privind retrospectiv, pare evident că insulele care au constituit primul ţărm întâlnit după ieşirea din Mediterana erau Indiile de Vest. Prelungind calea urmată de SERAPIS din New Jersey şi proiectând urmele lui Venator către America, ar trebui să ajungem la o zonă de 500 de mile în care să ne intersectăm cu un fluviu care să se potrivească descrierii.

Lily păru sceptică.

— Nu prea văd cum aţi reuşi să refaceţi traseul lui Venator în condiţiile în care el a interzis orice înregistrare a direcţiei de mers, a curenţilor, a vânturilor şi a distanţelor.

— Nu-i chiar aşa de greu, răspunse Yaeger sec. Voi prelua datele jurnalului de bord al lui Columb din călătoria către Lumea Nouă, folosind traiectoria lui recalculată şi modificând-o pentru diferenţele de construcţie a chilei şi frecării cu apa, ale greementului şi suprafeţelor de velatură, între corăbiile sale şi flota bizantină anterioară momentului cu o mie de ani.

— Când povesteşti, pare destul de simplu.

— Crede-mă că nu e chiar aşa. S-ar putea să mergem la sigur către ţintă, dar ne va lua alte patru zile bune de studiu.

Oboseala şi lungile ore de concentrare păreau uitate. Ochii înroşiţi ai lui Yaeger străluceau plini de hotărâre. Lily părea şi ea cuprinsă de un exces de energie. Semănau cu nişte alergători cu o clipă înainte de a lua startul.

— La treabă, zise Pitt. Găsiţi Biblioteca.

Pitt credea că Sandecker îl chemase ca să raporteze stadiul cercetărilor, dar în clipa care văzu expresia sumbră de pe faţa amiralului îşi dădu seama că ceva nu e în regulă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Pitt era expresia blândă din ochii

amiralului, ochi care erau de obicei duri precum cremenea.

Iar atunci când Sandecker veni lângă el, îl luă de braţ, îl duse către un fotoliu şi se aşeză şi el alături, ştiu cu precizie că ceva nu era în regulă.

— Tocmai am primit nişte ştiri neplăcute de la Casa Albă, începu Sandecker. Nava de pasageri care găzduia pe preşedinţii De Lorenzo şi Hassan la Conferinţa Economică la nivel înalt din Uruguay se pare că a fost deturnată.

— Îmi pare rău să aud asemenea lucruri, zise Pitt, dar ce legătură are asta cu ACMS?

— La bord se afla şi Hala Kamil.

— La naiba!

— Tot acolo era şi senatorul.

— Tata? exclamă Pitt surprins. Am vorbit cu el la telefon acum două seri. Cum de-a ajuns în Uruguay?

— Se afla într-o misiune pentru preşedinte.

Pitt se ridică, străbătu de câteva ori camera încoace şi-n colo, apoi se aşeză din nou.

— Şi care este situaţia?

— *Lady Flamborough* – acesta e numele navei de pasageri – a dispărut din portul Punta del Este aseară.

— Unde este nava acum?

— O acţiune masivă de căutare aeriană n-a găsit încă nici o urmă. Părerea unanimă a oficialităţilor de acolo este că *Lady Flamborough* zace pe fundul mării.

— Fără probe concludente, nu pot să accept asta.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Condiţiile meteo cum erau?

— Din raport rezultă că vremea era frumoasă şi marea calmă.

— De obicei vapoarele dispar pe timp de furtună, zise Pitt. Mai rar într-o mare liniştită.

Sandecker îşi ridică mâinile a neputinţă.

— Până ne parvin noi detalii, nu putem decât să facem speculaţii.

Pitt nu putea să creadă că tatăl său era mort. Ceea ce ascultase i se părea neconcludent.

— Ce măsuri a luat Casa Albă?

— Preşedintele are mâinile legate.

— E ridicol, spuse Pitt tăios. Ar putea să dea ordin ca toate unităţile navale din zonă să participe la căutare.

— Aici e buba, spuse Sandecker. Cu excepţia unor manevre

ocazionale, dintre care nici una nu are loc acum, nu există unităţi ale marinei americane staţionate în Atlanticul de Sud.

Pitt se ridică din nou şi cercetă pe fereastră luminile Washington-ului, apoi îl fixă pe Sandecker cu o privire pătrunzătoare.

— Vreţi să-mi spuneţi că guvernul Statelor Unite nu e implicat de loc în cercetare?

— Aşa se pare.

— Şi ce-ar putea împiedica ACMS să participe la cercetări?

— Nimic, în afara faptului că nu avem o flotă de nave ale Gărzii de Coastă şi nici portavion.

— Îl avem pe *Sounder.*

Sandecker îl privi gânditor un moment. Apoi faţa sa căpătă o expresie întrebătoare.

— Una din navele noastre de cercetare?

— Lucrează la un proiect de cartografiere a platformei continentale în dreptul coastei sudice a Braziliei.

Sandecker dădu din cap.

— Bine, am înţeles. Dar *Sounder* nu este suficient de rapidă pentru a putea fi de vreun ajutor într-o cercetare pe zone întinse. Şi ce te aştepţi să realizezi cu ea?

— Dacă nava cu tatăl meu nu poate fi găsită la suprafaţă, o voi căuta în adâncuri.

— Ar putea fi vorba de o zonă de o mie de mile pătrate, poate chiar mai mult.

— Echipamentul sonar al lui *Sounder* poate supraveghea o fâşie lată de două mile şi are şi un submersibil în dotare. N-am nevoie decât de permisiunea dumneavoastră pentru a prelua comanda.

— De cine mai ai nevoie?

— Giordino şi Rudi Gunn. Facem echipă bună împreună.

— Rudi este într-o misiune de prospectare minieră în largul Insulelor Canare.

— Ar putea ajunge în Uruguay în 18 ore.

Sandecker îşi împreună palmele la ceafă şi privi fix în tavan. În adâncul sufletului, ştia că Pitt aleargă după o himeră, dar nu avu nici o clipă îndoieli asupra răspunsului pe care i-l va da.

— Ai libertate de mişcare, spuse el calm. Te voi susţine.

— Vă mulţumesc, domnule amiral, spuse Pitt. Vă sunt recunoscător.

— Cum staţi cu proiectul Biblioteca din Alexandria?

— Yaeger şi dr. Sharp se apropie de o soluţie. Pentru moment nu au nevoie de mine şi de Al.

Sandecker se ridică şi-şi puse amândouă mâinile pe umerii lui Pitt.

— S-ar putea ca el să nu fi murit, totuşi.

— Tata ar face bine să nu fi murit, zise Pitt cu un zâmbet amar. Nu l-aş ierta niciodată.

40

— La naiba, Martin! spuse preşedintele dintr-o dată. N-au mirosit oamenii tăi din Orientul Mijlociu complotul de deturnare a lui Lady Flamborough.

Martin Brogan, directorul CIA, ridică din umeri obosit. Era obişnuit să fie învinuit de orice act terorist în care erau omorâţi sau luaţi ostateci americani. Succesele C.I.A.-ului erau rar elogiate, în schimb greşelile constituiau obiectul anchetelor Congresului şi deliciul presei.

— Nava, împreună cu întregul echipaj şi cu pasagerii, a fost subtilizată de sub nasul unora dintre cei mai buni agenţi de securitate din lume, răspunse Brogan. Cel care a conceput acţiunea şi a executat-o este un profesionist de înaltă clasă. Scopul real al acţiunii depăşeşte orice activitate teroristă cu care am avut de-a face în trecut. Aşa că nu mă miră faptul că reţeaua noastră antiteroristă nu a prins nimic de veste.

Alan Mercier, consilierul pentru Securitate Naţională, îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse încet cu batista.

— Şi eu am fost luat prin surprindere, spuse el, susţinându-l pe Brogan. Informaţiile primite de noi prin sistemul de ascultare n-au dezvăluit nici un indiciu asupra vreunui complot de deturnare a unei nave de pasageri şi răpirea a doi conducători de stat.

— Trimiţându-l pe George Pitt să-l întâlnească pe preşedintele Hassan, am condamnat un vechi prieten la moarte, spuse preşedintele cu regret.

— Nu este vina ta, îl consolă Mercier.

Preşedintele lovi furios cu pumnul în birou.

— Senatorul, Hala Kamil, De Lorenzo şi Hassan. Nu pot crede că au dispărut cu toţii.

— Nu ştim asta sigur, spuse Mercier.

Preşedintele îl privi mirat.

— Nu poţi ascunde o navă de pasageri cu toţi oamenii la bord, Alan. Chiar şi un politician prost ca mine ştie asta.

— Mai este încă o şansă…

— Pe naiba, o şansă! A fost o misiune sinucigaşă, pur şi simplu. Toţi oamenii ăia au fost probabil încuiaţi în cabine, în timp ce nava a fost scufundată. Teroriştii nici nu aveau de gând să scape cu viaţă. S-au înecat şi ei.

— Nu toate amănuntele sunt cunoscute, argumentă Mercier.

— Şi noi cam cât cunoaştem? întrebă preşedintele.

— Experţii noştri sunt deja la Punta del Este şi lucrează cu securitatea uruguayană, explică Brogan. Până acum nu avem decât concluzii preliminare. În primul rând, deturnarea a fost pusă în seama unui grup arab. Doi martori, care treceau cu o şalupă, spun că au văzut pe cei de pe *Lady Flamborough* luând provizii de pe o barjă. Au auzit oamenii din echipajele celor două ambarcaţiuni vorbind în arabă. Barja nu a mai fost găsită şi se presupune că ar fi fost scufundată pe undeva prin port.

— Despre natura acelor provizii aveţi vreo idee? întrebă Mercier.

— Toţi martorii îşi amintesc că au văzut nişte butoaie, răspunse Brogan. În al doilea rând, un raport fals dat căpităniei portului de către nava de pasageri susţinea că generatorul principal este avariat şi că nava va arbora numai, luminile de poziţie până când se va termina reparaţia. Apoi, imediat ce s-a întunecat, nava, cu luminile stinse, a ridicat ancora şi s-a strecurat din port, lovind un iaht particular care avea la bord diplomaţi şi oameni de afaceri sud-americani. Singura scăpare într-o execuţie, de altminteri, fără greşeală. Apoi a dispărut.

— O treabă curat executată, spuse Mercier, total diferită de harababura celei de-a doua tentative de asasinare a *Halei Kamil.*

— Cu totul alt grup, adăugă Brogan.

Dale Nichols luă cuvântul pentru prima oară în cursul discuţiei:

— Drept care ai susţinut imediat legătura directă cu Ahmad Yazid.

— Da, asasinii nu au fost prea grijulii. Asupra cadavrelor lor s-au găsit paşapoarte egiptene. Pe unul dintre ei, pe conducător, l-am identificat ca *mulah* şi adept fanatic al lui Yazid.

— Crezi că Yazid este răspunzător pentru deturnare?

— Are, oricum, un motiv întemeiat, răspunse Brogan. Prin eliminarea preşedintelui Hassan, are cale liberă pentru a prelua puterea în guvernul egiptean.

— Aceeaşi situaţie e valabilă şi pentru preşedintele De Lorenzo, Topiltzin şi Mexic, spuse Nichols sec.

— Interesantă asociere, spuse Mercier.

— Ce putem face în plus faţă de trimiterea câtorva agenţi din brigada antiteroristă a CIA în Uruguay? întrebă preşedintele. Ce opţiuni avem în sprijinirea căutării lui *Lady Flamborough.*

— Ca răspuns la prima parte a întrebării dumneavoastră,

spuse Brogan, foarte puţine. Investigaţiile se află pe mâini bune. Poliţia şi şefi serviciilor de informaţii ale securităţii uruguayene au fost pregătiţi aici şi în Anglia. Ei ştiu foarte bine ce au de făcut şi cooperează foarte bine cu experţii noştri. Se opri şi evită să îl privească în ochi pe preşedinte. În ceea ce priveşte a doua întrebare, din nou, foarte puţine. Departamentul Marinei nu are nave în patrulare în ocean pe lângă coastele Americii de Sud. Nava cea mai apropiată de această zonă este un submarin nuclear în marş de exerciţiu. Prietenii noştri latino-americani se descurcă foarte bine şi fără noi. Peste 80 de aeronave militare şi civile şi cel puţin 14 vapoare din Argentina, Brazilia şi Uruguay piaptănă pur şi simplu marea din jurul Puntei del Este, încă din zori.

— Şi nu au găsit nici un indiciu legat de soarta lui *Lady Flamborough,* spuse preşedintele.

Puţinul optimism pe care îl mai avea se evaporă, lăsând în urmă disperarea.

— Or să găsească, zise Mercier încordat.

— Desigur că vor apărea resturi de epavă şi cadavre, spuse Brogan, candid. Un vapor de mărimea aceasta nu poate să dispară fără să lase urme.

— Presa a prins de veste? întrebă preşedintele.

— Am fost informat că a fost anunţat la radio acum o oră, răspunse Nichols.

Preşedintele îşi împreună mâinile şi le strânse cu putere.

— Să vezi ce balamuc va izbucni în Congres când vor descoperi că unul din membrii lui a fost victima unui atac terorist. Prefer să nici nu mă gândesc ce răzbunare vor cere.

— Chiar şi numai scopul misiunii senatorului ar fi de ajuns pentru a produce un scandal monstru, dacă va fi descoperit, spuse Nichols.

— Ce ironie faptul că teroriştii pot asasina personalităţi internaţionale şi diplomaţi şi alte victime inocente pe lângă aceştia şi scapă doar cu câţiva ani de închisoare, murmură preşedintele. Dar dacă şi noi vrem să le răspundem cu aceeaşi monedă şi ne luăm după ei cu pistoalele pocnind, noi suntem cei cotaţi ca imorali, setoşi de sânge şi răzbunători. Ziariştii ne atacă şi Congresul cere investigaţii.

— Să faci parte dintre băieţii buni nu prea e confortabil, zise Brogan. Vocea începuse să-i trădeze oboseala.

Nichols se ridică şi se întinse.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji. Nimic nu a fost scris pe hârtie şi nici înregistrat pe bandă magnetică. Şi doar oamenii aflaţi în această încăpere cunosc motivul pentru care senatorul Pitt a zburat la Punta del Este, pentru a discuta cu preşedintele Hassan.

— Dale are dreptate, spuse Mercier. Putem să găsim o mulţime de scuze pentru a justifica misiunea sa.

Preşedintele îşi descleştă mâinile şi îşi frecă ochii obosit.

— George Pitt n-a murit nici măcar de o zi şi noi încercăm să ne punem fundurile la adăpost.

— Problema asta e minoră în comparaţie cu dezastrele politice care se prefigurează în Egipt şi în Mexic, spuse Nichols. Cu Hassan şi De Lorenzo morţi şi ei, Egiptul va merge pe calea Iranului şi va fi iremediabil pierdut pentru vest. Iar în ceea ce priveşte Mexicul… Avu o ezitare. Vom avea o bombă cu explozie întârziată în coasta noastră.

— Ca şef de cabinet şi cel mai apropiat consilier al meu, ce măsuri sugerezi să luăm?

Stomacul lui Nichols se înnodă într-o crampă şi pulsul i se acceleră. Preşedintele şi cei doi consilieri de securitate păreau să-i citească în priviri. Se întrebă dacă stresul care îi chinuia intestinele se datora faptului că era în centrul atenţiei sau presentimentului că se aflau în pragul unei iminente catastrofe internaţionale.

— Propun să aşteptăm probe care să confirme scufundarea lui *Lady Flamborough* şi a pasagerilor ei.

— Şi dacă nu apare nici o dovadă? întrebă preşedintele. O să continuăm să aşteptăm până când Egiptul şi Mexicul, fiindcă conducătorii lor sunt daţi dispăruţi şi presupuşi morţi, vor fi preluate de către Topiltzin şi Ahmad Yazid, un cuplu de megalomani? Şi pe urmă? Ce posibilitate de acţiune ne mai rămâne să-i oprim până nu-i prea târziu?

— Cu excepţia asasinatului, nici una. Mâna lui Nichols masa nervos zona stomacului. Nu ne rămâne decât să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

— Adică…?

— Ştergem Egiptul de pe listă şi invadăm Mexicul.

41

O ploaie puternică se revărsa asupra capitalei Uruguayului, oraşul Montevideo, în timp ce un avion mic cobora din nori şi se îndrepta spre pistă. Curând după ce atinse pământul, se îndepărtă de terminalul pentru pasageri, înaintând către o pistă care ducea spre un grup de hangare unde erau aliniate avioane militare de luptă. O limuzină Ford cu însemne militare apăru şi-i conduse pe pilot şi avionul său spre o platformă destinată persoanelor oficiale.

Colonelul Rojas stătea într-unul dintre birourile hangarului şi privea printr-o fereastră pe care ploaia se prelingea torenţial. În timp ce avionul se apropia, el putu distinge pe fuzelajul avionului literele ACMS. Zgomotul motoarelor încetă şi, o clipă mai târziu, din avion coborâră trei oameni. Se urcară imediat într-un Ford ca să scape de ploaia torenţială şi fură conduşi de-a lungul hangarului de un tânăr locotenent, ajutorul lui Rojas.

Cel scund cu păr negru, cârlionţat, cu pieptul lat, mergea cu uşurinţă şi părea, chiar de la distanţă, plin de vigoare. Mâinile şi braţele lui semănau cu labele unui urs. Ochii lui priveau supăraţi în toate părţile, dar gura îi zâmbea, scoţând în evidenţă dinţi albi şi sănătoşi.

Bărbatul zvelt, cu ochelari cu rame groase, cu şolduri şi umeri înguşti, semăna cu un contabil care vine să verifice registrele companiei. Ducea o valiză şi sub braţ avea două cărţi. Şi el zâmbea, dar părea mai degrabă un zâmbet răutăcios decât unul vesel. Rojas îl cataloga drept un tip simpatic, care se amuză uşor, dar care, în acelaşi timp, este extrem de competent.

Bărbatul care venea ultimul avea părul negru, ondulat şi sprâncenele stufoase; faţa îi era osoasă şi bronzată. Părea indiferent, ca şi când i-ar fi fost la fel de uşor să se distreze dacă ar fi fost într-o închisoare sau s-ar fi aflat pe cele mai însorite plaje din Tahiti. Rojas nu se lăsă înşelat. Privirea pătrunzătoare a acestui bărbat îl dădea de gol din primul moment. În timp ce ceilalţi doi se uitau de jur împrejur la hangar, omul acesta îl fixa pe Rojas cu o privire aprinsă, asemănătoare razelor de soare.

Rojas înaintă şi salută.

— Bine-aţi venit în Uruguay, domnilor. Sunt colonelul Jose Rojas, la dispoziţia dumneavoastră. Apoi i se adresă bărbatului

înalt, vorbind englezeşte perfect, cu un uşor accent londonez, pe care îl prinsese de la englezi. Domnule Pitt, de când am vorbit la telefon, aşteptam cu nerăbdare să vă întâlnesc.

Pitt trecu printre cei doi prieteni ai săi şi-i strânse mâna lui Rojas.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să ne primiţi. Se întoarse şi-l prezentă pe cel cu ochelari. El este Rudi Gunn, iar tipul cu mutră de criminal din dreapta mea este Al Giordino.

Rojas înclină uşor capul şi se lovi peste pantalonii impecabil călcaţi cu un baston de trestie.

— Vă rog să scuzaţi decorul spartan în care ne întâlnim, dar o armată de ziarişti din toate colţurile lumii ne-au invadat ţara, ca o molimă, de când cu capturarea vasului. M-am gândit că este mai bine să ne întâlnim departe de hoardă.

— O idee foarte bună, fu de acord Pitt.

— Doriţi să vă odihniţi puţin după zborul îndelungat pe care l-aţi făcut, iar apoi să luaţi masa la clubul ofiţerilor de aviaţie?

— Mulţumim pentru invitaţie, domnule colonel, zise Pitt amabil, dar dacă nu vă deranjează, am vrea să trecem la treabă.

— Atunci, dacă mă urmaţi, vă voi prezenta pe scurt cum s-au desfăşurat operaţiunile noastre de căutare.

În birou, Rojas îl prezentă pe căpitanul Ignacio Flores, care coordonase operaţiunile de căutare navale şi aeriene.

Apoi îi invită pe cei trei americani să se apropie de o masă mare acoperită cu hărţi nautice şi imagini fotografice luate din satelit.

Înainte de a începe prezentarea faptelor, Rojas îl privi grav pe Pitt.

— Îmi pare rău că se află şi tatăl dumneavoastră la bordul vasului. Când am vorbit la telefon, nu aţi menţionat acest lucru.

— Sunteţi bine informat, zise Pitt.

— Acum o oră am vorbit cu secretarul cu probleme de securitate al preşedintelui dumneavoastră.

— Cred că o să vă bucure să aflaţi că oamenii serviciului secret din Washington, care mi-au expus situaţia existentă aici, v-au lăudat în mod deosebit eficienţa.

Aerul oficial al lui Rojas dispăru. Nu se aşteptase la un asemenea compliment. Începu să se relaxeze.

— Îmi pare rău că nu vă pot da veşti încurajatoare. N-a apărut nici o probă nouă de când aţi plecat din Statele Unite. Pot să vă ofer un pahar din excelentul nostru brandy de Uruguay?

— Mi se pare o idee extraordinară, zise Giordino fără să ezite. Mai ales pe o zi ploioasă ca asta.

Rojas făcu un semn ajutorului său.

— Locotenente, dacă vrei să fi amabil! apoi colonelul se aplecă peste masă şi puse una lângă alta mai multe fotografi alb-negru, făcute din satelit, mult mărite, până când obţinu o imagine de ansamblu a celor 300 de kilometri de apă ce se întindeau în largul coastelor. Cred că sunteţi familiarizaţi cu fotografiile luate din satelit.

Rudi Gunn aprobă.

— ACMS are în desfăşurare la ora actuală trei programe oceanografice în care sunt folosiţi sateliţii pentru a studia curenţii marini, vârtejurile, vânturile de suprafaţă şi gheţurile.

— Dar nici unul dintre programe nu are ca obiectiv studiul acestei părţi a Atlanticului de Sud, zise Rojas. Cea mai mare parte a sistemelor de informaţii geografice sunt direcţionate spre nord.

— Da, aveţi dreptate. Gunn îşi aşează mai bine ochelarii şi privi fotografiile de pe masă. Văd că aţi folosit satelitul Earth Resources Tech.

— Da, LandSat.

— Şi aţi folosit un sistem grafic deosebit pentru a indica navele de pe mare.

— Am avut mare noroc, continuă Rojas. Orbita polară a satelitului îl aduce deasupra apelor mării din largul coastelor Uruguayului doar o dată la 16 zile. Satelitul a sosit deasupra noastră la cel mai potrivit moment.

— LandSat este folosit mai ales pentru supravegherea geologică, zise Gunn. Pentru conservarea energiei, camerele de luat vederi nu funcţionează de obicei când satelitul trece peste oceane. Cum aţi obţinut imaginile?

— Imediat ce s-a ordonat începerea cercetărilor, explică Rojas, a fost alertată staţia noastră meteorologică pentru a furniza buletine meteo şalupelor şi avioanelor de patrulare. Unul dintre meteorologi a avut inspiraţia să verifice orbita satelitului LandSat şi a aflat că acesta va trece pe deasupra locului unde se desfăşurau cercetările. A trimis un apel guvernului dumneavoastră ca să pună în funcţiune camerele de luat vederi. Camerele video au fost puse în funcţiune şi imaginile au fost transmise unei staţii de recepţie de la Buenos Aires.

— Există posibilitatea ca o navă de tonajul lui *Lady*

Flamborough să apară într-o imagine LandSat? întrebă Giordino.

— Nu veţi putea s-o vedeţi în detaliu aşa cum aţi vedea-o într-o fotografie luată în mod obişnuit, fotografie luată de unul dintre sateliţii militari folosiţi pentru apărare, răspunse Pitt, dar ar trebui să aibă cam dimensiunile unei înţepături de ac.

— Aţi descris-o perfect, zise Rojas. Uitaţi-vă şi dumneavoastră. Rojas apropie de imaginea luată de satelit o lupă mare cu o lumină în interior.

Pitt fu primul care se uită.

— Pot distinge două, nu trei vase.

— Le-am identificat pe toate trei.

Rojas se întoarse spre căpitanul Flores, care începu să citească cu voce tare de pe o foaie de hârtie, luptându-se cu cuvintele englezeşti şi citindu-le rar, de parcă ar fi recitat în faţa unei clase pline de elevi.

— Cel mai mare vas este mineralierul chilian *Cabo Gallegos,* care se îndreaptă dinspre Punta Arenas spre Jakar, cu o încărcătură de cărbune.

— Vasul ce se îndreaptă spre nord, care apare în marginea de jos a imaginii? întrebă Pitt.

— Da, răspunse Flores. Acela este *Cabo Gallegos.* Cel din colţul opus se îndreaptă spre sud. Este sub pavilion mexican. Un vas de marfă, *General Bravo,* care duce provizii şi echipament de forare la San Pablo.

— Unde este San Pablo? întrebă Giordino.

— Un port mic în Argentina, răspunse Rojas. Anul trecut s-a descoperit acolo petrol.

— Vasul dintre ele, aflat mai aproape de ţărm este *Lady Flamborough.*

Flores spuse numele vasului ca şi cum i-ar fi adus un elogiu.

Ajutorul lui Rojas apăru cu sticla de coniac şi cinci pahare. Colonelul îl ridică pe-al său şi zise:

— *Saludos!*

— Noroc, răspunseră americanii.

Pitt sorbi o înghiţitură mare şi jură mai târziu că în acea clipă a simţit cum îi ia gura foc. Apoi a continuat studiul punctului micuţ pentru câteva secunde înainte de a-i da lui Gunn lupa.

— Nu-mi pot da seama în ce direcţie se îndreaptă.

— După ce s-a strecurat afară din Punta del Este, a navigat fără nici o schimbare de curs spre est.

— Aţi luat legătura cu celelalte vase?

Flores dădu din cap.

— Nici unul nu a raportat că ar fi văzut vasul *Lady Flamborough.*

— La ce oră a trecut satelitul?

— Ora exactă a fost 3 şi 10.

— Imaginea a fost luată în infraroşu?

— Da.

— Tipul care s-a gândit să folosească LandSat ar merita o medalie, zise Giordino în timp ce privea şi el cu lupa.

— A fost deja propus pentru o promovare, zise Rojas zâmbind.

Pitt îl privi pe colonel.

— La ce oră s-a ridicat avionul dumneavoastră de recunoaştere?

— Avionul a început căutările din zori. Până la prânz primisem şi analizasem imaginile LandSat. Apoi am putut calcula viteza de deplasare şi cursul vasului *Lady Flamborough* şi am îndreptat vasele şi avioanele noastre către un punct de interceptare.

— Dar acolo n-au găsit nimic.

— Exact.

— Nici o epavă?

Căpitanul Flores interveni:

— Şalupele de patrulare au găsit nişte resturi.

— Au fost identificate?

— Au fost aduse la bord şi examinate, dar s-a renunţat la ele rapid. Păreau să provină mai curând de la un vas de transport decât de la un vapor de lux.

— Ce fel de resturi?

Flores căută într-o servietă şi scoase un dosar subţire.

— Am aici un scurt inventar de la comandantul vasului însărcinat cu căutările. El menţionează următoarele articole:

— Un scaun vechi tapiţat, două veste de salvare uzate, vechi de cel puţin 15 ani, cu instrucţiuni de folosire în spaniolă, aproape imposibil de citit, câteva cuiere de lemn fără nimic scris pe ele, o saltea, containere pentru mâncare, trei ziare, unul din Veracruz, Mexico, celelalte două din Recife, Brazilia.

— Când au apărut? întrerupse Pitt.

Flores îl privi întrebător pe Pitt o clipă, apoi se uită în altă direcţie.

— Comandantul nu menţionează.

— O lipsă ce va fi corectată, spuse Rojas cu seriozitate, înţelegând imediat la ce se gândea Pitt.

— Dacă nu e deja prea târziu, răspunse Flores jenat. Trebuie să recunoaşteţi, domnule comandant, că aceste resturi par mai degrabă a fi gunoaie decât fragmente provenind de la un naufragiu.

— Puteţi să ne daţi coordonatele vasului în funcţie de poziţia pe care acesta o are în fotografie? întrebă Pitt.

Flores încuviinţă şi începu să calculeze poziţia pe o hartă nautică.

— Mai doriţi un coniac, domnilor? oferi Rojas.

— E grozav, zise Gunn întinzând paharul spre locotenent. Simt chiar o uşoară aromă de cafea.

Rojas zâmbi.

— Sunteţi un adevărat cunoscător, domnule Gunn. Aşa este; unchiul meu distilează coniacul pe plantaţia sa de cafea.

— Prea dulce, zise Giordino. Îmi aminteşte de...

— Qinline şi anason. Rojas se întoarse spre Pitt. Care este părerea dumneavoastră, domnule Pitt? Vă place coniacul?

Pitt ridică paharul şi-l studie în lumină.

— Cred că tăria lui este de 200 de grade.

Sigur americanii nu încetau să-l uimească pe Rojas. Când erau serioşi, când glumeau. Deseori se întreba cum de ajunseseră o astfel de supraputere.

Apoi Pitt râse cu râsul lui contagios.

— Glumeam. Spuneţi-i unchiului dumneavoastră că dacă se hotărăşte vreodată să-l exporte în SUA, eu voi fi primul care îl voi distribui pe piaţa americană.

Flores puse compasul jos şi indică cu creionul un punct pe hartă.

— Ieri dimineaţă la 3 şi 10 era aici.

Toată lumea se îndreptă din nou spre masă şi se aplecă asupra hărţii.

— Toate trei vasele aveau cursuri convergente, zise Gunn. Scoase un calculator din buzunar şi începu să-i apese tastele. Dacă estimăm vitezele la, să zicem, 30 noduri pentru *Lady Flamborough,* 18 noduri pentru *Cabo Gallegos* 11 pentru *General Bravo...* Vocea lui se pierdu în timp ce scria pe marginea hărţii. După câteva clipe se ridică şi arătă cifrele cu creionul. Nu e de mirare că mineralierul chilian nu a văzut vasul *Lady Flamborough.* El a trecut cu 65 de kilometri mai la est de cursul lui *Lady Flamborough.*

Pitt privi gânditor liniile trase pe hartă.

— Pe de altă parte, vasul de transport mexican pare c-a trecut doar la trei sau patru kilometri de *Lady Flamborough.*

— Nu-i de mirare, zise Rojas, dacă iei în considerare faptul că vasul naviga cu luminile stinse.

Pitt îl privi pe Flores.

— Domnule comandant, vă amintiţi în ce fază era luna?

— Da, între lună nouă şi primul pătrar.

Giordino dădu din cap.

— Nu era lumină suficientă. Dacă marinarul de cart nu privea în direcţia potrivită, nu avea cum să vadă vasul *Lady Flamborough.*

— Presupun că aţi început căutările din acest punct, zise Pitt.

— Da, zise Flores, avionul a zburat câte 200 de mile spre est, nord şi sud.

— Şi n-a găsit nici o urmă de vas.

— Doar mineralierul şi vasul de transport.

— S-ar fi putut să se întoarcă, iar apoi s-o fi luat spre nord sau sud, sugeră Gunn.

— Ne-am gândit şi la asta, zise Flores. Când s-a întors să se aprovizioneze cu combustibil pentru a porni din nou în căutare, avionul a parcurs şi toate rutele vestice posibile care duc spre coastă.

— Având în vedere faptele, zise Gunn, mi-e teamă că singura direcţie în care ar fi putut să o ia *Lady Flamborough* este înspre adâncuri.

— Foloseşte ultimele coordonate cunoscute ale poziţiei navei *Lady Flamborough* şi încearcă să afli cât de departe ar fi putut naviga înainte de sosirea avioanelor de căutare.

Rojas îl fixă pe Pitt cu interes.

— Pot să ştiu ce-ai de gând? Nu are rost să continuăm căutările. Întreaga suprafaţă unde nava a dispărut a fost deja verificată.

Pitt păru că priveşte prin Rojas, de parcă comandantul ar fi fost transparent.

— Exact cum a spus Gunn. Singura direcţie pe care ar fi putut s-o urmeze, este în jos. Şi ăsta este exact locul unde o vom căuta.

— Cu ce vă pot ajuta?

— *Sounder,* un vas de cercetare pentru mare adâncime, aparţinând ACMS va sosi în cursul acestei seri în aria pe care o investigăm. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi putea da un

elicopter care să ne ducă la bordul vasului.

Rojas dădu din cap.

— Voi aranja ca să vă aştepte un elicopter. Apoi adaugă: Nu-i aşa că vă daţi seama că aveţi la fel de mari şanse de reuşită ca atunci când aţi încerca să prindeţi un anumit peşte în 10.000 de kilometri de mare? S-ar putea să vă trebuiască întreaga viaţă pentru a reuşi.

— Nu, zise Pitt plin de încredere. Vor fi de ajuns cam 20 de ore.

Rojas era un tip pragmatic. Iluziile de orice fel îi erau complet străine. Îi privi pe Giordino şi Gunn, aşteptându-se să le vadă privirile pline de scepticism. În loc de asta, privirile celor doi exprimau o încredere totală.

— Doar nu credeţi că veţi reuşi într-un timp atât de scurt? întrebă el.

Giordino ridică o mână şi-şi studie cu atenţie degetele.

— Dacă putem judeca pe baza experienţei acumulate, zise el calm, cred că Dirk a exagerat timpul necesar.

42

La exact 14 ore şi 42 de minute după ce elicopterul militar uruguayan îi adusese la bordul vasului *Sounder,* găsiră, la o adâncime de 1 020 de metri, o epavă care corespundea dimensiunilor lui *Lady Flamborough.*

Când descoperiră epava, aceasta părea o pată mică de culoare închisă la nivelul platoului de sub panta continentală. În timp ce *Sounder* se apropia, operatorul de la sonar reduse zona de înregistrare până când imaginea fantomatică a unui vapor se proiectă clar pe ecran.

Sounder nu avea la bord echipamentul video de 5 milioane de dolari pe care îl folosiseră Pitt şi Giordino pe vasul Polar Explorer. Nu existau camere color montate pe braţul sonarului. Misiunea navei şi a oceanografilor de la bordul lui era să întocmească hărţi pentru porţiuni întinse ale fundului mării. Echipamentul lui electronic era proiectat pentru redarea la distanţă şi nu pentru prim-planuri ale unor obiecte scufundate făcute de mâna omului.

— Are aceeaşi configuraţie, zise Gunn. Destul de vagă. S-ar putea să fie doar imaginaţia mea, dar parcă ar avea un coş în partea de la pupa. Părţile laterale par înalte şi drepte. Epava stă dreaptă, înclinarea nu este mai mare de 10 grade.

Giordino se lăsă pe spate.

— Trebuie să o filmăm de aproape pentru a putea face o identificare valabilă.

Pitt nu spuse nimic. Continuă să privească înregistrarea de pe sonar mult timp după ce ţinta dispăruse în spatele pupei lui Sounder. Dispărea treptat orice speranţă de a-şi mai găsi tatăl în viaţă. Se simţea ca atunci când priveşti un sicriu peste al cărui capac se aruncă pământ.

— Ai fost grozav, amice, îi zise Giordino. Ne-ai dus drept la el.

— Cum ai ştiut unde să-l cauţi? întrebă Frank Stewart, comandantul vasului Sounder.

— Am contat pe faptul că *Lady Flamborough* nu şi-a schimbat cursul după ce-a întâlnit vasul *General Bravo,* explică Pitt. Şi pentru că nu a fost descoperit în timpul căutărilor aeriene în afara cursului lui *Cabo Gallegos* m-am gândit că cel mai bun loc pentru a ne concentra căutările era un traseu care pornea spre est, având ca punct de pornire ultima poziţie înregistrată de

LandSat.

— Pe scurt, o rută îngustă cuprinsă între cursul navei *General Bravo* şi cel al navei *Cabo Gallegos,* zise Giordino.

— Cam aşa ceva, răspunse Pitt.

Giordino îl privi.

— Îmi pare rău că asta nu este o ocazie pe care s-o sărbătorim.

— Vreţi să trimitem jos un VOD[2]? întrebă Stewart.

— Am economisi timp, zise Pitt, dacă am renunţa la camera video cu acţiune la distanţă şi am trimite pe cineva cu o cameră de luat vederi. Un om ar fi de folos şi dacă ar fi nevoie de ridicat ceva de pe navă.

— Echipajul poate pregăti submersibilul *Deep Rover* în jumătate de oră, zise Stewart. O să-l conduci tu?

Pitt aprobă.

— O să cobor eu.

— Limita de adâncime până la care poate coborî este de 1000 de metri.

— Nu vă faceţi probleme, zise Rudi Gunn. La acea adâncime, gradul de securitate al submersibilului este de 4 la 1.

— Aş traversa mai degrabă Cascada Niagara într-un Volkswagen, zise comandantul, decât să cobor la 1000 de metri adâncime într-o capsulă de plastic.

Stewart, cu umerii înguşti şi cu părul castaniu-închis lipit de pielea capului, semăna cu un băcan dintr-un orăşel de provincie, sau cu comandantul unui detaşament de cercetaşi. Bun marinar, putea să înoate, dar nu-i plăcea să se scufunde. Se ocupa de cererile oamenilor de ştiinţă în ceea ce priveşte proiectele lor de cercetări oceanografice, aşa cum s-ar fi ocupat de cerinţele oricărui client într-o relaţie de afaceri. Conducerea vasului era însă problema lui şi orice individ cu grade academice care ar fi făcut pe nebunul cu membrii echipajului său era pus la punct, fără întârziere.

— Capsula aia de plastic, zise Pitt, este o sferă din acril, groasă de 12 centimetri.

— Sunt fericit să stau pe punte la soare şi să spun adio oricărui individ care se scufundă cu drăcia aia, murmură Stewart în timp ce ieşea pe uşă.

— Îmi place de el, zise Giordino indispus. Zău dacă are vreo

---

2 VOD este numele unui vehicol cu operare la distanţă (un sistem video subacvatic)

idee cum să se poarte civilizat, dar îmi place de el.

— Voi doi aveţi ceva comun, zise Pitt zâmbind.

Gunn opri pe ecran o imagine a epavei, înregistrată de sonar şi o studie gânditor.

— Carena pare intactă. Nu există nici un semn de distrugere. De ce dracu s-a scufundat?

— Mai mult decât atât, zise Giordino, de ce nu a continuat să plutească?

Pitt privi şi el la imaginea înceţoşată.

— Vă mai amintiţi de Cyclops. Şi el a dispărut fără urmă.

— Cum am fi putut să-l uităm? mormăi Giordino. Încă mai purtăm cicatrice de la el.

Gunn îl privi.

— Nu zău, cum poţi să compari un vas amărât, construit la începutul secolului, cu un vas modern, dotat cu o mulţime de dispozitive care să-i asigure securitatea?

— Doar ştii că *Lady Flamborough* nu a fost scufundat de o furtună, zise Pitt.

— Poate de un val uriaş?

— Sau poate că brusc un val de nisip s-a ridicat de pe fundul mării, zise Giordino.

— Vom afla destul de curând, zise Pitt calm. Cam peste vreo două ore vom fi pe puntea lui de comandă.

Deep Rover părea mai potrivit să navigheze în spaţiu decât în adâncurile oceanului. Avea o formă de care doar un marţian s-ar fi putut îndrăgosti. Sfera de 240 centimetri era împărţită în două de un inel în formă de 0, care stătea pe tripoduri rectangulare ce susţineau bateriile de 120 volţi.

Tot felul de anexe ciudate ieşeau din spatele sferei – motoare şi servomotoare, cilindri de oxigen, video-camere, unitate sonar. Dar manipulatoarele care se întindeau în faţă erau cele care ar fi făcut orice robot care se respectă să înverzească de invidie. Descrise în mod simplu, acestea erau braţe şi mâini mecanice care puteau face tot ceea ce pot realiza braţele şi mâinile omeneşti, ba chiar mai mult.

Un sistem de senzori făcea posibil controlul mişcărilor braţelor şi mâinilor până la o miime de centimetru, în timp ce circuite de forţă permiteau mâinilor să ţină în mod delicat o ceşcuţă sau o farfurioară, sau să apuce şi să ridice o bară de fier.

Pitt şi Giordino înconjurară în linişte submersibilul *Deep Rover,*

în timp ce în jurul lui se agitau inginerii. Submersibilul stătea pe o platformă în interiorul unei camere întunecoase numită „crater” lunar. Platforma făcea parte din carena vasului Sounder şi putea fi coborâtă la o adâncime de 20 de picioare în mare.

Unul dintre ingineri dădu din cap.

— Submersibilul vă aşteaptă oricând doriţi.

Pitt îl bătu pe spate pe Giordino.

— După dumneavoastră.

— O.K. Eu voi opera manipulatoarele şi camerele video, zise el jovial. Tu vei conduce, dar ai grijă că la ora asta circulaţia este foarte intensă.

— Aveţi grijă, strigă Stewart de pe o pasarelă de deasupra lor, vocea lui căpătând o rezonanţă deosebită. Aduceţi capsula înapoi întreagă şi o să vă sărut cu drag şi dor.

— Chiar şi pe mine? strigă Giordino, glumind şi el.

— Chiar şi pe tine.

— Pot să-mi scot proteza dentară?

— Scoate-ţi tot ce vrei.

— Crezi că asta o să ne stimuleze? întrebă Pitt. Îi era recunoscător comandantului pentru că încerca să-l facă să nu se mai gândească la ceea ce ar putea să găsească în adâncuri. Dacă e aşa, mai bine m-aş duce direct în Africa decât să mă întorc aici.

— Atunci o să mai ai nevoie de nişte oxigen, zise Stewart.

Gunn apăru, fără să dea atenţie dialogului plin de jar, cu căştile la urechi şi cu cablul lovindu-i piciorul.

Încerca să dea instrucţiuni rece şi obiectiv, dar emoţia şi compasiunea i se strecurau în voce.

— O să monitorizez comunicaţiile voastre. Imediat după ce atingeţi fundul mării, faceţi o întoarcere de 360 de grade până când sonarul vostru localizează epava. Apoi să-mi indicaţi în ce direcţie vă îndreptaţi. Aştept să mă informaţi în permanenţă.

Pitt îi strânse mâna lui Gunn.

— Menţinem legătura.

Gunn îşi privi prietenul cu tristeţe.

— Eşti sigur că n-ai vrea să stai mai degrabă pe punte şi să mă laşi pe mine să cobor?

— Trebuie să văd eu însumi.

— Succes, murmură Gunn, iar apoi, rapid, se întoarse şi se urcă pe scara care ducea la ieşirea din craterul lunar.

Pitt şi Giordino se aşezară unul lângă altul pe scaunele

asemănătoare celor din cabina de comandă a unui avion. Inginerii închiseră ermetic partea superioară a sferei şi strânseră şuruburile.

Giordino începu pregătirile premergătoare scufundării.

— Energie.

— O.K.

— Legătura radio?

— Ne auzi, Rudi?

— Clar şi tare, răspunse Gunn.

— Oxigen?

— Douăzeci-unu-punct-unu.

După ce încheiară procedura, Giordino zise:

— Noi suntem gata, *Sounder.*

— Aveţi permisiunea de decolare, zise Stewart cu obişnuita lui ironie. Să aduceţi un homar pentru cină.

Doi scafandri stăteau lângă *Deep Rover* în timp ce platforma era încet coborâtă în mare. Apa năvăli în jurul submersibilului şi curând acesta fu acoperit. Pitt privi în sus spre luminile sclipitoare ale „craterului lunar" şi văzu feţele celor care se aplecau peste balustradă şi le făceau cu mâna. Întregul echipaj şi toţi membrii echipei de oceanografi se adunaseră în jurul lui Gunn, ascultând rapoartele de pe submersibil. Pitt se simţea ca un peşte expus într-un acvariu.

Când se scufundară în întregime, scafandrii desfăcură cablurile ce ţineau strâns submersibilul de platformă. Unul dintre ei ridică mâna şi dădu O.K.-ul. Pitt zâmbi şi-i răspunse ridicând degetul mare.

Mânerele de la capetele suporturilor pentru braţe ghidau manipulatoarele în timp ce suporturile braţelor controlau cele patru servomotoare. Pitt conducea *Deep Rover*-ul, ca şi cum acesta ar fi fost un elicopter subacvatic. O uşoară presiune a elicelor lui şi submersibilul se ridică de pe platformă. Apoi întinse braţele în faţă şi servomotoarele orizontale o împinseră înainte.

Pitt coborî submersibilul de pe platformă cam la 30 de metri, apoi se opri pentru a-şi stabili poziţia. Începu coborârea, acţionând servomotoarele verticale.

Jos, tot mai jos, *Deep Rover* pătrundea prin vidul fără nici o dimensiune al apelor întunecate ce îngropau submersibilul în adâncimile lor. Culoarea verde-albăstruie plină de viaţă de la suprafaţă se transformă curând într-un gri deschis. Un rechin mic, cam de un metru, înotă cu uşurinţă către submersibil, îl

înconjură o dată şi negăsind nimic atrăgător la el îşi continuă drumul lui singuratic.

Pitt şi Giordino nu simţeau nici o mişcare. Singurele sunete care se auzeau erau cel al emiţătorului radio şi cel făcut de sonar. Apa deveni o cortină neagră care înconjura micul lor cerc de lumină.

— Depăşim 400 de metri, rosti Pitt la fel de calm ca un pilot care raportează înălţimea de zbor.

— 400 de metri, repetă Gunn.

În mod obişnuit, glumele sarcastice ar fi trecut de la unul la altul ca într-un joc, pentru ca timpul să se scurgă mai uşor, dar în această călătorie Pitt şi Giordino erau ciudat de tăcuţi. Rareori în timpul coborârii au schimbat mai mult de câteva cuvinte.

— Uite o adevărată frumuseţe, zise Giordino arătând ceva.

Pitt îl văzu în acelaşi timp. Unul dintre cei mai urâţi locuitori ai adâncurilor. Lung, cu corpul asemănător cu al unui ţipar, fiind luminiscent ca un semn de neon, cu maxilarele căscate, niciodată închise în întregime, ţinute în poziţia asta de dinţi zimţaţi, folosiţi mai degrabă pentru a prinde prada decât pentru a o mesteca, cu un ochi ce strălucea răutăcios în timp ce un tub ataşat la o barbă luminată îi atârna de maxilarul inferior pentru a atrage următoarea pradă, trecu pe lângă ei peştele-dragon.

— Ţi-ar place să-ţi bagi braţul în chestia aia? întrebă Pitt.

Înainte ca Giordino să poată răspunde interveni Gunn:

— Unul dintre oamenii de ştiinţă vrea să ştie ce-aţi văzut.

— Un peşte-dragon, răspunse Pitt.

— Vrea o descriere, zise Giordino.

— Spune-i că-i facem un desen când venim acasă, mormăi Pitt.

— O să-i spun.

— Depăşim adâncimea de 800 de metri, raportă Pitt.

— Aveţi grijă să nu distrugeţi fundul oceanului, îi preveni Gunn.

— Vom fi cu ochii-n patru. Nici unul dintre noi nu vrea să-şi sfârşească zilele pe-aici.

— Niciodată nu strică să vă mai bată la cap cineva. Cum staţi cu oxigenul?

— Grozav.

— Cred că vă apropiaţi.

Pitt încetini coborârea lui *Deep Rover.* Giordino privea în jos, fiind atent la rocile de pe fund. Pitt ar fi putut jura că timp de 8

minute, până când au văzut cu claritate fundul mării, Giordino nici măcar nu a clipit.

— Am ajuns, zise Giordino. Adâncimea 1.015 metri.

Pitt suplimentă forţa aplicată servomotoarelor verticale şi opri submersibilul la trei metri deasupra fundului oceanului. Datorită presiunii apei, greutatea submersibilului se mărise în timpul coborârii. Pitt deschise una dintre trapele pentru balast, urmărind în permanenţă indicatorul de presiune şi îl umplu cu aer suficient pentru a obţine flotabilitatea necesară.

— Am stabilizat presiunea, îl anunţă el pe Gunn.

— Epava ar trebui să fie pe coordonatele unu, unu, zero, îi răspunse vocea lui Gunn.

— O.K., am înţeles, zise Pitt. Avem ţinta pe sonar la 220 metri, coordonatele unu, unu, doi.

— Am recepţionat, *Deep Rover.*

Pitt se întoarse spre Giordino.

— Ei bine, să vedem ce-o să găsim.

În timp ce Giordino îi citea coordonatele, Pitt mărea puterea servomotoarelor orizontale şi executa o întoarcere, studiind peisajul submarin pustiu din faţa lui.

— Ia-o spre stânga câteva grade. Prea mult. O.K., e bine. Mergi drept.

Nu se vedea nici urmă de emoţie în ochii lui Pitt. Faţa lui era ciudat de lipsită de expresie. Se întreba cu o frică crescândă ce va găsi oare în adâncuri.

Îşi amintea de povestea îngrozitoare a unui scafandru care participase la operaţiile de salvare ale unui feribot scufundat în urma unei ciocniri. Scafandrul lucra pe epavă, la o adâncime de 30 de metri, când simţi o bătaie pe umăr.

Se întoarse şi văzu cadavrul unei fete frumoase care îl privea fix cu ochi lipsiţi de vedere, cu un braţ întins, care îl atingea ca şi cum i-ar fi cerut s-o ia de mână. Scafandrul a avut coşmaruri ani de zile după aceea.

Pitt mai văzuse cadavre, îngheţate, ca cele ale echipajului de pe SERAPIS, umflate şi groteşti, ca cele ale echipajului de pe iahtul prezidenţial EAGLE, descompuse şi pe jumătate distruse, în avioanele scufundate în largul Islandei şi într-un lac din Munţii Stâncoşi. Dacă închidea ochii putea să-i vadă pe toţi.

Se rugă lui Dumnezeu să nu vadă cadavrul plutitor al tatălui său. Închise ochii câteva clipe şi aproape că ciocni *Deep Rover* de fundul mării. Pitt dorea să şi-l amintească pe senator plin de

viaţă şi de vivacitate – nu ca un corp fantomatic plutind în mare, sau ca pe un manechin nemişcat închis într-un sicriu.

— În partea dreaptă se vede epava, zise Giordino, scoţându-l pe Pitt din gândurile lui morbide.

Pitt se aplecă în faţă.

— Un butoi de 200 de litri. Spre stânga încă trei.

— Sunt peste tot, zise Giordino. Parcă ar fi o groapă de gunoi.

— Vezi ceva scris pe ele?

— Doar nişte litere în spaniolă. Probabil informaţii despre greutate şi volum.

— O să mă apropii de ceva care se află drept în faţa noastră. O urmă din ce naiba o fi fost în ele se ridică încă la suprafaţă.

Pitt duse *Deep Rover* până la câţiva centimetri de butoiul scufundat. Din el se vedea ieşind o substanţă întunecată.

— Petrol, zise Giordino.

Pitt dădu din cap.

— Culoarea e mai degrabă similară cu a ruginii. Nu, asta-i, este roşie. Dumnezeule, este o vopsea roşie pe bază de ulei.

— Mai e un obiect cilindric lângă ea.

— Ce crezi că e?

— Aş zice că este o rolă mare de folie de plastic.

— Cred că ai dreptate.

— S-ar putea să fie o idee bună să o luăm la bordul lui *Sounder* ca s-o examinăm. Menţine poziţia, o să folosesc manipulatoarele.

Pitt dădu din cap şi menţinu poziţia lui *Deep Rover.* Giordino apucă mânerele de control şi îndoi ansamblul de braţe mecanice în jurul rolei de plastic, aşa cum o fiinţă umană ar îndoi coatele ca să îmbrăţişeze un prieten.. Apoi poziţiona mânerele, astfel încât ele să apuce capătul de jos al rolei.

— Am prins-o, zise el. Ridică puţin submersibilul ca s-o pot trage din mâl.

Pitt se execută şi *Deep Rover* se ridică încet, însoţit de un nor de mâl, cărând însă cu el şi rola de plastic. Câteva clipe nu mai văzură nimic. Apoi Pitt propulsă submersibilul înainte până ajunseră iar în apă curată.

— Probabil că ne apropiem de epavă, zise Giordino.

Sonarul arată o ţintă masivă înainte şi uşor spre dreapta.

— Vă aflaţi practic chiar deasupra ei, zise Gunn.

Ca o imagine fantomatică într-o oglindă întunecată, nava se ridica din adâncuri. Priveliştea distorsionată de apă era

copleşitoare.

— Am stabilit contact vizual cu ţinta, raportă Giordino.

Pitt încetini şi opri *Deep Rover*-ul la şapte metri distanţă de carena navei.

— Ce dracu…

Pitt se opri deodată. Apoi zise:

— Rudi, ce culori avea *Lady Flamborough?*

— Stai puţin.

După câteva clipe, Gunn răspunse:

— Albastru deschis pe carenă şi suprastructură.

— Vasul ăsta are carena roşie şi partea superioară albă.

Gunn nu răspunse imediat. Când răspunse, vocea îi era obosită şi părea îmbătrânită.

— Îmi pare rău, Dirk. Cred că am dat peste un vas dat dispărut în cel de-al doilea război mondial, scufundat de un submarin.

— Nu se poate, zise Giordino. Epava asta este curată. Nu sunt semne de coroziune. Pot să văd cum se ridică bulele de aer şi petele de petrol. Nu poate fi aici de mai mult de o săptămână.

— Negativ, se auzi vocea lui Stewart în emiţător. Singurul vas a cărui dispariţie a fost raportată în ultimele 6 luni în această parte a Atlanticului este vasul vostru de croazieră.

— Ăsta nu este vas de croazieră, ripostă Giordino.

— Staţi puţin, zise Pitt. O să ocolesc pupa, să vedem dacă putem identifica nava.

Alunecară cu *Deep Rover* paralel cu epava. Când ajunseră la proră, se opriră. Submersibilul rămase nemişcat la un metru de numele vasului.

— Dumnezeule, şopti Giordino nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ne-au tras în piept.

Pitt stătea acolo neputând să creadă ceea ce vedea. Apoi începu să râdă ca un nebun. Jocul nu era încă complet, dar piesele principale erau deja la locul lor. Literele albe pe plăci de oţel roşu nu alcătuiau numele *Lady Flamborough.*

Ele alcătuiau numele *General Bravo.*

43

Constructorii şi proiectanţii vasului *Lady Flamborough* nu ar fi fost în stare să-l recunoască nici de la o distanţă de 400 de metri. Coşului vasului i se dăduse o altă formă şi fiecare centimetru pătrat fusese revopsit. Ca deosebirea să fie totală, carena avea chiar urme false de rugină pe întreaga ei suprafaţă.

Suprastructura ei, atât de frumoasă odată, hublourile mari şi puntea de plimbare fuseseră ascunse sub folii mari de melamină aşezate astfel încât semănau cu containerele pentru marfă.

Acolo unde liniile moderne ale vasului nu putuseră fi ascunse, fuseseră disimulate cu ajutorul plăcilor de melamină care dăduseră vasului o structură cu totul diferită. Tambuchiuri şi hublouri fuseseră pictate pe carena vasului.

Înainte ca luminile oraşului Punta del Este să dispară din vedere, toţi membrii echipajului şi toţi pasagerii fuseseră forţaţi de către teroriştii înarmaţi ai lui Ammar să muncească până căzură morţi de oboseală. Toată noaptea, stewarzii, şefi bucătari şi chelnerii, la fel ca toţi marinarii, munciseră din greu pentru a construi bucată cu bucată, iar apoi pentru a asambla din plăci containere de melamină.

Nici unul dintre personajele importante aflate la bord nu fusese exceptat de la muncă. Senatorul Pitt şi Kamil, preşedintele Hassan şi preşedintele De Lorenzo, împreună cu cei din anturajul lor, toţi fuseseră forţaţi să muncească ca tâmplari sau vopsitori.

Când se întâlniră cu *General Bravo,* containerele de marfă false erau la locul lor şi *Lady Flamborough* avea o suprastructură şi o culoare aproape identice cu vasul de transport.

De la linia de plutire în sus, *Lady Flamborough* ar fi putut trece cu uşurinţă drept navă de transport. O cercetare făcută din avion n-ar fi putut da la iveală prea multe deosebiri. Doar o examinare atentă făcută de pe mare şi de la mică distanţă ar fi putut da de gol diferenţele evidente.

Comandantul Juan Machado şi 18 membri ai echipajului de pe *General Bravo* trecură la bordul navei *Lady Flamborough,* după ce deschiseseră toate tambuchiurile şi uşile de la cală şi după ce detonaseră încărcături de explozibil strategic plasate în cală. După o serie de explozii înăbuşite, vasul de marfă se scufundă în

mare, scoţând doar câteva gemete slabe de protest.

Când primele raze ale soarelui îşi făcură apariţia, *Lady Flamborough* cu noua ei înfăţişare naviga spre sud conform destinaţiei cunoscute a vasului *General Bravo.* Dar când portul San Pablo din Argentina îşi făcu apariţia la o distanţă de doar 40 de kilometri la tribord, vasul îl depăşi şi îşi continuă drumul spre sud.

Planul ingenios a lui Ammar funcţionase perfect. Trecuseră deja trei zile şi lumea întreagă mai credea că *Lady Flamborough* şi distinşii ei pasageri zac pe fundul mării.

Ammar stătea la o masă cu o hartă în faţă, pe care marcase ultima poziţie a vasului. De acolo trase o linie dreaptă până la destinaţia finală pe care o marcă cu un X. Încet, fără să se grăbească, lăsă creionul să-i cadă din mână şi îşi aprinse o ţigară Dunhill, exalând fumul deasupra hărţii ca pe o pătură de ceaţă.

Şaisprezece ore, gândi el. Încă şaisprezece ore de navigare fără a fi urmărit şi vasul va fi ascuns în siguranţă, fără nici cel mai mic pericol de a fi descoperit.

Comandantul Machado intră de pe punte în camera hărţilor, ducând în mână o mică tavă.

— Vreţi o ceaşcă de ceai şi o prăjitură? întrebă el vorbind cursiv englezeşte.

— Mulţumesc, comandante. Dacă mă gândesc bine, n-am mai mâncat de când am plecat de la Punta del Este.

Machado aşeză tava pe masă şi turnă ceaiul.

— Ştiu că nu aţi mai dormit de când am venit la bord eu şi echipajul meu.

— Mai sunt multe de făcut.

— Poate că ar fi bine să începem prin a face prezentările.

— Ştiu cine eşti, sau cel puţin numele pe care îl porţi, zise Ammar indiferent. Nu mă interesează biografiile lungi.

— Oare să fie adevărat?

— Da.

— Vă deranjează dacă îmi spuneţi şi mie ce planuri aveţi? zise Machado. Nu mi s-a spus nimic altceva decât că trebuie să trecem la bordul vasului dumneavoastră după ce scufundăm *General Bravo.* Aş fi foarte interesat să aflu care este următorul pas al misiunii noastre şi mai ales cum vor abandona echipajele noastre nava şi cum vor reuşi să nu fie arestate de forţele militare internaţionale.

— Îmi pare rău, dar am fost prea ocupat pentru a te pune la

curent.

— Acum ar fi timp suficient, insistă Machado.

Caracteristic pentru el, Ammar îşi sorbi calm ceaiul şi îşi termină prăjitura înainte de a răspunde. Apoi îl privi fără expresie pe Machado.

— Încă nu am de gând să părăsesc vasul, zise el. Instrucţiunile pe care le am de la conducătorul meu, ca şi de la al tău, de altfel, sunt de a câştiga cât mai mult timp şi de a întârzia distrugerea navei *Lady Flamborough* până când cei doi conducători ai noştri au timp să ia în considerare toate implicaţiile situaţiei şi să o folosească în avantajul lor.

Încet, Machado se relaxă şi privi prin mască ochii negri şi reci ai egipteanului; ştia că acesta deţinea controlul situaţiei.

— Îmi convine de minune. Ridică ceainicul. Mai doriţi ceai?

Ammar întinse ceaşca.

— Ce faci atunci când nu scufunzi vapoare?

— Mă specializez în asasinate politice, zise Machado pe un ton de conversaţie. La fel ca şi tine, Suleiman Aziz Ammar.

Machado nu putea să vadă privirea încruntată şi vicleană din spatele măştii lui Ammar, dar ştia că există.

— Ai fost trimis să mă ucizi? întrebă Ammar scuturând scrumul ţigării în timp ce un pistol automat i se materializa ca prin minune în mână.

Machado zâmbi şi-şi încrucişa braţele, ţinându-şi mâinile la vedere.

— Poţi fi liniştit. Ordinele pe care le am sunt să lucrez în deplină armonie cu tine.

Ammar puse pistolul la loc într-un dispozitiv activat de un arc pe care îl avea în mâneca dreaptă.

— Cum de mă cunoşti?

— Conducătorii noştri nu prea au secrete unul faţă de celălalt.

Să-l ia dracu pe Yazid, se gândi Ammar. Yazid îl trădase pentru că îi dezvăluise identitatea. Nu crezuse nici o clipă minciuna lui Machado. O dată cu asasinarea preşedintelui Hassan, reîncarnarea lui Mahomed pe pământ, Yazid nu mai avea ce să facă cu asasinul său plătit. Ammar nu avea de gând să-şi dezvăluie planurile de scăpare asasinului mexican. Îşi dădea clar seama că acesta NU avea altă opţiune decât să formeze o alianţă de moment. Ammar se simţea foarte bine ştiind că îl poate ucide pe Machado oricând, în timp ce mexicanul trebuia să aştepte până când îi era asigurată supravieţuirea.

Ammar ştia exact care era situaţia.
Ridică ceaşca de ceai.
— În sănătatea lui Ahmad Yazid.
Machado ridică şi el ceaşca.
— În sănătatea lui Topiltzin.

Hala şi senatorul Pitt fuseseră închişi în acelaşi apartament cu preşedintele Hassan. Erau murdari şi stropiţi de vopsea, prea extenuaţi pentru a dormi. Mâinile le erau pline de băşici, iar muşchii îi dureau din cauza muncii fizice, cu care nu erau obişnuiţi. Şi le era foame.

După munca plină de frenezie depusă pentru modelarea structurii exterioare a vasului, teroriştii nu le dăduseră să mănânce, Deşi de la plecarea din Uruguay nimeni nu pusese absolut nimic în gură. De băut, băuseră doar apă de la robinet. Şi pentru ca starea generală să le fie mai proastă, temperatura scăzuse în mod constant şi agregatul de încălzire al vasului nu fusese pus în funcţiune…

Preşedintele Hassan era întins pe unul dintre paturi, abătut. Suferea de dureri acute de spate şi munca fizică continuă de 10 ore în poziţie ghemuit îl lăsase pradă unui val de durere pe care îl suporta cu bărbăţie.

Ai fi putut zice că Hala şi senatorul Pitt sunt sculptaţi din lemn, dacă i-ai fi văzut stând nemişcaţi şi privind fix în gol.

Hala stătea la masă cu capul lăsat în mâini. Chiar şi aşa liniştită arăta deosebit de frumoasă şi de calmă.

Senatorul Pitt stătea pe o canapea, fixând gânditor lumina din tavan. Doar faptul că din când în când clipea, te convingea că este încă în viaţă.

În sfârşit, Hala îşi ridică capul şi îl privi.

— Măcar de-am putea face ceva, zise ea în şoaptă.

Senatorul se ridică de pe canapea. Pentru vârsta lui avea o condiţie fizică bună. Îl durea totul, din cap până în picioare, dar inima îi bătea ca cea a unui tânăr de 20 de ani.

— Diavolul ăla cu mască ştia toate şmecheriile, zise el. Nu ne va da de mâncare ca să fim slăbiţi, fiecare în parte este închis separat, ca să nu putem comunica sau acţiona împreună pentru a prelua conducerea vasului; nici el, nici teroriştii lui nu au luat legătura cu noi de două zile. Totul este calculat astfel încât să ne menţină într-o stare de neajutorare şi de agitaţie.

— N-am putea cel puţin să încercăm să ieşim de aici?

— Probabil că este cineva de gardă la capătul coridorului care aşteaptă să ucidă pe primul care ar ieşi pe uşă. Şi chiar dacă reuşim să trecem de el, unde să ne ducem?

— Poate putem fura o barcă de salvare, sugeră Hala.

Senatorul clătină din cap şi zâmbi.

— E prea târziu acum pentru o astfel de încercare. Acum când forţa teroriştilor a fost dublată cu cea a echipajului de pe vasul ăla mexican, este chiar lipsit de sens.

— Ce-ar fi să spargem geamul şi să lăsăm pe mare o urmă făcută din mobilă, aşternuturi şi orice altceva putem arunca, continuă Hala.

— La fel de bine putem arunca în mare sticle cu mesaje în ele. Curenţii marini le vor purta până mâine dimineaţă la o sută de kilometri de aici. Cei ce ne caută nu le vor găsi la timp.

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnule senator, că nimeni nu ne caută. Lumea întreagă crede că vasul s-a scufundat şi că am murit cu toţii. Probabil că până acum au încetat deja căutările.

— Cunosc un om care nu va renunţa niciodată.

Hala îl privi întrebător.

— Cine?

— Fiul meu, Dirk.

Hala se ridică, merse şchiopătând până la fereastră şi privi afară la placa de melamină ce o împiedica să vadă marea.

— Cred că sunteţi foarte mândru de el. Este curajos şi ingenios, dar este şi el un om, totuşi. Niciodată nu-şi va da seama ce s-a întâmplat. Se opri deodată şi privi atentă printr-o mică crăpătură pe unde se putea vedea marea.

— Trece ceva pe lângă vas.

Senatorul se ridică şi veni lângă ea. Putea distinge nişte obiecte albe pe fondul albastru al mării.

— Gheaţă, zise el uimit. Asta explică frigul. Probabil că ne îndreptăm spre Antarctica.

Hala îşi îngropa faţa în pieptul lui.

— Acum nu vom mai putea fi salvaţi, murmură ea cu resemnare neputincioasă. Nimeni nu se va gândi să ne caute aici.

44

Nimeni nu ştia că *Sounder* poate naviga atât de rapid. Punţile vibrau, iar carena era zguduită de bătaia motoarelor.

Lansat de pe un şantier naval din Boston în vara anului 1961, petrecuse aproape 30 de ani pe mările şi oceanele lumii participând la proiecte de cercetare oceanografică. După ce fusese cumpărat de ACMS în 1990, a fost în întregime reechipat şi a suferit reparaţii capitale. Noul motor Diesel de 4.000 cai-putere era proiectat pentru a asigura o viteză maximă de 14 noduri, dar Stewart şi mecanicii reuşiseră să obţină 17 noduri.

Sounder era singurul vas care urmărea nava *Lady Flamborough* şi avea la fel de multe şanse s-o ajungă ca şi un câine baset pornit în urmărirea unui leopard. Navele de război ale marinei argentiniene şi unităţile navale britanice staţionate pe insulele Falkland ar fi putut intercepta vasul *Lady Flamborough,* dar nu fuseseră alertate.

După ce mesajul codificat a lui Pitt adresat amiralului Sandecker anunţă descoperirea pe fundul mării a vasului *General Bravo* şi nu a vasului *Lady Flamborough,* şefi de stat major şi şefi serviciului secret de la Casa Albă îi recomandară preşedintelui să ordone o securitate absolută a informaţiei primite până când Forţele de Operaţie Speciale vor putea ajunge în zonă şi vor putea întreprinde o acţiune de salvare.

Aşa că bătrânul *Sounder* înfrunta marea singur şi fără nici un fel de autoritate oficială, cu echipajul şi cu oamenii de ştiinţă aflaţi la bord prinşi în emoţia nebunească a urmăririi.

Pitt şi Giordino stăteau în sufrageria vasului, studiind o hartă a Oceanului Atlantic de Sud, pe care Gunn o întinsese pe masă fixând-o cu nişte căni de cafea.

— Eşti convins că a luat-o spre sud? îi zise Gunn lui Pitt.

— Dacă ar fi executat o întoarcere în formă de U, vasul ar fi intrat din nou în zona de cercetări, explică Pitt. Şi nu aveau cum să îndrepte vasul spre vest, spre ţărmul Argentinei.

— Ar fi putut să se îndrepte spre largul mării.

— Cu avansul de trei zile pe care îl au, ar putea fi deja la jumătatea drumului spre Africa, adăugă Giordino.

— Prea riscant, zise Pitt. Oricine e la cârma jocului ăstuia nu duce lipsă de materie cenuşie. Dacă ar fi luat-o spre est,

traversând oceanul, vasul ar fi putut fi depistat de avioanele de cercetare sau de orice alt vapor ce ar fi trecut prin apropiere. Nu, singura cale pentru a evita orice bănuială era să continue drumul anunţat de vasul *General Bravo,* spre San Pablo din Tierra del Fuego.

— Totuşi autorităţile portuare ar fi anunţat că vasul de transport nu a apărut, insistă Giordino.

— Să nu-l subestimezi pe tipul ăsta. Pe cât pariem că l-a anunţat pe comandantul portului San Pablo că *General Bravo* întârzie din cauză că s-au stricat motoarele?

— S-ar putea, fu de acord Giordino. Ar mai fi câştigat 48 de ore.

— O.K., zise Gunn. Ce-a mai rămas? Încotro se îndreaptă? Sunt cam o mie de insule nelocuite în jurul Strâmtorii Magellan, ar putea să se ascundă oriunde.

— Sau..., şi Giordino se opri, sau s-ar putea să fi navigat spre Antarctica, unde îşi închipuie că n-o să-l caute nimeni.

— Vorbim la prezent, zise Pitt. Dar, din câte ştim, s-ar putea ca el să fie deja ancorat într-un golf părăsit.

— Acum vom şti ce face, zise Gunn. Camerele video de la LandSat vor fi puse în funcţiune din nou şi Lady Flamborough, alias General Bravo va apărea în toată gloria.

Giordino se uită la Pitt să vadă ce spune, dar prietenul lui privea fix în spaţiu. Giordino cunoştea capacitatea lui Pitt de a se izola de tot ce îl înconjoară şi semnele acestei detaşări erau acum evidente.

Pitt nu mai era la bordul lui *Sounder,* era deja pe puntea lui *Lady Flamborough,* încercând să pătrundă felul în care gândea adversarul lui. Nu era o sarcină uşoară. Omul care organizase capturarea vasului *Lady Flamborough* era cu siguranţă cel mai viclean adversar pe care îl întâlnise Pitt vreodată.

— Ştie asta, zise Pitt.

— Ce ştie? întrebă Gunn curios.

— Faptul că poate fi detectat cu ajutorul fotografiilor luate din satelit.

— Atunci ştie că poate fugi, dar că nu va putea să se ascundă.

— Cred că poate.

— Tare aş vrea să ştiu cum.

Pitt se ridică şi se întinse.

— Mă duc să mă plimb puţin.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Gunn nerăbdător.

Pitt îşi mişcă corpul în ritmul balansului navei şi-l privi zâmbind pe Gunn.

— În locul lui, zise Pitt de parcă ar fi vorbit despre un om pe care îl cunoştea foarte bine, aş face vasul să dispară a doua oară.

Gunn rămase cu gura căscată, în timp ce Giordino îi arunca o privire cu sensul clar de „Ţi-am spus eu!”. Înainte ca Gunn să mai poată pune şi alte întrebări, Pitt ieşi din sufragerie.

Pitt se îndreptă spre pupa şi coborî pe o scară spre „craterul lunar”. Merse în jurul lui *Deep Rover* şi se opri în faţa unei role mari de folie de plastic pe care o aduseseră de pe fundul mării. Rola de folie de plastic avea aproape aceeaşi înălţime ca şi Pitt şi era prinsă cu cabluri de un stâlp.

Pitt privi rola fix câteva minute, apoi se ridică în picioare şi o lovi uşor cu palma. Intuiţia, o intuiţie ce se transforma în certitudine, îi aduse în ochi o privire ce putea fi cel mai bine descrisă ca machiavelică.

Pronunţă doar două cuvinte, dar atât de încet încât un mecanic aflat în apropiere nu-l auzi.

— Te-am prins.

45

Un val de informaţii asupra a ceea ce devenise criza *Flamborough* sosea pe teleimprimatoare şi pe calculatoare la Centrul Militar de Comandă al Pentagonului, la Centrul Operaţional de la etajul 7 al Departamentului de Stat ca şi la Departamentul Apărării din vechea clădire administrativă.

Datele provenite de la fiecare dintre aceste puncte strategice erau prelucrate şi analizate cu viteza luminii. Apoi, însoţite de recomandări, erau transmise rapid într-o cameră din subsolul Casei Albe pentru luarea deciziilor finale.

Preşedintele, îmbrăcat nepretenţios, într-o pereche de pantaloni şi un pulover pe gât, intră în cameră şi se aşează la capătul unei mese lungi. După ce noile date ale problemei îi fură prezentate, el solicită consilierilor săi să-şi prezinte ideile pentru a se lua o hotărâre cât mai potrivită. Deşi deciziile finale îi aparţineau, preşedintelui i se prezentau opiniile unor veterani ai crizelor internaţionale, care căutau cea mai bună soluţie pentru rezolvarea crizei şi care erau gata să o pună în aplicare după ce preşedintele îşi dădea acordul final.

Rapoartele primite din Egipt erau aproape în totalitate proaste. Se produsese o anarhie aproape totală; situaţia se deteriora cu fiecare oră. Poliţia şi forţele armate rămăseseră în cazărmi, în timp ce mii de adepţi ai lui Ahmad Yazid ieşiseră în stradă şi organizau greve şi boicoturi pe întregul teritoriu al ţării. Singura veste bună era că demonstraţiile nu erau însoţite de violenţe.

Secretarul de Stat, Douglas Oates, comenta un raport care îi fusese pus în faţă de unul dintre oamenii lui.

— Asta ne mai lipsea, murmură el.

Preşedintele îl privi, aşteptând.

— Rebelii mahomedani au luat cu asalt şi au ocupat postul naţional de televiziune din Cairo.

— A apărut Yazid?

— Nu încă, zise şeful CIA, Brogan, apropiindu-se.

Ultimele informaţii atestă că se află încă la vila lui din afara Alexandriei, aşteptând să formeze un nou guvern în aclamaţiile mulţimii.

— N-o să mai dureze mult acum, oftă preşedintele. Care e

poziţia miniştrilor israelieni?

Oates aranja nişte hârtii în timp ce începu să vorbească.

— Duc aceeaşi politică de întotdeauna, aşteaptă să vadă ce o să se întâmple. Nu-l consideră pe Yazid o ameninţare imediată.

— O să-şi schimbe atitudinea când Yazid va distruge acordul de pace de la Camp David. Preşedintele se întoarse şi îl privi serios pe Brogan. Putem să-l eliminăm pe Yazid?

— Da, răspunse dur Brogan.

— Cum?

— În cazul în care acest lucru o să aibă repercusiuni asupra administraţiei dumneavoastră, ar fi mai bine să nu cunoaşteţi detaliile.

Preşedintele dădu aprobator din cap.

— Probabil că ai dreptate. Totuşi nu poţi acţiona decât la ordinul meu direct.

— Vă sfătuiesc să nu recurgeţi la un asasinat, zise Oates.

— Doug Oates are dreptate, zise Julius Schiller. S-ar putea să se întoarcă împotriva noastră. Dacă se află, nu va mai fi nici o diferenţă între dumneavoastră şi teroriştii din Orientul Mijlociu.

— Fără să mai vorbim de criza care s-ar produce în Congres, adăugă Dale Nichols, care stătea undeva pe la mijlocul mesei. Cât despre presă, vă va ucide cu siguranţă.

Preşedintele cântări toate consecinţele, apoi dădu din cap.

— O.K., atâta timp cât Yazid îl urăşte pe premierul sovietic Antonov la fel de mult ca şi pe mine, n-o să-l eliminăm. Dar vă rog să reţineţi că n-am de gând să înghit de la nebunul ăsta nici pe jumătate din câte au înghiţit predecesorii mei de la Khomeini.

Brogan se încruntă, dar Oates şi Schiller schimbară o privire plină de uşurare. Nichols pufăi satisfăcut din pipă.

Actorii acestei drame erau oameni puternici, cu puncte de vedere extrem de bine fundamentate, chiar dacă deseori erau contradictorii. Victoria era primită cu bucurie, dar înfrângerea îi chinuia.

Preşedintele se uită în agendă.

— Aţi mai primit vreo veste din Mexic?

— Situaţia este ciudat de liniştită, răspunse Brogan. Nu sunt demonstraţii, nu sunt tulburări în rândurile populaţiei. Topiltzin pare că joacă acelaşi joc al aşteptării ca şi fratele lui.

Preşedintele îşi ridică privirile nedumerit.

— Te-am auzit bine? Ai spus frate?

Brogan îl indică cu capul pe Nichols.

— Dale a avut o idee fantastică, reuşind să facă o legătură perfectă. Yazid şi Topiltzin sunt fraţi, iar prin naştere nu sunt nici mexicani, nici egipteni.

— Aţi stabilit o legătură de familie între ei fără nici un dubiu? întrerupse plin de uimire Schiller. Aveţi dovada?

— Oamenii noştri au obţinut şi verificat codurile lor genetice.

— E prima oară când aud despre asta, zise preşedintele uimit. Ar fi trebuit să mă fi informat mai demult.

— Documentaţia finală se evaluează încă şi va fi curând trimisă de la Langley. Îmi pare rău, domnule preşedinte. Chiar cu riscul de a părea că sunt prea precaut, n-am vrut să vă prezint o descoperire atât de şocantă fără să am mai întâi dovezi ce nu pot fi contestate.

— Cum dracu aţi făcut rost de codurile lor genetice? întrebă Nichols.

— La amândoi fraţii vanitatea este o trăsătură de caracter foarte puternică, explică Brogan. Departamentul nostru specializat în falsuri i-a trimis lui Yazid un Coran, iar lui Topiltzin o fotografie care îl prezenta îmbrăcat în costumul tradiţional de ceremonie, cerându-le amândurora să scrie câte o rugăciune scurtă pe fiecare dintre cele două obiecte trimise, iar apoi să le expedieze înapoi. De fapt, a fost puţin mai complicat. Pentru solicitări, am folosit scrisul unor adepţi de încredere al celor doi, ar trebui să adaug că e vorba de adepţi influenţi şi cu deosebit de mulţi bani. Nici Yazid, nici Topiltzin nu au rezistat tentaţiei.

Partea dificilă a fost interceptarea Coranului şi a fotografiei înainte ca acestea să ajungă la destinatari.

Următoarea problemă a fost verificarea celor câteva seturi de amprente aflate pe fiecare dintre cele două obiecte. Ale secretarilor, consilierilor, ale tuturor. Una dintre amprentele de pe Coran se potrivea cu un set de amprente aparţinând lui Yazid, care se aflau într-un dosar al poliţiei Egiptene. Fuseseră luate cu câţiva ani în urmă, când Yazid a fost arestat. Apoi, având ca bază uleiul de amprente, am reconstituit ADN-ul. Cu Topiltzin nu a fost la fel de uşor. Nu are cazier în Mexic, dar laboratorul a reuşit să stabilească identitatea ADN-ului cu cea a fratelui său, folosindu-se de amprentele de pe fotografie. Apoi, întâmplător am găsit ceva la cartierul general al Interpolului de la Paris, care ne-a asigurat succesul. Am dat peste dosarul unei organizaţii de tip mafiot, o dinastie a crimei, care a apărut după cel de-al doilea război mondial. Un imperiu de un miliard de dolari condus de o

mamă, un tată, trei fraţi şi o soră care sunt vârfurile organizaţiei şi o reţea de unchi, mătuşi, veri sau alte rude de sânge sau prin alianţă. Această asociaţie atât de strânsă a făcut aproape imposibilă pătrunderea în rândurile ei a anchetatorilor internaţionali.

În afara zgomotului teleimprimatoarelor şi a şoaptelor secretarilor, o tăcere uimită se lăsase peste cei prezenţi. Brogan se uita de la Nichols la Schiller, de la Oates la preşedinte.

— Cum se numesc? întrebă încet preşedintele.

— Capesterre, răspunse Brogan. Roland şi Josephine Capesterre sunt tatăl şi mama. Fiul lor cel mai mare este Robert, sau după numele pe care noi îl cunoaştem, Topiltzin. Următorul frate este Paul.

— El este Yazid?

— Da.

— Cred că pe toţi ne-ar interesa ceea ce-ai aflat, zise preşedintele.

— Aşa cum am spus, continuă Brogan, nu cunosc foarte bine toate faptele. De exemplu nu ştiu unde se află Karl şi Marie, fratele şi sora mai mică şi numele celorlalte rude, membri ai organizaţiei. Am aflat doar câteva lucruri de suprafaţă. Din câte îmi amintesc, familia Capesterre are o tradiţie în activităţile criminale, care a început cu aproape 80 de ani în urmă, când bunicul care emigrase din Franţa în insulele Caraibe a început să facă în SUA contrabandă cu bunuri furate şi cu băutură în timpul Prohibiţiei. La început acţiona de la Port of Spain în Trinidad, dar cum afacerile i-au mers bine, a cumpărat o mică insulă în apropiere şi şi-a stabilit acolo cartierul general. Roland a preluat afacerile împreună cu soţia sa, Josephina, după moartea bătrânului – unii afirmă că Josephina ar fi creierul din umbră – s-a lansat în afacerile cu droguri fără să mai piardă timpul. Mai întâi au plantat pe insula lor bananieri, legal de altfel, obţinând astfel un profit cinstit. Apoi, plini de iniţiativă, au început să culeagă câte două recolte. Cea de-a doua recoltă, cea de marihuana, era cultivată sub bananieri pentru a evita descoperirea ei. Au pus la punct un laborator pe insulă pentru prelucrarea marihuanei. V-aţi făcut acum o imagine de ansamblu?

— Da, zise preşedintele. Acum avem datele problemei. Mulţumesc, Martin.

— Au gândit bine întreaga operaţiune, murmură Schiller. Familia Capesterre produce, prelucrează şi exportă marfă

eficient şi fără intermediari.

— O şi distribuie, continuă Brogan. Dar ce e interesant, nu o distribuie în SUA. Nu vindeau drogurile decât în Europa şi în Extremul Orient.

— Se mai ocupă încă de droguri? întrebă Nichols.

— Nu, răspunse Brogan. Prin contactele pe care le aveau, au aflat că forţele de securitate ale Indiilor de Vest urmau să facă un raid pe insulă. Familia a dat foc recoltei de marihuana, a păstrat plantaţia de bananieri şi a început să cumpere acţiuni în corporaţiile nu prea solide financiar. Au avut un succes teribil în transformarea unor afaceri nerentabile în afaceri pline de profit. Fireşte că metodele lor de conducere au avut probabil un rol hotărâtor în obţinerea succeselor.

Nichols muşcă nada.

— Familia Capesterre se baza pe şantaj, jecmănire şi crimă. De fiecare dată când o companie competitoare le stătea în cale, directorii acesteia, din x motive ciudate, iniţiau negocieri de fuziune cu proprietarii Capesterre şi-şi pierdeau evident în această operaţiune toate bunurile. Cei ce ameninţau prin acţiunile lor anumite proiecte, avocaţii care li se opuneau prin proceduri legale, politicienii neprietenoşi, toţi ajungeau să-i cunoască şi să-i iubească pe cei din familia Capesterre, sau dacă nu, într-o bună zi soţiile şi copiii lor sufereau accidente, casele le luau foc, sau pur şi simplu dispăreau.

— Un fel de Mafia conducând „General Motors” sau „Gulf Western”, zise preşedintele sardonic.

— O comparaţie bună, acceptă politicos Brogan şi continuă. Acum familia controlează o reţea mondială de întreprinderi financiare şi industriale cu o valoare de aproximativ 12 miliarde de dolari.

— Miliarde, nu milioane? murmură Oates neîncrezător. S-ar putea să nu mă mai duc niciodată la biserică.

Schiller ridică din umeri.

— Cine a zis vreodată că este prost plătită crima?

— Nu e de mirare că trag sforile în Egipt şi Mexic, zise Oates. Probabil că au cumpărat şi şantajat oameni din toate departamentele guvernului şi din armată.

— Încep să înţeleg cum funcţionează planul lor, zise preşedintele. Dar ce nu pot înţelege este cum pot fiii lor să treacă drept egiptean sau mexican. Nimeni nu poate păcăli milioane de oameni fără ca la un moment dat cineva să nu

descopere înşelătoria.

— Mama lor este urmaşă a sclavilor negri, de aceea au pielea închisă la culoare, explică plin de răbdare Brogan.

Despre trecutul lor putem face speculaţii. Roland şi Josephine au conceput probabil întreaga operaţiune cu 40 sau poate chiar cu mai mulţi ani în urmă. Când li s-au născut copiii, au început să se ocupe intens pentru a-i transforma pe băieţi în cetăţeni străini. Probabil că Paul a primit lecţii de arabă înainte de a putea să meargă, în timp ce Robert a învăţat să vorbească în azteca veche. Când băieţii au crescut, probabil că au fost trimişi, sub nume false, la şcoli particulare în Mexic şi în Egipt.

— Un plan măreţ, zise Oates cu admiraţie. Nimic obişnuit, cum ar fi infiltrarea de spioni, ci infiltrare la cel mai înalt nivel plus imaginea unui nou Mesia, ca totul să pară cât mai grandios cu putinţă.

— Mi se pare absolut diabolic, zise Nichols.

— Sunt de acord cu Doug, zise preşedintele. Un plan măreţ. Să schimbi personalitatea copiilor încă de la naştere şi să foloseşti o avere şi o putere inimaginabilă pentru a acapara o naţiune! Avem în faţă un exemplu incredibil de tenacitate şi răbdare.

— Trebuie să recunosc că ce-i al lor, e-al lor, admise Schiller. Şi-au continuat planul şi l-au îmbunătăţit din mers, până când evenimentele le-au fost favorabile. Acum sunt pe punctul de a pune mâna şi de a conduce două dintre ţările cele mai dezvoltate ale lumii a treia.

— Nu putem permite aşa ceva, zise preşedintele dur. Dacă fratele din Mexic devine şef de stat şi-şi pune în practică ameninţarea, trimiţând peste frontierele noastre două milioane de mexicani, singura alternativă pe care o avem este să trimitem armata împotriva lor.

— Trebuie să vă previn împotriva oricăror măsuri agresive, zise Oates vorbind ca Secretar de Stat. Istoria a dovedit că invadatorilor nu le merge bine. Asasinarea lui Yazid şi a lui Topiltzin sau oricare or fi numele lor şi lansarea unei acţiuni militare împotriva Mexicului nu este o soluţie de termen lung.

— Poate că nu, zise preşedintele, dar ne va da timp să putem lua o hotărâre adecvată situaţiei.

— S-ar putea să mai existe o soluţie, zise Nichols. Folosiţi-i pe Capesterre împotriva lor înşile.

— Sunt obosit, zise preşedintele, ridurile adânci din jurul ochilor dovedind adevărul spuselor sale. Te rog, renunţă la

ghicitori.

Nichols ceru din priviri ajutorul lui Brogan.

— Oamenii aceştia au fost traficanţi de droguri. Probabil sunt căutaţi de poliţie. Nu-i aşa?

— Da, pentru prima afirmaţie, nu pentru cea de-a doua, răspunse Brogan. Nu sunt nişte traficanţi mărunţi. Ani de zile au fost făcute cercetări asupra familiei. Dar nu s-au făcut arestări. Nimeni nu a suferit vreo condamnare. Au un grup de avocaţi specializaţi în omucideri şi în drept comercial care ar face să pălească de invidie şi cea mai mare firmă de avocatură din Washington. Au legături şi prieteni care se află la cel mai înalt nivel în zece dintre cele mai puternice guverne. Vrei să-i arestezi? Şi să-i judeci? Mai bine ai încerca să dărâmi piramidele cu târnăcopul.

— Atunci, să dezvăluim în faţa întregii lumi că sunt o familie de escroci, continuă Nichols.

— Nu e bine, zise preşedintele. Orice încercare de acest fel ar fi considerată cu siguranţă drept o minciună sau pur şi simplu ca o acţiune propagandistică.

— Totuşi s-ar putea ca Nichols să aibă o idee bună, zise Schiller liniştit. El era un tip căruia îi plăcea mai mult să asculte decât să vorbească.

— Avem nevoie doar de nişte fapte solide pe care nimic să nu le poată contesta.

Preşedintele îl privi pe Schiller.

— Ce vrei să spui, Julius?

— *Lady Flamborough,* răspunse Schiller cufundat în gânduri. Să găsim o dovadă de netăgăduit că Yazid se află în spatele acţiunii de capturare a vasului şi putem străpunge fortăreaţa Capesterre.

Brogan aprobă cu convingere.

— Scandalul care ar urma ar fi cu siguranţă un pas înainte către distrugerea aurei mistice de care s-au înconjurat Yazid şi Topiltzin şi în acelaşi timp ar putea constitui un început în descoperirea nenumăratelor acţiuni criminale ale familiei.

— Nu uita de presă, radio şi televiziune. S-ar repezi ca nişte rechini asupra trecutului plin de fapte sângeroase ale familiei Capesterre.

— Cu toţii omiteţi un fapt important, zise Schiller oftând adânc. Pentru moment, orice legătură între dispariţia vasului şi familia Capesterre este pură speculaţie.

Nichols se încruntă.

— Cine altcineva ar fi avut motive să dorească dispariţia preşedinţilor De Lorenzo şi Hassan şi a lui Hala Kamil?

— Nimeni, zise Brogan aprins.

— Staţi puţin, zise preşedintele calm. Julius judecă logic. Cei care au capturat vasul nu acţionează ca teroriştii tipici din Orientul Mijlociu. Încă nu s-au identificat. Nu au cerut nimic şi nu au trecut la ameninţări. Şi nici nu au folosit echipajul şi pasagerii pentru a face şantaj internaţional. Nu mi-e ruşine să admit că această tăcere mi se pare de coşmar.

— De data asta, avem în faţă altă specie de terorişti, admise şi Brogan. Familia Capesterre duce un joc de aşteptare, sperând că în lipsa lui Hassan şi De Lorenzo, guvernele lor vor cădea.

— S-a mai aflat ceva despre *Lady Flamborough,* de când a descoperit fiul lui George Pitt substituirea? întrebă Oates îndepărtând discuţia de la o confruntare iminentă.

— Este undeva la est de Tierra del Fuego, răspunse Schiller. Navighează cu toată viteza spre sud. O urmărim prin satelit şi mâine pe timpul ăsta o să-i ştim poziţia exactă.

Preşedintele nu părea prea fericit.

— Până atunci teroriştii ar putea ucide în linişte pe toată lumea de la bord.

— Dacă nu au făcut-o deja, zise Brogan.

— De ce forţe dispunem în zonă?

— De nici un fel de forţe, domnule preşedinte, răspunse Nichols. Nu avem de ce să menţinem forţe atât de departe în sud. În afara câtorva avioane de transport Air Force care duc provizii unor baze de cercetări polare, singurul vas american cât de cât aproape de *Lady Flamborough* este *Sounder,* un vas de supraveghere submarină aparţinând ACMS.

— Cel la bordul căruia se află Dirk Pitt?

— Da, domnule.

— Dar oamenii de la Forţele Speciale?

— Am vorbit la telefon acum 20 de minute cu generalul Keith de la Pentagon, zise Schiller. Un grup de elită cu tot echipamentul lor necesar s-au urcat la bordul unor avioane C-140 care au decolat acum o oră. Erau însoţiţi de avioane de asalt Osprey.

Preşedintele se lăsă pe spate în scaun şi-şi încrucişa braţele pe piept.

— Unde îşi vor instala postul de comandă?

Pe un monitor mare cât un perete, Brogan proiectă o hartă prezentând vârful Americii de Sud. Folosi o săgeată luminoasă pentru a indica un anumit loc pe hartă.

— Dacă nu vor primi informaţii care să schimbe planul nostru iniţial, explică el, vor ateriza pe un aeroport în afara micului oraş chilian Punta Arenas, în peninsula Brunswick şi vor stabili acolo baza de operaţii.

— E un zbor lung, zise preşedintele. Când vor ajunge?

— Cam peste 15 ore.

Preşedintele îl privi pe Oates.

— Doug, te las pe tine să rezolvi orice problemă s-ar ivi cu guvernele chilian şi argentinian.

— Mă voi ocupa, domnule preşedinte.

— *Lady Flamborough* trebuie mai întâi găsită astfel încât Forţele Speciale să poată lansa atacul, zise Schiller cu o logică fără cruţare.

— De data asta suntem strânşi cu uşa. Brogan părea, în mod curios, că acceptă situaţia. Cel mai apropiat vas al flotei se află la o distanţă de 5.000 de mile. Nu se poate organiza o operaţiune de căutare din aer şi de pe mare, nu are cine să o efectueze.

Schiller privi gânditor la Brogan.

— Orice operaţie de salvare ar putea dura săptămâni întregi dacă teroriştii ascund *Lady Flamborough* în golfurile pustii ce se află de-a lungul coastei antarctice. Vom avea probleme, nemaivorbind de bruma, ceaţa şi vremea proastă.

— Pe moment, nu ne putem baza decât pe supravegherea din satelit, zise Nichols. Nenorocirea este că nu avem sateliţi spioni care să supravegheze acea parte a pământului.

— Dale are dreptate, zise Schiller. Mările sudului îndepărtat nu fac parte din obiectivele strategice care se află sub supraveghere permanentă. Dacă ar fi fost vorba de emisfera nordică, am fi putut folosi o grămadă de dispozitive de ascultat şi de luat vederi; puteam asculta orice convorbire de pe vas şi am fi putut citi un ziar aflat pe punte.

— Ce avem la dispoziţie? întrebă preşedintele.

— LandSat, răspunse Brogan, câţiva sateliţi meteo şi SeaSat, folosit de ACMS pentru supravegherea gheţurilor din Antarctica şi a curenţilor marini. Dar ne punem toate speranţele în avioanele SR-90 Casper.

— Folosim avioane de recunoaştere SR-90 Casper în America Latină?

— Dacă avem la dispoziţie un aeroport în Texas.

— Cât timp e necesar pentru a zbura până acolo şi înapoi?

— Un Caspar poate atinge cam 5.000 kilometri pe oră. Deci poate zbura până în Antarctica, poate face o fotografie şi se poate întoarce în 5 ore.

Preşedintele dădu din cap necăjit.

— Oare poate cineva să-mi spună de ce guvernul Statelor Unite este întotdeauna prins pe picior greşit? Nimeni nu-şi mai bate joc de toate lucrurile cum o facem noi, pe Dumnezeul meu că aşa e. Am construit cele mai sofisticate sisteme de detectare pe care le-a cunoscut lumea vreodată, iar când avem nevoie de ele sunt exact unde nu trebuie şi exact când nu trebuie.

Nimeni nu mişcă şi nimeni nu scoase vreo vorbă. Colaboratorii preşedintelui îi evitau privirea şi se uitau stânjeniţi în orice direcţie, numai unul la altul nu.

În sfârşit, Nichols vorbi liniştit şi plin de încredere.

— Vom găsi vasul, domnule preşedinte. Dacă cineva este în stare să-i scape pe cei de pe vas, aceia sunt oamenii de la Forţele Speciale.

— Da, zise preşedintele încet. Sunt antrenaţi în acest scop. Singura problemă pe care mi-o pun este dacă echipajul şi pasagerii vor mai fi în viaţă pentru a putea fi salvaţi. Sau Forţele Speciale vor găsi o navă tăcută, plină de cadavre?

46

Colonelul Morton Hollis nu fu prea încântat să-şi părăsească familia în mijlocul petrecerii date pentru ziua de naştere a soţiei sale. Privirea înţelegătoare din ochii ei îl duru mai mult ca niciodată. Ştia că va trebui să plătească scump. Bucuria provocată de şiragul de coral roşu ar fi trebuit să fie mărită de croaziera de cinci zile în Bahamas pe care ea i-o ceruse cu atâta stăruinţă. Dar nici de data asta nu reuşise s-o facă complet fericită.

Stătea la birou într-un compartiment special amenajat la bordul avionului C-140, zburând spre sud, pe deasupra Venezuelei. Trăgea fumul în piept dintr-o imensă havană, pe care, pentru că embargoul asupra produselor importate din Cuba fusese ridicat, o cumpărase de la magazinul bazei aeriene.

Hollis privi ultimele rapoarte meteo referitoare la condiţiile de zbor deasupra Antarcticii şi fotografiile ce prezentau coasta plină de gheaţă şi neregularităţi a continentului. De când decolaseră, se tot gândise la dificultăţile implicate de misiunea lor. Forţele Speciale avuseseră o serie de succese notabile, dar nimic care să poată fi comparat cu magnitudinea operaţiei de salvare pe care urmau să o efectueze în cazul lui *Lady Flamborough.*

Copil orfan al Pentagonului, Forţele Speciale nu fuseseră reunite sub o comandă unică decât în toamna anului 1989. Atunci Delta Force, ai cărei luptători proveneau din unităţile de elită Ranger şi Green Berets şi unitatea secretă de aviaţie cunoscută sub numele de Task Force 160 s-au unit cu SEAL Team Six şi cu unitatea pentru operaţii speciale a aviaţiei.

Forţele unite au trecut peste rivalităţile inerente şi au devenit o unitate separată ce număra 12.000 de oameni, încartiruiţi la baza secretă în partea sud-estică a statului Virginia. Luptătorii au fost serios antrenaţi în tactica luptei de gherilă, a săriturilor cu paraşuta, a supravieţuirii în sălbăticie şi a scufundărilor subacvatice, acordându-se o atenţie specială luării cu forţa a clădirilor, a navelor şi a avioanelor în cadrul unor misiuni de salvare.

Hollis era scund, de-abia se încadrase în baremul de înălţime cerut de Forţele Speciale şi cu umeri foarte laţi. Avea 40 de ani, era un tip dur şi supravieţuise unui război de gherilă simulat cu

rigurozitate în mlaştinile din Florida timp de trei săptămâni, iar acum fusese paraşutat înapoi pentru a participa, de această dată, la o acţiune reală şi primejdioasă. Avea părul rar, tuns scurt şi albit înainte de vreme. Ochii îi erau bleu-verzi cu albul uşor îngălbenit de expunerea prelungită la soare fără nici un fel de protecţie.

Un om calculat, care întotdeauna se interesa şi de ceea ce se afla dincolo de deal, care nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării. Făcu un inel de fum, plin de încântare, ca un copil. În ceea ce priveşte oamenii echipei sale, nu ar fi putut conduce o echipă mai bună nici dacă i-ar fi ales dintre câştigătorii jocurilor olimpice militare. Reprezentau elita elitelor, antrenaţi să lupte în conflicte nu prea mari. Cei 80 de oameni ai echipei sale, care îşi spuneau Diavolii Ţanţoşi, fuseseră aleşi pentru operaţiunea de salvare a vasului *Lady Flamborough* pentru că făcuseră exerciţii de asalt în timpul iernii în Norvegia, în condiţii aproape identice celor în care urmau să se afle acum, pentru salvarea unui vas ce fusese capturat de terorişti (evident, nu de unii adevăraţi) şi care îi ţineau ca ostateci pe membrii echipajului şi pe pasageri. 40 fuseseră „trăgători", în timp ce restul de 40 acţionaseră ca forţă de rezervă.

Secundul lui, maiorul John Dillinger, bătu la uşă şi-şi băgă capul înăuntru.

— Eşti ocupat, Mort? întrebă el cu un puternic accent texan.

Hollis îi făcu semn să intre.

— Biroul meu e şi al tău, îl asigură el vesel pe Dillinger. Intră şi stai pe canapeaua mea cea nouă, franţuzească, din piele, făcută de comandă.

Dillinger, un tip slab, cu o faţă ciupită de vărsat, extrem de dur, privi cu neîncredere scaunul de canafas prins în şuruburi de podea şi se aşeză. Luat întotdeauna peste picior pentru că purta acelaşi nume ca celebrul spărgător de bănci, era un maestru în arta planurilor tactice şi în străpungerea oricărei apărări.

— Verifici datele? îl întrebă el pe Hollis.

— Verific buletinele meteo, felul şi starea gheţii.

— Se prevede vreo bucurie în globul tău de cristal?

— E prea devreme încă. Hollis ridică o sprânceană. La ce se gândeşte mintea ta diabolică?

— Pot să-ţi prezint, ba chiar şi să-ţi fac scheme pentru şase moduri diferite de a te strecura pe furiş la bordul unei nave. În ceea ce priveşte *Lady Flamborough,* îmi sunt deja cunoscute

forma vasului şi punţile lui, dar până când vom şti dacă vom fi paraşutaţi, dacă ne vom apropia pe sub apă, sau dacă ne vom îndrepta spre vas dinspre uscat, pe gheaţă, nu pot să mă gândesc la câteva elemente pentru atac.

Hollis aprobă.

— Sunt peste o sută de oameni nevinovaţi la bord. Doi preşedinţi şi secretarul general al O.N.U. Dumnezeu să ne ajute dacă omorâm pe vreunul dintre ei.

— Nu ne putem duce neînarmaţi, zise Dillinger ironic.

— Nu şi nici nu putem să ne lăsăm din elicopter trăgând în toate direcţiile. Trebuie să ne infiltrăm la bord înainte ca teroriştii să-şi dea seama că suntem acolo. Surpriza totală este extrem de importantă.

— Atunci îi atacăm folosind tehnica „lansării cu paraşuta pe furiş”, în timpul nopţii?

— S-ar putea, zise Hollis.

Dillinger se foi pe scaunul de canafas.

— O aterizare în plină noapte este destul de riscantă, dar să sari orbeşte pe o navă întunecată poate însemna un adevărat măcel. O ştim şi tu şi eu, Mort. Din 40 de oameni 15 nu vor nimeri ţinta şi vor cădea în mare, vor fi răniţi căzând peste nu se ştie ce pe punţile navei. Voi fi norocos dacă voi rămâne cu 5 oameni valizi pentru a lupta.

— Atunci putem renunţa la planul ăsta.

— Să aşteptăm până mai primim nişte informaţii suplimentare, sugeră Dillinger. Totul se bazează pe locul unde se află nava. Este o diferenţă imensă dacă nava este ancorată undeva sau dacă navighează pe mare. De îndată ce ştim exact unde se află *Lady Flamborough,* voi face un plan de asalt şi ţi-l voi prezenta pentru aprobare.

— Destul de corect, zise Hollis. Ce fac oamenii?

— Îşi fac temele. Când o să aterizăm la Punta Arenas, ei vor avea configuraţia acestei *Lady Flamborough* atât de bine memorizată, încât vor putea alerga legaţi la ochi pe toate punţile ei.

— De data asta, factorul uman este decisiv.

— Îşi vor face meseria. Totul este ca ei să ajungă întregi pe navă.

— Mai e ceva, zise Hollis extrem de neliniştit. Au sosit ultimele estimări de la Serviciul Secret al Pentagonului, asupra numărului de terorişti aflaţi la bordul lui *Lady Flamborough.*

— Despre câţi e vorba, 5, 10, poate 12?

Hollis ezită.

— Presupunând că echipajul mineralierului mexican care s-a urcat la bordul lui *Lady Flamborough* este şi el înarmat, se poate estima un total de 40.

Dillinger căscă gura.

— Dumnezeule, vom întâlni un număr egal de terorişti?

— Aşa se pare, dădu din cap Hollis.

Dillinger dădu şi el din cap şi-şi duse mâna la frunte, într-o evidentă stare de şoc. Apoi îl privi mânios pe Hollis.

— Sunt mulţi cei care nu vor mai ieşi vii din rahatul ăsta, zise el dezgustat.

Undeva jos, într-unul dintre tunelele de beton construite sub pământ în exteriorul oraşului Washington D.C., locotenentul Samuel T. Jones pătrunse în grabă într-un birou spaţios, gâfâind de parcă ar fi alergat la cursa de 200 metri plat, ceea ce de altfel şi făcuse, cam asta fiind distanţa dintre centrala de comunicaţii şi laboratorul de analiză a fotografiilor.

Faţa îi era aprinsă de emoţie şi avea în mâini o fotografie imensă.

Jones alergase deseori de-a lungul coridoarelor în timpul exerciţiilor de pregătire pe care le făcuse, la fel ca şi ceilalţi 300 de bărbaţi şi femei care lucrau la Comandamentul Forţelor Speciale, dar până acum nu pusese niciodată atâta suflet. Nu simţi cum îţi aleargă sângele prin vine în timpul unui antrenament, ca atunci când se iveşte o situaţie reală. După ce hibernaseră ca nişte bursuci, s-au trezit la viaţă când Pentagonul a comunicat despre criza produsă de capturarea lui *Lady Flamborough.*

Generalul-maior Frank Dodge conducea Forţele Speciale. El şi câţiva dintre membrii colectivului lui aşteptau încordaţi sosirea ultimelor imagini de la satelit, care să prezinte marea de la sud de Tierra del Fuego, când Jones intră ca o furtună în cameră.

— Avem imaginea.

Dodge îl privi sever pe tânărul ofiţer, supărat pentru entuziasmul acestuia incompatibil cu conduita militară.

— Ar fi trebuit să sosească acum opt minute, mormăi el.

— E vina mea, domnule general. Mi-am luat libertatea să îndepărtez din imagine ce nu ne interesa şi să măresc aria importantă pentru noi, apoi am dat informaţia calculatorului.

Expresia severă a lui Dodge se mai îmblânzi şi dădu aprobator din cap.

— Bine gândit, locotenente.

Jones scoase un oftat şi prinse rapid cea mai recentă imagine luată din satelit pe o tablă aşezată pe un perete sub o baterie de becuri. O imagine mai veche era prinsă în apropiere, indicând ultima poziţie cunoscută a vasului *Lady Flamborough,* încercuită cu roşu, cursul ei precedent marcat cu verde, iar cursul estimat marcat cu portocaliu.

Jones făcu un pas în spate, în timp ce generalul Dodge şi ofiţerii săi se adunau în jurul imaginii, căutând cu nerăbdare punctul minuscul care reprezenta nava *Lady Flamborough.*

— Ultima imagine din satelit indică faptul că vasul se află cam la 100 de kilometri sud de Capul Horn, zise un maior, urmărind cursul pe hartă. Probabil că a depăşit până acum canalul Drake şi se apropie de insulele de lângă peninsula Antarctica.

După ce privi câteva clipe fotografia, generalul Dodge se întoarse spre Jones.

— Ai studiat fotografia, locotenente?

— Nu, domnule. Am adus-o cât de repede am putut.

— Eşti sigur că este ultima pe care am primit-o?

Jones păru încurcat.

— Da, domnule.

— Nu e nici o greşeală?

— Nici una, răspunse Jones fără să ezite. Satelitul CMS SeaSat a înregistrat întreaga zonă folosind impulsuri digitale electronice care au fost instantaneu trimise staţiilor de prelucrare a datelor de pe pământ. Ceea ce vedeţi este o imagine luată cu cel mult şase minute în urmă.

— Când vom avea următoarea fotografie?

— LandSat va trece deasupra zonei ce ne interesează peste 40 de minute.

— Şi Casper?

Jones se uită la ceas.

— Dacă revine la timp, vom avea imagini cam peste 4 ore.

— Să-mi aduci imaginea de îndată ce ne parvine.

— Da, domnule.

Dodge se întoarse spre subordonaţii săi.

— Ei bine, domnilor, celor de la Casa Albă nu le place chestia asta absolut deloc.

Se îndreptă spre telefon şi ridică receptorul.

— Fă-mi legătura cu Alan Mercier.

Vocea consilierului pentru securitatea naţională se auzi în mai puţin de 20 de secunde.

— Sper că ai veşti bune, Frank.

— Îmi pare rău, dar nu am, răspunse Dodge. Se pare că vasul…

— S-a scufundat? îl întrerupse Mercier.

— Nu putem fi siguri.

— Ce vrei să spui?

Dodge respiră adânc.

— Te rog să-l informezi pe preşedinte că *Lady Flamborough* a dispărut din nou.

47

La începutul anilor 90, echipamentul pentru transmiterea fotografiilor sau a imaginilor grafice în jurul lumii, cu ajutorul microundelor prin satelit sau cu ajutorul fibrelor optice în oraşe, devenise ceva la fel de obişnuit ca xerox-ul pentru firme şi pentru birourile guvernamentale. Transmise cu ajutorul laserului unui receptor laser, imaginea putea fi reprodusă aproape instantaneu în culori şi în cele mai mici detalii.

Aşa că la nici 10 minute de la telefonul primit de la generalul Dodge, preşedintele şi Dale Nichols erau aplecaţi peste masă în Biroul Oval de la Casa Albă, studiind fotografia din largul coastelor Americii de Sud.

— S-ar putea ca într-adevăr să se fi scufundat de data asta, zise Nichols. Se simţea obosit şi dezorientat.

— Nu cred, zise preşedintele cu furie înăbuşită. Teroriştii au avut şansa să o distrugă când au plecat de la Punta del Este şi să scape fără probleme la bordul vasului *General Bravo*. De ce să o scufunde acum?

— Ar putea scăpa cu ajutorul unui submarin.

Preşedintele nu păru că a auzit.

— Incapacitatea noastră de a rezolva această criză mă înspăimântă. Singura noastră reacţie este să aşteptăm fără să facem nimic.

— Ne-a surprins nepregătiţi şi fără acoperirea unor echipamente adecvate, răspunse Nichols slab.

— Un lucru care se întâmplă cam des pe-aici, murmură preşedintele. Îşi ridică privirile, plin de o furie greu de controlat. Refuz să cred că aceşti oameni au murit. Îi datorez acest lucru lui George Pitt. Dacă nu aş fi avut sprijinul lui, nu aş fi acum aici, în Biroul Oval. Se opri o clipă. De data asta vom merge până în pânzele albe.

Şi Sid Green privea imaginile din satelit. Specialist în fotografiile luate din satelit, lucrând la Cartierul General al Agenţiei pentru Securitate Naţională de la Fort Mayer, el proiectase ultimele două fotografi luate din satelit pe un ecran imens. Intrigat, nu luă în considerare cea mai recentă fotografie, cea în care nu mai apărea vaporul şi se concentra asupra celei

anterioare. Studie cu intensitate cu ajutorul unor lentile computerizate punctul minuscul ce reprezenta nava *Lady Flamborough.*

Imaginea nu era prea clară şi nu se distingea decât silueta vaporului. Se întoarse spre calculatorul din stânga lui şi introduse o serie de date. Câteva detalii pe care nu le văzuseră înainte apărură acum pe ecran. Reuşi să observe coşul şi suprastructura navei şi unele părţi ce nu puteau fi distinse prea bine, aparţinând punţilor superioare.

Mai introduse nişte date în calculator, încercând să facă mai vizibilă forma vasului. Petrecu mai mult de o oră în faţa ecranului, făcând multiple încercări înainte de a se lăsa pe spate şi de a-şi duce mâinile la ceafă, încercând să-şi odihnească ochii.

Uşa se deschise şi intră şeful lui Green, Vic Patton. Rămase în spatele lui Green o clipă, privind imaginile de pe monitor.

— E ca şi cum ai încerca sa citeşti un ziar aflat pe un stand în stradă, fiind pe acoperişul lui World Trade Center, zise el.

Green vorbi fără să se întoarcă.

— Fotografia unei uşi de 70 pe 130 de kilometri nu oferă o rezoluţie prea bună, nici chiar mărită de mai multe ori.

— Se vede vreo urmă a vasului în ultima fotografie?

— Nici o urmă.

— Păcat că nu putem coborî dispozitivele noastre de spionare KH aşa de jos.

— E posibil ca un KH15 să poată face o fotografie.

— Situaţia din Orientul Mijlociu este din nou foarte fierbinte, nu pot să iau unul de acolo până nu se liniştesc lucrurile.

— Atunci trimite un Casper.

— A fost deja trimis unul, zise Patton. O să ştim şi ce culoare au ochii teroriştilor.

Green indică lentilele computerizate:

— Uită-te şi spune-mi dacă ţi se pare ceva în neregulă.

Patton se uită prin lentile la punctul minuscul care era *Lady Flamborough.*

E prea neclară ca să poţi distinge detaliile. Ce-ar trebui să văd?

— Uită-te la pupă.

— De unde vrei să ştiu care e partea din faţă şi care e cea din spate?

— O.K., am înţeles. Puntea de la pupa, răspunse calm Green, este neclară, ca şi cum ar fi acoperită cu ceva.

— Bravo, ai câştigat premiul 1 la tombolă.
— Ce crezi că pun la cale? întrebă Patton.
— Vom vedea când soseşte filmul de pe Casper.

La bordul lui C-140, care zbura acum deasupra Boliviei, atmosfera era plină de amărăciune. Fotografia din care dispăruse nava, fusese primită de receptorul laser al avionului şi produsese la fel de multă agitaţie în interiorul înghesuit al cabinei de comandă a avionului ca şi la Washington D.C.
— Unde dracu a dispărut? întrebă Hollis.
Dillinger putea doar să murmure.
— Nu se poate să fi dispărut.
— Cu siguranţă că a dispărut. N-ai decât să te uiţi.
— M-am uitat. Nici eu nu pot s-o văd, cum de altfel nici tu nu poţi.
— Asta este a treia oară la rând când ne-au fost trimise informaţii proaste, vreme mizerabilă, echipament deficitar. Iar acum ţinta noastră se joacă de-a v-aţi ascunselea.
— Probabil că s-a scufundat, murmură Dillinger. Nu văd altă explicaţie.
— Nu pot să cred că 40 de terorişti s-au hotărât brusc să se sinucidă.
— Acum ce facem?
— Nu văd ce altceva am putea face decât să cerem instrucţiuni de la Centru.
— Renunţăm la misiune? întrebă Dillinger.
— Numai în cazul în care ni se ordonă să ne întoarcem.
— Deci continuăm?
Hollis dădu din cap.
— Vom zbura către sud până vom primi alt ordin.

Pitt fu ultimul care află ce s-a întâmplat. Dormea dus, când Rudi Gunn intră în cabina sa şi îl trezi.
— Trezeşte-te, zise Gunn. Avem o problemă gravă.
Pitt deschise ochii şi se uită la ceas.
— Ne-a catapultat cineva la Punta Arenas?
Gunn îl privi pe Pitt disperat. Oricine se trezea dintr-un somn adânc bine-dispus şi era în stare să facă şi glume proaste provenea cu siguranţă dintr-o ramură greşită a evoluţiei speciei.
— Vasul va intra în port de-abia peste o oră.
— Bine, atunci mai pot dormi puţin.

— Fi serios! zise Gunn hotărât. Am primit ultima fotografie de la satelit. *Lady Flamborough* a dispărut pentru a doua oară.

— A dispărut într-adevăr?

— Nu se vede nici urmă din ea, nici măcar cu ajutorul dispozitivelor speciale de mărire. Tocmai am vorbit cu amiralul Sandecker. Casa Albă şi Pentagonul scuipă ordine ca nişte maşini care au luat-o razna. O unitate a Forţelor Speciale de salvare a şi pornit, cu tot echipamentul şi e gata de acţiune, dar nu mai au unde să se ducă. Vor trimite şi un avion-spion, ca să aducă nişte fotografi aeriene civilizate.

— Întreabă-l pe amiral dacă poate să-mi stabilească o întâlnire cu comandantul echipei Forţelor Speciale de îndată ce vor ateriza.

— De ce nu-i spui tu?

— Pentru că eu mă culc din nou, răspunse Pitt căscând.

Gunn rămase cu gura căscată.

— Tatăl tău e pe vasul ăla. Chiar nu-ţi pasă deloc?

— Da, zise Pitt cu ochii strălucind primejdios. Îmi pasă, dar nu văd ce-aş putea face acum.

În faţa ochilor lui Pitt, Gunn se dădu înapoi.

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştie amiralul?

Pitt trase pătura peste cap şi se întoarse cu spatele.

— Da, de fapt ai putea să-i spui că ştiu cum a dispărut *Lady Flamborough.* Şi că pot să ghicesc destul de bine unde se ascunde.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus cuvintele astea, Gunn l-ar fi făcut mincinos. Dar în ceea ce-l priveşte pe Pitt nu avu nici o îndoială.

— Vrei să-mi dai şi mie un indiciu?

Pitt se întoarse pe jumătate.

— Rudy, tu eşti un fel de colecţionar de artă, nu-i aşa?

— Mica mea colecţie de artă abstractă nu e la fel de grozavă ca cea de la Muzeul de Artă Modernă din New York, dar e o colecţie bună. Îl privi pe Pitt cu curiozitate, fără să priceapă. Nu înţeleg ce legătură are colecţia mea de artă cu toate faptele astea?

— Dacă am dreptate, s-ar putea să vedem artă de nivel înalt.

— Crezi că vorbim pe aceeaşi frecvenţă?

— Christo, zise Pitt în timp ce se întoarse din nou cu faţa la perete. Vom vedea în curând o sculptură inspirată de opera lui Christo.

48

Zăpada se transformase într-o burniţă mizerabilă, purtată de vânt peste cel mai mare oraş din emisfera sudică. Punta Arenas înflorise ca port înainte să se fi construit Canalul Panama, iar după aceea, încet-încet, se pierduse în uitare. Oraşul deveni treptat ceea ce fusese întotdeauna, un centru de creştere a oilor, iar acum, după ce se descoperiseră în apropiere câmpuri petroliere, oraşul înflorea din nou.

Hollis şi Dillinger stăteau pe chei, aşteptând cu nerăbdare să se urce la bordul lui *Soun*der. Temperatura scăzuse cu câteva grade sub zero, frigul şi umezeala îi pătrundeau până la oase. Se simţeau ca nişte cămile în Arctica. Autorităţile chiliene îi ajutaseră să treacă drept inspectori vamali. Hollis şi Dillinger îşi schimbaseră uniformele cu cele ale ofiţerilor de la imigrare.

După cum fusese planificat, avionul lor aterizase pe un aeroport militar din apropierea oraşului, când încă era întuneric. Furtuna de zăpadă îi ajutase şi ea, reducând vizibilitatea la câteva sute de metri, astfel încât sosirea lor trecuse neobservată. Comandamentul militar chilian fusese extrem de generos şi le alocase spaţiu în hangarele armatei, atât pentru avionul C-140, cât şi pentru Osprey.

Când vasul de cercetări oceanografice coborî ancora şi lăsă pasarela, Hollis şi Dillinger părăsiră depozitul unde se adăpostiseră. Amândoi tresăriră când furtuna îi lovi în plină faţă.

Un bărbat înalt, zâmbind prietenos, purtând o canadiană de schi, apăru pe punte. Îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii.

— *Senor* Lopez? strigă el.

— *Si,* răspunse Hollis.

— Cine este prietenul dumneavoastră?

— *Mi amigo es senor Jones,* răspunse Hollis, indicându-l pe Dillinger.

— Am auzit vorbindu-se mai bine spaniola într-un restaurant chinezesc, murmură Dillinger.

— Vă rog, poftiţi la bord. După ce ajungeţi pe puntea principală, urcaţi pe scara din dreapta şi ajungeţi direct aici, pe puntea de comandă.

— *Gracias.*

Cei doi conducători de elită ai Forţelor Speciale urcară

pasarela înclinată, apoi scara, aşa cum li se spusese. Pe Hollis îl rodea curiozitatea. Cu o oră înainte de a ajunge la Punta Arenas, primise un mesaj urgent, codificat, din partea generalului Dodge, care îi ordona să întâlnească în secret nava *Sounder,* când aceasta ajungea în port. Nici o explicaţie, nici o indicaţie suplimentară. Ştia doar dintr-o informare făcută în grabă, în Virginia, că nava de cercetare şi echipajul acesteia descoperiseră înşelătoria cu vasul de transport mexican şi *Lady Flamborough*. Nimic altceva. Era foarte curios să afle de ce apăruse deodată în Punta Arenas aproape în acelaşi timp cu Forţele Speciale.

Lui Hollis nu-i plăcea când nu i se furnizau informaţii, aşa că era extrem de iritat.

Omul cu care vorbise era încă pe puntea de comandă. Hollis îşi cufundă privirile în nişte ochi mesmerici, verzi ca opalul. Ei aparţineau unui om înalt, zvelt, cu umeri laţi, care avea fulgi de zăpadă în părul negru. Îi măsură cu privirea pe cei doi ofiţeri câteva clipe, apoi îşi scoase mâna dreaptă dintr-un buzunar şi o întinse.

— Domnule colonel Hollis şi domnule maior Dillinger, eu sunt Dirk Pitt.

— Se pare că ştiţi mai multe despre noi, decât noi despre dumneavoastră.

— O situaţie care va fi îndreptată neîntârziat, zise Pitt vesel. Veniţi cu mine în cabina comandantului. Acolo se pregăteşte o cafea pentru dumneavoastră şi putem vorbi la căldură şi în siguranţă.

Mulţumiţi să scape de frigul de afară, îl urmară pe Pitt până în cabina lui Stewart. După ce intrară, Pitt îi prezentă pe Gunn, Giordino şi pe comandantul Stewart. Dădură mâna cu toţii, iar Hollis şi Dillinger acceptară cu bucurie câte o cafea.

— Vă rog să luaţi loc, zise Stewart oferind tuturor scaune.

Dillinger se aşeză pe un scaun, dar Hollis refuză.

— Mulţumesc, mai bine stau în picioare. Îi privi întrebător pe cei patru de la ACMS. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să întreb ceva. Ce dracu se petrece?

— Evident, ceva în legătură cu *Lady Flamborough,* zise Pitt.

— Ce e de discutat? Au distrus teroriştii nava?

— Din contră, îl asigură Pitt. Pluteşte fără probleme.

— Nu mi s-a comunicat nimic referitor la asta, zise Hollis. În ultimele fotografi din satelit nu mai apare.

— Credeţi-mă pe cuvânt.

— Arătaţi-mi dovezi.

— Nu vă place să bateţi câmpii, nu-i aşa?

— Eu şi trupa mea am venit aici ca să salvăm oameni, zise Hollis. Nimeni, nici măcar superiorii mei nu mi-au dovedit că oamenii de la bordul vasului aceluia mai trăiesc şi mai pot fi încă salvaţi.

— Trebuie să înţelegeţi, domnule colonel, zise dintr-o dată Pitt foarte dur, aici nu avem de-a face cu teroriştii dumneavoastră obişnuiţi, care ştiu doar să tragă cu arma. Conducătorul lor este deosebit de inventiv. Până în acest moment a reuşit să-i păcălească pe cei mai buni din serviciul nostru de securitate. Şi exact asta continuă să facă şi acum.

— Totuşi cineva a reuşit să-i descopere stratagema, zise Hollis făcându-i un fel de compliment.

— Am avut noroc. Dacă *Sounder* nu s-ar fi aflat în partea asta a lumii, s-ar fi putut ca să descoperim *General Bravo* de-abia peste o lună. Aşa, am reuşit să reducem avansul pe care îl au teroriştii la una sau două zile.

Pesimismul lui Hollis începu să dispară, omul din faţa lui nu ceda deloc. Se întrebă dacă totuşi n-ar fi posibil ca operaţiunea de salvare să aibă încă loc.

— Unde este nava? întrebă el direct.

— Nu ştim, răspunse Gunn.

— Nici măcar poziţia aproximativă?

— Putem doar ghici, zise Giordino.

— Pe ce vă bazaţi?

Gunn îl privi pe Pitt întrebător, iar acesta prelua din nou conversaţia.

— Pe intuiţie.

Speranţele lui Hollis începură să se spulbere.

— Folosiţi cărţi de tarot sau globul de cristal? întrebă el ironic.

— De fapt, prefer frunzele de ceai, răspunse Pitt la fel de ironic.

Se lăsă o tăcere adâncă, plină de răceală. Hollis îşi dădu seama, pe bună dreptate, că tonul ridicat nu-i va fi de nici un folos. Îşi termină de băut cafeaua şi începu să învârtă, încet-încet, ceaşca.

— Ei bine, domnilor, îmi cer scuze că am fost atât de nepoliticos, dar nu sunt obişnuit să discut cu civilii.

Pe faţa lui Pitt nu se citea nici un pic de maliţie, ci doar o urmă de amuzament.

— Dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, să ştiţi că am gradul de maior de aviaţie.

Hollis se încruntă.

— Atunci pot să vă întreb ce faceţi la bordul unui vas ACMS?

— Să zicem că sunt numit aici pe o perioadă nedeterminată – o poveste lungă de care nu avem timp acum.

Dillinger fu primul care înţelese. Hollis ar fi trebuit să înţeleagă din clipa când se făcuseră prezentările, dar mintea îi era frământată de prea multe probleme.

— Sunteţi cumva rudă cu senatorul George Pitt? întrebă Dillinger.

— Este tatăl meu.

Atmosfera încărcată se limpezi puţin şi cei doi ofiţeri zăriră o rază de lumină, o posibilitate de înţelegere. Hollis trase un scaun şi se aşeză.

— Foarte bine, domnule Pitt, spuneţi-mi ce-aţi descoperit.

Dillinger întrerupse.

— Ultimul raport arată că *Lady Flamborough* se îndreaptă către Antarctica. Dumneavoastră spuneţi că încă se află pe mare. Atunci fotografiile ce vor fi făcute o vor descoperi cu uşurinţă printre gheţuri.

— Dacă vreţi să pariaţi pe SR90 Casper, zise Pitt, ar fi mai bine să vă păstraţi banii.

Dillinger îl privi pe Hollis fără să înţeleagă. Nu mai pricepea nimic. Grupul ăsta ciudat de oceanografi deţinea la fel de multe informaţii ca şi ei.

— De la 100.000 de kilometri un SR90 poate transmite imagini tridimensionale atât de clare încât poţi distinge cusăturile de pe o minge de base-ball, zise Hollis.

— Fără îndoială. Dar dacă mingea este camuflată pentru a arăta ca o piatră?

— Tot nu înţeleg!

— O să fie mai clar dacă vă arătăm, zise Pitt. Echipajul a pregătit o demonstraţie pe punte.

Puntea dinspre pupă fusese acoperită cu o folie mare, opacă, de plastic alb, fixată solid pentru a o ţine întinsă ca să nu fie umflată de vânt. Comandantul Stewart şi doi marinari stăteau în apropiere cu un furtun de la o instalaţie de stingere a incendiilor.

— În timpul cercetărilor efectuate în zona unde am descoperit *General Bravo,* am găsit şi o rolă din acest plastic, îi spuse Pitt.

Cred că a căzut din greşeală de pe *Lady Flamborough* când cele două vase s-au întâlnit. Era pe fundul mării, printre canistre goale de vopsea, vopsea pe care teroriştii o folosiseră pentru a remodela vasul *Lady Flamborough* astfel încât acesta să semene cu vaporul de marfă mexican. Evident, probele nu sunt concludente. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt. Dar totul indică faptul că se va încerca o altă disimulare a vasului. Nu a apărut nimic în ultima fotografie luată din satelit pentru că toată lumea caută un vapor. *Lady Flamborough* nu mai seamănă a vapor. Probabil că şeful teroriştilor apreciază arta modernă. El s-a inspirat dintr-o lucrare a controversatului sculptor Christo, care este cunoscut pentru sculpturile sale în aer liber, executate în plastic. El înfăşoară plasticul în jurul clădirilor, insulelor, ţărmurilor. A atârnat cortine monstruoase din plastic în Rifle Gap, Colorado şi a construit din plastic un gard care se întinde pe mile întregi în Morin Comely, California. Şeful teroriştilor şi-a întrecut maestrul şi a acoperit tot vasul cu o folie de plastic. *Lady Flamborough* nu este un vapor imens. Forma de bază a coşului ar fi putut fi modificată cu uşurinţă. Cu bucăţi de plastic tăiate şi numerotate în funcţie de locul unde trebuiau folosite. O sută de ostateci şi terorişti ar fi putut să facă treaba în zece ore. Lucrau la asta când LandSat a trecut pe deasupra. Fotografia mărită nu era destul de clară pentru a evidenţia detaliile acestei activităţi. Când SeaSat a trecut pe deasupra, o jumătate de zi mai târziu, nu mai era nimic de identificat, nimic care să amintească de vreo navă. Mă puteţi urmări?

— Nu… zise Hollis rar. Dar ceea ce spuneţi nu prea are nici un Dumnezeu.

— Probabil că e din Missouri, înţelege mai greu, zise Giordino. Să-i arătăm?

Pitt îi făcu semn comandantului Stewart.

— O.K., băieţi, le zise Stewart marinarilor. O singură dată şi nu prea mult.

Un marinar dădu drumul la robinet în timp ce celălalt marinar îndrepta furtunul spre folia de plastic. O spumă fină acoperi folia. Marinarul modifică uşor unghiul şi curând plasticul fu acoperit cu o peliculă fină de apă.

Cam într-un minut, apa se transformă din cauza frigului în gheaţă. Hollis observă transformarea gânditor. Apoi se îndreptă spre Pitt şi-i întinse mâna.

— Aveţi întreaga mea admiraţie, domnule. Aţi făcut o

demonstraţie edificatoare.

Dillinger rămăsese cu gura căscată şi ochii holbaţi.

— Un gheţar, murmură el furios. Nenorociţii au transformat vasul într-un gheţar.

49

Hala se trezi îngheţată şi amorţită. Era dimineaţă târziu, dar era încă întuneric. Containerele false de pe punte, alături de folia de plastic plină de gheaţă care acopereau vasul, împiedicau lumina să pătrundă. Lumina redusă care pătrundea nu era suficientă pentru a distinge feţele preşedinţilor Hassan şi De Lorenzo, culcaţi pe patul de lângă Hala. Stăteau strânşi unul într-altul sub o pătură subţire, iar respiraţiile se condensau şi pluteau deasupra lor ca nişte norişori înainte de a îngheţa pe pereţi.

Frigul în sine era tolerabil, oricât de mare ar fi fost, dar umiditatea ridicată făcea ca temperatura scăzută să fie de nesuportat. Starea lor fizică era înrăutăţită şi de faptul că nu mâncaseră nimic de când părăsiseră Punta del Este. Teroriştii nu-şi bătuseră capul să le dea de mâncare pasagerilor şi echipajului. Viclenia inumană a lui Ammar îşi arăta efectele; frigul le reducea forţele, iar frica de necunoscut le întuneca minţile.

În prima parte a călătoriei, ostatecii supravieţuiseră bând apă de la robinete, dar ţevile îngheţaseră şi chinul lipsei de lichide se adăugase celor provocate de lipsa hranei şi a căldurii.

Lady Flamborough fusese echipată pentru a naviga în apele tropicale şi avea o rezervă redusă de pături. Toţi cei ce se urcaseră la bord la Puerto Rico sau Punta del Este se pregătiseră pentru o climă temperată şi-şi lăsaseră acasă toate hainele groase. Prizonierii se îmbrăcaseră cu ce găsiseră, punându-şi mai multe cămăşi subţiri, mai multe perechi de pantaloni şi mai multe perechi de şosete. Îşi înfăşuraseră capetele în prosoape pentru a menţine căldura corpului. Cel mai mult se simţea însă lipsa mănuşilor.

Nicăieri nu era cald pe navă. Ammar refuzase toate solicitările de a da drumul la căldură pe vas. Un astfel de lux nu putea fi permis. Căldura din interior ar fi topit pelicula de gheaţă de pe folia de plastic şi ar fi dat la iveală înşelătoria.

Hala nu era singurul prizonier treaz. Cei mai mulţi nu puteau dormi. Marea majoritate stăteau ca în transă, conştienţi de ceea ce-i înconjura, dar incapabili de orice efort fizic. În condiţiile date, orice gând de a se opune teroriştilor dispăruse rapid. În loc să lupte împotriva teroriştilor, comandantul Collins şi echipajul lui fuseseră obligaţi să lupte împotriva frigului îngrozitor, astfel încât

să rămână în viaţă.

Hala ridică uşor din sprâncene când senatorul George Pitt intră în cabină.

El arăta ciudat, îmbrăcat într-un costum gri peste o pijama bleu. Zâmbetul de încurajare pe care i-l adresă Halei era patetic. Oboseala ultimelor cinci zile făcuse să-i dispară expresia de tinereţe, iar acum aproape că lăsa să se vadă vârsta pe care o avea.

— Mai rezişti? întrebă el.

— Mi-aş da braţul drept pentru o ceaşcă de ceai fierbinte, zise cu curaj Hala.

— În ce mă priveşte, cred c-aş da mai mult decât atât.

Preşedintele De Lorenzo se ridică.

— A zis cineva ceva despre un ceai fierbinte?

— Visam cu ochii deschişi, domnule preşedinte, răspunse senatorul.

— N-am crezut niciodată că o să mor de foame şi o să îngheţ de frig la bordul unui vapor de lux.

— Nici eu, zise Hala.

Preşedintele Hassan gemu uşor, schimbându-şi poziţia şi ridicându-şi capul.

— Vă doare spatele? întrebă preşedintele De Lorenzo cu îngrijorare.

— Îmi e prea frig ca să mă mai doară ceva, zise Hassan zâmbind strâmb.

— Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi?

— Nu, mulţumesc. Cred că o să rămân aici în pat şi o să păstrez bruma de energie care mi-a mai rămas. Hassan îl privi pe De Lorenzo şi zâmbi slab. Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim şi să ne împrietenim în condiţii mai favorabile.

— Am auzit că americanii spun: În politică te culci cu cine n-ai face-o niciodată. Se pare că noi suntem acum un exemplu concludent.

— Când scăpăm de-aici, trebuie să mă vizitaţi în Egipt.

— Asta se înţelege de la sine, aşa cum şi dumneavoastră va trebui să mă vizitaţi în Mexic.

— O onoare pe care o accept cu bucurie.

Cei doi preşedinţi dădură mâna solemn. Nu mai erau doi şefi de stat protejaţi din toate părţile, ci doi oameni ale căror vieţi aveau un destin comun, pe care ei nu-l puteau controla, dar pe care erau hotărâţi să-l încheie cu demnitate.

— S-au oprit motoarele, zise deodată Hala.

Senatorul Pitt dădu din cap.

— Au fost coborâte ancorele. De aceea au oprit motoarele, suntem ancoraţi.

— Probabil că suntem undeva în apropierea ţărmului.

— N-avem cum să ştim, ferestrele sunt acoperite.

— Păcat că nu putem vedea afară, zise Hassan.

— Dacă unul din voi păzeşte uşa, o să fac o gaură în placaj. Cu puţin noroc, putem vedea unde suntem.

— O să stau eu la uşă, se oferi Hala.

— E destul de frig aici şi fără să facem o gaură în placaj, zise De Lorenzo abătut.

— E aceeaşi temperatură aici ca şi afară, zise senatorul aspru. Nu avea timp de pierdut cu discuţii.

Se îndreptă imediat către uşa de sticlă a camerei de zi. Uşa avea doi metri înălţime şi un metru lăţime. În faţa ei nu era puntea de plimbare. Sala de recepţie şi cabinele aveau uşile îndreptate spre puntea din mijlocul vaporului. Pereţii de sticlă exteriori porneau chiar de la carenă în sus.

Singurele porţiuni deschise, pe care patrulau teroriştii, erau punţile unde se afla piscina şi unde de obicei se făceau plimbările, precum şi punţile de comandă dinspre pupa şi prora.

Senatorul lovi geamul cu pumnii. Nu se auzi decât un zgomot surd. Geamul era gros. Trebuia să reziste la loviturile unor valuri uriaşe şi la forţa distrugătoare a uraganelor.

— Are cineva un inel cu diamant? întrebă el.

Hala îşi scoase mâinile din buzunarele unui balonzaid subţire, le ridică şi-şi privi degetele; avea două inele mici, unul cu opal şi altul cu turcoaz.

— Pretendenţii musulmani nu au obiceiul să-şi răsfeţe femeile cu daruri bogate.

— Mi-ar trebui un diamant de un carat.

Preşedintele Hassan îşi scoase de pe unul dintre degete un inel mare.

— Iată unul de trei carate.

Senatorul privi piatra în lumina obscură.

— Cred că va fi bun, mulţumesc.

El începu să muncească rapid, dar cu grijă, fără zgomot, tăind geamul atât cât să-i încapă un deget prin tăietură. Se oprea des ca să-şi sufle în pumni. Când începură să-i amorţească degetele de frig şi le băgă la subsuoară până când se încălziră din nou.

Nu vroia să se gândească la ce i-ar face teroriştii dacă l-ar prinde. Aproape că-şi putea imagina cum ar arăta corpul lui ciuruit de gloanţe, plutind pe apă.

Tăie geamul circular în jurul micii găuri din centru, scrijeli pe aceeaşi linie de mai multe ori, până când tăietura se adânci din ce în ce mai mult. Partea cea mai dificilă era să nu lase vreo bucăţică de geam să cadă şi să se lovească de carena de oţel, făcând zgomot. Îşi băgă un deget în gaură şi trase. Cercul de sticlă cedă. Îl scoase încet şi îl aşeză pe covor. Destul de bine. Acum avea o deschizătură prin care îşi putea scoate capul.

Placajul din care fuseseră făcute containerele de marfă era la jumătate de braţ distanţă de fereastră şi acoperea întreaga parte de mijloc a vasului. Senatorul îşi scoase cu atenţie capul afară, ca să nu-şi taie urechile la marginile sticlei ascuţite ca o lamă de brici. Se uită într-o parte şi în alta, dar nu văzu decât crăpătura îngustă dintre containerele false şi părţile de oţel ale navei. În sus putea zări o rază de lumină care era cer, dar acesta părea întunecat ca şi cum ar fi fost acoperit de ceaţă. Ar fi trebuit să vadă dedesubt o fâşie de apă. În loc de asta, văzu o folie imensă de plastic care era lăsată în jos până la linia de plutire a vasului. Se uită la ea, uimit, neînţelegând deloc la ce ar fi putut servi.

Senatorul se simţea în siguranţă. Dacă el nu putea vedea teroriştii care păzeau punţile, nici ei nu-l puteau vedea pe el. Se întoarse în dormitor şi căută în bagaje.

— Ce vă trebuie? întrebă Hala.

El îi arătă un briceag asemănător celor aparţinând armatei elveţiene.

— Întotdeauna îl am în trusa de bărbierit, zâmbi el. Tirbuşonul de la el este foarte folositor la petreceri neaşteptate.

Senatorul Pitt mai rămase în cameră să-şi încălzească mâinile înainte de a se întoarce la lucru. Apucă mânerul roşu al briceagului, îşi băgă mâna prin deschizătura din geam şi începu să învârtă lama mică a briceagului ca pe un burghiu, iar apoi lama mare ca să scobească marginile şi să mărească circumferinţa.

Operaţia mergea îngrozitor de încet. Nu îndrăznea să învârtă lama mai mult de un milimetru dincolo de partea exterioară a placajului. Era frica permanentă că un terorist vigilent ar fi putut privi peste bord şi ar fi putut zări minuscula lamă metalică. Tăia cu multă atenţie, îndepărtând fiecare strat de placaj înainte de a trece la următorul. Mâna îi amorţise de tot, dar el nu se opri s-o

încălzească. Pumnul îi îngheţase în jurul mânerului roşu. Briceagul părea să fie o prelungire a braţului său.

Până la urmă senatorul reuşi să facă o gaură destul de mare ca să poată observa o porţiune suficient de întinsă a mării. Îşi trecu capul prin geam şi-şi apăsă obrazul de suprafaţa rece a navei.

Ceva îi obstrucţiona vizibilitatea. Îşi băgă degetul prin deschizătură şi simţi cum atinge folia de plastic. Fu mai nedumerit ca niciodată când îşi dădu seama că folia de plastic acoperea atât containerul fals cât şi partea de jos a vasului.

Înjură încet. Nu ar fi trebuit să se teamă când cioplea lemnul. Oricum, din cauza plasticului, nimeni nu ar fi observat lama cuţitului. Renunţă la orice prevedere şi făcu rapid o tăietură în materialul plastic. Apoi privi din nou.

Nu văzu marea şi nici ţărmul.

Ceea ce văzu fu un vârf imens de gheaţă care se ridica dincolo de limitele vizibilităţii sale. Zidul strălucitor de gheaţă era atât de aproape încât ar fi putut fi atins cu o umbrelă întinsă.

În timp ce privea, senatorul auzi un zgomot asemănător bătăilor unei tobe, zgomot ce îi amintea de cel făcut de un cutremur de pământ de mică intensitate.

Se îndepărtă de fereastră brusc, simţind că ameţeşte în faţa implicaţiilor generate de ceea ce descoperise.

Hala îl văzu cum se încordează brusc.

— Ce este? întrebă neliniştită. Ce-aţi văzut?

Se întoarse şi o privi fără s-o vadă; gura i se mişca fără însă a putea pronunţa vreun cuvânt. Până la urmă murmură:

— Suntem ancoraţi lângă un gheţar uriaş, zise el. Zidul de gheaţă se poate prăbuşi în orice clipă şi poate strivi vasul ca pe o jucărie.

50

La 20000 de metri deasupra peninsulei Antarctice, avionul de recunoaştere se strecura prin aerul rarefiat cu 3200 kilometri la oră. Era proiectat să zboare la dublul acestei altitudini şi cu dublul vitezei de 3.200 kilometri, dar pilotul îl menţinea la această viteză şi altitudine pentru a economisi combustibil şi a da camerei video posibilitatea de a obţine imagini mai clare ale pământului.

Spre deosebire de strămoşul său, SR-71 „Mierla”, ale cărui aripi şi fuzelaj de titanium aveau culoarea violet spre negru, tehnologia „ascunsă” a modelului mai modern SR-90 crease un înveliş de plastic uşor şi dur, de culoare alb-murdar. Poreclit „Casper”, după numele unei stafii din desenele animate, avionul era aproape imposibil de detectat cu ochiul liber sau cu radarul.

La o singură survolare, cele 5 camere video puteau filma jumătate din lungimea teritoriului SUA într-o oră. Camerele puteau opera în alb-negru, color, infraroşu, tridimensional şi în alte câteva tehnici care erau secrete şi complet necunoscute fotografilor obişnuiţi.

Locotenent-colonelul James Slade nu prea avea nimic de făcut. Era o misiune de recunoaştere lungă şi plictisitoare de la baza lui din Deşertul Mojave, California. Singura dată când condusese efectiv aparatul fusese în timpul aprovizionării cu combustibil. Motoarele lui Casper consumau mult combustibil. Trebuia aprovizionat de cisterne aeriene de două ori în timpul fiecăreia dintre etapele zborului.

Slade examina critic cadranele. Casper era un avion nou, care nu-şi dăduse încă la iveală toate hibele. Mulţumit de ce indicau cadranele, oftă şi scoase din buzunarul costumului de zbor un joc electronic miniatural. Începu să apese tastele aflate sub un ecran mic, încercând să ajute un scafandru micuţ să scape de o caracatiţă şi să ajungă la o comoară aflată într-un cufăr.

După câteva momente se plictisi de joc şi privi în faţă şi în jos la pustiul îngheţat al Antarcticii. Departe, jos, partea de nord a peninsulei semănând cu un deget îndoit şi insulele din jurul ei străluceau sub un cer clar ca un diamant.

Gheaţa, stâncile şi marea creau o privelişte frumoasă, sublimă pentru ochi şi înfricoşătoare pentru suflet. Priveliştea putea

părea minunată de la 20 de kilometri înălţime, dar Slade ştia adevărul. Odată transportase provizii la o staţiune ştiinţifică de la Polul Sud şi aflase rapid că frumuseţea şi ostilitatea se împleteau pe întinderile nesfârşite, unde doar frigul era stăpân.

Îşi amintea foarte bine temperaturile scăzute. Nu crezuse că era posibil să scuipi şi să vezi că saliva îngheaţă înainte de a atinge pământul. Şi nu uitase niciodată vânturile sălbatice care bântuiau cel mai friguros dintre toate continentele. Până nu le întâlnise pentru prima dată, nu-şi putuse imagina că existau vânturi cu o viteză de 160 kilometri.

Slade nu putuse niciodată înţelege de ce existau oameni care se simţeau atraşi de iadul acesta îngheţat. Avusese pornirea hazlie de a suna o agenţie de turism, după ce se întorsese la bază, pentru a solicita informaţii despre posibilitatea unei rezervări la un hotel îngheţat la o staţiune de vacanţă din apropierea polului.

Deodată se auzi vocea unei femei la unul dintre cele trei difuzoare din cabina de comandă.

„Atenţie, vă rog. Sunteţi pe cale să depăşiţi limita extremă a canalului dumneavoastră de zbor, unde se intersectează 70 de grade longitudine cu 70 de grade latitudine. Decuplaţi pilotul-automat şi executaţi o întoarcere de 180 de grade… acum. Noile coordonate pentru zborul dumneavoastră spre bază sunt programate în calculator. Vă rog să folosiţi codul adecvat. Zbor bun spre casă!”

Slade îndeplini instrucţiunile şi făcu o întoarcere înceată. De îndată ce calculatorul intră în programul coordonatelor de întoarcere la bază, Slade trecu din nou pe pilot-automat şi-şi căută o poziţie mai comodă pe scaunul lui înghesuit.

Ca atâţi alţi piloţi care executau misiuni de recunoaştere, el începu să-şi imagineze faţa şi corpul aparţinând vocii ce se auzise în difuzor. Se zvonea că persoana respectivă ar avea 150 de kilograme, 60 de ani şi vreo 12 nepoţi. Dar nici un pilot cu imaginaţie normală nu putea crede aşa ceva despre vocea de la difuzor. Trebuie că arăta ca Sigourney Weaver. Poate că este chiar Sigourney Weaver. Se hotărî să investigheze această chinuitoare posibilitate la întoarcerea sa acasă.

Odată rezolvată această problemă delicată, Slade verifică din nou cadranele, iar apoi se relaxa în timp ce pământul cuprins în crusta lui îngheţată dispărea în urma lui. Când ajunse din nou deasupra mării, scoase iar din buzunar jocul electronic.

Nu vedea ce rost ar avea să continue să privească lumea de dedesubt, mai ales că Tierra del Fuego era acoperită de nori groşi, cafenii. Studiase destulă geografie ca să ştie că zbura deasupra unui pământ peste care tot timpul se revărsau ploile, se cernea zăpada sau băteau vânturile.

Slade era aproape recunoscător că nu putea să distingă monstruosul peisaj. Lăsă camerele de luat vederi în infraroşu de pe Casper să pătrundă plafonul de nori întunecaţi şi să filmeze dezolantul continent de dedesubt.

Comandantul Collins privi fix faţa mascată a lui Ammar şi trebui să facă un efort pentru a nu-i evita privirea. Era ceva malefic, ceva inuman în ochii politicosului conducător al teroriştilor. Collins simţea la Ammar o totală indiferenţă faţă de viaţa oamenilor.

— Vreau să ştiu când o să-mi eliberaţi nava, spuse Collins hotărât.

Ammar aşează o ceaşcă de ceai pe o farfurioară, se şterse la gură cu un şerveţel şi îl privi pe Collins indiferent.

— Vă pot oferi nişte ceai?

— Numai dacă oferiţi şi pasagerilor şi echipajului meu, răspunse Collins calm. Stătea drept în uniforma lui albă, de vară, îngheţat şi tremurând.

— Exact răspunsul pe care îl aşteptam, zise Ammar întorcând ceaşca goală cu fundul în sus şi se lăsă pe spate. Veţi fi fericit să aflaţi că oamenii mei şi cu mine intenţionăm să plecăm în cursul serii de mâine. Dacă îmi daţi cuvântul de onoare că nu va exista nici o încercare prostească de a recaptura vasul sau de a evada la ţărmul din apropiere, înainte de plecarea noastră, nimeni nu va fi rănit şi veţi putea prelua din nou comanda.

— Mai degrabă acum aş vrea să încălziţi vasul şi să hrăniţi pasagerii şi echipajul. Nu avem haine călduroase şi nici pături ca să ne apărăm de frig. Nimeni n-a mâncat de zile întregi. Ţevile au îngheţat împiedicând circulaţia apei. Şi nu cred că mai e nevoie să mai amintesc problemele de igienă.

— Suferinţa înalţă sufletul, zise Ammar filosofic.

Collins îl privi furios.

— Ce idioţenie!

Ammar ridică din umeri obosit.

— Dacă ziceţi dumneavoastră.

— Dumnezeule, omule, la bordul vasului ăstuia sunt oameni

bolnavi, oameni pe moarte.

— Am îndoieli serioase că vreunul dintre pasageri sau dintre membrii echipajului vor muri de frig sau de foame înainte ca eu să părăsesc vasul, zise Ammar scurt. Vor trebui pur şi simplu să mai fie lipsiţi de confort cam 30 de ore, până ce porniţi motoarele şi daţi drumul la căldură.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru noi toţi dacă se prăbuşeşte zidul de gheaţă.

— Pare destul de solid.

— Nu-ţi dai seama de pericol. În orice moment se poate prăbuşi o imensă bucată de gheaţă. Greutatea ei ar putea nimici *Lady Flamborough* la fel ca o clădire de 10 etaje care s-ar prăbuşi peste o maşină. Trebuie să mutaţi vasul.

— E un risc pe care nu pot să-l evit. Pelicula de gheaţă s-ar topi dând la iveală poziţia noastră, iar camerele video în infraroşu din satelit ar putea detecta căldura emanată de navă.

Faţa lui Collins trăda o furie neputincioasă.

— Ori eşti tâmpit ori eşti nebun. La ce-ţi folosesc toate astea? Ce profit vei obţine? Ne ţii prizonieri pentru a primi o răscumpărare sau pentru a fi eliberaţi în schimbul unor terorişti de-ai voştri aflaţi undeva în spatele gratiilor? Dacă părăseşti acum vasul şi ne laşi aici, nu văd ce rost a avut capturarea navei.

— Aveţi o curiozitate iritantă, comandante, dar urmăriţi cu tenacitate ţelul pe care vi l-aţi propus, exact cum îmi place şi mie. Destul de curând veţi afla motivele pentru care v-am capturat vasul. Ammar se ridică şi-i făcu semn cu mâna teroristului care era în spatele comandantului. Condu-l pe comandant în cabina sa.

Collins refuză să se mişte.

— De ce nu daţi ceai fierbinte, cafea, supă, ceva care să aline suferinţele?

Ammar nu-şi dădu osteneala să se întoarcă şi, ieşind din sufrageria, vasului, mai spuse doar atât:

— La revedere, comandante. Nu ne vom mai întâlni.

Ammar se duse direct la centrul de comunicaţii al navei. Ibn era în picioare, privind teleimprimatorul care reproducea ultimele ştiri. Specialistul în electronică era aşezat în faţa aparatului de emisie-recepţie, ascultând una dintre transmisiuni, în timp ce aceasta era copiată de teleimprimator.

Ibn se întoarse când Ammar se apropie, îl salută şi rupse de pe teleimprimator o foaie lungă de hârtie.

— Agenţiile de presă dau încă *Lady Flamborough* ca dispărută, raportă el. Nave de salvare sosesc de-abia acum în Uruguay pentru a începe, o căutare subacvatică.

— Felicitările mele, Suleiman, ai păcălit lumea întreagă. Vom fi în siguranţă la Cairo înainte ca Vestul să afle adevărul.

— Ce veşti ai din Egipt? întreba Ammar.

— Încă nimic care să ne bucure. Miniştrii lui Hassan au în continuare sub control guvernul. Ţin cu dinţii de putere.

Au acţionat inteligent şi n-au trimis trupele împotriva demonstranţilor. Singura vărsare de sânge s-a produs din cauza fraţilor noştri fundamentalişti care au aruncat în aer, din greşeală, un autocar plin cu pompieri algerieni care participau la un seminar în Cairo. S-a crezut că autocarul face parte dintr-un convoi al poliţiei. Agenţiile de presă din Cairo afirmă că mişcarea lui Ahmad Yazid reprezintă o faţadă pentru fanaticii iranieni. Mulţi susţinători ai cauzei lui Yazid oscilează în devotamentul lor şi până acum nu a existat o cerere în masă pentru ca miniştrii lui Hassan să dizolve guvernul.

— Idiotul de Khaled Fawzy a organizat explozia autocarului, mârâi Ammar. Care e atitudinea armatei?

— Ministrul apărării Abu Hamid nu va trece de partea lui Yazid până nu va vedea cadavrele preşedintelui Hassan şi a lui Hala Kamil, pentru ca astfel să aibă confirmarea morţii lor.

— Deci Yazid nu a preluat încă în mod triumfal puterea?

Faţa lui Ibn căpătă o expresie gravă.

— Mai este o ştire. Yazid a anunţat că pasagerii de pe *Lady Flamborough,* precum şi echipajul, sunt încă în viaţă şi că el personal va negocia cu teroriştii şi va aranja eliberarea tuturor. A mers până acolo încât, pentru a-i impresiona pe americani şi-a oferit propria viaţă în schimbul senatorului George Pitt.

O furie paralizantă puse stăpânire pe Ammar, ascuţindu-i simţurile şi producând o adevărată explozie în mintea lui. După câteva clipe îl privi pe Ibn.

— Pe Allah din ceruri, Iuda ăla ne-a dus la măcel sigur, zise el incredul. Yazid a vândut misiunea noastră.

Ibn dădu din cap.

— Yazid s-a folosit de tine şi te-a vândut.

— Asta explică de ce a tot amânat să-mi ordone să-i ucid pe Hassan, pe Kamil şi pe ceilalţi. Vroia ca ei să rămână în viaţă până când Machado şi nemernicii lui ne-ar fi ucis, pe tine, pe mine şi pe toţi oamenii noştri.

— Ce câştigă Yazid şi Topiltzin dacă nu-i ucid pe ostateci? întrebă Ibn.

— Salvându-i pe cei doi preşedinţi, pe secretarul general al O.N.U. şi pe un important om politic american, Yazid şi Topiltzin vor câştiga admiraţia şefilor de state din lumea întreagă. În mod automat devin mai puternici, în timp ce oponenţii lor pierd teren. Atunci vor putea să preia frânele guvernelor lor în linişte, mărindu-şi puterea şi creându-şi o imagine excepţională în lumea întreagă.

Ibn îşi plecă capul cu resemnare.

— Am fost deci aruncaţi vulturilor.

Ammar aprobă.

— Yazid a vrut ca noi să murim încă de la început pentru a obţine tăcerea noastră în ceea ce priveşte această misiune şi celelalte pe care le-am întreprins pentru el.

— Dar comandantul Machado şi echipajul lui mexican? Ce-or să facă după ce ne elimină?

— Topiltzin o să aibă grijă ca ei să dispară după ce se întorc în Mexic.

— Mai întâi ar trebui să scape de pe navă şi de pe insulă.

— Da, răspunse Ammar gânditor. Se plimba prin cabina centrului de comunicaţii ca un leu în cuşcă. Se pare că am subestimat viclenia lui Yazid. M-a făcut să cred că Machado nu poate face nimic pentru că nu cunoaşte planurile noastre de a ajunge la un aeroport sigur din Argentina. Dar mulţumită lui Yazid, tovarăşul nostru mexican şi-a pus la punct propriile planuri de plecare.

— Atunci de ce nu ne-a omorât încă?

— Pentru că Yazid şi Topiltzin nu-i vor da ordinul până când nu sunt gata să înceapă falsele lor negocieri pentru eliberarea ostatecilor. Deodată Ammar se întoarse şi-l prinse de umăr pe radiofonist, care îşi scoase rapid căştile. Ai primit vreun mesaj ciudat adresat vasului?

Expertul egiptean în comunicaţii îl privi cu curiozitate.

— E ciudat că ai întrebat. Prietenii noştri latini au ieşit şi au intrat aici din zece în zece minute punând aceeaşi întrebare. Credeam că s-au tâmpit. Orice transmisie direcţională spre noi ar fi interceptată de dispozitivele de ascultare ale serviciilor secrete americane şi europene. Ne-ar stabili poziţia în câteva secunde.

— Aşa că n-ai interceptat nimic dubios.

Expertul în comunicaţii dădu negativ din cap.

— Chiar dacă am primit, orice mesaj ar fi cu siguranţă codificat.

— Închide echipamentul imediat. Fă-i pe mexicani să creadă că încă asculţi. Ori de câte ori te întreabă despre primirea vreunui mesaj, fă pe prostul şi continuă să spui că n-ai auzit nimic.

Ibn îl privea aşteptând pe Ammar.

— Care sunt instrucţiunile mele, Suleiman?

— Fi cu ochii pe oamenii lui Machado. Prefă-te prietenos. Invită-i la bar şi dă-le de băut. Dă cele mai dificile posturi de pază oamenilor noştri, astfel încât mexicanii să se relaxeze. Asta îi va face să nu mai fie atât de atenţi.

— O să-i ucidem înainte ca să ne ucidă ei pe noi?

— Nu, zise Ammar, cu ochii scânteind de plăcere sadică. Vom lăsa gheţarul s-o facă.

51

— Sunt mai mult de un milion de gheţari acolo, zise Giordino sumbru. Ar fi mai uşor să depistezi un chelner pitic într-o colonie de pinguini. Ne-ar putea lua zile întregi.

Colonelul Hollis era de aceeaşi părere.

— Trebuie să fie unul care să semene ca dimensiuni şi contur cu *Lady Flamborough.* Caută.

— Ţineţi minte, zise Gunn, gheţarii antarctici au tendinţa să fie plaţi. Datorită suprastructurii de sub folia de plastic, vasul va semăna cu o multitudine de turnuri.

Ochiul lui Dillinger era mărit de patru ori de lupa prin care privea.

— Imaginile sunt uimitor de clare, murmură el. Ar fi chiar mai bune dacă am vedea ce este de cealaltă parte a uşilor acelea.

Erau toţi în jurul unei mese mici în cabina pentru comunicaţii de pe *Sounder,* examinând o imensă fotografie color luată de Casper. Filmul recunoaşterii aeriene fusese procesat şi transmis prin receptorul laser al navei de cercetări în mai puţin de 40 de minute de la aterizarea avionului.

Fotografia detailată arăta o mare de bucăţi de gheaţă provenite din Zidul de Gheaţă, în partea estică a peninsulei, în timp ce alte sute puteau fi observate lângă gheţarii din largul pământului Graham, spre vest.

Atenţia lui Pitt era însă concentrată în altă parte. Privea cu interes o hartă mare navală pe care o avea în braţe. Din când în când îşi ridica privirile, asculta dar nu spunea nimic.

Hollis se întoarse spre comandantul Stewart, care stătea în picioare lângă radio-emiţător, având căştile la care era ataşat un microfon.

— Ne trimit şi fotografiile în infraroşu de pe Casper?

Stewart ridică o mână ca să nu fie întrerupt. Îşi apăsă căştile pe urechi, ascultând o voce de la cartierul general C.I.A. din Washington. Apoi îi făcu un semn de încuviinţare lui Hollis.

— Laboratorul foto din Langley spune că vor începe transmisia în 30 de secunde.

Hollis se plimba dintr-o parte în alta a cabinei ca o pisică care ascultă sunetul făcut de un deschizător de conserve. Se opri şi-l privi cu curiozitate pe Pitt care măsura indiferent distanţele pe

hartă cu un compas.

În ultimele câteva ore, colonelul aflase multe lucruri despre omul de la ACMS, nu de la Pitt însuşi, ci de la oamenii de pe navă. Vorbeau despre el ca şi cum ar fi fost un fel de legendă vie.

— Soseşte acum, anunţă Stewart.

Îşi scoase căştile de la urechi şi aşteptă în linişte să apară fotografia de mărimea unui ziar. De îndată ce apăru, o duse şi o puse pe masă. Apoi toată lumea începu să privească cu atenţie ţărmul din jurul părţii superioare a peninsulei.

— Tehnicienii de la laboratorul foto C.I.A. au convertit pe calculator un film deosebit de sensibil într-o termogramă, explică Stewart. Diferenţele în radiaţia infraroşie sunt redate de culori diferite. Negrul reprezintă temperaturile cele mai scăzute. Albastru închis, albastru deschis, verde, galben şi roşu formează o scală a temperaturilor din ce în ce mai ridicate până ce se ajunge la alb, culoarea reprezentând temperatura cea mai ridicată.

— Ce fel de temperatură trebuie să emane *Lady Flamborough?* întrebă Dillinger.

— Undeva spre limita superioară, între galben şi roşu.

— Mai degrabă spre albastru închis, interveni Pitt.

Toată lumea se întoarse şi-l privi ca şi cum ar fi strănutat în timpul unei partide de şah.

— Dacă e adevărat, nu o vom vedea, protestă Hollis. Nu o s-o găsim vreodată.

— Căldura emanată de motoare şi generatoare va fi la fel de vizibilă ca o minge de golf pe o pajişte verde, contrazise Gunn.

— Nu şi în cazul în care sunt oprite.

— Vrei să spui că au oprit toate motoarele? întrebă Dillinger, nevenindu-i să creadă.

Pitt dădu din cap. Se uită la ceilalţi ca şi cum nu i-ar fi văzut, ceea ce era mai tulburător decât dacă ar fi aruncat peste ei o găleată cu apă rece.

Pitt zâmbi şi spuse:

— Aici avem un caz tipic în care antrenorul celeilalte echipe este în permanenţă considerat mai slab.

Cei cinci oameni se uitară unul la altul, apoi din nou la Pitt, aşteptând o explicaţie.

Pitt puse deoparte hărţile sale navale şi se ridică de pe scaun. Se îndreptă spre masă, ridică fotografia în infraroşu, o îndoi în

jumătate astfel încât să se vadă doar partea de jos din Chile.

— Deci, continuă Pitt, n-aţi observat că de fiecare dată când vasul suferă o transformare a înfăţişării sale când îşi schimbă cursul, aceasta se întâmplă imediat după ce unul dintre sateliţii noştrii trec pe deasupra.

— Alt exemplu de planificare minuţioasă, zise Gunn. Orbitele sateliţilor pentru strângerea de date ştiinţifice sunt urmărite de jumătate din ţările de pe glob. Informaţiile se pot obţine la fel de uşor ca cele despre fazele lunii.

— O.K., deci conducătorul teroriştilor cunoştea orele când treceau sateliţii şi când camerele video erau îndreptate în direcţia lui, zise Hollis. Şi ce dacă?

— Aşa că şi-a luat toate măsurile şi a oprit motoarele pentru a nu fi detectat de camerele în infraroşu. Şi mult mai important, pentru a împiedica căldura să topească stratul de gheaţă de pe folia de plastic.

Patru din cei cinci bărbaţi prezenţi găsiră teoria lui Pitt extrem de plauzibilă. Cel care nu era de acord era Gunn. Avea inteligenţa cea mai rapidă dintre ei şi fu primul care văzu o greşeală în teoria lui Pitt.

— Uiţi de temperaturile sub 0 grade din jurul peninsulei, zise Gunn. Fără energie, fără căldură în câteva ore toţi cei de pe vas ar fi îngheţaţi bocnă. Ai putea spune că teroriştii se vor sinucide ucigându-şi în acelaşi timp ostatecii.

— Rudi are dreptate, zise Giordino. Nu ar fi putut supravieţui fără puţină căldură şi fără haine călduroase.

Pitt zâmbi ca şi cum ar fi câştigat la loterie.

— Sunt de acord sută la sută cu Rudi.

— Vorbeşti în dodii, zise Hollis supărat. Spune clar.

— Nu e nimic complicat: *Lady Flamborough* nu a intrat în Antarctica. Ţine seama de fapte, omule. Ultima fotografie din satelit a vasului îl arată la jumătatea drumului între Capul Horn şi vârful peninsulei, îndreptându-se cu toată viteza spre nord.

— Nu avea unde să se ducă în altă parte, protestă Dillinger.

Pitt arătă cu degetul grămada de insule împrăştiate în jurul Strâmtorii Magellan.

— Vrei să punem pariu?

Hollis se ridică încruntându-se, total încurcat pentru o clipă. Apoi înţelese. Nedumerirea dispăru de pe faţa lui şi înţelegerea îi străluci în priviri.

— S-a întors, zise el hotărât.

— Rudi a înţeles, spuse Pitt. Teroriştii nu aveau de gând să se sinucidă, nici nu vroiau să rişte să fie detectaţi prin fotografiile în infraroşu. Nu au avut niciodată de gând să se îndrepte spre pol. În loc de asta, au luat-o spre nord-vest şi au navigat printre insulele pustii din jurul Capului Horn.

Gunn părea uşurat.

— Temperatura nu este aşa de scăzută acolo ca la Tierra del Fuego. Tuturor la bord le va fi îngrozitor de frig, dar vor supravieţui.

— Atunci de ce au transformat vasul în gheţar? întrebă Giordino.

— Ca să pară că sunt parte dintr-un gheţar.

— Ce vrei să spui?

— Adică o bucată imensă de gheaţă desprinsă din partea din faţă a unui gheţar sau dintr-un perete de gheaţă, clarifică Gunn.

Giordino privi fix la fotografia în infraroşu.

— Gheţari aşa departe în nord?

— Unii alunecă în jos pe munţi şi ating marea cam la 800 de kilometri de unde ne găsim noi acum, deci la 800 de kilometri distanţă de Punta Arenas, răspunse Pitt.

— Unde crezi că este? întrebă Hollis.

Pitt luă o hartă reprezentând insulele pustii de la vest de Tierra del Fuego.

— *Lady Flamborough* are două posibilităţi, având în vedere viteza lui de deplasare când a fost ultima dată descoperit de satelit. Se opri pentru a marca cu câte un x două nume pe hartă. La sud de aici, gheţarii alunecă de pe Mounts Italia şi Sarmiento.

Hollis zise:

— Nu sunt în drumul nici unui vas acolo.

— Dar mult prea aproape de câmpurile petroliere, zise Pitt. Un avion de cercetare aparţinând companiei petroliere, care ar zbura la înălţime joasă, ar putea descoperi falsul gheţar. Dacă eu aş fi în locul teroriştilor, aş mai naviga 160 kilometri spre nord vest. Ceea ce-ar duce vasul în apropierea insulei Santa Inez.

Câteva clipe, Dillinger studie pe hartă formatul neregulat al insulei. Privi şi la fotografia color, dar partea sudică a statului Chile era acoperită de nori. O dădu la o parte şi privi printr-o lupă la jumătatea superioară a imaginii în infraroşu pe care Pitt o îndoise pentru a delimita aria de cercetare.

După câteva clipe ridică ochii uimit şi încântat.

— În cazul în care mama natură nu face gheţari cu pupa

rotundă şi prora ascuţită, cred că am descoperit vasul nostru fantomă.

Hollis luă de la subordonatul său lupa şi examina minuscula formă alungită.

— Are forma potrivită. Şi după cum a spus Pitt, nu există nici un semn de radiaţie de căldură. Pare la fel de rece ca un gheţar. Nu chiar negru, dar un albastru foarte închis.

Gunn se aplecă şi el.

— Da. Văd. Gheţarul alunecă într-un fiord care se varsă într-un golf înconjurat de mici insule. Una sau două bucăţi destul de mari, desprinse din gheţarul mare. Nu mai mult de atât. Nu prea este gheaţă în apă. Se opri cu o expresie ciudată în ochii săi aflaţi în spatele ochelarilor. Mă întreb de ce au ancorat *Lady Flamborough* sub zidul din faţă al gheţarului.

Ochii lui Pitt se îngustară.

— Lasă-mă să mă uit.

Îşi făcu loc între Dillinger şi Gunn, se aplecă şi privi prin lupa puternică. După un timp se îndreptă cu faţa plină de mânie.

— Ce vezi? întrebă comandantul Stewart.

— Vor să moară cu toţii.

Stewart privi nedumerit la ceilalţi. De unde ştie?

— Când o bucată de gheaţă din gheţar se va desprinde de gheţar şi va cădea peste vas, zise Giordino dur, *Lady Flamborough* va fi scufundată în apă şi trasă în adâncuri. Nu se va descoperi niciodată vreo urmă.

Dillinger îl privi pe Pitt.

— După toate ocaziile în care ar fi putut-o face, crezi că s-au hotărât acum să omoare echipajul şi pasagerii?

— Da.

— De ce nu mai înainte?

— Toate înşelătoriile au fost folosite pentru a câştiga timp. Cel care a ordonat răpirea avea motive să-i ţină în viaţă pe preşedinţii Hassan şi De Lorenzo. Nu pot să vă spun de ce.

— Eu pot, zise Hollis. Ahmad Yazid este instigatorul. A plănuit să preia puterea în Egipt imediat după ce s-ar fi anunţat că preşedintele Hassan şi secretarul general al O.N.U., Hala Kamil, au fost răpiţi şi probabil ucişi de terorişti necunoscuţi, undeva pe mare. După ce el şi susţinătorii lui ar fi preluat puterea, ar fi acţionat atunci ca negociatorul plin de bunăvoinţă, trimis de Dumnezeu, care îi va elibera pe ostateci.

— Nenorocit viclean, murmură Giordino. Ar fi fost cu siguranţă

candidat la Premiul Nobel pentru Pace, dacă l-ar fi salvat pe preşedintele De Lorenzo şi în plus şi pe Senatorul Pitt.

— Fireşte că Yazid ar fi avut grijă ca Hassan şi Kamil să sufere un accident nefericit pe drumul de întoarcere spre Egipt.

— Şi ar fi ieşit din asta alb ca zăpada şi nevinovat ca un prunc, mormăi Giordino.

— Bine gândit, admise Pitt. Totuşi, conform ultimelor rapoarte, armata a rămas neutră, iar cabinetul lui Hassan a refuzat să-şi dea demisia şi să dizolve guvernul actual.

Hollis dădu din cap.

— Da, aruncând planul bine calculat al lui Yazid pe fereastră.

— Deci acum e în impas, zise Pitt. S-a terminat cu tehnica câştigării de timp, s-au terminat mascaradele, de data asta trebuie să trimită vasul *Lady Flamborough* în fundul mării, sau să facă faţă ameninţării că serviciile secrete vor descoperi rolul său în această operaţie.

— O teorie impecabilă, fu de acord Hollis.

— Deci, în timp ce noi stăm aici, conducătorul teroriştilor joacă ruleta rusească cu gheţarul, zise Gunn cu voce scăzută. S-ar putea ca el şi teroriştii lui să fi părăsit deja nava şi să fi scăpat cu barca sau cu elicopterul, lăsându-i pe pasageri şi pe membrii echipajului prinşi acolo, neputincioşi, în voia sorţii.

— Poate nu ăla e vasul, zise sumbru Dillinger.

Hollis nu era de aceeaşi părere. El scrise un număr pe o foaie de hârtie şi-l dădu lui Stewart.

— Comandante, te rog cheamă-l pe ofiţerul meu de comunicaţii pe frecvenţa asta. Spune-i că eu şi maiorul ne întoarcem la aeroport şi cere-i să strângă oamenii pentru o scurtă instruire.

— Am vrea să mergem şi noi, zise Pitt cu hotărâre.

Hollis clătină din cap.

— Nu se poate. Sunteţi civili. Nu aveţi antrenament în lupta de asalt. Nici să nu vă gândiţi.

— Tatăl meu e pe nava aceea.

— Îmi pare rău, zise el, dar nu părea că-i este. Gândeşte-te că ai avut ghinion.

Pitt îl privi pe Hollis.

— Cu un singur telefon la Washington pot să-ţi distrug întreaga carieră, zise el dur.

Hollis se crispă.

— Ţi-ai obţinut gradele prin ameninţări, domnule Pitt? făcu un

pas înainte. Aici nu ne jucăm. O mulţime de cadavre vor acoperi punţile navei ăleia în următoarele 12 ore. Dacă eu şi oamenii mei ne facem treaba cum am fost antrenaţi s-o facem, poţi să dai 1000 de telefoane la Casa Albă şi la Congres, nu vor avea nici o importanţă. Mai făcu un pas spre Pitt. Cunosc mai multe trucuri murdare decât ai putea învăţa tu în întreaga ta viaţă. Aş putea să te fac bucăţele cu mâinile goale…

Nimeni din cameră nu observă mişcarea, nu văzu cum a pornit. Cu o clipă în urmă Pitt stătea liniştit cu mâinile pe lângă corp, în următoarea clipă apăsa în vintrele lui Hollis ţeava unui Colt automat 45.

Dillinger se aplecă, gata de salt. Mai mult nu reuşi. Giordino veni din spate şi-i prinse braţele maiorului într-o îmbrăţişare ca de cleşte.

— N-o să te plictisesc cu biografiile noastre, zise Pitt calm. Crede-mă pe cuvânt: Rudi, Al şi cu mine avem suficientă experienţă ca să ne descurcăm. Promit că nu ne vom amesteca. Presupun că vei conduce Forţele noastre Speciale împotriva vasului *Lady Flamborough* într-un asalt combinat din aer şi de pe mare. Nu ne vom amesteca şi vom ataca dinspre pământ.

Hollis nu era deloc înspăimântat, dar era ameţit. Nu putea să înţeleagă cum scosese Pitt o armă de mare calibru atât de rapid.

— Dirk nu-ţi cere mult, colonele, zise Gunn calm. Aş sugera să dai dovadă de oarece logică şi să accepţi.

— Nu cred nici în ruptul capului că m-ai omorî, mormăi Hollis către Pitt.

— Nu, dar te pot asigura că viaţa ta sexuală va avea mult de suferit.

— Cine sunteţi? Faceţi parte din „Companie”?

— Din C.I.A.? zise Giordino. Noi nu suntem suficient de buni. Aşa că în loc de asta ne-am angajat la ACMS.

Hollis clătină din cap.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Nici nu-i nevoie, zise Pitt. Ne-am înţeles?

Hollis se gândi o clipă. Apoi se aplecă până când nasul lui aproape că atinse faţa lui Pitt şi-i vorbi cum ar fi vorbit un instructor militar unui recrut.

— O să vă ducă un Osprey la 10 kilometri de vas. Nu mai aproape, căci altminteri nu vom mai putea profita de elementul surpriză. De acolo nu aveţi decât să ajungeţi cum puteţi pe vas. Dacă am noroc, o să ajungeţi când totul se va fi terminat.

— Destul de corect, zise Pitt.

Hollis se dădu înapoi şi strigă la Giordino.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai da drumul maiorului. Apoi îl privi din nou pe Pitt. Plecăm acum. De fapt, dacă nu plecaţi cu mine şi maiorul Dillinger, n-o să mai plecaţi deloc. Pentru că la 5 minute după ce ajungem la avionul meu, întreaga noastră echipă de uscat va decola.

Pitt îndepărtă arma automată de Hollis.

— Vom fi în spatele tău.

— Eu vin cu maiorul, zise Giordino, bătându-l uşor pe spate pe Dillinger. Minţile mari merg împreună.

Dillinger îl privi supărat.

— Poate că a ta merge într-un şanţ, dar nu şi a mea.

Cabina se goli în 15 secunde. Pitt se grăbi spre cabina lui şi smulse o geantă. Se duse în grabă pe punte să vorbească cu căpitanul Stewart.

— De cât timp are nevoie *Sounder* pentru a ajunge la Santa Inez?

Stewart intră în camera hărţilor şi calculă rapid.

— Dacă mergem cu toată viteza, vom fi în apropierea gheţarului cam în nouă-zece ore.

— Fă-o, ordonă Pitt. Te vom căuta când se va crăpa de ziuă.

Steward îi scutură mâna lui Pitt.

— Ai grijă, auzi?

— O să încerc să nu mă ud la picioare.

Unul dintre oamenii de ştiinţă ai vasului se îndrepta spre ei. Era negru, de înălţime medie, avea o expresie hotărâtă, care părea să fie cioplită pe faţa lui. Numele lui era Clayton Findley şi vorbea cu o voce frumoasă, baritonală.

— Mă scuzaţi că am tras cu urechea, domnilor. Dar aş putea jura că aţi pomenit de insula Santa Inez.

Pitt aprobă.

— Da, aşa este.

— Lângă gheţar e o veche mină de zinc, închisă când guvernul chilian a oprit producţia subvenţionată de guvern.

— Cunoşti insula? întrebă Pitt surprins.

Findley dădu din cap.

— Am fost geologul-şef al unei companii miniere din Arizona, care a crezut că poate face mina să funcţioneze şi să aducă profit prin scăderea preţurilor de producţie. M-au trimis acolo cu nişte ingineri ca să fac o evaluare. Am petrecut 3 luni în gaura

aia de iad. Am văzut că zăcământul era aproape epuizat. Curând după asta, mina a fost închisă şi echipamentul abandonat.

— Cum te descurci cu arma?

— Am fost la vânătoare din când în când.

Pitt îl luă de braţ.

— Clayton, prietene, eşti un dar trimis de zei.

52

Clayton Findley s-a dovedit a fi într-adevăr un dar ceresc.

În timp ce Hollis îşi instruia oamenii într-un depozit nefolosit, Pitt, Gunn şi Giordino îl ajutau pe Findley să sculpteze o machetă din lut a insulei Santa Inez. Macheta prindea formă lângă pista aeroportului, pe o masă veche de ping-pong. Findley îşi împrospătase memoria fiind ajutat de harta nautică a lui Pitt.

Uscă macheta cu ajutorul unui radiator portabil şi scoase în evidenţă trăsăturile deosebite cu vopsea din cutiile aduse de unul din oamenii lui Hollis. Gri pentru stânci, alb pentru gheţar şi pentru zăpadă. Modelă chiar şi o machetă a vasului *Lady Flamborough* şi o plasă la poalele gheţarului. Apoi se dădu înapoi şi-şi admiră opera.

— Asta, zise el plin de încredere, este insula Santa Inez.

Hollis îşi întrerupse expunerea şi-şi adună oamenii în jurul mesei. Toată lumea privi macheta cu atenţie pentru câteva clipe.

Insula semăna cu o piesă dintr-un mozaic făcut de un fierăstrău beat. Ţărmul era un coşmar alcătuit din suliţe şi cârlige, spintecat de fiorduri ghimpate şi golfuri strâmte. La est se învecina cu Strâmtoarea Magellan, iar spre vest cu Oceanul Pacific. Era un pământ sterp, care nu era potrivit nici măcar pentru un cimitir. Avea o lungime de 95 de kilometri şi o lăţime de 65 de kilometri; deasupra ei se înălţa muntele Wharton, înalt de 1320 metri.

Nu existau plaje şi pământ neted. Munţii nu prea înalţi se ridicau ca nişte corăbii împietrite, cu pante abrupte care agonizau în tăcere când întâlneau marea îngheţată.

Vechiul gheţar stătea ca o şa deasupra insulei. Era rezultatul verilor reci şi cu cerul acoperit, veri ce nu puteau topi gheaţa. Povârnişuri pustii, stâncoase, flancau masa rece a gheţarului, care se ridica în tăcerea nesfârşită pentru a se prăbuşi apoi bucată cu bucată în mare, la fel cum un măcelar taie un cârnat în felii.

Puţine zone ale lumii erau atât de ostile omului. Întregul lanţ de insule din apropierea strâmtorii Magellan erau lipsite de locuitori permanenţi. De-a lungul secolelor oamenii veniseră şi plecaseră, lăsând în urma lor nume pline de mânie şi durere cum ar fi Golful Calamităţii, Insula Dezolării, Peninsula Gâtului Rupt,

Insula Înşelăciunii şi Portul Foamei. Era un loc dur. Singura vegetaţie care supravieţuise era un fel de brebenei torsionaţi care se amestecau cu o specie de tufişuri pitice.

Findley arătă cu mâna deasupra machetei.

— Imaginaţi-vă un peisaj pustiu, cu zăpadă la altitudinile mari şi o să aveţi o imagine cât decât apropiată de adevăr.

Hollis dădu din cap.

— Mulţumesc, domnule Findley. Vă suntem profund îndatoraţi.

— Mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

— O.K., hai să trecem la probleme concrete. Maiorul Dillinger va conduce forţele care vor fi paraşutate, în timp ce eu voi conduce echipa de scafandri.

Hollis se opri o clipă pentru a privi feţele oamenilor săi. Erau oameni supli, duri, cu priviri hotărâte, îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare. Erau luptători duri care supravieţuiseră unor antrenamente chinuitoare pentru a merita onoarea de a face parte din Forţele Speciale de elită. O echipă grozavă, se gândi cu mândrie Hollis. Cea mai bună din lume.

— Ne-am antrenat din greu şi timp îndelungat pentru capturarea unor vase în timpul nopţii, continuă el. Dar în nici unul dintre antrenamente duşmanul nu avea atâtea avantaje. Ne lipsesc informaţii de bază, condiţiile meteo sunt mizerabile şi avem în faţă un gheţar care se poate prăbuşi în orice clipă. Probleme complicate, probleme dificile, ce stau în calea succesului nostru. Înainte de a lansa, peste câteva ore, operaţiunea de asalt, vrem să avem cât mai multe răspunsuri la întrebările noastre. Dacă vedeţi o greşeală în planul nostru, spuneţi imediat. Deci să începem.

— Sunt locuitori pe insulă? îl întrebă imediat Dillinger pe Findley.

— Nici unul, după ce a fost închisă mina.

— Condiţii meteo?

— Plouă aproape tot timpul. Este zona de pe continent unde plouă cel mai des. Rareori vezi soarele. În această perioadă a anului temperaturile sunt cu câteva grade sub zero. Bate vântul în permanenţă, câteodată sunt chiar vânturi violente. Frigul este îngrozitor şi mai mult ca sigur că şi acum plouă.

Dillinger îl privi pe Hollis grav.

— Dacă ne paraşutăm noaptea, nu avem nici o şansă.

Hollis se încruntă.

— Va trebui să folosim minielicoptere şi să coborâm din ele cu

frânghiile.

— Aţi adus elicoptere? întrebă Gunn incredul. Nu credeam că au viteza şi aria de zbor…

— Pentru a putea zbura atât de departe şi aşa de repede, completă Hollis. Indicativele lor au prea multe cifre şi litere pentru a fi memorate. Noi le spunem „Porumbei Călători”. Mici, compacte, duc un pilot în cabină şi doi oameni în afara ei. Sunt echipate cu cupolă în infraroşu şi cu rotoare silenţioase. Pot fi asamblate sau dezasamblate în 15 minute. Un singur C-140 poate transporta şase astfel de elicoptere.

— Mai aveţi o problemă, zise Pitt.

— Dă-i drumul!

— Radarul de navigaţie de pe *Lady Flamborough* poate repera avionul vostru. Chiar dacă „Porumbeii Călători” sunt de dimensiuni reduse, ele pot fi reperate pe ecran la timp pentru ca teroriştii să vă facă o primire absolut îngrozitoare.

— Deci cu asta surpriza unui atac din aer s-ar duce pe apa sâmbetei, zise Dillinger morocănos.

Hollis îl privi pe Findley.

— Există condiţii potrivnice unui atac dinspre fiord pe care ar trebui să le cunoaştem?

Findley zâmbi slab.

— O să vă fie mai uşor decât îi va fi maiorului. Veţi avea bucuria de a vedea fum îngheţat.

— Fum îngheţat?

— Nişte nori denşi cum e ceaţa, formaţi din contactul aerului rece cu apele mai calde din apropierea peretelui gheţarului. Combinat cu ploaia, care cu siguranţă va cădea, echipa dumneavoastră de scafandri va fi învăluită de o pâclă totală din momentul când începe apropierea de vas şi până vor urca pe punte.

— Măcar unul dintre noi are un pic de noroc, zise Dillinger.

Hollis îşi frecă bărbia gânditor.

— Acum nu este vorba de un antrenament. S-ar putea ca lucrurile să se încurce rău de tot dacă paraşutarea nu decurge bine. Nu ar mai fi un atac surpriză, iar fără elementul surpriză şi fără nici un alt ajutor, echipa de scafandri nu va fi destul de puternică pentru a se angaja în luptă cu 40 de terorişti înarmaţi.

— Dacă este o adevărată sinucidere pentru oamenii tăi să fie paraşutaţi deasupra vasului, zise Pitt, de ce nu-i paraşutezi pe gheaţă? Se pot deplasa spre marginea gheţii, iar de-acolo, cu

ajutorul frânghiilor, pot sări pe vas.

— Nu ar fi o coborâre dificilă, fu de acord Dillinger. Peretele de gheaţă este deasupra suprastructurii vasului şi destul de aproape ca să nu avem probleme.

Hollis dădu din cap şi zise:

— M-am gândit şi eu la asta. Vede cineva vreo problemă în aplicarea acestei tactici?

— Cel mai mare pericol pe care îl văd eu este gheţarul însuşi. S-ar putea să aibă un labirint nesfârşit de crevase acoperite cu zăpadă înşelătoare, care vor ceda sub greutatea unui om. Va trebui să mergeţi încet şi să traversaţi gheaţa cu extrem de multă grijă şi toate astea într-o beznă totală.

— Mai sunt şi alte probleme?

Nimeni nu mai spuse nimic.

Hollis îl privi pe Dillinger.

— De cât timp aveţi nevoie de la lansarea din elicopter până în momentul atacului?

— M-ar ajuta dacă aş cunoaşte viteza şi direcţia vântului.

— Nouă zile din zece vântul bate dinspre sud-est, răspunse Findley. Viteza medie este de 10 kilometri pe oră, dar pot fi şi rafale de 100 de kilometri.

Dillinger privi gânditor câteva clipe la munţii mici ce se ridicau în spatele gheţarului. Încercă să-şi imagineze scena în timpul nopţii, să simtă asprimea vântului. În minte, măsura trecerea timpului, apoi îşi ridică privirile.

— Cam 40 până la 45 de minute de la lansare până la atacul asupra vasului.

— Scuză-mă că mă amestec în meseria ta, maiorule, zise Pitt. Dar perioada de timp pe care o estimezi este prea redusă.

Findley dădu din cap.

— Sunt de acord. M-am căţărat pe gheţar de multe ori. Pragurile de gheaţă încetinesc înaintarea.

Cu o mişcare uşoară, aproape neobservabilă, Dillinger scoase dintr-o teacă de la spate un cuţit Bowie lung şi-i folosi vârful drept indicator.

— Eu văd lucrurile astfel. O să sărim în partea din spate a muntelui, care se află în dreapta gheţarului. În acest fel, radarul nu o să detecteze avionul nostru C-140. Folosindu-ne de vânt, care să sperăm că nu-şi va schimba viteza şi intensitatea obişnuită, vom aluneca pe „paraşutele noastre ascunse” în jurul muntelui pe o distanţă de 7 kilometri, pentru a ne opri la 1

kilometru de zidul din faţa gheţarului. Aş zice că avem nevoie de 18 minute de când sărim până ne regrupăm pe gheaţă, încă 20 de minute ca să ajungem la marginea gheţarului. Încă 6 minute pentru acţiunea de atac. În total 44 de minute.

— Dacă aş fi în locul tău, aş dubla acest timp, zise Giordino dezaprobator. O să vă fie foarte greu să vă încadraţi în această limită de timp dacă vreunul din oamenii tăi o să cadă în vreo crevasă. Echipa scafandrilor nu va realiza că a avut loc o întârziere.

Hollis îi aruncă lui Al o privire pe care de obicei o rezerva protestatarilor împotriva războiului.

— Nu suntem pe timpul primului război mondial, domnule Giordino. Nu trebuie să ne sincronizăm ceasurile înainte de a porni la acţiune. Fiecare dintre oameni dispune de un aparat de recepţie miniaturizat, fixat la nivelul urechii şi de un microfon plasat în interiorul măştii de schi. Chiar dacă maiorul Dillinger şi echipa lui întârzie, sau echipa mea ajunge prea devreme, atâta timp cât suntem în legătură permanentă, putem coordona o acţiune de asalt comună.

— Încă ceva, întrerupse Pitt. Presupun că armele voastre au amortizor.

— Au, îl asigură Hollis. De ce?

— O rafală dintr-o armă fără amortizor poate face zidul gheţarului să se prăbuşească.

— Nu ştiu ce fel de arme au teroriştii.

— Atunci mai bine i-aţi omorî rapid, murmură Giordino.

— Nu facem antrenamente ca să învăţăm cum să luăm teroriştii prizonieri, zise Hollis cu un zâmbet plin de răceală. Iar acum, dacă oaspeţii noştri nu mai au şi alte obiecţii, mai există alte întrebări?

Conducătorul echipei de scafandri ridică mâna.

— Domnule!

— Berming?

— Ne apropiem de vas pe sub apă sau la suprafaţa ei?

Hollis îşi folosi pixul ca indicator. Arătă cu el o insulă mică în fiord care era în spatele unei suprafeţe de pământ şi în afara razei de vizibilitate a celor de pe *Lady Flamborough.*

— Echipa noastră va fi transportată de „Porumbeii Călători” pe această insulă. Sunt cam 3 kilometri până la *Lady Flamborough.* Apa este prea rece ca să înotăm, aşa că vom folosi bărcile pneumatice. Dacă domnul Findley are dreptate în ceea ce

priveşte fumul îngheţat, vom putea să ne apropiem fără să fim detectaţi. Dacă fumul se împrăştie, intrăm în apă la 200 metri distanţă de *Lady Flamborough*, ne scufundăm şi ajungem pe sub apă la navă.

— Vor îngheţa o grămadă de testicule dacă va trebui să aşteptăm să ajungă echipa domnului maior Dillinger.

Cei 80 de oameni din jurul machetei începură să râdă.

Hollis oftă şi zâmbi la rândul lui.

— Eu nu doresc să-mi îngheţe ale mele, îl vom lăsa pe maior să pornească primul.

Gunn ridică mâna.

— Da, domnule Gunn, zise Hollis obosit. Ce vă mai frământă acum? Am mai uitat ceva?

— Doar curiozitatea, colonele. Cum o să vă daţi seama dacă într-un fel sau altul teroriştii au aflat despre asalt şi vă pregătesc o capcană?

— Unul dintre avioanele noastre este dotat cu echipament electronic de supraveghere. Va zbura în cerc la 7 mile înălţime, deasupra vasului *Lady Flamborough* şi va detecta orice transmisie făcută de terorişti şi îndreptată spre colaboratorii lor din regiune. Or să ţipe ca nişte nebuni în cămăşile de forţă dacă îşi vor da seama că o unitate a Forţelor Speciale strânge plasa în jurul lor. Cei de la comunicaţii şi traducătorii vor avea timp suficient să ne alerteze.

Pitt ridică şi el mâna.

— Da, domnule Pitt.

— Sper că nu i-aţi uitat pe cei de la ACMS.

Hollis ridică din sprâncene.

— Nu, nu i-am uitat. Apoi se întoarse spre geolog. Domnule Findley, unde spuneai că se află vechea mină părăsită?

— Am neglijat să-i marchez locul în machetă, răspunse Findley. Dar dacă vă interesează… Se opri şi plasă o cutie de chibrituri pe partea laterală a unui munte mic ce se afla în faţa gheţarului şi a fiordului. Aici este, cam la 2 kilometri jumătate de marginea din faţă a gheţarului şi de navă.

Hollis se întoarse spre Pitt.

— Acolo o să vă plasăm. Veţi servi ca post de observaţie.

— Grozav post de observaţie, murmură Giordino. În întuneric, în ploaie, în burniţă, o să zicem că avem noroc şi dacă o să zărim şireturile de la pantofi.

— La căldură şi într-un loc ferit de orice pericol, zise Pitt,

pontifical. Am putea aprinde un foc şi organiza un picnic.

— N-aveţi decât, zise Hollis cu o undă de satisfacţie în voce. Se uită de jur împrejur la oamenii adunaţi în jurul mesei de ping-pong. Ei bine, domnilor. Nu o să vă plictisesc cu vorbărie goală. Haideţi să ne facem meseria şi să salvăm vieţile unor oameni.

— Şi să câştigăm puţină glorie pentru conducător, murmură Giordino.

— Ce-ai zis?

— Al spunea câtă onoare este să faci parte dintr-o forţă de luptă de elită, zise Pitt.

Hollis îi aruncă lui Giordino o privire ucigătoare.

— Forţele Speciale nu acordă participări onorifice la acţiunile lor. Voi, civilii, să nu vă amestecaţi. Hollis se întoarse spre Dillinger. Dacă vreunul din oamenii ACMS încearcă să pună piciorul pe navă înainte să le dau permisiunea, împuşcă-l. Este un ordin.

— Va fi o plăcere, rânji feroce Dillinger.

Giordino ridică din umeri.

— Cu siguranţă că cei de pe-aici ştiu cum să provoace spiritele.

Pitt nu împărtăşea dispoziţia sarcastică a lui Giordino. Înţelegea perfect atitudinea lui Hollis. Oamenii lui erau profesionişti, formau o echipă. Se uită de jur împrejur la ei: masivi, tăcuţi, aşezaţi în cerc în jurul machetei. Nici unul nu depăşea vârsta de 25 de ani.

În timp ce-i privea cu atenţie, nu se putu împiedica să nu se gândească că unii dintre aceştia vor muri peste câteva ore.

53

— Cât mai durează? îl întrebă Machado pe Ammar tolănindu-se pe canapeaua comandantului Collins.

În lipsa energiei electrice, cabina comandantului era vag luminată de patru lanterne agăţate strategic pe tavan.

Ammar dădu nepăsător din umeri, continuând să citească din Coran.

— Tu pierzi mai mult timp în compartimentul radio ca mine, aşa că spune-mi tu.

Machado scuipă pe podea:

— M-am săturat să aştept fără să mă mişc, ca un răţoi borţos! Eu zic să-i împuşcăm pe toţi şi s-o ştergem dracului din iadul ăsta pustiu.

Ammar se uită lung la colegul său în ale crimei.

Machado avea obiceiuri neglijente. Avea părul unsuros şi unghiile murdare. O singură adulmecare de la doi paşi era suficientă ca să te convingi că rareori se îmbăia. Ammar îl respecta pe Machado ca individ periculos, dar în afară de asta nu rămânea decât dezgust.

Machado se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos prin cabină, după care se aşeză pe un scaun.

— Trebuia să primim instrucţiuni de acum 24 de ore, spuse. Nu e Topiltzin omul care să ezite.

— Şi nici Ahmad Yazid, răspunse Ammar fără să-şi dezlipească ochii de pe Coran. Allah şi Yazid ne vor da!

— Ce o să dea? Elicoptere, un vapor, un submarin şi asta înainte de a fi descoperiţi? Cunoşti răspunsul, prietene egiptean şi totuşi stai ca un sfinx.

Ammar întoarse pagina fără să îl privească.

— Mâine la ora asta tu şi oamenii tăi vă veţi găsi în siguranţă acasă în Mexic.

— Poţi să-mi dai vreo garanţie că nu vom fi sacrificaţi pentru binele cauzei?

— Yazid şi Topiltzin nu pot risca capturarea noastră de forţe internaţionale de comando, spuse plictisit Ammar, de frică să nu vorbim sub tortură. Imperiile lor înfloritoare ar fi ciopârţite în bucăţele dacă unul dintre noi ar dezvălui implicarea lor. Credemă, sunt deja făcute aranjamente ca noi să scăpăm. Trebuie

doar să ai răbdare.

— Ce aranjamente?

— Vei afla de acea parte a planului de îndată ce ne vor sosi instrucţiuni în privinţa soartei ostatecilor noştri.

Minciuna gogonată începuse să crape pe margini. Machado ar fi putut oricând să întrezărească adevărul. Atâta timp cât unul din oamenii lui Ammar supraveghea camera radio a navei, nu se puteau primi semnale întrucât radioul era pe frecvenţă greşită. Ammar se gândi mulţumit că atât pe Yazid, cât probabil şi pe Topiltzin îi treceau toate sudorile la gândul că el s-ar fi abătut de la planul iniţial şi i-ar fi ucis pe toţi cei de la bord în loc să-i păstreze în viaţă în scop de propagandă.

— De ce să nu acţionăm pe cont propriu, să-i închidem pe toţi în cală, să scufundăm nava şi să terminăm odată cu toată povestea?

Vocea lui Machado se îngroşase de exasperare.

— N-ar fi înţelept să ucidem întregul echipaj britanic, pe senatorul american şi pe toţi cei care nu sunt de naţionalitate mexicană sau egipteană. Poate că ţie-ţi fac plăcere senzaţiile tari şi starea de tensiune dată de faptul că eşti urmărit de poliţia internaţională, căpitane, dar eu prefer să-mi trăiesc viaţa într-o linişte confortabilă.

— Da-i o prostie să laşi martori în urmă.

Ah, de-ar şti idiotul ăsta câtă dreptate are, se gândi Ammar. Oftă şi puse Coranul de-o parte.

— Singura ta preocupare trebuie să fie preşedintele De Lorenzo. A mea este preşedintele Hassan şi Hala Kamil. Relaţia noastră ia sfârşit aici.

Machado se ridică şi traversă cabina, deschizând uşa cu o smucitură.

— Ar fi bine să primim veşti cât se poate de repede, mormăi el agresiv. N-o să-mi mai pot ţine oamenii în frâu multă vreme. Ei simt din ce în ce mai mult nevoia de a mă numi pe mine în funcţia de conducător al misiunii.

Ammar zâmbi prefăcut.

— La prânz... Dacă nu avem nici o veste de la şefi noştri până la prânz, o să-ţi predau ţie comanda.

Ochii lui Machado se măriră pentru o clipă, plini de suspiciune.

— Ai fi fost de acord să te retragi şi să-mi predai mie comanda?

— Şi de ce nu? Doar am îndeplinit ceea ce mi-am propus. Cu

excepţia eliminării preşedintelui Hassan şi a domnişoarei Kamil, misiunea mea s-a încheiat. Aş fi bucuros să-ţi las ţie durerile de cap de la sfârşit.

Zâmbetul neaşteptat al lui Machado era zâmbetul diavolului însuşi:

— O să te fac să-ţi ţii promisiunea, egipteanule! Atunci poate c-am să-ţi văd şi faţa de după mască.

Şi păşi afară. De-abia se închise ivărul uşii în urma lui Machado şi Ammar îşi scoase de sub haină radiotelefonul miniatural şi apăsă pe butonul de emisie:

— Imbu?

— Da, Suleiman Aziz.

— Unde eşti?

— La pupa.

— Câţi au ajuns la mal?

— Şase au fost duşi la vechiul chei de minereu. Mai suntem 15 la bord, inclusiv tu. Merge încet. Avem doar o bărcuţă de trei persoane. Cea mare de opt persoane a fost sfâşiată şi nu se mai poate repara.

— Sabotaj?

— Numai lucrătura oamenilor lui Machado!

— Au mai provocat şi alte incidente?

— Încă nu. Frigul îi ţine departe de punţile exterioare. Majoritatea stau în salon şi beau tequila la bar. Restul dorm. Ai fost inspirat când le-ai ordonat oamenilor noştri să se arate prietenoşi. Disciplina lor s-a dus pe apa sâmbetei.

— Încărcăturile?

— Toate încărcăturile explozive au fost plasate într-o fisură paralelă cu faţada gheţarului. Detonaţia va nărui tot peretele frontal al gheţarului asupra vaporului.

— În cât timp ne terminăm retragerea?

— Ne mişcăm greu pentru că folosim vâslele şi mergem contra refluxului. Nu putem să folosim motorul bărcii ca să nu-i alertăm pe băieţii lui Machado. Cred că în 45 de minute nu mai avem pe nimeni la bord.

Trebuie să fim la distanţă sigură înainte să se lumineze de ziuă.

— Toţi îşi vor da silinţa, Suleiman Aziz.

— Pot să se descurce fără tine?

— Da.

— Adu un om cu tine şi ne întâlnim la cabina lui Hassan.

— Îi executăm?

— Nu, răspunse Ammar, îi luăm cu noi.

Ammar opri radiotelefonul şi îşi strecură Coranul într-un buzunar al hainei.

Trădarea sa de către Ahmad Yazid va fi răzbunată. Era deprimantă ruinarea planului său minunat.

Lui Ammar nici prin cap nu-i trecea să continue operaţiunea aşa cum fusese ea plănuită, ştiind acum că Machado fusese angajat pentru a-l ucide pe el şi pe oamenii săi din echipa de deturnare iniţială. Ce-l supăra cel mai mult era pierderea banilor munciţi, nu gestul înjunghierii pe la spate.

În concluzie, raţiona el, îi va păstra în viaţă pe Hassan şi pe Kamil… Da, chiar şi pe De Lorenzo, cel puţin pentru un timp, ca monedă de tratative. În definitiv, putea să se şi răzgândească, schimbând taberele şi dând toată vina pe Yazid şi pe Topiltzin.

Avea nevoie de timp să se gândească şi să conceapă un nou plan. Dar fiecare lucru la timpul său!

Trebuia să-şi ducă pe furiş ostatecii de pe vapor înainte ca Machado şi echipa lui bălţată să se prindă ce carte juca.

Hala simţi că i se opreşte inima când uşa se deschise şi în cabina-apartament intră conducătorul teroriştilor. Se uită lung la el pentru un moment, văzându-i doar ochii în spatele măştii aceleia ridicole şi pistolul-mitralieră ţinut neglijent într-o mână şi se miră cu curiozitate femeiască ce fel de om ar fi fost în alte circumstanţe.

Intră şi spuse calm, dar cu o voce înfricoşătoare:

— Voi toţi veniţi cu *mine!*

Hala simţi cum tremură şi-şi lăsă privirea în podea, furioasă că-şi arată teama.

Senatorul Pitt nu părea intimidat. Sări în picioare şi traversă cabina din trei paşi mari, oprindu-se numai atunci când vârfurile pantofilor săi le atinseră pe cele ale lui Ammar.

— Unde ne duci şi în ce scop? vocifera senatorul.

— Nu mă găsesc în faţa vreunuia dintre comitetele voastre de senatori cu minte de cămilă, spuse Ammar glacial. Încetează să-mi faci interogatoriul.

— Avem dreptul să ştim! insistă senatorul cu încăpăţânare.

— Ba n-ai nici un drept! trânti Ammar. Îl împinse fără menajamente pe senator de-o parte şi înaintă în încăpere, mişcându-şi privirea peste feţele care păliseră de spaimă.

— O să facem o plimbare cu barca, apoi o mică deplasare cu trenul. Oamenii mei vă vor asigura pături care să vă ferească de răcoarea umedă.

Toţi îl priviră ca pe un nebun, dar nimeni nu zise nimic.

Având sentimentul înfiorător că pierduseră orice speranţă, Hala îl ajută pe preşedintele Hassan să se ridice încetişor. Se săturase să mai trăiască sub ameninţarea continuă cu moartea. Începuse să nu-i mai pese.

Şi totuşi, ceva în ea, o scânteie, o voinţă de a sfida, încă mai mocnea.

Creştea încet în ea lipsa de teamă a soldatului care pleacă la atac şi ştie că va muri şi nu mai are nimic de pierdut dacă se bate fără să-i pese, până la pieire. Era hotărâtă să supravieţuiască.

Căpitanul Machado intră în compartimentul radio şi îl găsi părăsit. La început crezu că radiooperatorul lui Ammar luase o pauză pentru a-şi potoli vreo necesitate, dar verifică şi toaleta care se dovedi a fi goală.

Se zgâi la consola radio cu ochi obosiţi şi roşii de nesomn, cu o privire nedumerită. Intră în camera timonei şi se apropie de unul din oamenii săi, care supraveghea ecranul radarului.

— Unde e operatorul radio? întrebă.

Observatorul se întoarse şi ridică din umeri.

— Nu l-am văzut, şefule. Nu-i în compartimentul radio?

— Nu, locul ăla e părăsit.

— Doreşti să mă duc să-l întreb pe şeful arabilor?

Machado scutură încet din cap, nereuşind să înţeleagă dispariţia operatorului radio egiptean.

— Găseşte-l pe Jorje Delgado şi adu-l aici. Se pricepe la radiouri. Decât să-i lăsăm pe arabii ăia tâmpiţi, mai bine să supraveghem noi comunicaţiile.

În timp ce vorbeau, nici unul dintre ei nu observă ecoul puternic ce apăru pe ecranul radarului, indicând o aeronavă zburând la joasă înălţime, deasupra mijlocului insulei.

Şi chiar dacă ar fi fost atenţi, tot n-ar fi observat paraşutele „stealth”, invizibile pentru radar pe care le deschideau pentru a-şi începe plutirea către gheţar cei din echipa de la Forţele Speciale comandată de Dillinger.

54

Pitt şedea în adăpostul spartan al Osprey-ului cu elice orientabilă. Nava în formă de glonţ decola ca un elicopter, dar zbura ca un avion cu viteze de peste 600 kilometri pe oră. Era complet treaz; doar un cadavru ar fi fost în stare, să doarmă în scaunele astea de aluminiu cu un buret ultrasubţire pe post de perne, în vârtejul de aer şi în huruitul motoarelor care străpungea vaga izolaţie fonică. Doar un cadavru... clar comparaţia nu-l afecta pe Giordino. Era dezumflat ca un balon de mărimea unei persoane adulte – numai aşa l-ai fi putut descrie – care mai are doar atâta aer cât să-şi facă forma perceptibilă. La fiecare câteva minute, de parcă ar fi fost acţionat de un releu de timp, îşi schimba poziţia fără să crape pleoapele şi fără să-şi modifice ritmul regulat al respiraţiei.

— Cum poate să o facă? întrebă Findley, cu autentică uimire.

— E o chestie genetică, răspunse Pitt.

Gunn clătină din cap cu admiraţie:

— L-am văzut dormind în poziţiile cel mai afurisit de contorsionate şi în locurile cele mai nenorocite şi tot nu-mi vine să cred când îl văd făcând-o din nou.

Tânărul copilot se răsuci să privească şi el în spate:

— Nu se poate spune că suferă de stres, nu-i aşa?

Pitt şi ceilalţi izbucniră în râs, apoi se potoliră, toţi dorindu-şi să nu trebuiască să părăsească căldura tihnită a avionului pentru coşmarul îngheţat de afară. Pitt încerca să se relaxeze cât de mult putea. Simţea o oarecare satisfacţie. Chiar dacă nu lua parte direct la asalt – mai bine să facă treaba asta profesioniştii antrenaţi în arta salvării de ostateci – poziţia pe care o avea îi permitea să meargă pe urmele lui Hollis şi a oamenilor lui din Forţele Speciale şi avea intenţia foarte serioasă de a urma echipa lui Dillinger pe corzile de coborâre după lansarea atacului.

Pitt nu simţea nici o premoniţie, iar imaginaţia lui nu era chinuită de prevestiri macabre. Nu se îndoise nici o clipă că tatăl său trăia. N-ar fi putut să-şi explice nici măcar lui însuşi, dar simţea că senatorul este prezent prin apropiere. Legătura lor strânsă dura de ani de zile. Aproape că îşi puteau citi gândurile.

— În şase minute suntem la locul vostru de aterizare, anunţă pilotul cu o bună dispoziţie care-l făcu pe Pitt să vrea să se

ascundă.

Pilotului nu părea să-i pese de faptul că zbura peste muchii zimţate şi acoperite de zăpadă, pe care nu le putea vedea. Tot ce putea zări era sclipirea lapoviţei izbindu-se de geam şi întunericul care îi înconjura.

— Şi de unde ştii unde suntem? întrebă Pitt.

Pilotul, un soi cuminte de Burt Reynolds, dădu din umeri cu nepăsare:

— Toată şmecheria-i din încheieturi, glumi el.

Pitt se întinse înainte şi privi peste umărul pilotului.

Acesta nu ţinea nici o mână pe comenzile avionului. Stătea cu braţele încrucişate, privind un ecran micuţ, cu aspect de joc video, pe care vedea botul Osprey-ului la bază, restul imaginii fiind umplută cu munţi şi văi care se repezeau pe sub conturul desenat. Pe colţul ecranului apărea un tabel în care numere pâlpâitoare afişau în roşu distanţele şi altitudinile.

— Fără a fi atinse de mâinile omului... spuse Pitt. Computerul ţine locul tuturor.

— Slavă cerului că n-au inventat vreo drăcie care să înlocuiască şi sexul, râse pilotul. Întinse mâna şi reglă un butonaş, continuând:

— Terenul e pipăit de radare şi locatoare în infraroşu şi computerul transformă semnalul în imagine tridimensională virtuală. Cuplez pilotul-automat şi, în timp ce avionul se zbenguieşte ca un fundaş de la Los Angeles Raiders, eu cuget profund la tot felul de subiecte minunate cum ar fi bugetul Congresului şi politica externă a Departamentului de Stat.

— Aflu lucruri noi! murmură copilotul sec.

— Fără călăuza noastră electronică, continuă pilotul nestânjenit, am fi încă pe aeroport la Punta Arenas aşteptând să se facă ziuă şi vreme frumoasă... Aparatul piui şi pilotul deveni dintr-o dată serios. Ne apropiem de locul de aterizare. Spune-le oamenilor tăi să se pregătească de debarcare.

— Ce instrucţiuni ţi-a dat colonelul Hollis în legătură cu debarcarea noastră?

— Doar să vă depun dincolo de vârful muntelui mai sus de intrarea în mină, pentru a nu fi descoperiţi de radarul navei de pasageri. Restul drumului va trebui să-l faceţi pe jos.

Pitt se întoarse către Findley:

— E vreo problemă din punctul tău de vedere?

— Cunosc muntele ăsta ca pe trupul neveste-mi, fiecare curbă

şi fiecare crăpătură. Vârful se află la o depărtare de numai 3 kilometri de intrarea în mină. Panta e uşor de coborât. Aş putea să o cobor chiar şi legat la ochi.

— Probabil că exact asta şi avem de făcut, dacă e să judecăm după vremea oribilă de-afară, murmură Pitt îngândurat.

Urletele vântului înlocuiră duduitul turbinelor de pe Osprey în momentul în care echipajul de la ACMS ieşi repede prin trapa de marfă a avionului. Nu pierdură nici un moment, nu rostiră nici un cuvânt, doar făcură cu mâna un semn de despărţire către piloţi. În mai puţin de un minut, cei patru bărbaţi, ducând doar două genţi de umăr, aplecaţi din cauza lapoviţei, urcau panta stâncoasă a muntelui, către vârf.

Findley mergea tăcut în fruntea grupului. Vizibilitatea la sol era aproape la fel de proastă ca şi în aer. Lanterna din mâna lui Findley era aproape inutilă. Lapoviţa reflecta lumina lanternei, abia lăsând să se întrevadă terenul accidentat, la nu mai mult de unu sau doi metri în faţa lor.

Nu semăna nici pe departe cu o echipă de asalt de elită. Nu purtau arme la vedere. Nici una dintre hainele cu care erau îmbrăcaţi pentru a se apăra de frig nu semăna cu celelalte. Pitt purta un costum de schi gri, elegant. Giordino era îmbrăcat în albastru închis. Gunn înota într-o salopetă portocalie cu două numere mai mare. Findley era îmbrăcat ca un tăietor de lemne canadian, inclusiv căciula de lână trasă adânc peste urechi. Singurul lucru pe care îl aveau în comun erau ochelarii de schi cu lentile galbene.

Pitt estima că vântul sufla cu aproape 20 de kilometri pe oră, aspru dar suportabil. Suprafaţa stâncoasă, neregulată, era îngheţată şi ei alunecau şi se împiedicau, pierzându-şi de multe ori echilibrul şi căzând rău.

La fiecare câteva minute trebuiau să-şi şteargă zăpada adunată pe ochelarii de schi. În curând, ei începură să arate din faţă ca nişte oameni de zăpadă în timp ce spatele le rămăsese aproape uscat.

Findley îşi plimba lumina lanternei în faţă, ocolind bolovanii mari şi tufişurile rare şi groteşti. Ştiu că a ajuns în vârf în momentul în care piciorul lui calcă o muchie de stâncă dezgolită şi fu izbit din plin de forţa vântului.

— Nu mai avem mult, spuse el pe deasupra urletului vântului. De aici încolo mergem numai pe vale.

— Ce păcat că nu putem închiria săniuţe, spuse Giordino

întunecat.

Pitt îşi scoase mănuşa şi privi la acele fosforescente ale vechiului său ceas Doxa antiacvatic. Atacul era programat pentru ora 05.00. Adică peste 28 de minute. Deja erau în întârziere.

— Hai să recuperăm din timp! strigă el. Nu vreau să pierd spectacolul.

Merseră bine în următoarele 15 minute. Panta muntelui deveni mai blândă şi Findley găsi o potecă îngustă şi şerpuită care ducea către mină. Mai jos pe pantă pinii pitici se îndesiseră, pietrele deveniră mai mici, mai rare şi bocancii lor aveau aderenţa mai bună.

Spre norocul lor, vântul tăios şi lapoviţa se mai potoliră. Norii se răreau şi stelele deveneau vizibile. Acum ei puteau vedea fără să mai aibă nevoie de ochelari.

Findley deveni mai sigur asupra locului în care se aflau, când văzu profilându-se în întuneric un morman înalt de minereu. Ocoli grămada şi sări pe terasamentul unei linii ferate înguste, de-a lungul căreia începu să meargă în întuneric.

Tocmai voia să se întoarcă şi să strige „am ajuns”, când fu întrerupt. Pitt întinse brusc şi pe neaşteptate mâna, îl apucă pe Findley de guler şi îl opri cu o smucitură atât de puternică încât picioarele îi zburară de sub el şi căzu în fund. În timp ce cădea, Pitt îi smulse lanterna şi o stinse.

— Ce dracu…?

— Linişte! şuieră Pitt încordat.

— Ai auzit ceva? întrebă Gunn şoptit.

— Nu, dar simt un miros cunoscut.

— Miros cunoscut?

— Miel. Cineva prăjeşte o pulpă de miel.

Toţi îşi întinseră gâturile şi adulmecară aerul.

— Pe onoarea mea! Ai dreptate, murmură Giordino. Chiar simt mirosul de miel la grătar.

Pitt îl ajută pe Findley să se ridice în picioare.

— S-ar părea că cineva ţi-a încălcat proprietatea.

— Ăştia au minte de găină dacă cred că mai găsesc vreo urmă de minereu pe-aici.

— Mă îndoiesc că au venit aici după zinc.

Giordino făcu câţiva paşi într-o parte.

— Până să stingi lumina am văzut ceva lucind în colţul ăsta; îşi plimbă circular vârful piciorului. Atinse un obiect care zornăi, se aplecă şi îl ridică. Se întoarse astfel ca să nu stea cu faţa spre

mină şi aprinse o lanternă miniaturală.

— O sticlă de Chateau Margaux 1966! Pentru nişte prăpădiţi de mineri, tipii ăştia nu au gusturi rele.

— Ciudate lucruri se petrec pe-aci, exclamă Findley. Oricare ar fi ăia de s-au mutat aici, nu trag la lopată.

— Mielul şi vinul de Bordeaux probabil că provin de pe *Lady Flamborough,* trase Gunn concluzia.

— Cât de departe suntem noi de locul unde gheţarul se uneşte cu fiordul? îl întrebă Pitt pe Findley.

— Gheţarul e cam la 5.000 de metri spre nord. Peretele lui dinspre fiord este la mai puţin de doi kilometri spre vest.

— Cum se transporta pe vremuri minereul?

Findley arătă cu mâna în direcţia fiordului:

— Pe linia asta de tren îngustă. Şinele duc de la intrarea în mină până la moara de minereu şi apoi către chei, unde minereul era încărcat în vapoare.

— Da n-ai spus nimic până acuma despre vreun chei!

— Nimeni nu m-a întrebat, ridică Findley din umeri. Un chei mititel de încărcare. Pilonii cheiului intră într-un golfuleţ aflat pe o latură a gheţarului.

— Care-i distanţa aproximativă până la navă?

— Un jucător de baseball cu braţul antrenat ar putea să trimită o minge de pe chei pe puntea vasului.

— Trebuia să-mi dau seama, murmură Pitt amar. Asta mi-a scăpat. Cu toţii am trecut-o cu vederea.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Findley.

— Echipa de sprijin, răspunse Pitt. Teroriştii de pe navă aveau nevoie de o bază înaintată cu ajutorul căreia să-şi asigure fuga. Nu puteau debarca în plină mare fără să fie detectaţi şi capturaţi decât dacă ar fi avut un submarin, ceea ce e imposibil să obţii fără suportul legal al vreunui guvern. Terenul minei abandonate constituie un adăpost perfect pentru elicoptere. Şi mai pot folosi şi linia ferată îngustă pentru legătura cu fiordul.

— Hollis! spuse Gunn scurt. Ar fi bine să-l informăm.

— Nu putem, spuse Giordino. Vecinul nostru prietenos, colonelul, a refuzat să ne doteze cu mijloace radio.

— Atunci cum îl anunţăm pe Hollis? interveni din nou Gunn.

— N-avem cum, dădu Pitt din umeri. Dar putem fi de ajutor dacă localizăm şi stricăm elicopterele, în timp ce blocăm orice forţă teroristă care s-ar afla în zona minei şi nu-i lăsăm să prindă în cleşte grupa lui Hollis.

— Dar pot să fie 50 de inşi! protestă Findley. Iar noi suntem doar patru.

— Nu cred să fie prea vigilenţi, îşi dădu Gunn cu părerea. Nu se aşteaptă să pice cineva în spate venind din interiorul unei insule pustii în timpul unei furtuni.

— Rudi are dreptate, spuse Giordino. Dacă ar fi fost atenţi, erau până acum călare pe noi. Eu propun să-i expulzăm pe nenorociţii ăştia.

— Surpriza e de partea noastră, continuă Pitt. Cât timp acţionăm cu atenţie şi ne ascundem în întuneric, îi putem ţine în şah.

— Şi dacă se iau după noi, întrebă Findley, dăm în ei cu bolovani?

— Toată viaţa am respectat deviza cercetaşilor, replică Pitt.

El şi Giordino îngenunchează cu aceeaşi mişcare şi traseră fermoarele genţilor de umăr. Giordino se apucă să distribuie veste antiglonţ, în timp ce Pitt distribuia arme.

Ridică o puşcă grea semiautomată către Findley:

— Ziceai că-ţi place vânătoarea Clayton. Primeşte, te rog, anticipat cadoul de Crăciun. Un Bernelli Super 90 cu douăsprezece focuri!

Ochii lui Findley străluciră:

— Îmi place! Îşi trecu mâinile peste patul armei uşor de parcă erau coapsele unei femei. Da... Îmi place... apoi observă că Gunn şi Giordino aveau pistoale mitralieră Heckler Koch prevăzute cu amortizor de zgomot.

— Marfă de genul ăsta nu se poate cumpăra de la dugheana din colţ! De unde-aţi luat-o?

— Comandă specială pentru Forţele de Acţiune Speciale, spuse Giordino nonşalant. Le-am împrumutat când Hollis şi Dillinger erau cu ochii în altă parte.

Mirarea lui Findley crescu şi mai mult când Pitt scoase din geantă un pistol-mitralieră Thompson de tip vechi, cu magazie cilindrică, plată:

— Bag seama că te atrag antichităţile!

— Sunt multe de spus despre măiestria meseriaşilor de pe vremuri, spuse Pitt. Îşi privi din nou ceasul. Mai rămâneau doar şase minute până când Hollis şi Dillinger urmau să atace vaporul.

— Fără împuşcături până când vă anunţ eu! Nu trebuie să compromitem atacul Forţelor Speciale. Chiar şi aşa au destul de puţine şanse să provoace surpriza.

— Dar ce părere ai despre gheţar? întrebă Findley. Detunăturile armelor noastre n-ar putea să năruie peretele frontal al gheţarului?

— Nu de la distanţa asta, îl asigură Gunn. Tirul nostru concentrat va suna ca plesnitura distantă de la focul de artificii.

— Ţineţi minte, ordonă Pitt, intenţia noastră este să tărăgănăm înfruntarea armată cât de mult putem. Prioritatea o constituie localizarea elicopterelor.

— Ce păcat că nu avem explozibil! murmură Giordino.

— Uşor nu se obţine nimic!

Pitt îl lăsă câteva secunde pe Findley să se orienteze. Geologul dădu afirmativ din cap şi porniră cu toţii, ocolind prin spate clădirile vechi, marcate de trecerea timpului, ţinându-se în umbră, păşind cu cât mai puţin zgomot, sunetul tălpilor lor pe pietriş pierzându-se în vântul puternic ce sufla pe panta muntelui.

Clădirile din jurul minei erau în majoritate din grinzi de lemn cu pereţii din tablă pe care se întinsese rugina. Dacă n-ar fi fost mirosul de miel la proţap, te-ai fi crezut într-unul din oraşele-fantomă ale Vestului Sălbatic.

Brusc, Findley se opri în spatele unei magazii lungi şi ridică mâna, aşteptând ca ceilalţi trei să se apropie de el. Privi după colţ o dată, de două ori, apoi se întoarse către Pitt.

— Clădirea care slujea de cantină şi sală de distracţii se află doar la câţiva paşi în dreapta, şopti el. Pot distinge crăpături de lumină prin draperiile grele.

Giordino mirosi aerul:

— Se pare că le place friptura prăjită bine.

— Se vede vreo urmă de paznic? întrebă Pitt.

— Zona pare părăsită.

— Unde-ar putea să ascundă elicopterele?

— Mina este constituită dintr-un puţ vertical care conţine şase nivele. Aşa că nu aveau cum să-l folosească pe post de garaj.

— Şi-atunci unde?

Findley indică cu mâna spre un punct din întunericul dimineţii.

— Moara de minereu are cel mai larg spaţiu. Are o uşă glisantă, prin care se bagă echipamentul greu. Dacă paletele elicei elicopterului sunt pliate, ar putea uşor să strecoare trei elicoptere înăuntru.

— În moara de minereu trebuie să fie, spuse Pitt încetişor.

Nu mai aveau timp de pierdut; atacul comun al lui Hollis şi

Dillinger urma să înceapă dintr-o clipă într-alta. Tocmai depăşiseră cantina, când uşa se deschise brusc şi o dâră de lumină se întinse prin ploaie, luminându-i de la genunchi în jos. Înţepeniră cu armele în poziţie de tragere.

În lumina din interior apăru timp de câteva secunde silueta unui bărbat. El păşi peste prag şi aruncă nişte resturi dintr-o farfurie pe jos. Apoi se întoarse, intră înăuntru şi închise uşa. Câteva momente mai târziu Pitt şi ceilalţi se şi găseau cu spatele lipit de peretele morii de minereu. Pitt se întoarse şi-şi apropie gura de urechea lui Findley.

— Cum ne putem strecura înăuntru?

— Benzi rulante trec prin nişte deschizături în pereţi şi duc minereul la zdrobitor şi înapoi la tren, după ce a fost mărunţit. Singura problemă e că se află la prea mare înălţime.

— Uşi joase de acces?

— Uşa cea mare de care-am pomenit, răspunse Findley, murmurând la fel de încet ca şi Pitt şi uşa principală. Dacă-mi amintesc bine, există şi o scară care duce într-un birou lateral.

— Fără îndoială încuiat, spuse Giordino, prost dispus.

— Ce gândire luminată, fu de acord Pitt. Bine, uşa principală să fie! Nimeni dinăuntru nu se va aştepta să vadă nişte persoane total necunoscute în vizită. O să intrăm nonşalanţi, ca şi cum aici am locui. Fără surprize. Ca şi cum am fi trei colegi de-ai lor care vin agale de la sala de mese.

— Pun pariu că uşa scârţâie, spuse Giordino.

Merseră fără să se grăbească, ieşiră de după colţul morii şi intrară netulburaţi printr-o uşă care se suci pe balamale fără să facă nici un zgomot.

— Ai dracului, şopti Giordino prin dinţii încleştaţi.

Interiorul clădirii era enorm. Aşa şi trebuia să fie. O maşinărie mecanică gigantică trona în centru ca o caracatiţă uriaşă cu benzi rulante, furtune cu apă şi cabluri electrice pe post de tentacule. Zdrobitorul era construit dintr-un uriaş cilindru orizontal conţinând bile de diferite mărimi care sfărâmau minereul.

De-a lungul unui perete erau aşezate bazine uriaşe, care primeau minereul după zdrobire. Deasupra echipamentului se încrucişau pasarele înguste la care se ajungea pe scări de oţel. De pasarele erau agăţate un şir de becuri alimentate de la un generator portabil al cărui eşapament răpăia într-un colţ.

Pitt estimase greşit. El îşi închipuise că erau două sau poate

trei elicoptere care să-i evacueze pe teroriştii. Acolo nu era de fapt decât unul singur – un Westland Commando mare, de fabricaţie britanică, un aparat mai vechi dar sigur, destinat transportului de trupe şi sprijinului logistic. Putea duce 30 sau chiar mai mulţi pasageri, dacă erau înghesuiţi cu grijă. Doi inşi îmbrăcaţi în salopete de luptă stăteau în picioare pe o schelă uitându-se printr-un panou deschis în motorul elicopterului. Erau absorbiţi de munca lor şi nu dădură nici o importanţă vizitatorilor matinali.

Încet, cu grijă, Pitt înainta în hala imensă a morii, cu Findley la dreapta, cu Giordino acoperind stânga şi cu Gunn păzind în ariergardă. În continuare cei doi de la elicopter nu le dădură nici o importanţă. Şi doar atunci el zări un paznic nepăsător stând sub o grindă de sprijin, pe o cutie de lemn răsturnată, cu spatele către uşă.

Pitt indică prin gesturi lui Giordino şi lui Findley să înconjure prin umbră elicopterul şi să caute şi alţi teroriştii. Simţind curentul de la uşa care se deschisese şi apoi se închisese, paznicul se întoarse pe jumătate să vadă cine a pătruns în clădire.

Pitt înainta uşor către paznicul îmbrăcat în salopetă de luptă şi cu masca de schi trasă pe vârful capului. Când ajunse doar la doi metri zâmbi şi ridică mâna ca pentru un salut vag.

Paznicul îl privi descumpănit şi spuse ceva în arabă.

Pitt ridică din umeri şi mormăi ceva într-o păsărească acoperită de zgomotul eşapamentului generatorului.

În următorul moment ochii paznicului se limpeziră la vederea vechiului pistol automat Thompson. Cele două secunde pierdute cu mirarea şi apoi alarma, urmate de trecerea către reacţie fizică îl costară dureros. Înainte să-şi poată ridica arma şi să se dea la o parte Pitt îl pocni violent cu patul puştii în ţeastă, sub masca de schi.

Pitt prinse paznicul din cădere şi-l propti cu spatele de grindă, aşezându-l ca şi cum l-ar fi luat somnul. Apoi se chirci pe sub partea din faţă a fuselajului elicopterului şi se apropie de cei doi mecanici care continuau să muncească absorbiţi. Apucă picioarele scării prinsă de schele şi trase cu nădejde înapoi.

Mecanicii nu apucară să se dezmeticească zburând prin aer tăcuţi. Singura lor reacţie fu să-şi arunce în sus braţele, ca şi când ar fi vrut să se agaţe de aer, încercare evident fără şanse de reuşită. Unul ateriza pe podeaua tare în cap şi rămase inert,

iar celălalt căzu pe o latură, rupându-şi cu zgomot sec braţul. De pe buze îi ţâşni un geamăt de durere, curmat aproape imediat de patul Thompson-ului care îi fu abătut în tâmplă.

— Frumos lucrat, spuse Findley, renunţând la tăcere.

— Fiecare mişcare o operă de artă, murmură Pitt cu trufie.

— Sper că ăştia-s toţi.

— Nu chiar. Al are şi el patru în spatele elicopterului.

Findley se strecură precaut pe sub elicopter şi fu uluit să-l găsească pe Giordino şezând confortabil într-un scaun pliant şi uitându-se sălbatic la patru prizonieri care se strâmbau cu neputinţă, strâns legaţi până la bărbie în saci de dormit.

— Totdeauna ai avut tu mania împachetatului! spuse Pitt.

Fără să-şi slăbească prizonierii din ochi, Giordino replică:

— Şi tu nu poţi să faci nimic în linişte. Ce-a fost zgomotul ăla?

— Doi mecanici au căzut rău de pe schelă.

— Câţi am prins?

— În total şapte.

— Patru trebuie că sunt echipajul elicopterului.

— Pilot de rezervă, copilot şi doi mecanici. N-au pierdut nimic din vedere.

Findley gesticula către unul dintre mecanici.

— Unul dintre ei se trezeşte.

Pitt îşi puse Thompson-ul pe umăr.

— Cred ca ar trebui să-i convingem să nu ne părăsească pentru un timp. Fă tu onorurile, Clayton. Leagă-i şi astupă-le gura. Ar trebui să găseşti nişte chingi în elicopter. Al, stai tu cu ochii pe ei. Rudi şi cu mine o să dăm un ocol pe afară.

— Le vom asigura imobilizarea completă, spuse Giordino, vorbind ca un birocrat.

— Cred că ar fi treaba cea mai bună; altfel ăştia sunt în stare să vă omoare.

Pitt gesticulă către Gunn şi, împreună, îi dezbrăcară în partea superioară pe cei 2 prizonieri. Pitt scoase masca de schi şi trase pulovărul de pe paznicul inert. Mirosul de îmbrăcăminte nespălată îi încreţi nasul, dar şi-l trase peste cap.

Apoi ieşiră pe uşă, fără să mai facă efortul de a trece neobservaţi. Păşeau înţepaţi, siguri, pe ei, ţinându-se pe mijlocul drumului dintre clădiri. La cantină o luară prin umbră şi priviră prin marginea unei ferestre, prin crăpătura unei draperii.

— Trebuie să fie o duzină de-ai lor acolo, înăuntru, şopti Gunn. Toţi înarmaţi până-n dinţi. Şi par gata să plece la plimbare.

— Blestematul ăsta de Hollis, mormăii încet Pitt. Măcar dacă ne-ar fi asigurat o posibilitate de a comunica cu el.

— Oricum, e prea târziu acum.

— Târziu?

— E 05:12, răspunse Gunn. Dacă atacul a început conform planului, forţele de întărire ale lui Hollis şi medicii ar trebui să fie în zbor către vapor acum.

Gunn avea dreptate. Nu se auzea nici un zgomot de elicopter al Forţelor Speciale.

— Hai să găsim trenul de minereu. Ar fi inteligent din partea noastră să-l scoatem din funcţiune şi să îngreunăm transportul dintre mină şi vapor.

Gunn dădu aprobator din cap şi se îndreptă în tăcere pe lângă peretele cantinei, aplecându-se la ferestre şi oprindu-se la colţuri pentru a privi atent la împrejurimi. Pe urmă traversară un spaţiu deschis şi ajunseră la linia ferată, păşiră peste şină şi începură să alerge pe traverse.

Un fior urcă pe spinarea lui Pitt în timp ce se ţinea aproape de Gunn şi îşi strânse palmele pe patul şi pe ţeava Thompson-ului, simţindu-se cuprins de un sentiment de disperare. Vântul şi ploaia se opriseră şi stelele începură să se estompeze rapid pe cer înspre răsărit.

Ceva nu mersese bine deloc!

55

Lui Hollis i se părea că trecuseră ore întregi de când lansaseră bărcile.

Micile elicoptere compacte „Porumbelul Călător” trecuseră la joasă altitudine deasupra liniei zdrenţuite a coastei şi depozitaseră rapid echipa lui Hollis pe o insuliţă în nordul fiordului. Lansarea fusese făcută fără probleme, cu eficienţă şi fără efort, dar curentul cu viteza de 4 noduri era mai puternic decât în calculele iniţiale.

Apoi motorul electric silenţios de pe barca de remorcare se opri în mod misterios după 10 minute de funcţionare. S-a mai pierdut timp preţios până când oamenii din Forţele Speciale au scos vâslele şi s-au lansat într-o cursă disperată spre a se apropia de *Lady Flamborough* înainte de a se lumina de ziuă.

Treburile s-au complicat şi mai mult prin întreruperea inexplicabilă a comunicaţiilor. Hollis era consternat că nu putea să ia legătura cu Dillinger sau cu altcineva din echipa de pe uscat. Nu avea cum să ştie dacă Dillinger a ajuns pe vapor sau se pierduse pe gheţar.

Hollis trăgea la vâsle şi înjura la fiecare mişcare motorul mort, curentul şi pe Dillinger. Planificarea sa grijulie se dusese pe apa sâmbetei. Atacul era mult întârziat şi nu putea risca să-l contramandeze.

Singura sa salvare era fumul gheţii, pe care-l descrisese Findley. Se rostogolea în jurul bărcuţelor şi a bărbaţilor hotărâţi, îmbrăcându-i ca o pătură protectoare.

Ceaţa şi întunericul făceau ca lui Hollis să-i fie imposibil să vadă mai departe de câţiva metri. El coordona navigaţia şi supraveghea mica sa flotilă printr-un vizor în infraroşu: îi ţinea grupaţi strâns pe o rază de trei metri, şoptindu-le instrucţiuni prin radiotelefonul miniatural ori de câte ori vreunul se depărta de grup.

Îşi orienta vizorul spre *Lady Flamborough.* Liniile ei suple arătau acum ca o sculptură grotescă de gheaţă plutind pe fundalul de porţelan crăpat al unei antice căzi de baie.

Hollis aprecie că se afla la un kilometru de ei.

După ce-şi satisfăcuse furia, mareea slăbi brusc şi viteza lor crescu cu aproape un nod. Uşurarea binevenită se ivise, aproape

prea târziu. Hollis îşi putea da seama că oamenii lui îşi iroseau forţele vâslind cu furie. Erau oameni călită prin antrenament rigid, toţi practicau haltere în mod regulat. Acum băgau vâslele în apă fără zgomot, împingând apoi în apa dusă nemilos de maree, dar muşchii lor începuseră să înţepenească şi fiecare mişcare constituia un efort.

Ceaţa protectoare începea să se subţieze. Cu ochii minţii se şi vedea pe post de ţintă plutitoare. Hollis se uita în sus, încrederea dispărându-i o dată cu mareea. Printre peticele de ceaţă se întrezărea cerul care trecea de la negru la un albastru din ce în ce mai deschis...

Bărcile sale erau în mijlocul fiordului şi cel mai apropiat mal, care le-ar fi oferit o umbră de acoperire, era cu jumătate de kilometru mai departe de *Lady Flamborough.*

— Haideţi, băieţi, încă puţin efort. Îi îndemnă: Suntem la sprintul final, haideţi!

Încercaţii luptători îşi adunară ultimele rezerve de putere şi înteţiră intensitatea şi ritmul vâslirii. Hollis avea impresia că bărcile pneumatice ţâşneau prin apă. Îşi scoase vizorul cu infraroşu şi se apucă cu nădejde de vâslit.

Aveau şanse să reuşească la limită, dar puteau să reuşească, gândea el cu speranţă în timp ce se apropiau rapid de vapor.

Dar unde era Dillinger? se întrebă cu amărăciune. Ce dracu s-a întâmplat cu grupa de asalt de pe gheţar?

Nici Dillinger nu era într-o situaţie mai bună. Nici el nu era mai stăpân pe situaţie. Imediat după ce sărise din avion, el şi oamenii lui au fost azvârliţi încoace şi încolo pe cer de curenţii puternici şi haotici.

Dillinger, cu faţa încordată, privea în sus, în jos şi în toate direcţiile să vadă cum se descurcă echipa lui. Fiecare om purta o luminiţă albastră de poziţie, dar lapoviţa deasă îl împiedica să-i vadă. I-a pierdut de îndată ce i s-a deschis paraşuta.

Se aplecă şi apăsă butonul unei cutiuţe pe care o avea legată de picior. Apoi vorbi în transmiţătorul minuscul.

— Aici e maiorul Dillinger. Mi-am activat baliza de localizare. Am fost deviaţi 7 kilometri, aşa că staţi grupaţi şi încercaţi să va adunaţi la mine după ce aterizaţi.

— În mizeria asta am fi norocoşi măcar să nimerim pe insulă, murmură prin radio vocea unui nemulţumit.

— Nu întrerupeţi tăcerea radio decât în caz de urgenţă, ordonă

Dillinger.

Se uită în jos şi nu văzu nimic dincolo de sacul cu arme şi cu trusa de supravieţuire, care atârnau de o coardă la doi metri sub picioarele lui. Îşi stabili poziţia cu ajutorul scalei luminoase a unei combinaţii de busolă cu altimetru, care era montată în faţa frunţii sale ca o oglindă de O.R.L.-ist.

Neavând nici un punct de reper sau o baliză de orientare, pe care nu putuseră să o plaseze în zonă înainte de acţiune de teamă să nu alerteze pe terorişti, Dillinger trebuia să se orienteze pur şi simplu cu turul pantalonilor şi să aproximeze mental deriva unghiulară şi distanţa de planare.

Grija lui principală era să nu treacă de muchia gheţarului şi să aterizeze în fiord. Îşi subestima aproximările şi ateriză prea scurt, cam cu un kilometru mai aproape decât intenţiona.

Gheţarul se materializa din întuneric şi Dillinger observă cum coboară direct într-o crevasă. O pală întâmplătoare de vânt îi suflă paraşuta rectangulară, ceea ce îi dădu o mişcare oscilatorie. Trase de suspante pentru a compensa şi se răsuci într-o poziţie de aterizare chiar în momentul în care sacul care se bălăngănea lovi peretele interior al crevasei şi sări peste margine. Un strat subţire de zăpadă îi atenua impactul şi el făcu o aterizare perfectă pe picioare, la doar doi metri de hăul din gheaţă.

Declanşă piedica şi paraşuta se nărui înainte de a fi luată de vânt. Nu se mai osteni să o adune şi să o ascundă sub zăpadă pentru a o recupera mai târziu. Nu avea timp de pierdut. Contribuabilii n-aveau decât să accepte pierderea paraşutei.

— Aici e Dillinger. Am aterizat. Îndreptaţi-vă către mine.

Scoase un fluier de plastic dintr-un buzunar al hainei şi suflă în el la interval de zece secunde, întorcându-se de fiecare dată într-altă direcţie. Trecură câteva minute şi nu se vedea nimeni.

Apoi, încet, primii oameni începură să apară, venind în pas alergător către el. Fuseseră împrăştiaţi pe o rază largă. Deplasarea pe suprafaţa accidentată a gheţarului le-a luat mai mult decât anticipase Dillinger.

În curând au apărut şi ceilalţi. Unul dintre ei avea umărul dislocat, altul avea glezna fisurată. Sergentul lui părea să aibă încheietura mâinii ruptă, dar omul se purta ca şi cum nu era decât o uşoară entorsă, iar Dillinger avea prea mare nevoie de el ca să renunţe la prezenţa lui.

Se întoarse către cei doi răniţi.

— Nu veţi putea să păstraţi ritmul cu noi, dar încercaţi să veniţi pe urmele noastre cât de repede puteţi. Aveţi grijă ca lanternele să fie camuflate. Apoi Dillinger îi făcu semn cu capul sergentului său, Jack Foster. Hai să ne legăm în coardă şi să pornim, sergent. O să fiu eu cap de coloană.

Foster salută scurt şi trecu în revistă echipa.

Deplasarea pe suprafaţa fisurată a gheţii era dificilă şi totuşi ei se mişcau în pas elastic. Dillinger nu se temea că ar putea să cadă într-o crevasă; coarda din jurul mijlocului său era ancorată de nişte trupuri suficient de zdravene care ar fi putut să ridice chiar şi un camion. De două ori a ordonat câte un scurt popas ca să îşi estimeze poziţia, pornind apoi din nou la drum.

S-au târât în patru labe peste muchii zimţate de gheaţă şi la un moment dat cât pe-aci să fie învinşi de o crevasă apărută în cale. Au irosit 7 minute până când au reuşit să înfigă o ancoră cu gheare de pisică pe marginea cealaltă a crevasei şi cel mai uşor om din echipă traversă în mâini în partea cealaltă ca să întărească prinderea. Au mai trecut încă 10 minute până când şi ultimul om a reuşit să traverseze.

În Dillinger creştea un sentiment de nelinişte. Echipa sa era redusă cu doi oameni şi erau din ce în ce mai în urmă faţă de orarul hotărât. Regreta posac că nu ţinuse seama de sfatul nesolicitat al lui Giordino şi nu-şi dublase timpul estimat de la aterizare la momentul atacului.

Se rugă în gând ca echipa de scufundători să nu aştepte, îngheţând de moarte în apa de sub *Lady Flamborough.* Încercă în mod repetat să îi semnalizeze lui Hollis şi să îl informeze pe colonel despre întârzierea lor, dar nu primi nici un răspuns. Primele urme vagi ale dimineţii se distingeau în urma lui, făcând vizibilă suprafaţa gheţarului. Spectacolul era de o dezolare paralizantă, straniu înspăimântător. Putea acum să zărească licărirea vagă a fiordului – şi brusc realiză de ce fuseseră întrerupte comunicaţiile.

Hollis putea acum vedea clar vaporul, fără ajutorul dispozitivului cu infraroşu. Şi dacă vreun terorist cu ochiul ager ar fi privit în direcţia potrivită, ar fi întrezărit umbrele bordurilor bărcilor pneumatice conturate pe fondul închis al apei. Hollis aproape că se temea să mai respire pe măsură ce se apropia.

Păstrându-şi totuşi speranţa, Hollis nu încetă nici o clipă să încerce să stabilească contactul radio cu Dillinger.

— Rechinul cheamă Şoimul, răspunde!

Tocmai era pe cale să încerce a suta oară când vocea lui Dillinger îi bubui în cască.

— Aici e Şoimul, recepţie.

— Ai întârziat, şuieră Hollis. De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

— Abia acum am ajuns în raza de bătaie a radiotelefoanelor. Eram dincolo de orizontul vizibil şi semnalele noastre nu aveau cum să treacă prin masivul de gheaţă.

— Sunteţi în poziţie?

— Negativ, răspunse dintr-o bucată Dillinger. Am dat peste o situaţie mai delicată şi o să ne ia ceva timp să o îndreptăm.

— Ce înseamnă pentru tine „delicată”?

— Un lanţ de încărcături explozive într-o fisură din gheaţa peretelui frontal al gheţarului, gata armate şi care pot fi detonate în orice clipă prin semnal radio.

— În cât timp le poţi dezamorsa?

— Numai localizarea tuturor s-ar putea să-mi ia o oră.

— Ai cinci minute la dispoziţie, anunţă Hollis grăbit. Dacă aşteptăm mai mult, suntem morţi cu toţii.

— Tot morţi o să fim şi dacă încărcăturile astea sar în aer şi peretele de gheaţă se prăbuşeşte peste vapor.

— Nu putem decât să mizăm pe surpriză, în speranţa că teroriştii nu vor avea timp să declanşeze explozia. Mişcaţi-vă repede. Bărcuţele mele pot fi descoperite în orice moment.

— De aici, de pe buza gheţarului, vă disting ca pe nişte umbre.

— Voi intraţi primii, ordonă Hollis. În lipsa întunericului total care să ne camufleze căţărarea peste copastie, avem nevoie neapărat de o diversiune.

— Ne întâlnim pe puntea de promenadă la un cocktail! propuse Dillinger.

— Plătesc eu, răspunse Hollis, simţindu-se dintr-o dată mai vioi datorită speranţei. Noroc!

Ibn îi văzu.

Stătea pe cheiul de încărcare a minereului împreună cu Ammar, cei patru ostatici şi douăzeci de oameni din comandoul egiptean. Privea prin binoclu la apariţiile îmbrăcate complet în negru, aflate pe muchia gheţarului. Îi urmări cum alunecă în jos pe corzi, sfâşie folia de plastic şi dispar înăuntru.

Lăsă binoclul puţin în jos şi regla imaginea pe oamenii adunaţi sub bordajul vaporului. Observă cum aruncă ancore din

lansatoare mici şi cum se caţără pe cordeletele acestora până la nivelul punţii principale.

— Ăştia cine mai sunt? întrebă Ammar, stând în picioare şi privind prin binoclul lui.

— N-aş putea să-ţi spun, Suleiman Aziz. Par să fie o trupă de elită. Nu aud zgomot de încăierare; probabil că armele lor au amortizoare excelente. Asediul efectuat de ei e un exemplu de eficienţă.

— Prea multă eficienţă pentru gunoaiele pe care le-ar fi putut aduna Yazid sau Topiltzin în aşa repezeală.

— Cred că aparţin Forţelor de Operaţiuni Speciale ale americanilor.

În lumina care se intensifica, Ammar dădu afirmativ din cap.

— S-ar putea să ai dreptate, dar cum de ne-au găsit atât de repede, pentru numele lui Allah?

— Trebuie să dispărem până le sosesc forţele de întărire.

— Ai semnalizat să vină trenul?

— Ar trebui să sosească imediat şi să ne ducă sus, la mină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă preşedintele De Lorenzo. Ce se petrece aici?

Ammar îl împinse la o parte pe De Lorenzo. Pentru prima oară în voce i se strecură un ton rău prevestitor.

— Se pare că am părăsit nava la momentul oportun. Allah zâmbeşte! Intruşii nu au habar de prezenţa noastră aici.

— În 30 de minute insuliţa va fi un furnicar de luptători ai Statelor Unite! spuse senatorul Pitt, strângând calm şurubul. Vă sfătuiesc să vă predaţi.

Ammar se întoarse brusc şi-l privi sălbatic pe senator:

— Nu e necesar, domnule senator. Nu e cazul să aşteptaţi faimoasa cavalerie americană care să pornească la atac întru apărarea dumneavoastră. Dacă şi când vor apare, nu vor mai avea pe cine să salveze.

— De ce nu ne-ai omorât pe vapor? întrebă Hala cu curaj.

Dinţii lui Ammar scânteiară sub mască într-un zâmbet hidos şi nici măcar nu consideră că e cazul să o onoreze cu un răspuns. Făcu semn din cap către Ibn:

— Detonează încărcăturile!

— Cum doreşti, Suleiman Aziz! răspunse curtenitor Ibn.

— Care încărcături? întrebă senatorul. Despre ce vorbiţi?

— Păi, explozibilul pe care l-am pus pe peretele gheţarului, spuse Ammar ca şi când ar fi enunţat ceva arhicunoscut.

Gesticula către *Lady Flamborough:*

— Ibn, dacă eşti amabil!

Fără să-şi clintească un muşchi de pe faţă, Ibn scoase dintr-un buzunar un mic emiţător şi îl îndreptă cu partea din faţă spre gheţar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, exclamă senatorul Pitt. Nu face asta!

Ibn ezită, uitându-se la Ammar.

— Sunt sute de oameni pe vaporul ăla, spuse preşedintele Hassan, fiecare cută a feţei sale exprimând şocul. Nu aveţi nici un motiv să-i ucideţi!

— Nu sunt obligat să dau explicaţii pentru acţiunile mele nimănui de aici!

— Yazid va fi pedepsit pentru atrocităţile pe care le comiteţi, murmură Hala pe un ton care trăda furia.

— Îţi mulţumesc că-mi uşurezi sarcina, zise Ammar, zâmbind către Hala, a cărei faţă deveni confuză. De-ajuns cu atâtea explicaţii sentimentale! Hai, Ibn dă-i drumul odată!

Înainte ca ostaticii înlemniţi să mai poată protesta, Ibn cuplă comutatorul de alimentare de pe emiţător şi apăsă butonul care activa detonatoarele.

56

Explozia fu percepută ca un tunet îndepărtat. Peretele frontal al gheţarului scârţâi şi gemu ameninţător. Apoi păru că nu se mai întâmplă nimic. Muntele de gheaţă rămase în picioare.

Ar fi trebuit să se producă explozii în opt puncte diferite în fisură, însă maiorul Dillinger şi echipa sa descoperiseră şi dezamorsaseră toate încărcăturile, cu excepţia uneia singure, în scurtul timp pe care l-au avut la dispoziţie.

Bubuitura îndepărtată se produse exact în momentul în care Pitt şi Gunn se pregăteau să-i atace pe cei doi terorişti care se străduiau să pornească vechea locomotivă de mină. Teroriştii se opriră, ascultară câteva momente, apoi schimbară între ei câteva cuvinte în arabă. Pe urmă râseră şi se întoarseră înapoi la treaba lor.

— Nu ştiu ce a provocat bubuitura aia, şopti Gunn, dar sunt sigur că nu a fost o surpriză pentru ăştia doi. Se poartă ca şi cum ar fi aşteptat acest lucru.

— Parc-ar fi fost o mică explozie, replică Pitt în şoaptă.

— În mod sigur nu vine de la gheţarul care se năruie. S-ar fi zgâlţâit şi pământul.

Pitt privi locomotiva de linie îngustă, care era cuplată la tender şi la cinci vagonete de minereu. Era un model care se folosea pe plantaţii, în uzine şi în activităţi miniere.

Pitorească, compactă şi zdravănă, cu un coş înalt şi ferestre rotunde la cabina mecanismului, arăta ca locomotiva din poveste, aşa cum stătea acolo, pufăind norişori de aburi pe lângă biele.

Un cunoscător al căilor ferate ar fi clasificat dispunerea garniturii ca un 0-4-0, indicând boghiuri antrenate, urmate de patru osii motoare şi nici un vagon în spatele locomotivei.

— Hai să le pregătim mecanicului şi ajutorului lui o despărţire călduroasă, şopti ştrengăreşte Pitt. Doar aşa se procedează între prieteni.

Gunn se uită contrariat la Pitt şi dădu din cap zăpăcit înainte de a se apleca şi a o lua la goană către coada trenului. Se separară şi avansară pe laturile trenului, adăpostindu-se sub vagoanele de minereu. Cabina locomotivei strălucea în lumina cuptorului şi Pitt gesticulă cu palma întoarsă, îndemnându-l pe

Gunn să aştepte.

Arabul care făcea pe mecanicul era ocupat cu manevrarea valvelor şi supravegherea manometrelor.

Celălalt arunca cărbuni din tender, peste platformă, în cuptor. După ce aruncă o cantitate zdravănă se opri, îşi şterse faţa de sudoare, apoi trânti şi închise uşa de la cuptor cu lopata, lăsând cabina în semiîntuneric.

Pitt îşi îndreptă degetul către Gunn, apoi către mecanic. Gunn îi făcu semn că a înţeles, se agăţă de balustradă şi se caţără pe scară în cabină.

Pitt ajunse primul. Se apropie de fochist din faţă şi-i dădu politicos bineţe.

Înainte ca fochistul luat pe nepregătite să poată răspunde, Pitt smulse lopata din mâinile arabului şi-l pocni cu ea în cap.

Mecanicul începuse să se întoarcă când Gunn îi repezi în falcă amortizorul de zgomot fixat în gura ţevii butucănoase a puştii Heckler Koch. Arabul căzu ca un sac cu ciment.

În timp ce Gunn pândea să nu vină cineva, Pitt propti ambii terorişti astfel încât să atârne prin geamurile cabinei pe jumătate afară. Pe urmă se apucă să studieze atent labirintul de ţevi, pârghii şi manete.

— Asta nu mai reuşeşti, spuse Gunn clătinând din cap.

— Ştiu să pornesc şi să conduc un Stanley cu aburi! spuse Pitt ofensat.

— Un ce?

— Un automobil antic, răspunse Pitt. Deschide uşa cuptorului. Am nevoie de lumină ca să citesc manometrele.

Gunn se execută şi-şi ţinu mâinile în dreptul flăcărilor ca să le încălzească.

— Hotărăşte-te mai repede, spuse cu nerăbdare. Suntem luminaţi ca o trupă de balet din Las Vegas.

Pitt împinse în jos o pârghie lungă şi locomotiva alunecă un centimetru înainte.

— Aşa, asta-i frâna. Cred că acum ştiu care-s manetele şi ce fac ele. Fi atent, când trecem pe lângă moara de minereu sari şi te strecori înăuntru.

— Şi trenul?

— Rapidul „Ghiuleaua”, răspunse Pitt zâmbind larg, nu se opreşte oriunde!

Pitt deblocă clichetul de pe maneta înainte-înapoi şi o împinse, depărtând-o. Apoi, ţinând deblocată maneta de admisie a

aburului o deschise uşor. Locomotiva se târî încet înainte, urmată de troncănitul vagoanelor de minereu remorcate. Smuci maneta până la capăt. Roţile motoare patinară de câteva ori înainte de a prinde pe şinele ruginite. Cu o smucitură, trenul se puse în mişcare.

Pufăitul chinuit se înteţea şi, cu viteză din ce în ce mai mare, trecură zăngănind prin faţa cantinei. Uşa se deschise, un terorist se aplecă în afară şi ridică un braţ ca şi când ar fi vrut să facă cu mâna. Şi-o smuci înapoi când văzu cele două trupuri atârnând prin ferestrele cabinei. Dispăru în clădire ca tras de un zgârci uriaş, zbierând alarma.

Pitt şi Gunn sloboziră câte o rafală prin geamurile şi uşa clădirii. Apoi locomotiva trecu şi se îndreptă spre moara de minereu. Pitt se uită la tren şi aproximă viteza ca fiind între 15 şi 20 kilometri pe oră.

Pitt trase de maneta fluierului şi o legă cu un şiret, de la costumul său de schi. Jetul de aburi ce trecea prin fluierul de alamă tăia aerul ca briciul.

— Fi gata să sari! zbieră către Gunn peste şuierul asurzitor.

Gunn nu mai răspunse. Privea piatra sfărâmată care fugea pe lângă ei ca şi când ar fi văzut-o dintr-un avion cu reacţie, de la o mie de metri.

— Acum! ţipă Pitt.

Atinseră pământul din viteză, derapând şi alunecând, dar reuşind nu se ştie cum să rămână în picioare. Fără nici o ezitare, nici o pauză ca să respire, alergară de-a lungul trenului şi drept în sus pe treptele morii de minereu, fără oprire, până când se împiedicară de prag şi căzură de-a valma, pe podea, înăuntru.

Primul lucru pe care Pitt îl văzu era Giordino, stând deasupra lui, cu arma ţinută neglijent cu ţeava în sus.

— Te-am mai văzut aruncat afară din câteva cârciumi destul de mizerabile, zise Giordino cu acreală, da asta-i prima dată când văd că te-aruncă şi din tren!

— Nu-i mare brânză! zise Pitt adunându-se de pe jos. Nici măcar n-aveau vagon-restaurant.

— Împuşcăturile erau de la voi sau de la ei?

— De la noi.

— Ne sosesc oaspeţi?

— Ca viespile turbate dintr-un viespar stârnit, replică Pitt. Nu prea avem timp să ne pregătim pentru asediu.

— Dumnealor ar cam trebui să aibă grijă cum ochesc, că s-ar

putea să-şi strice elicopterul!

— Ăsta-i un avantaj de care trebuie să profităm la maxim.

Findley terminase de legat paznicii şi pe cei doi mecanici la un loc în centrul podelei şi se ridică.

— Unde să-i pun?

— Acolo pe podea sunt cât se poate de în siguranţă, răspunse Pitt. Se uită iute de jur împrejur la spaţiul cavernos al clădirii cu moara de minereu în mijloc.

— Al, tu şi cu Findley adunaţi orice mobilă şi echipament pe care le puteţi căra şi transformaţi moara de minereu într-un fort. Rudi şi cu mine îi întârziem cât de mult putem.

— Un fort într-un fort! zise Findley.

— Ar trebui 20 de oameni ca să apere o clădire atât de mare, explică Pitt. Singura speranţă a teroriştilor de a-şi recaptura elicopterul intact este să zdrobească uşa principală şi să ne invadeze în masă. O să lovim cât de mulţi putem de la ferestre şi apoi ne retragem în moară unde vom organiza ultima tranşee de rezistenţă.

— Mă simt ca Davy Crockett la Alamo, gemu Giordino.

Findley şi Giordino se apucară să fortifice moara uriaşă în timp ce Pitt şi Gunn se instalau pe poziţie la ferestrele din colţurile opuse ale clădirii. Soarele începuse să-şi reverse razele pe pantele din cealaltă parte a muntelui. Întunericul aproape că dispăruse.

Pitt putea să simtă valul de nelinişte care-i scălda mintea. De unde erau, puteau să-i împiedice să scape pe arabii care-i înconjurau în grabă, dar dacă teroriştii de pe vapor îi păcăleau pe cei din Forţele Speciale şi se repezeau către mină, el şi amărâta lui forţă de apărare ar fi fost copleşiţi.

Se uită întunecat prin fereastră la locomotiva mică ce se repezea pe şine în ultima ei cursă, mărindu-şi inerţia cu fiecare rotire a roţilor de tracţiune. Pe coş ieşeau scântei în timp ce o pală de fum se ridica într-o parte, dusă de vânt din travers. Vagoanele de minereu troncăneau şi se bălăngăneau pe şina îngustă. Sunetul fluierului trecea de la un ţipăt ascuţit la un vaiet trist, ca al unui suflet rătăcit în infern, pe măsură ce trenul se pierdea în depărtare.

57

În ochii lui Ammar se puteau citi clar şocul şi dezamăgirea când realiză că peretele frontal al gheţarului nu va cădea. Se răsuci brusc către Ibn.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu vocea schimbată de furie. Trebuia să fie o salvă de explozii.

Faţa lui Ibn era împietrită.

— Mă cunoşti bine, Suleiman Aziz. Eu nu fac greşeli! Încărcăturile ar fi trebuit să explodeze. Probabil că grupa de comando pe care am văzut-o coborând de pe gheţar pe vapor a dat peste ele şi le-a dezamorsat pe celelalte.

Ammar îşi îndreptă ochii către cer, îşi repezi braţele în sus, le lăsă să cadă şi spuse filosofic:

— Ce ciudat împleteşte Allah firul vieţii omului! Apoi, încet, pe faţă i se întinse un zâmbet. Şi totuşi putem face gheţarul să cadă. De îndată ce elicopterul nostru decolează, putem trece pe deasupra să aruncăm nişte grenade în fisura din gheaţă.

Ibn îi răspunse cu acelaşi zâmbet.

— Allah nu ne-a părăsit, spuse el cu smerenie. Nu uita că noi suntem în siguranţă aici, pe ţărm, în timp ce mexicanilor le-a revenit sarcina de a se lupta cu americanii.

— Da, ai dreptate, prietene. Trebuie să-i fim recunoscători lui Allah pentru salvarea noastră sosită în momentul oportun.

Ammar privi plin de dispreţ către navă.

— Vom vedea în curând dacă zeii azteci ai căpitanului Machado pot să-l protejeze.

— Ce vierme şi ăsta... Deodată Ibn se opri şi ciuli urechea, apoi privi în sus spre munte. Se aud împuşcături dinspre mină.

Ammar ascultă, dar ceea ce auzi el era altceva – vaietul îndepărtat al fluierului locomotivei. Era un sunet continuu care se auzea din ce în ce mai tare. Apoi văzu dâra de fum şi privi uluit cum trenul ţâşni pe munte la vale, clătinându-se nebuneşte pe serpentine înainte să dea năvală pe panta în linie dreaptă ce ducea către chei.

— Ce fac nebunii ăia acolo? exclamă Ammar când văzu trenul venind duduind şi auzi fluierul umplând răsăritul de ziuă cu ţipătul său ascuţit.

Teroriştii şi ostatecii lor nu erau pregătiţi pentru incredibilul

spectacol ce năvălea asupra lor ca un monstru.

— Allah să ne apere! spuse unul din ei cu o voce aspră.

— Scapă cine poate! strigă Ibn.

El a fost primul care şi-a revenit din uluială şi a început să strige celorlalţi să elibereze liniile. Era un haos total, fiecare încerca să fugă de pe linii în timp ce vagoanele de minereu trase de locomotiva scăpată de sub control, cu bielele mişcându-se nebuneşte, năvăli pe chei.

Pilonii şi podeţul de lemn se cutremură la izbitura bruscă. Vagonul de minereu de la coadă sări de pe şine, dar rămase agăţat şi continuă să fie târât pe planşeul smolit, aşa cum un copil neascultător este tras de urechi, ţipând. Nori de scântei se împrăştiau de sub roţile de oţel care scârţâiau pe şine. Apoi locomotiva ajunse la capătul şinelor şi se prăvăli dincolo de marginea cheiului.

Trenul se arcui odată prin aer într-o mişcare înceată înainte ca locomotiva să se scufunde în cele din urmă în fiord. În mod miraculos, cazanul nu explodă când pereţii lui încinşi fură învăluiţi de apa îngheţată. Locomotiva dispăru cu un şuierat puternic, învăluită într-un nor de aburi şi urmată de vagoanele de minereu care se prăvăleau unul peste altul într-un zgomot asurzitor de metal contorsionat.

— Corpurile oamenilor noştri atârnau în afara cabinei, zise Ammar. I-ai văzut?

— I-am văzut, Suleiman Aziz.

— Aşa se explică împuşcăturile pe care le-am auzit acum un minut, spuse Ammar alb de furie. Probabil că oamenii noştri sunt atacaţi acolo la mină. Am mai avea o şansă să scăpăm dacă ne grăbim şi îi ajutăm înainte ca elicopterul să fie şi el avariat.

Ammar se opri doar atât cât să-i ordone unuia din oamenii săi să rămână în ariergardă cu prizonierii. Porni în pas alergător pe linia îngustă, urmat în şir indian de ceilalţi membri ai echipei sale de terorişti care abia ţineau pasul cu el.

În mintea lui Ammar creştea teama şi nesiguranţa.

Dacă elicopterul ar fi fost distrus, n-ar mai fi avut scăpare şi nici un loc unde să se poată ascunde pe insula pustie.

Forţele Speciale americane i-ar fi vânat până la unul sau i-ar fi lăsat să îngheţe sau să moară de foame.

Ammar era hotărât să supravieţuiască, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-l ucide pe Yazid şi a-l găsi pe diavolul care îl hăituise până la Insula Santa Inez şi îi dăduse peste cap

planurile sale meticuloase.

Zgomotul de luptă crescu şi reverberă pe coasta muntelui în jos. Gâfâia din greu din cauza efortului de a alerga la deal, dar scrâşni din dinţi şi lungi pasul.

Căpitanul Machado stătea în camera timonei când auzi şi realmente simţi detonarea surdă din gheţar. Pentru un moment înţepeni, ascultând încordat, dar singurul sunet pe care îl auzi era ticăitul uşor al ceasului mare aflat deasupra hublourilor punţii de comandă.

Apoi brusc păli. Gheţarul, gândi el, e gata să se năruie.

Machado se repezi în compartimentul radio şi îl găsi pe unul din oamenii săi privind tâmp teleimprimatorul: îşi ridică privirea inexpresivă către Machado când acesta intră pe uşă.

— Mi s-a părut că am auzit o explozie.

O crampă de suspiciune se răsuci în stomacul lui Machado.

— L-ai văzut pe telegrafistul egiptean sau pe şeful lor?

— N-am văzut pe nimeni.

— Nici un arab?

— Nu, în ultima oră. Operatorul radar se opri. Nu am văzut pe nici unul din ei de când am plecat din sala de mese şi am intrat în cart. Ei ar trebui să-i păzească pe prizonieri şi să patruleze pe punţile exterioare, fiindcă astea sunt sarcinile pentru care s-au oferit ca proştii.

Machado privi gânditor către scaunul gol al radiotelegrafistului.

— Poate că n-au fost chiar aşa de proşti.

Se apropie de pupitrul din faţa timonei şi privi prin fantele înguste tăiate în învelişul de plastic chiar în dreptul hublourilor din cabina timonei. Acum era îndeajuns de multă lumină pentru a putea vedea partea din faţă a navei.

Ochii lui văzură mai multe spărturi în plastic. Mult prea târziu observă corzile care atârnau din vârful gheţarului până în spărturi. Şi tot prea târziu făcu stânga împrejur pentru a da alarma prin sistemul de comunicaţii interioare al navei.

Dar înţepeni fără să mai apuce să scoată un sunet.

În cadrul uşii stătea un bărbat.

Era îmbrăcat complet în negru, iar mâinile şi ceea ce se putea vedea din faţa acoperită de ochelari de schi erau deasemenea înnegrite. La gât îi atârnau ochelarii de vedere de noapte. Purta o vestă antiglonţ mare, cu multe buzunare şi agăţători, conţinând

grenade cu întârziere şi ofensive.

Trei cuţite cu aspect ucigător şi o mulţime de alte instrumente criminale.

Ochii lui Machado priviră cruciş dintr-o dată.

— Şi tu cine mai eşti? întrebă el, ştiind prea bine că se află faţă în faţă cu moartea.

În timp ce vorbea, scoase fulgerător un pistol-automat de 9 milimetri dintr-un toc de la subţioară şi trase un foc.

Machado era bun. Wyatt Earp, Doc Holiday şi Bat Masterson ar fi fost mândri de el. Glonţul îl nimeri pe intrus drept în mijlocul pieptului.

Dacă ar fi avut o vestă antiglonţ de tip vechi, numai forţa loviturii ar fi putut să-i rupă o coastă sau să-i provoace un stop cardiac. Însă vesta pe care o purtau cei de la forţele speciale era de cel mai modern tip. Ar fi putut să pareze chiar şi o salvă de calibrul 308 NATO şi să distribuie impactul în aşa fel încât să nu provoace decât o vânătaie.

Dillinger se scuturase uşor datorită glonţului, făcu un pas înapoi şi apăsă trăgaciul carabinei Heckler Koch, totul într-o singură mişcare.

Şi Machado purta o vestă, dar de tip vechi. Salva lui Dillinger străpunse vesta şi îi sfâşie pieptul. Spinarea lui se încovoie ca un arc încordat şi se clătină pe spate, prăbuşindu-se pe scaunul comandantului şi apoi pe podea.

Paznicul mexican ridică mâinile în sus şi strigă:

— Nu trage! Sunt neînarmat...

Salva scurtă a lui Dillinger străpunse gâtul mexicanului şi îi întrerupse pledoaria, trântindu-l pe coloana compasului, unde rămase atârnând ca o păpuşă de cârpă.

— Nu mişca că trag, spuse Dillinger cu întârziere.

Sergentul Foster trecu pe lângă maior şi se uită în jos la teroristul mort.

— E mort, domnule.

— L-am somat, spuse Dillinger în treacăt, în timp ce îşi schimba încărcătorul.

Foster întoarse cadavrul cu piciorul cu faţa în jos. Dintr-o teacă aflată sub guler alunecă un cuţit lung care zăngăni pe punte.

— Intuiţie, domnule maior? întrebă Foster.

— N-am avut niciodată încredere într-un om care spune că e neînarmat. Sută la sută.

Brusc, Dillinger se opri şi ascultă. Amândoi auziră acelaşi lucru

în acelaşi timp şi se priviră unul pe altul nedumeriţi.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Foster.

— Deşi a dispărut cu 30 de ani înainte de a mă naşte eu, sunt gata să jur că este fluierul de la o locomotivă cu aburi.

— Parcă ar coborî din munte de la vechea mină.

— Credeam că e o mină abandonată.

— Oamenii de la ACMS trebuiau să aştepte acolo până când nava ajungea în mâinile noastre.

— Şi de ce s-ar apuca să pună în funcţiune o locomotivă veche?

— Nu ştiu. Dillinger se opri şi privi cufundat în gânduri, în mintea lui făcându-se deodată lumină. Doar dacă nu încearcă să ne spună ceva.

Explozia de pe gheţar îi surprinse pe Hollis şi pe ai săi în sala de mese imediat după un aprig schimb de focuri.

Echipa sa de scufundători îşi croise drumul prin plastic şi găsise un coridor îngust între falsele containere. Trecură precauţi printr-o uşă într-un bar gol şi un fumuar de lângă sala de mese, se răspândiră ascunzându-se după coloane şi după mobilă, patru oameni acoperind scările şi doi lifturile şi surprinseră echipa de terorişti mexicani ai lui Machado.

Cu excepţia unuia singur, toţi teroriştii erau la pământ. Acesta încă mai stătea în picioare în locul în care fusese lovit, în ochii lui muribunzi reflectându-se ura şi o vagă uluială. Apoi corpul său se prăbuşi pe covor, pătând textura bogată cu sânge.

Hollis şi echipa lui avansară păşind cu grijă peste şi în jurul cadavrelor. Trosnetul peretelui de gheaţă răsună în interiorul navei îngheţându-le sângele în vine şi zornăind câteva sticle şi pahare ce rămăseseră întregi în barul cu decoraţiuni.

Oamenii de la operaţiuni speciale se priviră preocupaţi unii pe alţii, apoi se uitară toţi către colonelul lor, dar nici unul nu se clinti.

— Probabil că echipei maiorului Dillinger i-a scăpat una dintre încărcături, murmură Hollis calm.

— Ostaticii nu sunt aici, domnule colonel, spuse unul dintre oamenii lui. Toţi par să fie terorişti.

Hollis privi câteva din feţele cadavrelor. Nici una dintre ele nu părea să provină din Orientul Mijlociu. Trebuie să fie gruparea de pe *General Bravo*, gândi el.

Se întoarse şi scoase dintr-un buzunar o copie a planului

punţilor vaporului, o studie în grabă, în timp ce vorbea în radiotelefonul său:

— Domnule maior, raportaţi-vă situaţia.

— Am întâlnit până aici doar rezistenţă redusă, răspunse Dillinger. Avem numai 4 terorişti. Camera timonei este în siguranţă şi am eliberat peste 100 de membri ai echipajului care erau încuiaţi în cala de bagaje. Îmi pare rău că nu am găsit toate încărcăturile explozive.

— Aţi făcut treabă bună. Bine că aţi reuşit să dezamorsaţi îndeajuns de multe încât gheţarul să nu poată fi aruncat în aer. Mă îndrept către apartamentele de lux pentru a elibera pasagerii. Ordonaţi echipajului de la maşină să se întoarcă la locurile lor şi să dea drumul la curent. Nu trebuie să întârziem sub stânca de gheaţă nici un minut mai mult decât strictul necesar Aveţi grijă de voi. Am lichidat alţi 16 terorişti, toţi latino-americani. Trebuie să mai fie încă vreo 20 de arabi pe navă.

— Ar putea fi pe ţărm, domnule colonel.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit fluierul unei locomotive acum câteva minute. I-am ordonat unuia din oamenii mei să se urce pe catargul radarului şi să verifice. El a raportat că de pe munte, de la mină, coboară un tren cu viteza unei bile de popice. De asemenea, am mai văzut cum a sărit de pe un chei pe care se aflau vreo două duzini de terorişti.

— Lasă asta acum. Hai mai întâi să salvăm ostatecii şi ne vom ocupa de ţărm după ce nava este în siguranţă.

— Am înţeles.

Hollis îşi conduse oamenii pe scara principală şi se deplasară în linişte pe holul dintre cabine. Deodată, ei au îngheţat în locurile în care erau când unul din lifturi se ridică bâzâind de la o punte inferioară. Uşa se deschise şi un terorist ieşi din lift fără să aibă habar de asediu. Deschise gura şi asta fu singura mişcare pe care a apucat să o facă înainte ca unul din oamenii lui Hollis să-l izbească cu putere în cap cu amortizorul armei.

Spre surprinderea lor, nu existau alţi paznici la uşile cabinelor. Oamenii au început să intre izbind uşile cu piciorul şi găsiră pe consilierii egipteni şi mexicani şi pe ceilalţi membri ai echipajelor prezidenţiale, dar nici urmă de Hassan şi de De Lorenzo.

Hollis sparse ultima uşă de pe coridor, ţâşni înăuntru şi se găsi în faţă cu 5 bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma navei. Unul dintre ei făcu un pas înainte şi-l privi pe Hollis cu dispreţ.

— Nu ştii să foloseşti clanţa de la uşă? spuse el privindu-l pe Hollis cu suspiciune.

— Tu trebuie să fi comandantul Oliver Collins.

— Da, sunt Collins, dacă vrei să ştii.

— Îmi cer scuze pentru uşă. Sunt colonelul Morton Hollis, de la Forţele Speciale.

— Iisuse, un american, exclamă secundul Firmey.

Faţa lui Collins se lumină şi el se repezi să-i scuture mâna lui Hollis.

— Vă cer scuze, domnule colonel. Am crezut că sunteţi unul dintre ei. Ce bucuroşi suntem să vă vedem.

— Câţi terorişti sunt? întrebă Hollis.

— După ce au venit la bord şi mexicanii de pe *General Bravo*, cred că vreo 40.

— Noi n-am numărat decât vreo 20.

Pe faţa lui Collins se putea citi tensiunea prin care trecuse. Arăta extenuat, dar încă se mai ţinea pe picioare.

— I-aţi eliberat pe cei doi preşedinţi, pe senatorul Pitt şi pe domnişoara Kamil?

— Mi-e teamă că încă nu i-am găsit.

Collins ţâşni pe lângă el în coridor.

— Erau ţinuţi prizonieri în apartamentul de lux din capătul coridorului.

Hollis se dădu într-o parte, surprins.

— Nu e nimeni acolo, spuse el sec. Deja am verificat puntea asta.

Comandantul intră în fugă în apartamentul gol, dar nu văzu decât cearceafurile şifonate şi uşoara dezordine care rămâne de obicei în urma pasagerilor. Ţinuta lui până atunci ţeapănă dispăru şi păru absolut uluit.

— Dumnezeule, i-au luat.

Hollis vorbi în microfonul său.

— Maior Dillinger.

Îi trebuiră 5 secunde lui Dillinger ca să răspundă.

— Vă aud, domnule colonel. Spuneţi.

— Aţi luat contact cu inamicul?

— Deloc. Cred că i-am adunat pe toţi.

— Cel puţin 20 de terorişti şi pasagerii cei mai importanţi lipsesc. Ai aflat ceva despre ei?

— Nu. Nici urmă.

— Bine. Termină verificarea navei şi cere echipajului să o

scoată în larg.

— Asta nu se poate, spuse Dillinger solemn.

— Sunt probleme?

— Nenorociţii ăştia şi-au făcut de cap în compartimentul de maşini. Au zdrobit totul. Ne va lua o săptămână până vom pune nava în funcţiune.

— N-avem curent deloc?

— Regret, domnule colonel. Asta-i situaţia. Motoarele astea nu ne mai pot duce. Şi, în plus, au distrus şi generatoarele, pe lângă cele auxiliare.

— Atunci trebuie să transportăm pasagerii şi echipajul cu bărcile de salvare, folosind vinciurile manuale.

— Nici asta nu se poate, domnule colonel. Avem de-a face cu nişte adevăraţi sadici. Au distrus şi bărcile de salvare. Le-au spart fundurile.

Raportul funest al lui Dillinger fu întrerupt de un huruit profund venit dinspre gheţar, care străbătu nava ca un bubuit de tobă. De data asta nu s-a mai produs nici o vibraţie, ci doar acea uruitură care, transformată în bubuit, le-a îngheţat inimile. A durat aproape un minut până când în cele din urmă s-a stins.

Hollis şi Collins erau fără îndoială bărbaţi curajoşi amândoi, dar fiecare putu să citească teama în ochii celuilalt.

— Gheţarul stă să se rupă, spuse Collins întunecat. Singura noastră şansă ar fi să desprindem lanţurile ancorelor şi să ne rugăm ca mareea să ne ducă în largul fiordului.

— Ascultă-mă pe mine, n-o să vezi reflux aici, în următoarele 8 ore, spuse Hollis. Vorbeşti cu un cunoscător.

— Eşti plin numai de veşti bune, nu-i aşa, domnule colonel.

— Nu arată prea încurajator.

— Nu arată prea încurajator, repetă Collins. Asta-i tot ce ai de spus? Sunt aproape 200 de oameni la bordul lui *Lady Flamborough*. Trebuie să-i evacuăm imediat.

— Nu am o baghetă magică cu care să fac gheţarul să dispară, explică Hollis calm. Tot ce pot să fac este să iau pe câţiva în bărcile pneumatice şi să chem elicopterele să-i ia pe ceilalţi. Dar asta ne-ar lua încă o oră.

Vocea lui Collins deveni dură şi nerăbdătoare.

— Atunci propun să treci la treabă cât încă suntem în viaţă.

Se opri când Hollis ridică brusc mâna pentru a-i face semn să tacă:

Ochii lui Hollis se îngustară uimiţi în momentul în care o voce

necunoscută îi bubui în cască.

— Colonele Hollis, sunt pe frecvenţa voastră? Recepţie.

— Ăsta cine dracu mai e? izbucni Hollis.

— Sunt comandantul Frank Stewart de pe vasul ACMS *Sounder,* la dispoziţia dumneavoastră. Pot să vă ofer o plimbare?

— Stewart! strigă colonelul. Unde eşti?

— Dacă ai putea să vezi prin plasticul ăla idiot care atârnă pe suprastructura voastră, m-ai zări navigând în fiord la o jumătate de kilometru în babordul tău.

Hollis oftă uşurat şi dădu din cap către Collins.

— O navă se îndreaptă către noi. Ai vreo instrucţiune?

Collins îl privi fix, mut de neîncredere. Apoi îi spuse repezit.

— Doamne sfinte, sigur că da! Spune-i să ne ia la remorcă.

Lucrând cât de repede puteau, oamenii lui Collins au desprins lanţurile ancorelor de la prova şi de la pupa şi au pregătit parâmele de remorcaj.

Într-o superbă demonstraţie de îndemânare marinărească, Stewart aduse pupa lui *Sounder* sub prova lui *Lady Flamborough* dintr-o singură pasă. Două parâme grele de remorcaj fură lăsate de echipajul navei de pasageri şi imediat amarate pe babalele navei de cercetare. Nu era cea mai perfectă poziţie de remorcaj, dar vapoarele nu urmau să străbată distanţe prea mari şi prin furtuni, iar soluţia temporară fu rezolvată în câteva minute.

Stewart dădu comanda de „încet înainte” până parâmele de remorcaj se întinseră. Pe urmă mări viteza până la „toată maşina înainte”, în timp ce se uita peste umăr cu un ochi la gheţar şi cu celălalt la nava de pasageri. Cele două elice cicloidale ale lui *Sounder,* una la prova şi alta la pupa, băteau apa în timp ce motorul Diesel, enorm, se chinuia sub sarcină.

Avea jumătate din tonajul lui *Lady Flamborough* şi nu fusese proiectată pentru misiuni de remorcaj, dar se chinuia şi reuşea ca un cal de călărie la un concurs de tracţiune, pe coş scoţând nori negri.

La început nimic nu păru să se întâmple, apoi, uşor, imperceptibil, sub etrava lui *Sounder* apăru o urmă de spumă. Se mişcă, trăgând nava de pasageri care se lăsa cu greu trasă din umbra gheţarului.

În ciuda pericolului, pasagerii, echipajul şi luptătorii de la Forţele Speciale rupseră camuflajul de plastic şi stăteau pe punţi privind şi încurajând deplasarea chinuită a lui *Sounder.* Zece

metri, apoi douăzeci, o sută; distanţa dintre navă şi gheaţă se mărea cu încetineală agonizantă.

Apoi în cele din urmă, *Lady Flamborough* ajunse în afara oricărui pericol.

Toată lumea de la bordul celor două nave scoase chiote de bucurie, al căror ecou străbătu fiordul în sus şi în jos. Mai târziu, comandantul Collins va numi acest eveniment „Chiotul care a rupt cocoaşa cămilei”.

Un trosnet puternic urmă vocilor vesele şi se amplifică într-un huruit bubuitor. Celor care priveau li se păru că cerul era încărcat cu electricitate. Apoi întreaga faţadă a muntelui de gheaţă se nărui şi plonjă în fiord, ca un supertanc petrolier lansat la apă din greşeală pe un bord. Apa plesni şi fierse şi se înălţă într-un val de trei metri care străbătu fiordul şi ridică cele două nave ca pe două dopuri de plută înainte de a le împinge către largul mării.

Aisbergul nou născut şi monstruos se instală în canalul adânc al fiordului, gheaţa scânteind ca un covor de diamante portocalii în soarele dimineţii. Apoi ecoul huruitului reveni, izbind din nou urechile privitorilor încremeniţi, care încă nu puteau să creadă că printr-o minune erau încă în viaţă.

58

La început a fost o confuzie totală, cu multe strigăte şi împuşcături la întâmplare. Egiptenii nu aveau habar de numărul celor care trăgeau în ei în cantină în timpul trecerii trenului. Ei au stins luminile şi au tras în umbrele dimineţii până când şi-au dat seama că umbrele nu răspundeau cu împuşcături.

Asupra drumurilor desfundate dintre clădirile de lemn se lăsă o tăcere nefirească. Timp de câteva minute, teroriştii egipteni n-au încercat să părăsească cantina.

Şi apoi, deodată, jumătate de duzină de oameni – doi prin faţă şi patru prin spatele clădirii – ţâşniră pe uşi, târându-se, alergând aplecaţi şi plonjând înainte pentru a se ascunde în spatele unor adăposturi alese dinainte. Odată poziţiile ocupate, lansară un cerc de foc pentru a-i acoperi pe ceilalţi, care veniră pe urmele lor.

Şeful lor, un bărbat înalt cu un turban negru, dirija mişcările oamenilor suflând scurt într-un fluier. După un început greoi, gruparea teroristă egipteană era exact lucrul de care se temea Pitt – bine antrenată, cu experienţă şi dură. În ce priveşte lupta de stradă, din casă în casă, ei erau cei mai buni din lume. Pe deasupra mai erau şi bine conduşi. Şeful cu turban negru era competent şi metodic.

Verificară casă cu casă, luând-o către moara de minereu, până când o înconjurară ca într-o semilună. Ucigaşii aleşi pe sprânceană ai lui Ammar nici nu se gândeau să atace la întâmplare. Se mişcau pe furiş, urmărindu-şi cu încăpăţânare scopul.

Şeful lor strigă în arabă. Când nu primi nici un răspuns, un alt terorist strigă din alt loc. Pitt bănuia în mod corect că îi chemau pe mecanicii şi pe paznicii care fuseseră în moară.

Erau acum prea aproape ca Pitt să rişte să apară la fereastră. Îşi scoase capişonul de schior şi haina luată de la terorişti şi le aruncă grămadă pe jos, apoi se scormoni prin buzunarele jachetei de schi şi scoase o oglinjoară la care se ataşa un mâner telescopic. O ridică uşor deasupra pervazului ferestrei lungind mânerul şi o răsuci ca pe un periscop.

Găsi ţinta pe care o căuta, 90 la sută camuflată, dar destul de la vedere ca să permită o lovitură mortală.

Pitt împinse pârghia selectoare de la „foc-cu-foc” la „automat”. Apoi se înălţă grijuliu, ochi şi apăsă trăgaciul.

Bătrânul Thompson cel ameninţător îşi scuipă gloanţele ucigaşe. Turban-Negru făcu brusc doi sau trei paşi, cu faţa golită de înţelegere; pe urmă corpul i se muie, căzu înainte şi înţepeni în ţarină.

Pitt se trase înapoi, lăsă puşca şi privi din nou prin oglindă. Teroriştii nu se mai vedeau. Până la unul se ascunseseră în spatele clădirilor sau se târâseră cu furie sub echipamentul abandonat şi ruginit de minerit. Pitt ştia că ei nu aveau de gând să se lase păgubaşi. Se aflau încă acolo afară, la fel de periculoşi ca totdeauna, aşteptând instrucţiuni de la cel de-al doilea la comandă.

Gunn acţionă la inspiraţie şi pompă o salvă de zece prin uşa subţire de lemn a unui şopron de peste drum. Uşa se deschise încetişor, împinsă de un cadavru proaspăt care se răsuci şi căzu.

Cu toate acestea, nimeni nu răspunse cu foc. Pe ăştia nu-i prosteşte nimeni, gândi Pitt. Acum, că arabii îşi dădeau seama că nu luptau cu o grupare superioară numeric, ci erau hărţuiţi de un grup mititel, îşi foloseau pe îndelete timpul ca să se regrupeze şi să aleagă variante de atac.

De asemenea îşi dădeau seama că asediatorii lor necunoscuţi le capturaseră elicopterul şi erau blocaţi în moara de minereu.

Pitt se aplecă, se îndepărtă şi se ghemui pe vine lângă Gunn.

— Care-i situaţia în partea ta?

— E linişte. Ăştia joacă în mod clasic. Şi nu au chef să-şi zgârie elicopterul.

— Cred că au intenţia să facă o diversiune la intrarea principală ca apoi să atace prin biroul lateral.

Gunn încuviinţă din cap:

— Pare logic. Ar cam fi timpul să găsim un adăpost mai bun şi oricum mai departe de ferestrele astea. Unde vrei să mă aşez?

Pitt privi pasarelele de sub acoperişul halei. Îi arătă un şir de luminatoare ce înconjurau turnul unei macarale.

— Urcă-te sus şi veghează. Când încep atacul, ţipă; şi întâmpină-i cu salve concentrice când vor să intre pe uşa principală. Pe urmă mişcă-ţi fundul repede până aici, jos. Ăştia n-or să aibă nici un scrupul când o să fie vorba să strice zugrăveala, atâta timp cât nu-şi ating elicopterul.

— M-am dus.

Pitt se îndreptă către biroul lateral, se opri pe prag şi se

întoarse către Giordino şi Findley.

— Ceva progrese? întrebă.

Giordino se opri din lucrul cu lopata în resturile de steril din care ridică un soi de baricadă.

— Îmi iau angajamentul că voi termina Fortul Giordino la termen!

Findley se opri din lucru şi se zgâi la el:

— F e înainte de G; la fel va fi şi Fortul Findley!

Giordino îl privi morocănos pe Findley un moment lung, înainte de a se întoarce la lucru:

— Fortul Findley dacă pierdem. Fortul Giordino dacă învingem.

Clătinându-şi capul înspăimântat, Pitt se minună cum de fusese binecuvântat cu aşa prieteni incredibili. Ar fi vrut să le spună ceva, să-şi exprime sentimentele de gratitudine pentru faptul că îşi riscau viaţa ca să oprească o bandă de nelegiuiţi când ar fi putut foarte bine să fugă acolo unde era bine, să se ascundă şi să aştepte să vină echipa lui Hollis. Dar ei ştiau deja: oameni ca ei nu aveau nevoie de cuvinte de apreciere şi nici de încurajări. Aici vor sta şi aici vor lupta până la sfârşit. Pitt se rugă la Dumnezeu ca nici unul dintre ei să nu moară fără folos.

— Lăsaţi cearta pe mai târziu, le ceru. Şi faceţi o comisie de recepţie, dacă trec peste mine.

Se întoarse şi intră în biroul umed şi cu miros de mucegai. Îşi verifică Thompson-ul şi îl puse alături. După ce construi repede o baricadă din două birouri răsturnate, un fişier metalic şi o sobă burduhănoasă de tuci, se întinse pe podea şi începu să aştepte.

Nu trebui să aştepte prea mult. Cam după un minut, un zgomot uşor de pietriş mişcat afară îl făcu să înţepenească în aşteptare. Sunetul se stinse… apoi se produse din nou, uşor, dar sesizabil. Îşi ridică Thompson-ul şi îl propti pe fişier.

Prea târziu, Gunn anunţă cu un ţipăt, când dintr-o dată un obiect zdrobi oberlihtul de deasupra uşii şi căzu, rostogolindu-se pe podea. Un al doilea urmă imediat. Pitt se aplatiza pe podea şi încercă să intre în peretele fişetului, blestemându-şi lipsa de prevedere.

Zgomotul exploziei ambelor grenade fu asurzitor. Biroul erupse într-un torent vertical de mobilă fărâmiţată, lemne care zburau şi hârtie îngălbenită. Peretele exterior se prăbuşi în afară şi cea mai mare parte a tavanului se nărui.

Pitt era ameţit de unda de şoc şi asurzit de bufnitura exploziilor gemene. Nu mai avusese experienţa unei explozii în

spaţiu închis şi era amorţit până în vârful degetelor de la picioare.

Soba pântecoasă preluase cea mai mare parte a forţei schijelor şi deşi i se mai putea recunoaşte forma, era plină de găuri cu margini zdrenţuite. Fişierul era îndoit şi răsucit, iar birourile erau şi ele mutilate; cu toate acestea, singurele vătămături evidente pe care Pitt le descoperi pe pielea proprie erau o tăietură subţire dar adâncă în pulpa stângă şi o gaură de 5 centimetri în obraz.

Biroul dispăruse şi în locul lui rămăsese o grămadă de gunoaie fumegânde şi pentru un cumplit moment Pitt trăi viziunea imobilizării în focul dezlănţuit. Dar doar pentru un moment – lemnul clădirii vechi, îmbibat de ploaie fumega uşurel în câteva locuri, dar refuza să ia foc.

Forţându-şi conştient voinţa, Pitt trecu Thompson-ul pe „foc automat” şi ţinti către resturile de aşchii care fuseseră uşa biroului. Sângele îi curgea pe obraz şi sub guler. Nici nu clipi când peste capul lui se dezlănţuiră salvele pornite din armele celor patru indivizi care năvăliseră prin găurile apărute în peretele exterior.

Pitt nu simţi nici teamă şi nici remuşcare când trase o salvă lungă, ce-i zvârli pe atacatori cum aruncă tornada copacii din faţa ei. Armele le zburară din mâini, în timp ce braţele li se agitau precum cele ale dansatorilor cuprinşi de frenezie pe o scenă şi se răsuciră nebuneşte spre podeaua acoperită cu resturi.

Încă trei terorişti urmară primului val şi fură seceraţi cu aceiaşi lipsă de îndurare de către Pitt – toţi, cu excepţia unuia, care reacţionă cu o incredibilă rapiditate şi se aruncă în spatele sofalei zdrenţuite din piele.

Bubuituri ca de tun izbucniră în urechile lui Pitt în timp ce Findley îngenunche în spatele lui şi trase trei încărcături din puşca grea în partea de jos a sofalei. În aer zburară bucăţi de piele, umplutură de câlţi şi aşchii de lemn. Urmă un moment de nemişcare, apoi unul din braţele teroristului se întinse fără viaţă pe sub picioarele sculptate ale sofalei.

Giordino îşi făcu apariţia prin fum şi iz de praf de puşcă, îl apucă pe Pitt de subsuori şi îl trase înapoi în hală, în spatele vechii maşinării.

— De ce trebuie să faci de fiecare dată atâta mizerie? spuse zâmbind. Apoi sângerezi rău?

Pitt îşi şterse sângele de pe obraz şi privi în jos către pata purpurie care se lăţea prin ţesătura care îi acoperea piciorul.

— Fir-ar… Aşa de buni pantaloni de schi… şi s-au dus. Asta chiar că mă scoate din sărite!

Findley îngenunche, tăie cracul pantalonului şi începu să bandajeze rana.

— Mare noroc ai avut că ai supravieţuit exploziei numai cu câteva tăieturi!

— Tâmpit am fost că nu m-am gândit la grenade, zise Pitt cu amărăciune. Trebuia să-mi dau seama.

— N-are rost să te învinuieşti singur. Giordino dădu din umeri. Nu e genul de muncă pe care-l practicăm.

Pitt se uită în sus.

— Mai bine să ne băgăm în cap, dacă mai vrem să fim prezenţi la apel când vor apare băieţii din Forţele Speciale.

— Ăştia nu mai încearcă încă un atac din aceeaşi direcţie, spuse Findley. Explozia a distrus scările de afară. Şi dacă încearcă să escaladeze trei metri de dărâmături, or să fie ca ţintele de la bâlci.

— Ăsta ar fi cel mai bun moment să umflăm elicopterul şi să o întindem naibii de-aici, zise Findley nefericit.

— Ştirile devin şi mai rele, sau poate mai bune, spuse Gunn coborând de pe o scară. Am văzut încă vreo 20 de colegi de-ai ăstora venind pe şine ca focul prin prerie. Ar trebui să ajungă aici în şapte sau opt minute.

Giordino îl privi pe Gunn cu suspiciune:

— Câţi ai spus?

— De la 15 încolo n-am mai numărat.

— Zborul cu elicopterul devine şi mai tentant! murmură Findley.

— Dar Hollis şi oamenii lui? întrebă Pitt.

Gunn clătină din cap obosit:

— Nici o urmă. Se opri cât să respire, apoi se întoarse şi se uită la Pitt:

— Întăririle teroriştilor sunt urmate de patru ostatici şi doi paznici. Am reuşit să-i disting prin binoclu: unul era tatăl tău. El şi o femeie îi ajutau pe alţi doi bărbaţi să meargă de-a lungul şinelor.

— Hala Kamil, fie binecuvântată! spuse Pitt uşurat. Slavă Domnului că bătrânul e în viaţă!

— Şi ceilalţi doi? întrebă Giordino.

— Mai mult ca sigur că sunt preşedinţii Hassan şi De Lorenzo.

— S-a dus pensionarea noastră înainte de termen! zise Findley cu amărăciune, în timp ce punea ultima bucată de bandă adezivă pe bandajul lui Pitt.

— Teroriştii îi ţin în viaţă pe senator şi pe ceilalţi doar ca să-şi asigure scăparea, zise Pitt.

— Şi n-or să ezite nici un moment să-i ucidă unul câte unul până când îşi primesc elicopterul, anticipă Gunn.

Pitt dădu afirmativ din cap:

— Fără nici o îndoială, dar chiar dacă ne predăm n-avem nici o garanţie că nu-i vor ucide. Au mai încercat s-o asasineze pe Hala de două ori şi în mod sigur îl vor şi pe Hassan mort.

— Vor solicita încetarea focului şi vor negocia.

Pitt îşi privi ceasul:

— N-or să piardă prea mult timp. Ei ştiu că timpul li se termină. Dar s-ar putea să mai câştigăm vreo câteva minute.

— Deci care-i planul? întrebă Giordino.

— Îi întârziem şi ne luptăm cât timp o fi nevoie.

Pitt se uită la Gunn.

— Ostatecii erau înconjuraţi de terorişti?

— Nu. Erau la vreo două sute de metri în urmă, mergând după grosul trupei, răspunse Gunn. Erau păziţi doar de doi terorişti. Se uită lung în ochii verzi ai lui Pitt şi dădu din cap a înţelegere:

— Vrei să-i elimin pe cei doi şi să-i păzesc pe senator şi pe ceilalţi până apare Hollis?

— Eşti cel mai mărunt şi cel mai rapid, Rudi. Dacă e careva în stare să se îndepărteze de clădire şi să se apropie de cei doi paznici, în timp ce noi le distragem atenţia, ăla eşti tu!

Gunn îşi aruncă mâinile în sus şi le lăsă să cadă pe lângă el:

— Îţi mulţumesc pentru încredere. Sper doar să fiu în stare să reuşesc.

— Poţi!

— Dar în felul ăsta rămâneţi numai trei să apăraţi fortul.

— Trebuie să reuşim!

Pitt se ridică cu greutate în picioare şi şchiopătă până la grămada de haine ale teroriştilor capturaţi, pe care le aruncase pe jos. Se întoarse cu ele şi i le dădu lui Gunn.

— Îmbracă-te cu astea. Vor crede că eşti unul dintre ei.

Gunn parcă prinsese rădăcini; îi venea greu să-şi părăsească prietenii.

Giordino îi veni în ajutor, punându-şi mâna grea pe umărul

bărbatului mărunţel şi îndepărtându-l către un soi de tranşeu de întreţinere care cobora sub podea şi înconjura hala imensă a morii de minereu.

— De-aici o să-ţi fie mai uşor să dispari, îi spuse zâmbind. Aşteaptă până când lucrurile se-nfierbântă şi pe urmă dă-i drumul.

Gunn se afla pe jumătate sub podea, în şanţul cu pricina, înainte de a mai avea timp să protesteze. Îi mai privi o dată pe Pitt, cel incredibil de rezistent, pe indestructibilul Dirk Pitt, care-i făcu un semn stângaci cu mâna. Se uită şi la Giordino, vechiul prieten, totdeauna echilibrat şi gata să te ajute, a cărui grijă se ascundea sub o expresie zâmbitoare. Şi în fine Findley, care zâmbi cu toţi dinţii şi-şi ridică degetele mari în semn că totul e bine. Împreună cu ei forma un tot şi îl durea sufletul să-i părăsească, fără să ştie dacă-i va mai vedea vreodată în viaţă.

— Dea dracii să nu fiţi aicea când mă-ntorc! mai spuse. M-aţi auzit?

Pe urmă se retrase sub nivelul podelei şi parcă îl înghiţi pământul.

59

Hollis păşea ca leul în cuşcă pe lângă platforma de aterizare de mărimea unei mărci poştale pe care echipajul de pe *Lady Flamborough* o construise deasupra bazinului de înot. Un elicopter „Porumbelul Călător” ateriza pe platformă în timp ce o grupă de oameni aştepta să se îmbarce.

Hollis se opri când auzi încă o rafală de armă din direcţia minei, faţa trădându-i grija.

— Încărcaţi-i şi duceţi-i! strigă nerăbdător la Dillinger. Careva este în viaţă acolo şi duce războiul pe care trebuia să-l purtăm noi.

— Mina trebuie că era baza de salvare a teroriştilor, spuse comandantul Collins, care păşea şi el pe lângă Hollis.

— Şi numai datorită mie, Dirk Pitt şi prietenii lui au intrat în mijlocul lor, trânti Hollis.

— Poţi cumva să ajungi acolo la timp ca să-i salvezi pe ei şi pe ostatici? întrebă Collins.

Hollis dădu din cap cu disperare şi amărăciune:

— N-am nici cea mai mică şansă!

Rudi Gunn era recunoscător pentru ploaia puternică şi neaşteptată. Îl camufla efectiv în timp ce se târa îndepărtându-se de moara de minereu pe sub o garnitură de vagoane goale. Ieşit dintre clădiri, se lăsă în jos pe coasta muntelui sub nivelul minei pentru câteva sute de metri, apoi ocoli către locul din care venise.

Găsi linia îngustă şi începu să meargă în linişte pe traverse. Putea să vadă doar pe o rază scurtă în jurul său, dar la câteva minute după ce scăpase de atacul teroriştilor încremeni pe loc, distingând vag prin ploaie câţiva inşi înaintea lui. Numără patru aşezaţi şi doi în picioare.

Gunn se afla în faţa unei dileme. Presupunea că ostaticii se odihneau în timp ce paznicii stăteau în picioare. Dar nu putea să tragă şi să-şi verifice ipoteza după aceea. Trebuia să se bazeze pe îmbrăcămintea de terorist împrumutată şi să-i păcălească până va fi suficient de aproape ca să deosebească duşmanii de prieteni.

Singura piedică, dar vitală, era că nu cunoştea decât două sau

trei cuvinte în arabă.

Gunn inspiră cu putere şi porni înainte. Spuse „Salaam” şi repetă cuvântul de încă două ori cu voce calmă şi controlată.

Cei doi care stăteau în picioare începură să se vadă mai în detaliu, după care se apropie şi văzu că au pistoale automate.

Unul dintre ei răspunse cu cuvinte pe care Gunn nu le putea pricepe. Mental îşi încrucişa degetele la mâini, pentru reuşită şi speră că îl întrebaseră cine e.

Mormăi „Muhammad” sperând că numele pe care-l purtase şi profetul îl va scoate basma-curată, în timp ce ţinea lejer arma automată Heckler Koch de-a curmezişul pe piept, cu ţeava spre lateral.

Bătăile inimii lui Gunn se domoliră considerabil când cei doi terorişti lăsară armele în jos şi-şi îndreptară atenţia înapoi către obiectul pazei. Se mişcă natural până în dreptul lor, în aşa fel încât linia de tragere să nu treacă printre ostatici.

Apoi, în timp ce-şi ţinea ochii pe oamenii amărâţi, aşezaţi jos, pe traversele dintre linii, apăsă trăgaciul fără măcar să-i privească pe cei doi paznici.

Ammar şi oamenii lui erau la capătul puterilor când atinseră marginea aşezării miniere. Potopul necontenit le udase îmbrăcămintea şi o îngreunase. Depăşiră chinuit un morman de steril şi se adăpostiră cuprinşi de mulţumire într-un şopron care conţinuse o dată piese de rezervă pentru instalaţiile de minerit.

Ammar se lăsă să cadă pe o bancă de lemn, capul i se propti în piept, icnind la fiecare respiraţie. Privi în sus când intră Ibn cu încă cineva.

— Acesta e Mustafa Osman, spuse Ibn. Spune că un grup înarmat de comando le-a ucis şeful şi s-au baricadat în moara de minereu cu elicopterul nostru.

Ammar îşi supse buzele cu furie.

— Cum v-aţi permis să lăsaţi aşa ceva să se întâmple?

Ochii negri ai lui Osman trădară teama:

— Noi am… dar… fără de veste… se bâlbâi el. Trebuie că au coborât din munte… Au ucis paznicii, au furat trenul şi ne-au mitraliat adăpostul. Când am trecut la contraatac, au răspuns cu foc din moara de minereu.

— Victime? întrebă rece Ammar.

— Am mai rămas doar şapte.

Coşmarul arăta mai sumbru decât îşi imaginase Ammar.

— Câţi sunt în trupa lor de asalt?

— Douăzeci, poate treizeci!

— Voi şapte ţineţi sub asediu treizeci de-ai lor! rânji Ammar, pe un ton greu de sarcasm. Răspunde câţi sunt, adevărul, sau Ibn o să-ţi ia gâtul.

Osman îşi plecă ochii sub privirea lui Ammar. Îngheţase de frică.

— N-avem cum să ştim sigur... murmură. Poate patru... sau poate mai mulţi.

— Patru oameni v-au făcut asta? spuse Ammar, consternat. Fierbea, dar era prea disciplinat ca să se lase pradă furiei. Şi elicopterul? Este stricat?

Osman păru să se mai lumineze:

— Nu. Am avut grijă să nu tragem în zona din clădirea în care se află. Aş jura şi pe onoarea tatălui meu că nu a fost lovit.

— Doar Allah ştie dacă comandoul nu l-a sabotat! spuse Ibn.

— Pe Allah îl vom vedea toţi dacă nu recuperăm elicopterul în condiţii de zbor, spuse liniştit Ammar. Singurul mod în care îi putem copleşi pe apărători e să lovim puternic; să pătrundem din toate părţile şi să-i zdrobim pur şi simplu prin număr.

— Poate că am putea să folosim ostaticii ca să negociem calea de scăpare, spuse Ibn cu speranţă în glas.

Ammar dădu din cap:

— Este o posibilitate. Americanii sunt slabi când e vorba de ameninţări cu moartea. Voi încerca sa negociez cu pleava necunoscută în timp ce tu plasezi oamenii pentru asalt.

— Fi prudent, Suleiman Aziz!

— Fii gata să ataci când o să-mi scot masca.

Ibn se înclină uşor şi începu imediat să dea ordine oamenilor.

Ammar smulse o draperie zdrenţuită de la o fereastră. Pânza fusese cândva albă, dar vremea îi dăduse o nuanţă galben-palid. Putea fi folosită, gândi el. O legă de un băţ şi ieşi din şopron.

Trecu de-a lungul unui şir de dormitoare, la adăpost de vederea morii de minereu, până ajunse peste drum. Aici întinse pânza de după colţ şi o agită în sus şi în jos. Steagul de pace nu fu întâmpinat cu foc, dar nici vreun alt semn încurajator nu apăru. Ammar încercă să strige în engleză:

— Vreau să vorbim!

După câteva momente, o voce urlă răspunsul:

— *No hablo ingles!*

Ammar rămase descumpănit: forţele de securitate chiliene?

Erau cu mult mai eficace decât îşi închipuise. El vorbea fluent engleza, se descurca binişor în franceză, dar cu spaniola nu stătea prea strălucit. Dacă ezita acum, nu avea cum să ajungă prea departe. Trebuia să vadă cine îi ameninţă scăparea.

Ţinu sus steagul improvizat, ridică şi mâna liberă şi păşi către mijlocul drumului, în faţa morii de minereu.

Ştia că pace se spune „paz". Aşa că strigă „paz" de câteva ori. În cele din urmă, un bărbat deschise uşa mare şi veni şchiopătând în drum, oprindu-se după câţiva paşi, cu faţa către el.

Străinul era înalt, cu ochii de un verde închis, care priveau drept şi fără ezitare, ignorând duzina de ţevi de armă care-l ţinteau de la ferestre şi de după uşi. Ochii i se fixaseră pe Ammar şi nu se mai dezlipeau de el. Părul negru era lung şi ondulat, pielea avea patina arămie a vântului şi a soarelui, sprâncenele erau uşor stufoase, buze puternice, rămase într-un zâmbet vag – totul dădea feţei nu prea frumoase, dar accentuat masculine, un aspect înşelător de detaşare amuzată şi o uşoară urmă de duritate.

Pe un obraz se vedea o tăietură din care mijea sângele şi pe o coapsă era o rană bandajată greoi sub ţesătura sfâşiată.

Silueta se bănuia suplă sub costumul de schi umflat şi nepotrivit situaţiei, dar Ammar nu putea să-şi facă o idee clară. Una din mâini era goală, iar cealaltă era înmănuşată şi atârna inertă sub mâneca canadienei de schi.

Doar trei secunde îi trebuiră lui Ammar să-şi facă o părere despre diavolul ăsta – doar trei secunde şi înţelese că înfrunta un adversar periculos. Îşi scormoni mintea după cele câteva cuvinte spaniole pierdute pe acolo. Putem să discutăm? Da, ar merge pentru început.

— *Podemos hablar!* strigă.

Zâmbetul vag se extinse.

— *Porque no?*

„De ce nu?" înţelese Ammar.

— *Hacer capitilar usted!*

— Hai să terminăm circul ăsta! spuse Pitt pe neaşteptate în engleză. Vorbeşti spaniola mai prost ca mine. Şi răspunsul la întrebarea ta este NU, nu avem de gând să ne predăm.

Cu toate că era întru totul un profesionist şi îşi reveni imediat, Ammar se simţea încurcat de faptul că adversarul său purta un costum scump de sky şi nu ţinuta obişnuită de luptă. Prima

posibilitate care îi trecu prin minte fu C.I.A.:

— Pot să ştiu numele dumneavoastră?

— Dirk Pitt.

— Eu sunt Suleiman Aziz Ammar…

— Prea puţin îmi pasă cine eşti! spuse Pitt rece.

— Cum doriţi, domnule Pitt, răspunse Ammar calm. Apoi ridică încet dintr-o sprânceană:

— Din întâmplare nu sunteţi cumva rudă cu senatorul George Pitt?

— Nu obişnuiesc să mă bag printre politicieni.

— Dar îl cunoaşteţi, nu-i aşa? Semănaţi foarte mult. Fiul, probabil?

— N-am putea să terminăm mai repede? M-am ridicat de la un prânz excelent, udat cu şampanie, ca să vin aici în ploaie.

Ammar izbucni în râs. Individul era nemaipomenit.

— Ai ceva ce-mi aparţine. Mi-ar face plăcere dacă mi l-ai înapoia în condiţii cât mai bune.

— Vorbeşti de bună-seamă de un elicopter fără însemne.

— Desigur!

— Cine l-a găsit, ăla-l păstrează. Şi dacă-l vrei, prietene, vino şi ia-l!

Ammar îşi strânse şi-şi deschise pumnii, nerăbdător.

Evenimentele nu mai urmau calea dorită de el. Continuă cu voce mătăsoasă:

— Vor muri câţiva dintre oamenii mei, vei muri tu şi aproape sigur că va muri şi tatăl tău dacă nu mi-l înapoiezi!

Pitt nici nu clipi.

— Ai uitat de Hala Kamil şi de preşedinţii De Lorenzo şi Hassan. Şi nu te neglija nici pe tine! Nu văd nici un motiv ca să nu îngraşi şi tu păşunea!

Ammar se uită lung la Pitt, furia crescând încet în el.

— Nu-mi vine să cred că te încăpăţânezi atât de prosteşte. Ce-ai de câştigat din atâta vărsare de sânge?

— Scap lumea de gunoaie ca tine! spuse Pitt cu asprime. Dacă vrei război, spune! Dar nu te mai fofila, măcelărind femei şi copii şi luând ostatici care nu au cum să se apere. Până aici cu teroarea! Nici o lege nu mă opreşte, doar legea mea: Pentru fiecare din noi care este ucis, îngropăm cinci de-ai tăi.

— N-am ieşit aici, în ploaie, ca să discutăm deosebirile noastre politice, spuse Ammar, chinuindu-se să-şi stăpânească ura. Spune-mi dacă elicopterul a fost avariat.

— Nu are nici o zgârietură. Şi pot să-ţi mai spun şi că piloţii tăi sunt încă în stare să zboare. Eşti bucuros acum?

— Ai da dovadă de înţelepciune dacă ţi-ai preda armele şi mi-ai înapoia elicopterul şi piloţii.

Pitt dădu din umeri:

— Du-te învârtindu-te!

Eşecul încercării de a-l intimida pe Pitt îl răscolea pe Ammar. Vocea îi deveni precipitată şi rece.

— Câţi oameni ai? Patru, poate cinci! Suntem opt la unul!

Pitt arătă din cap către cadavrele răspândite pe lângă moara de minereu.

— Dacă jucăm măgăruşul va trebui să stai la mijloc şi bag seama că pe tabela de marcaj ai rămas în urmă cu vreo nouă puncte ţepene.

Şi ca şi când şi-ar fi adus aminte, adăugă:

— Să nu uiţi! Îţi dau cuvântul că nu stric elicopterul. Este al tău şi în formă excelentă, cu condiţia să vii să ţi-l iei. Dacă te-ai atins de ostatici, îl arunc la vechituri de nu se vede. Ăsta-i singurul târg pe care-l fac!

— Este ultimul tău cuvânt?

— Pentru moment, da.

În mintea lui Ammar prindea formă un gând şi fu şocat de revelaţia neaşteptată:

— Tu ai fost, scrâşni. Tu eşti cel care a adus Forţele Speciale aici!

— Norocul a jucat rolul cel mai important, spuse Pitt cu modestie. Dar după ce am găsit epava lui *General Bravo* şi o rolă de folie de plastic căzută unde nu trebuia, totul a devenit clar.

Ammar rămase încremenit în adâncă uimire, apoi îşi reveni şi spuse:

— Eşti nedrept cu puterea dumitale de deducţie, domnule Pitt. Sunt obligat să recunosc că coiotul a încolţit vulpea!

— Vulpea? spuse Pitt. Te flatezi singur. Eşti sigur că nu viermele?

Ochii lui Ammar se îngustară:

— O să te ucid eu însumi, Pitt şi o să-mi facă o deosebită plăcere să te ciopârţesc bucată cu bucată din împuşcături. Ce părere ai?

În ochii lui Pitt nu era pic de furie, pe faţă nu i se putea citi ura. Îl privea lung pe Ammar, cu un soi de scârbă amuzată, ca expresia cuiva care s-ar fi privit ochi în ochi cu o cobră prin

geamul cuştii de la grădina zoologică.

— Salută Broadway-ul din partea mea! spuse, întorcându-i spatele lui Ammar şi luându-o nepăsător către uşa morii.

Furios, Ammar azvârli steagul de pace şi se îndepărtă rapid în cealaltă parte. Din mers îşi scoase din buzunarul interior de la piept pistoletul semiautomat American Luger de 9 milimetri.

Pe neaşteptate se răsuci în loc, îşi smulse masca şi îngenunche cu un picior în poziţia clasică, strângând pistolul cu amândouă mâinile. În momentul când cătarea se potrivi fix pe centrul spatelui lui Pitt, Ammar apăsă trăgaciul de şase ori la rând cu viteza fulgerului.

Văzu gloanţele zdrenţuind haina de schi a lui Pitt, grupate strâns şi duşmanul îmbrâncit înainte, clătinându-se în urma impactului, lovind zidul morii.

Ammar aşteptă ca Pitt să cadă. Ştia cu siguranţă că rivalul său era mort înainte de a cădea la pământ.

60

Treptat, Ammar îşi dădu seama că Pitt nu se comportă aşa cum ar fi trebuit.

Pitt nu căzu la pământ, lovit de gloanţele sale. În loc de asta se întoarse şi lui Ammar i se păru că pe faţa lui Pitt zăreşte zâmbetul diavolului însuşi.

Uimit, Ammar înţelese că fusese crunt păcălit. Acum îşi dădu seama că Pitt se aşteptase la un atac pe la spate şi se apărase cu o vestă antiglonţ, care era disimulată sub canadiana groasă de schi.

Şi stând ca paralizat, văzu cum mâna înmănuşată care îi ieşea din mâneca canadienei nu era cea reală. Un truc de magician. Mâna cea adevărată apăruse, ţinând strâns un Colt 45 automat, care se putea vedea ieşind uşor din canadiana deschisă.

Ammar ţinti din nou cu Luger-ul, dar primul care trase fu Pitt. Prima împuşcătură a lui Pitt îl atinse pe Ammar în umărul drept şi-l făcu să se aplece într-o parte. Al doilea glonte îi distruse bărbia şi maxilarul inferior. Al treilea îi zdrobi încheietura mâinii în timp ce şi-o ducea spre faţă. Al patrulea trecu dintr-o parte în alta a feţei.

Ammar se rostogoli pe pietriş şi rămase întins pe spate. Nu-şi mai dădu seama şi nici nu-i mai păsa de focurile de armă ce izbucniră deasupra lui; nu ştiu nici că Pitt sărise fără a fi atins prin uşa morii înainte ca oamenii lui Ammar să deschidă un foc necruţător.

Îşi dădu doar vag seama că Ibn îl trage în spatele unei cisterne de oţel, în siguranţă, în timp ce un torent de împuşcături provenind din moara de minereu izbucni în jurul lor. Încet, mâna lui Ammar apucă braţul lui Ibn, agăţându-se de umărul solid al acestuia. Apoi îşi trase prietenul în jos.

— Nu te pot vedea, gemu Ammar.

Ibn scoase un bandaj chirurgical din trusa de care nu se despărţea niciodată şi îl presă peste carnea vie care odată fusese ochii lui Ammar.

— Eu şi Allah vom fi vederea ta, zise Ibn.

Ammar tuşi şi scuipă sângele de la bărbia lui zdrobită.

— Vreau ca acest demon, Pitt şi ostaticii să fie tăiaţi în bucăţele.

— Ne-am început atacul, nu mai au mult de trăit.

— Dacă mor… să-l ucizi pe Yazid.

— N-o să mori.

Ammar tuşi din nou spasmodic înainte să poată vorbi iar.

— N-are importanţă… Acum americanii vor distruge elicopterul. Trebuie să scapi altfel de pe insulă. Lasă-mă pe mine, lasă-mă. Asta este un ordin. Este ultima mea dorinţă.

Fără un cuvânt, fără un semn că i-a înţeles dorinţa şi că i-o respectă, Ibn îl luă pe Ammar în braţe şi începu să se depărteze de câmpul de luptă.

Când Ibn vorbi, vocea îi era aspră, dar plină de căldură.

— Ai încredere şi putere, Suleiman Aziz, zise el. Ne vom întoarce împreună la Alexandria.

Pitt de-abia avu timp să sară peste pragul uşii, s-o trântească în urma sa, să-şi scoată cele două veste antiglonţ de sub haină să îmbrace una din nou, pe cealaltă să i-o înapoieze lui Giordino, când uşa se făcu ţăndări sub focul armelor automate.

— Acum vesta e distrusă, mormăi Pitt, culcându-se la podea.

— Erai mort dacă ar fi tras în piept şi nu în spate, zise Giordino, trăgându-şi rapid vesta pe el. De unde-ai ştiut că o să tragă când o să te întorci cu spatele?

— Îi mirosea gura şi avea ochii injectaţi.

Findley se târa de la o fereastră la alta şi arunca grenade cât de repede reuşea.

— Sunt aici! strigă el.

Giordino se rostogoli pe podeaua de scândură şi trase o rafală de mitralieră din spatele unui container plin cu minereu. Pitt scoase Thompson-ul la timp ca să ucidă doi terorişti care reuşiseră într-un fel sau altul să pătrundă în biroul distrus de alături.

Mica armată a lui Ammar ataca din toate părţile clădirea, trăgând necontenit. Nu exista posibilitatea de a opri măcelul. Veneau din toate părţile. Sunetul ascuţit făcut de împuşcăturile armelor de calibru mic AK-74 aparţinând teroriştilor şi cel înfundat al Thompson-ului calibru 45 al lui Pitt erau din când în când întrerupte de zgomotul puternic al puştii lui Findley.

Giordino se întoarse şi el în moara de minereu distrusă, deschizând un foc de acoperire pentru Pitt şi Findley până ce cu toţii ajunseră la adăpostul temporar oferit de fortul lor Mickey Mouse. Pentru o clipă, teroriştii rămaseră încremeniţi, negăsind

nici un duşman târându-se pe podea sau ridicându-şi mâinile pentru a se preda. Odată aflaţi în interiorul clădirii, se aşteptau să-i copleşească prin număr pe duşmanii lor lipsiţi de apărare. În loc de asta, se găsiră în faţa unei ploi de gloanţe pornite din moara de minereu şi fură seceraţi ca viţeii duşi la tăiere.

Primul val al teroriştilor fu decimat de Pitt, Giordino şi Findley. Dar arabii erau fanatic de curajoşi şi învăţau rapid. Focuri de arme neîntrerupte şi exploziile de la mai multe grenade precedară următorul asalt.

Cadavrele erau grămadă pe podea şi arabii se adăposteau în spatele camarazilor lor ucişi. Era o scenă de luptă-balamuc. Armele trosneau, grenadele explodau. Strigăte şi blesteme în două limbi aparţinând unor civilizaţii la fel de diferite una de alta precum ziua şi noaptea se împleteau în aerul încins din moară. Clădirea se zguduia datorită exploziilor grenadelor şi a focurilor de armă, şrapnelul şi gloanţele scrijeliseră marginile separatorului de minereu, la fel cum ar fi făcut-o scânteile dintr-o cuvă de oţel topit.

Aerul era îmbâcsit cu mirosul înţepător al prafului de puşcă.

Într-o mulţime de locuri izbucniră focuri, dar nimeni nu le dădea atenţie. Giordino aruncă o grenadă care distruse rotorul de la coada elicopterului. Lipsiţi de orice speranţă de a mai scăpa de pe insulă, de-a dreptul iraţional, arabii începură să lupte cu şi mai multă furie.

Vechiul Thompson al lui Pitt se auzi încă o dată, apoi tăcu. Pitt scoase cartuşele goale şi puse ultimul încărcător pe care-l mai avea. Era cuprins de o determinare rece şi calculată pe care nu o mai încercase vreodată. El, Giordino şi Findley nu aveau de gând să arunce prosopul. Depăşiseră de mult pragul de unde nu mai exista întoarcere şi nu aflaseră moartea dincolo de el. Luptau dur, hotărât, pentru viaţa lor, plini de tenacitate, făcând multe victime în rândul arabilor.

De trei ori teroriştii arabi au fost respinşi şi de trei ori au atacat din nou, luptând furibund împotriva focului armelor automate care îi secerau necruţător. Forţa lor, mult diminuată, se regrupa din nou şi lansa un atac final, strângând din ce în ce mai mult cercul în jurul americanilor.

Arabii mahomedani nu puteau înţelege ferocitatea duşmanilor lor, cum de puteau lupta cu atât de mult sânge rece şi precizie, de ce erau atât de insuportabil de curajoşi. Americanii luptau cu disperare doar pentru a supravieţui, în timp ce ei căutau o

moarte binecuvântată şi martiriul drept salvare a sufletului.

Pe Pitt îl usturau ochii şi-i curgeau lacrimi pe obraz din cauza fumului. Vibraţiile se transmiteau întregii clădiri. Gloanţele ricoşau din pereţii metalici ca nişte viespi înnebunite, patru dintre ele îi sfâşiară mâneca lui Pitt şi-i zgâriară puţin pielea.

Fără să le pese de pericol, arabii se aruncară asupra morii de minereu şi trecură peste baricada improvizată. Partida de împuşcături se transforma într-o luptă corp la corp, când cele două grupuri se întâlniră faţă în faţă.

Findley căzu când două gloanţe îl loviră în părţile neacoperite de vesta antiglonţ şi totuşi rămase în genunchi lovind cu pistolul gol, folosindu-l ca pe un baston de base-ball.

Giordino, lovit în cinci locuri, arunca curajos cu bucăţi de minereu, folosindu-se de mâna dreaptă; mâna stângă îi atârna pe lângă corp datorită unei răni la umăr.

Thompson-ul lui Pitt trase ultimul glonţ, după care aruncă arma mare şi grea în faţa unui arab care se trase înapoi din faţa lui înspăimântat. Pitt îşi smulse Coltul automat de calibru 45 din centură şi trase în orice faţă apărea din fum. Simţi ceva dureros la baza gâtului şi-şi dădu seama că fusese rănit. Coltul se goli rapid, dar Pitt continuă să lupte folosindu-se de armă ca de un baston. Începu însă să simtă gustul amar al înfrângerii.

Realitatea devenise o noţiune lipsită de conţinut. Pitt se simţea de parcă ar fi luptat într-un coşmar. O grenadă explodă în apropiere şi explozia ei îl asurzi. Un corp căzu peste el şi, la rândul lui, Pitt se dezechilibră şi căzu pe spate.

Capul i se lovi de o bară de oţel şi o minge imensă de foc îi înceţoşa mintea. Iar apoi, ca un imens val, coşmarul îl cuprinse şi îşi pierdu cunoştinţa.

61

Forţele Speciale aterizară şi se regrupară în spatele resturilor de minereu, astfel încât apropierea lor să nu poată fi detectată dinspre clădirile minei. Se desfăşurară imediat în formaţie de luptă şi aşteptară ordinul pentru a porni. Trăgătorii de elită îşi ocupară poziţiile în jurul minei, stând culcaţi la pământ şi cercetând prin lunetele puştilor mina.

Hollis, împreună cu Dillinger, se căţărară până în vârful grămezii de minereu şi priviră cu precauţie. Peisajul semăna cu un cimitir.

Mina-fantomă era o scenă sinistră pregătită pentru o bătălie, dar pantele pustii ale muntelui şi ploaia rece păreau un decor potrivit pentru o crimă. Nori cenuşii şi mohorâţi pluteau la mică înălţime şi împrumutau clădirilor o înfăţişare ciudată, ca de pe altă lume.

Focurile de armă încetaseră. Două dintre clădirile exterioare erau în flăcări, fumul adăugându-se şi el norilor grei şi negri. Hollis numără cel puţin 15 cadavre pe marginea drumului ce ducea spre moara de minereu.

— Îmi pare rău să fiu atât de oficial dar cred că am ajuns prea târziu.

Hollis mai studie vreo cinci secunde clădirea cu atenţie, apoi vorbi în emiţător.

— O.K., să fim atenţi şi să ne apropiem.

— O clipă, domnule colonel, întrerupse o voce.

— Nu porniţi încă, ordonă Hollis.

— Sunt sergentul Baker, domnule, din flancul drept. Un grup de cinci oameni se apropie dinspre şinele de tren.

— Sunt înarmaţi?

— Nu, domnule. Vin cu mâinile ridicate.

— Foarte bine. Tu şi oamenii tăi încercuiţi-i. Fiţi atenţi să nu fie o capcană. Venim şi noi, eu şi maiorul Dillinger.

Hollis şi Dillinger se lăsară să alunece de pe grămada de minereu până când ajunseră la şine, apoi începură să alerge de-a lungul lor către fiord. Cam după 70 de metri, mai multe figuri umane începură să se materializeze din ploaia care cădea neîntrerupt.

Sergentul Baker se apropie, pentru raport.

— Sunt ostaticii şi un terorist, domnule colonel.

— Aţi salvat ostaticii? exclamă Hollis cu voce tare. Pe toţi patru?

— Da, domnule, răspunse Baker. Sunt îngrozitor de obosiţi, dar în rest sunt sănătoşi.

— Bine lucrat, sergent, zise Hollis, strângându-i mâna plin de nedisimulată bucurie.

Amândoi ofiţerii memoraseră feţele celor doi preşedinţi şi a secretarului general O.N.U. în timpul zborului făcut din Virginia până în Punta Arenas. Iar pe senatorul Pitt îl cunoşteau din emisiunile televizate şi din ziare. Se grăbiră înspre ostatici şi scoaseră un suspin de uşurare când recunoscură toate cele patru personalităţi considerate dispărute.

Mare parte din uşurarea lor se transformă în surpriză când văzură că teroristul capturat nu era altul decât Rudi Gunn.

Senatorul Pitt înaintă şi-i strânse mâna lui Hollis în timp ce Gunn făcea prezentările.

— Cât de fericiţi suntem să vă vedem, zise senatorul cu bucurie.

— Îmi pare rău că am întârziat, mormăi Hollis, care încă nu înţelegea ce se întâmplă.

Hala îl îmbrăţişă, la fel făcură Hassan şi De Lorenzo. Apoi fu rândul lui Dillinger, care se făcu roşu ca racul.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă? îl întrebă Hollis pe Gunn.

Gunn se bucura grozav de ocazia oferită.

— Se pare, domnule colonel, că ne-aţi paraşutat într-un loc foarte fierbinte. Am găsit la mină aproape 20 de terorişti şi un elicopter ascuns, pe care voiau să-l folosească pentru a pleca de pe insulă. Nu aţi considerat potrivit să ne includeţi şi pe noi în sistemul dumneavoastră de comunicaţii, aşa că Pitt a încercat să vă prevină, dând drumul unui tren în jos pe munte spre fiord.

Dillinger dădu din cap.

— Elicopterul explică de ce teroriştii arabi au părăsit vasul şi i-au lăsat pe mexicani să se descurce singuri.

— Iar trenul trebuia să-i transporte la mină, adăugă Gunn.

Hollis întrebă:

— Unde sunt ceilalţi?

— Ultima dată când i-am văzut, înainte ca Pitt să mă trimită să-l salvez pe tatăl său şi pe ceilalţi, erau asediaţi în clădirea morii de minereu.

— Voi patru aţi ţinut piept la aproape 40 de terorişti? întrebă Dillinger neîncrezător.

— Pitt şi ceilalţi au încercat să-i împiedice pe arabi să fugă, precum şi să creeze o diversiune, astfel încât eu să-i pot salva pe ostatici.

— Şansele nu sunt mai mari de 1 la 10 în favoarea lor, zise Hollis.

— Se descurcau destul de bine când am plecat, răspunse solemn Gunn.

Hollis şi Dillinger se priviră.

— Mai bine am porni ca să vedem ce găsim, zise Hollis.

Senatorul Pitt se apropie.

— Domnule colonel. Rudi mi-a spus că fiul meu e la mină. Aş vrea să vin şi eu cu dumneavoastră.

— Îmi pare rău, domnule senator. Nu pot permite acest lucru până când zona nu este sigură.

Gunn îl luă de umăr pe bătrân.

— O să am grijă, domnule senator. Nu vă faceţi probleme din pricina lui Dirk. O să ne supravieţuiască tuturor.

— Mulţumesc, Rudi. Apreciez amabilitatea ta.

Hollis nu era la fel de încrezător.

— Probabil că au fost şterşi de pe suprafaţa pământului, îi murmură el lui Dillinger.

Dillinger aprobă dând din cap.

— Nu e nici o îndoială că n-au putut supravieţui atacului unor terorişti bine înarmaţi.

Hollis dădu semnalul şi oamenii săi începură să se mişte ca nişte fantome printre clădirile minei. Apropiindu-se de moara de minereu, numărul de cadavre întâlnite devenea înspăimântător. Numărară 13 cadavre căzute ca nişte păpuşi de cârpă pe drum şi împrejurul morii.

Clădirea morii de minereu era găurită de sute de gloanţe şi prezenta urmele grenadelor explodate. Nicăieri nu mai era nici un geam întreg. Toate uşile fuseseră aruncate în aer.

Hollis şi oamenii lui intrară cu precauţie prin găurile făcute în pereţi, în timp ce Dillinger şi echipa lui se apropiau de ceea ce odată fusese intrarea principală. Izbucniseră focuri mici, care ardeau din loc în loc, dar clădirea nu era în flăcări.

Două duzini de cadavre erau împrăştiate pe podea, şapte fiind adunate în faţa zdrobitorului de minereu. Elicopterul era întreg, neatins, cu excepţia regiunii cozii care era distrusă.

Trei oameni mai erau în viaţă în tot masacrul – trei oameni care erau atât de plini de fum, atât de plini de sânge, care arătau atât de îngrozitor, încât Hollis nu-şi putea crede ochilor. Unul zăcea pe podea cu capul în braţele altuia, al cărui braţ era susţinut de o eşarfă plină de sânge. Unul stătea nesigur pe picioare, cu sângele curgându-i din rănile de la un picior, de la baza gâtului aproape de umăr, din vârful capului şi dintr-o parte a feţei.

Doar când ajunse la câţiva centimetri, Hollis îi recunoscu pe oamenii zdrobiţi din faţa lui. Era absolut uluit. Nu putea înţelege cum aceşti trei oameni putuseră să-şi păstreze încrederea în ei înşişi şi să câştige o bătălie în ciuda unor şanse extrem de slabe.

Forţele Speciale se adunaseră în jurul lor plini de o admiraţie tăcută. Rudi Gunn zâmbea cu gura până la urechi. Hollis şi Dillinger stăteau împietriţi fără să poată scoate un singur cuvânt.

Apoi cu greu Pitt se îndreptă şi spuse:

— Chiar era timpul să apăreţi. Nu prea mai aveam ce să facem aici.

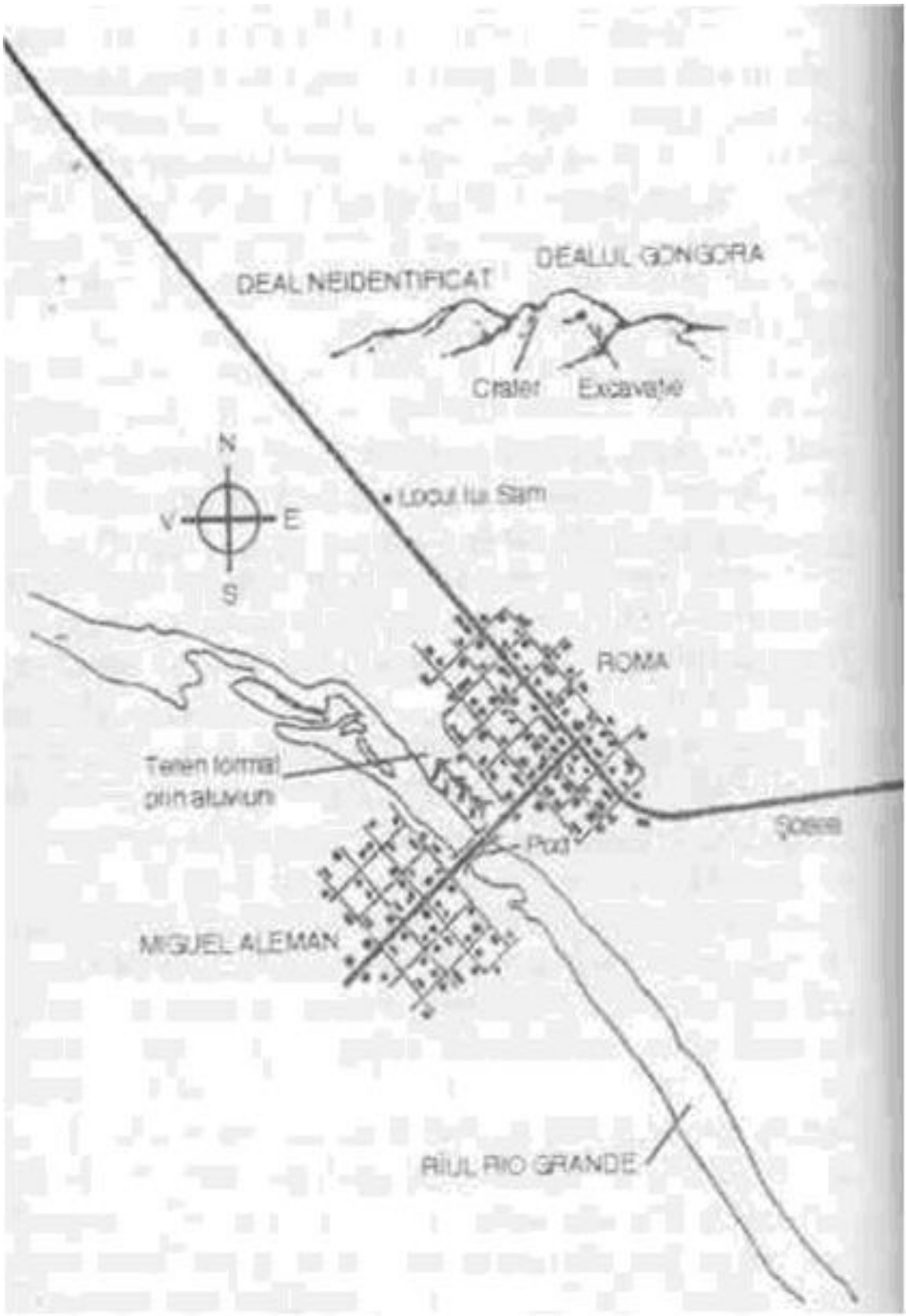
DEAL NEIDENTIFICAT
DEALUL GONGORA
Crater
Excavație
N
V
E
S
• Locul lui Slim
ROMA
Teren format prin aluviuni
Șoseaua
Pod
MIGUEL ALEMAN
RÎUL RIO GRANDE

PARTEA A IV-a

AFITEATRUL ROMAN A LUI SAM

62

27 octombrie, 1991
Washington D.C.

Dale Nichols şi Martin Brogan aşteptau în picioare pe treptele Casei Albe, în timp ce preşedintele cobora din elicopter şi traversa grăbit pajiştea.

— Aveţi ceva pentru mine? întrebă preşedintele nerăbdător în timp ce le strângea mâinile.

Nichols nu putea să-şi stăpânească emoţia.

— Tocmai am primit un raport de la generalul Dodge. Oamenii lui de la Forţele Speciale au recapturat *Lady Flamborough* intactă în Chile, în partea sudică. Senatorul Pitt, Hala Kamil şi preşedinţii De Lorenzo şi Hassan au fost salvaţi şi starea sănătăţii lor este satisfăcătoare.

Preşedintele era obosit în urma unor conferinţe non-stop cu primul-ministru al Canadei la Ottawa, dar ochii i se aprinseră ca nişte steluţe la auzul veştii.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Astea sunt veşti într-adevăr bune. Au fost pierderi de vieţi omeneşti?

— Doi oameni de la Forţele Speciale au fost răniţi, nici unul grav, dar trei oameni de la ACMS sunt răniţi destul de serios,

raportă Brogan.

— Au fost prezenţi şi cei de la ACMS?

— Dirk Pitt a fost cel care a descoperit *Lady Flamborough*. El şi alţi trei i-au împiedicat pe terorişti să scape şi să ia ostaticii cu ei.

— Deci Dirk a ajutat la salvarea propriului tată.

— Cu siguranţă că mare parte din merit este a lui.

Preşedintele îşi freca mâinile mulţumit.

— Domnilor, este aproape ora prânzului. Haideţi să sărbătorim cu o sticlă de vin; atunci îmi puteţi prezenta şi un raport detailat.

Secretarul de Stat Douglas Oates, Mercier, consilierul pentru apărare naţională a preşedintelui şi Julius Schiller se alăturaseră şi ei grupului celor trei pentru masa de prânz. După desert, Mercier le înmână tuturor copii ale raportului primit de la generalul Dodge.

Preşedintele se juca cu furculiţa în timp ce citea raportul. Apoi îşi ridică privirile pline de un amestec de surpriză şi triumf.

— Topiltzin!

— E băgat până în gât în afacerea asta, zis Borgan. Topiltzin este cel care a oferit teroriştilor vasul împreună cu echipajul de terorişti mexicani, astfel încât să fie posibilă substituirea celor două vase.

— Deci a conspirat cu fratele său în capturarea vasului *Lady Flamborough,* zise preşedintele sigur de sine.

Nichols dădu din cap.

— Faptele conduc spre această concluzie, dar va fi dificil de dovedit.

— Aveţi vreo idee despre identificarea celui care a pus la punct acest plan?

— Da, răspunse scurt Brogan. Aveţi aici un scurt raport despre el. S-a deghizat excepţional ca să semene cu comandantul navei *Lady Flamborough* în timpul capturării acesteia, apoi a renunţat la deghizare şi şi-a ascuns figura sub o mască. Mai târziu, Dirk Pitt s-a întâlnit faţă în faţă cu el în timpul unui scurt armistiţiu, înainte de începerea luptei. Numele lui este Suleiman Aziz Ammar.

— Pare ciudat că Ammar şi-a spus numele, murmură Schiller. Probabil că este un nume fals.

Brogan negă.

— Numele este cel adevărat. Avem un dosar complet despre el. Interpolul are de asemenea un dosar al lui. Probabil că Ammar

s-a gândit că Pitt e ca şi mort şi că nu are nimic de pierdut dacă îşi dezvăluie adevărata identitate.

Ochii preşedintelui se îngustară.

— Conform dosarului tău, el este bănuit de a fi implicat direct sau indirect în mai bine de 50 de crime, având ca victime oficialităţi guvernamentale de seamă. E posibil aşa ceva?

— Suleiman Aziz Ammar este cel mai bun din profesia sa.

— Un terorist înrăit.

— Asasin, îl corectă Brogan pe preşedinte. Ammar este specializat în asasinate politice. Are sânge rece. Este excepţional în a pune la punct planuri şi în a se deghiza. Cum spune cântecul: „Nimeni n-o face mai bine ca el”. Jumătate din asasinatele lui au fost atât de perfect executate încât au fost considerate accidente. Este mahomedan, dar a lucrat pentru francezi şi germani şi chiar pentru israelieni. Cel mai bine plătit asasin. A adunat o avere considerabilă în urma operaţiunilor sale pline de succes din Mediterana şi din jurul Mediteranei.

— A fost prins?

— Nu, domnule, recunoscu Brogan. Nu era printre morţi şi nici printre răniţi.

— Omul a scăpat? întrebă preşedintele cu asprime.

— Dacă mai trăieşte, Ammar nu poate ajunge departe, îl asigură Brogan. Pitt crede că a băgat cel puţin trei gloanţe în el. Omul este căutat peste tot. Nu există posibilitatea de a scăpa de pe insulă. Va fi probabil găsit în câteva ore.

— Ar fi o lovitură teribilă dacă ar putea fi convins să vorbească, zise Nichols.

— Generalul Dodge l-a alertat deja pe omul său de pe insulă, colonelul Hollis, să aibă grijă şi să-l captureze pe Ammar viu. Dar colonelul crede că există motive întemeiate pentru a presupune că, dacă va fi încolţit, Ammar se va sinucide.

Nichols ridică din umeri resemnat.

— Probabil că Hollis are dreptate.

— Au mai supravieţuit şi alţi terorişti? îl întrebă preşedintele pe Brogan.

— Opt pe care să-i putem interoga. Dar par a fi mercenari angajaţi direct de Ammar, nu adepţi înflăcăraţi ai lui Yazid.

— Vom avea nevoie de mărturia lor ca să dovedim că Ammar lucra pentru Yazid şi Topiltzin, zise preşedintele fără prea mare entuziasm.

Schiller era mai optimist.

— Priviţi partea bună a lucrurilor, domnule preşedinte. Vasul şi ostaticii au fost eliberaţi şi nu sunt răniţi. Preşedintele Hassan ştie foarte bine că Yazid a vrut să-l omoare şi că el se află în spatele capturării vasului. Acum o să-l urmărească cu răzbunarea sa pe Yazid până în pânzele albe.

Preşedintele îl privi, apoi se uită la toţi cei prezenţi.

— Aşa vedeţi dumneavoastră, domnilor, situaţia?

— Julius l-a intuit perfect pe preşedintele Hassan, zise Mercier. Hassan poate fi extrem de dur dacă îi stă cineva în cale.

Dough Oates aprobă.

— Cu excepţia unor evenimente neprevăzute, cred că Julius are dreptate în ceea ce-l priveşte pe Hassan, care nu o să meargă până într-acolo încât să rişte o răzmeriţă sau o revoluţie, arestându-l pe Yazid şi condamnându-l pentru trădare. Dar cu siguranţă că nu va proceda cu mănuşi şi va face orice cu excepţia unei crime pentru a distruge credibilitatea lui Yazid.

— Se va produce o mişcare împotriva lui Yazid, prezise Brogan. Fundamentaliştii moderaţi mahomedani din Egipt nu acceptă tactici teroriste. Îi vor întoarce spatele lui Yazid în timp ce parlamentul îi va acorda un sprijin copleşitor preşedintelui Hassan. De asemenea, în viziunea mea cea mai trandafirie, armata va coborî din turnul ei de fildeş şi-şi va reafirma loialitatea faţă de Hassan.

Preşedintele luă o ultimă înghiţitură de vin şi aşeză paharul pe masă.

— Trebuie să mărturisesc că-mi place ceea ce aud.

— Criza din Egipt este departe de a fi încheiată, avertiză secretarul Oates. S-ar putea ca Yazid să iasă din scenă pentru o vreme, dar în absenţa preşedintelui Hassan, Fraternitatea Mahomedană a Fundamentaliştilor fanatici a format o alianţă cu Partidul liberal şi cu Partidul Socialist al Muncii... Vor lucra împreună ca să submineze autoritatea lui Hassan, să aducă Egiptul sub conducere islamică, să întrerupă legăturile cu S.U.A. şi să distrugă tratatele de pace încheiate cu Israelul.

Preşedintele îl privi pe Schiller.

— Eşti de acord cu tabloul apocaliptic prezentat de Julius?

Schiller aprobă sumbru.

— Da.

— Martin?

Expresia solemnă a lui Brogan nu lăsa nici urmă de îndoială asupra părerii sale.

— Inevitabilul a fost doar amânat. În cele din urmă, guvernul lui Hassan trebuie să cadă. Armata îl va ajuta azi pe el, mâine pe altul. Cei mai buni oameni de la Langley prezic o lovitură de stat nesângeroasă cam în 18 până la 24 de luni.

— Eu propun să nu ne amestecăm şi să aşteptăm, domnule preşedinte, zise Oates. Şi să ne gândim în acest timp la opţiunile pe care le avem pentru a trata cu un alt guvern mahomedan.

— Sugerezi o abordare izolaţionistă, zise preşedintele.

— Poate că este timpul să adoptăm o astfel de atitudine, sugeră Schiller. Nici un rezultat important nu a fost obţinut din ceea ce predecesorii dumneavoastră au încercat în ultimii 20 de ani.

— Nici ruşii nu vor avea nimic de câştigat, adăugă Nichols. Şi marea noastră consolare va fi că l-am împiedicat pe Paul Capesterre, cunoscut şi sub numele de Ahmad Yazid, să creeze un alt dezastru asemănător celui din Iran. Ar fi luptat să distrugă cu orice preţ şi prin orice mijloace interesele noastre în Orientul Mijlociu.

— Nu sunt de acord în totalitate cu tabloul prezentat de tine, zise Brogan. Dar, în timpul pe care îl mai avem putem să cultivăm prietenia următorului conducător al Egiptului.

Preşedintele se încruntă, apoi întrebă:

— La cine te gândeşti?

— Ministrul egiptean al apărării, Abu Hamid.

— Crezi că va pune mâna pe putere?

— La timpul potrivit, da, explică calm Brogan. Are armata în buzunar şi a căutat cu viclenie şi ajutorul fundamentaliştilor musulmani moderaţi. După părerea mea, Abu Hamid este omul zilei de mâine.

— Ar fi putut fi mai rău, murmură Oates zâmbind slab. A acceptat favoruri şi şi-a oprit câteva din milioanele de dolari pe care le-am dat Egiptului. Abu Hamid nu e genul care să caute la dinţi calul de dar. Oh, sigur, va face zgomotele obişnuite, condamnând politica Israelului şi înjurând S.U.A., de dragul fanaticilor religioşi. Dar sub toată această retorică, vor exista întotdeauna căi disponibile de comunicaţie.

— Ne va ajuta şi faptul că este în relaţii apropiate cu Hala Kamil, zise Nichols ferm.

Preşedintele rămase tăcut, privind în paharul său ca într-un glob de cristal. Apoi ridică paharul.

— Pentru nişte legături prieteneşti permanente cu Egiptul.

— Da, da, ziseră într-un glas Mercier şi Brogan.

— Pentru Egipt, murmură Oates.

— Şi pentru Mexic, adăugă Schiller.

Preşedintele îşi privi ceasul şi se ridică, fiind urmat de consilierii săi.

— Îmi pare rău că sunt silit să pun capăt discuţiei, dar trebuie să particip la o întâlnire cu cei de la Ministerul Finanţelor. Felicitaţi-i din partea mea pe toţi cei care au participat la salvarea ostaticilor. Se întoarse spre Oates. Vreau să te văd pe tine şi pe senatorul Pitt de îndată ce acesta soseşte la Washington.

— Să discutăm despre ce a vorbit cu preşedintele Hassan în timpul grelelor încercări prin care au trecut?

— Aş fi mai interesat să aud ce-a aflat de la preşedintele De Lorenzo despre criza de la hotarele noastre din sud. Hassan e mai puţin important în comparaţie cu problemele Mexicului. Putem considera că pentru un timp Yazid o să se dea la fund, dar Topiltzin reprezintă o ameninţare mult mai periculoasă. Concentraţi-vă atenţia asupra lui, domnilor. Dumnezeu să ne ajute dacă nu putem stabiliza situaţia din Mexic.

63

Încet, cu părere de rău, Pitt se trezi din adâncurile întunecate ale unui somn profund, parcă numai ca să-şi dea seama că odată cu cunoştinţa îi revine şi o durere îngrozitoare. Încerca să se întoarcă în lumea lipsită de durere a somnului, dar ochii i se deschiseră şi era deja prea târziu. Primul lucru pe care îl văzu fu o faţă roşie, zâmbitoare.

— Ei, ei, uite că s-a întors la viaţă, zise ofiţerul secund Firmey cu veselie. Mă duc să-i spun comandantului.

În timp ce Firmey ieşea pe uşă, Pitt îşi mişcă încet ochii fără să-şi clintească capul şi descoperi un bărbat scund şi chel care stătea pe un scaun lângă pat. Îşi aminti că acesta era doctorul navei, dar nu-şi aducea aminte numele lui.

— Îmi pare rău, doctore, dar nu-mi pot aminti…

— Henry Webster, ghici doctorul. Şi dacă vrei să ştii unde eşti, îţi pot spune că te afli în cel mai luxos apartament de pe *Lady Flamborough,* care acum este remorcat de *Sounder* şi se îndreaptă spre Punta Arenas.

— Cât timp am fost fără cunoştinţă?

— În timp ce-i prezentai raportul colonelului Hollis, eu îţi tratam rănile. Curând după aceea te-am sedat. Ai dormit cam 12 ore.

— Nu e de mirare că mor de foame.

— O să am grijă ca bucătarul nostru şef să-ţi trimită una dintre specialităţile sale.

— Ce fac Giordino şi Findley?

— Lăudabil din partea ta că întrebi despre prietenii tăi înainte să întrebi despre starea sănătăţii tale. Giordino este un tip foarte rezistent. Am scos din el patru gloanţe, nici unul nu atinsese vreo zonă vitală. Până la Anul Nou se face bine. Rănile lui Findley erau mult mai grave. Gloanţele i-au intrat în corp prin partea dreaptă şi i-au rămas în plămân şi în rinichi. Am făcut tot ce am putut pentru el aici pe vapor. El şi Giordino au fost duşi pe calea aerului la Punta Arenas, iar apoi la Washington, curând după ce ţi-am administrat ţie sedativele. Findley va fi operat de medici specialişti în extragerea gloanţelor la Walter Reed Medical Center. Dacă nu există alte complicaţii, o să-şi revină fără probleme. Apropo, prietenul tău Rudi Gunn a considerat că ei au

mai multă nevoie de el decât tine, aşa că i-a întovărăşit acasă.

Înainte ca Pitt să poată scoate vreun cuvânt, doctorul îi băgă în gură un termometru digital.

Dr. Webster citi cifrele şi dădu din cap.

— În ceea ce te priveşte, domnule Pitt, o să te refaci fără nici un fel de complicaţii. Cum te simţi?

— Nu cred că pot participa la o întrecere sportivă, dar în afara unei dureri de cap şi a unei senzaţii înţepătoare la gât, mă simt excepţional.

— Eşti norocos. Nici unul dintre gloanţe nu a lovit un organ intern sau vreo arteră. Ţi-am pus copci la picior şi la gât, mai precis la muşchiul trapez. Ţi-am pus copci şi la obraz. Chirurgia plastică poate ascunde cicatricea, asta doar dacă nu consideri că aşa ai mai mult sex-appeal. Lovitura de la cap a produs o contuzie. Radiografia a arătat că nu ai însă nici o fractură craniană. Eu cred că în trei luni vei trece înot Canalul Mânecii şi vei putea cânta la vioară.

Pitt râse. Aproape imediat se crispa pentru că durerea îl străfulgera din toate părţile. Webster îl privi cu îngrijorare.

— Îmi pare rău. Mă tem că fac prea multe glume la patul pacienţilor mei.

Pitt se relaxă şi curând încetă şi durerea. Îi plăcea felul în care vorbeau englezii şi glumele pe care le făceau ei. Erau nemaipomeniţi, se gândi el şi zâmbi privindu-l fix pe Webster cu respect nedisimulat. Ştia că doctorul din modestie nu-i descrie tot efortul pe care îl depusese ca să-l aducă pe linia de plutire.

— Dacă m-a durut atunci când ai glumit, mă gândesc la agonia pe care mi-o va provoca nota ta de plată.

De data asta Webster fu cel care izbucni în râs.

— Ai grijă, n-aş vrea să ruinezi munca pe care am depus-o când te-am cusut.

Pitt se ridică în capul oaselor şi întinse mâna.

— Îţi sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Webster se ridică şi-i strânse mâna.

— A fost o onoare să te îngrijesc, Pitt. Acum o să plec. Se pare că eşti vedeta zilei. Cred că nişte distinşi vizitatori aşteaptă cu nerăbdare să intre.

— La revedere, doctore şi mulţumesc.

Webster îi făcu cu ochiul şi-l salută. Apoi se îndreptă spre uşă, o deschise şi invită pe toată lumea înăuntru.

Intră mai întâi senatorul Pitt, urmat de Hala, de colonelul Hollis

şi de comandantul Collins. Bărbaţii îi strânseră mâna, iar Hala se aplecă şi-l sărută uşor.

— Sper că serviciile de la bordul navei noastre sunt satisfăcătoare, zise comandantul Collins vesel.

— Nimeni nu a fost vreodată îngrijit într-un spital mai luxos, răspunse Pitt. Singurul lucru de care îmi pare rău este că nu mai pot sta în acelaşi lux încă o lună.

— Din nefericire, prezenţa ta este solicitată chiar mâine în nord, zise Hollis.

— Oh, nu.

— Oh, da, zise senatorul uitându-se la ceas. *Sounder* ne va remorca până în portul de la Punta Arenas, unde vom ajunge cam într-o oră şi jumătate. Acolo ne aşteaptă un avion Air Force care o să ne transporte pe tine, pe mine şi pe domnişoara Kamil la Washington.

Pitt ridică neputincios mâinile.

— S-a ales praful de croaziera mea de lux.

Apoi toţi îi puseră întrebări despre starea sănătăţii lui. După câteva minute, Hollis aduse conversaţia la problema care îl frământa pe el.

— L-ai recunoaşte pe Ammar dacă l-ai vedea din nou? îl întrebă el pe Pitt.

— L-aş putea identifica destul de uşor dintr-un şir de oameni. Nu l-aţi găsit? V-am dat o descriere amănunţită a înălţimii, greutăţii şi înfăţişării sale, înainte să mă adoarmă doctorul Webster.

Hollis îi dădu un vraf de fotografii.

— Aici sunt fotografiile făcute de fotograful vasului, care includ toţi teroriştii, cei morţi şi cei luaţi prizonieri. Îl vezi printre ei pe Suleiman Aziz Ammar?

Pitt se uită atent la fotografii, studiindu-le pe cele ce înfăţişau pe teroriştii ucişi. Îşi aminti că în timpul luptei nici unul nu avusese pentru el trăsături clare. Se întrebă cu o curiozitate morbidă pe care dintre ei îi ucisese. În cele din urmă clătină din cap.

— Aziz nu este nici printre morţi, nici printre vii.

— Eşti sigur? întrebă Hollis. Rănile şi moartea pot modifica foarte mult trăsăturile feţei.

— Am stat mai aproape de el decât stau acum de tine şi găsindu-mă într-o situaţie ce nu se poate uita cu uşurinţă. Crede-mă, colonele, când îţi spun că Ammar nu este printre cei din

fotografii.

Hollis scoase o fotografie mai mare dintr-un plic şi i-o întinse lui Pitt fără nici un comentariu.

După câteva clipe, Pitt îl privi întrebător pe Hollis.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Acesta este Suleiman Aziz Ammar?

Pitt îi dădu fotografia înapoi.

— Ştii foarte bine că este el, pentru că altfel nu mi-ai da să mă uit la o fotografie făcută, altădată şi în alte părţi ale lumii.

— Cred că ceea ce nu ne spune colonelul Hollis, zise tatăl lui Dirk, este că nici Ammar, nici cadavrul lui nu a fost încă găsit.

— Atunci, probabil că oamenii lui i-au ascuns cadavrul, zise Pitt. L-am nimerit, sunt sigur, odată în umăr şi de două ori în plină figură. Am văzut cum unul dintre oamenii săi îl trăgea la adăpost după ce căzuse.

— E posibil să fi fost îngropat, admise Hollis. Căutările făcute în teren şi cele efectuate din aer nu au dat nici un rezultat. Nu s-a descoperit nici o urmă.

— Deci vulpea nu a fost păcălită, murmură Pitt încet.

Senatorul se uită la el.

— Ce-a fost asta?

— Ceva ce mi-a spus Ammar despre un coiot şi o vulpe şi despre ce s-a întâmplat când s-au întâlnit, răspunse Pitt gânditor. Apoi îi privi pe cei din jurul lui. Pun pariu că v-a scăpat. Cine vrea să parieze?

În loc să parieze, Hollis îl privi încruntat.

— Mai bine ai spera că e la fel de mort ca o baracudă în mijlocul deşertului, pentru că dacă trăieşte, Dirk Pitt se află cu siguranţă pe primul loc pe lista lui neagră.

Hala, purtând un veşmânt de mătase aurie cu nişte hieroglife în stil modern pe el, se îndreptă graţios spre capul patului lui Pitt. Îi puse uşor mâna pe umăr.

— Dirk este foarte slăbit, spuse ea clar. Are nevoie de o masă bună şi de odihnă până când va trebui să debarce de pe vas. Aş sugera să-l lăsăm singur.

Hollis puse fotografiile la loc în plic şi se ridică.

— Va trebui să-mi iau la revedere. Mă aşteaptă un elicopter care o să mă ducă înapoi la Santa Inez, pentru a ne continua căutările.

— Transmite-i cele mai bune urări maiorului Dillinger.

— O voi face.

Hollis nu părea în largul lui; apoi se apropie de pat şi-i strânse mâna lui Pitt.

— Îmi cer scuze, Dirk, ţie şi prietenilor tăi. V-am subestimat pe toţi într-un mod îngrozitor. Dacă vrei vreodată să te transferi de la ACMS la Forţele Speciale, voi fi primul care să-ţi dau recomandarea.

— Nu cred că m-aş putea acomoda, zâmbi Pitt. Fac alergie când îmi dă cineva ordine…

— Este exact ceea ce ai dovedit, zise Hollis zâmbind slab.

Senatorul se apropie şi-l luă de mână pe Pitt.

— Ne vedem pe punte.

— O să-mi iau şi eu la revedere, zise comandantul Collins.

Hala nu spuse nimic. Îi conduse pe bărbaţi până la uşă şi o închise în urma lor, încuind-o. Apoi se îndreptă spre pat. Faldurile veşmântului ei fluturau în urmă, iar felul în care se mişca îl convinse pe Pitt că Hala nu avea nimic pe dedesubt.

Dovedi adevărul gândurilor lui Pitt desfăcând cordonul şi lăsând veşmântul să-i cadă de pe umeri. Auzi foşnetul mătăsii când veşmântul căzu uşor pe podea. Arăta ca o statuie de bronz, cu sânii ridicaţi, cu mâinile pe lângă trup, cu unul dintre picioare uşor îndoit. Se aplecă şi ridică cuverturile de pe pat.

— Am o datorie de plătit, zise ea cu emoţie.

Pitt se văzu în oglinda de pe uşa dulapului. Era plin de ghips alb. Vârful capului şi o parte a feţei îi erau înfăşurate în bandaje, la fel şi o parte a gâtului şi a piciorului rănit. Nu se bărbierise de o săptămână şi avea ochii injectaţi. În mintea lui arăta ca un vagabond pe care orice doamnă respectabilă l-ar respinge.

— Nu prea arăt a Don Juan, murmură el.

— În ochii mei eşti frumos, murmură Hala în timp ce se aşeza în pat lângă el şi îşi purta degetele uşor prin părul de pe pieptul lui. Trebuie să ne grăbim. Nu avem decât o oră la dispoziţie.

Pitt oftă lung. Şi-ar fi găsit beleaua cu Doc Webster dacă exagera şi îşi rupea copcile. Abjectă capitulare! De ce oare, se minună el, bărbaţii plănuiesc mai multe intrigi ascunse decât o agenţie de spionaj pentru a seduce femeile, ca să constate că ele devin pasionale în cele mai nebuneşti situaţii şi mai ales atunci când te aştepţi cel mai puţin? Era mai convins ca oricând că James Bond nu avea o viaţă amoroasă chiar atât de simplă.

Când se trezi, Ammar nu văzu decât întuneric în jurul lui. Îşi simţea umărul ca şi când ar fi avut un cărbune aprins, ascuns în

carne. Încercă să-şi ridice mâinile spre faţă, dar una din mâini păru să explodeze de durere. Apoi îşi aminti momentul când gloanţele i-au atins umărul şi încheietura mâinii. Îşi ridică mâna sănătoasă la ochi, dar buricele degetelor nu simţiră decât o pânză strâns legată în jurul capului, ce-i acoperea faţa de la frunte până la bărbie.

Îşi dădu seama că ochii lui nu mai puteau fi salvaţi. Nu va accepta o viaţă în întuneric, se gândi el. Orbecăi în jur în căutarea unei arme, sau a altceva cu care să se sinucidă. Tot ceea ce putu atinge a fost suprafaţa umedă şi netedă a stâncii.

Ammar deveni disperat, incapabil să-şi reprime teama şi sentimentul de neajutorare. Se ridică cu greu în picioare, se-mpiedică şi căzu din nou. Apoi două braţe îl prinseră de umeri.

— Nu te mişca şi nu fă zgomot, Suleiman Aziz, îl auzi pe Ibn şoptindu-i. Americanii sunt pe urmele noastre.

Ammar îl strânse pe Ibn de mână pentru a căpăta curaj. Încercă să vorbească, dar nu mai putea să rostească cuvinte coerente. Prin învelişul însângerat care îi susţinea maxilarul sfârtecat, nu ieşeau decât sunete guturale, animalice.

— Suntem într-o mică încăpere dintr-un tunel al minei, îi şopti Ibn în ureche. S-au apropiat foarte mult de noi, dar am avut timp să construiesc un zid care să mascheze ascunzătoarea noastră.

Ammar dădu din cap, încercând cu disperare să se facă înţeles.

Era ca şi cum Ibn putea pătrunde prin beznă ca să-i citească gândurile lui Ammar.

— Vrei să mori, Suleiman Aziz? Nu, n-o să mori. O să murim împreună, dar cu nici un minut mai devreme decât va hotărî Allah.

Ammar se cocârjă disperat. Nu se simţise niciodată atât de dezorientat, atât de neajutorat. Durerea era insuportabilă şi gândul că îşi va trăi restul vieţii orb şi mutilat în celula unei închisori de maximă securitate îl umplea de disperare. Tot instinctul de autoconservare îl părăsise. N-ar fi acceptat să fie dependent de altcineva, nici măcar de Ibn.

— Odihneşte-te, frate, spuse Ibn cu blândeţe. O să ai nevoie de toată puterea ta când va trebui să fugim de pe insulă.

Ammar se prăbuşi şi se rostogoli pe o parte. Umerii săi atinseră podeaua denivelată a tunelului. Era umedă şi umezeala îi pătrunse prin haine, dar durerea era prea mare pentru a mai simţi şi acel disconfort.

Era din ce în ce mai disperat. Eşecul lui devenise un coşmar. Îl văzu pe Ahmad Yazid stând deasupra lui, surâzând afectat; apoi o cortină coborâtă pentru ca mai apoi să fie trasă, dezvelind cele mai ascunse colţuri ale minţii lui Ammar. Apăru o licărire care înmuguri şi apoi explodă într-o lumină orbitoare şi acela fu momentul teribil în care îşi văzu viitorul.

Va supravieţui prin răzbunare.

Mental rosti acest cuvânt de mai multe ori, până când îşi recăpăta autodisciplina.

Prima hotărâre pe care o luă a fost în privinţa celui care va muri de mâna lui: Yazid sau Pitt? Nu putea acţiona singur. Nu mai era capabil, din punct de vedere fizic, să-i ucidă pe amândoi. Deja îşi făcuse un plan. Va trebui să împartă răzbunarea cu Ibn.

Ammar îşi făcea griji în privinţa acestei hotărâri, dar nu avea de ales.

Ibn va omorî coiotul, iar rolul final al lui Ammar va fi acela de a ucide vipera.

64

Pitt refuză să zboare acasă pe targă. Stătea într-un fotoliu confortabil cu spătar înalt, cu piciorul ridicat pe spătarul scaunului din faţă şi privea pe hublou la vârfurile acoperite de zăpadă ale Anzilor. Departe spre dreapta vedea platourile verzi care marcau începuturile podişurilor braziliene. Doua ore mai târziu, undeva în depărtare, un nor cenuşiu anunţă apropierea aglomeratului oraş Caracas, pentru ca apoi să vadă din nou linia orizontului acolo unde turcoazul Mării Caraibilor întâlnea albastrul de cobalt al cerului. De la altitudinea de 12000 de metri, apa încreţită de vânt părea o coală de hârtie creponată.

Avionul cu reacţie al Forţelor Aeriene destinat transportului oficialităţilor era puţin spaţios – Pitt nu ar fi putut să stea în picioare fără să atingă tavanul – dar era foarte luxos. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în avionul-jucărie, foarte costisitor, al unui copil bogat.

Tatăl său nu avea chef de vorbă. Senatorul îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului frunzărind documente dintr-o geantă-diplomat şi notându-şi lucruri pe care vroia să le menţioneze la întâlnirea cu preşedintele.

Puţina conversaţie care avusese loc până atunci fusese iniţiată de o singură parte. Când Pitt a întrebat cum s-a întâmplat ca el să fie pe *Lady Flamborough* la Punta del Este, senatorul nici n-a ridicat privirea când i-a răspuns.

— O misiune prezidenţială, spuse el neutru, blocând orice altă întrebare asupra acestui subiect.

Nici Hala nu îl băga în seamă şi îşi vedea de treburile ei. Vorbea întruna la telefon, transmiţând rapid instrucţiuni consilierilor ei aflaţi în clădirea Naţiunilor Unite de la New York. Singurul moment când ea păru conştientă de prezenţa lui Pitt a fost marcat de un zâmbet fugar când ochii lor s-au întâlnit din întâmplare.

Cât de repede pot ele uita, medita Pitt într-o doară.

Din nou începu să se gândească la comorile Bibliotecii din Alexandria. Aproape că ar fi vrut să pună capăt monopolului Halei asupra telefonului pentru a afla de la Yaeger cum evoluau cercetările. Dar îşi înecă curiozitatea într-un pahar de Martini, căpătat prin bunăvoinţa stewardului şi hotărî să aştepte şi să afle

ceea ce avea de aflat direct de la Lily şi Yaeger.

Pe ce fluviu navigase Venator înainte de a îngropa preţioasele obiecte? Putea fi oricare din cele o mie care se varsă în Atlantic între Saint Lawrence din Canada până la Rio de la Plata din Argentina. Sau poate că nu toate. Yaeger susţinea teoria că SERAPIS lua apă şi a trebuit să fie reparată undeva în zona care mai târziu avea să se numească New Jersey. Fluviul necunoscut trebuia să fie undeva la sud, mult mai la sud decât fluviile care se varsă în golful Chesapeake.

Ar fi putut oare Venator să-şi ducă flota în golful Mexic şi apoi pe Mississippi în sus? Fluviul de astăzi trebuie să fie mult diferit de ceea ce era acum 1.600 de ani. Poate că intrase pe fluviul Orinoco în Venezuela, fluviu pe care se putea naviga bine şi acum 2.000 de ani. Sau poate pe fluviul Amazon?

Îşi lăsă mintea să cântărească ironia întregii situaţii. Dacă voiajul lui Junius Venator în America ar fi fost clar dovedit prin descoperirea comorilor îngropate ale Bibliotecii, cărţile de istorie vor trebui revizuite şi adăugate capitole noi. Bietul Leil Eriksson şi Cristofor Columb vor fi menţionaţi la capitolele „şi alţii”.

Pitt încă mai visa cu ochii deschişi când fu întrerupt de steward, care îi spuse să-şi lege centura de siguranţă.

Era în amurg şi avionul îşi aplecase botul şi plana în lunga coborâre către baza Forţelor Aeriene de la Andrews. Luminile pâlpâitoare ale Washington-ului trecură pe sub ei şi Pitt se văzu în curând coborând şchiopătând scările avionului, sprijinit într-un baston făcut în grabă dintr-o ţeavă de aluminiu şi dăruit în semn de recunoştinţă de echipajul de pe *Lady Flamborough.* Piciorul lui atinse cimentul aproape în acelaşi loc ca la sosirea din Groenlanda.

Hala veni la el şi îşi luă la revedere. Ea urma să îşi continue drumul cu acelaşi avion până la New York.

— Ai devenit o amintire de preţ, Dirk Pitt.

— Şi tot nu am reuşit să cinăm împreună.

— Data viitoare când te afli la Cairo, fac eu cinste.

Senatorul auzi discuţia şi se apropie.

— Cairo, domnişoară Kamil, nu New York?

Hala îi oferi un zâmbet demn de frumoasa Nefertiti.

— Îmi dau demisia din funcţia de secretar general şi mă întorc la Cairo. Democraţia e pe moarte în Egipt. Pot face mai mult pentru a o păstra în viaţă dacă lucrez în mijlocul poporului meu.

— Şi cum rămâne cu Yazid?

— Preşedintele Hassan a promis să-l ţină sub arest la domiciliu.

Senatorul Pitt se încruntă.

— Ai grijă. Yazid e încă un om foarte periculos.

— Şi dacă nu e el, întotdeauna se va găsi un alt maniac gata să acţioneze.

Ochii săi blânzi şi negri ascundeau teama care îi străbătu sufletul. Îl îmbrăţişă ca pe un tată.

— Spune-i preşedintelui tău că Egiptul nu va deveni o naţiune de fanatici.

Se întoarse din nou către Pitt. Era pe punctul de a se îndrăgosti de el, dar lupta cu toată voinţa ei împotriva propriilor sentimente. Simţi cum i se înmoaie picioarele în momentul în care îl prinse de amândouă mâinile şi privi în sus în ochii lui care nu aveau vârstă. Pentru un moment, cu ochii minţii se revăzu pe ea însăşi înlănţuindu-l, mângâindu-i corpul musculos, pentru ca imediat să îşi şteargă din minte acel gând. Alături de el, îşi găsise un moment de împlinire, de care fusese privată atâta timp, dar ştia că nu ar fi putut niciodată să se împartă între iubirea pentru Egipt şi cea pentru un bărbat. Viaţa ei aparţinea celor care nu posedau nimic altceva decât suferinţă şi sărăcie.

Îl sărută tandru.

— Nu mă uita!

Înainte ca Pitt să-i poată răspunde, Hala s-a întors şi a urcat în grabă pe scară în avion. El rămase timp îndelungat privind uşa pustie a avionului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, senatorul îl întrerupse:

— Au trimis o ambulanţă să te ducă la spital.

— Spital? spuse el absent, continuând să privească cum se închidea uşa. Motoarele cu reacţie fluierau în timp ce pilotul creştea turaţia şi începu să lunece către pista de decolare.

Pitt îşi smulse bandajele de pe cap şi de pe faţă şi le aruncă în jetul de gaze arse de la motoare, unde se aprinseră şi fură aruncate în aer ca nişte şerpi zburători.

Răspunse doar după ce avionul era deja în aer:

— Nu mă duc la nici un spital blestemat!

— Cam sări peste cal, nu crezi? spuse senatorul cu grijă părintească, convins fiind că şi-ar fi irosit plămânii dacă ar fi încercat să ţină predici fiului său cel independent.

— Cum ajungi la Casa Albă? întrebă Pitt-fiul.

Senatorul arătă din cap către un elicopter la vreo sută de

metri depărtare.

— Preşedintele mi-a înlesnit transportul.

— Poţi să mă arunci şi pe mine la ACMS?

Tată său îl privi glumeţ:

— Sper că expresia e figurativă.

Pitt zâmbi.

— Niciodată nu mă laşi să uit din care parte a familiei moştenesc simţul ăsta sadic al umorului.

Senatorul îl bătu uşurel pe umeri:

— Hai, zăpăcitule, să te ajut până la elicopter.

Tensiunea îi înnoda stomacul lui Pitt în timp ce privea cifrele din lift indicând urcarea către etajul complexului de computere al clădirii ACMS. Lily stătea în picioare pe culoar când uşile se deschiseră şi Pitt ieşi şchiopătând.

Arboră un zâmbet cuceritor, care îngheţă când îi văzu privirea obosită şi suferindă, tăietura lungă din obraz, umflătura bandajului de sub gulerul puloverului pescăresc pe gât, împrumutat de la tatăl său, piciorul târât şi bastonul. Pe urmă se căzni şi puse viteşeşte la loc zâmbetul.

— Bine-ai venit acasă, marinare!

Păşi înainte şi-şi aruncă braţele după gâtul lui. El strânse din ochi şi scăpă un geamăt. Ea se trase înapoi.

— Aoleu, n-am vrut!

Pitt o îmbrăţişă:

— Ba să vrei! apoi îşi zdrobi buzele de ale ei. Barba nerasă o zgâria şi mirosea a gin – şi minunat de masculin.

— E ceva ce-ar trebui să se spună despre bărbaţii care vin acasă doar o dată pe săptămână, apucă ea să spună într-un sfârşit.

— Şi despre femeile care-i aşteaptă! spuse el, dându-se înapoi.

Privi împrejur.

— Ia spune, ce-aţi găsit voi, Hiram şi cu tine, de când am plecat?

— Îl las pe Hiram să-ţi spună, răspunse delicat, apucându-l de mână şi conducându-l printre bateriile de computere.

Yaeger năvăli afară din biroul său. Fără un cuvânt de salut sau de compasiune pentru rănile lui Pitt, se aruncă în miezul problemei:

— L-am găsit! anunţă pe un ton solemn.

— Fluviul? întrebă Pitt frământat.

— Nu numai fluviul, dar cred că pot să te aşez pe o zonă de două mile pătrate în care se găseşte grota cu comoara.

— Unde?

— Texas! Un orăşel de graniţă numit Roma!

Yaeger avea aerul satisfăcut şi mulţumit de sine pe care ar fi trebuit să-l aibă un Tyrannosaurus Rex imediat după îngurgitarea la prânz a unui brontozaur.

— Numit aşa fiindcă are şapte dealuri, precum capitala Italiei. Dealuri mici şi şterse, trebuie să admit. Dar există mărturii despre obiecte romane care ar fi fost dezgropate în zonă. Arheologii autorizaţi s-au strâmbat la ele, desigur, dar ce ştiu ei?

— Şi fluviul este…

— Rio Bravo, cum îi spune în spaniolă, dădu Yaeger din cap. Cunoscut în partea asta ca Rio Grande.

— Rio Grande, repetă Pitt încetişor, savurând îndelung fiecare silabă, venindu-i greu să accepte adevărul după zeci de presupuneri greşite, încercări nebuneşti de a ghici şi speculaţii fără finalitate.

— Mare păcat! spuse pe neaşteptate Yaeger morocănos.

Pitt îl privi surprins.

— De ce spui asta?

Yaeger clătină din cap greoi:

— Nu-ţi dai seama că imediat ce-or să afle pe ce-au trăit în ultimii 1.600 de ani, nu o să te mai poţi înţelege cu nici un Texan?

65

A doua zi la prânz, după ce aterizaseră la Baza aeriană a Marinei de la Corpus Christi, Pitt şi Lily, împreună cu amiralul Sandecker, fură conduşi de un marinar la centrul de cercetare ACMS de pe plajă. Sandecker ceru marinarului să oprească lângă un elicopter staţionat pe planşeul de beton din faţa unei magazii de pe doc. Pe cer nu erau nori şi soarele strălucea nestingherit. Temperatura era blândă, dar umiditatea era ridicată şi cu toţii începură să transpire imediat după ce ieşiră din maşină.

Geologul-şef de la ACMS, Herb Garza, făcu un gest prietenos cu mâna şi se apropie. Era scund, rotofei, cu pielea maronie, avea obrajii vag ciupiţi de vărsat de vânt şi părul negru lucios. Purta o şapcă de baseball cu emblema echipei California Angels şi un tricou de culoare portocaliu-fluorescentă atât de stridentă, că şi după închiderea ochilor Pitt continua să-l vadă.

— Dr. Garza, spuse Sandecker scurt. Îmi pare bine să ne vedem din nou.

— V-am aşteptat cu plăcere sosirea, spuse Garza călduros. Putem decola imediat ce vă urcaţi.

Se întoarse şi-l prezentă pe pilot, Joe Mifflin, care purta ochelari de soare „Smilin Jack” şi-i făcu lui Pitt impresia că-i tot atât de neastâmpărat ca şi o clanţă de uşă.

Pitt şi Garza colaboraseră la un proiect de-a lungul coastei de vest a Africii de Sud.

— Cât timp a trecut de-atunci, Herb? spuse Pitt. Trei, patru ani?

— Cine să-i mai numere? zâmbi larg Garza, în timp ce-şi scuturau mâinile. Îmi pare bine că lucrăm iarăşi în echipă.

— Pot să-ţi fac cunoştinţă cu Dr. Lily Sharp?

Garza se înclină cu graţie.

— Oceanolog? întrebă.

Lily clătină din cap:

— Arheologie terestră.

Garza se întoarse şi-l privi curios pe Sandecker.

— Nu e vorba de un proiect marin, domnule amiral?

— Nu. Îmi pare rău că nu ai fost complet informat, dar mi-e teamă că va trebui să ţinem secret scopul muncii noastre încă ceva timp.

Garza ridică indiferent din umeri.

— Sunteţi şeful!

— Eu nu am nevoie decât de o direcţie, spuse Mifflin.

— Sud, îi răspunse Pitt. Spre sud, la Rio Grande.

Zburară în jos, pe coastă, de-a lungul canalului interior, trecând pe deasupra hotelurilor şi a cartierelor de locuinţe de pe insula Padre de Sud. Pe urmă, Mifflin aplecă elicopterul verde cu însemnele ACMS pe sub o pătură de nori cu aspect de floricele de porumb şi traversă spre vest după Port Isabel, unde apele lui Rio Grande se împrăştie în Golful Mexic.

— Îmi puteţi spune cam ce-ar trebui să supraveghem? întrebă Garza.

— Tu ai crescut în valea lui Rio Grande, nu-i aşa? vru Sandecker să afle, fără a răspunde la întrebare.

— M-am născut şi am crescut mai în sus pe fluviu, la Laredo. Am absolvit cursurile superioare la colegiul Texas Southermost din Brownsville. Tocmai trecem pe deasupra lui.

— Deci eşti familiarizat cu aspectele geologice ale împrejurimilor Romei?

— Da, am condus câteva prospecţiuni în zonă.

Era rândul lui Pitt:

— Comparativ cu aspectul actual, cum curgea fluviul la câteva secole după Cristos?

— Fluviul nu era cu mult diferit pe vremea aceea, răspunse Garza. Dar, desigur, albia s-a mutat de-a lungul timpului datorită inundaţiilor, însă arareori cu mai mult de câteva mile. Şi nu de puţine ori de-a lungul secolelor a revenit la vechea albie. Singura schimbare majoră este că Rio Grande era pe vremea aceea mult mai ridicat. Înainte de războiul cu Mexicul avea o lăţime de două până la patru sute de metri. Canalul principal era cu mult mai adânc.

— Când a fost zărit pentru prima oară de un european?

— Alonzo de Pineda a intrat cu corabia pe gura fluviului în 1519. L-am putea asemăna cu Mississippi pentru vremea aceea?

Garza cugetă o clipă:

— Rio Grande era mai asemănător cu Nilul.

— Nilul?

— Izvoarele se află în Munţii Stâncoşi din Colorado. În timpul inundaţiilor de primăvară, în timp ce zăpada se topeşte, apele năvălesc la vale şi se revarsă. Vechii indieni, ca şi egiptenii,

săpau canale ca apa revărsată să le ajungă la culturi. Din cauza asta, fluviul pe care-l vedeţi acum nu este decât o şuviţă din ceea ce era. Odată cu stabilirea colonilor spanioli şi mexicani, urmaţi de texanii americani, s-au construit noi lucrări de irigaţie. După războiul civil, căile ferate au adus şi mai mulţi fermieri, care şi-au tras din ce în ce mai multă apă. Pe la 1894, bancurile de nisip au dus la întreruperea navigaţiei cu aburi. Dacă nu ar fi fost irigaţiile, Rio Grande ar fi fost Mississippi-ul Texasului.

— Au navigat pe Rio Grande vapoare cu aburi? întrebă Lily.

— O perioadă relativ scurtă traficul a fost destul de aglomerat, în timp ce comerţul se dezvolta în aval şi în amonte pe ambele maluri ale fluviului. Flotilele de vapoare cu zbaturi au făcut curse regulate între Brownsville şi Laredo timp de peste 30 de ani. Acum, după construirea digului Falcon, aproape singurele ambarcaţiuni pe care le poţi vedea pe cursul inferior al fluviului sunt bărci cu motor şi şalupe.

— Ar fi putut navele cu vele să ajungă până la Roma? întrebă Pitt.

— Chiar şi mai departe! Fluviul era suficient de lat pentru a fi parcurs. Tot ce trebuia să facă o navă cu vele era să aştepte briza de est, din larg. O navă mare, cu chilă, a ajuns chiar până la Santa Fe în 1850.

Pentru câteva minute nimeni nu mai zise nimic, în timp e Mifflin zbura urmărind meandrele fluviului. Apărură câteva dealuri lunguieţe şi rotunjite. Pe malul mexican câteva orăşele fondate acum aproape 300 de ani se odihneau în prăfuită izolare. Unele case erau construite din piatră şi din chirpici şi acoperite cu ţiglă roşie, în timp ce casele de la margine erau presărate cu colibe primitive acoperite cu stuf.

Zona agricolă a văii, cu livezile de citrice şi culturile de legume şi de *aloe vera* se pierdeau în şesuri aride punctate de arbuşti *mesquite* şi de scaieţi albi. Pitt se aştepta la un fluviu mâlos, dar Rio Grande îl impresionă în mod plăcut expunând o apă de un verde întunecat.

— Ne apropiem de Roma, anunţă Garza. Oraşul de pe malul opus se numeşte Miguel Aleman. Nu e chiar oraş. Cu excepţia câtorva prăvălii de curiozităţi pentru turişti, este mai mult un punct de trecere al frontierei în drum spre Monterrey.

Mifflin înălţă elicopterul peste podul internaţional, venind apoi din nou la joasă altitudine. Pe malul mexican bărbaţi şi femei spălau maşini, reparau plase de pescuit şi înotau. De-a lungul

malului câţiva porci se bălăceau în noroi. Pe partea americană malul din gresie gălbuie se înălţa abrupt până la marginea oraşului Roma. Clădirile arătau destul de vechi, unele cu aspect părăsit, dar toate păreau solide. Una sau două erau în lucrări de reconstrucţie.

— Clădirile sunt ciudate, spuse Lily. Trebuie că adăpostesc multă istorie în spatele zidurilor.

— Roma a fost un port aglomerat în epoca navelor comerciale şi militare, continuă Garza expunerea. Neguţătorii prosperi şi-au angajat arhitecţi să le construiască locuinţe şi lăcaşuri de afaceri, unele arătând foarte interesant. Şi s-au păstrat foarte bine.

— Este vreuna mai faimoasă decât celelalte? întrebă Lily.

— Faimoasă? râse Garza. Aş alege reşedinţa construită pe la mijlocul anilor 1800, folosită sub numele de Cantina Rositei în „Viva Zapata”, cu Marlon Brando, filmat în Roma.

Sandecker îi făcu semn lui Mifflin să se rotească peste dealurile de deasupra oraşului, apoi se întoarse spre Garza:

— Roma şi-a primit numele de la faptul că e înconjurată de şapte dealuri?

— Nimeni nu ştie sigur, răspunse Garza. Ţi-ar fi greu să indici şapte dealuri separate. Unele au vârfurile distincte, dar majoritatea cresc unele din altele.

— Care este profilul geologic? întrebă Pitt în timp ce se uita în jos..

— Rămăşiţe cretacice în cea mai mare parte. Toată zona asta a fost cândva sub nivelul mării. Cochiliile de stridii sunt peste tot. S-au găsit şi unele de o jumătate de metru. Există în apropiere o carieră de pietriş în care se pot observa diversele perioade geologice. Dacă vă face plăcere, ne lasă Joe jos şi vă ţin un curs intensiv.

— Încă nu, spuse Pitt. Există ceva grote naturale în regiune?

— Vizibile de la suprafaţă, nu. Dar nu înseamnă că nu există. N-avem cum să ştim câte caverne au fost săpate de mare şi sunt ascunse de stratul de la suprafaţă. Dacă forezi acolo unde trebuie, e aproape sigur că vei da de vreun depozit bun de calcar. Vechile legende indiene vorbesc de spirite care se adăpostesc sub pământ.

— Ce fel de spirite?

Garza ridică din umeri.

— Stafiile strămoşilor care s-au bătut cu zeii cei răi.

Lily îşi încleşta fără să-şi dea seama mâna pe braţul lui Pitt.

— S-au descoperit obiecte făcute de mâna omului prin apropiere de Roma?

— Câteva vârfuri de săgeată şi vârfuri de lance din silex, cuţite din piatră şi pietre-barcă.

— Ce sunt pietrele barcă? întrebă Pitt.

— Pietre concave, în forma corpului de barcă, răspunse Lily stârnită. Originea exactă şi scopul lor original sunt necunoscute. Se crede că erau folosite ca talismane. Se credea că alungau spiritele rele, în special când un indian se temea de o vrăjitoare sau de puterea vreunui şaman. De piatra-barcă se lega o efigie a vrăjitoarei şi se arunca în apa unui fluviu sau a unui lac îndepărtând tot răul pentru totdeauna.

Pitt mai puse o întrebare lui Garza:

— S-au descoperit obiecte care să nu se conformeze cronologiei istorice?

— Câteva, dar au fost catalogate drept falsuri.

Lily se căzni să arboreze cea mai nepăsătoare expresie de care era în stare:

— Ce fel de obiecte?

— Săbii, cruci, bucăţi şi componente de armură, lănci, majoritatea din fier. Mi-aduc aminte şi de povestea unei ancore din piatră scoasă din fluviu la marginea falezei.

— Probabil de origine spaniolă, se aventură grijuliu Sandecker.

Garza clătină energic capul:

— Nu spaniolă, romană! Autorităţile de la Muzeul Naţional le-au tratat cu scepticismul cuvenit. Le-au respins ca fiind o farsă din secolul XIX.

Mâna lui Lily se înfipse şi mai tare în braţul lui Pitt.

— Aş putea să-mi arunc o privire şi eu asupra lor? spuse cu voce nerăbdătoare. Sau au fost pierdute, împachetate şi aruncate în vreo pivniţă prăfuită de facultate?

Garza arătă cu degetul înainte, către drumul care o lua spre nord din Roma:

— De fapt, toate obiectele astea sunt chiar acolo. Au fost păstrate şi colecţionate de omul care le-a găsit pe cele mai multe. E un bătrân texan de treabă, pe care-l cheamă Sam Trinity, sau Sam Nebunul, cum îi zice lumea. A scormonit prin împrejurimi timp de 50 de ani şi jură că o armată romană a făcut tabăra aici. Trăieşte de pe urma staţiei de benzină şi a magazinului pe care le ţine. Are un şopron în spatele casei pe care îl numeşte pompos Muzeu de Antichităţi.

Pitt zâmbi liniştit.

— Poţi să aterizezi la el acasă? îl întrebă pe Mifflin. Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă cu Sam.

66

Firma se întindea pe nouă metri în lungime, după bifurcaţia autostrăzii. Placa orizontală gigantică era sprijinită cu ţăruşi din arbust *mesquite,* albiţi de soare şi crăpaţi de vreme, uniform înclinaţi în spate, într-un unghi ameţit. Litere roşii înzorzonate proclamau pe un fond care fusese cândva argintiu:

AMFITEATRUL ROMAN AL LUI SAM.

Pompele de benzină din faţă străluceau, fiind noi şi susţineau reclama pentru noul amestec metanol-benzină, de 48 centi litrul. Magazinul alăturat era din chirpici şi conceput ca să arate ca adăposturile *mesa* ale indienilor din Arizona, cu grinzile acoperişului ieşind prin pereţi.

Înăuntru era curat şi rafturile erau ordonat ocupate de articole de băcănie, băuturi răcoritoare şi de obiecte gen anticariat. Era o copie a miilor de alte oaze mici şi izolate care stăteau pe marginea autostrăzilor naţionale.

Cu toate acestea Sam nu se potrivea cu decorul. Nu purta şapcă de baseball cu reclamă pentru tractoarele Caterpillar. N-avea nici cizme tocite de cowboy, nici pălăriuţă de pai şi nici blugi decoloraţi. Sam era înveşmântat într-o bluză pe gât verde-aprins, pantaloni lejeri galbeni şi pantofi scumpi de comandă din piele de şopârlă, pentru golf, cu găici metalice. Părul alb, tuns uniform, era acoperit de o şepcuţă sport din aba.

Sam Trinity aşteptă în uşa prăvăliei până când praful iscat de elicea elicopterului fu purtat încet de vântul uşor. Pe urmă păşi peste panglica de asfalt, ţinând în mâini o crosă metalică numărul 2, în genul lui Bob Hope şi se opri la şase metri de uşa deschisă.

Garza coborî primul şi se îndreptă spre el:

— Bună! Tot nu vrei să laşi în pace bulgării de pământ?

Pielea tăbăcită de pe faţa lui Sam se întinse într-un zâmbet ca-n Texas:

— Herb, bătrâne... Îmi pare bine să te văd!

Îşi ridică ochelarii de soare, arătându-şi ochii albaştri, sub pleoapele strânse din cauza strălucirii soarelui sudic al Texas-ului. Apoi îi lăsă din nou să cadă ca o perdea. Era foarte înalt,

slab ca un par de gard, cu braţe suple, umeri înguşti, dar vocea îi era răsunătoare şi viguroasă.

Garza făcu prezentările, dar era evident că numele treceau fără nici un efect pe lângă urechile lui Trinity. În mod simplu ridică mâna, o flutură şi spuse:

— ’M-pare bi-i-ine să vă c’nosc. Bine-aţi venit la Amfiteatrul Roman al lui Sam! apoi îi observă faţa lui Pitt, bastonul şi şchiopătatul:

— Ai căzut de pe motocicletă?

Pitt râse:

— Am terminat prea repede o încăierare la cârciumă.

— Îmi place!

Sandecker stătea semeţ cu picioarele depărtate şi făcu semn cu capul spre crosă.

— Ai unde juca golf prin împrejurimi?

— Mai jos, pe drum, în Rio Grande, răspunse Sam inspirat. Sunt vreo câteva terenuri de-aici până-n Brownsville. Tocmai vin de la o scurtă partidă cu nişte vechi colegi de armată.

— Am vrea să ne băgăm puţin nasul prin muzeul tău, spuse Garza.

— E-o onoare! Simţiţi-vă ca acasă! Nu în fiecare zi coboară careva cu libelula să-mi privească exponatele. Ia spuneţi, oameni buni, să vă aduc ceva să vă răcoriţi, ceva gazos, vreo bere? Am şi o cană cu limonadă în frigider.

— O limonada ar fi minunată, spuse Lily, tamponându-şi ceafa cu o eşarfă.

— Arată-le oaspeţilor prin muzeu, Herb. Uşa-i descuiată. Vin şi eu imediat.

Un camion cu remorcă trase la benzină şi Trinity se opri o clipă să schimbe două vorbe cu şoferul, înainte de a intra în casă, lângă prăvălie.

— Drăguţ flăcăul, murmură Sandecker.

— Sam poate fi mai apropiat decât o nevastă dintr-un ranch pierdut în fundul Texas-ului, spuse Garza, dar dacă-l nimereşti în toane rele e mai dur decât un grătar de 90 de cenţi.

Garza îi conduse într-o clădire din chirpici din spatele magazinului. Interiorul nu era mai mare decât un garaj pentru două maşini, dar era încărcat cu vitrine de sticlă şi cu manechine de ceară în ţinuta de luptă a legionarilor romani. Camera de exponate era de o curăţenie exemplară; pe geamul vitrinelor nu se vedea urmă de praf. Pe luciul exponatelor nu apărea pic de

rugină.

Lily adusese o geantă-diplomat. O aşează grijulie pe o vitrină, o descuie şi extrase o carte groasă cu ilustraţii şi poze, care semăna cu un catalog. Începu să compare obiectele expuse cu cele din catalog.

— Arată bine! spuse după câteva minute de studiu. Săbiile şi vârfurile de lance sunt aidoma armelor romane din secolul IV.

— Nu te entuziasma, spuse Garza serios. Sam a confecţionat ceea ce vezi aici şi le-a îmbătrânit probabil prin tratament cu acid şi expunere la soare.

— Nu le-a făcut el, spuse sec Sandecker.

Garza îl privi cu interes şi neîncredere.

— Cum puteţi să afirmaţi asta, domnule amiral? Nici o sursă nu indică contacte precolumbiene în acest golf.

— Ba acum indică.

— Eu n-am auzit încă!

— Evenimentul a avut loc în anul 391 d.Ch., explică Pitt. O flotă de corăbii a intrat în sus pe Rio Grande până unde se găseşte acum Roma. Undeva, într-unul dintre dealurile din spatele oraşului, mercenari romani, sclavii lor şi învăţaţi egipteni au îngropat o importantă colecţie de obiecte din Biblioteca din Alexandria din Egipt...

— Am avut dreptate! explodă Sam Trinity din cadrul uşii.

Era aşa de entuziasmat că aproape trânti tava cu pahare şi cana pe care le adusese.

— Pe toţi sfinţii, am avut dreptate! Într-adevăr romanii au pus piciorul pe pământul Texas-ului.

— Aşa este Sam, spuse Sandecker. Iar cei care s-au îndoit de tine au greşit.

— În toţi anii ăştia, nimeni n-a vrut să mă creadă, murmură Sam. Chiar şi după ce mi-au citit piatra, m-au acuzat că am cioplit-o eu.

— Piatra? Ce piatră? întrebă atent Pitt.

— Cea care stă în picioare în colţul de colo... Am dat-o la tradus la A.M, dar tot ce mi-au spus a fost „Bine lucrat, Sam. Ştii binişor latina". M-au luat în râs ani de zile că aş fi imaginat o poveste dubioasă clasa-ntâi.

— Ai cumva şi o copie a traducerii inscripţiei? întrebă Lily.

— E acolo; pe perete. Am decupat-o din tipăritură şi am pus-o în rama cu geam. Am înlăturat doar partea în care o desfiinţau.

Lily privi textul şi-l citi cu voce tare în timp ce toţi se

îngrămădeau:

Această piatră înseamnă locul unde am pus să se îngroape lucrările din marea Sală a Muzelor.

Eu am scăpat din măcelul suferit de flota noastră din partea barbarilor şi m-am îndreptat către sud, unde am fost acceptat de oamenii primitivi ai piramidei ca înţelept şi profet.

Le-am dat învăţătura pe care o am despre stele şi ştiinţă, dar ei au pus prea puţin din învăţăturile mele în folosinţă practică. Ei preferă să se roage la zeii păgâni şi să accepte cererile preoţilor ignoranţi pentru sacrificii umane.

Au trecut şapte ani de la sosirea mea. Reîntoarcerea mea aici este umbrită de tristeţe la vederea osemintelor foştilor mei camarazi.

Am avut grijă de funeraliile lor. Corabia mea este gata şi în curând voi întinde pânzele către Roma.

Dacă Theodosius mai trăieşte, eu voi fi executat, dar accept riscul cu bucurie spre a-mi vedea familia pentru o ultimă dată.

Celor care vor citi aceasta, dacă eu voi pieri, intrarea în camera de păstrare este îngropată sub deal. Stai în direcţia nord şi priveşte direct sud la stânca fluviului.

Julius Venator
10 August 398

— Deci Julius Venator a supravieţuit masacrului dar a murit şapte ani mai târziu, în călătoria de întoarcere la Roma, spuse Pitt.

— Sau poate că a reuşit şi a fost executat înainte de a vorbi, completă Sandecker.

— Nu, Theodosius a murit în 395, spuse Lily mirată. Gândiţi-vă că mesajul a fost aici tot timpul şi a fost neglijat ca fiind contrafăcut!

Sprâncenele lui Trinity se înălţară:

— Îl cunoaşteţi pe tipu’ ăsta, Venator?

— Am mers pe urmele lui, admise Pitt.

— Ai încercat să găseşti camera despre care vorbeşte? întrebă Sandecker.

Trinity încuviinţă dând din cap:

— Am săpat pe toate dealurile, dar n-am găsit nimic în afara celor pe care le vedeţi.

— La ce adâncime?

— Acum zece ani am folosit o sapă mecanică. Am făcut un puţ adânc de şase metri, dar am găsit numai sandaua din vitrina de colo.

— Poţi să ne arăţi şi nouă locul unde ai descoperit piatra şi celelalte obiecte? îl întrebă Pitt.

Bătrânul texan îl privi pe Garza.

— Crezi că-i bine, Herb?

— Ai cuvântul meu, Sam, poţi să ai încredere în oamenii ăştia. Nu sunt hoţi de muzee.

Trinity clătină viguros din cap.

— Bine, hai să-i tragem o plimbare. Putem merge toţi cu Jeep-ul meu.

Trinity cârmi jeep-ul Wagoneer în sus, pe un drum de pământ bătut, dincolo de câteva case moderne şi opri lângă un gard de sârmă ghimpată. Coborî şi trase într-o parte o secţiune a sârmei. Se urcă din nou la volan şi continuă pe o potecă acoperită de iarbă şi abia vizibilă.

Când jeep-ul cu patru roţi motoare ajunse în vârful dealului lung şi cu panta moale, frână şi opri motorul.

— Ei bine, aicea e! Dealul Gongora. Acu o grămadă de vreme cineva mi-a spus că se numeşte aşa după un poet spaniol. De ce să numească movila asta de ţarină după un poet, să mă bată sfinţii dacă ştiu!

Pitt arătă cu mâna către un deal mai mic, la 400 metri către nord:

— Muchea de acolo cum se numeşte?

— N-am auzit să aibă vreun nume! răspunse Trinity.

— Unde ai găsit piatra? întrebă Lily.

— Ţineţi-vă bine, numai puţin mai încolo.

Trinity porni motorul şi dădu drumul jeep-ului încet pe pantă în jos, ocolind arbuştii *mesquite* şi tufele joase. După o deplasare săltată de două minute, frână lângă un banc aluvionar lăsat sub nivelul solului. Sări din maşină, veni către margine şi privi în jos.

— Chiar aici am găsit un colţ din ea ieşit în afară din nisip.

— Văioaga asta seacă şerpuieşte între Gongora şi celălalt deal, observă Pitt.

Trinity încuviinţă din cap.

— Mda! Dar nu văd eu cum s-ar fi plimbat de acolo până la panta de sub Gongora, doar dacă ar fi fost trasă.

— Nu prea arată a vale de torent, fu de acord Sandecker. Eroziunea şi ploile puternice ar fi putut să o deplaseze 50 de metri de la culmea Gongorei, dar nu o jumătate de kilometru de la cealaltă culme.

— Şi celelalte obiecte, întrebă Lily, unde erau?

Trinity trasă cu mâna întinsă un arc de cerc către fluviu.

— Erau împrăştiate puţin mai jos pe pantă şi continuau aproape până în centrul oraşului.

— Ai efectuat o cercetare în pas cu marcarea poziţiei fiecărui obiect?

— ’Mi pare rău, dom’şoară, da’ nu-s arheolog de profesie şi nu mi-a trecut prin cap să notez găurile.

Ochii lui Lily scăpărară a dezamăgire, dar nu răspunse.

— Trebuie că ai folosit un detector de metal, spuse Pitt.

— L-am făcut chiar eu! răspunse mândru Trinity. Suficient de sensibil ca să găsească un bănuţ la juma de metru.

— Al cui e pământul?

— Două sute de acri împrejur au fost ai familiei mele de când Texas-ul era republică!

— Asta ne scuteşte de o grămadă de chinuri cu legile, spuse mulţumit Sandecker.

Pitt îşi privi ceasul. Soarele începuse să coboare sub lanţul de dealuri. Încercă să vadă în imaginaţie lupta în mişcare dintre indieni şi grupul de romani şi egipteni în retragere către fluviu şi flota de corăbii antice. Aproape că putea să audă strigătele, ţipetele de durere, zăngănitul armelor. Se simţea de parcă ar fi fost de faţă în acea zi fatală, demult de tot. Reveni în prezent, în timp ce Lily continua să-l descoasă pe Trinity.

— Ciudat că n-ai găsit nici un fel de oase pe câmpul de bătălie.

— Primii navigatori spanioli care au naufragiat pe coasta Golfului în Texas şi au reuşit să răzbată până la Veracruz şi la Mexico City, îi răspunse Garza, au povestit despre indieni care practicau canibalismul.

Lily îşi schimonosi faţa cu scârbă.

— Dar nu ai cum să ştii sigur că morţii au fost mâncaţi.

— Poate că nu toţi, spuse Garza. Şi ceea ce a rămas, după ce câinii tribului şi animalele sălbatice au târât în altă parte ce au putut, a fost mai târziu îngropat de tipul ăsta, Venator. Şi dacă ceva i-a scăpat, s-a transformat în timp în ţarină.

— Herb are dreptate, spuse Pitt. Orice oase ar fi rămas neîngropate, s-ar fi dezintegrat în timp.

Lily rămase nemişcată. Privea aproape obsedată creasta apropiată a Dealului Gongora.

— Nu-mi vine să cred că stăm de fapt la doar câţiva metri de comoară.

O linişte de gheaţă păru să se aşeze asupra lor pentru câteva momente. Pe urmă Pitt exprimă cu voce tare gândurile tuturor:

— O mulţime de oameni buni au murit acum şaisprezece secole pentru a proteja cunoştinţele din timpul lor, spuse uşor, cu ochii pierduţi în trecut. Cred că a venit timpul să le dezgropăm.

67

În dimineaţa următoare amiralul Sandecker era admis prin porţile curţii de către santinelele de la Serviciul Secret. Conduse de-a lungul aleii şerpuite către cabana preşedintelui de la Lacul Ouzark, din Missouri. Îşi opri maşina închiriată pe alee şi îşi scoase servieta din portbagaj. Aerul parcă scârţâia din cauza răcorii şi îi păru reconfortant după căldurile de saună de pe Rio Grande.

Preşedintele, îmbrăcat într-o jachetă călduroasă din piele de oaie, coborî de pe verandă şi îl întâmpină:

— Domnule amiral, vă mulţumesc că aţi venit!

— Prefer aici, decât la Washington.

— Cum aţi călătorit?

— Am dormit cea mai mare parte a drumului.

— Îmi pare rău că v-am adus în aşa grabă.

— Mi-am dat seama că situaţia se precipită.

Preşedintele îşi puse mâna pe umărul amiralului şi îl conduse pe scări în sus către uşa cabanei.

— Hai înăuntru, să iei şi dumneata micul dejun. Dale Nichols, Julius Schiller şi senatorul Pitt se luptă deja cu ouăle şi cu şunca afumată.

— Deci creierele s-au adunat deja, spuse Sandecker, zâmbind evaziv.

— O jumătate de noapte am stat şi am tot cântărit impactul politic al descoperirii dumneavoastră.

— Eu personal nu ştiu dacă aş putea să vă mai spun mare lucru faţă de raportul pe care vi l-am trimis prin curier.

— Doar că ai uitat să trimiţi şi o schiţă a săpăturilor pe care vi le-aţi propus.

— Ajungeam şi la asta, spuse Sandecker, ţinându-se tare pe poziţie.

Docilitatea lui Sandecker nu-l descumpăni pe preşedinte:

— Poţi să ne-o arăţi tuturor în timpul mesei.

Conversaţia încetă câteva clipe, cât timp străbătură cabana construită din buşteni. Trecură printr-o sufragerie confortabilă, aranjată mai mult ca un living modern decât ca o cabană de vânătoare. Într-un cămin mare de piatră trosnea focul. Intrară în sala în care se servea masa, unde Schiller şi Nichols, îmbrăcaţi în

costume de pescuit, se ridicară simultan şi-i strânseră mâna. Senatorul Pitt doar flutură din mână. El era îmbrăcat în trening.

Senatorul şi amiralul erau prieteni buni datorită apropierii lor de Dirk. Sandecker notă o umbră de avertizare în expresia sumbră a bătrânului Pitt.

Mai era un bărbat pe care preşedintele nu-l pomenise – Harold Wismer, un vechi obişnuit şi sfătuitor de-al preşedintelui, care se bucura de o enormă influenţă şi lucra independent de birocraţia Casei Albe. Sandecker nu realiză de ce era şi el prezent.

Preşedintele trase un scaun:

— Stai jos, domnule amiral. Cum preferi ouăle?

Sandecker clătină din cap:

— O căniţă cu fructe şi un pahar cu lapte smântânit îmi ajung.

Un ospătar îmbrăcat în alb luă comanda lui Sandecker şi dispăru în bucătărie.

— Deci asta e reţeta de arăţi ca un atlet! spuse Schiller.

— Asta şi suficientă mişcare ca să fiu tot timpul leoarcă de transpiraţie.

— Toţi dorim să te felicităm pe tine şi pe oamenii tăi pentru această fantastică descoperire, începu Wismer fără ezitare. Privea prin ochelarii roz, fără rame. O barbă încurcată aproape că îi ascundea buzele subţiri. Era chel ca o minge de baschet; ochii căprui şi mari păreau să iasă din orbite.

— Când credeţi că pot începe săpăturile?

— Mâine, răspunse Sandecker, simţind că cineva era pe cale de a-i trage covorul de sub picioare. Din servietă extrase o schiţă de detaliu a unei hărţi geologice care ilustra topografia zonei de deasupra Romei. O completă cu o secţiune a dealului, indicând puţurile de excavare planificate. Le întinse pe o porţiune liberă a mesei.

— Avem de gând să săpăm două tunele de acces în corpul dealului, la 80 de metri sub culme.

— Dealul Gongora?

— Da. Tunelele vor pătrunde din versanţi opuşi pe panta dinspre fluviu, apoi se vor înclina unul către altul, dar la adâncimi diferite. Unul, sau chiar amândouă vor pătrunde în grota pomenită de Jullius Venator pe piatra lui Sam Trinity, sau, cu puţin noroc, într-unul din puţurile originale de intrare.

— Dumneata eşti absolut sigur că exact în locul ăsta se găseşte o comoară cu obiecte din Biblioteca din Alexandria, spuse Wismer, strângând laţul. Nu ai nici un dubiu!

— Deloc! afirmă Sandecker pe un ton ferm. Harta de pe corabia romană din Groenlanda ne-a dus la obiectele găsite la Roma de Trinity. Nu vedeţi ce bine se potriveşte?

— Dar nu e posibil…

— Deloc! Obiectele romane au fost autentificate, i-o tăie Sandecker scurt lui Wismer. Nu e nici o farsă, nici o tentativă de fraudă sau încercare la noroc. Ştim că este acolo. Singura întrebare rămâne cu privire la cât de cuprinzătoare poate fi.

— Nu vrem să sugerăm că tezaurul bibliotecii nu ar exista, spuse Schiller iute, cam prea iute. Dar trebuie să înţelegi, domnule amiral, că repercusiunile internaţionale ale unei atât de mari descoperiri sunt greu de anticipat şi cu mult mai dificil de controlat.

Sandecker îl privi pe Schiller fără să clipească:

— Nu pot să înţeleg cum ar putea aducerea la lumină a cunoştinţelor lumii antice să provoace Armagheddon-ul! Şi mă mai întreb dacă nu cumva sunteţi cam în întârziere. Lumea ştie deja despre comoară. Hala Kamil a făcut cunoscută cercetarea noastră în cuvântarea către Naţiunile Unite.

— Există anumite consideraţiuni despre care s-ar putea sa nu fi informat, spuse serios preşedintele. Preşedintele Hassan ar putea să revendice întreaga comoară ca aparţinând Egiptului. Grecia va insista să preia sicriul de aur al lui Alexandru. Cine ştie ce-ar mai putea să revendice?

— Poate că modul meu de abordare nu a fost cel mai fericit, domnilor, spuse Sandecker. Înţelesesem că am promis să împărţim descoperirea cu preşedintele Hassan, ca un mijloc de susţinere a guvernului său.

— E adevărat, admise Schiller, dar asta a fost înainte să faceţi localizarea pe Rio Grande. Acum şi Mexicul intră în joc. Un fanatic ca Topiltzin poate să facă mare caz de faptul că locul în care a fost îngropată comoara a fost iniţial al Mexicului.

— Trebuie să ne aşteptăm la aşa ceva, spuse Sandecker. Doar că legea asigură nouă zecimi din posesie. Legal, obiectele aparţin persoanei care stăpâneşte terenul în care au fost îngropate.

— Domnului Trinity i se va oferi o sumă substanţială de bani pentru terenul său şi pentru dreptul asupra relicvelor, spuse Nichols. Pot de asemenea să adaug că suma va fi neimpozabilă.

Sandecker îl privi sceptic pe Nichols:

— Ce se află acolo s-ar putea să valoreze sute de milioane. E

gata guvernul să meargă aşa de departe?

— Bineînţeles că nu!

— Şi dacă Trinity nu acceptă propunerea?

— Mai sunt şi alte metode de a încheia un târg, spuse Wismer cu hotărâre rece.

— De când se bagă guvernul în afaceri de artă?

— Operele de artă, sculpturile şi rămăşiţele lui Alexandru cel Mare sunt doar de interes istoric, spuse Wismer. Dar datele scrise sunt de interes vital.

— Asta depinde de ochiul privitorului, răspunse ca un filosof Sandecker.

— Informaţiile conţinute în cronicile ştiinţifice, în special datele geologice, ar putea să aibă o influenţă enormă în tratativele noastre cu Orientul Apropiat, continuă surd Wismer. Şi mai trebuie luat în considerare şi aspectul religios.

— Ce să luăm în considerare? Traducerea greacă a textului ebraic original al Vechiului Testament s-a făcut la Biblioteca din Alexandria. Această traducere stă la baza tuturor ediţiilor Bibliei.

— Dar nu a Noului Testament! îl corectă Wismer pe Sandecker. S-ar putea să existe fapte istorice ascunse sub dealul acela din Texas care să pună la îndoială dezvoltarea creştinismului. Fapte care ar fi mai bine să stea ascunse.

Sandecker se uită cu răceală la Wismer, pe urmă îşi întoarse privirea către preşedinte.

— Asta miroase a conspiraţie, domnule preşedinte! Aş fi fericit să aflu motivul real al prezenţei mele aici.

— Dar nu-i nimic sinistru, domnule amiral, vă asigur! Am ajuns cu toţii la concluzia că această operaţiune a devenit prea extinsă şi complexă şi că trebuie condusă de aici încolo după direcţii foarte stricte.

Sandecker nu era greoi în reacţii; capcana se declanşase. Îşi dăduse seama încă de la început ce se petrecea:

— Deci după ce ACMS... făcu o pauză şi se uită la senatorul Pitt. Şi în special fiul dumneavoastră, domnule senator, au efectuat toată munca grea, trebuie acum să ne dăm de-o parte!

— Trebuie să fii de acord, domnule amiral, spuse Wismer pe ton oficial, că aceasta nu prea poate fi o misiune pentru o agenţie guvernamentală a cărei responsabilitate priveşte domeniul submarin.

Sandecker se scutură de cuvintele lui Wismer:

— Am dus proiectul atât de departe că nu văd de ce nu l-am

putea şi termina.

— Îmi pare rău, domnule amiral, spuse neclintit preşedintele, dar trebuie să iau proiectul din mâinile dumneavoastră şi să-l predau Pentagonului.

Sandecker era năucit.

— Armata! Din ce cap de gâscă a ieşit ideea asta?

În ochii preşedintelui se citi o privire jenată. Apoi aruncă o ocheadă rapidă lui Wismer.

— Nu contează cine a conceput noul plan. Mie îmi aparţine decizia!

— Cred că nu-ţi dai seama, Jim, spuse liniştit senatorul. Ai dat peste o afacere care trece cu mult dincolo de simpla arheologie. Datele aflate sub dealul acela ar putea prea bine să dea altă formă politicii noastre externe privind Orientul Mijlociu pentru următorii zeci de ani.

— Este un motiv suficient pentru a trata problema ca pe o acţiune a serviciului secret, spuse Wismer. Trebuie să ţinem secretă descoperirea până când toate documentele sunt examinate în detaliu şi toate datele analizate. Dar asta ar putea să dureze douăzeci, poate chiar o sută de ani, în funcţie de numărul şi de starea sulurilor de pergament şi papirus după depozitarea subterană timp de 1.600 de ani, protestă Sandecker.

— Dacă trebuie… înălţă din umeri preşedintele.

Ospătarul aduse cupa cu fructe pentru amiral şi paharul cu lapte, dar Sandecker îşi pierduse pofta de mâncare.

— Cu alte cuvinte, vă trebuie timp ca să socotiţi cât face chilipirul, spuse Sandecker cu acreală. Şi pe urmă să vedeţi cum vă târguiţi pe piaţa politică cu hărţile care arată dispunerea în jurul Mediteranei a depozitelor de ţiţei şi de minereuri. Dacă de Alexandru nu s-a ales praful, cu oasele lui vă veţi târgui pentru înnoirea închirierii bazelor noastre navale. Şi toate astea înainte ca poporul american să afle că aţi vândut comoara.

— Nu ne putem permite să facem publicitate, explică Schiller cu răbdare. Cel puţin până când nu suntem gata să ne mişcăm. Tu nu poţi să-ţi dai seama ce avantaje politice nemaipomenite ai pus în poala guvernului. Doar nu le putem arunca în numele curiozităţii publicului pentru obiecte istorice.

— Naiv nu sunt, domnilor, spuse Sandecker. Dar mă văd silit să mărturisesc că sunt un patriot bătrân şi sentimental, care crede că poporul merită mai mult de la guvernul lui decât primeşte. Comorile Bibliotecii din Alexandria nu aparţin câtorva

politicieni care să le folosească pentru târguieli. Ele aparţin poporului american prin dreptul de posesiune.

Sandecker nu mai aşteptă răspuns. Înghiţi o gură de lapte, apoi scoase din servietă un ziar şi îl aruncă la întâmplare în mijlocul mesei.

— Fiindcă toată lumea e atât de ocupată cu planuri măreţe, ajutoarele domniilor voastre au scăpat din vedere o ştire măruntă de la agenţia Reuter apărută în mai toate ziarele din lume. Aveţi aici un ziar din St. Louis, pe care l-am cumpărat când mi-am închiriat maşina. Am încercuit ştirea pe pagina a III-a.

Wismer ridică ziarul împăturit, îl deschise şi se opri la pagina indicată de Sandecker. Citi cu voce tare titlul, apoi continuă cu textul:

> Romanii au acostat în Texas?
>
> Conform unor surse de la nivelul cel mai înalt din administraţie, de la Washington, cercetările privind un vast depozit subteran, adăpostind relicve ale faimoasei Biblioteci din Alexandria, Egipt, au luat sfârşit la câteva sute de metri nord de fluviul Rio Grande, în Roma, Texas. Obiectele arheologice găsite de-a lungul anilor de domnul Samuel Trinity au fost recunoscute ca fiind autentice de către arheologi.
>
> Cercetările au început cu descoperirea unei corăbii comerciale romane, datată din secolul IV, după Christos, în gheaţa Groenlandei…

Wismer se opri, cu faţa înroşită de furie.

— O scurgere! O blestemată de scurgere de informaţii!

— Dar cum… cine? se miră şocat Nichols.

— Surse de la nivelul cel mai înalt din administraţie, repetă Sandecker. Asta nu poate să însemne decât Casa Albă. Se uită la preşedinte, apoi la Nichols: Probabil că vreun consilier nemulţumit pe care şefi l-au uitat la avansare sau l-au concediat.

Schiller îl privi înnegurat pe preşedinte.

— O mie de persoane vor viermui pe locul acela. Vă sugerez să ordonaţi instalarea unei gărzi militare, care să păzească zona.

— Julius are dreptate, domnule preşedinte, spuse Nichols. Vânătorii de comori vor face dealurile harcea-parcea dacă nu sunt opriţi.

Preşedintele încuviinţă din cap.

— Bine, Dale. Dă-mi un fir cu generalul Metcalf de la Marele Stat Major.

Nichols se sculă repede de la masă şi intră în birou, care era folosit de tehnicienii în comunicaţii de la Serviciul Secret şi de la Casa Albă.

— Eu ţin să vă sfătuiesc să acoperim întreaga operaţiune, spuse tensionat Wismer. Ar mai trebui şi să răspândim vestea că descoperirea e de fapt o farsă.

— Nu e o idee fericită, domnule preşedinte, avertiză inteligent Schiller. Predecesorii dumneavoastră au aflat pe pielea lor că nu e rentabil să înşeli poporul american. Ziariştii vor mirosi încercarea de camuflare şi vă vor face bucăţi!

— Sunt de părerea lui Julius, spuse Sandecker. Izolaţi zona, dar continuaţi săpăturile, fără să ascundeţi nimic şi informaţi publicul. Credeţi-mă, domnule preşedinte, administraţia dumneavoastră va fi mult mai apreciată expunând liber descoperirile pe măsură ce sunt recuperate.

Preşedintele se întoarse şi îl privi pe Wismer.

— Regret, Harold. Poate că va fi mai bine aşa.

— Să sperăm, spuse Wismer, privind solemn articolul din ziar. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă dementul de Topiltzin se hotărăşte să folosească subiectul ăsta.

68

Sam Trinity stătea şi-l privea pe Pitt cum fixa două cabluri electrice de la două cutii metalice care erau legate de oblonul din spate al jeep-ului. Una avea un ecran mititel şi cealaltă avea o fantă largă, din care se scurgea o bandă de hârtie ca o limbă lată.

— Arată cumplit! Cum îi zice?

— Numele pretenţios este „sistem de trasare a profilului prin reflexie electromagnetică pentru explorarea de la suprafaţă”, răspunse Pitt în timp ce cupla cablurile la o alcătuire dubioasă cu două cocoaşe, patru roţi şi un mâner lung pentru împins.

— În cuvinte obişnuite, este un soi de radar pentru sondarea terenului, Georadar 1, produs de Oyo Corporation.

— Nu ştiam că radarul pătrunde prin pământ şi piatră.

— Poate să arate binişor aspectul secţiunii până la zece metri în jos, chiar până la douăzeci când condiţiile sunt ideale.

— Da’ cum lucrează?

— În timp ce se plimbă pe teren sonda portabilă, emiţătorul trimite impulsuri electromagnetice în pământ. Semnalele reflectate sunt culese de un receptor şi transmise la sistemul de procesare color şi la înregistratorul grafic de aici, de pe jeep. Cam asta-i toată şmecheria!

— Eşti sigur că nu vrei să remorchez căruciorul cu emiţător?

— Am control mai bun asupra lui dacă îl împing cu mâna.

— Şi ce căutăm?

— O cavitate.

— Adică o peşteră.

Pitt zâmbi larg şi dădu din umeri:

— Tot un drac!

Trinity privi peste muchea colinei pe care stăteau, către culmea Dealului Gongora, la 400 de metri depărtare.

— Da de ce căutăm pe dealul care nu trebuie?

— Vreau să fac nişte verificări ale echipamentului înainte de a ataca zona principală, răspunse Pitt vag. Şi pe urmă există şi posibilitatea ca Venator să fi îngropat alte obiecte în altă parte.

Se opri şi flutură mâna către Lily, care verifica un marcaj de supraveghere în apropiere. Strigă:

— Suntem gata.

Răspunse fluturând şi ea din mână şi se apropie, ducând o planşetă cu o foaie de hârtie fixată pe ea.

— Asta este grila ta de căutare, spuse, arătând cu creionul liniile de pe hârtie. Marginile zonei au fost marcate. Eu voi merge în spatele jeep-ului şi voi urmări instrumentele. La fiecare 25 de metri, voi înfige câte un fanion, ca să putem ţine traseul drept.

Pitt ridică fruntea către Trinity:

— Eşti gata, Sam?

Trinity se băgă în spatele volanului şi porni motorul jeep-ului.

— La ordin!

Pitt porni instalaţia şi făcu câteva reglaje. Pe urmă apucă mânerul căruciorului-sondă şi porni înainte.

— Mergem!

Trinity ambreie şi jeep-ul începu să se târască, în timp ce Pitt îl urmărea la cinci metri mai în spate, împingând căruciorul.

Pe cer un nor subţire transformase soarele într-o minge galbenă, estompată. Erau mulţumiţi că vremea era bună şi ziua nu era prea caldă. Mergeau încolo şi-ncoace, ocolind tufişurile şi arbuştii. Dimineaţa se transformă în după-amiază şi monotonia caracteristică prospecţiunilor se instală.

Uitară de prânz, oprindu-se numai când Lily voia să revadă înregistrările şi să-şi ia notiţe.

— Arată bine? întrebă Pitt în timp ce-şi trăgea sufletul, sprijinit pe platforma maşinii.

— Suntem pe marginea a ceva care arată interesant, răspunse Lily, pierdută printre înregistrări. Dar s-ar putea să nu fie nimic. O să ştiu mai bine după ce facem următoarele două treceri.

Trinity le dădu cu graţie câte o sticlă de bere Mexican Bohemia, dintr-o lădiţă frigorifică aflată în jeep. În timpul acestor pauze observă Pitt un număr crescând de maşini parcate la poalele Dealului Gongora. Oamenii se răspândeau pe coastă cu detectoare de metal în mâini.

Şi Sam îi observă.

— Bune-s tăbliţele alea cu „Trecerea oprită”, mormăi el. Ai zice că-s reclamă la băutură pe gratis!

— Dar de unde vin? întrebă Lily. Şi cum de-au aflat aşa de repede despre proiectul nostru?

Trinity privi printre sprâncene şi rama ochelarilor de soare.

— Cei mai mulţi sunt localnici. Pe careva trebuie că l-a luat gura pe dinainte. Mâine pe vremea asta vor da năvală din toate statele Uniunii.

Telefonul din jeep zbârnâi şi Trinity răspunse. Apoi dădu receptorul prin fereastră lui Pitt.

— Pentru tine. E amiralul Sandecker.

Pitt luă telefonul.

— Da, domnule amiral.

— Am fost înjunghiaţi pe la spate! Nu mai avem voie să săpăm! îl informă Sandecker. Consilierii preşedintelui l-au convins să predea operaţiunea Pentagonului.

— Trebuia să ne aşteptăm, dar aş fi preferat să fie cei de la Spaţii Verzi. Cel puţin ăia sunt mai bine echipaţi pentru săpături arheologice.

— Casa Albă vrea să pătrundă în depozit şi să ia sulurile ca să le studieze cât mai repede cu putinţă. Le e teamă de o confruntare cu ţările care ar dori părţi din descoperire.

Pitt lovi cu pumnul în acoperişul jeep-ului.

— Fir-ar… Doar nu or să intre acolo ca să înceapă să arunce totul în camioane de parcă ar fi marfă la mâna a doua. Sulurile se pot preface în praf, dacă nu sunt manevrate cum trebuie.

— Preşedintele şi-a asumat răspunderea pentru risc.

— Trecutul nu are întâietate asupra politicii, nu-i aşa?

— Şi asta nu e singura problemă, spuse Sandecker încordat. Cineva de la Casa Albă a scăpat totul unei companii străine de radio. Vestea se întinde ca ciuma!

— Mulţimile au început deja să dea năvală.

— Ăştia nu pierd deloc timpul!

— Şi ce părere are guvernul de faptul că terenul este proprietatea lui Sam?

— Hai să spunem doar că Sam va primi o ofertă pe care nu poate să o refuze, răspunse Sandecker furios. Preşedintele şi apropiaţii lui au un plan măreţ care să transforme informaţiile din sulurile Bibliotecii într-un succes politic.

— E şi tata printre ei?

— Mi-e teamă că da.

— Şi cine anume preia operaţiunea?

— O companie de genişti ai armatei de la Fort Hood. Ei şi echipamentul lor vin în camioane. O grupare de pază o să vă vină pe cap în orice moment, cu elicopterele, ca să izoleze zona.

Pitt gândi un moment, apoi:

— Poţi să-ţi foloseşti puterea de intimidare ca să aranjezi pentru noi să mai rămânem prin împrejurimi?

— Dă-mi o poveste de acoperire.

— În afară de Hiram Yaeger, Lily şi cu mine cunoaştem mai multe despre subiect decât oricine ar veni să sape. Convinge-i că este vital să rămânem consultanţi pentru proiect. Foloseşte creditul de care se bucură Lily în lumea academică pentru susţinere. Spune-le că facem şi noi o prospectare pentru obiectele de suprafaţă. Spune-le orice, domnule amiral, dar fă-i pe cei de la Casa Albă să ne lase să rămânem pe loc.

— Să văd ce pot face, spuse Sandecker, începând să se înfierbânte, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee asupra scopului pentru care se zbătea Pitt.

— Harold Wismer va fi singura barieră. Dacă şi domnul senator ne sprijină, cred că putem să o facem.

— Anunţă-mă, te rog, încotro îşi târâie paşii tata. Pe el îl conving eu.

— Te ţin la curent.

Pitt înapoie telefonul lui Trinity şi se întoarse spre Lily.

— Ne-au dat la o parte, o informă. Săpăturile le preia armata. Vor să transporte obiectele tot atât de repede pe cât pot să le arunce în camioane.

Lily holbă ochii.

— Dar vor distruge sulurile, se sufocă ea. După 1.600 de ani într-un adăpost subteran, manuscrisele pe papirus şi pe pergament trebuiesc tratate cu delicateţe. Se pot dezintegra la o mică schimbare de temperatură sau la cea mai uşoară atingere.

— Ai auzit că am folosit aceleaşi argumente faţă de amiral, spuse Pitt neajutorat.

Trinity părea terminat:

— Uaau! oftă. Deci am sfârşit cu ziua de azi!

Pitt privi fanioanele care marcau limita zonei de prospectare.

— Încă nu, spuse uşor, controlat. Hai să ne terminăm treaba. Spectacolul nu se sfârşeşte până când nu e gata.

69

Limuzina Mercedes Grand Coupe opri în faţa docului clubului de iahting din portul Alexandria. Şoferul în livrea deschise uşa şi Robert Capesterre coborî de pe canapeaua din spate. Îmbrăcat în costum croit din in alb, cu cămaşă bleu pepit şi cravată asortată, nu mai arăta deloc ca Topiltzin.

Fu condus pe o scară de piatră în jos, către o şalupă care aştepta. Luă loc pe pernele moi şi savura cursa prin vechiul port şi prin intrarea unde se înălţa odată una dintre cele Şapte Minuni ale lumii antice, faimosul Far din Alexandria, cu înălţimea de 135 de metri. Numai câteva pietre zidite în peretele fortului arab rămăseseră din ruinele sale.

Şalupa se îndreptă către un iaht mare, ancorat în afara portului, lângă ţărm. Capesterre păşise pe punţile lui cu alte ocazii. Ştia că are 45 metri lungime. Fusese construit în Olanda şi avea liniile dulci, în genul aeronavelor. Avea zonă de navigabilitate transoceanică şi viteza de 30 de noduri.

Omul care pilota şalupa reduse motorul, apoi inversă sensul de marş, apropiindu-se uşor de pasarela de acces. Capesterre fu întâmpinat pe punte de un om îmbrăcat în cămaşă deschisă, de mătase, pantaloni scurţi şi sandale. Se îmbrăţişară.

— Fi binevenit, frate, spuse Paul Capesterre. A trecut atâta timp!

— Arăţi bine, Paul. Aş zice că tu şi Ahmad Yazid v-aţi îngrăşat cu vreo patru kilograme.

— Şase!

— Aproape că-i ciudat să te văd fără uniformă, spuse Robert.

Paul înălţă din umeri:

— M-am plictisit de îmbrăcămintea arabă a lui Yazid şi de turbanul ăla caraghios.

Se dădu un pas înapoi şi-i zâmbi fratelui său.

— Mă simt bine când îţi vorbesc! Nu-mi imaginez cum poţi să arăţi îmbrăcat în zeu aztec.

— Topiltzin a luat pentru moment vacanţă.

Robert făcu o pauză şi arătă cu capul spre punte.

— Ai împrumutat barca unchiului Theodore, după câte văd.

— Nici nu prea mai are ce face cu ea de când familia a ieşit din afacerile cu droguri.

Paul Capesterre se întoarse şi îşi conduse fratele în salonul iahtului.

— Vino, am pus să se servească masa. Acum, că ştiu că ai căpătat în fine gustul şampaniei, am scos una dintre sticlele de preţ ale unchiului.

Robert acceptă paharul întins.

— Credeam că preşedintele Hassan te-a pus sub arest la domiciliu.

— Singurul motiv pentru care am cumpărat vila aceea este un tunel ascuns, care trece pe sub pământ cale de o sută de metri şi iese într-un atelier de reparaţii mecanice.

— Care îţi aparţine tot ţie.

— Desigur.

Robert ridică paharul.

— Să închinăm pentru marele plan al mamei şi al tatei.

Paul încuviinţă dând din cap.

— Chiar dacă, pentru moment, partea ta, din Mexic, arată mai promiţător decât a mea în Egipt.

— Nu tu eşti vinovat de acel fiasco cu *Lady Flamborough*. Familia doar a aprobat planul. Şi nimeni nu putea să prevadă viclenia americanilor.

— Idiotul ăla de Suleiman Aziz, spuse aspru Paul, el a compromis operaţiunea.

— Ai ceva ştiri despre supravieţuitori?

— Agenţii familiei au raportat că majoritatea sunt morţi, inclusiv Ammar şi al tău căpitan Machado. Câţiva au fost luaţi prizonieri, dar nici unul nu cunoaşte rolul nostru.

— În cazul ăsta, ne putem considera norocoşi. Cu Machado şi Ammar morţi, nici un serviciu de informaţii din lume nu mai poate să ne atingă. Ei erau singura legătură.

— Preşedintelui Hassan nu i-a fost deloc greu să pună doi cu doi alături, altfel nu aş fi fost acum cu arest la domiciliu.

— Aşa e, acceptă Robert. Dar Hassan nu poate acţiona împotriva ta fără probe concrete. Dacă ar încerca, admiratorii tăi s-ar ridica şi ar împiedica orice proces. Sfatul familiei e să nu ieşi în faţă cât timp îţi întăreşti bazele puterii. Cel puţin pentru încă un an, ca să vedem dincotro bate vântul.

— Pentru moment, vântul bate din spatele lui Hassan, Hala Kamil şi Abu Hamid, spuse Paul cu ură.

— Ai răbdare. În curând mişcarea ta fundamentalistă te va propulsa în parlamentul egiptean.

Paul îl privi pe Robert cu ochi evazivi.

— Descoperirea comorilor Bibliotecii din Alexandria s-ar putea să grăbească lucrurile.

— Ai citit ultimele rapoarte din presă?

— Da. Americanii pretind că ar fi găsit camera de depozitare în Texas.

— Posesiunea vechilor hărţi geologice ar putea să fie în avantajul tău. Dacă ele indică poziţia unor rezerve de ţiţei şi minerale, poţi obţine credibilitate pentru transformarea în bine a economiei Egiptului.

— Am studiat posibilitatea asta, spuse Paul. Dacă înţeleg corect intenţiile Casei Albe, preşedintele va folosi operele de artă şi documentele ca monedă de schimb. În timp ce Hassan cerşeşte şi se milogeşte pentru o părticică amărâtă din moştenirea Egiptului, eu pot să apar în faţa poporului şi să expun problema ca o insultă adusă strămoşilor noştri cei demni de respect.

Paul ezită. Pe urmă continuă, cu ochii îngustaţi:

— Folosind vocabularul corespunzător, cred că pot să deviez legea musulmană şi cuvintele Coranului într-un strigăt de luptă care va nărui guvernul lui Hassan.

Robert râse:

— Încearcă să fi serios când vorbeşti. Creştinii poate că au ars majoritatea sulurilor cu documente în 391 d.Ch., dar musulmanii sunt cei care în 646 au distrus definitiv Biblioteca!

Un ospătar începu să servească somon scoţian afumat şi icre negre de Iran. Pentru câteva minute, mâncară în tăcere. Apoi Paul spuse:

— Cred că-ţi dai seama că sarcina capturării comorii cade pe umerii tăi!

Robert privi peste marginea cupei cu şampanie:

— Cu mine vorbeşti, sau cu Topiltzin?

Paul izbucni în râs.

— Cu Topiltzin.

Robert puse paharul pe masă şi îşi ridică mâinile în aer încet, ca şi când ar fi intenţionat să implore o muscă aflată pe tavan. Ochii îi luară o expresie hipnotică şi începu să vorbească cu ton poticnit.

— Ne vom ridica cu zecile de mii! Cu sutele de mii! Vom trece apa ca unul şi vom lua ceea ce a fost îngropat pe pământul nostru, pământ furat de la noi de americani! Mulţi vor fi

sacrificaţi, dar zeii cer să luăm ceea ce pe drept aparţine Mexicului!

Îşi lăsă mâinile să cadă şi zâmbi larg:

— Mai trebuie stilizat, desigur.

— Cred că mi-ai furat scenariul, spuse Paul, aplaudând.

— Şi ce contează, din moment ce suntem în familie?

Robert luă o ultimă înghiţitură de somon.

— Delicios! Aş putea să mănânc somon afumat câte o barcă o dată.

Turnă peste el şampanie.

— Şi dacă reuşesc, să pun mâna pe comoară şi să o ţin, pe urmă?

— Vreau numai hărţile. Orice altceva poate fi furat merge în depozitele familiei, pentru a fi păstrat sau vândut pe piaţa neagră colecţionarilor bogaţi. De acord?

Robert gândi pentru un moment, apoi încuviinţă.

— De acord.

Ospătarul aduse o tavă cu pahare, o sticlă de brandy şi o cutie cu trabucuri.

Paul aprinse încetişor o *panatella.* Se uită întrebător la fratele lui:

— Cum intenţionezi să pui mâna pe comorile Bibliotecii?

— Am plănuit să lansez o invazie masivă, neînarmată a statelor americane de frontieră după ce iau puterea. Situaţia de faţă îmi pare o ocazie bună pentru o probă.

Robert îşi privi paharul în timp ce-şi agita băutura.

— De îndată ce-mi pornesc roţile organizaţiei, săracii de la oraşe şi ţăranii de la sate vor fi adunaţi şi transportaţi în nord, la Roma, Texas. Pot să adun trei, poate chiar patru sute de mii de partea noastră a lui Rio Grande, în patru zile.

— Şi americanii?

— Orice soldat, grănicer şi şerif din Texas va fi neputincios în a opri puhoiul. Intenţionez să pun femei şi copii în primul val care va trece podul şi fluviul. Americanii sunt o gloată sentimentală. Au fost în stare să măcelărească săteni în Vietnam, dar nu se vor atinge de civili neînarmaţi pe pragul lor. De asemenea mai pot uza pe teama Casei Albe de un incident internaţional. Preşedintele nu o să îndrăznească să dea ordin să se tragă. Rezistenţa pasivă va fi inundată de o maree umană care se va revărsa prin Roma şi va ocupa depozitul subteran în care se află comorile Bibliotecii.

— Topiltzin va fi în fruntea lor?

— Şi eu voi fi în fruntea lor.

— Cât timp crezi că o să rezişti pe depozit? întrebă Paul.

— Suficient ca traducători din limbile antice să identifice şi să adune sulurile privitoare la vechile depozite de minereu.

— Dar asta s-ar putea să ia săptămâni! N-o să ai timpul necesar. Americanii vor aduna forţe imense şi îi vor împinge pe oamenii tăi înapoi în Mexic în câteva zile.

— Ba nu, când îi voi ameninţa că dau foc documentelor şi distrug operele de artă.

Robert îşi tampona buzele cu un şerveţel.

— Cred că au terminat alimentarea avionului meu. Cred că e mai bine să mă întorc în Mexic şi să pregătesc acţiunea.

În ochii lui Paul se putea citi respectul pentru gândirea inventivă a fratelui său.

— Când se va trezi cu spatele la perete, guvernul american nu va mai avea ce face şi va trebui să negocieze. Asta-mi place!

— În mod sigur va fi cea mai mare grămadă de oameni care au invadat Statele Unite de la englezii din Războiul de Independenţă încoace, spuse Robert. Asta-mi place şi mai mult.

70

Începuseră să vină cu miile în prima zi, cu zecile de mii în a doua. Din nordul Mexicului, toţi cei inspiraţi de delirul înflăcărat al lui Topiltzin veneau cu maşini, cu autobuze şi camioane supraaglomerate, sau pur şi simplu pe jos către orăşelul prăfuit, Miguel Aleman, situat faţă în faţă cu Roma, pe malul celălalt al fluviului. Drumurile asfaltate dinspre Monterrey, Tampico şi Mexico City viermuiau cu tot soiul de vehicule.

Preşedintele De Lorenzo încercă să oprească avalanşa umană care se rostogolea către frontieră. Făcu apel la forţele armate mexicane să blocheze drumurile. Dar mai uşor ar fi putut ţine pe loc revărsarea unui fluviu. La ieşirea din Guadelupe, o formaţie de militari pe cale de a fi măturată din drum de un tăvălug uman deschise focul, omorând 54 de persoane, majoritatea femei şi copii.

De Lorenzo îi făcuse fără să vrea jocul lui Topiltzin. Fusese exact reacţia pe care o vroia Robert Capesterre! În New Mexico izbucniră revolte şi De Lorenzo îşi dădu seama că trebuia să se retragă dacă nu dorea să se confrunte cu o eventuală revoluţie. Trimise un mesaj către Casa Albă, exprimându-şi regretul sincer de a nu fi reuşit să oprească exodul şi îşi chemă înapoi soldaţii, dintre care mulţi dezertaseră şi se alăturaseră cruciadei.

Nestânjenită, mulţimea se bulucea către Rio Grande.

Familia Capesterre angajase strategi profesionişti, iar adepţii lui Robert Topiltzin înălţaseră un oraş de corturi pe o lungime de 5 kilometri pătraţi; înfiinţaseră bucătării la care lumea stătea la coadă pentru a căpăta mâncare. Fuseseră aduse cu camionul şi instalate grupuri sanitare. Nimic nu fusese scăpat din vedere. Mulţi dintre săracii care invadaseră zona nu trăiseră şi nici nu mâncaseră niciodată atât de bine. Numai norii de praf şi fumul eşapamentelor motoarelor diesel scăpaseră de sub control.

Pe malul mexican al fluviului apăruseră lozinci scrise de mână, care proclamau „SUA ne-au furat pământul!”, „Vrem înapoi pământul strămoşilor!”, „Relicvele aparţin Mexicului!”. Incantau sloganuri în engleză, spaniolă şi nahuatl. Topiltzin se plimba în mijlocul mulţimii, făcând agitaţie care crea o frenezie cum se văzuse poate numai în Iran.

Echipele de televiziune au avut o zi în care li s-a permis să

filmeze demonstraţiile pline de culoare. Camerele de luat vederi, ale căror cabluri şerpuiau către două duzini de care de reportaj, se înghesuiau una în alta pe malul înalt al Romei, obiectivele lor scrutând malul opus.

Corespondenţii creduli care cutreierau mulţimea nu ştiau că familiile de ţărani pe care îi intervievau fuseseră implantaţi şi instruiţi cu grijă. În cele mai multe cazuri, acei oameni cu aspect sărăcăcios erau actori care, deşi vorbeau fluent engleza, răspundeau la întrebări cu frânturi de engleză stricată. Apelurile lor înlăcrimate de a fi lăsaţi să trăiască permanent în California, Arizona, New Mexico şi Texas au produs o puternică reacţie de sprijin la fel de lacrimogenă din partea naţiunii, atunci când reportajele au fost transmise la buletinele de ştiri de seară şi la comentariile de dimineaţă.

Singurii care rămăseseră hotărâţi şi neimpresionaţi erau membrii devotaţi ai patrulelor americane de grăniceri. Până acum ameninţarea unei incursiuni masive fusese doar închipuirea unui coşmar. Dar acum erau pe cale de a-şi vedea cele mai cumplite temeri transformându-se în realitate.

Arareori grănicerii din patrule fuseseră nevoiţi să-şi arate armele. Ei obişnuiau să-i trateze omeneşte şi cu respect pe emigranţii ilegali înainte de a-i trimite înapoi acasă. Acum priveau cu neîncredere trupele armatei care făceau acoperire în partea americană a fluviului, ca furnicile camuflate în muşuroaie. Prevedeau numai dezastru şi măcel venit din aliniamentul de arme automate şi din cele douăzeci de tancuri ale căror tunuri erau aţintite asupra Mexicului.

Ca echipe de luptă, soldaţii erau tineri şi eficienţi. Dar fuseseră instruiţi pentru lupta cu inamicul care se bate, nu se simţeau în apele lor înfruntând un torent de civili neînarmaţi.

Ofiţerul comandant, generalul de brigadă Curtis Chandler, baricadase podul cu tancuri şi vehicule blindate, dar Topiltzin îşi făcuse planul şi pentru varianta asta. Malul fluviului era înţesat cu tot felul de bărcuţe, plute de lemn şi camere de cauciuc de camion recoltate de pe o rază de două sute de mile. Podeţe de frânghie fuseseră întinse şi împletite pentru a fi trecute pe celălalt mal de primul val de oameni. Ofiţerul de contrainformaţii al generalului Chandler considera că valul iniţial va fi format din circa 20.000 de oameni, după care flotila se va întoarce, va încărca şi va aduce al doilea val. Nu putea să aprecieze numărul celor care vor trece înot. Una din agentele lui, infiltrată în

trailerul amenajat ca sală de mese pentru Topiltzin, îi raportase că atacul va fi lansat seara târziu, după ce Mesia aztec îşi va fi adus partizanii într-o stare de frenezie. Dar ea nu a putut să afle în care seară se va întâmpla acest lucru.

Chandler fusese de trei ori în Vietnam; ştia din proprie experienţă cum e să ucizi femei şi copii fanatici, care atacau din junglă pe nepusă-masă. Dădu ordin să se tragă pe deasupra capetelor mulţimii în momentul în care ar fi pe punctul de a începe traversarea.

Dacă salva de avertizare nu i-ar opri – Chandler era genul de soldat care îşi făcea datoria fără să comenteze, dacă i se va ordona, va folosi efectivele de sub comanda sa pentru a respinge această invazie pacifistă, indiferent de cât sânge va fi vărsat.

Pitt stătea pe terasa de la etajul prăvăliei lui Sam Trinity şi privea printr-o lunetă pe care texanul o folosea ca să se uite la stele. Soarele scăpătase sub coama dealurilor şi lumina pălea, dar spectacolul aranjat de cealaltă parte a lui Rio Grande era pe punctul de a începe. Baterii de proiectoare multicolore prinseră viaţă, unele sfâşiind artistic văzduhul, în timp ce altele băteau pe un turn înalt, care fusese ridicat în mijlocul oraşului.

Aţinti luneta şi mări figura măruntă şi îmbrăcată cu o robă albă, lungă până la glezne şi cu un coif multicolor a unui ins care stătea pe platforma îngustă din vârful turnului. După braţele ridicate şi care se agitau, Pitt îşi dădu seama că respectivul era angajat într-un discurs frenetic.

— Mă-ntreb cine-o fi individul cu costumaţie ţipătoare care agită băştinaşii?

Sandecker stătea lângă Lily, examinând înregistrarea profilului subteran. La întrebarea lui Pitt, îşi ridică ochii din hârtii:

— Probabil clovnul de Topiltzin, mârâi el.

— E în stare să întoarcă din drum şi un grup de evanghelişti convinşi!

— Sunt semne că vor încerca sa traverseze în noaptea asta? întrebă Lily.

Pitt se trase de lângă telescop şi clătină din cap.

— Muncesc din greu la flotila lor, dar mă îndoiesc că vor încerca în următoarele 48 de ore. Topiltzin nu îşi va lansa acţiunea până nu va fi sigur că a acaparat întreaga primă pagină a ştirilor zilei.

— Topiltzin e un pseudonim, îl informă Sandecker. Numele lui

adevărat este Robert Capesterre.

— Ce zarvă a reuşit să stârnească!

Sandecker îşi ridică mâna, ţinând arătătorul depărtat la un centimetru de degetul mare:

— Atâta mai are Capesterre şi ia Mexicul!

— Şi dacă întrunirea de pe malul celălalt înseamnă ceva, individul vrea toată America de sud-vest...

Lily se ridică şi se întinse.

— Statul ăsta degeaba mă scoate din minţi! Noi facem toată munca şi geniştii armatei primesc onorurile. Şi nu ne lasă nici măcar să supraveghem săpăturile, nici să intrăm pe terenul lui Sam – cred că e lipsă de bună-cuviinţă din partea lor!

Pitt şi Sandecker zâmbiră la modul feminin de exprimare.

— Eu aş folosi o expresie mai colorată, spuse amiralul.

Lily ronţăi nervos capătul unui creion.

— De ce n-avem nici o veste de la senator? Ar fi trebuit să aflăm ceva până acum.

— Nu ştiu, răspunse Sandecker. Tot ce mi-a spus, după ce i-am explicat scenariul lui Dirk, a fost că va încerca să aranjeze ceva.

— Tare aş vrea să ştim cum, murmură Lily.

Trinity apăru de jos, pe scări, purtând un şorţ de bucătărie:

— Doreşte cineva să încerce o farfurie din faimoasa fasole iute a la Trinity?

Lily îl privi preocupată:

— Cât de iute?

— Domniţă dragă, pot să o fac tot atât de blândă pentru stomacul dumitale precum turta dulce, dar şi periculoasă ca acidul de acumulator! Spune-mi cum şi aşa o fac!

— Să fie ca turta dulce, decise Lily fără ezitare.

Până ce Pitt şi Sandecker să-şi decline opţiunea, Trinity se întorsese şi privea prin semiîntuneric către un şir de faruri care se apropia pe drum:

— Trebuie să fie încă un convoi de-al armatei, anunţă el. Nici o maşină şi nici un camion n-au mai trecut pe şoseaua asta de când generalul ăla a blocat drumurile şi a deviat traficul prin nord.

În curând putură să numere cinci camioane conduse de către un „Hummer”, vehiculul care a înlocuit rezistentul „jeep”. Ultimul camion remorca un trailer în care se afla un echipament acoperit cu o prelată. Convoiul nu o luă pe drumul către tabăra geniştilor

de pe Dealul Gongora şi nici nu continuă să meargă spre Roma aşa cum era de aşteptat. Camioanele urmară „Hummer”-ul pe aleea din faţa „Amfiteatrului Roman” al lui Sam şi se opriră între pompele de benzină şi prăvălie. Pasagerii din „Hummer” coborâră şi priviră în jur.

Pitt recunoscu imediat trei feţe familiare. Doi dintre bărbaţi erau îmbrăcaţi în uniformă, iar al treilea purta un pulover şi pantaloni de doc. Pitt încălecă cu atenţie balustrada şi se lăsă în mâini până ajunse la numai câţiva zeci de centimetri de pământ. Apoi se lăsă să cadă şi ateriză direct în faţa lor, scăpând un geamăt de durere din cauza piciorului rănit. Şi ei erau la fel de surprinşi de apariţia lui bruscă cum fusese şi el când i-a văzut venind.

— Tu de unde picaşi? întrebă Al Giordino cu un zâmbet larg. Arăta palid sub lumina reflectoarelor, iar braţul îi atârna într-o eşarfă, dar părea la fel de sprinten ca întotdeauna.

— Exact asta vroiam să te întreb şi eu.

Colonelul Hollis făcu un pas înainte.

— Nu speram să ne revedem aşa de curând.

— Nici eu, adăugă şi maiorul Dillinger.

Pitt simţi un uriaş val de uşurare în momentul în care le strângea mâinile întinse.

— Când spun că mă bucur să vă văd, rostesc de fapt un eufemism. Cum de vă aflaţi aici?

— Tatăl tău şi-a folosit puterea de convingere asupra şefilor de Stat Major, explică Hollis. Nici n-am terminat bine raportul asupra misiunii *Lady Flamborough* când am primit ordinul să-mi adun oamenii şi să vin în grabă aici cu vehicule terestre şi folosind drumuri puţin circulate. Totul trebuie să fie în cel mai deplin secret. Mi s-a spus că comandantul de zonă nu va fi informat asupra misiunii noastre decât în momentul în care voi ajunge aici.

— Generalul Chandler, spuse Pitt.

— Da, Chandler platoşă-de-oţel! Am servit sub comanda lui la NATO, acum opt ani. El încă mai e convins că numai şi numai blindatele pot câştiga războaiele. Drept care lui îi revine sarcina ingrată de a-l juca pe Horaţiu apărând podul.

— Ce ordine ai? întrebă Pitt.

— Să te sprijin pe tine şi pe dr. Sharp în proiectul pe care îl desfăşuraţi acum. Amiralul Sandecker va fi linia noastră de legătură directă către senator şi către Pentagon. Asta-i tot ce

ştiu.

— Nici o referire la Casa Albă?

— Nici una pe hârtie. Se întoarse când Lily şi amiralul care aleseseră calea cea lungă, pe scara interioară, ţâşniră pe uşa principală. În timp ce Lily îl îmbrăţişa pe Giordino şi Dillinger făcea cunoştinţă cu Sandecker, Hollis îl trase pe Pitt deoparte.

— Ce dracu se întâmplă aici? mormăi el. Suntem la circ.

— Nici nu ştii cât eşti de aproape de adevăr, râse Pitt.

— Şi cu ce pot fi de folos forţele mele speciale?

— Când va începe năvala, spuse Pitt devenit dintr-o dată foarte serios, va fi sarcina ta să arunci şandramaua în aer.

71

Escavatorul pe care îl escortaseră tocmai din Virginia cei de la Forţele Speciale era uriaş. Şenilele late îi puteau deplasa corpul greoi în sus, pe panta către locul indicat de unul dintre fanioanele de marcaj ale lui Lily. După zece minute de instructaj şi câteva încercări practice, Pitt putea recunoaşte destinaţia manetelor şi începu să mişte mamutul fără ajutor. Îi ridică cupa lată de doi metri şi jumătate şi pe urmă o îndreptă în jos ca pe o gheară gigantică, lovind pământul, cu o bubuitură răsunătoare.

În mai puţin de o oră, pe panta din spatele dealului fusese săpată o groapă de şase metri adâncime şi de 25 de metri lungime. Doar atât înaintaseră săpăturile când un Chevrolet Blazer cu tracţiune pe toate patru roţile apăru ca un uragan printre tufişuri, cu o grămadă de soldaţi alergând în trena de praf care îl urma.

Roţile nu apucaseră să se oprească şi un căpitan cu spinarea ţeapănă şi cu ochii de fanatic al disciplinei militare şi al regulamentelor se îndrepta deja către ei.

— Aceasta este o zonă specială! trânti înţepat. Vouă personal v-am atras atenţia acum două zile să nu mai intraţi aici. Să vă luaţi imediat echipamentele şi să dispăreţi de-aici!

Pitt coborî cu indiferenţă din utilaj şi privi în fundul gropii ca şi când ofiţerul nici n-ar fi existat.

Faţa căpitanului deveni roşie şi latră către sergent:

— Sergent O’Hara, pregăteşte-ţi oamenii să escortaţi aceşti civili în afara zonei speciale!

Pitt îşi întoarse lent capul şi zâmbi fermecător:

— Îmi pare rău, dar rămânem pe loc.

Căpitanul îi întoarse zâmbetul, dar zâmbetul lui pârjolea.

— Aveţi trei minute să plecaţi şi să vă luaţi şi escavatorul cu voi.

— Dar nişte hârtii care să autorizeze prezenţa noastră aici nu vrei să vezi?

— Dacă nu sunt semnate de generalul Chandler, îţi baţi gura de pomană.

— Ordinele au fost date de eşaloane superioare generalului tău.

— Aveţi trei minute, spuse sec căpitanul. Apoi vă voi scoate de

aici cu forţa.

Lily, Giordino şi amiralul, care stăteau la umbră în camioneta jeep împrumutată de la Trinity, se apropiară pentru a savura spectacolul. Lily purta doar un maieu şi un şort strâns pe corp. Ea defila în bătaie de joc prin faţa şirului de soldaţi.

Femeile cărora le lipseşte experienţa muncii de trotuar nu pot să se şerpuiască în mers suficient de seducător ca spectacolul să apară ca un fenomen natural. Ele au tendinţa să exagereze până la ridicol. Nici Lily nu era o excepţie, dar bărbaţilor nici că le păsa. Au înghiţit parodia.

Pitt începu să se încordeze de furie. Detesta capetele seci.

— Ai la dispoziţie doar 12 oameni, căpitane. Doisprezece genişti care au mai puţin de 100 de ore de instrucţie de luptă. Eu sunt susţinut de 40 de oameni, oricare dintre ei în stare să-ţi ucidă întreaga formaţie în mai puţin de 30 de secunde doar cu mâinile goale. Nu îţi cer; te sfătuiesc să te retragi!

Căpitanul se răsuci într-o doară cu vreo trei sute de grade, dar singurul lucru pe care-l văzu în afară de Pitt a fost Lily, scălâmbăindu-se în faţa ostaşilor, amiralul Sandecker care pufăia nepăsător dintr-un trabuc gros şi un bărbat pe care nu îl mai văzuse până atunci, care îşi ţinea braţul într-o eşarfă. Şi unul şi altul se sprijineau de jeep ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormiţi.

Îi aruncă lui Pitt o privire rapidă, dar ochii lui Pitt nu exprimau nici un fel de emoţie. Făcu o mişcare cu mâna:

— Sergent, ia-i pe oamenii ăştia de-aici.

Înainte ca oamenii lui să apuce să facă doi paşi, colonelul Hollis apăru ca prin farmec. Culorile de cameleon ale costumului lui de camuflaj, mâinile şi faţa unse cu unsoare neagră erau incredibil de asemănătoare cu vegetaţia din jur. Stând la mai puţin de cinci metri distanţă, el era disimulat între tufişuri, părând aproape invizibil.

— Aveţi vreo problemă? întrebă Hollis pe căpitan pe un ton la fel de amabil ca o mangustă în faţa unei cobre.

Căpitanul căscă gura de surpriză, iar oamenii săi încremeniră unde se aflau. Se apropie câţiva paşi şi îl studie pe Hollis îndeaproape, fără să vadă nici un însemn de grad.

— Cine eşti? izbucni el. Ce e costumul ăsta?

— Colonel Morton Hollis, Forţele de Operaţiuni Speciale.

— Căpitanul Louis Cranston, batalionul 486, geniu.

Se salutară. Hollis făcu semn cu capul spre linia de soldaţi,

care aveau automate în poziţie de tragere.

— Cred că ar trebui să ordoni oamenilor tăi pe-loc-repaus.

Cranston nu ştia cum să procedeze cu un colonel necunoscut apărut din senin.

— Permiteţi să întreb, domnule colonel, ce face aici un colonel din Forţele Speciale.

— Supraveghez ca aceşti oameni să poată să îşi desfăşoare cercetările arheologice fără să fie deranjaţi.

— Permiteţi-mi să vă reamintesc, domnule, că accesul civililor nu este permis într-o zonă specială.

— Dar dacă eu ţi-aş spune că ei au fost autorizaţi să fie aici?

— Îmi pare rău, domnule colonel, mă aflu sub ordinele directe ale generalului Chandler. Ordinele sunt foarte clare. Nimeni şi asta vă include şi pe dumneavoastră, care nu aparţine de batalionul nostru nu este admis să intre în…

— Trebuie să înţeleg că vrei să mă scoţi şi pe mine afară?

— Dacă nu puteţi prezenta ordine semnate personal de generalul Chandler care să autorizeze prezenţa dumneavoastră aici, spuse Cranston nervos, voi fi obligat să îmi îndeplinesc ordinele.

— Dacă te ţii cu nasul pe sus, n-ai să mai ajungi tu la medalii, căpitane. Cred că ar fi bine să te mai gândeşti.

Cranston ştia afurisit de bine că este pe post de minge şi nu-i plăcea asta.

— Vă rog, domnule colonel, nu vreau necazuri!

— Îţi iei oamenii şi te întorci la bază; nici prin cap să nu-ţi treacă să te uiţi înapoi.

Pe Pitt îl amuza spectacolul, totuşi se întoarse şi coborî în groapă. Începu să pipăie pământul de pe fund. Giordino şi Sandecker se apropiară într-o doară de margine şi îl priviră.

Cranston ezita. Era în inferioritate, dar ordinele erau clare. Se hotărî că are teren solid sub picioare: generalul Chandler îl va susţine dacă va fi vreo anchetă.

Dar înainte să poată ordona oamenilor săi să elibereze zona, Hollis scoase dintr-un buzunar un fluier şi dădu două ţignale scurte.

Precum stafiile care se ridică din morminte într-un film de groază, 40 de siluete care arătau mai degrabă a tufişuri şi a muşuroaie decât a fiinţe umane se materializară – pe neaşteptate formând un cerc larg în jurul căpitanului Cranston şi a oamenilor săi.

Ochii lui Hollis se umplură cu venin:

— Bau! Eşti mort!

— M-ai chemat, şefu’? spuse un tufiş, cu vocea lui Dillinger.

Trufia lui Cranston se topi.

— Eu… trebuie să raportez asta… generalului Chandler, se bâlbâi el.

— N-ai decât! Poţi să-l mai informezi şi că ordinele mele vin de la generalul Clayton Metcalf, de la Marele Stat Major. Asta se poate verifica la Pentagon. Iar oamenii ăştia şi echipa mea nu se află aici ca să se bage peste săpăturile voastre de pe Dealul Gongora şi nici nu vor încurca acţiunile generalului de-a lungul fluviului. Misiunea noastră e să descoperim şi să conservăm obiecte romane de la suprafaţă, înainte ca ele să fie pierdute sau furate. Pricepi, căpitane?

— Înţeleg, domnule, răspunse Cranston, privind neliniştit la omul hotărât, a cărui faţă părea înspăimântătoare sub unsoarea neagră de camuflaj.

— Am mai găsit una! strigă Pitt, ascuns sub nivelul solului.

Sandecker flutură mâna entuziasmat, chemându-i pe toţi:

— A mai găsit ceva!

Înfruntarea fu pentru moment uitată, genieştii şi ostaşii din Forţele Speciale îngrămădindu-se pe marginea gropii. Pitt stătea în patru labe şi dădea la o parte pământul de pe un obiect metalic lung.

După câteva minute, îl degajase şi îl trecu cu mare grijă în mâinile lui Lily.

Cu atitudinea complet schimbată, Lily examina relicva:

— Sabie din secolul IV, cu caracteristici romane clare, anunţă ea. Aproape neatinsă de coroziune.

— Îmi dai voie? întrebă Hollis.

Ea o întinse către el şi Hollis îşi încleştă cu tandreţe mâna pe mâner, apoi ridică lama deasupra capului:

— Gândiţi-vă numai, murmură pătruns de respect, ultimul om care a ţinut-o a fost un legionar roman!

Pe urmă i-o trecu graţios lui Cranston:

— Cum ţi-ar place să lupţi în război cu asta, în locul unei arme automate?

— Aş prefera oricând un glonţ, spuse Cranston gânditor, decât să fiu hăcuit feliuţe.

Imediat ce genieştii plecară pe scurtătură către tabăra lor, Pitt

se întoarse spre Hollis:

— Felicitări pentru camuflaj! N-am putut să localizez decât trei inşi din toată echipa dumitale!

— A fost fantastic! spuse Lily. Să fii sigur că sunt de jur împrejur şi să nu-i poţi vedea.

Hollis păru stânjenit sincer.

— Suntem obişnuiţi să ne disimulăm în junglă, sau în pădure. Ăsta a fost un exerciţiu folositor pentru zona semiaridă.

— O treabă excelentă, adăugă Sandecker, scuturând mâna lui Hollis.

— Să sperăm că generalul Chandler înghite povestea domnului căpitan, zise Giordino.

— Dacă se osteneşte să o asculte, dădu Pitt replica.

Treaba cea mai urgentă pentru general e să oprească o jumătate de milion de străini să năvălească peste graniţă şi să pună mâna pe operele de artă şi de ştiinţă ale Bibliotecii. Nu are timp de pierdut cu noi.

— Şi cu sabia romană cum e? întrebă Hollis, ridicând-o.

— Asta trebuie să meargă înapoi în colecţia din muzeul lui Sam.

Hollis îl privi pe Pitt.

— N-ai găsit-o în groapă?

— Nu.

— Pe tine te excită săpatul gropilor?

Pitt păru că nu l-a auzit pe Hollis. El parcurse o scurtă distanţă către vârful dealului şi privi în jos către malul mexican. Oraşul de corturi era de două ori mai întins decât fusese ieri. Mâine seară, se gândi el. Topiltzin va dezlănţui torentul mâine seară. Se întoarse către stânga şi privi spre Dealul Gongora, aflat puţin mai sus.

Geniştii armatei săpau exact în locul în care Lily îşi plantase marcajele cu patru zile în urmă. Ei făceau două excavaţii separate. Una era la galeria de intrare, cu grinzi de susţinere. Cealaltă era o mină deschisă, un crater ce fusese scobit în coasta dealului. Munca mergea încet, deoarece generalul Chandler îşi retrăsese majoritatea geniştilor pentru apărarea graniţei.

Pitt se întoarse şi coborî înapoi panta. Se duse la Hollis.

— Care este cel mai bun expert al tău în demolări?

— Maiorul Dillinger este unul din cei mai buni experţi în explozibili din armată.

— Am nevoie de 200 de kilograme gel de nitroglicerină C-6.

Hollis îl privi surprins.

— Două sute de kilograme de C-6? 10 kilograme pot să arunce în aer o navă de război. Îţi dai seama ce ceri? Amestecul de nitrogel este sensibil la şocuri!

— De asemenea, o baterie de reflectoare, continuă Pitt. Le putem împrumuta de la un grup rock. Reflectoare, lămpi stroboscopice şi echipament audio care să-ţi spargă urechile.

Apoi se întoarse către Lily.

— Las în seama ta să găseşti un tâmplar care să facă o cutie.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai nevoie de toate astea? întrebă Lily cu ochii măriţi de curiozitate.

— Mai bine să nu ştii, gemu Giordino.

— O să-ţi explic mai târziu, spuse Pitt.

— Dar îmi pare o nebunie! spuse Lily, neînţelegând.

Doamna are dreptate numai pe jumătate, gândi Pitt. Planul lui era de două ori mai nebunesc decât şi-ar fi putut ea închipui. Dar nu spuse nimic nimănui. Nu considera că este momentul potrivit să le spună că intenţiona să dea un spectacol la scenă deschisă.

72

Volvo-ul verde, cu însemne de taxi, se opri la intrarea vilei lui Yazid de lângă Alexandria. Paznicii militari egipteni, aşezaţi acolo din ordinul personal al preşedintelui Hassan, luară poziţia de drepţi în faţa porţii, în timp ce taxiul stătea fără ca cineva să coboare.

Ammar stătea pe locul din spate, cu ochii şi falca puternic bandajaţi. Purta un *galabi* din mătase albastră şi un turban mic, roşu. Singurul tratament medical la care se supusese de când scăpase de la Santa Inez, fusese în timpul unei vizite de două ore la un chirurg de pe o stradă dosnică din Buenos Aires, înainte de a închiria un avion cu reacţie particular pentru a traversa oceanul până la micul aeroport din afara oraşului.

Nu mai simţea durerea în orbitele goale. Medicamentele erau eficiente, dar simţea încă o durere agonizantă când încerca să vorbească, din cauza maxilarului sfărâmat. Şi deşi era încă sub efectul tranchilizantelor, mintea lui funcţiona la fel de necruţător şi eficient ca întotdeauna.

— Am ajuns, spuse Ibn din scaunul şoferului.

Ammar revăzu în minte interiorul vilei lui Yazid – până la ultimul detaliu, ca şi cum ar fi avut-o cu adevărat în faţa ochilor.

— Ştiu, spuse el simplu.

— Nu eşti obligat s-o faci, Suleiman Aziz.

— Nu mai am nici speranţe, nici temeri. Ammar vorbea lent, luptând cu durerea provocată de fiecare silabă. Asta este dorinţa lui Allah.

Ibn se ridică din scaun, deschise portiera din spate şi îl ajută pe Ammar să iasă. Îl conduse apoi pe alee şi îl răsuci pentru a ajunge cu faţa la poarta atât de bine păzită.

— Poarta e la cinci metri în faţa ta, spuse Ibn cu vocea tremurând de emoţie. Îl îmbrăţişă pe Ammar cu blândeţe. La revedere, Suleiman Aziz. O să-ţi simt lipsa.

— Fă ce-ai promis, credinciosul meu prieten şi ne vom regăsi în grădina lui Allah.

Ibn se întoarse brusc şi făcu calea întoarsă către maşină. Ammar stătu nemişcat până când zgomotul motoarelor se pierdu în depărtare, apoi se apropie de poartă.

— Opreşte-te unde eşti, orbule, îi ordonă unul din soldaţi.

— Am venit să-l vizitez pe nepotul meu, Ahmad Yazid, spuse Ammar.

Soldatul făcu un semn cu capul către un altul care dispăru într-un birou de unde ieşi cu un dosar ce conţinea în jur de douăzeci de nume.

— Unchi ai spus? Cum te cheamă?

Lui Ammar îi făcea plăcere să-şi joace ultimul rol de impostor. Obţinuse de la un colonel din ministerul apărării al lui Abu Hamid, căruia îi făcuse cândva o favoare, lista cu numele celor ce aveau acces în vila lui Yazid. Alese numele unei persoane care nu era uşor de contactat.

— Mustafa Mahfouz.

— Numele tău e pe listă. Să-ţi vedem actele.

Soldatul studie documentele false ale lui Ammar, încercând fără succes să compare fotografia cu trăsăturile feţei acoperite de bandaje.

— Ce-ai păţit?

— Maşina-capcană care a explodat în bazar la El Mansura. Am fost lovit de resturile aruncate de suflul exploziei.

— Păcat, spuse soldatul fără sinceritate. Poţi să dai vina pe nepotul tău. Adepţii lui au pus bomba. Îi făcu semn unui subordonat. Dacă trece fără probleme prin detectorul de metale, escortează-l în casă.

Ammar îşi îndepărtă mâinile de corp ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie percheziţionat.

— Nu e nevoie să te percheziţionăm, Mahfouz. Dacă ai armă, aparatul o va descoperi.

Detectorul de metale nu sună. La uşa din faţă: Ammar simţi satisfacţie când soldatul din armata egipteană îl duse pe scări până la uşa principală. De data asta nu a mai trebuit să se strecoare printr-o uşă laterală. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată vedea expresia de pe faţa lui Yazid, când se vor întâlni.

Fu dus în ceea ce părea a fi, după ecoul cizmelor soldatului pe dalele podelei, un hol mare. Soldatul l-a îndreptat către o bancă de piatră şi el se aşeză.

— Aşteaptă aici!

Ammar îl auzi pe soldat şoptind către cineva înainte de a se întoarce la poartă. Aşteptă în tăcere câteva minute. Apoi auzi paşi care se apropiau şi o voce dispreţuitoare.

— Tu eşti Mustafa Mahfouz?

Ammar recunoscu imediat vocea.

— Da, răspunse el relaxat. Ne cunoaştem?

— Nu ne-am întâlnit până acum. Eu sunt Khaled Fawzy, şeful consiliului revoluţionar al lui Ahmad.

— Am auzit numai lucruri bune despre tine. Ce măgar arogant şi stupid, gândi Ammar. Nu mă recunoaşte sub bandaje şi nici după vocea mea gâjâită. Este într-adevăr o onoare să te întâlnesc.

— Haide, spuse Fawzy, luându-l pe Ammar de braţ. Te voi conduce la Ahmad. El credea că eşti încă într-o misiune la Damasc. Nu cred că ştie de accidentul tău.

— Este urmarea unei încercări de asasinat de-acum trei zile, minţi Ammar cu pricepere. Am ieşit din spital de-abia azi-dimineaţă şi am zburat drept aici pentru a-l informa pe Ahmad eu însumi.

— Ahmad va fi mulţumit să afle despre loialitatea ta. Din păcate, vizita ta nu pică la momentul oportun.

— Nu pot să mă întâlnesc cu el?

— Se află la rugăciune, spuse scurt Fawzy.

În ciuda suferinţei sale, Ammar ar fi putut să râdă. Începea să perceapă o altă prezenţă în cameră.

— E foarte important să mă primească.

— Poţi vorbi în voie cu mine, Mustafa Mahfouz. Numele fu rostit cu mult sarcasm. Voi transmite mesajul tău.

— Spune-i lui Ahmad că e în legătură cu aliatul său.

— Cine? întreabă Fawzy. Ce aliat?

— Topiltzin.

Numele păru să rămână suspendat în cameră pe o durată interminabilă. Tăcerea deveni apăsătoare. Apoi fu întreruptă de o nouă voce.

— Ar fi trebuit să rămâi şi să mori pe insulă, Suleiman, spuse Ahmad Yazid cu o voce ameninţătoare.

Calmul nu-l părăsi pe Ammar. Îşi adunase toată priceperea şi ultimele frânturi de tărie pe care le mai avea, pentru acest moment. Nu va sta să-şi aştepte moartea. Va păşi înainte şi o va îmbrăţişa. Viaţa într-un întuneric perpetuu şi într-un trup desfigurat nu erau pentru el. Răzbunarea era eliberarea lui.

— Nu am putut să mor fără a mă mai bucura o ultimă oară de prezenţa ta atoatiertătoare.

— Termină cu aiurelile şi dă-ţi jos bandajele astea stupide. Ai început să te ramoleşti. Încercarea ta nereuşită de a-l imita pe Mahfouz a fost ridicolă pentru un om cu talentele tale.

Ammar nu răspunse. Îşi desfăcu încet bandajele până la capăt apoi le lăsă să cadă pe podea.

Yazid nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză la vederea feţei lui Ammar, desfigurată în mod hidos. Sângele din venele lui Fawzy clocoti de o plăcere sadică: privea cu fiorul pervers al celui care se bucură de spectacolul chinului omenesc.

— Asta a fost pentru serviciile mele, răspunse Ammar gâjâit.

— Cum de mai eşti în viaţă? întrebă Yazid şocat.

— Credinciosul meu prieten Ibn m-a ascuns de Forţele Speciale americane timp de două zile, până când a încropit o plută din nişte resturi de lemn. După ce am plutit în derivă, vâslind doar cu mâinile timp de zece ore, prin mila lui Allah am fost găsiţi de un vas de pescuit chilian, care ne-a lăsat la ţărm lângă un mic aeroport din Puerto Williams. Am furat un avion şi am zburat către Buenos Aires, unde am angajat un avion cu reacţie care să ne aducă în Egipt.

— Nici moartea nu e uşoară pentru tine, şopti Yazid.

— Îţi dai seama că ţi-ai semnat singur condamnarea la moarte prin venirea ta aici, şuieră printre dinţi Fawzy, cu plăcere anticipată.

— Nici nu aşteptam altceva.

— Suleiman Aziz Ammar, spuse Yazid cu o urmă de tristeţe în glas. Cel mai mare asasin al tuturor timpurilor, temut şi respectat de C.I.A. şi de K.G.B., creatorul celor mai pline de succes asasinate care au fost vreodată puse la cale. Şi când te gândeşti că vei sfârşi în stradă, ca un cerşetor murdar şi patetic.

— Ce tot spui, Ahmad? întrebă Fawzy surprins.

— Omul e ca şi mort. Dezgustul lui Yazid se transformă încet în satisfacţie. Experţii noştri financiari vor avea grijă ca bogăţiile şi averea sa să fie trecute pe numele meu. Apoi va fi expediat în stradă cu paznici după el, care să se asigure că va rămâne în mahalalele sărace. El îşi va petrece restul zilelor cerşind pentru a trăi. Asta e mai rău decât o moarte rapidă.

— O să mă ucizi după ce o să-ţi spun ce am de spus, zise Ammar nepăsător.

— Ascult, spuse Yazid nerăbdător.

— Am dictat un raport complet de 30 de pagini al întregii acţiuni *Lady Flamborough.* Toate numele, convorbirile, datele şi timpul, au fost enumerate cu grijă, totul, inclusiv observaţiile mele asupra participării mexicane la acţiune şi a legăturilor dintre tine şi Topiltzin. În acest moment, serviciile de informaţii

din şase ţări şi membri ai presei au la dispoziţie copii ale raportului. Orice ai face cu mine, Ahmad, ştiind că eşti terminat…

Se întrerupse brusc, gemând de durere în momentul în care capul său păru să explodeze în dureri agonizante. Fawzy cu faţa lividă şi dinţii scrâşnind de furie, îl lovise pe Ammar cu pumnul. Impactul nu avusese greutatea unei lovituri intenţionate. Acţiunea explozivă şi negândită a lui Fawzy izvorâse din lipsa totală a stăpânirii de sine. Lovitura lunecă aproape pe lângă falca rănită a lui Ammar.

Un om sănătos ar fi suportat destul de uşor lovitura, dar Ammar fu pe punctul de a leşina. Cicatricele proaspete din jurul ochilor şi a fălcii crăpară.

Se clătină spre spate, orbecăind cu mâinile pentru a se feri de pumnii sălbatici ai lui Fawzy, luptând să-şi alunge din minte durerea, cu faţa albă, cu sângele şiroind.

— Opreşte! ţipă Yazid către Fawzy. Nu vezi că omul îşi cerşeşte moartea? S-ar putea să mintă, sperând că-l vom ucide aici şi acum.

Ammar îşi recapătă parţial controlul şi reuşi să localizeze poziţia lui Yazid şi răsuflarea sacadată, înnebunită de furie a lui Fawzy.

Întinse mâna stângă înainte şi se mişcă încet până fu sigur că i-a atins braţul drept al lui Yazid. Apoi îl strânse şi îşi mişcă mâna liberă cu viteza fulgerului către ceafă.

Cuţitul din fibră de carbon era fixat cu leucoplast în scobitura spinării lui Ammar. Recunoscut ca unealtă eficientă, în operaţiunile secrete, fusese concepută pentru a nu fi descoperită de detectoarele de metale.

Ammar smulse de pe spinare lama triunghiulară şi lungă de 18 centimetri, îşi trase cotul spre spate ca pe un piston şi implântă cuţitul în pieptul lui Yazid, chiar sub cuşca toracică.

Izbitura îl ridică pe falsul revoluţionar musulman de la pământ. Ochii lui Paul Capesterre se holbară de şoc şi groază. Singurul sunet pe care îl scoase fu un horcăit aspru.

— Adio, vierme! croncăni Ammar din gura însângerată.

Pe urmă, Ammar smulse cuţitul şi-l învârti înspre locul unde-l simţise pe Fawzy. Cuţitul nu fusese făcut pentru tăieturi, dar mâna lui veni în contact cu faţa lui Fawzy şi simţi cum lama crestează obrazul.

Ammar ştia că Fawzy este dreptaci şi întotdeauna avea un pistol Luger de 9 milimetri, într-o teacă fixă la subsuoara stângă.

Tăbărî asupra lui Fawzy, încercând pe nevăzute să-l imobilizeze pe fanaticul arogant, continuând să împungă cu cuţitul.

Lipsit fiind de vedere, nu-şi calculă bine timpul.

Fawzy îşi scosese deja Luger-ul. Propti ţeava în stomacul lui Ammar şi trase două gloanţe înainte ca cuţitul lui Ammar să-i pătrundă în inimă. Pistolul îi căzu şi-şi duse mâinile la piept. Se clătină câţiva paşi într-o parte, privind mirat mânerul care ieşea de sub osul sternului. În cele din urmă ochii i se dădură peste cap şi căzu la podea, la un metru de Capesterre.

Ammar se năruí încet către podeaua de gresie şi se întinse pe spate. Nu mai simţea nici o durere. Cu ochii minţii avu tot felul de viziuni. Simţea cum viaţa i se scurge ca şi când ar fi plutit pe un fluviu la vale.

Soarta sa fusese decisă de un om pe care abia îl văzuse. Revăzu imaginea omului înalt, cu ochii verzi şi cu zâmbet hotărât. Îl cotropi un val de ură, care dispăru tot atât de repede. Dirk Pitt – numele îi era gravat în adâncurile tot mai întunecate ale minţii sale.

Simţea cum asupra lui se revarsă o mulţumire euforică. Ultimul lui gând fu acela că Ibn va avea grijă de Pitt. Abia atunci vor fi plătite toate datoriile.

73

Preşedintele stătea într-un fotoliu de piele, privind patru ecrane de televizor. Trei dintre ele erau reglate pe posturile principale, în timp ce al patrulea era în legătură directă cu un car de reportaj al armatei aflat la Roma. Părea obosit, dar ochii îi străluceau puternic. Şi-i plimba continuu de la un monitor la altul, cu faţa marcată de concentrare.

— Nu pot crede că atâţia oameni pot să trăiască într-o zonă atât de restrânsă, spuse el cu mirare.

— Aproape că li s-a terminat mâncarea, spuse Schiller, citind dintr-un raport de ultimă oră primit de la C.I.A. Apa de băut s-a împuţinat, iar grupurile sanitare nu mai fac faţă.

— Se va întâmpla în noaptea asta sau niciodată, suspină Nichols sfârşit.

— Cât de mulţi sunt? întrebă preşedintele.

— O numărătoare a capetelor, făcută de computer după o fotografie aeriană, indică 435.000, răspunse Schiller.

— Şi vor năvăli printr-un culoar cu o lărgime mai mică de un kilometru, spuse grav Nichols.

— Lua-l-ar naiba de criminal! exclamă preşedintele cu patimă. Nu-şi dă seama şi nici nu-i pasă că mii de oameni se vor îneca sau vor fi ucişi în îmbulzeală?

— În majoritate, femei şi copii, adăugă Nichols.

— Familia Capesterre nu este cunoscută pentru milă şi bună voinţă, murmură acru Schiller.

— Încă nu-i prea târziu să-l eliminăm, zise Martin Brogan, directorul C.I.A. Uciderea lui Topiltzin ar fi comparabilă cu asasinarea lui Hitler în 1930.

— Cu condiţia că asasinul plătit să se poată apropia îndeajuns, comentă Nichols. După aceea va fi oricum măcelărit de mulţime.

— Mă gândeam la o puşcă cu bătaie lungă, care să tragă de la 400 metri.

Schiller clătină din cap.

— Nu-i o soluţie practică. Va fi clar pentru toată lumea că împuşcătura nu putea proveni decât de la înălţimea malului pe care ne aflăm noi. Mexicanii îşi vor da imediat seama cine e de vină. Atunci lucrurile vor lua cu adevărat o întorsătură urâtă. În loc de o gloată liniştită, trupele generalului Chandler se vor

confrunta cu o mulţime dezlănţuită. Vor devasta Roma cu tot ce le va cădea sub mână, puşti, cuţite, pietre şi sticle. Iar atunci vom avea un război în toată regula.

— Sunt de acord, spuse Nichols. Generalul Chandler nu va avea altă soluţie decât să tragă cu tot ce are la dispoziţie, pentru a-şi salva oamenii şi pe cetăţenii americani aflaţi în zonă.

Preşedintele lovi braţul fotoliului cu pumnul strâns de furie.

— Nu putem face nimic să evităm acest măcel?

— Oricum o luăm, suntem în dezavantaj, spuse Nichols.

— Poate că ar fi mai bine să o lăsăm baltă şi să predăm Biblioteca din Alexandria preşedintelui De Lorenzo. Orice numai să nu ajungă în mâinile murdare ale lui Topiltzin.

— Un gest fără nici un rost. Topiltzin foloseşte relicvele doar ca o scuză pentru o confruntare. Rapoartele informatorilor noştri arată că plănuieşte aceeaşi invazie cu imigranţi de la Baja, în California de sud şi peste graniţă, la Nogales, în Arizona.

— Dacă am putea cumva să oprim dementa asta, murmură preşedintele.

Unul dintre cele patru telefoane sună şi fu ridicat de Nichols.

— Generalul Chandler, domnule preşedinte: Ne cheamă pe frecvenţa codificată.

Preşedintele oftă lung.

— Tot ce pot să fac este să-l privesc în ochi pe omul căruia s-ar putea să fiu nevoit să-i ordon să ucidă 10.000 de oameni.

Monitorul se întunecă pentru o clipă, apoi redă bustul unui bărbat trecut bine de 40 de ani. Avea faţa scofâlcită şi păr argintiu, iar capul îi era descoperit. Oboseala i se citea în ridurile din jurul ochilor albaştri.

— Bună dimineaţa, domnule general, îl salută preşedintele. Regret că eu pot să te văd iar dumneata nu, dar aici nu avem cameră de luat vederi.

— Înţeleg, domnule preşedinte.

— Care este situaţia?

— Tocmai a început să cadă o ploaie deasă care ar trebui să fie o mană cerească pentru oamenii aceştia. Pot să-şi refacă rezervele de apă, praful va fi spălat şi duhoarea de la latrine a şi început să se estompeze.

— Au fost provocări?

— Zgândăreli şi lozinci obişnuite, dar fără nici o violenţă.

— Nu ai observat dacă din mulţime au fost unii care s-au descurajat şi au pornit înapoi către casă?

— Nu, domnule, răspunse Chandler. Dimpotrivă, sunt tot mai activi. Ei cred că Mesia aztec al lor a adus ploaia, iar el s-a bătut destul cu pumnii în piept ca să-i convingă că aşa este. Grupuri de preoţi catolici s-au învârtit prin mulţime predicând şi implorându-i să revină în sânul bisericii şi la casele lor. Dar gorilele lui Topiltzin i-au scos la repezeală pe preoţi din oraş.

— Martin Brogan crede că se vor mişca în noaptea asta.

— Şi sursele mele sunt de acord cu orarul domnului Brogan. Generalul ezită înainte de a pune întrebarea fatală. S-au schimbat cumva ordinele, domnule preşedinte? Trebuie să-i opresc cu orice preţ?

— Până la noi ordine, generale.

— Trebuie să vă spun, domnule, că mă aflu într-o situaţie dificilă. Nu pot să garantez că oamenii mei vor doborî femei şi în special copii, dacă li se ordonă.

— Înţeleg poziţia dumneavoastră. Dar dacă nu rezistăm la Roma, milioane de mexicani săraci vor lua asta drept o invitaţie de a năvăli nestânjeniţi în Statele Unite.

— Nu vă pot contrazice, domnule preşedinte, dar dacă vom dezlănţui focul armamentului modern într-o jumătate de milion de oameni înghesuiţi umăr lângă umăr, istoria ne va condamna pentru comiterea unei crime împotriva umanităţii.

Cuvintele lui Chandler declanşară amintirea ororii ticăloşiilor naziste şi a proceselor de la Nurenberg în mintea preşedintelui, dar îi întăriră hotărârea.

— Oricât de respingătoare ţi se pare ideea, generale, spuse el solemn, consecinţele lipsei de acţiune sunt de neconceput. Experţii mei în securitate naţională prevăd că un val de isterie de autoconservare va cuprinde ţara, având ca rezultat constituirea armatelor de gărzi paramilitare pentru a respinge torentul de imigranţi ilegali. Nici un american de origine mexicană nu va fi în siguranţă. Numărul de morţi de o parte şi de alta va ajunge la cifre astronomice. Legiuitorii conservatori se vor ridica şi vor cere congresului să voteze o declaraţie formală de război împotriva Mexicului. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla mai departe.

Toţi cei din încăpere puteau să vadă clar confuzia creată de gândurile şi emoţiile contradictorii ce se învârteau în mintea generalului. Când în cele din urmă vorbi, vocea îi era liniştită şi controlată.

— Vă cer cu respect să rămânem în strânsă legătură până în

momentul începerii atacului.

— Ne-am înţeles, domnule general, acceptă preşedintele. Consilierii mei pentru probleme de securitate naţională şi cu mine ne vom aduna în curând în sala de analiză.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Imaginea generalului Chandler fu înlocuită de imaginea luată prin teleobiectiv a unei bărci ce era trasă pe rotile în apă de către aproape o sută de oameni înhămaţi la funii.

— Deci, zise Schiller clătinând din cap, ca şi cum s-ar fi minunat de tot ceea ce vedea, am făcut tot ce-am putut pentru a opri bomba, dar nu am reuşit să facem ca explozia să devină ireversibilă. Tot ce mai putem face e să stăm să ne lăsăm distruşi.

74

Au pornit la o oră după lăsarea întunericului.

Bărbaţi, femei şi copii, dintre care unii abia putând să meargă, ţineau cu toţii lumânări aprinse. Norii joşi, rămaşi în urma furtunii străluceau portocaliu din cauza oceanului tot mai întins de lumini pâlpâitoare.

Veneau ca o viitură gigantică către mal, vocile lor înălţându-se încet într-o incantaţie antică. Sunetul crescu de la un zumzet la un bâzâit puternic care se rostogolea peste fluviu, făcând ca geamurile din Roma să vibreze.

Refugiaţii de la ţară şi săracii oraşelor, care îşi abandonaseră bordeiele de pământ, colibele din tablă şi adăposturile din carton din satele amărâte şi din mahalalele insalubre, veneau ca unul. Erau galvanizaţi de predicile lui Topiltzin care le promitea renaşterea vechiului imperiu aztec, cândva măreţ, pe fostele lor pământuri, aflate acum în posesia Statelor Unite. Erau oameni disperaţi, aflaţi pe treapta cea mai de jos a sărăciei, gata să se agaţe de orice speranţă pentru o viaţă mai bună.

Se mişcau în ritm de melc, pas cu pas, către liota de bărci care îi aştepta. Coborau pe drumurile noroioase şi prin bălţile lăsate de ploaie. Copii mici scânceau cu frică în timp ce mamele lor îi cărau sau îi duceau de mână pe plutele instabile, care se afundau şi săltau în timpul ambarcării.

Sute de oameni erau împinşi în fluviu de către puhoiul din urmă. Strigăte înspăimântate se ridicau dinspre victimele tinere care erau împinse în apa care le trecea deasupra capului. Mulţi se scufundau sau erau luaţi de curent înainte de a putea fi salvaţi, lucru aproape imposibil deoarece majoritatea bărbaţilor erau adunaţi mai departe, în urmă.

Încet, într-o confuzie dezorganizată, sutele de bărci începură să se îndrepte către malul opus.

Reflectoarele armatei americane, completate de cele ale echipelor de televiziune, iluminau tumultul clocotitor care se deplasa peste fluviu. Soldaţii priveau, fascinaţi şi jenaţi, tragedia şi zidul uman care venea către ei.

Generalul Chandler stătea în picioare pe acoperişul secţiei de poliţie din Roma. La lumina reflectoarelor, faţa îi era pământie şi se putea citi disperarea în ochii săi. Scena era mai îngrozitoare

decât în temerile lui cele mai cumplite.

Vorbi într-un microfon mic, agăţat de guler.

— Vedeţi, domnule preşedinte? Puteţi vedea nebunia?

Preşedintele privea fix la ecranul enorm din sala de analiză.

— Da, domnule general, imaginea este foarte clară.

Şedea la capătul unei mese mici, încadrat de cei mai apropiaţi consilieri, membri ai cabinetului şi doi din cei patru şefi de stat major. Priveau cu toţii spectacolul incredibil care era redat cu sunet stereofonic şi în culori vii.

Bărcile cele mai rapide atinseseră malul şi pasagerii se îngrămădiră să debarce. Doar după ce primul val terminase traversarea şi flota se reîntoarse pentru a aduce noi pasageri, gloata se organiză şi începu să înainteze. Cei câţiva bărbaţi care traversaseră alergau încoace şi-ncolo pe mal, cu megafoane, încurajând şi îndemnând femeile să înainteze.

Strângându-şi lumânările şi copii şi continuând incantaţiile în limba aztecă, femeile începură să se scurgă pe pantele mai puţin înclinate ale falezei, ca o armată de furnici care se separă în faţa unui bolovan pentru a se reuni apoi în partea cealaltă.

Privirile terorizate ale copiilor şi feţele hotărâte ale mamelor lor privind în gurile armelor erau redate clar de camerele de luat vederi. Topiltzin susţinea că puterile divine îi vor proteja şi ei credeau cu fervoare acest lucru.

— Doamne Sfinte, exclamă Doug Oates. Primul val este alcătuit în întregime din femei şi copii mici.

Nimeni nu comentă observaţia alarmantă a lui Oates. Bărbaţii din sala de analiză priveau cu o teamă crescândă cum o altă mulţime de femei începuseră să-şi aducă copiii peste pod, către tancurile şi vehiculele blindate care le blocau complet trecerea.

— Domnule general, spuse preşedintele, poţi să tragi o salvă de avertisment pe deasupra capetelor?

— Da, domnule, răspunse Chandler. Am dat ordin trupelor să aibă armele încărcate cu gloanţe oarbe. Riscul de a lovi oameni nevinovaţi dincolo de oraş este prea mare pentru a putea folosi muniţie de război.

— O decizie sănătoasă, spuse generalul Metcalf, unul din şefi de stat major. Curtis îşi cunoaşte meseria.

Generalul Chandler se întoarse către unul din aghiotanţii săi.

— Transmite ordinul de a se trage o salvă în aer.

Aghiotantul, un maior, latră într-un radiotelefon:

— Salvă oarbă, foc!

Bubuitura răsunătoare scuipă un val de flăcări în noapte. Suflul veni ca o pală de vânt şi stinse multe dintre lumânările pe care le avea mulţimea. Bubuitura asurzitoare a tunului şi păcănitul armelor mici de foc reverberară prin vale.

Zece secunde. Doar zece secunde au trecut între comanda „Foc” şi încetarea focului, până când ecoul se întoarse din dealurile joase din spatele Romei.

O tăcere paralizantă amestecată cu mirosul de cordită se revărsă asupra mulţimii uluite.

Apoi ţipetele femeilor sparseră tăcerea, lor alăturându-se în scurt timp ţipetele îngrozitoare ale copiilor. Majoritatea se prăbuşiră de frică pe pământ, în timp ce ceilalţi rămaseră în picioare, paralizaţi de şoc. Un strigăt cumplit le răspunse din partea cealaltă a fluviului, când bărbaţii, cărora nu li se permisese să traverseze cu nevestele şi copiii lor, crezură că cei căzuţi sunt morţi sau răniţi.

Se dezlănţui hărmălaia şi în următoarele câteva minute se părea că invazia imigranţilor a încremenit pe loc.

Apoi de pe ţărmul mexican izbucniră proiectoare pe o siluetă aflată pe o mică platformă purtată pe umeri de câţiva oameni îmbrăcaţi în tunici albe.

Topiltzin stătea cu braţele întinse într-o atitudine de Crist, urlând prin megafoane, comandând femeilor care se întinseseră la pământ să se ridice şi să meargă înainte. Încet, şocul trecu şi cu toţii îşi dădură seama că nu se vedea sânge şi nici cadavre. Mulţi începură să râdă isteric, descoperind că erau întregi şi nevătămaţi. Un val de urale se ridică şi crescu asurzitor când mulţimea îşi imagină fără temei că puterile lui Topiltzin înlăturaseră în mod miraculos salva devastatoare şi îi protejase.

— Ăsta a întors-o în folosul lui! spuse Julius Schiller cu năduf.

Preşedintele clătină trist din cap.

— Cum s-a mai întâmplat de atâtea ori în istoria naţiunii noastre, eforturile de umanitarism se întorc împotriva noastră.

— Chandler a păţit-o, spuse Nichols.

Generalul Metcalf dădu cu încetineală din cap:

— Da, acum totul cade pe umerii lui.

Sosise timpul pentru decizia fatală. Decizia agonizantă nu mai putea fi ocolită. Preşedintele, stând în siguranţa subsolului Casei Albe, rămase ciudat de tăcut. Trecuse cu abilitate bomba cu

explozie întârziată în mâinile militarilor, pregătind terenul pentru ca generalul Chandler să ajungă ţap ispăşitor.

Acum se găsea între proverbialul ciocan şi nicovală. Nu putea să permită unei armate de străini să năvălească nepoftiţi pur şi simplu peste graniţă, dar nici să rişte căderea întregii sale administraţii dând direct ordin lui Chandler să măcelărească copii.

Nici un alt preşedinte nu se mai simţise atât de nevolnic.

Femeile şi copiii continuându-şi incantaţiile se aflau doar la câţiva metri de trupele poziţionate la mică distanţă de linia malului. Cei din capul coloanei şerpuite de lumânări de pe podul internaţional erau suficient de aproape ca să se uite în sus la ţevile tancurilor.

Generalul Curtis Chandler avea în spate o lungă şi ilustră carieră militară, dar înaintea sa nu se zărea nimic, decât o conştiinţă încărcată de vină. Soţia îi murise cu un an înainte, după o boală grea şi nu avea nici copii. General de brigadă cu o singură stea, nu mai putea urca în grad în scurtul răstimp până la pensionare. Acum stătea pe faleză, privind sutele de mii de imigranţi ilegali care îi potopeau pământul natal şi se mira cum de ajunsese în punctul culminant al existenţei sale acum şi aici.

Expresia de pe faţa adjunctului său era la limita dinspre nebunie:

— Ordinul foc, domnule general?

Chandler privea copiii mici, agăţaţi de mâinile mamelor lor, cu ochii mari şi umbroşi în lumina lumânărilor.

— Domnule general, ce ordonaţi? imploră adjunctul.

Chandler bolborosi ceva, dar adjunctul nu putu să audă peste zvonul incantaţiei.

— Îmi pare rău, domnule general. Aţi spus „foc”?

Chandler se întoarse şi ochii îi sclipiră.

— Lăsaţi-i să treacă!

— Ordonaţi?

— Am ordonat clar, maiorule. Blestemat să fiu dacă vreau ca la înmormântare să fiu numit „ucigaşul de copii!” Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nici să nu pronunţaţi cuvântul „foc”, să nu se găsească vreun comandant zăpăcit de pluton să înţeleagă aiurea.

Maiorul înclină din cap şi vorbi grăbit în radiotelefon:

— Către toţi comandanţii ordinele generalului Chandler: nu

faceţi mişcări ostile şi lăsaţi imigranţii să treacă printre liniile voastre, repet, staţi pe loc şi lăsaţi-i să treacă.

Cu o uşurare nemăsurată, soldaţii americani îşi lăsară armele în jos şi rămaseră ţepeni şi jenaţi pentru câteva minute. Pe urmă se relaxară şi începură să sporovăiască cu femeile şi, aplecându-se, să se joace cu copiii şi să glumească blând cu ei pentru a le alunga lacrimile.

— Vă rog să primiţi scuzele mele, domnule preşedinte, zise Chandler, vorbind către o cameră de televiziune. Regret că trebuie să-mi sfârşesc cariera militară refuzând un ordin de la Comandamentul Suprem, dar am simţit că în circumstanţele create...

— Vezi-ţi de treabă, răspunse preşedintele. Ai făcut un lucru minunat.

Se întoarse către generalul Metcalf:

— Nu-mi pasă pe ce loc se afla pe listele de avansare; ai grijă, te rog, de Curtis să mai primească încă o stea!

— Sunt mai mult decât bucuros să o fac, domnule.

— Bine lucrat, domnule preşedinte, spuse Schiller, dându-şi seama că tăcerea preşedintelui fusese o cacialma. Ştiu că vă cunoaşteţi omul!

În ochii preşedintelui se întrevăzu o undă de mulţumire:

— Cu Chandler Curtis am făcut armata când eram amândoi locotenenţi de artilerie, în Coreea. Era în stare să tragă în gloata înarmată, înrăită, scăpată de sub control, dar în femei şi copii – niciodată!

Generalul Metcalf văzu şi el dincolo de aparenţe:

— Şi totuşi, aţi riscat teribil.

Preşedintele dădu afirmativ din cap:

— Acum trebuie să răspund în faţa poporului american pentru invadarea fără opunere a ţării lor de către mase de străini ilegali.

— Da, dar demonstraţia dumneavoastră de abţinere va constitui un argument puternic pentru negocierile viitoare cu preşedintele De Lorenzo şi cu ceilalţi conducători din America Centrală, îl consolă Oates.

— Între timp, adaugă Mercier, armata noastră şi agenţiile de asigurare a legii îi vor localiza pe partizanii lui Topiltzin şi îi vor mâna peste graniţă, înainte de a se începe conflictele paramilitare.

— Doresc ca operaţiunea să fie efectuată în modul cel mai

umanitar cu putinţă, spuse preşedintele ferm.

— Dar n-am uitat ceva, domnule preşedinte? întrebă Metcalf.

— Domnule general?

— Biblioteca din Alexandria. Nimic nu mai stă în calea lui Topiltzin pentru a-l opri de la jaf.

Preşedintele se întoarse către senatorul Pitt care stătuse tăcut tot timpul.

— Poţi să faci lumină în planul tău de zăgăzuire?

Senatorul aplecă privirile către masă. Nu voia ca ceilalţi să-i citească în ochi teama şi încurcătura.

— O încercare pe departe din disperare, un soi de farsă imaginată de fiul meu, Dirk. Nu ştiu cum aş putea să o definesc mai bine. Dar dacă totul merge bine, Robert Capesterre, alias Topiltzin nu o să pună mâna pe cunoştinţele anticilor. Cu toate acestea, dacă toate vor merge rău, cum deja au sugerat unii critici, familia Capesterre va guverna Mexicul şi comoara va fi definitiv pierdută.

75

Din fericire, revărsarea de zel religios şi setea bolnavă de putere ale lui Topiltzin nu s-au sfârşit într-o baie de sânge. Nu existau nici morţi din greşeală. Singura tragedie reală era prostia victimelor tinere care se înecaseră cu primul val de traversare.

Neîngrădită, gloata se scurse peste grupele de militari, prin străzile Romei către Dealul Gongora. Incantaţiile se stinseseră şi în locul lor se strigau lozinci în limba aztecă, pe care spectatorii americani şi majoritatea celor mexicani nu le puteau înţelege.

Topiltzin conducea pelerinajul triumfal în sus, pe panta dealului. Zeul impostor îşi planificase cu grijă rolul său de eliberator. Capturarea comorii egiptene îi va asigura influenţa necesară şi finanţarea pentru îndepărtarea Partidului Revoluţionar Instituţional al preşedintelui De Lorenzo, fără grijile unor alegeri libere. Întreg Mexicul era la 400 de metri de a cădea în mâinile familiei Capesterre.

Nu ajunseseră încă la el veştile despre moartea fratelui său din Egipt. Suporterii apropiaţi şi consilierii săi părăsiseră camionul cu echipament de comunicaţii în timpul zarvei şi nu aveau cunoştinţă de mesajul urgent. Ei mergeau în urma platformei cu Topiltzin, purtată pe umeri, atraşi de curiozitatea de a vedea comoara.

Topiltzin stătea drept într-o robă albă, cu o capă din blană de jaguar pe umeri, ţinând ridicat un drapel care purta emblema şoimului şi a şarpelui. O pădure de reflectoare portabile era îndreptată spre platforma lui, înconjurându-l cu un halou multicolor. Intensitatea luminii îl deranja şi făcu semn cu mâna ca parte din lumini să fie îndreptate înainte, pe panta dealului.

Cu excepţia câtorva utilaje grele, săpăturile păreau părăsite. Nici un genist nu se vedea lângă crater şi nici lângă tunel. Lui Topiltzin nu-i plăcea asta. Îşi ridică mâinile către mulţime în semn de oprire. Ordinul fu preluat prin megafoane până când zidul de oameni ajunse să se oprească, toate feţele îndreptate către Topiltzin aşteptând cu respect următoarea comandă.

Deodată o tânguire stridentă, care părea să vină de dincolo de moarte se ridică de după culmea dealului, crescând în intensitate până când şuierul asurzitor obligă lumea să-şi acopere urechile cu palmele.

Apoi o împletitură de fascicule de lumină stroboscopică scânteie şi pulsa peste marea de feţe. Pe cer se dezlănţui un spectacol de lumini dansând cu magia aurorei boreale. Lumea prinsese rădăcini, privind în transă la priveliştea insolită.

Spectacolul de lumină crescu la o intensitate indescriptibilă, în timp ce vaietul ascuţit biciuia aerul de pe panta dealului cu timbrul straniu al benzii sonore dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

Flash-urile şi sunetul din altă lume creşteau în ritm sufocant, apoi luminile stroboscopice încetară şi liniştea se aşternu dintr-o dată. Timp de un minut, sunetul mai persistă în urechile privitorilor şi ochii li se resimţeau de pe urma luminii sincopate. Pe urmă o sursă de lumină nevăzută crescu uşor pe un om care stătea pe buza dealului. Efectul era înfiorător. Razele de lumină fierbeau şi se reflectau pe obiectele metalice care-i înconjurau corpul.

Când lumina îl înfăţişă pe de-a-ntregul, se putu observa că era îmbrăcat în echipament de luptă aparţinând legionarilor romani.

Avea o tunică roşie ca vinul de Burgundia pe sub o platoşă sclipitoare. Pe şold avea un *gladius,* acea sabie cu două tăişuri, prinsă cu o curea de piele trecută peste umărul opus. Cu un braţ ţinea un scut oval, în timp ce cu celălalt ţinea drept în sus o lance.

Topiltzin privi cu curiozitate fascinată. Un joc, o glumă, o farsă de teatru? Ce le mai trecea prin cap americanilor? Gloata lui imensă de credincioşi încremenise în totală tăcere şi se uita la roman ca la o fantomă. Apoi se întoarseră cu toţii către Topiltzin, aşteptând atenţi ca Mesia aztec să facă prima mişcare.

O cacialma născută din disperare, decise el în cele din urmă. Americanii îşi jucau ultima carte în efortul de a-i opri pe partizanii lui săraci lipiţi pământului de a se apropia de comoară.

— S-ar putea să fie o şmecherie ca să te răpească şi să te reţină ca ostatic, spuse unul dintre consilierii apropiaţi.

În ochii lui Topiltzin se citea dispreţul.

— Şmecherie – da. Răpire – nu. Americanii ştiu ce-ar putea face mulţimea dezlănţuită dacă aş fi ameninţat. Încercarea e cusută cu aţă albă! Cu excepţia mesagerului a cărui piele am trimis-o înapoi la Washington, am refuzat orice încercare de parlamentare cu oficialităţile lor de la Departamentul de Stat. Piesa asta de teatru e o încercare stângace de negociere faţă în faţă. Sunt curios ce ofertă îmi trântesc pe masă.

Fără să mai scoată un cuvânt şi fără să asculte de alte sfaturi

de la consilierii săi, Topiltzin ordonă coborârea platformei pe pământ şi se dădu jos de pe ea. Luminile reflectoarelor îl urmară în timp ce înainta spre muchea dealului singur şi arogant. Picioarele nu i se vedeau de sub robă şi părea mai curând că pluteşte decât că merge.

Se mişca cu pas măsurat, pipăind pistolul Colt Python 0.357 în tocul de pe cureaua de sub robă. Mai avea în cealaltă mână o grenadă fumigenă portocalie pentru cazul că ar fi avut nevoie de un efect vizual la adăpostul căruia să poată dispărea rapid.

Se apropie până când văzu clar că figura în costum de legionar era un manechin de vitrină. Afişa un zâmbet insipid şi ochii pictaţi priveau fără expresie în neant. Mâinile de ipsos şi faţa erau decolorate şi ciobite.

O curiozitate evidentă se împrăştie pe faţa lui Topiltzin în timp ce studia arătarea, dar se putea vedea şi o urmă de prudenţă. Transpira din abundenţă şi cămeşoiul era boţit şi îşi pierduse apretul.

Apoi în lumina proiectoarelor apăru un bărbat înalt, în bocanci de munte, cu pantaloni de doc şi cu o bluză pe gât, venind din spatele unor tufişuri de *mesquite*. Privea cu ochi verzi-opal, tot atât de reci precum un sloi de gheaţă la pol. Când ajunse lângă manechin, se opri.

Topiltzin simţea că are avantajul de partea lui. Nu mai pierdu timpul. Vorbi primul în engleză:

— Ce ai sperat să obţii cu manechinul şi cu spectacolul de sunet şi lumină?

— Atenţia ta.

— Complimente, ai avut succes. Şi acum te rog să-mi transmiţi mesajul guvernului tău.

Străinul privi la el lung.

— Nu ţi-a spus nimeni până acum că costumaţia ta seamănă cu un cearceaf de pat după o petrecere?

Expresia lui Topiltzin deveni dură.

— Preşedintele vostru a intenţionat să mă insulte, trimiţându-mi un clovn?

— Cred că aici vine rândul replicii: E nevoie de unul care să-şi cunoască egalul.

— Ai un minut să-ţi prezinţi cazul! Se opri şi făcu un gest amplu cu mâna. Înainte să ordon oamenilor mei să continue marşul.

Pitt se întoarse şi privi întunericul adânc pe kilometri de teren

pustiu:

— Marşul încotro?

Topiltzin se făcu că nu aude.

— Poţi să începi cu numele, titlul şi funcţia pe care o ai în birocraţia americană.

— Mă numesc Dirk Pitt. Titlul meu este domnul Pitt. Funcţia mea în Statele Unite este de plătitor taxe şi mai departe n-ai decât să te duci dracului!

Ochii lui Topiltzin fulgerară sumbru.

— Există oameni care au murit oribil pentru că au arătat lipsă de respect pentru cel care vorbeşte cu zeii!

Pitt zâmbi cu dezinteresul plictisit al diavolului ameninţat de evanghelistul din televizor.

— Dacă-i musai să vorbim, hai să lăsăm mofturile. I-ai păcălit pe amărâţii din Mexic cu trucaje ieftine şi le-ai promis un alt gen de viaţă, dincolo de curcubeu, pe care nu ai cum să o oferi. Eşti un şarlatan; un şarlatan din cap până-n picioare. Aşa că nu vorbi de sus către mine! Nu sunt culegătorul tău de gunoaie. Şi nu mă impresionează scursura criminalilor de genul lui Robert Capesterre.

Capesterre deschise gura, apoi o închise la loc. Făcu un pas înapoi, în ochi oglindindu-se surpriza, incapabil să-şi creadă urechilor.

Secundele treceau în timp ce se uita lung la Pitt.

Într-un târziu vorbi în şoaptă răguşită:

— Cât de mult cunoşti?

— Destul, răspunse nepăsător Pitt. Familia Capesterre şi afacerile lor mizerabile sunt bârfa zilei la Washington. Pe tot cuprinsul Casei Albe au pocnit dopurile de la sticlele de şampanie când s-a auzit de fratele tău, cel cu mintea de osânză şi care se credea profet musulman. Asta zic şi eu justiţie poetică: să fie ucis tocmai de teroristul pe care îl angajase să deturneze *Lady Flamborough* şi să-i asasineze pasagerii!

— Fratele meu… Capesterre nu putu să scoată din el cuvântul „mort”.

— Nu ştiai? întrebă Pitt aproape surprins.

— Am vorbit cu el acum mai puţin de 24 de ore, spuse Topiltzin încăpăţânat. Paul… Ahmad Yazid trăieşte şi e sănătos.

— Nu se poate spune că rolul cadavrului ambulant e cea mai bună figură pe care poate să o facă.

— Ce speri tu şi guvernul tău să obţineţi cu aceste minciuni?

Pitt se uită rece la Capesterre.

— Mă bucur că ai pomenit problema asta. Suntem de părere să salvăm bogăţiile Bibliotecii din Alexandria şi nu prea putem să o facem dacă tu îţi dai drumul la grupuşoarele tale în încăperea de depozitare. Or să fure orice obiect cred ei că-l pot vinde sau schimba pe mâncare şi vor distruge ceea ce nu pot preţui, în special cărţile preţioase şi sulurile.

— Ei nu vor intra, spuse hotărât Capesterre.

— Crezi că poţi să-i păzeşti?

— Credincioşii mei vor face ceea ce le ordon.

— Cărţile şi operele de artă trebuie să fie catalogate şi cercetate de arheologi şi istorici calificaţi, spuse Pitt. Dacă vrei concesii din partea Washingtonului, trebuie să garantezi că Biblioteca va fi tratată ca un proiect ştiinţific.

Ochii lui Capesterre îi cercetară pe-ai lui Pitt o clipă. Îşi reveni încet din şoc şi îşi îndreptă spinarea. Chiar şi aşa, era mai scund cu cinci centimetri decât Pitt. Stătea în picioare nehotărât, ca o cobră care e gata să muşte. Apoi vorbi cu o voce profundă, fără ton şi amenințătoare:

— Eu nu dau garanţii, domnule Pitt. Nu se vor negocia concesii aici. Armata voastră nu a putut să-mi oprească oamenii la fluviu. Forţa îmi aparţine, bogăţiile egiptene îmi aparţin. Toate statele din sud-vest – ochii îl ardeau pe Pitt cu privirea de maniac – vor fi şi ele ale mele! Fratele meu Paul va guverna Egiptul. Fratele nostru mai mic va fi într-o încercare finală şi patetică de a negocia. Dar guvernul tău nu mai are nimic cu care să negocieze. Şi dacă se face vreo încercare să opriţi transferul comorii în Mexic, voi ordona ca totul să fie ars şi distrus!

— Sunt obligat să te cred, Capesterre, murmură cu dezgust Pitt. Gândeşti pe picior mare. Păcat că te-au lăsat liber. Ai putea să faci aşa de bine pe-al cincilea Napoleon la un pocher într-un azil!

Iritarea se întrevedea în privirea lui Capesterre.

— La revedere, domnule Pitt. Răbdarea mi s-a terminat. Mă voi bucura sincer când te voi sacrifica zeilor noştri şi îţi voi expedia pielea jupuită la Casa Albă.

— Îmi cer iertare pentru lipsa de tatuaje decorative.

Capesterre găsea enervantă indiferenţa nepăsătoare a lui Pitt. Nimeni nu îl mai luase peste picior vreodată. Se întoarse şi ridică o mână către mulţimea amuţită.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-ţi inventariezi noua avere

înainte de a o da pe mâna lor? întrebă Pitt. Gândeşte-te la reacţia pe care o va avea întreaga omenire faţă de tine dacă îţi vei lăsa acoliţii să distrugă sicriul de aur al lui Alexandru cel Mare.

Capesterre îşi lăsă încet mâna în jos. Se înroşi la faţă.

— Ce tot spui? Există cu adevărat sicriul lui Alexandru cel Mare?

— Da, cu tot cu rămăşiţele lui pământeşti. Pitt înclină capul înspre tunel. Vrei să faci turul de onoare înainte de a deschide depozitul pentru publicul tău plin de adoraţie?

Capesterre dădu din cap. Cu spatele către mulţime îşi scoase revolverul Colt de la centura pe care o purta pe sub robă şi îl ţinu în mână ascunzându-l sub mâneca lungă şi largă. Mâna cealaltă era încleştată pe bomba fumigenă.

— La cea mai mică mişcare a ta sau a oricui s-ar ascunde în tunel, o să-ţi despic şira spinării în două.

— De ce aş dori să-ţi fac vreun rău? întrebă Pitt în bătaie de joc.

Minciuna păru să-l mulţumească pe Capesterre.

— Ridică-ţi cămaşa şi lasă-ţi pantalonii în vine până la cizme.

— În faţa atâtor oameni?

— Vreau să verific dacă eşti înarmat sau dacă ascunzi microfoane.

Pitt îşi ridică puloverul până la nivelul umerilor şi îşi lăsă pantalonii până la glezne. Nu se vedea nici urmă de transmiţător sau armă prinse pe corp sau ascunse în cizme.

— Eşti mulţumit?

Topiltzin dădu din cap. Făcu semn cu pistolul către intrarea în tunel.

— Mergi tu înainte, eu te voi urma.

— Te superi dacă duc şi manechinul înăuntru? Armele lui sunt de fapt nişte jucării.

— Poţi să le laşi la intrarea în tunel.

Apoi Capesterre se întoarse şi făcu aghiotanţilor săi semn că totul era în regulă.

Pitt îşi aranja hainele, desprinse armele de pe manechin şi intră în tunel.

Tunelul avea o înălţime mai mică de doi metri şi Pitt trebuia să meargă cu capul plecat pentru a nu se lovi de bârnele de susţinere. Lăsă la pământ suliţa şi sabia, dar păstră scutul pe care şi-l puse deasupra capului ca şi cum ar fi vrut să se ferească

de vreo piatră care ar fi căzut.

Ştiind că în faţa gloanţelor pistolului său Magnum-357, scutul era la fel de inutil ca o bucată de carton, Topiltzin nu protestă.

Tunelul cobora în pantă vreo 12 metri după care pornea în linie dreaptă. Culoarul era luminat de un şir de becuri atârnate de tavan. Geniştii armatei tăiaseră pereţii şi podeaua cât se poate de uniform, astfel încât deplasarea se făcea fără efort. Singurul lucru neplăcut era aerul închis şi praful care se ridica în urma paşilor lor.

— Aveţi sunet şi imagine, domnule preşedinte? întrebă generalul Chandler.

— Da, domnule general, răspunse preşedintele. Conversaţia se aude foarte clar, dar au ieşit din bătaia camerei de luat vederi când au intrat în tunel.

— O să-i recepţionăm din nou când vor ajunge la camera sicriului, unde avem altă cameră de luat vederi ascunsă.

— Unde i-aţi montat lui Pitt microfonul? întrebă Martin Brogan.

— Microfonul şi emiţătorul sunt montate în centrul scutului antic.

— Este înarmat?

— Nu cred.

Toţi cei din Camera de analiză tăcură în timp ce ochii lor se îndreptară către un al doilea monitor care supraveghea camera de sub Dealul Gongora. Camera de luat vederi se fixă pe sicriul de aur aflat pe o ridicătură din mijlocul camerei.

Dar nu toţi ochii erau fixaţi pe cel de-al doilea monitor. Unul dintre cei din încăpere privea încă ecranul primului monitor.

— Cine e ăla? întrebă Nichols.

Ochii lui Brogan se îngustară.

— Cine anume?

Nichols arătă cu degetul spre ecranul monitorului care încă mai filma intrarea subterană în colină.

— O umbră a trecut prin faţa camerei de luat vederi şi a intrat în tunel.

— N-am văzut nimic, spuse generalul Metcalf.

— Şi mie mi-a scăpat, spuse preşedintele. Se aplecă către microfonul aflat pe masă în faţa lui. Generale Chandler!

— Da, domnule preşedinte, răspunse prompt generalul.

— Dale Nichols e sigur că a văzut pe cineva care a intrat în tunel după Pitt şi Topiltzin.

— Şi unul dintre consilierii mei crede că a zărit pe cineva.
— Deci nu am vedenii, oftă Nichols.
— Ai vreo idee cine-ar putea fii?
— Oricine o fi fost, spuse Chandler alarmat, în mod sigur nu era de-al nostru.

76

— Văd că şchiopătezi, spuse Capesterre.

— O amintire pe care mi-a lăsat-o fratele tău atunci când a încercat să-l ucidă pe preşedintele Hassan şi pe Hala Kamil.

Capesterre îi aruncă lui Pitt o privire întrebătoare, dar nu încercă să afle mai multe. Mintea lui era preocupată acum să urmărească fiecare mişcare a lui Pitt şi să fie pregătit pentru cel mai mic semn de pericol.

Puţin mai departe de unde se aflau, tunelul se lărgea într-o galerie circulară. Pitt încetini şi se opri în faţa unui sicriu aşezat pe patru picioare sculptate reprezentând nişte dragoni chinezeşti stând în picioare. Întregul obiect strălucea auriu sub lămpile aflate în tavan. O panoplie mare de arme de legionari romani era sprijinită pe unul din pereţi.

— Alexandru cel Mare! anunţă Pitt. Lucrările de artă şi sulurile sunt depozitate în camera cealaltă.

Capesterre se apropie impresionat. Întinse mâna ezitând şi atinse capacul sicriului. Şi dintr-o dată îşi retrase mâna fulgerător, întorcându-se către Pitt, cu faţa ca o mască a furiei:

— Înşelăciune! zbieră, vocea fiindu-i urmată de ecouri în lungul tunelului. Ăsta nu-i coşciug vechi de două mii de ani! Vopseaua nu i s-a uscat.

— Tehnologiile vechilor greci erau foarte…

— Gura! Mâneca lui Capesterre se desprinse, dând la iveală revolverul. Fără comentarii, domnule Pitt. Unde e comoara?

— Stai puţin, se rugă Pitt. Încă nu am ajuns la depozitul principal.

Începu să se depărteze uşor de sicriu, simulând teama. Se tot trase înapoi până când atinse cu umerii peretele cu armele romane. Ochii i se îndreptară iute spre sicriu, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ocupantul să se ridice.

Capesterre observă privirea fugară şi buzele i se întredeschiseră într-un zâmbet atotştiutor. Ridică revolverul către sicriu, apăsă trăgaciul şi patru găuri mărunte se iviră pe latura acestuia, în partea cealaltă lăsând spărturi mari şi cu marginile zdrenţuite. Pocniturile erau asurzitoare în încăperea de piatră. Zgomotul fusese ca şi când arma s-ar fi descărcat sub un clopot gigantic.

Capesterre apucă capacul de pe sicriu.

— Ajutorul dumitale, domnule Pitt? rânji. Câtă lipsă de prevedere!

— Nu am avut unde să-l ascund în altă parte, răspunse Pitt cu regret.

Ochii verzi nu erau umbriţi de teamă şi vocea îi era perfect controlată.

Capesterre smulse capacul de pe sicriu şi privi înăuntru. Faţa îi păli de moarte şi se cutremură cuprins de oroare, apoi scăpă capacul cu zgomot pe jos. De pe buze i se desprinse un geamăt surd care se prelungi într-un nu lung şi sonor.

Pitt se răsuci uşor, în aşa fel ca să nu i se vadă mâna dreaptă mişcându-se. Se îndepărtă de perete până când se găsi în stânga lui Capesterre. Apoi privi limbile ceasului: Aproape că îşi depăşise limita programată. Capesterre se apropie din nou temător de sicriu şi ridică capacul; de data asta îl lăsă să cadă în partea cealaltă. Se chinui să privească înăuntru.

— Paul… Este într-adevăr Paul, bâlbâi şocat.

— După câte mi s-a spus, zise Pitt, nici preşedintele Hassan n-ar fi vrut să le permită partizanilor lui Ahmad Yazid să îl îngroape într-un mausoleu ca pe un martir. Aşa că au expediat cadavrul prin poşta aeriană aici, unde puteţi să rămâneţi împreună pentru vecie.

Tristeţea înlocui treptat şocul, în timp ce Capesterre îşi privea fratele. Pe urmă faţa i se contorsiona cu amărăciune şi întrebă:

— Care a fost rolul tău în toate astea?

— Am fost în fruntea echipei care a găsit cheia pentru localizarea tezaurului Bibliotecii. Şi a fost ceva de muncă. Mai apoi teroriştii fratelui tău au încercat să mă ucidă pe mine şi pe prietenii mei, dar au reuşit numai să-mi nenorocească un automobil clasic. Asta a fost o mare greşeală! După asta, tu şi fratele tău l-aţi luat pe tatăl meu ca ostatic pe *Lady Flamborough*. Ştii despre ce vapor vorbesc. Şi asta a fost o mare belea. M-am hotărât să nu mă enervez, doar să îmi plătesc datoriile. Vei muri, Capesterre. Într-un minut, vei fi tot atât de rece şi de ţeapăn ca şi fratele tău. Şi asta e afurisit de puţin pentru oamenii din care ai extras inima şi pentru toţi copiii aceia care s-au înecat datorită setei tale demente de putere.

Corpul lui Capesterre înţepeni şi tristeţea se topi din ochii săi:

— Dar nu înainte de a te ucide eu pe tine! ţipă sălbatic, în timp ce se răsucea şi se apleca într-un genunchi.

Pitt se aşteptase la atac. Sabia pe care o culesese din panoplia de arme era deja ridicată deasupra capului. O trase în jos într-un arc de cerc ca pe o coasă.

Capesterre ridică grăbit Coltul. Ţeava era aproape în linie cu capul lui Pitt. Lama despică aerul, strălucind sub lumina lămpilor. Pistolul, cu mâna lui Capesterre strângându-i mânerul şi arătătorul începând să apese pe trăgaci păru să se detaşeze de braţ şi se înălţă către tavan. Se rotiră prin aer, una peste cealaltă, ca să cadă apoi pe podeaua de calcar, încă înlănţuite.

Gura lui Capesterre se căscă şi un ţipăt subţire şerpui prin grotă. Apoi se nărui în genunchi, privind tâmp mâna desprinsă, fără să-i vină să creadă că nu mai era o parte a corpului său, neatent la şuvoiul de sânge care se împrăştia.

Îngenunche pe loc, clătinându-se, nefiind în stare să simtă durerea din cauza şocului. Îşi ridică privirea ceţoasă către Pitt:

— De ce aşa? şopti. De ce nu un glonţ?

— E o datorie din partea unui om care se numea Guy Rivas.

— L-ai cunoscut pe Rivas?

Pitt răspunse dând din cap:

— Prieteni de-ai săi mi-au spus cum l-ai mutilat. Cum familia sa a stat pe marginea mormântului său fără să ştie că de fapt îi îngropau doar pielea.

— Prieteni? întrebă Capesterre nedumerit.

— Tatăl meu şi un om care locuieşte la Casa Albă, spuse Pitt liniştit. Privi în jos, către Robert Capesterre, dar pe faţă nu i se putea citi mila.

— Îmi pare rău că nu pot să stau să particip la balamuc, dar trebuie să fug.

Se întoarse şi se îndreptă către tunelul de ieşire.

Făcu doar doi paşi şi trebui să se oprească brusc. În centrul camerei de intrare stătea un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat într-o salopetă veche şi uzată de luptă, ţinând în mână o puşcă cu patru gloanţe, cu ţeava retezată, aţintită către burta lui Pitt.

— Da nu e cazul să te grăbeşti, domnu’ Pitt! spuse cu accent puternic şi pe un ton de conversaţie.

77

Deşi îşi dăduseră seama de al treilea personaj care intrase în tunel, apariţia bruscă a străinului ameninţător i-a luat totuşi prin surprindere pe cei din sala de analiză.

Catastrofa începu să se contureze sinistru în timp ce priveau neputincioşi la scena care se desfăşura în adâncuri, sub Dealul Gongora.

— Domnule general Chandler, spuse preşedintele tăios, ce dracu se întâmplă? Cine e intrusul?

— Şi noi îl vedem pe monitorul nostru, domnule preşedinte, dar nu putem decât ghici că ar fi unul dintre oamenii lui Topiltzin. A pătruns probabil dinspre nord, unde avem oameni dispuşi mai rar.

— Poartă o uniformă, spuse Brogan. Ar putea fi unul dintre oamenii voştri?

— Numai dacă ofiţerul nostru de intendenţă ar distribui efecte de luptă israeliene.

— Trimiteţi oameni acolo, să-l ajute pe Pitt, ordonă generalul Metcalf.

— Domnule, dacă trimit o echipă oriunde în apropierea zonei de excavaţii, gloata va crede că am ieşit ori ca să-l capturăm, ori ca să-i facem un rău lui Topiltzin. Vor înnebuni.

— Are dreptate, spuse Schiller. Gloata a început să se enerveze.

— Intrusul s-a strecurat în interiorul tunelului chiar sub nasul lor, insistă Metcalf. De ce câţiva dintre oamenii voştri n-ar putea face la fel?

— Acum zece minute ar fi fost posibil, dar acum s-a terminat, răspunse Chandler. Echipa lui Topiltzin a aprins şi mai multe proiectoare. Întregul platou e un ocean de lumină. Nici măcar un şobolan n-ar putea trece pe-acolo fără să fie văzut.

— Excavaţiile au intrarea spre sud, în partea cu spectatori, explică senatorul Pitt. Nu există alte ieşiri de sub deal.

— Şi încă e bine! continuă Chandler. Ecoul armei în tunel s-a auzit ca un tunet îndepărtat şi nimeni nu şi-a dat seama de unde vine.

Preşedintele întoarse spre senator o privire întunecată.

— George, dacă mulţimea începe să înainteze, va trebui să

încheiem operaţiunea înainte ca fiul tău să se poată salva.

Senatorul îşi duse mâna la frunte şi dădu solemn din cap. Apoi privi spre monitor.

— Dirk se va descurca, spuse liniştit şi încrezător.

Deodată Nichols se ridică şi arătă spre monitor.

— Gloata! strigă disperat. Se mişcă!

În timp ce alţii discutau despre şansele sale de supravieţuire, la 2.500 kilometri distanţă, principala preocupare a lui Pitt era gura neagră a puştii. Nu s-a îndoit o clipă că arma se află în mâna unui om care a omorât de destule ori. Chipul din spatele armei avea o expresie plictisită.

Aoleo, încă unul, gândi Pitt. Dacă nu ajungea cu măruntaiele împrăştiate pe perete în câteva secunde, va fi prins sub tone de pământ. Nu era prea încântat de nici una dintre variante.

— Eşti amabil să-mi spui cine eşti? întrebă Pitt.

— Sunt Ibn Telmuk, prieten apropiat şi supusul lui Suleiman Aziz Ammar.

Da, gândi Pitt, da. Imaginea teroristului de pe şosea, din faţa morii de minereu îi reveni în minte.

— Vouă băieţi, nu vă stă nimic în cale, când e vorba de răzbunare, nu-i aşa?

— Ultima lui dorinţă a fost să te ucid.

Pitt lăsă braţul drept în jos, astfel că sabia atârna cu vârful spre podeaua camerei. Luă atitudinea unui om curajos, care a acceptat înfrângerea şi-şi relaxa corpul, umerii îi căzură, genunchii îi erau uşor îndoiţi.

— Ai fost la Santa Inez?

— Da, eu şi Suleiman Aziz am reuşit să scăpăm împreună şi am ajuns în Egipt.

Pitt se încruntă. Nu-şi închipuia că Ammar să fi supravieţuit după împuşcături. Dumnezeule, timpul era pe sfârşite. Ibn l-ar fi împuşcat fără un cuvânt, dar Pitt ştia că arabul doar se juca cu el. Rafala l-ar întrerupe în mijlocul frazei.

Nu e timp de pierdut. Pitt îl privi pe Ibn, măsurând distanţa dintre ei, încercând să găsească direcţia înspre care ar putea sări. Cu o mişcare firească, îşi potrivi scutul în dreptul corpului.

Capesterre înfăşură o zdreanţă de haină în jurul ciotului sângerând, gemând de durere. Apoi ridică pânza îmbibată de sânge înspre Ibn.

— Omoară-l! strigă. Uite ce mi-a făcut. Împuşcă-l!

— Tu cine mai eşti? întrebă Ibn glacial, fără să-şi ia privirea de la Pitt.

— Sunt Topiltzin.

— Numele lui adevărat e Robert Capesterre, spuse Pitt. E un foarte mare escroc.

Capesterre se târî spre Ibn, până îi ajunse la picioare.

— Nu-l asculta! se rugă. E un criminal ordinar.

Pentru prima dată Ibn rânji.

— Mă îndoiesc. Am studiat un dosar al domnului Pitt. Nu e ordinar câtuşi de puţin nimic ce există în legătură cu el.

Pitt se gândi: din ce în ce mai bine. Ibn era momentan ocupat cu Topiltzin. Se trase într-o parte puţin câte puţin, încercând să stea astfel încât Capesterre să ajungă între el şi Ibn.

— Unde e Ammar? întrebă Pitt dintr-o dată.

— Mort, răspunse Ibn. Rânjetul fu înlocuit imediat de o furie care îi strâmbă gura. A murit după ce l-a omorât pe porcul ăla de Ahmad Yazid.

Vestea îl năuci pe Capesterre. Faţa i se întoarse mecanic spre corpul fratelui său din coşciug.

— Deci ăsta e omul pe care fratele meu l-a angajat ca să deturneze nava, articula Capesterre cu vocea răguşită.

Pitt abia se abţinea să nu îi strige „Asta ţi-am spus şi eu” şi mai alunecă un centimetru. Ochii lui Ibn se căscară plini de nedumerire.

— Ahmad Yazid era fratele tău?

— Seamănă ca două picături de apă, spuse Pitt. L-ai recunoaşte pe Yazid, dacă l-ai vedea?

— Bineînţeles. Figura lui e la fel de familiară ca a ayatolahului Khomeini sau a lui Yasser Arafat.

Mintea lui Pitt modifică disperat din mers planul său, agăţându-se de fiecare firimitură ivită în cale. Totul depindea de cât de bine putea citi gândurile lui Ibn şi de cum prevedea reacţia ucigaşului, la vederea lui Yazid.

— Atunci, ia uită-te în coşciug.

— Să nu-ţi treacă prin minte să te mişti, domnule Pitt, spuse Ibn.

În timp ce se apropia de coşciug, ochii îl fixară îngrijoraţi pe Pitt. Când se opri, privi scurt înăuntru apoi din nou către prada sa.

Pitt nu se mişcă.

Totul se bază pe întâmplare. Pitt a mizat pe elementul

surpriză. A riscat, presupunând că o primă privire în coşciug va declanşa o reacţie întârziată, urmată de o a doua privire mai lungă şi Ibn făcu exact aşa.

În camionul de comandă al Forţelor Speciale, parcat la o jumătate de kilometru spre vest de excavaţii, Hollis, amiralul Sandecker, Lily şi Giordino priveau la un monitor cu atenţia concentrată asupra dramei care se desfăşura sub Dealul Gongora.

Lily stătea nemişcată, albă ca varul, în timp ce Sandecker şi Giordino se agitau ca nişte leii în cuşcă.

Hollis măsura mica încăpere, strângând într-o mână o mică telecomandă radio de detonare la distanţă, iar în cealaltă un receptor telefonic.

Strigă către un aghiotant al generalului Chandler:

— Detonez pe dracu'! Nu înainte ca gloata să intre în zona periculoasă.

— Acum s-au apropiat prea tare, se opuse aghiotantul, un colonel.

— Încă 30 de secunde, răspunse Hollis printre dinţi. Nu înainte.

— Generalul Chandler vrea să aruncaţi dealul acela în aer ACUM, ordonă colonelul, ridicând vocea. Este un ordin care vine de la preşedinte.

— Nu eşti decât o voce de la telefon, colonele, stărui Hollis. Vreau ordinul direct de la preşedinte.

— Cauţi Curtea Marţială cu lumânarea, colonele.

— N-ar fi pentru prima dată.

Sandecker dădu din cap temător.

— Dirk nu va reuşi, de data asta.

— Nu puteţi face ceva? se rugă Lily. Vorbiţi cu el. Vă poate auzi prin emiţătorul conectat la camera T.V.

— Nu îndrăznim să-i distragem atenţia, răspunse Hollis. Dacă-i distragem atenţia, arabul ăla îl va ucide.

— Asta e! gemu Giordino, înfuriat.

Deschise brusc portiera camionului-cartier general, sări jos şi se năpusti la jeep-ul lui Sam Trinity. Înainte ca oamenii lui Hollis să-l poată opri, maşina se îndreptă în trombă spre Dealul Gongora.

Cu o mişcare rapidă, Pitt se repezi ca un şarpe cu clopoţei şi îl

lovi pe Ibn cu scutul. Sabia fulgeră şi lovi din nou.

Braţul său musculos zvâcni cu toată forţa din umăr. Simţi şi auzi cum marginea lamei se loveşte de metal, înainte de a ajunge la ceva moale. Avu loc o explozie, după câte se părea, în faţa sa. Tresări ca şi cum forţa principală a şocului ar fi lovit centrul scutului şi ar fi ricoşat în tavanul de stâncă. Blindajul de protecţie din plastic armat, care fusese lipit de lemnul scutului de către maiorul Dillinger în după-amiaza aceea, fu zgâriat, dar nu străpuns. Mâna în care se afla sabia descrise arcul de cerc şi se lansă într-o mişcare ucigătoare.

Ibn, era rapid, dar şocul vederii lui Yazid l-a costat o secundă preţioasă. A văzut atacul lui Pitt cu coada ochiului şi a tras fără să mai ochească, înainte ca tăişul sabiei să i se abată pe cureaua puştii, să-i despice mâna şi să-i taie degetele de la încheietură.

Ibn gemu de durere. Puşca căzu pe podeaua tare de calcar, aproape deasupra Colt-ului Python aflat încă în mâna lui Capesterre. Dar Ibn îşi reveni îndeajuns de repede încât să se poată feri de o nouă lovitură. Cu o mişcare violentă se aruncă asupra lui Pitt.

Acesta era gata de atac, dar, în timp ce se ferea într-o parte, piciorul drept i se îndoi sub el. Într-o clipă şi-a dat seama că unul sau două gloanţe trecuseră pe lângă scut, lovindu-l în acelaşi picior în care fusese rănit pe insula Santa Inez.

Înainte ca el să poată reacţiona şi să se îndepărteze, Ibn se aruncă asupra lui ca o panteră. Ochii negri îi străluceau satanic în razele de lumină, iar dinţii îi erau dezgoliţi până la gingie. Pitt scăpă sabia din mână şi Ibn o lovi îndepărtând-o. Cealaltă mână îi era prinsă în baretele scutului. Apoi, încet, deliberat, mâna lui Ibn se strânse în jurul gâtului lui Pitt.

— Omoară-l, repetă Robert Capesterre înnebunit. Omoară-l!

Pitt se răsuci ca un tirbuşon şi îşi ridică pumnul de pe podea, lovindu-l pe Ibn în mărul lui Adam. Cu cartilajul laringelui strivit, cei mai mulţi oameni s-ar fi sufocat, iar alţii şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Cu Ibn nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Pur şi simplu îşi prinse gâtul cu mâna, scoase un gâlgâit teribil şi se răsturnă pe spate.

Amândoi se ridicară ameţiţi, Pitt sărind într-un picior, Ibn chinuindu-se să respire, mâna dreaptă, schilodită, atârnându-i neputincioasă. Stătea acolo privindu-se ca doi tauri răniţi, trăgându-şi răsuflarea pentru repriza următoare, pândindu-se unul pe celălalt, pentru a vedea cine va face primul pas.

Dar mişcarea a venit de unde nu se aşteptau.

Capesterre îşi reveni dintr-o dată şi se aruncă spre Colt, zbătându-se nebuneşte numai cu o singură mână să smulgă de pe mâner degetele îngheţate. Mâna moartă se desprinse.

Apoi, ca în jocul scaunelor muzicale, mişcarea lui Capesterre a declanşat o aceeaşi reacţie din partea lui Ibn şi Pitt. S-au uitat rapid în jur, după arma cea mai apropiată.

Pitt pierdu. Puşca era în colţul lui Ibn. La fel şi sabia romană. Ce-am avut şi ce-am pierdut, gândi Pitt. Îl lovi pe Capesterre sălbatic cu piciorul rănit în piept, simţind o durere îngrozitoare din cauza efortului. Aruncă scutul spre Ibn ca pe un disc, lovindu-l pe arab în stomac şi tăindu-i răsuflarea.

Un hohot de plâns izbucni de pe buzele lui Capesterre. Acesta scăpă arma şi Pitt o prinse din zbor. A fost o prindere aproape perfectă: palma i-a alunecat în jurul mânerului însângerat şi degetul îi nimeri direct pe trăgaci. Ibn, încovoiat de lovitura primită de la scut, încercă totuşi cu neîndemânare să ridice puşca cu ţeava retezată cu mâna stângă, când Pitt trase.

Pitt strânse mânerul pentru un nou foc. Arabul se poticni pe spate, lovindu-se de peretele camerei, apoi corpul îi căzu în faţă pe podea, capul, lovindu-se cu un zgomot neplăcut.

Pitt stătea gâfâind, cu dinţii încleştaţi. Abia atunci auzi o voce înnebunită care striga prin difuzorul căştilor:

— Ieşi de acolo! strigă Hollis. Pentru Dumnezeu, salvează-te!

Pitt a fost temporar dezorientat. Fusese atât de absorbit de lupta cu Ibn, încât uitase care culoar ducea la cel mai accesibil tunel de intrare din crater. Aruncă o ultimă privire, lui Robert Capesterre. Faţa acestuia era cenuşie din cauza pierderii de sânge, dar Pitt observă că nu şi de frică.

Ochii lui Topiltzin erau plini de ură.

— Drum bun spre iad, spuse Pitt.

Răspunsul lui Capesterre a fost grenada fumigenă.

Reuşise să scoată cumva cuiul de siguranţă. Fumul izbucni instantaneu şi umplu camera cu un nor dens, portocaliu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă preşedintele, privind ciudatul amestec portocaliu care bloca vizibilitatea camerei de luat vederi.

— Capesterre a avut probabil vreun soi de grenadă fumigenă, răspunse Chandler.

— De ce nu s-a produs explozia?

— Un moment, domnule preşedinte. Chandler privi în afara obiectivului şi vorbi nervos cu un aghiotant. Apoi se întoarse.

— Colonelul Hollis, de la forţele Speciale, insistă să primească ordinul direct de la dumneavoastră, domnule.

— El se ocupă de detonare? întrebă Metcalf.

— Da, domnule general.

— Poţi să-l conectezi la sistemul nostru de comunicaţii?

— Un moment.

Totul a durat numai patru secunde, până când figura lui Hollis a apărut pe unul din monitoarele din Camera de analiză.

— Ştiu că nu mă poţi vedea, colonele, spuse preşedintele, dar îmi recunoşti vocea.

— Da, domnule, răspunse Hollis printre buze.

— În calitate de comandant suprem al forţelor armate, îţi ordon să arunci în aer dealul şi asta chiar acum.

— Gloata urcă dealul, spuse Nichols intrând în panică.

Toţi se încordară şi priviră monitorul care arăta imagini de pe deal. Mulţimea imensă se mişca încet spre vârf, scandând numele lui Topiltzin.

— Dacă mai aştepţi mult, vei omorî o grămadă de oameni, spuse Metcalf grăbit. Fie-ţi milă, omule şi detonează.

Degetul lui Hollis se afla deasupra comutatorului. Rosti în emiţător.

— Detonare!

Dar nu apăsă comutatorul. Recurse la stratagemele nescrise ale subordonaţilor: niciodată să nu refuzi să execuţi un ordin şi să fii condamnat pentru insubordonare, ci să răspunzi afirmativ, dar să nu execuţi. Ineficienţa era una dintre cele mai greu de probat acuzaţii într-un proces al Curţii Marţiale.

Era hotărât să tragă cât se putea de mult de timp pentru Pitt.

Ţinându-şi răsuflarea de parcă se afla sub apă, cu ochii strâns închişi din cauza fumului înţepător, Pitt porunci picioarelor să se mişte, să alerge, să se târască, să facă orice pentru a-l îndepărta de acea încăpere îngrozitoare. Intră într-un pasaj neştiind dacă duce spre puţul minei sau spre crater. Ţinea ochii închişi, pipăind drumul pe lângă perete, sărind într-un picior şi poticnindu-se în piciorul rănit.

Simţea o voinţă disperată de viaţă. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că ar putea muri acum, după ce a supravieţuit ultimelor

minute. În sfârşit deschise ochii. Îl ardeau ca înţepaţi de albine, dar putea să vadă.

Trecuse de ce era mai greu: Fumul era acum numai ca un abur portocaliu.

Tunelul prin calcar începea să urce. Simţi o uşoară creştere a temperaturii şi un uşor curent de aer. Apoi se poticni afară în noapte. Stelele erau acolo, aproape eclipsate de luminile puternice care străluceau sus pe deal. Dar Pitt nu era liber. Mai era un hop. Îşi dădu seama că ieşise prin tunelul craterului. Pereţii înclinaţi se ridicau încă 5 metri. Deci aproape, dar totuşi aşa de departe.

Începu să-şi facă drum în sus pe pantă, târându-şi piciorul rănit, acum total neputincios. Nu putea să scape şi să se ajute decât cu un singur picior.

Hollis rămase mut. Colonelul nu mai avea nimic de spus. Pitt ştia că explozia plănuită cu atâta grijă îl va lua cu ea. Oboseala îl acoperea în valuri succesive, totuşi se căţără încăpăţânat înainte.

Apoi o formă întunecată apăru la buza craterului şi o mână puternică se întinse în jos, îl prinse pe Pitt de umărul hainei şi-l ridică la nivelul pământului.

Cu o uşurinţă incredibilă, Giordino îl aruncă pe Pitt pe portiera deschisă a jeep-ului, se strecură la volan şi apăsă pe pedala acceleraţiei până la podea.

Abia străbătură 50 de metri când Hollis apăsă pe butonul detonatorului. Semnalul emis de telecomandă făcu să explodeze cele 200 kilograme de nitroglicerină C-6 din adâncul dealului cu un zgomot asurzitor.

Pentru o clipă, totul a părut ca şi când era iminentă o erupţie vulcanică. Dealul s-a scuturat cu o teribilă bubuitură. Marea masă a partizanilor lui Topiltzin era la pământ, cu gurile căscate de spaimă, şocul tăindu-le răsuflarea.

Apoi întregul vârf al Dealului Gongora s-a ridicat aproape 10 metri în aer. A rămas acolo, ca ţinut de o mână pentru ca apoi să se sfărâme şi să cadă în interior lăsând o imensă dâră de praf, ca o fantomatică piatră funerară.

78

5 noiembrie 1991
Roma, Texas

Cinci zile mai târziu, la câteva minute după miezul nopţii, elicopterul prezidenţial ateriza pe un mic aeroport, la câteva mile în afara oraşului Roma. Pe preşedinte îl însoţeau senatorul Pitt şi Julius Schiller. Îndată ce elicea s-a oprit, amiralul Sandecker se apropie de uşă şi îl salută.

— Îmi pare bine să te văd, domnule amiral, spuse preşedintele mulţumit. Felicitări pentru treaba excelentă, Deşi trebuie să recunosc că n-aş fi crezut că ACMS-ul va putea să o scoată la capăt.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, răspunse Sandecker, cu aerul său mândru obişnuit. Vă suntem cu toţii recunoscători că aţi avut încredere în planul nostru nebunesc şi ne-aţi dat cale liberă.

— O potlogărie isteaţă, foarte isteaţă!

Preşedintele se întoarse şi-l privi pe senatorul Pitt.

— Dar trebuie să-i mulţumiţi senatorului pentru felul în care a ştiut să vă susţină. Poate să fie foarte convingător atunci când vrea.

După câteva cuvinte schimbate între Sandecker şi Schiller, urcară cu toţii pe o scară scurtă, printr-o uşă mascată, într-o remorcă a unui autotren pe zece roţi care părea camion de pietriş.

Doi dintre agenţii serviciului secret al preşedintelui, purtând salopete de salubritate, urcară în cabina de lângă şofer. Alţi patru se îngrămădiră într-o camionetă Dodge veche şi uzată, parcată în spate.

Exteriorul camionului avea aspectul vechi, prăfuit şi cu vopseaua decolorată. În schimb interiorul de 4,5 pe 2,5 metri era transformat într-o cameră ce conţinea o mică bucătărie-bar şi şase scaune încăpătoare. Acoperişul fusese ridicat pe laturi cu scânduri şi acoperit cu un strat de doi centimetri de pietriş pentru a completa deghizarea.

Uşa încăperii fu închisă şi bărbaţii se aşezară în scaunele confortabile montate pe podea şi-şi fixară centurile de siguranţă.

— Îmi cer scuze pentru mijlocul neobişnuit de transport, spuse Sandecker. Dar nu ne putem permite să ne dăm de gol circulând încolo şi încoace cu elicopterele.

— Asta e prima mea călătorie cu un camion de pietriş, glumi preşedintele. Suspensiile nu se compară cu cele ale limuzinei Lincoln a Casei Albe…

— Am transformat şase camioane din astea în mijloace deghizate de transport, explică Sandecker.

— O alegere bună, râse senatorul lovind peretele de metal cu încheietura degetelor. Sunt gata blindate.

Zâmbetul de pe faţa preşedintelui pieri şi acesta deveni grav.

— Secretul a fost păstrat? întrebă el.

Sandecker dădu din cap.

— În ceea ce ne priveşte, n-am văzut nimic ce-ar putea dovedi contrariul.

— De data asta nu vor mai fi scurgeri de informaţii de la Casa Albă, garantă Schiller, sesizând insinuarea voalată a generalului. Nu va mai „transpira” nimic.

— Am fost al naibii de norocoşi că am reuşit s-o scoatem la capăt, spuse el în final. Gloata de adepţi ai lui Topiltzin s-ar fi răzbunat printr-o baie de sânge dacă şi-ar fi dat seama că el a murit.

— Asta numai după ce şocul ar fi trecut, spuse Sandecker. Au vagabondat în jurul dealului zgâindu-se la craterul provocat de explozie de parcă ar fi fost un fenomen supranatural. Conflictele sângeroase au fost reduse la minim prin prezenţa femeilor şi copiilor şi prin faptul că suporterii apropiaţi ai lui Topiltzin şi consilierii săi au şters-o în linişte şi s-au dat la fund, bătând rapid în retragere în Mexic. Lipsită de un conducător, obosită şi înfometată, gloata a început încet-încet să se retragă peste graniţă, către oraşele şi satele lor.

— Conform Biroului de imigrări, spuse Schiller, câteva mii au luat-o spre nord, dar o treime din ei au fost deja capturaţi.

Preşedintele răsuflă uşurat.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Dacă Congresul ratifică planul nostru de ajutorare a Americii Latine, va face mult pentru a ajuta ca vecinii noştri din sud să îşi revină pe linia de plutire din punct de vedere financiar.

— Şi familia Capesterre? întrebă Sandecker. Cum se va

proceda cu ei?

— Departamentul Justiţiei va bloca orice bunuri pe care le-ar putea avea în această ţară.

Faţa preşedintelui era fără expresie, dar ochii aveau o strălucire ca de oţel.

— Asta rămâne între noi, domnilor, dar colonelul Hollis, de la Forţele noastre Speciale plănuieşte un exerciţiu de asalt pe o insulă din Caraibe, pe care nu o voi numi. Dacă vreunul dintre membrii familiei Capesterre se va întâmpla să fie în vecinătate, în acea perioadă, ei bine, va fi foarte rău pentru el.

Senatorul Pitt zâmbi sarcastic.

— Fără Yazid şi Topiltzin, relaţiile noastre externe se pare că vor fi foarte calme pentru o vreme.

Schiller dădu dezaprobator din cap.

— Ăsta a fost doar un început, de-abia acuma dăm de greu.

— Nu fi alarmist, Julius, spuse preşedintele, acum cu o figură jovială. Egiptul e slăbit pentru moment şi cu preşedintele Hassan retrăgându-se din motive de sănătate şi cedând cabinetul ministrului apărării Abu Hamid, fundamentaliştii musulmani vor fi supuşi unor presiuni enorme ca să-şi micşoreze cererile pentru un guvern islamic.

— Nu-i rău nici faptul că Hala Kamil a acceptat să se căsătorească cu Hamid, adăugă senatorul.

Discuţia se întrerupse când maşina se opri. Uşa mascată fu deschisă pe dinafară şi fu fixată scara.

— După dumneavoastră, domnule preşedinte, îl invită Sandecker.

Coborâră şi priviră în jur. Zona era înconjurată de un gard obişnuit din plasă de sârmă şi luminată slab, ici şi colo, de becuri. La intrare era o firmă mare pe care scria „Cariera de pietriş a lui Sam Trinity”. În afara a două buldozere cu cupă, a unei bene mari de escavator şi a câtorva camioane uzate şi trailere pentru pietriş, întreaga curte era goală.

Plutoanele militare de pază şi sistemul electronic de detecţie erau practic invizibile pentru oricine s-ar fi plimbat prin curte.

— Pot să-l întâlnesc pe domnul Trinity? întrebă preşedintele.

Sandecker dădu din cap.

— Din păcate, nu. Un tip cumsecade, acest Sam. Un bun patriot. După ce a renunţat de bună voie la drepturile sale asupra vestigiilor în favoarea guvernului, a plecat. Într-un tur al celor mai bune o sută de concursuri de golf.

— Sper că a fost bine răsplătit.

— Zece milioane de dolari neimpozabili, răspunse Sandecker. Şi numai că nu l-am forţat să le accepte.

Apoi Sandecker se întoarse şi arătă spre o spărtură adâncă, aflată la câteva sute de metri mai încolo.

— Rămăşiţele Dealului Gongora. Acum e o carieră de pietriş. De fapt, am scos un oarecare profit din operaţiunea nisip şi pietriş.

Faţa preşedintelui se întunecă când privi imensa carieră deschisă care fusese odată vârful unui deal.

— I-aţi dezgropat cumva pe Topiltzin şi Yazid?

Sandecker aprobă din cap.

— Acum două zile. Le-am băgat rămăşiţele la concasor. Cred că fac amândoi acum parte din fundaţia unei şosele.

Preşedintele păru satisfăcut.

— Exact ce meritau, ticăloşii.

— Unde e tunelul? întrebă Schiller, privind în jur.

— Acolo.

Sandecker arătă în direcţia unei rulote mobile de trailer, transformată în birou. Un afiş de la un geam anunţa ca acolo e dispeceratul.

Cei patru agenţi ai serviciilor secrete, din camionetă, ieşiră deja şi începură să patruleze zona, în timp ce ceilalţi doi din cabina camionului au sărit jos şi au intrat în birou pentru a-l verifica, doar ca o măsură de rutină.

După ce echipa preşedintelui deschise două uşi pentru a ajunge într-un birou mic şi gol din spatele rulotei, Sandecker îl invită să păşească în centrul camerei şi să se ţină de o balustradă fixată în podea. Flutură mâna în direcţia unei camere T.V. dintr-un colţ al tavanului. Apoi podeaua trailerului începu să coboare în subteran.

— Foarte ingenios, spuse Schiller admirativ.

— Într-adevăr, murmură preşedintele. Acum înţeleg de ce proiectul nu a fost dezvăluit.

Liftul coborî prin calcar şi se opri cu o smucitură, la 30 de metri adâncime. Păşiră afară din lift într-o cale de acces largă, în formă de tunel, luminată de tuburi fluorescente. Pe cât se putea vedea, tunelul era flancat de sculpturi. O femeie îi aştepta să îi întâmpine.

— Domnule preşedinte, spuse Sandecker, daţi-mi voie să vă prezint pe Dr. Lily Sharp, directoarea programului de catalogare.

— Doctor Sharp, vă suntem cu toţii profund îndatoraţi.

Lily roşi.

— Mă tem că eu am fost doar o spiţă la roată, răspunse ea modestă.

După ce i s-a făcut cunoştinţă cu Schiller, Lily începu prezentarea comorilor Bibliotecii din Alexandria.

— Am studiat şi catalogat 427 de sculpturi diferite, explică ea, care reprezintă cele mai frumoase lucrări ale epocii timpurii ale bronzului, începând cu anul 3.000 î.Ch. şi sfârşind cu stilul transcedental al epocii bizantine de la începutul secolului al IV-lea. Cu excepţia câtorva pete de apă infiltrată prin calcar, ce pot fi îndepărtate cu substanţe chimice, sculpturile de marmură şi bronz s-au păstrat remarcabil de bine.

Preşedintele păşea mut prin galeria lungă, oprindu-se la fiecare sculptură pentru a privi cu admiraţie sinceră magnificele sculpturi clasice, unele vechi de 5.000 de ani.

Era copleşit de multitudinea lor. Fiecare epocă, dinastie şi imperiu era reprezentat de tot ce era mai bun din ceea ce realizaseră artiştii săi.

— Ceea ce văd şi ating este chiar colecţia muzeului din Alexandria, spuse el cu solemnitate. După explozie, am crezut că totul e distrus.

— Vibraţia pământului a ridicat puţin praf şi a desprins câteva bucăţi de calcar din tavan, spuse Lily. Dar vestigiile au trecut cu bine de ele. Vedeţi sculpturile exact aşa cum le-a lăsat Junius Venator în 391.

După ce admirară aproape două ore incredibile imagini, Lily i-a oprit la ultimul vestigiu, înainte de a intra în galeria principală.

— Sicriul de aur al lui Alexandru cel Mare, anunţă ea în şoaptă.

Preşedintele se simţea de parcă urma să-l întâlnească pe Dumnezeu. Se apropie ezitând de lăcaşul aurit de odihnă veşnică al unuia dintre cei mai mari conducători pe care i-a avut omenirea şi privi încordat prin geamul de cristal. Macedonenii şi-au înmormântat regele în armura sa de ceremonie. Platoşa şi coiful era din aur pur. Mătasea persană, care odată îi alcătuise tunica era aproape complet putrezită după 24 de secole. Tot ce mai rămăsese din marea figură legendară erau oasele.

— Cleopatra, Iuliu Cezar, Marc Antoniu toţi au stat şi au privit la rămăşiţele lui, enumera Lily.

Fiecare privi pe rând, venindu-le greu să creadă ce se dezvăluia ochilor lor. Apoi Lily îi conduse în marea galerie de

depozitare.

Aproximativ 30 de oameni lucrau de zor. Câţiva examinau conţinutul unor lăzi de lemn, aşezate în mijlocul galeriei. Picturi pătate şi murdare, dar restaurabile, alături de obiecte delicate, sculptate în fildeş şi marmură sau turnate în aur, argint sau bronz era catalogate şi reîmpachetate în cutii noi pentru a fi transportate într-un loc sigur, la un complex din Maryland pentru a fi restaurate şi păstrate.

Cei mai mulţi dintre arheologii, traducătorii şi experţii în conservare manevrau cu grijă tuburile cilindrice de bronz care au adăpostit mii de cărţi vechi, traducând etichetele de cupru şi înregistrând conţinutul lor. Containerele şi pergamentele lor delicate erau de asemenea împachetate cu grijă pentru a fi expediate spre studiu şi cercetare.

— Aici este. Lily arătă mândră spre încăpere. Până acum, am găsit scrierile complete ale lui Homer, cele mai multe dintre învăţăturile marilor filosofi greci, scrieri timpurii ebraice manuscrise şi date istorice care aduc noi mărturii despre creştinism. Hărţi ilustrând morminte necunoscute până acum ale regilor antici, locul unde se aflau centrele comerciale pierdute, inclusiv Tarsis şi Saaba şi hărţi geologice ale minelor şi zăcămintelor de petrol de mult uitate. Goluri enorme din cronologia evenimentelor antice vor putea fi acum umplute. Istoria fenicienilor, micenienilor, etruscilor şi a civilizaţiilor despre care numai se zvonea că au existat, sunt cu toate aici şi înregistrate în cele mai mici amănunte. Odată restaurate, picturile ne vor da o imagine reală despre cum arătau cu adevărat anticii nemuritori.

Pentru o clipă, preşedintele rămase fără grai. Era ameţit. Nu putea încă să realizeze imensitatea nemaipomenitei acumulări. Din punct de vedere al informaţiei, valoarea era incalculabilă.

În cele din urmă întrebă în şoaptă:

— Cât va mai dura până terminaţi aici?

— Vom muta întâi papirusurile, apoi operele de artă, răspunse Lily. Sculpturile vor pleca ultimele. Lucrând 24 de ore din 24, sperăm să golim galeria şi pasajul şi să ducem întreaga colecţie în siguranţă la Maryland, până în Anul Nou.

— Aproape 60 de zile, spuse Sandecker.

— Şi conservarea şi traducerea pergamentelor?

Lily ridică din umeri.

— Conservarea e partea cea mai lentă. Luând în consideraţie

restricţiile bugetare, ne-am gândit la o perioadă între 25 şi 50 de ani pentru a face traducerile şi a ajunge la o înţelegere deplină a tot ce avem.

— Nu-ţi face griji de fonduri, spuse preşedintele emoţionat. Proiectul va avea prioritate ABSOLUTĂ. Voi avea grijă de asta.

— Nu putem păcăli comunitatea intelectualilor, protestând mult timp şi făcând-o să creadă că aceste comori EXTRAORDINARE au fost distruse, atrase Schiller atenţia. Va trebui să dezvăluim ceva cât mai curând.

— Exact, spuse senatorul Pitt. Rumoarea iscată de oamenii noştri şi de acele guverne străine nu s-a atenuat de la explozie încoace.

— Mie-mi spui, mormăi preşedintele. Sondajele indică o scădere a popularităţii mele cu 15 procente; Congresul a tăbărât pe mine şi fiecare şef de stat străin vrea să-mi pună pielea pe băţ.

— Nu vă supăraţi, domnilor, spuse Lily ezitând, dacă mai puteţi rezista încă zece zile, cred că membrii proiectului şi cu mine vom putea realiza un film extraordinar şi o casetă video cu principalele piese ale inventarului.

Senatorul Pitt îl privi pe preşedinte.

— Cred că Dr. Sharp ne-a dat o idee excelentă. O dezvăluire senzaţională la Casa Albă, susţinută de un documentar sună al naibii de bine.

Preşedintele luă şi bătu uşor mâna lui Lily.

— Mulţumesc, dr. Sharp. Mi-ai făcut viaţa mai uşoară.

— V-aţi gândit cum să distribuim vestigiile? întrebă Sandecker fără a mai încerca să-şi ascundă iritarea.

Preşedintele zâmbi larg.

— Dacă i-aş putea duce puţin cu zăhărelul pe cei din Congres pentru nişte fonduri consistente şi eu sunt sigur că am să pot, o replică a Bibliotecii din Alexandria va fi construită în centrul Washington-ului, ca să adăpostească fiecare obiect pe care Junius Venator l-a adus din Egipt în America, plus vestigii arheologice ale continentului nostru. Şi dacă alte ţări doresc să-şi vadă moştenirea, am fi bucuroşi să le împrumutăm pentru expoziţii. Dar el va rămâne proprietatea poporului american.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, izbucni Lily prinzându-l în braţe, cu un entuziasm nestăvilit.

Amiralul Sandecker îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc, domnule. Cred că ne-aţi făcut tuturor o

mare bucurie.

Schiller se aplecă şi-i şopti lui Lily la ureche:

— În primul rând, ai grijă să traduci informaţiile geologice. Noi păstrăm operele de artă, dar cunoştinţele trebuie împărtăşite cu lumea întreagă.

Lily dădu numai din cap aprobator.

După febra emoţiei şi după ce întrebările s-au mai potolit puţin, Lily conduse grupul prezidenţial după un colţ al galeriei, unde Pitt şi Giordino stăteau în jurul unei mese rabatabile cu un traducător de latină şi greacă, care examina cu o lupă eticheta unui cilindru.

Preşedintele îi recunoscu şi se apropie de ei.

— Îmi pare bine să te văd în viaţă şi sănătos, Dirk, spuse cu un zâmbet cald. În numele unei naţiuni pline de recunoştinţă, vreau să-ţi mulţumesc pentru acest dar nemaipomenit.

Pitt se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi într-un baston.

— Sunt bucuros că totul a luat o întorsătură aşa de fericită. Dacă nu era prietenul meu Al, aici de fată şi colonelul Hollis, aş fi zăcut sub Dealul Gongora.

— Nu vrei să lămureşti misterul? întrebă Schiller. De unde-ai ştiut că tezaurele Bibliotecii erau sub acest deal mai mic şi nu sub Gongora, care e mai înalt?

— Nu pot să nu recunosc, spuse preşedintele, că m-ai speriat al naibii. Nu ne puneam decât întrebarea: dacă arunci în aer dealul care trebuie?

— Îmi cer scuze că am fost enigmatic, răspunse Pitt. Din păcate nu mai era timp pentru o explicaţie detaliată, care să liniştească temerile tuturor. Se opri şi-i zâmbi larg tatălui său. Îmi pare bine că aţi avut cu toţii încredere în mine. Dar nu a existat niciodată vreo îndoială. Descrierea lui Junius Venator a locului înscris pe piatra găsită de Sam Trinity spune „să stai spre nord şi să priveşti exact spre sud, către coasta fluviului”. Stând la nord de Dealul Gongora şi privind către sud, am descoperit că Faleza Romei se afla la aproape o jumătate de kilometru către vest şi uşor spre nord, către primul deal care corespunde cu direcţia indicată de Venator.

— Cum se numeşte? întrebă senatorul.

— Dealul ăla? Pitt ridică braţele într-un gest nedefinit. Din câte ştiu, nu are nici un nume.

— Acum are, spuse preşedintele zâmbind. De îndată ce doctorul Sharp dă cale liberă să anunţ descoperirea celei mai

mari comori din istoria omenirii, vom spune că vine din *Dealul Fără Nume*.

Pe deasupra fluviului se ridica ceaţa dimineţii şi strălucirea noului soare, ce răsărea peste valea lui Rio Grande, atunci când grupul prezidenţial se întorcea la Washington copleşit de ceea ce văzuseră.

Pitt şi Lily stăteau pe Vârful *Dealului Fără Nume* şi inspirau aburii dimineţii, urmărind luminile Romei stingându-se. Totul arăta ca o pictură de Grant Wood.

Lily îi zâmbi. Acum ochii lui nu mai arătau duri şi neîndurători, ci blânzi şi melancolici. Soarele îi lumina faţa dar ea nu-l vedea, îi simţea numai căldura. Ea ştia că mintea lui era cufundată în amintiri.

Ajunsese să înveţe că era un om pe care nici o femeie nu-l putea poseda cu totul. Iubirea lui era ca o provocare necunoscută, undeva deasupra orizontului, un mister care îl chema ca o sirenă ispititoare, pe care doar el o putea auzi.

Era genul de bărbat pe care o femeie l-ar fi dorit pentru o relaţie pasională, dar cu care nu s-ar fi căsătorit niciodată. Ştia că relaţia lor era fără continuitate; voia să profite din plin de fiecare moment care îi rămânea, până se va trezi într-o zi şi va descoperi că el a plecat în căutarea enigmei care aştepta dincolo de următorul deal.

Lily stătea lipită de el, cu capul pe umărul lui.

— Ce spunea eticheta?

— Eticheta?

— Cea de pe pergamentul care părea să te intereseze atât de mult pe tine şi pe Al.

— Nişte indicii îmbietoare despre alte relicve, spuse el încetişor, încă privind în depărtare.

— Unde?

— Pe fundul mării. Eticheta purta numele „înregistrarea epavelor cu încărcătură de preţ”.

Îşi ridică privirea către el.

— O hartă a comorilor pe fundul mării?

— Totdeauna există pe undeva o comoară, zise el pierdut în gânduri.

— Şi tu vei fi cel care o va găsi!

Se întoarse şi zâmbi.

— Nu strică să arunc o privire. Din nefericire, Unchiul Sam îmi

lasă prea puţin timp. Încă mai trebuie să caut prin jungla braziliană oraşul de aur. El Dorado.

Ea îi aruncă o privire plină de intuiţie şi apoi se lăsă pe spate pentru a privi stelele care păleau.

— Mă întreb unde sunt îngropaţi?

El alungă încetişor viziunile comorilor scufundate şi privi în jos.

— Cine?

— Vechii aventurieri care l-au ajutat pe Venator să salveze colecţia Bibliotecii.

El dădu din cap.

— Junius Venator era un om greu previzibil. El ar fi putut să-şi îngroape tovarăşii săi bizantini aproape oriunde, între locul acesta şi fluviu.

Ea puse mâna blând pe capul lui şi îl trase în jos, până la ea. Buzele lor se întâlniră şi se uniră strâns timp de câteva momente. Un şoim se învârtea în cerc deasupra lor pe cerul portocaliu, dar nevăzând nimic apetisant, zbură către sud, în Mexic. Ochii lui Lily se deschiseră şi ea se retrase zâmbind şăgalnic.

— Crezi că or să se supere?

Pitt o privi curios.

— Să se supere pentru ce?

— Dacă facem dragoste peste mormintele lor. S-ar putea ca ei să fie îngropaţi chiar sub noi.

El făcu ca amândoi să se rostogolească până când ea stătea pe spate şi el deasupra ei. Privind adânc în ochii ei. Apoi buzele lui se arcuiră într-un zâmbet şăgalnic.

— Nu cred că i-ar deranja. Pe mine în mod sigur nu m-ar deranja!

CUPRINS

STRĂMOŞII....4
PARTEA ÎNTÂI....15
1....16
2....25
3....31
4....34
5....39
6....47
7....51
8....56
9....62
10....70
11....79
12....86
13....91
PARTEA A DOUA SERAPIS....99
14....99
15....109
16....114
17....122
18....126
19....130
20....138
21....143
22....153
23....161
24....168
25....174
26....179
27....188
28....193

29.....203
PARTEA A III-a LADY FLAMBOROUGH.....209
30.....209
31.....213
32.....218
33.....223
34.....227
35.....233
36.....240
37.....248
38.....252
39.....258
40.....264
41.....268
42.....276
43.....285
44.....290
45.....293
46.....303
47.....309
48.....313
49.....319
50.....324
51.....331
52.....340
53.....347
54.....352
55.....363
56.....370
57.....374
58.....384
59.....391
60.....398
61.....402
PARTEA A IV-a AFITEATRUL ROMAN A LUI SAM.....407
62.....407
63.....413
64.....420

65.....425
66.....431
67.....438
68.....445
69.....449
70.....454
71.....460
72.....466
73.....472
74.....476
75.....482
76.....489
77.....492
78.....500
CUPRINS.....510